അമേരിക്കൻ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ

ജെറി വൂറിസ്

737





അമേരിക്കൻ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ

ശ്രീമതിപ്രേമ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ

അമേരിക്കൻ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ

അവ എവിടെനിന്നു വരുന്നു?
എന്തു ചെയ്യുന്നു?
എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?

737

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

ജെറി വൂറിസ്

(മുൻ യു. എസ്. കോൺഗ്രസ്സംഗവും കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ് എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഡയറക്ടറും)

JAWAHAR SMARAKA GRANTHASALA
Reg:No.3273
KIDARAKKUZHI, VENGAMOOR

വിവർത്തകൻ:

കെ. സുധാകരൻ

പ്രസാധകർ:

കറൻറ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ

വില: 5—00

Copyright © 1961 by Jerry Voorhis
AMERICAN COOPERATIVES
by Jerry Voorhis
Published by Harper & Brothers, New York



AMERICAN COOPERATIVES

First Impression, August 1965
Copies 4000
Price: Rs. 5-00

by
JERRY VOORHIS

Translated by
K. SUDHAKARAN

Cover & Block: Sankar Blocks
Printed at: Current Printers, Trichur
Publishers: CURRENT BOOKS, TRICHUR

JAWAHAR SMARAKA GRANTHASALA
Reg. No. 3273
KIDARAKKUZHI, VENGANOOR P.O.
737

വിഷയ വിവരം

	മുഖവുര	7
i	സംഘട്ടനാത്മകമായ ലോകം	14
ii	ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിന്നു° ഒരു പുതിയതരം ബിസിനസു°	30
iii	ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം	50
iv	വസതികളും അയൽപക്കങ്ങളും	77
v	അമേരിക്കൻ ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കു° വിദ്യുച്ഛക്തി വന്നതെങ്ങിനെ?	98
vi	കുത്തകാധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതീക്ഷയും	120
vii	ആധുനിക അമേരിക്കയുടെ ദുർബ്ബലമായ വശം	139
viii	ജനങ്ങളും എണ്ണബിസിനസ്സിൽ	171
ix	ജനങ്ങളുടെ പണം	187
x	ഉപഭോക്താക്കളുടെ സംഘടിത ക്രയശക്തി	249
xi	വൈഷമ്യങ്ങളും കുറവുകളും	289
xii	ഇന്നും നാളെയും	318
xiii	സഹകരണവും സമാധാനത്തിന്നുള്ള ആശയും	342

1	ചിരാതു	1
11	പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഉഗ്രപെരുവഴുതി	1
20	൨ മ പരിച്ഛേദം ദുര്യോധനൻ൦	II
28	൩ മ പരിച്ഛേദം കർണ്ണൻ൦	III
41	൪ മ പരിച്ഛേദം ശല്യൻ൦	VI
55	൫ മ പരിച്ഛേദം ശകുനി൦	V
64	൬ മ പരിച്ഛേദം ദുശ്ശാസനൻ൦	VII
74	൭ മ പരിച്ഛേദം ഭീഷ്മർ൦	VIII
111	൮ മ പരിച്ഛേദം ദ്രോണർ൦	VIII
121	൯ മ പരിച്ഛേദം കൃപർ൦	IX
131	൧൦ മ പരിച്ഛേദം അശ്വത്ഥാമാവു൦	X
143	൧൧ മ പരിച്ഛേദം ഭഗദത്തൻ൦	XI
152	൧൨ മ പരിച്ഛേദം ഭൂരിശ്രവസ്സു൦	XII
158	൧൩ മ പരിച്ഛേദം ജയദ്രഥൻ൦	XIII
168	൧൪ മ പരിച്ഛേദം ഘടോൽകചൻ൦	XIV
178	൧൫ മ പരിച്ഛേദം അഭിമന്യു൦	XV
189	൧൬ മ പരിച്ഛേദം ദ്രൗപദി൦	XVI
199	൧൭ മ പരിച്ഛേദം ഭീമൻ൦	XVII
209	൧൮ മ പരിച്ഛേദം യുധിഷ്ഠിരൻ൦	XVIII
218	൧൯ മ പരിച്ഛേദം ധൃതരാഷ്ട്രർ൦	XIX
228	൨൦ മ പരിച്ഛേദം ഉപസംഹാരം൦	XX

മുഖവുര

ഇതു് സഹകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണു്. ജനങ്ങളുടെ ദൈനംദിനകാര്യങ്ങളിൽ സഹകരണത്തിന്റെ അഥവാ പരസ്പര സഹായത്തിന്റെ പ്രായോഗികമായ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണിതു്.

നമ്മുടെ അമേരിക്കൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലേയും അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിലേയും, തുച്ഛമായിമാത്രം അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു വിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാനും വസ്തുതകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് ഇതെഴുതിയിട്ടുള്ളതു്.

നമ്മുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു് വിശേഷിച്ചും ഉപയുക്തമായൊരു സന്ദേശം നല്കാൻ ഈ പുസ്തകത്തിനു കഴിയുമെന്നു് ഗ്രന്ഥകാരനു വിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇതെഴുതിയിട്ടുള്ളതു്.

ഒരു ചരിത്രകാലഘട്ടത്തിലെ മുഴുവൻ ചൈതന്യവും തത്വസംഹിതയും പ്രേരകശക്തികളും ആദർശങ്ങളും പേജുകളിൽ സംഭരിക്കുന്നവയാണു് മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഹോമറുടെ 'ഈലിയഡും' 'ഒഡീസിയും' പുരാതനഗ്രീസിന്റെ മഹാകൃതികളായിരുന്നു. ദാന്തേയുടെ 'ഡിവൈൻ കോമഡി' മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ മഹാഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. പെയിനിന്റെ 'കോമൺസെൻസ്' അമേരിക്കൻ വിപ്ലവകാലഘട്ടത്തെ ചിത്രീകരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അങ്ങിനെ മറ്റു മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളും.

'പഴയനിയമവും' 'പുതിയനിയമവും'പോലെയുള്ള ഏറ്റവും വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും മഹത്തായ മതങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള ഇതരകൃതികളും, തീച്ചയായും കാലാതിവർത്തികളാണു്. അവയെക്കുറിച്ചോ, ഓരോ യുഗത്തിലേയ്ക്കും കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള അവയുടെ സന്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അല്ല നാം സംസാരിക്കുന്നതു്.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ അമേരിക്കയിൽ ഏതായിരിക്കും മഹത്തായ പുസ്തകങ്ങൾ? നാനാതരത്തിലുള്ള സാങ്കേ

തികപരിവർത്തനം, മനുഷ്യൻ ഇന്നേവരെ സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുള്ളതിലും വേഗത്തിൽ ഭൌതിക–ശാസ്ത്രീയലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളും എന്നിവയെയും അവയുടെ കായ്ത്തിൽ എന്തു ചെയ്യണമെന്നതിനെയുംകുറിച്ചുള്ളതായിരിക്കും അവ. സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ 'പിൻനില' യെക്കുറിച്ചും ഭൌതികശാസ്ത്രങ്ങളിലും സൈനികായുധങ്ങളിലുമുണ്ടാകുന്ന 'പുരോഗതി'യോടൊത്തു നീങ്ങാൻ സാമൂഹ്യ–രാഷ്ട്രീയ–സാംസ്കാരിക പുരോഗതിക്കു കഴിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ളവയായിരിക്കും ആ പുസ്തകങ്ങളും. കാലത്തിന്നനുയോജ്യമല്ലാത്ത, പഴകി ദ്രവിച്ച സാമ്പത്തിക–രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനങ്ങളോട് ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടാത്ത അനുശ്രുപതയാവശ്യപ്പെടുകയും അതേസമയം മുഴുവൻ രാഷ്ട്രങ്ങളേയും തകർത്തു നാമാവശേഷമാക്കാൻ ശക്തിയുള്ള പുതിയ ആയുധങ്ങളും ശ്രുപപ്പെടുത്തുന്നതിനു വെമ്പൽകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെ വിചിത്രമായ വൈരുദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ളവയായിരിക്കും ആ പുസ്തകങ്ങളും.

അയവില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയ–സാമ്പത്തിക സമ്പ്രദായങ്ങളും അവികലമായ അനുസരണം ആവശ്യപ്പെടുകയും പടുകൂറ്റൻ സംഘടനകളും അവയെ ഊട്ടിയെടുക്കുന്ന വ്യക്തികളെത്തന്നെ വിഴുങ്ങുമെന്നു ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സമയത്ത് തന്റെ സ്വന്തം ആദർശങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും സജീവമാക്കിനിർത്താനുള്ള മനുഷ്യന്റെ പോരാട്ടങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളായിരിക്കും മഹത്തായ ആ പുസ്തകങ്ങളും. മനുഷ്യന്റെ മുൻകാലാനുഭവങ്ങളും അധികവും അപ്രസക്തമാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം നവീനമായ സാഹചര്യങ്ങളോട് ജീവിതത്തെയും കീഴ്വഴക്കങ്ങളേയും പൊരുത്തപ്പെടുത്താൻ തെയ്യാറില്ലാത്ത സമൂഹങ്ങളെ അതിനു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ അയവില്ലാത്ത സമ്മർദ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളവയായിരിക്കും ആ പുസ്തകങ്ങളും.

വില്ല്യം എച്ച്. വൈറ്റ് എഴുതിയ 'ദി ഓർഗനൈസേഷൻ മാൻ', ജോൺ കെന്നത്ത് ഗാൽബ്രെയ്ത്ത് രചിച്ച 'ദി അഫ്ലുവൻറ് സൊസൈറ്റി', ഡേവിഡ് റീസ്മാൻ എഴുതിയ 'ദി ലോൺലി ക്രൌഡ്' എന്നിവ നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ മഹത്തായ പുസ്തകങ്ങളിൽ പെടുന്നവയാകാം.

"വ്യക്തി സ്വയം അനുഭവിക്കുമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസങ്ങളും അയാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നയിക്കുന്ന സാമൂഹ്യജീവിതവും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിനേറെയും ഇവയ്ക്കിടയിലുള്ള വിടവു നിക

തുന്നതിനായി ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അയാളുടെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും'' വിവരണമാണ് വൈറ്റിന്റെ പുസ്തകം.

മുൻകാലങ്ങളിൽനിന്നു പൈതൃകമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയും, എന്നാൽ ഇന്നത്തെ പ്രവർത്തനം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനാധാരമായി ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം വിനാശത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നവയുമായ ഏതാനും കാലഹരണപ്പെട്ടവയും, അക്കാരണത്താൽതന്നെ അപായകരവുമായ സാമ്പത്തിക മുൻധാരണകളെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽനിന്നും തുടച്ചുമാറ്റാൻ ഗാൽബ്രെയ്ത്തിന്റെ പുസ്തകം പരിശ്രമിക്കുന്നു. മനുഷ്യരാശിയുടെ മുന്നിൽ രണ്ടഭിപ്രായമെങ്കിലും, മുഴുത്ത ഇല്ലായ്മയുടെ വക്കത്തല്ലെങ്കിൽ, ദാരിദ്ര്യത്തിലെങ്കിലും എപ്പോഴും കഴിയണമെന്ന ആശയം; ഭൌതികവസ്തുക്കളുടെ നിർമ്മാണം മാത്രമാണ് ''ഉല്പാദന''മെന്നും അത്തരം ഉല്പാദനപ്രക്രിയയിൽതന്നെ കൂടിയപങ്കും തൊഴിൽ കണ്ടെത്തണമെന്നുമുള്ള ആശയം; ഒരു സമതുലിത ദേശീയ ബജറ്റിനു് എന്തോ പവിത്രതയുണ്ടെന്നുള്ള ആശയം എന്നിവ ആ മുൻസങ്കല്പങ്ങളിൽ പെടുന്നവയാണ്. പഴയ സുസ്ഥാപിതാശയങ്ങൾക്കു് നമ്മുടെ മനസ്സിലുള്ള മിക്കവാറും തടുക്കാനാവാത്ത സ്വാധീനശക്തി തെളിയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ മൂന്നിലൊരുഭാഗം ഗാൽബ്രെയ്ത്ത് വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അബോധപൂർവ്വമായി നാമെങ്ങിനെ വീണ്ടും വീണ്ടും അത്തരത്തിലുള്ള ആശയങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുചെല്ലുന്നുവെന്നും അതുവഴി നമ്മുടെ ചിന്തയുടെ താക്കിക്കഗതിയെ വളച്ചൊടിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നു.

മിക്കവാറും ജനങ്ങളും പണ്ടുകാലത്തു് പട്ടിണിക്കാരായി ജീവിതംപോക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്നുവെന്ന ഒറ്റക്കാരണംകൊണ്ടു്, ആ വിഭാഗം മുരുങ്ങിയപക്ഷം അല്പമെങ്കിലും വിശന്നുകഴിയുന്നുവെന്നു് ''കരുതപ്പെട്ടന്നതായ'' ധാരണ നാം ഉപേക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം കാഷ്ഠിക ''മിച്ചങ്ങളു''ടെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ നമുക്കൊരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലുള്ള സൂത്രോപകരണങ്ങളും, ആവശ്യമുണ്ടോ യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്നു നോക്കാതെ, നിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെ പരിധികളുള്ളിൽതന്നെ ''ലാഭകരമായ തൊഴിലി''നെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ നാം ഉറച്ചുനില്ക്കുകയാണെങ്കിൽ വൻതോതിൽ സാങ്കേതിക രംഗത്തുളവാകുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മ തടയാൻ നമുക്കു് സാദ്ധ്യമാവുകയില്ല. അദ്ധ്യാപനം ഏറ്റവും വിപുലമായ വശങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസപര

മായ പ്രവർത്തനം, നഗരങ്ങളുടെ പുനർനിർമ്മാണവും പുനർവികസനവും, കൂട്ടായ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം, ഗ്രാമങ്ങളിലേയും പട്ടണങ്ങളിലേയും ജീവിതത്തിനു കൂടുതൽ സൌന്ദര്യം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ തൊഴിലിലേപ്പെടൽ എന്നിവയെ തൊഴിൽഘടനയുടെ ഒരു ഭാഗമായി കണക്കാക്കേണ്ടതുണ്ട്; എന്നാലേ മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കും ടെലവിഷൻ സെറ്റുകൾക്കും ഒരു വിപണിയെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ, നാമിന്നു ജീവിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രൂപത്തെ നമുക്കു പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകാണിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും വിജയിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒരുപക്ഷേ റീസ്മാനാണു്. നാമിന്നു സ്വയം കാണുന്ന വിധം കെട്ടുപിണഞ്ഞ വള്ളിപ്പടപ്പുകളിൽ നാം അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും തലയ്ക്കുമുകളിൽ കട്ടിയായി പന്തലിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു സൂര്യനേയും നക്ഷത്രങ്ങളേയും കാണാൻ കഴിയുന്നതിന്റെ ആവശ്യവും തന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ "ദി ലോൺലി ക്രൌഡ്" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു് റീസ്മാനാണു്. ഒരു നൂറുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് അമേരിക്കൻ സമൂഹത്തിലെ ഒരു വ്യക്തിക്കു്, ഏറിയതും സ്വന്തം ആന്തരികവിശ്വാസങ്ങളും ആഹ്വാനങ്ങളുമനുസരിച്ചു് തന്റെ ജീവിതത്തെ സ്വമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു നീക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവെന്നും അങ്ങിനെ സാധിച്ചിരുന്നുവെന്നും റീസ്മാൻ നമ്മോടു പറയുന്നു. ജനക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു് അവരെ പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിച്ച അഗ്രേസരന്മാരുടേയും പരിഷ്കരണകുതുകികളുടേയും വമ്പന്മാരുടേയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ വിപ്ലവകരമായ സാങ്കേതിക പരിവർത്തനത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ, തങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന സംഘത്തിൽനിന്നു് അംഗീകരണം നേടുന്നതിലേയ്ക്കു സ്വന്തം ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്താൻ മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണു് നമ്മുടെ സാമൂഹ്യഘടന ഘനീഭവിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകയെന്നതു് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരമായി മാത്രമല്ല, മനശ്ശാസ്ത്രപരമായും ഒരാവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം കാണുകയും ശാശ്വതമായ ആദർശങ്ങളോടും മൌലികമായ വിശ്വാസത്തോടും ഒട്ടിപ്പിടിച്ചുനില്ക്കുകയും അവയെ സമൂഹങ്ങൾക്കുകൂടുതന്നെ, റീസ്മാൻ വിളിക്കുന്ന സ്വന്തം ഭാവനാരൂപത്തിലുള്ള ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നവരാണു് നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ വീരപുരുഷന്മാർ. സംഘങ്ങളുടെ

നേതൃസ്ഥാനവും അവയെ കൂടുതൽ ക്ഷേമകരമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു മുന്നോട്ടു നീക്കാനുള്ള കഴിവും ഇത്തരം വ്യക്തികൾക്കാണുണ്ടാവുക. എന്തൊക്കെയായാലും തിരക്കുള്ള ഈ ലോകത്തിലാണു് നാം ജീവിക്കുന്നതു്; അവിടെ ജീവിക്കുകയും വേണം.

ഇതിനുപുറമെ, വ്യക്തിപരമായ തീരുമാനമെടുക്കൽ ഒഴിവാക്കാനും അതിനുപകരം സംഘാത ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങളെ പിൻതുടരാനുമാണു് നാമിപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നതെന്നു് റീസ്മാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വന്തം തൊഴിലുകളിൽ സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കുകയെന്ന ആശയത്തെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പാടെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെതുടർന്നു്, ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ തൊഴിലിലെന്നതിനേക്കാൾ ഏറിയകൂറും വിശ്രമവിനോദങ്ങളിലത്രെ. വ്യക്തിപരമായി തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം ഇപ്പോഴും കൈവശംവെച്ചുവരുന്ന കഷ്ടകർമ്മം മറെ ചെറുകിട സ്വതന്ത്ര സാമ്പത്തികഘടകങ്ങൾക്കും, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യംമൂലംതന്നെ, അത്യന്തം പ്രതികൂലമായ സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളും നേരിടേണ്ടതായിരിക്കേ, ഈ സംഘങ്ങൾക്കു് എന്തുകൊണ്ടു് സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടാ?

അങ്ങിനെ ഏതൊരു ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിന്റേയും ഹൃദയസ്പന്ദനമായ സ്വന്തം തീരുമാനമെടുക്കൽ സമ്പ്രദായം "ഫാഷന"ല്ലാതായിത്തീരുന്നതാണു് കാണുന്നതു്. അതു വീണ്ടെടുക്കാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാത്തപക്ഷം ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു ശരാശരി പൌരനു് എന്നന്നേയ്ക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും.

തീച്ചയായും അയാൾ ചിലതൊക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

അയാൾ സ്വയം അതു നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അയാൾ സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലേയ്ക്കു് അയാൾ നീങ്ങുന്നു. ക്ലബ്ബുകളിൽ ചേരുന്നു. അംഗീകൃതരൂപങ്ങളിലുള്ള "വിശ്രമവിനോദങ്ങളിൽ" അയാൾ ഉത്സാഹത്തോടെ ശരീരം ക്ഷീണിക്കുന്നതുവരെ വ്യാപൃതനാകുന്നു. നാം പിന്നീടു കാണാനിരിക്കുന്നതുപോലെ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടും സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തെ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്ന മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കും അയാൾ ചിലപ്പോൾ എത്തിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അയാൾ രാഷ്ട്രീയസംഘടനകളിലോ സാമ്പത്തിക പരസ്പരസഹായ സംഘടനകളിലോ ചേരുന്നു.

എന്നാൽ അത്തരം മണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നും അയാൾ മിയ്ക്കവാറും പിൻമടങ്ങുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വലിയ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനുള്ള

അധികാരം "വലിയവർക്ക്" തന്നെ അയാൾ വിട്ടുകൊടുത്തു് ചെറിയ തീരുമാനങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്വയം സംതൃപ്തനാവുകയാണു്.

ഏതൊരു തലമുറയേയും അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ഗൌരവമായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് മനുഷ്യരാശി തീരുമാനം കാണേണ്ടതായ ഒരു സമയത്തു് ശരാശരി പൌരനു് സ്വന്തം ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യം ഇതാണു്:

സ്വാതന്ത്ര്യം—ജനങ്ങളുടെതായ, ജനങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഗവണ്മേണ്ടു്—ഈ ഭൂമുഖത്തുനിന്നും നശിച്ചു പോകുമോ?

രണ്ടാമത്തേതു്:

മനുഷ്യരാശിക്കു് ഈ ഭൂമിയിൽ നാശത്തെ അതിജീവിക്കാൻ പോലും കഴിയുമോ?

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ശരിയായ സമാധാനം അടുത്ത തലമുറക്കാക്കു വൽകാൻ ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു സാദ്ധ്യമാണോ? സ്വന്തം ഭാവനയുടെ രൂപത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതും സ്വയംനിർണ്ണയാവകാശമുള്ളതുമായ ഒരു ജനവിഭാഗംമാത്രം മുമ്പു വളർന്നുവന്ന സ്ഥാനത്തു് അത്തരം രണ്ടു ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു വളരാൻ സൌകര്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടോ? വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കൂട്ടായ ജീവിതത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള വൈരുദ്ധ്യം വിവരിക്കുന്ന വിടവു യോജിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളതരം സാമൂഹ്യ—സാമ്പത്തിക സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടോ? അതിയായ വിലനിരക്കുകളോടുകൂടിയ ചെടിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന അതിസമൃദ്ധിയുടെ ഉപകരം യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്കു് ചരക്കുകളുടേയും സേവനങ്ങളുടേയും ഒരു പ്രവാഹമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഉൽപാദന—വിതരണപ്രക്രിയ പുനസ്സംവിധാനം ചെയ്യാനുള്ള പ്രാപ്തി ആ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടോ? ഉത്തരവാദിത്വം ഏറെറടുക്കാനും ഉടമസ്ഥതയെ വിലമതിക്കാനും സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കുന്ന രീതി ശീലിക്കാനും ജനങ്ങളെ തയ്യാറാക്കുന്നവിധത്തിൽ ദൈനംദിന സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടോ?

ഉണ്ടെങ്കിൽ ആശയ്ക്കു വകയുണ്ടു്.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ രണ്ടു മഹത്തായ തീരുമാനങ്ങൾ ശരിക്കും എടുക്കണമെങ്കിൽ അതിനു് അത്യന്തം

ആവശ്യമുള്ള നേതൃത്വം നൽകുന്നതിലേക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രരും സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുന്നവരുമായ വേണ്ടിടത്തോളം ജനങ്ങളെ അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾവഴിയും അത്തരം മാറ്റങ്ങളിലും ഇനിയെങ്കിലും വളർത്തിയെടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും.

അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിലവിലുണ്ടെന്നു് അറിയാവുന്ന ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ അമേരിക്കയിലുണ്ടു്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അവർ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നവരാണെന്നതുകൊണ്ടാണു് അവക്കീവസ്തുത അറിയാവുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള സഹകരണ സമാരംഭങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളും ഉടമസ്ഥരുമാണവർ.

സ്വന്തം കഥ ഫലപ്രദമായി പറയുകയോ അനുഭവങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി വിവരിക്കുകയോ അവർ ചെയ്തിട്ടില്ല. സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്താണു്, അവ എന്തു ചെയ്യുന്നു, അവ എങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെല്ലാം നികുതികൾ അവ നൽകുന്നു എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ താരതമ്യേന കുറച്ചു അമേരിക്കക്കാർക്കു മാത്രമേ വ്യക്തമായ ധാരണയുള്ളൂ.

എങ്കിലും നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിലേക്ക് ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നൽകാൻ കഴിയുന്ന സംഭാവന മിക്കവാറും കണക്കാക്കുക അസാദ്ധ്യമാണു്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ സഹകരണ സമാരംഭങ്ങൾക്കും സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഇക്കാലത്തേയും ഭാവിയിൽ നിർവ്വഹിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതും ആയ പങ്കിനെക്കുറിച്ചു് മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ധാരണ വളർത്തുന്നതിലേക്ക് എന്തെങ്കിലും സംഭാവന നൽകിയേക്കുമെന്ന ആശയിലാണു് ഈ പുസ്തകം എഴുതിട്ടുള്ളതു്.

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

സംഘട്ടനാത്മകമായ ലോകം

അപരിചിതമായ ഒരു പുതിയ ലോകത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. നാം ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ടവരും ഭയചകിതരും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരാശിയുടെ സന്ധ്യാകാലത്തോ അതോ ഒരു സുവർണ്ണയുഗത്തിന്റെ സുപ്രഭാതത്തിലോ നാം ജീവിക്കുന്നതെന്നു് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

മതപരമായ മാർഗ്ഗദർശനത്തിന്റേയും ആശ്വാസത്തിന്റേയും, അഗാധവും ഒട്ടേറെ നിരാശാപൂർണ്ണവുമായ ഒരാവശ്യം നമുക്കു തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ദൈവീകപ്രപഞ്ചത്തെ സമൂലം നാമാവശേഷമാക്കാൻ കരുത്തുള്ള സാങ്കേതികരീതികളും നാം സ്വായത്തമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതേ സന്ദർഭത്തിൽതന്നെ ഇതിനാശിക്കാമോ എന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെടുകയാണു്.

പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത ചെറുപ്പക്കാർ പരസ്പരം കൊലപ്പെടുത്തുകയും നമ്മുടെ നഗരവീഥികളിൽ സംഘംചേർന്നു് സംഘട്ടനങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണിങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് അത്ഭുതപ്പെടുന്നതായി നാം പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ലജ്ജാകരംതന്നെ, നാമിതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ ഓരോ അക്രമപ്രവർത്തനവുംസംബന്ധിച്ച റിപ്പോർട്ടുകളും തീയുപ്പുന്ന വാക്കുകളിൽ മുൻപേജുകളിൽതന്നെ അതിപ്രാധാന്യം കൊടുത്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ നാം പത്രങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. അക്രമപ്രവർത്തനത്തെ ഒരു കേന്ദ്രാശയം എന്ന നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിലവതരിപ്പിക്കാത്ത ഒരു പരിപാടിയെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ടെലിവിഷൻപ്രവർത്തകരെ നാം അനുവദിക്കുന്നില്ല. സർവ്വോപരി ഈ അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളുംനടത്തുന്നതലമുറയേതെന്നു് നാം വിസ്മരിക്കുകയാണു്. ആദരിക്കാൻ അവരെ

പാഠിപ്പിക്കുന്നതിനു നാം ദുർബ്ബലമായി ശ്രമിക്കുന്ന അതേ നാഗരികത യെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു ന്യൂക്ലിയർയുദ്ധം അടുത്ത ഏതു രാത്രിയും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടാമെന്നു് ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ദിവസവും നാം ധരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തലമുറയാണതു്. സമാധാനത്തെക്കുറിച്ചു് വേണ്ടത്ര ഉറപ്പും ജീവിതത്തിലെ ഭാവിവിഷയങ്ങളുടെ കായ്മത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവിശ്വാസവും നിലനിന്നിരുന്ന കാലഘട്ടങ്ങളും പഴയ തലമുറക്കാരായ നമുക്കു് അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ തലമുറയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സർവ്വസംഹാരിയായ ഒരു യുദ്ധം ആസന്നമായ ഒരു സാദ്ധ്യതയല്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലം നമ്മുടെ കുട്ടികളും പേരക്കിടാങ്ങളും ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്റെ ഏറ്റവും ഇളയ മകനോടും അയാളുടെ ജൂനിയർ ഹൈസ്കൂൾ സഹപാഠികളോടും ഞാനൊരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി, അവരുടെ ഒരാഗ്രഹം തീർച്ചയായും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാമെങ്കിൽ എന്താണു് അവരാഗ്രഹിക്കുകയെന്നു്. തെല്ലിട മാത്രമേ അവരാലോചിച്ചുനിന്നുള്ളൂ. അന്നുമുതൽ അടുത്ത പത്തുകൊല്ലത്തേക്കുകൂടി തങ്ങൾക്കു ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നാണു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു് എല്ലാവരും ഏകസ്വരത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

നന്മതിന്മകൾ കൂടിക്കലർന്നിരിക്കും. മനുഷ്യനാജ്ജിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയവൈദഗ്ധ്യം അവനു് ചന്ദ്രനിൽ ഒരു താവളമേർപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവുനൽകും. എന്നാൽ ഇതിനിടയിൽതന്നെ സംഭവിക്കാവുന്ന ഭ്രമിയുടെ തകർച്ചയ്ക്കെതിരെ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അവന്റെ പിന്നോക്കനില—"സാംസ്കാരികമായ പിൻനില" എന്നാണു് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്—ഉറച്ച ഒരു സംരക്ഷണമാകുന്നില്ല. ചന്ദ്രൻ ഭ്രമിയുടെ ഒരു ഉപഗ്രഹം മാത്രമാണതാനും.

സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ ഒരു യഥാർത്ഥ സ്ഫോടനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണു നാം. സ്വയം പ്രവർത്തനസമ്പന്നമായവും അണുശക്തിയും ആ സ്ഫോടനത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗങ്ങളും മാത്രമാണു്. അമേരിക്കയുടെ കാർഷികരംഗത്തു് മണിക്കൂർതോറുമുള്ള ഉല്പാദനക്ഷമത 1947നും 1957നുമിടയ്ക്കു് 87 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. വ്യവസായത്തിൽ 34 ശതമാനവും. ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനിടയ്ക്കുതന്നെ നമ്മുടെ വിദ്യുച്ഛക്തിയുപയോഗം ഇരട്ടിയിലധികമായിത്തീർന്നു. മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇത്തരം മാറ്റങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി ഭ്രമിയിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങളും വേണ്ടത്ര ഉൽപാദനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതയുണ്ടാ

യിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇതുയും പുരോഗതി ചരക്കുകളുടെയും സമ്പത്തിന്റെയും വിതരണരീതികളിലുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ''വിറവഴിക്കാനാവാത്ത'' അധികോത്പാദനത്തിന്റെ പേരിൽ നാം ഖേദിക്കുകയും അതിനുത്തരവാദികളായ കഷ്ടകരെ അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ഇതേസമയത്തു്, മനുഷ്യരാശിയിൽ മൂന്നിലൊന്നു് ഓരോ രാത്രിയും പട്ടിണികിടന്നു് ഉറങ്ങുന്നതു് നാം നോക്കിക്കാണുന്നുമുണ്ടു്.

രോഗനിവാരണം, ആയുർവർദ്ധന, ശിശുമരണങ്ങൾതടയൽ എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം വിസ്മയാവഹമത്രെ. പക്ഷേ, നീണ്ടുകിട്ടിയ ഈ ജീവിതംകൊണ്ടു് എന്തു ചെയ്യണമെന്നു് നമുക്കു് അറിയുകയില്ല. ''പ്രായാധിക്യപ്രശ്നം'' എന്നാണു് നാമിതിനെ വിളിക്കുന്നതു്. ഭൂമിയിലെ ജനസംഖ്യ ഇതുയും വേഗത്തിൽ വൻതോതിൽ വർദ്ധിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയെ നാം ഭയത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. ലഭ്യമായ വിഭവങ്ങളും ജനകോടികൾക്കു് ജീവസന്ധാരണത്തിനുപോലും തികയുമോ എന്നാണാശങ്ക.

ഭാവിയിലെ സാദ്ധ്യതകളെന്തുതന്നെയാകട്ടെ, ലോകം പൂർണ്ണമായും ഒന്നാണെന്നതു് ഇപ്പോഴത്തെന്നെ യാഥാർത്ഥ്യമാണു്. ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലൊഴിച്ചു്, മറെറവിടേയും ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള യാഥാർത്ഥ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ടെലിവിഷൻ രംഗത്തിലൊഴിച്ചു് മറെറാരു കാര്യത്തിലും ''പശ്ചിമലോകം'' പ്രത്യേകമായി നിലവിലില്ലതന്നെ. പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞുമാറാനോ അവയെ അവഗണിക്കാനോ ജനങ്ങൾക്കിനിയൊരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. അമേരിക്കയിലെ ഏറവും ജനനിബിഡമായ സ്റേറ്റ് ആകാനിരിക്കുന്ന കാലിഫോർണിയ ജനസംഖ്യാധിക്യമുള്ള ജപ്പാനിലേയ്ക്കും ചൈനയിലേയ്ക്കും ശാന്തസമുദ്രത്തെ താണ്ടി ദൃഷ്ടി പായിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

സമാധാനപരമായി ഒന്നുചേർന്നു ജീവിക്കാൻ അഭ്യസിക്കുന്നതാവശ്യമായി വന്നിട്ടുള്ള അതേ സന്ദർഭത്തിൽ നിലവിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിൽത്തന്നെ നിലയുറപ്പിച്ചു് സ്വന്തം പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിട്ടു് പരിഹരിക്കേണ്ടതായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നാമെത്തിയിരിക്കുകയാണു്.

ഭൂമിശാസ്ത്രമല്ല, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രമാണു് ഇന്നു് ആശയുടെ താക്കോൽ. ജനവാസമില്ലാതെയും ആൾക്കും ഉടമസ്ഥാവകാശമില്ലാതെയും സ്വതന്ത്രമായിക്കിടന്നിരുന്ന നിലങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും പൊതുവായ സാമ്പത്തികനീതിക്കും മതിയായ ഉറപ്പായിരുന്നു. ബോധപൂർവ്വം ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യനട

പടികൾവഴി ഈ മൂല്യങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ച് പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം പുലർത്താനും സാമ്പത്തികസന്തുലനവും നീതിയും സ്ഥാപിക്കാനും നിലനിർത്താനും, ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അതിർത്തികളുണ്ടായിരുന്ന ഭൌതികസ്വാധീനശക്തിയുടെ സ്ഥാനത്തു്, ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിക്കു് പ്രാബല്യം നല്കണം.

പുതിയ അയൽപക്കക്കാരെ തിരക്കിപ്പോകാതെ നിലവിലുള്ള അയൽപക്കവുമായി സഹകരിച്ചുപോകാനുള്ള കർത്തവ്യത്തിൽ, ലോകചരിത്രത്തിലാദ്യമായി, ഇപ്പോൾ നാം എത്തിപ്പെടേണ്ടതായിവന്നിരിക്കുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ പലപ്രകാരത്തിലും ലോകമാകെ ഇന്നു് ഒരയൽപക്കമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. വാർത്താവിനിമയം അതിവേഗത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഏതൊരു ഭാഗത്തേയ്ക്കും ഇന്നു സാദ്ധ്യമാണു്. മറേറതൊരിടത്തുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു് എന്തു സംഭവിക്കുന്നുവെന്നു്, സംഭവം നടക്കുന്ന അതേ സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ, ജനങ്ങൾക്കറിയാൻ കഴിയുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇതൊരു വാസ്തവമത്രെ. വാർത്താവിനിമയംപോലെത്തന്നെ ഗതാഗതവും ഏറെക്കുറെ സത്വരമാണു്. അന്താരാഷ്ട്രപര്യടനങ്ങളും പരസ്പരസന്ദർശനങ്ങളും ദൈനംദിനസംഭവങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ബാഹ്യലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനം നൂറാണ്ടുകളായി തടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനുമുള്ള ആവശ്യം കാട്ടുതീപോലെയാണു് പടർന്നുപിടിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ വീണ്ടും ഇടം പ്രഥമമായിത്തന്നെ, വിജ്ഞാനവിവരങ്ങൾ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരേസമയം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യത ഇന്നു നിലവിലുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, നാമിന്നു വിളിക്കുന്ന "സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനം" അതു നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള ചുമതലാബോധവും വ്യക്തമായ താല്പര്യവും സംബന്ധിച്ചു് വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് പൊട്ടെന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള "ബോധോദയം" ഇക്കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രകാശമാനമായ ഒരു ശുക്രനക്ഷത്രമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കാം. സാങ്കേതികമായി പുരോഗതി നേടിയ ചരക്കുല്പാദക-മുഷ്കരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഒരുവശത്തും സാങ്കേതികമായി നിശ്ചലവും കാഷ്ഠികവുമായ മുഷ്ടിരാഷ്ട്രങ്ങൾ മറുവശത്തുമായി ലോകം ഭിന്നിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന സങ്കല്പത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരുന്ന കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിലൊട്ടാകെയുണ്ടായിരുന്ന ചിന്താരീതി. സാങ്കേതികസഹായമെന്ന പുതിയ ആശയം ഈ ചിന്താ

രീതിയെ സമൂലം മാറ്റിമറിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആശയത്തെതുടർന്ന് ഉദ്ദേശപൂർവ്വമായ ഒരു പുതിയതരം ആശയവിനിമയം രൂപംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു വസ്തുത നാം കാണണം. ലോക വ്യാപകമായ തോതിൽ സത്വര വാർത്താവിനിമയ സമ്പ്രദായം നാം സ്വായത്തമാക്കിക്കഴിഞ്ഞെങ്കിലും എന്താണു വിനിമയം ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പുതിയ വാർത്താവിനിമയോപാധികളിലൂടെ സമാധാനത്തിനേറെയും വസ്തുസ്ഥിതികളുടെയും സദ്ബോധനങ്ങളും ജനങ്ങളിലേക്കു നല്കപ്പെടുന്നതുപോലെത്തന്നെ, ദുരുദ്ദേശക്കാരുടെ ശ്രോതാക്കളെ സ്വന്തം വാചാലതയുപയോഗിച്ചു പ്രക്ഷുബ്ധരാക്കാൻ ഒരു ഹിറ്റ്ലർക്കോ സ്റ്റാലിനോ പെറോണിനോ കഴിയും. പ്രയോജനകരമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾകൂടുതൽ സാദ്ധ്യത വിനാശകരമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിന്നാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. തങ്ങളുടെ ഗവണ്മേണ്ടു് അംഗീകരിക്കാത്ത ഏതു വസ്തുതകളും ആശയങ്ങളും കേൾക്കുവാനോ വായിക്കുവാനോ ഉള്ള പ്രാഥമികാവകാശം ലോകത്തിലെ മൂന്നിലൊരുഭാഗം ജനങ്ങൾക്കു് ഇന്നു നിഷിദ്ധമാണു്. തങ്ങളുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ചു് ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എന്തും വിശ്വസിപ്പിക്കാനും സ്വീകരിപ്പിക്കാനും സമർത്ഥരെന്നവകാശപ്പെടുന്ന "സാമൂഹ്യപ്രേരകന്മാ"ക്കുവേണ്ടി "സ്വതന്ത്രലോക"മെന്നറിയപ്പെടുന്നേടത്തുപോലും കോടിക്കണിന്നു ഡോളർ ചിലവാക്കിവരുന്നുണ്ടു്. സംസ്കാരം, സൌന്ദര്യാവബോധം, വിജ്ഞാനം, പരസ്പരധാരണ എന്നിവ ലോകമാകെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളും നമുക്കു സ്വായത്തമാണു്: എന്നാൽ അക്കാര്യത്തിനുവേണ്ടി യഥാർത്ഥത്തിൽ ശ്രമിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നു് വിരളമായിമാത്രമേ നാമാലോചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ ഉപാധികളെ ഏറ്റവും ഉത്തമമായി എങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നോ, അഥവാ അപായകരവും അനഭിലഷണീയവുമായ പക്ഷം ചപലവുമായ കായ്കുങ്ങൾക്കായി ദുരുപയോഗിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നോ നാമിനിയും പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധം, തുടർന്നുണ്ടായ കലക്കം എന്നിവയിൽ നിന്നും ലോകവ്യാപകമായ പുതിയ ആശയവിനിമയസമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും സമ്പർക്കങ്ങളുടെയും ഫലമായും നൂറുകണക്കുകോടി ജനങ്ങളുടെ മാനസികഗതിയിലും വീക്ഷണത്തിലും ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ സാമ്പത്തികമായി അല്പവികസിതമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ

അധിവസിക്കുന്നവരാണ്° ഈ നൂറമ്പതുകോടി ജനങ്ങളും. തീരാകട ഭാരം പേറി, ശൈശവത്തിലല്ലെങ്കിലും ഇളംപ്രായത്തിൽത്തന്നെ മരണ മടഞ്ഞും ജീവിതത്തിൽ തങ്ങൾക്കു പരമാവധി ആശിക്കാവുന്നവിധം ജീവസന്ധാരണത്തിനുമാത്രം ശ്രമിച്ചും നൂറാണ്ടുകളായി ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നവരാണവർ.

അത്തരം ഒരു ശുഷ്കജീവിതംമാത്രമേ തങ്ങൾക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നു° ഇനി അവരൊരിക്കലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും നയിച്ചുവരുന്ന, വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതരീതികളെക്കുറിച്ചു° അവർ കേട്ടിട്ടുണ്ട്°; ചില തെളിവുകളും കണ്ടിട്ടുമുണ്ട്°. അവയിൽ ചിലതു° തങ്ങൾക്കുമാകാമെന്നു° അവർ വിശ്വസിക്കുകയും അതു സാധിപ്പിക്കുമെന്നു° ദൃഢമായി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ "ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രതീക്ഷാവിപ്ലവ"ത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ അവർ പൂർണ്ണമായും ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്°. മാത്രമല്ല, ഇതിൽ അവരല്പം പുരോഗതി നേടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവർ കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വരുമാനങ്ങളിലും ജീവിതനിലവാരങ്ങളിലും അവർ കുറച്ചെങ്കിലും അഭിവൃദ്ധി യഥാർത്ഥത്തിൽ നേടിയിട്ടുമുണ്ട്°. ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന, ബന്ദുങ്ങ്° സമ്മേളനം എന്നിവയിലും മറ്റു രംഗങ്ങളിലും അവർ പങ്കെടുക്കുകയും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്°.

പട്ടിണിമൂലം സ്വയം ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ "മിച്ചനിലങ്ങൾ" ഉണ്ടെന്നു° ഈ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കറിയാമെന്നതിനാൽ "ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രതീക്ഷാവിപ്ലവ"ത്തിനു° പ്രേരകശക്തി കൂടുതലാണു°. സാങ്കേതിക സഹായ പരിപാടികളും, വിദേശധനസഹായം തുടങ്ങിയവയും മറ്റു ബന്ധപ്പെട്ട പരിശ്രമങ്ങളുമെല്ലാമുണ്ടെങ്കിലും, ഈ തലമുറക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള സാങ്കേതികവിപ്ലവം "ഉള്ളവരും" "ഇല്ലാത്തവരും" തമ്മിലുള്ള വിടവു° ചുരുക്കുന്നതിനു പകരം വിപുലപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാണെന്നതു° ഖേദകരമായ ഒരു വസ്തുതയത്രെ. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷം പശ്ചിമരാഷ്ട്രങ്ങളിലും ജപ്പാനിലും ഉല്പാദനക്ഷമത ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനനിരക്കിനെ അധികരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഉദാഹരണത്തിനു° ഇന്ത്യയിൽ, ഭക്ഷ്യോല്പാദനം വർഷം മൂന്നു ശതമാനംമാത്രം ഉയർത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോൾ ജനസംഖ്യ കൊല്ലംതോറും രണ്ടു ശതമാനംവീതം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു°. മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളുടെയും കാര്യ

ത്തിൽ പുരോഗതി ആപേക്ഷികമായി ഇതിലും കുറവത്രെ. അമേരിക്കയിലെ ആളോഹരിവരുമാനം ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ലോകത്തിലെ മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളിലെയും നൂറമ്പതുകോടി ജനങ്ങൾക്കിടയിലുള്ളതിന്റെ മുപ്പതു ഇരട്ടിയിലുപരിയാണ്.

ഇത്തരം ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം നിലനില്ക്കത്തക്കതല്ല; സാവ്രീകമായ ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള ഏറ്റവുട്ടകും നിലവിലുള്ള ഒരു ലോകത്തിൽ നിശ്ചയമായും. പകുതിപേർ സമ്പന്നരും പകുതിപേർ അതിദരിദ്രരുമെന്ന നിലയിൽ, പകുതിപേർ "മിച്ച"ത്തെക്കുറിച്ചു ഖേദിക്കുകയും ശേഷംപേർ ആ മിച്ചം സ്വായത്തമാക്കാനാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യരാശി ഏറെക്കാലം തുടരുകയില്ല. ഉയർന്നവരുന്ന പ്രതീക്ഷാവിപ്ലവം ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ വിജയിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

മനുഷ്യചരിത്രത്തിലുടനീളം ലോകത്തിലെ അധികഭാഗം ജനങ്ങളും എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും അറിയാത്തവരായിരുന്നു. സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിനപ്പുറം നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെയോ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെയോ കുറിച്ചു തുച്ഛമായി മാത്രമേ അവരറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. ഒരുപക്ഷേ, തീരെ അറിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധംവരെ അപൂർവ്വം പശ്ചിമരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറയാവുന്ന എന്തെങ്കിലുമൊന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ആ സ്ഥിതി ഇന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. "ഉയർന്നവരുന്ന പ്രതീക്ഷാവിപ്ലവ"ത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംതന്നെ, വിദ്യാഭ്യാസം അക്ഷരാഭ്യാസം ലോകമാകെയുള്ള ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു് എന്നിവയ്ക്കുള്ള ഒരാവശ്യമത്രെ. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും അക്ഷരാഭ്യാസവും വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു പരിപാടിയിലാണ് യുനെസ്കോ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും സഹായം ആവശ്യമാണെന്നതു് സാങ്കേതിക സഹായം നൽകണമെന്ന ആശയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ്. വായിക്കാനും എഴുതാനും പഠിക്കുന്നതിനു് ജനങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ ഒരു പുതിയതരം ദൌത്യസംഘം അൽപവികസിതരാജ്യങ്ങളിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഈ പുരോഗതി നേടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ റേഡിയോവാർത്തകൾ ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, വാർത്തകൾ ഭൂമിയുടെ വിദൂരകോണുകളിലേക്കു് കടന്നുചെന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സാവധാനത്തിലും ക്ലേശം സഹിച്ചുകൊണ്ടുമാണെങ്കിലും, സ്വതന്ത്രവും ജനാധിപത്യപരവുമായ രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള അടിത്തറ പല ജനവിഭാഗങ്ങളും കെട്ടിപ്പടുത്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും പറയാം. മുൻകാലങ്ങളിൽ അവക്കിതു് തീരെ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇതേ സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ, "ജനങ്ങളുടെയും ജനങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്നതും ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതു"മായ ഗവൺമേണ്ടിനു് ഒരുവിധവരുത്താൻ പ്രബല സംഘടിതശക്തികളും ഊർജ്ജിതമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുമുണ്ടു്. പകരം ഏകാധിപത്യം ഏർപ്പെടുത്താനാണവരുടെ ശ്രമം. സമഗ്രാധിപത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആശയം രൂപം കൊണ്ടതു് നമ്മുടെ കാലത്തുതന്നെയാണു്. ഈ ആശയം ഇന്നു് കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങളുടെ ഒരു അതിപ്രധാന വിശ്വാസമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. സ്വതന്ത്രസ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോഴും നിലനിർത്തിവരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളിൽപോലും ഏകശാസന ഏർപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു പ്രവണത ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ പ്രവണത, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അന്ത്യസ്സൂത്രപ്പണിയല്ലെങ്കിൽകൂടി, ചേതനയറ്റ ഒരു ഭീഷണിയാണു്.

മിക്കവാറും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഗവൺമേണ്ടുകളും കൂടുതൽ വിപുലവും പ്രബലവുമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സമഗ്രാധിപത്യ ഗവൺമേണ്ടുകളും നിലവിലുള്ളിടങ്ങളിൽ അവയുടെ ഏകശാസനപരമായ അധികാരശക്തിക്കെതിരായി ഒപ്പം നിൽക്കുകയെന്നതാണു്, മറ്റൊന്നുമല്ലെങ്കിൽപോലും, ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം. നമ്മുടേതുപോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സാമ്പത്തികശക്തി കൂടുതൽ കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഏതാനും കുറേറെ കോർപൊറേഷനുകളും, നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ എല്ലാ മേഖലകളിലുമുള്ള അവയുടെ പരമാധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, കമ്യൂണിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളിലെ സക്കാർ വ്യവസായങ്ങളും ഒട്ടൊക്കെ സദൃശമാണു്. പത്രം, റേഡിയോ, ടെലിവിഷൻ എന്നിവ എല്ലാം കൂറഞ്ഞുവരുന്ന ജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലേക്കു് വഴുതിപ്പോകുന്നു. സർവ്വോപരി, ഹൈഡ്രജൻ ബോംബിന്റെ ഭയാനകമായ വസ്തുതകൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സ്വതന്ത്രം ഭാഗധേയം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും സ്വജീവിതകാലത്തു് ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതുംപോലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും അതിപ്രധാനകാര്യത്തിൽ തനിക്കു സ്വന്തം തീരുമാനമെടുക്കാമെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഒരു സാധാരണവ്യക്തിക്കു് നഷ്ടപ്പെടുകയെന്ന അപകടംകൂടിയുണ്ടു്.

അമ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അമേരിക്കയിൽ അപൂർവ്വം പേർ മാത്രമേ ലാവോസിനെയോ വിയറ്റ്നാമിനെയോ കൊറിയയെയോ കുറിച്ച് എപ്പോഴെങ്കിലും കേട്ടിരിക്കുകയുള്ളൂ. ഉച്ചരിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പേരുകളോടുകൂടിയ അത്തരം വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ എന്തു നടക്കുന്നുവെന്നുപോലും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നവർ ഇന്നിയും അപൂർവ്വമത്രെ. ഇന്നാകട്ടെ, സിറിയയിലും ലെബനോണിലും, എന്തിനു് ജോർഡാനിലും യമനിലും പോലും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിൽ നാം അതീവ തല്പരരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കൊറിയയിൽ നാം ഒരു യുദ്ധം ചെയ്തു; വിയറ്റ്നാമിൽ മിക്കവാറും അതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. കാരണം ലളിതമാണ്. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, ലോകം ഒരേകഘടകമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെയും മറേതൊരു പ്രധാന രാജ്യത്തിന്റെയും താല്പര്യവും ആശങ്കയും ലോകവ്യാപകവുമാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ അതിവേഗം അറിയപ്പെടാതെയും മറെറല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും ജീവിത-ഭാഗധേയങ്ങളെ ബാധിക്കാതെയും ഒരു പ്രധാന സംഭവവും നമ്മുടെ നാഗരികത നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം ലോകത്തിലൊരിടത്തും ഇനി നടക്കുകയില്ല.

ഇന്നത്തെപ്പോലെ മറെറാരുകാലത്തും ലോകം ഇത്രയും ശ്രുക്ഷമായി ഭിന്നിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നു് അടുത്ത ശ്വാസത്തിൽത്തന്നെ പറയുമ്പോഴും ഒരു വിരോധാഭാസമോ വൈരുദ്ധ്യമോ ആയി തോന്നാം. പക്ഷെ ശ്രുക്ഷമായ ഈ ഭിന്നിപ്പുതന്നെ ലോകവ്യാപകമായ പരസ്പരാശ്രിതത്വത്തെ ഊന്നിയുറപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മാരകായുധങ്ങളും സ്വായത്തമാക്കി അന്യോന്യം ശ്രുക്ഷമായ ശത്രുതയിലാണു് അമേരിക്കയുടേയും സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റേയും ഇന്നത്തെ നില. ചുരുങ്ങിയതു് അൻപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു് മുൻപും ഇതേ നിലതന്നെ അവതമ്മിൽ ഉണ്ടാകാമായിരുന്നു. മനുഷ്യരാശിയുടെ ബാക്കി വിഭാഗങ്ങൾക്കു് അക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യമൊന്നും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയുമാവാം. മിക്കവാറും മനുഷ്യരാശിയെ മുഴുവൻ വംശവിച്ഛേദം വരുത്താതെ അൻപതുവർഷങ്ങൾക്കുമുൻപു് ഈ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് പരസ്പരം ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടാമായിരുന്നുതാനും. എന്നാൽ ഇന്നു് അതു് സാദ്ധ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും കൂടുതൽനല്ല ജീവിതത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പരസ്പരം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു ഏകലോകമാണു് നമ്മുടേതു്. സ്വാവൃത്തികനാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതിയുടെ കാര്യത്തിലും

അതു് വാസ്തവമാണു്. മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവൻ ഗുണകരമായവിധം വാശാനംചെയ്യുന്ന അതേ ശാസ്ത്രംതന്നെ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ഉന്മൂലനത്തിനും് ഉപകരണമായിത്തീരാവുന്ന മാരകായുധങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ലോകത്തിലെ ഓരോ പുരുഷനും സ്ത്രീയും കുട്ടിയും ഓരോ രാത്രിയും ഉറങ്ങാൻ പോകുക, സുശക്തമായി ആയുധവൽകൃതമായ രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ യുദ്ധംപൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടുവേണം. ഒരു സമ്പൂർണ്ണയുദ്ധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നപക്ഷം ഭൂമിയിലെ സകല ജീവരാശിയേയും സമൂലം നശിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ആയുധങ്ങളും ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി അമേരിക്കയും റഷ്യയും സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നതാണു് തീച്ചയായും ഇതിനും കാരണം. ഇത്തരം ആയുധങ്ങളുണ്ടെന്നു വസ്തുത അജ്ഞാതമല്ലതാനും.

ഇതുയും ഒരു സാദ്ധ്യത, ഇതിനുസമീപമെത്താവുന്നതുപോലും മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

സാങ്കേതികശാസ്ത്രം, ഭൌതികശാസ്ത്രം, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭൌതികവശങ്ങളും, യുദ്ധോപകരണങ്ങളും എന്നിവയിൽ കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തു്, പ്രത്യേകിച്ചും കഴിഞ്ഞ കാൽനൂറ്റാണ്ടിൽ, ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതി ഏറെക്കുറെ അതിശയകരമാണു്. എന്നാൽ മാനുഷികബന്ധങ്ങളും, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, സാമ്പത്തിക–രാഷ്ട്രീയ–സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പുരോഗതി, സമാധാന സംസ്ഥാപനം എന്നീ രംഗങ്ങളിലാകട്ടെ, പുരോഗതി, ശോചനീയമല്ലെങ്കിലും, ഖേദകരമായി താരതമ്യേന മന്ദമായിരുന്നു. "സാംസ്കാരിക പിൻനില" എന്നാണു് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ വിളിക്കുന്നതു്. ഈ സാംസ്കാരികപിൻനിലയിലാണു് നമ്മുടെ പ്രശ്നം കുടികൊള്ളുന്നതു്.

വൻനഗരങ്ങളും, വൻകിട കോർപൊറേഷനുകളും, വിപുലമായ ചെയിൻസ്ഥാപനങ്ങളും, വമ്പിച്ച വാർത്താവിനിമയ–ഗതാഗത ഏപ്പാടുകളും, സുശക്തമായ ഗവമ്മേണ്ടുകളും, മാരകായുധങ്ങളും—ഇവയെല്ലാംതന്നെ നമുക്കു ചുറ്റും വൻഗോപുരങ്ങൾപോലെ ഉയർന്നു നില്ക്കുകയാണു്. ഭയം മാത്രമല്ല, ഒട്ടൊരു തളർച്ചയും നമ്മെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഇക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കെന്തു ചെയ്യാനാവും?" എന്നു് നമ്മിലധികംപേരും ചോദിക്കുന്നു. ഖേദകരമെന്നു പറയട്ടെ, ഗവമ്മേണ്ടു തലവന്മാർ പരസ്പരം രാജ്യങ്ങളും സന്ദർശിക്കുന്നതിലാണു് നാം

പ്രതീക്ഷകളർപ്പിക്കുന്നു. ഗവൺമെണ്ടുതലവന്മാർ പോകുന്നിടത്തെല്ലാം അവരെ അനുഗമിക്കാൻ പത്രലേഖകന്മാരുടെയും ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാരുടെയും പടകളെത്തന്നെ നിയോഗിക്കുന്നുവെന്നതാണ് അതിലും ശോചനീയം. ഒരു "വലിയ മനുഷ്യൻ" ഉച്ചരിക്കുന്ന ഒരു വാക്ക് അഥവാ ശൈലി, അതിശ്രദ്ധയോടെ അളന്നുമുറിച്ചു പൊഴിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയുടെ നീളവും വീതിയും ഇവയെല്ലാം സമർത്ഥമായി വളച്ചൊടിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലൂടെ നാം സമാധാനത്തിനുള്ള പ്രതീക്ഷകളർപ്പിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രത്തലവന്മാരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കഴമ്പില്ലാത്ത റിപ്പോർട്ടുകളിൽ സ്വന്തം ഉത്കണ്ഠകുറവിനും ആശ്വാസവും പ്രോത്സാഹനവും നാം കാണുന്നു. അത്തരം കൂടിക്കാഴ്ചകൾ അവരാവർത്തിക്കുമെന്നും നാം പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രക്ഷുബ്ധരായ ദശലക്ഷങ്ങണക്കിനു ജനങ്ങളുടെ പ്രേരണമൂലം മാത്രമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ നവീനവും തികച്ചും അത്ഭുതപൂർവ്വവുമായ നടപടികളെടുക്കാൻ രാഷ്ട്രത്തലവന്മാർ ആരംഭിക്കുന്നതെന്ന വസ്തുത അധികംപേർക്കും തോന്നുന്നില്ല.

നാം, ജനങ്ങൾ, സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വവും അതോടൊപ്പം, തീവ്രയായും, സ്വന്തം വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് ഫലത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്.

നമ്മുടെ ധാർമ്മികവീക്ഷണം മങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നതത്രെ ഇതിനു കാരണം. പശ്ചാത്താപം, വിനയം, സ്വയപരിത്യാഗം, സൌഹൃദപൂർവ്വമായ അയൽപക്കത്തോല്പര്യം എന്നിവ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മതാചാരങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിനകത്തുതന്നെ സമ്പത്തും ധനവും ആഘോഷിക്കാനുള്ള ഉന്മാദത്തള്ളിച്ചയേയും ഒളുക്കാൻ നാം പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യക്തിപരമായ ജീവിതങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രചോദനമോ, അഥവാ ശാശ്വതമായൊരു അർത്ഥമോ നാം കാണുന്നില്ല. അമേരിക്കയിൽ ഇന്നുള്ള ഭൌതികസമൃദ്ധി, പറയായി പറഞ്ഞാൽ, കൃസ്തുമതത്തിന്റെയോ, അല്ലെങ്കിൽ മറേറതെങ്കിലും മതത്തിന്റെയോ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി എതിരാണെന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും ലളിതമായ കാരണം.

യുദ്ധാനന്തരം വർഷങ്ങളിൽ പിന്നിട്ടതോടെ ധാർമ്മികദർശനവും ജീവിതലക്ഷ്യബോധവും കൂടുതൽ കൂടുതൽ മങ്ങിപ്പോവുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

1957 ഡിസമ്പർലക്കം "അഡ്വാൻസ്" മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ചിക്കാഗോ സർവ്വകലാശാലയിലെ എപ്പിസ്കോപ്പൽചർച്ചിന്റെ ചാപ്ലെയിൻ റെവ: വില്യം എച്ച്. ബാർ എഴുതി:

ഫാക്ടറിയിലും "മെയിൻസ്ട്രീറ്റി"ലും മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും "സാങ്കേതികജ്ഞാനം" എന്ന ഒരു കപടദൈവത്തെയാണ് നാം പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവരുന്നത്. 'സാങ്കേതികജ്ഞാനം നമ്മെ സംരക്ഷിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു' എന്നതാണ് ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും വ്യാപകമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു നിഷേധിക്കുന്നതു വിഡ്ഢിത്തമാണ്.

"വൈനീഷ്യൻ കലയിൽ പൊട്ടെന്നുണ്ടായ അധഃപതനത്തെക്കുറിച്ച് രസകരമായ ഒരഭിപ്രായം പറയുന്നുണ്ട്. അസാധാരണ കലാവിരുതും പ്രതിഭാസപരമായ സാങ്കേതികരീതിയും വൈനീഷ്യൻ കലയിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനൊരു ലക്ഷ്യമില്ലായിരുന്നു. മഹത്തായ പ്രതിഭാവൈഭവമുണ്ടെന്നിരുന്നാലും വൈനീഷ്യൻ കലാകാരനാക്ക് സ്വന്തം കലയിലൂടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. നാഗരികത സംരക്ഷിക്കാൻ നാം ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. സാങ്കേതികപ്രവർത്തകരും എൻജിനീയർമാരും നമുക്കാവശ്യമത്രെ. എന്നാൽ ഏതാനും പിയാനോ വായനക്കാരെയും ഗായകരെയും കവികളെയും അദ്ധ്യാത്മവാദികളെയും അപൂർവ്വം ചരിത്രകാരന്മാരെയും നാം വളർത്തിയെടുക്കാത്തപക്ഷം നാഗരികത സംരക്ഷിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ശ്രമം പാഴായിത്തീരും; കാരണം, അങ്ങിനെ ശ്രമമാരംഭിക്കുമ്പോഴേക്കുതന്നെ നാഗരികത നശിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞുപോയിരിക്കും.

"മുറ്റൻ നിർമ്മാണപരിപാടികളുടെയും വമ്പിച്ച സമൃദ്ധിയുടെയും ഉപയോഗപ്രദമല്ലാതിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളുടെയും ഘോഷത്തിന്നിടയിൽ നിശ്ശബ്ദം മറഞ്ഞുപോയ സംസ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഏതു സർവ്വകലാശാലയുടെയും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളിലുണ്ട്.

"കർത്തവ്യനിബദ്ധരായ ഗ്രന്ഥാലയസംരക്ഷകരില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരിഞ്ചുപൊടിക്കുകീഴിൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയെല്ലാം മറഞ്ഞുകിട

ക്കുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, അവയിൽ ഇപ്പോഴും ആക്രമണം തന്നെ താൽപര്യമില്ല.''

രണ്ടാം ലോകയുദ്ധം അവസാനിച്ചതിനുശേഷം അധികം താമസിയാതെ അമേരിക്കയിലെ ഒരു വൻനഗരത്തിലെ ഒരു ദിനപത്രം അണുബോംബിനെക്കുറിച്ച് ഒരു മുഖപ്രസംഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിലിങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു:

''ഭൂമിയിലെ ജീവരാശിയെ അപ്പാടെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള അധികാരം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിനോ മറേതെങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിനോ ഉണ്ടോ എന്ന ധാർമ്മികപ്രശ്നത്തെ നാം അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.''

സാവ്വത്രികമായി പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താവുന്ന നിരായുധീകരണത്തിനും ലോകസമാധാനത്തിനും ഉതകിയ ഒരു ഏറ്റുപ്പാടിനുവേണ്ടി ജാഗ്രതയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതാവശ്യമാണെന്ന് പ്രസ്തുത മുഖപ്രസംഗം തുടർന്ന് ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

പിന്നീട് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം—കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 1952ൽ—ഇതേ പത്രംതന്നെ ഹൈഡ്രജൻ ബോംബിനെക്കുറിച്ച് ഒരു മുഖപ്രസംഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു:

''പുതിയ ആയുധം എത്രതന്നെ ഭയാനകമാണെങ്കിലും, അതു രൂപപ്പെടുത്തുന്നതു് അനിവാര്യമായിരുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തം ഉൽബുദ്ധതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തിത്തന്നെയാണ് ഈ ആയുധം ആദ്യമായി ആവിഷ്കരിച്ചതും പൊട്ടിച്ചതും. പക്ഷേ, അതു നമ്മുടെ ചുമതലയുടെ ഭാരം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് നാം മനസ്സിലാക്കണം.''

''ധാർമ്മികപ്രശ്ന''ത്തിന്റെ ഒരു സൂചനപോലും അതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം നിലനില്പിനുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ ആശ ''സമർത്ഥമായ കൂടിയാലോചന''കളിലൂടെ സമാധാനം പുലർത്തുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കണമെന്നു കേവലമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് മുഖപ്രസംഗം ഉപസംഹരിച്ചിരുന്നതു്. മിക്കവാറും മനുഷ്യരാശിയെ ഒരുപക്ഷേ നശിപ്പിക്കുന്നകായുത്തിൽ റഷ്യക്കാരോടൊപ്പം നാമും ഉത്തരവാദികളായേയ്ക്കുമെന്ന ഭയം 1952 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും നമ്മുടെ നടപടികളെ അത്രതന്നെ അഗാധമായി സ്വാധീനിക്കത്തക്കതായിത്തീർന്നു. ഭൂമിയിലെ ജീവരാശിയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള കരുത്തുണ്ടെന്ന യാഥാർത്ഥ്യവുമായി നാം പൊരുത്തപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

1955ൽ ഇതേപത്രംതന്നെ അണുപ്രസരത്തിനും മനുഷ്യകുലത്തിന്മേലുണ്ടാകാവുന്ന ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ചു് നിഷ്പക്ഷവും അത്യന്തം ഭയജനകവുമായ നിരവധി ലേഖനങ്ങളും ഡൈയ്ഗ്രസമേതം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ബോംബിൽനിന്നുയരുന്ന അഗ്നിജ്വാലയിൽ വെന്തെരിയുന്നതിൽനിന്നും മിക്കവാറും മനുഷ്യരാശി ഐശ്വര്യജാലികമായി രക്ഷപ്പെട്ടെന്നു വന്നാൽപോലും, ഭാവിതലമുറകളിൽ അധികം പേരും രാക്ഷസരൂപികളായിരിക്കും. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ ചുരുങ്ങിപ്പോകുകയുംചെയ്യും. ലേഖനങ്ങളും ഇങ്ങിനെ മുന്നറിയിപ്പു നല്കിയിരുന്നു. തുടർന്നു് ഈ ലേഖനങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പത്രം ഒരു മുഖപ്രസംഗവുമെഴുതി:

"അണുപ്രസരത്തിന്റെ അപകടത്തെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾതന്നെ, നമ്മുടെ അണുവായുധനിർമ്മാണം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്നതുസംബന്ധിച്ചു് വസ്തുനിഷ്ഠമല്ലാത്ത ഒരു ചിന്താഗതി നമുക്കുണ്ടാകരുതു്. അമേരിക്കയുടെയും സ്വതന്ത്രലോകത്തിന്റെയും സുരക്ഷിതത്വത്തിനുള്ള ഉറപ്പെന്നനിലയിൽ, ഇക്കാലമത്രയും എടുത്തിരുന്ന മുൻകരുതലോടെ, അണു–ഹൈഡ്രജൻ ബോംബുകളുടെ പരീക്ഷണങ്ങളും അമേരിക്ക തുടർന്നുനടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അണുശക്തികമ്മീഷന്റെ മുൻചെയർമാൻ ഗോർഡൻ ഡീന്റെ വാക്കുകളിൽ "കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി തൊടുത്തുവിടാവുന്നതും കൂടുതൽ ഭീമവും കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതുമായ ആയുധങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും നാം പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തണം."

അങ്ങിനെ, ധാർമ്മികപ്രശ്നം ഇപ്പോഴും തീരെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ തലമുറക്കാർ മനുഷ്യരാശിക്കുമീതെ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന അത്യന്തികവും സമൂലവുമായ അപകടത്തിനു വിരാമമിടാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമംപോലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി തൊടുത്തുവിടാവുന്നതും കൂടുതൽ ഭീമവും, (ദൈവം നമുക്കു മാപ്പു തരട്ടെ) കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതുമായ ആയുധങ്ങളും നിർമ്മിക്കണമെന്നുമാത്രമാണു് പത്രത്തിന്റോ അണുശക്തികമ്മീഷന്റോ നിർദ്ദേശിക്കാനുള്ളതു്. ഒരൊറ്റ സ്ഫോടനത്തിൽത്തന്നെ മുപ്പതോ അമ്പതോ ലക്ഷം ആളുകളെ കൊലപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നതും ഒരു പരീക്ഷണസ്ഫോടനം നടത്തിയ സ്ഥലത്തുനിന്നും ഇരുനൂറുനാഴികയകലെ ഒരു ജപ്പാനീസു് മുക്കുവനെ കൊലപ്പെടുത്തിയതുമായ ഹൈഡ്രജൻ ബോംബിനെക്കാളും ഭീകരമെന്നാണു് "കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട" ആയുധമെന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.

സ്ഥിതിഗതികൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുന്നതിനുള്ള ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ 1955നു ശേഷംവന്ന വർഷങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി. അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മനസ്സിനെ ഏകരൂപമായ ചിന്താരീതിയിലേയ്ക്കു വ്യതിചലിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ശബ്ദം അവിടെയുമിവിടെയുമായി കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. റെവ: മി. ബാർ എഴുതിയതുപോലുള്ള ലേഖനങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ജനങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പറഞ്ഞിരുന്നു: "നമ്മുടെ തലമുറയുടെ പ്രധാന ചുമതല നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു ജീവിക്കാനുള്ള ഒരവസരം നല്കാൻമാത്രം ചുരുങ്ങിയ മര്യാദയെങ്കിലും നാമവരോടു കാണിക്കണം." "ഇക്കാര്യത്തിൽ നാമെന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു"വെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ചോദ്യം.

നമുക്കു വാസ്തവത്തിൽ വഴിതെറ്റിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ധാർമ്മിക മാർഗ്ഗബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നും നമ്മുടെ മതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സന്ദേശങ്ങളുമായുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധം അറ്റുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു.

മനുഷ്യരാശി നിലനില്ക്കണമോ, അതോ നശിക്കണമോ? അവൻ ജീവിക്കുകയാണെങ്കിൽതന്നെ, സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുമോ? ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ഈ മദ്ധ്യകാലത്തെ തലമുറതന്നെ തീർച്ചയായും സമാധാനം കണ്ടെത്തുമെന്ന അനിവാര്യമായ വസ്തുത നാം കൂടുതൽ ഗൌരവത്തോടെ പരിഗണിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു, അഥവാ ആശിക്കുന്നു.

ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കും തെറ്റായ സമാധാനമാണു കാണേണ്ടതു് എന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഇതുവരെ അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെതന്നെ ചരിച്ചാൽ മതിയെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

മനുഷ്യരാശി നാശത്തെ അതിജീവിക്കാൻ ചിലതെല്ലാം ആവശ്യമാണെന്നു് 1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാകാൻതുടങ്ങി.

കഴിയുമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു് ഒരു ധാർമ്മികലക്ഷ്യം, മതപരമായ ഒരു ലക്ഷ്യം സംബന്ധിച്ച ബോധം വീണ്ടും സ്വായത്തമാക്കുന്നതാവശ്യമാണു്.

തങ്ങൾക്കു് എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കണം.

"വലിപ്പ"ത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ "ചെറിയ"വർക്ക് അല്പം പ്രൌഢിയും പ്രാധാന്യവും നിലനിർത്താൻ കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്.

ലോകത്തിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാനും പുലർത്താനും പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താനും കഴിവുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതും ആവശ്യമാണ്.

സ്വതന്ത്ര മനുഷ്യസമൂഹം സമൂലനാശത്തെ അതിജീവിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഈ കർത്തവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും മുകളിൽനിന്ന് കീഴ്പോട്ട് നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതല്ല. "നേതാക്കളുടെ" ആക്രോശങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുകയില്ല. താനും "ഗണിക്കപ്പെടുന്നു" എന്ന ബോധം ഒരു സാധാരണക്കാരനിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കാനോ വ്യക്തിപരമായ അന്തസ്സ് വീണ്ടും അവനു കരഗതമാക്കാനോ, കമ്മ്യൂണിസമായാലും മുതലാളിത്തമായാലും, ഉൽബുദ്ധമാക്കുന്ന ഒരു സേച്ഛാധിപത്യഭരണത്തിനും സാധിക്കുകയില്ല. അതുപോലെ, ഒരു സഖ്യങ്ങൾക്കോ, കരാറുകൾക്കോ, അഥവാ അന്താരാഷ്ട്രീയമായ എന്തെങ്കിലും ഏർപ്പാടുകൾക്കോ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ലോകമാകെയുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു സമൂഹങ്ങളിലും ദശലക്ഷക്കണക്കിനു സംഘങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്ന സാധാരണജനങ്ങൾ കൂട്ടായി ജീവിക്കുന്ന രീതിയിൽ വേരുന്നിയതായിരിക്കണം, എല്ലാ മാനുഷികപുരോഗതിയെയുംപോലെ, ഇക്കാലത്താവശ്യമുള്ള പുരോഗതിയും.

തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിലും വ്യക്തിപരമായ അന്തസ്സിന്റെയും ഭോഗഭോഗിതത്വത്തിന്റെയും ബോധത്തിലും സഹജീവികളുമായി സജീവമായും സമാധാനപരമായ ബന്ധങ്ങളിലും ജനങ്ങൾക്കു സ്വാനുഭവം ഉണ്ടാക്കാൻ ഉതകിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതാവശ്യമാണ്.

അത്തരം മാർഗ്ഗങ്ങളെയും രീതികളെയുംകുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

അദ്ധ്യായം രണ്ട്

ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിനും ഒരു പുതിയതരം ബിസിനസും

ഒരു പരിഷ്കൃതസമൂഹം രൂപപ്പെട്ടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യത്തെ കാൽവെപ്പ് കൃത്യമായി, എങ്ങിനെ, അഥവാ എപ്പോൾ ഉണ്ടായെന്നു് അസന്ദിഗ്ധമായി നമുക്കു അറിയുകയില്ല. എന്നാൽ ഏതാണ്ടിങ്ങനെയായിരിക്കും അതു സംഭവിച്ചിരിക്കുക.

മഞ്ഞുകാലത്തെ കൊടുംതണുപ്പുള്ള ഒരു ദിവസം. ഒരു മരം ഇടിമിന്നലേറ്റു് തീപ്പിടിച്ചു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഭയചകിതരായ, പരസ്പരം അറിയാത്ത പത്തുപന്ത്രണ്ടു പ്രാചീന മനുഷ്യർ പലഭാഗത്തു നിന്നുമായി തീച്ചൂടിനെ സമീപിച്ചു. ഓരോരുത്തനും മറവുള്ളവരെക്കുറിച്ചു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. തീ എങ്ങനെ പിടിപ്പിക്കണമെന്നു് അതുവരെ അവക്കറിയാമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു്, അവരെ കൊടുംതണുപ്പിലും ഇരുട്ടിലും തള്ളിവിട്ടു് ആ വിലപ്പെട്ട അഗ്നി സ്വയം കത്തിയടങ്ങാൻ അനുവദിക്കത്തക്കവിധം അവർ പരസ്പരം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു.

മഹത്തായൊരു സംഭവം ഉണ്ടായതു് അപ്പോഴാണു്. തീയ്ക്കു ചുറ്റും കൂടിയിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ ലളിതമായ ഒരു നിർദ്ദേശം മറവുള്ളവരെ അറിയിച്ചു. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പ്രക്രിയയിലെ ഓരോ അടിസ്ഥാനഘടകത്തേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരുന്നു ആ നിർദ്ദേശം. അന്യോന്യം ആക്രമിക്കുന്ന ശീലം കൈവെടിഞ്ഞു്, പകരം സ്വന്തം ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി തീ കെടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ പൊരുൾ.

ഏതോ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ, എവിടെയോ ഒരിടത്തു് അത്തരം ഒരു നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ പരസ്പരസഹായത്തി

ന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും ശീലം ജന്മംകൊണ്ടു. അതിനെ തുടന്നതേ മനുഷ്യരാശി പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പാതയിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ ആരംഭിച്ചതു്.

അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പ്രബലഘടകവും മാനുഷികാഭിവൃദ്ധിയുടെ മഹൽസാധീനശക്തിയും പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമാർഗ്ഗവുമായി വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു് മനുഷ്യക്കിടയിൽ സ്വമേധയായുള്ള പരസ്പരസഹായത്തിന്റെ ശീലമാണു്.

കൃഷിപ്രവർത്തനങ്ങളും ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചവക്കിടയിൽ പരസ്പരസഹായശീലമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ഒരു ആരംഭം പോലും സാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നില്ല. കാട്ടുചുറ്റി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഗിരിവർഗ്ഗക്കാരുടെ കൂട്ടായ്മക്കവെച്ചുകളിൽനിന്നു് സ്വന്തം കാഷ്ടികവിളകളും സംരക്ഷിക്കുന്ന കായ്യം ഓരോ കഷ്കനേയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, ഏകനായിനിന്നാൽ, അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. മറിച്ചു്, തങ്ങളുടെ പ്രാചീനകൃഷിനിലങ്ങളും സംരക്ഷിക്കാൻ ഒരു താഴ്വരയിലെ മുഴുവൻ കഷ്കരും ഏകോപിച്ചുനിന്നാൽമാത്രമാണു് വിളകളും കൊയ്തെടുക്കുന്നതിനും് എന്തെങ്കിലും സാദ്ധ്യതയുണ്ടായിരുന്നതു്.

ഏതൊരു അതിർത്തിപ്രദേശവും, അമേരിക്കയിലേതടക്കം, അവിടങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച "മുഷ്കന്മാരായ വ്യക്തി"കളുടെ പരസ്പരസഹായത്തെ ആശ്രയിച്ചു മാത്രമാണു് അധിവാസകേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീന്നിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ പ്രാചീനവസതികളുടെ നിർമ്മാണത്തിനും പോലും ഈ പരസ്പരസഹായം ആവശ്യമായിരുന്നു. "പത്തായ"ങ്ങളുടെ കായ്യത്തിലും അതു വേണ്ടിയിരുന്നു. കാട്ടാളവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനും രോഗനിവാരണത്തിനും ശൈത്യകാലത്തു് അഭയംനേടുന്നതിനും അതിർത്തിനിവാസികൾക്കിടയിൽ പരസ്പരസഹായശീലമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അവക്കവിടെ ജീവിതം തുടരാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധ:പതനത്തെ തുടന്നുവന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ പൌരാണികലോകത്തിന്റെ വിജ്ഞാന–സംസ്കാരങ്ങളുടെ ധന്യമായ ശേഖരങ്ങളത്രയും, എത്ര ക്ലേശം സഹിച്ചും അവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഏതാനുംചിലർ സന്യാസിമഠങ്ങളിൽ പരസ്പരസഹായത്തോടെ ഒന്നുചേന്നുജീവിക്കാൻ തയ്യാറായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് നഷ്ടപ്പെടാതിരുന്നതു്.

നാമിന്നറിയുന്ന യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും മദ്ധ്യകാലനഗരങ്ങളുടെ അടിത്തറയിന്മേലാണു രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ആ നഗരങ്ങളും

കട്ടെ, അക്കാലത്തു് കൂടെക്കൂടെ നടന്നിരുന്ന ചെറിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ അക്രമങ്ങളിൽനിന്നു വളർന്നുവന്നവയാണു്. സമാധാനത്തോടെ ജീവിതം നയിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും സാദ്ധ്യത വേണമെങ്കിൽ അക്കാലത്തെ കൈവേലക്കാർക്കും വ്യാപാരികൾക്കും പരസ്പരസഹായാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രതിരോധസമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലായിരുന്നു. ചുറ്റും വൻകോട്ടമതിലുകൾ കെട്ടിയ പട്ടണങ്ങളിൽ ഒന്നുചേർന്നു ജീവിക്കുന്നതിന്റെ രൂപമാണു് അതു കൈക്കൊണ്ടതു്. തുടർന്നു് ഈ പട്ടണങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾതന്നെയാണു് പൌരസഞ്ചയത്തിന്നിടയിൽ ക്രമസമാധാനം പുലർത്താൻ ശക്തിയുള്ള കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടുകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധം ചെലുത്തിയതു്. അതു ഫലപ്രദമാവുകയുംചെയ്തു.

ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയും അസംഖ്യമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇവിടെ അതൊന്നും ആവശ്യമില്ല.

അക്രമം, മർദ്ദനം, വിശപ്പു്, അപകടം എന്നിവയിൽനിന്നുള്ള അഭയകേന്ദ്രമെന്ന നിലയിൽ പരസ്പരസഹായത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും ചരിത്രം ദീർഘവും വൃക്തവുമത്രെ. ഈ വസ്തുത ആധുനിക സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്തമസിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

"ഓൺ ബീയിങ്ങ് ഹ്യൂമൺ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ആഷ്‌ലി മൊണ്ടേഗു ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:

"മനുഷ്യൻ പിറക്കുന്നതു് പരസ്പരം സഹകരിക്കുന്നതിന്നാണു്, മത്സരിക്കുന്നതിന്നോ പരസ്പരം ഏറാടിക്കുന്നതിന്നോ അല്ല. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകണ്ടുപിടുത്തങ്ങളിൽ ഒന്നാണിതു്. രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് നസറത്തിലെ ഒരു ജീസസ്സ് നടത്തിയ കണ്ടുപിടുത്തത്തെ ഇതു് ഊന്നിയുറപ്പിക്കുന്നു. ഒറ്റവാക്കിൽ, മനുഷ്യരാശിക്കുഴുവൻ ബാധകമായ സ്നേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തമാണതു്; മനുഷ്യരാശിയുടെയും ഏകലോകത്തിന്റെയും ജനവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സൌഹൃദത്തിന്റെയും സിദ്ധാന്തമാണതു്."

സമകാലീന സാമൂഹ്യശാസ്ത്രചിന്ത മൊണ്ടേഗു തെളിയിച്ചുമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ചരിക്കുന്നുവെന്നതു് തീർച്ചയായും ഉചിതമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നമുക്കിന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ളതു് ഒരേയൊരു കാര്യം മാത്രമാണു്: ലോകവ്യാപകമായതോതിൽ സഹകരണമോ, അതോ ലോകവ്യാപകമായതോതിൽതന്നെ ഉന്മൂലനമോ നാമാഗ്രഹിക്കുന്നതു്?

ഒരുപക്ഷേ, "തക്കസമയത്തു്" മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രം യഥാർത്ഥ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചു് ഉൽബുദ്ധതയാജ്ജിക്കുമായിരിക്കാം. ചുരുങ്ങിയതു്, നമുക്കങ്ങിനെ ആശിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുക.

ഈ "തക്കസമയം" അത്ര വിദൂരമല്ല.

ഇതിനിടയിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വീകമായ പൈതൃകം നാം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്. പരസ്പരം അഭിലഷിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടാൻ സ്വമേധയാ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും ജനസംഘങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവാണു് ആ പൈതൃകത്തിന്റെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച ഒരു ഭാഗം.

മാനുഷികമായ എല്ലാ ആന്തരികപ്രേരണകളുടെയും കാര്യത്തിലെന്നപോലെ പരസ്പരസഹായവും—സഹകരണം—പലവിധത്തിലും സ്ഥാപനങ്ങളുടെ രൂപത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യമായിത്തന്നെ കുടുംബത്തിൽ, പിന്നെ ഗോത്രം, വർഗ്ഗം, നഗരരാഷ്ട്രം, ദേശീയരാഷ്ട്രം എന്നിവകളിലും. ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാ "സമാധാനസംഘ"ങ്ങളും സമാധാനം പുലർത്തുന്നതിനും ഒറ്റക്കെട്ടായി നില്ക്കുന്നതിനും സ്വമേധയായുള്ള പരസ്പരസഹായത്തെയാണു് മൌലികമായി ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതു് ഒറ്റയ്ക്കു നിർവ്വഹിക്കാൻതക്കവിധം വലിപ്പം ഒരു പോലീസ്സേനയ്ക്കുമില്ലതന്നെ.

മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിന സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പരസ്പരസഹായ തത്വത്തിന്റെയും ആന്തരികപ്രേരണയുടെയും സ്ഥാപനരൂപത്തെയാണു് ഇക്കാലത്തെ സഹകരണബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതു്.

നാം ജീവിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തേയ്ക്കു് തികച്ചും അനുയുക്തമായ, "ഡോക്ടർ നിർദ്ദേശിച്ച ഒരു മരുന്നാ"ണു് നവീനവും പരിഷ്കൃതവുമായ രൂപത്തിലുള്ള സഹകരണബിസിനസ്സു് സമാരംഭം. കാരണങ്ങളും നാം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നോറും വ്യക്തമാകുമെന്നാണു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്.

"രക്തവും വിയർപ്പും കണ്ണീരു"മൊഴുക്കി നമ്മുടെ പൂർവ്വപിതാമഹന്മാർ വളർത്തിയെടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും വ്യവസ്ഥാപിത ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും സ്ഥാപനങ്ങളെ ഭാവിതലമുറകൾക്കുവേണ്ടി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള രൂക്ഷമായ ഒരു മത്സരത്തിലാണു് നാം ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

സംരക്ഷിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുമെന്നതിനു് യാതൊരു ഉറപ്പുമില്ല.

നമ്മുടെ ശ്രമം വിജയിക്കണമെങ്കിൽ ചുരുങ്ങിയതു് മൂന്നു ഘടകങ്ങളെങ്കിലും നിലവിലുണ്ടായിരിക്കണം:

1. സ്വന്തം ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ അവകാശം നിലനിന്നുപോരണം. നിയമാധിഷ്ഠിതവും സ്വന്തം ഭരണ ഘടനകളിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ മൌലികാവകാശങ്ങൾക്കു് ഉറപ്പു നല്കുന്നതുമായ ഗവർമ്മേണ്ടുകൾ തുടർന്നു നിലനില്ക്കണമെന്നാണിതിന്നർത്ഥം.

2. അങ്ങിനെ സ്വാതന്ത്ര്യം അടിസ്ഥാനപരമായി സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമൂഹങ്ങൾക്കകത്തുതന്നെ സ്വയംനിർണ്ണയം, സ്വമാഗ്ഗനിശ്ചയം, മൌലികമായ തീരുമാനമെടുക്കൽ എന്നിവകളിലുള്ള അവകാശം പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. സ്വന്തം ഭാഗധേയം സ്വയം നിശ്ചയിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം അവർക്കുണ്ടാകണം.

ആ അവകാശം പരിത്യജിച്ചു് സ്വതന്ത്രജനതയായി വർത്തിക്കാൻ അവർക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.

സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അവകാശം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന മുഖ്യമായ ദുസ്വാധീനഘടകം ഒരു നിരാശാബോധമത്രെ. സ്വന്തം ഭാവി ശരിക്കും തെളിച്ചെടുക്കാനോ, അഥവാ തന്റെ കുട്ടികളുടെ ഭാഗധേയത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വാധീനം ചെലുത്താനോ ഒരു സാധാരണ പുരുഷനോ സ്ത്രീയ്ക്കോ പ്രായോഗികമായൊരു മാഗ്ഗവുമില്ലെന്നുള്ള വളർന്നുവരുന്ന, കാൻസറിനുസമം, ഒരു വിശ്വാസമാണതു്.

3. അതുകൊണ്ടു് ഒരു സാധാരണ പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും വ്യക്തിപരമായി പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമാഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

നിത്യജീവിതത്തിൽ നാം നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ മറ്റുപല സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ജന്മം നല്കുന്ന നമ്മുടെ നിലനില്പിന്റെ സാമ്പത്തികനാരായവേരുകളിൽതന്നെ, അത്തരം പ്രായോഗികമാഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള സാദ്ധ്യത പുതിയ സഹകരണബിസിനസ്സ് രീതിയും സാമ്പത്തികസംഘടനകളും വ്യക്തമായി പ്രദാനംചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

അമേരിക്കയിൽ സഹകരണബിസിനസും് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ അവർക്കും അവരുടെ സമൂഹങ്ങൾക്കും എല്ലാവിധ സേവനങ്ങളും ഇന്നു നല്കിവരുന്നുണ്ടു്. അവർ പ്രസവസൌകര്യങ്ങളും നല്കുന്നു; മൃതദേഹങ്ങളും സംസ്കരിക്കുന്നു. കർഷകവസതികൾക്കു വെളിച്ചവും

കാഷ്ടികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വിദ്യുച്ഛക്തിയും അവർ നല്കുന്നു. ഭവനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ദ്രവകരൂപത്തിലുള്ള പരിഷ്കൃത രാസവളങ്ങൾ വിതരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സേവനങ്ങൾ നല്കുന്നു; കർഷകരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വില്ക്കുന്നു. ഉപഭോക്താക്കൾതന്നെ ഉടമസ്ഥരായിട്ടുള്ള സൂപ്പർ മാർക്കറ്റുകൾ അവർ നടത്തുന്നു. സ്വതന്ത്ര ഭക്ഷ്യവ്യാപാരികൾക്കു ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ മൊത്തമായി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നു. അവർ എണ്ണക്കിണറുകൾ കുഴിക്കുന്നു; ധാതുസമ്പന്നമായ പാറകൾ ഖനനംചെയ്യുന്നു. വിളകൾ വളർത്തുക, കാപ്പിക്കുരു പൊടിക്കുക, വെള്ളം ചൂടാക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും പാൽക്കറവയന്ത്രങ്ങളും നിർമ്മിക്കുക എന്നിവ അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളെ വായ്പയൂണിയനുകൾ, സഹകരണ ഇൻഷുറൻസു കമ്പനികൾ, സഹകരണ കാഷ്ടിക വായ്പാസ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവകളിൽ സ്വരൂപിക്കുകയും അങ്ങിനെ അവർതന്നെ സ്വയം പലിശകൊടുക്കാനും സ്വന്തം പണം മൂലധനാവശ്യങ്ങൾക്കു നിക്ഷേപിക്കാനും സാദ്ധ്യത സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ, ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതസിദ്ധികൾ ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവെ ലഭിക്കാറാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമത്തിൽ എല്ലാരൂപത്തിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതികളും അവർ നടത്തിവരുന്നു.

ഈ സംഭവവികാസങ്ങളും സഹകരണാശയത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കളായ ആദ്യകാല സഹകാരികളെ ശവക്കുഴികളിൽപോലും അസ്വസ്ഥരാക്കുന്നവയാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചിലതു് "യഥാർത്ഥ സഹകരണസംഘ"ങ്ങളല്ലെന്നതാണു കാരണം. ഉദാഹരണത്തിനു്, ആരോഗ്യപദ്ധതികൾ അംഗങ്ങൾക്കു് ലാഭവിഹിതം നല്കുന്നില്ല. ലാഭവിഹിതത്തിന്റെ പുനർവിതരണം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ നാലു് അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളിലൊന്നാണു്. മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സമാരംഭങ്ങളും യഥാർത്ഥ ഉപഭോക്താക്കളുടെയുപോലുമല്ല. ചില്ലറ വ്യാപാരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഭക്ഷ്യധാന്യ മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസംഘടനകളും, കർഷകരുടെ വിപണന സഹകരണസംഘങ്ങളും എന്നിവ അത്തരത്തിൽ പെടുന്നവയാണു്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്റ്റോറു് ചാർട്ടർ അനുസരിച്ചുള്ള വായ്പ യൂണിയനുകൾക്കു് 'പ്രോക്സി' വോട്ടസമ്പ്രദായം നിർബ്ബന്ധമാണു്. ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഓഹരികളുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കാതെ, ഓരോ

അംഗത്തിനും ഓരോ വോട്ടെന്ന മറെറാരു ''റോഷ്ഡേൽ'' അടിസ്ഥാനതത്വത്തിനു് യഥാർത്ഥത്തിൽ എതിരാണു് ഈ 'പ്രോക്സി' സമ്പ്രദായം. ഗ്രേറർ ന്യൂയോക്കിലെ ''ആരോഗ്യ ഇൻഷുറൻസു് പദ്ധതി''പോലെ അംഗങ്ങളും വോട്ടുചെയ്യാത്ത ചില സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുംപോലുമുണ്ടു്! നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലെ കാഷ്ടികോപകരണ വിതരണ സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഉപഭോക്താക്കളും—കർഷകരല്ലാത്തവർക്കു്—ഇനിയും സമ്പൂർണ്ണ വോട്ടവകാശമില്ല. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു രണ്ടാംതരം അംഗത്വം നിലവിലുള്ള സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ടു്.

അങ്ങിനെ ആധുനികലോകത്തിന്റെ കായ്ത്തിലെന്നപോലെ, ഇന്നത്തെ സഹകരണ സംരംഭങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചും അമേരിക്കയിൽ, സ്ഥിരമായ പരിവർത്തനങ്ങളുടെയും പരിണാമങ്ങളുടെയും ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് വർത്തിക്കുന്നതു്. അവ, ശരിക്കും വസ്തുനിഷ്ഠമായും, നാമിന്നു ജീവിക്കുന്ന പുതിയ കാലഘട്ടത്തോടു് തികച്ചും യോജിച്ചുപോകുന്ന ഒരു പുതിയതരം ബിസിനസ്സാണു്. സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വാചാലരായ സുഹൃത്തുക്കളോ, അവയ്ക്കെതിരെ ഉച്ചത്തിൽ മുക്രയിടുന്ന ശത്രുക്കളോ ഇതുവരെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതിലും കുറെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു രീതിയാണിതു്.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ബിസിനസ്സും മറേതൊരു തരം ബിസിനസ്സും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് വ്യത്യസ്തപ്രവർത്തനരീതികൾമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള ആശയക്കുഴപ്പം ഒഴിവാക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്.

അതു ശരിയല്ല.

കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിലെ സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനരീതിയുമായി ഇപ്പോഴും യോജിച്ചുപോകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും പുതിയ സാഹചര്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും നേരിടുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തനരീതി പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിൽ വ്യക്തമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ മറെറചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്.

അവരും ശരിയല്ല;—അവർ ചൂണ്ടിയതു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കയെങ്കിലുമാണു്.

മൂന്നാമതൊരു സമീപനരീതിയുണ്ടു്. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമെന്നു വിളിക്കാൻ സാധ്യം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഏതുതരം സംരംഭത്തേയും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളായി കണക്കാക്കണമെന്ന അഭിപ്രായമാണ

തു്. സഹകരണസമാരംഭങ്ങളാകട്ടെ വളരെയേറെ വൈവിദ്ധ്യമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് നടത്തുന്നതുമുണ്ടു്.

ഈ സമീപനം കൂടുതൽ ഗൗരവമായ ഒരബദ്ധമാണു്.

കാരണം, ഒരു ബിസിനസ്സിന്നോ, സമാരംഭത്തിന്നോ, സ്ഥാപനത്തിന്നോ സഹകരണസംഘത്തിന്റെ സ്വഭാവം നൽകുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു സവിശേഷതയുണ്ടു്. ഈ സവിശേഷത ഉൾക്കൊള്ളാത്തപക്ഷം എത്രതന്നെ വാചാലതയോടെ പ്രസംഗിച്ചാലും ലാഭം തേടുന്ന ഒരു സ്ഥാപനത്തിലേയ്ക്കു സഹകരണത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ നിവേശിപ്പിക്കാനാവുകയില്ല.

സമാരംഭത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലും ആ ലക്ഷ്യവുമായി അവശ്യം ചേർന്നുപോകേണ്ടതായ ഉടമസ്ഥത–ഘടനയിലുമാണു് ഈ സവിശേഷത കണ്ടെത്തേണ്ടതു്.

വ്യത്യസ്തമായ ഈ ലക്ഷ്യവും വ്യത്യസ്തഉടമസ്ഥതഘടനയുമാണു് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ മറ്റു സാമ്പത്തികസംഘടനകളിൽനിന്നു് വേർതിരിക്കുന്നതു്.

ഒന്നാമതായി, സേവനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നവർക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്കും, അവക്കാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളോ സേവനങ്ങളോ സാമ്പത്തികമായി പ്രായോഗികമായ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ അറ്റവിലയ്ക്കും അവരാഗ്രഹിക്കുന്ന രൂപത്തിലും ഗുണത്തിലും നൽകുകയെന്ന ലക്ഷ്യമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണു് ഒരു സഹകരണസമാരംഭം. സേവനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നവരോ ഉപയോഗിക്കുന്നവരോതന്നെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ—ഏകഉടമസ്ഥന്മാർ—കൂടിയാകുന്നതാണു് ഈ ലക്ഷ്യം പ്രവർത്തിപഥത്തിൽ വരുമെന്നു് ഉറപ്പുവരുത്താവുന്ന ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം.

ചരക്കുകളോ സേവനങ്ങളോ നൽകി പ്രാഥമികമായി പരിസേവിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംഘം ജനങ്ങളുടെതന്നെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും അതേസംഘത്തിന്റെതന്നെ ഏതെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കുന്നതു് നിലനില്പിന്റെ ലക്ഷ്യമായിട്ടുള്ളതുമായ ഏതുബിസിനസ്സിനേയും സമാരംഭത്തേയും സ്ഥാപനത്തേയും ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമെന്നു് ഉചിതമായും വിളിക്കാവുന്നതാണു്.

ഒരു താരതമ്യത്തിന്നുവേണ്ടി പറഞ്ഞാൽ, മറ്റു ജനങ്ങൾക്കു് (ക്രേതാക്കൾക്കു്) ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും വിൽക്കുന്നതുവഴി ഒരു സംഘം ജനങ്ങൾക്കു് (ഓഹരിഉടമകൾക്കു്) ലാഭം നേടുകയെന്ന ഉദ്ദേശമുള്ള ഏതു് ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനവും ഒരു സഹകരണസ്ഥാപന

മാവുകയില്ല. സേവനങ്ങൾ നൽകുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഉപഭോക്താക്കളോ ഉപയോക്താക്കളോ തന്നെയല്ലാത്ത യാതൊരു ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനവും ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമല്ല. അത്തരം ഒരു ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനത്തെ ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമാക്കി മാറ്റാൻ ഒന്നുമാത്രമേ ചെയ്യേണ്ടതുള്ളൂ. നിലവിലുള്ള ഓഹരിയുടമകളുടെ കൈവശമുള്ള ഓഹരികളത്രയും ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉപഭോക്താക്കൾക്കു വിൽക്കുകയും ഓരോ അംഗത്തിനും ഒരേയൊരു വോട്ടെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം ഉപഭോക്താക്കൾക്കു നൽകുകയുമാണ് ചെയ്യാനുള്ളത്.

"സ്വതന്ത്ര"മെന്നറിയപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ സാമ്പത്തികസമ്പ്രദായത്തിൽ മറ്റു രൂപങ്ങളിലുള്ള ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾ നല്ലതോ ഉപയോഗപ്രദമോ ആവശ്യമുള്ളതോ അല്ലെന്നു യാതൊരുതരത്തിലും ഇതിനർത്ഥമില്ല. അമേരിക്കൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ നോക്കെത്താവുന്ന ഭാവിയിലേക്ക് സഹകരണരൂപത്തിലുള്ളവയല്ലാത്തതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം മറ്റു ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്നു തീച്ചയായും പറയുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ലാഭംനേടുന്നതിനു പ്രാധാന്യംനൽകുന്ന ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു കടുത്ത സാമ്പത്തികമത്സരം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ദോഷകരമാണുതാനും. ഈ മത്സരമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളച്ചതന്നെ മുട്ടിപ്പോകും.

അന്തസ്സുപുലർത്തുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരും അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കാത്തതുപോലെയും മെത്തോഡിസ്റ്റു സഭാംഗങ്ങളെല്ലാവരും ഉത്തരമെത്തോഡിസ്റ്റുകാരും പെരുമാറേണ്ടതായി വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെടുന്നവിധം പെരുമാറാത്തതുപോലെയും (മറ്റേതൊരു മതവിഭാഗത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെകാര്യത്തിലും അങ്ങിനെതന്നെ), എല്ലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ശുദ്ധസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെയല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതു.

ലളിതമായ ഒരു ഉദാഹരണം: ഒരു സ്റ്റോക്-ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി ഒരു സഹകരണബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനമല്ല. എന്തെന്നാൽ, സ്റ്റോക്-ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ ബിസിനസ്സ് നടത്തുന്നതു സ്റ്റോക്കുടമകൾക്കു ലാഭവിഹിതം നേടാനാണ്. മാത്രമല്ല, സ്റ്റോക് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ കേവലം ഇൻഷുറൻസ് പോളിസി എടുത്തിട്ടുള്ളവരുമല്ല. നേരെമറിച്ച്, പരസ്പര-ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി

കും, ഏതു സാങ്കേതികവശത്തുകൂടെ നോക്കിയാലും, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളത്രെ. കാരണം, അവ ബിസിനസ്സിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്, പ്രത്യക്ഷത്തിലെങ്കിലും, അവയുടെ പോളിസിഉടമകൾക്കു പ്രായോഗികമായ ഏറ്റവുംചുരുങ്ങിയ ചിലവിൽ ഇൻഷുറൻസു് സംരക്ഷണം നല്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്. മാത്രമല്ല, എല്ലാ പരസ്പര–ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളുടെയും ഉടമസ്ഥത അവയുടെ പോളിസി ഉടമസ്ഥരിൽത്തന്നെ നിക്ഷിപ്തമാണു്; മറ്റാരിലുമല്ല. പരസ്പര–ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അവയോ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അപ്രസക്തമാണു്.

അങ്ങിനെ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും, അവയുടെ സേവനങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നതോടെ സമ്പൂർണ്ണ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള, ക്രേതാക്കളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള, പ്രോത്സാഹകരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള, ബിസിനസ്സു് സ്ഥാപനങ്ങളാണു്. ഇതിനുംപുറമെ, കുറച്ചുകാലം അവയിൽനിന്നു് ചരക്കുകളും തുടച്ചയായി വാങ്ങുന്നതുവഴിമാത്രം നിങ്ങൾക്കവകാശം സ്വയമേവ ഉടമസ്ഥരായിത്തീരാവുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുംകൂടിയാണവ.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വിതരണത്തിനു പ്രാധാന്യംനല്കുന്ന, ഉപഭോക്താക്കളുടെ താല്പര്യത്തിനു പ്രാധാന്യംനല്കുന്ന ബിസിനസ്സു് സ്ഥാപനങ്ങളത്രെ. ''ഉപഭോക്തൃപ്രാധാന്യ''ത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മറ്റു രൂപങ്ങളിലുള്ള ബിസിനസ്സു് സ്ഥാപനങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലും മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നുവെന്നു് പലപ്പോഴും കേൾക്കാറുണ്ടു്. ഉപഭോക്താക്കളെ ആകർഷിക്കാൻ സകലവിധത്തിലും അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി പുതിയ പുതിയ സാധനങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനുള്ള ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി എത്രകോടി ഡോളർ തങ്ങളും ചിലവാക്കുന്നുവെന്നു് ഉച്ചത്തിലും സൂചനാരൂപത്തിലുമായും അവർ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ, ഒരളവുവരെ, ശരിതന്നെ. പുതിയ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കായുള്ള ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എത്രയോ കൂടുതൽ പണം ചിലവുചെയ്യേണ്ടതാണെന്നതും വാസ്തവമാണു്. പണമുണ്ടെങ്കിൽ അവ തീർച്ചയായും അങ്ങിനെ ചിലവുചെയ്യുന്നതുമാണു്. പക്ഷേ, ഈ വാദങ്ങളിലെല്ലാം അതിഭീമമായ ഒരു പ്രമാദമുണ്ടു്. തങ്ങൾക്കുള്ള ഉപഭോക്തൃസ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു് മറ്റു ബിസിനസ്സു് സ്ഥാപന

ങ്ങൾ ഗംഭീരമായി, ചിലപ്പോൾ അമിതം ജനിപ്പിക്കുംവിധം, ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രതിയോഗികളുടെ മത്സരത്തെ നേരിടുന്നതിലേയ്ക്ക് കേവലം ആവശ്യമായ നിരക്കിനു താഴെ ഒരു നിലവാരത്തിലേയ്ക്കു വിലകൾ കുറയ്ക്കുന്നിടംവരെ അവരുടെ ഉപഭോക്തൃസ്നേഹം നീളുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അവയാജ്ഞിക്കുന്ന അറാദായങ്ങൾ ചരക്കുകൾ വാങ്ങിയവരുടെതാണെന്നോ വിഷ്വാന്തത്തിൽ അവർക്കുതന്നെ തിരിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നോ പറയുന്നതുവരേയ്ക്ക്, തീർച്ചയായും, അവരുടെ ഉപഭോക്തൃസ്നേഹം നീളുന്നില്ല.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാകട്ടെ, ഇവ രണ്ടും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

അവ കൂട്ടത്തിലും ചെയ്യുന്നു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഉല്പാദനത്തെയും വിതരണത്തെയും ക്രേതാക്കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച്, യഥാർത്ഥത്തിൽ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതനുസരിച്ച് തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മറ്റു ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്തു്, ഏതു വിലനിരക്കിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കണമെന്നു മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണ് ഉപഭോക്താക്കളെ സ്വാധീനിക്കാവുന്നതിനെറ തോതനുസരിച്ച് സ്വന്തം ഉല്പാദനത്തെ തിരിച്ചുവിടുന്നതു്.

യഥാർത്ഥമായും ഉപഭോക്തൃതാൽപര്യങ്ങൾക്കു് പ്രഥമപ്രാധാന്യംകൊടുക്കുന്ന ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ. ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനവും വിതരണവും അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു് ഉപഭോക്താക്കളുടെ താൽപര്യത്തെ മുൻനിർത്തിയത്രെ.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ "ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിനുയോജിച്ച ഒരു പുതിയതരം ബിസിനസ്" ആകുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനകാരണവും ഇതത്രെ. ഈ വസ്തുത നമുക്കു കൂടുതൽ വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാം.

മിക്കവാറും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു്, തീർച്ചയായും, മറ്റനവധി പരിഗണനകളുമുണ്ട്. ഉദാഹരണം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും രൂപം, അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ, പ്രവർത്തനശീലങ്ങൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ കൃത്യമായ നിർവ്വചനങ്ങൾ നല്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ അവയെല്ലാം നാമിതുവരെ ചർച്ചചെയ്ത അടിസ്ഥാനസവിശേഷതകളെ അപേക്ഷിച്ച് അപ്രധാനവും അവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നവയുമാണ്.

1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ കർഷകർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചും അമേരിക്കയിലെ മദ്ധ്യ–പശ്ചിമ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ളവർക്ക്, വേണ്ടത്ര അളവിലോ, താങ്ങാവുന്ന വിലനിരക്കുകളിലോ, അഥവാ തൃപ്തികരമായ ഗുണങ്ങളുംകൊള്ളുന്നതരത്തിലോ രാസവളങ്ങൾ ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അവർ വാങ്ങിയിരുന്ന രാസവളങ്ങൾ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ച് "അന്ധമായ ഒരു വിശ്വാസ"ത്തെ മുൻനിർത്തിമാത്രം സ്വീകരിക്കേണ്ടതായിവന്നിരുന്നു. രാസവളങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെയോ ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തെയോ കുറിച്ചു വാങ്ങുന്നവർക്ക് യാതൊരുവിവരവും നല്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

ഈ കർഷകരിൽ ചിലർ ചേർന്ന് ഒരു പുതിയ ബിസിനസ്—അവരുടെ സ്വന്തമായ ഒരു സഹകരണബിസിനസ്—തുടങ്ങാൻ നിശ്ചയിച്ചു. തുടക്കത്തിൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ ലളിതമായിരുന്നു. ഏറ്റവും അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളിൽ കിട്ടാവുന്നിടത്തുനിന്നു രാസവളങ്ങൾ മൊത്തമായി വാങ്ങുന്നതിനുവേണ്ടി ഓരോരുത്തരുടെയും സംഖ്യകൾ ഒന്നിച്ചുചേർത്തുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചത്. ലളിതമായ ഈ നടപടിയുടെ ഫലമായിപോലും രാസവളങ്ങളുടെ വിലയിൽ പത്തുശതമാനം ഇടിവുണ്ടായി. കാലം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയതോടെ, തൃപ്തികരമായ ഒരു വിലയ്ക്ക് മേത്തരം വളക്കൂറുള്ള രാസവളങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ലഭിക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്നവർ കണ്ടു. തുടർന്ന്, അതതുപ്രദേശത്തെ കാർഷികോപകരണ വിതരണ സഹകരണസംഘങ്ങൾ സ്വന്തം ഉൽപാദനസൗകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തങ്ങളുടെ സഹകരണസമാരംഭങ്ങളിൽ മൂലധനനിധികൾ നിക്ഷേപിക്കാൻ കർഷകർ സ്വയം സന്നദ്ധരാകേണ്ടിയിരുന്നു. മൂലധനസ്റ്റോക്കിന്റെ ഓഹരികളിൽ ചുരുങ്ങിയതു് ഒന്നെങ്കിലും വാങ്ങി അവർ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെ തങ്ങൾക്കുതന്നെ വിൽപന നടത്താനുള്ള രാസവളം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനു് വളനിർമ്മാണശാലകൾ കർഷകരുടെതന്നെ പണമുപയോഗിച്ച് സ്ഥാപിതമായി. സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുതന്നെയാണു് ഉൽപാദനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നതിനാൽ പരമാവധി മികച്ച രാസവളം അവർ ഉൽപാദിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ കാരണമില്ലല്ലൊ. രാസവളത്തിന്റെ ഉൽപാദനരംഗത്തു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, നിർമ്മാണപ്രക്രിയ പരസ്യമാക്കിയതും മേത്തരം വളക്കൂറുള്ളതുമായ രാസവളത്തിന്റെ

ഉൽപാദനം വളരെ വർധിച്ചു. ഇത്തരത്തിൽ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്ന മേത്തരം രാസവളങ്ങളും ഇന്നു് ഈ രംഗത്താകെ പൊതുവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

അപ്പോഴും പൊതുവായ ഒരാവശ്യം നേരിടുകയും ആ ആവശ്യം നിവൃഹിക്കുന്നതിനു് അതു തങ്ങൾക്കുതന്നെ നേരിട്ടു് വില്പന നടത്തുന്ന ഒരു പുതിയ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതുമാത്രമാണു് ഏറ്റവും ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗമെന്നു് നിശ്ചയിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഒരു സംഘമാണു്, ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനം. സ്വന്തം മൂലധന നിക്ഷേപങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ചുചേർക്കാനും സ്വന്തം സമാരംഭത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയാജ്ഞിക്കാനും അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാനും, ക്രേതാക്കളെന്ന നിലയിൽ, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സ്വമേധയാ യോജിച്ചുകൊണ്ടതരു അവരിതു നിവൃഹിക്കുന്നതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരുടെയും പ്രോത്സാഹകരുടെയും സംഖ്യ വർധിക്കുന്തോറും അവർക്കെല്ലാംതന്നെ കൂടുതൽ മെച്ചമുണ്ടാകും. ഒരു സഹകരണ രാസവള ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനം ആരംഭിക്കുന്ന കഷ്ടകർക്കു് സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാരും പ്രോത്സാഹകന്മാരുമായി നിലവിലുള്ളതിന്റെ ഇരട്ടി അംഗങ്ങളെ ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ തൽഫലമായി സ്ഥാപനത്തിന്റെ മൊത്തം വ്യാപാരം ഇരട്ടിക്കുകയും എല്ലാവർക്കും ഗുണം ലഭിക്കുകയുംചെയ്യും. അതിനാൽ സഹകരണസംഘങ്ങളും അവയുടെ അംഗത്വം ജാതി–മത–വർണ്ണ–ആദർശഭേദമില്ലാതെ ആർക്കും പ്രവേശിക്കാവുന്നവിധം തുറന്നിട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇതാണു് ഒന്നാമത്തെ അടിസ്ഥാനതത്വം. ഈ തത്വത്തിനു് ഉപോൽബലകമായി സഹകരണസംഘങ്ങൾ വിഭാഗികവും മതപരവും കക്ഷിപരവുമായ രാഷ്ട്രീയവിവാദങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ നിഷ്പക്ഷത പുലർത്തുന്നു.

നിക്ഷിപ്തമൂലധനത്തിനു് ഉയർന്ന ഒരു ലാഭം നേടുന്നതിനേക്കാൾ സംഘടന രൂപീകരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിവൃഹിക്കുന്നതിനാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നതു്. രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും സഹകരണതത്വങ്ങൾ അങ്ങനെ താക്കീതായിത്തന്നെ അവതരിക്കുന്നു. അവയിതാണു്: (1) എത്ര ഓഹരികൾ കൈവശം ഉണ്ടെന്നതു് കണക്കാക്കാതെ, ഓരോ അംഗത്തിനും ഒരു വോട്ടു്, ഒരു വോട്ടുമാത്രം, രേഖപ്പെടുത്താൻ അവകാശമുണ്ടായി

രിക്കും. (2) നിക്ഷിപ്തമൂലധനത്തിന്മേൽ ആജ്ഞിക്കുന്ന ലാഭം ക്ലുപ്ത പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; വഷ്തത്തിൽ അഞ്ചുശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ വരുന്നതു് അപൂവ്വമാണു്.

തങ്ങൾക്കു സ്വയം രാസവളം വില്ക്കുന്ന കഷ്കരും ഭക്ഷ്യസാധ ങ്ങളും തങ്ങൾക്കുതന്നെ വില്ക്കുന്ന ഉപഭോക്താക്കളും ക്രേതാക്കളെന്ന നിലയിൽ നഷ്ടം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഉടമസ്ഥരെന്ന നിലയിൽ ലാഭം നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. അങ്ങിനെ "പ്രോത്സാഹകർക്കു് ലാഭം തിരിച്ചുകൊടുക്കുക"യെന്ന നാലാമത്തെ സഹകരണതത്വം രൂപംകൊള്ളുന്നു. സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കും പ്രോത്സാഹകർക്കും ചരക്കു കളും സേവനങ്ങളും യഥാർത്ഥവിലയ്ക്കുതന്നെ വില്ക്കുകയെന്ന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശത്തെ പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള ഒരു സൂത്ര മാണിതു്. ബിസിനസു് നടത്തുന്നതിനുള്ള ചിലവുകൾക്കുമുഴുവൻ നിവൃ ഹിക്കുകയും ആവശ്യവും ഉചിതവുമായ ശേഖരനിധികൾക്കു പണം നീക്കിവെയ്ക്കുകയും വിദ്യോഭ്യാസ–പൊതുക്ഷേമനടപടികൾക്കായി ഒരു തുക മാറ്റിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം ഒരു സാമ്പത്തികവഷ്ാ ന്തത്തിൽ ബാക്കിയുണ്ടാകുന്ന നിധിയാണു് "അറ്റസമ്പാദ്യം." ഒരു സാധാരണ ബിസിനസ്സ്ഥാപനം ഇതു് "അറ്റാദായ"മായി കണ ക്കാക്കി മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്റെ അനുപാതമനുസരിച്ചു് ഓഹരി യുടമകൾക്കിടയിൽ വിതരണംചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ സഹകരണസ്ഥാപ നങ്ങളാകട്ടെ, അവയ്ക്കോ ഓഹരിയുടമകൾക്കോ ലാഭം നേടാനല്ല നിലകൊള്ളുന്നതു് എന്നതിനാൽ, മുഴുവൻ അറ്റസമ്പാദ്യവും പ്രോ ത്സാഹകർക്കിടയിൽ, പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു്, വിതരണം ചെയ്യണം. അതായതു്, മൊത്തം വിതരണം നടന്നിട്ടുള്ള ചരക്കിന്റെ വിലയിൽ ഓരോ പ്രോത്സാഹകനും ചരക്കിന്റെ വിലയുടെ അനുപാതമനുസരിച്ചുതന്നെ അറ്റസമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു വിഹിതം ലഭിക്കുന്നു. 1844ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രഥമ റോഷ്ഡേൽ സഹകാരികളും ടോസ്ലേനിൽ അവരുടെ ചെറിയ കട തുടങ്ങിയ പ്പോൾ നല്കിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച സംഭാവനയാണു് പ്രോത്സാഹ കർക്കു് അറ്റാദായം വീതിച്ചുകൊടുക്കുകയെന്ന ഈ ആശയം. "പത്തൊ മ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ സാമ്പത്തികകണ്ടുപിടുത്ത മെ"ന്നാണു് ലിബറൽകക്ഷിപ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന വില്ല്യം ഇ. ഗ്ലാസ്സ്റ്റൺ ഈ ആശയാവിഷ്കരണത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചതു്.

അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇത്രയും മതിയാകും. വ്യത്യസ്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും വ്യത്യസ്തസാഹചര്യങ്ങളിലും സംഘടിപ്പിക്ക

പ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റു ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു് ഒരു സഹകരണ സ്ഥാപനത്തെ വേർതിരിക്കുന്നതു് ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനത്തിൽ ഈ തത്വങ്ങളുടെ പ്രയോഗമാണു്.

നികുതി ചുമത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകപദവി ഈ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളിൽനിന്നുമുണ്ടായിട്ടുള്ളതത്രെ. എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടോ പ്രത്യേക നികുതിനിയമങ്ങളനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ അല്ല, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ ബിസിനസ്സ് നടത്തണമെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് അവ ഇന്നത്തെപ്പോലെ നികുതി കൂടുതൽ കൊടുക്കുന്നതു്.

പ്രതിയോഗികളായ നല്ലവരായ എല്ലാ നികുതികളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നല്ലവരാണു്. നിസ്സാരവും അപ്രധാനവുമായ ഒഴിവുകഴിവുകൾ വിധേയമാണെങ്കിലും ഒരേ നികുതിനിയമങ്ങളനുസരിച്ചുതന്നെയാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നികുതി നല്കുന്നതു്. പല ഗ്രാമീണസമൂഹങ്ങളെയുമെടുത്തുനോക്കിയാൽ അവിടങ്ങളിലെ ഏറ്റവും വലിയ നികുതിദായകൻ ഒരു സഹകരണബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനമാണെന്നു കാണാം. എതിർസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ത്രീധനികുതികളും, തീരുവനികുതികളും, സാമൂഹ്യസുരക്ഷിതത്വനികുതികളും, വസ്തുനികുതികളും തുടങ്ങി എല്ലാതരം നികുതികളും നല്കുന്നുണ്ടു്. അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വാഷ്കിംഗ്ടൺപൊതുയോഗങ്ങളിൽ പരസ്യമാക്കപ്പെടുന്ന രേഖകളാണെന്നതിനാൽ, ഒരുപക്ഷേ, മൊത്തം നടത്തിയിട്ടുള്ള ബിസിനസ്സിന്മേലും വസ്തുവിലയിന്മേലും മറ്റു ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും നല്കുന്നതിനേക്കാൾ കനത്ത നികുതികളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നല്കുന്നതിന്നാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇടയുള്ളതു്.

ഒരു സഹകരണബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനം നേടുന്ന ഓരോ സെൻറ് ലാഭത്തിന്മേലും—ലക്ഷ്യം അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിലും ചില സ്ഥാപനങ്ങളും ലാഭം നേടുന്നുണ്ടു്—കേന്ദ്രാദായനികുതി തീർച്ചയും നല്കുന്നു. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതോ അല്ലാത്തതോ ആകട്ടെ, ഏതു് ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനവും പ്രോത്സാഹകർക്കു് തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ ചുമതലയേറ്റിട്ടുള്ള നിധികളും ആ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനത്തിന്റെ വരുമാനമായി കണക്കാക്കിക്കൊള്ളട്ടെന്നും അവ പ്രോത്സാഹകന്റെ സ്വന്തവും ആ നിലയിൽ, ഏതൊരു നികുതിദായകന്റെയും നികുതി വിധേ

യമാക്കപ്പെടുന്ന വരുമാനത്തിൽ പെടുന്നിടത്തോളം, ആ നിധികൾക്കുള്ള നികുതികൾ പ്രോത്സാഹകരിൽനിന്നു് പിടിച്ചെടുക്കേണ്ടതുമാണെന്നും അനേകം കോടതിവിധികളും തുടച്ചയായുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കോടതിയുടെ ഈ അഭിപ്രായം തികച്ചും ഉചിതമത്രെ.

അതിന്നുള്ള കാരണം വ്യക്തമാണു്. ബാദ്ധ്യതകളും ആസ്തികളല്ല. മറെറാരുത്തനു നൽകാൻ ഒരു ബിസിനസു്സ്ഥാപനത്തിന്നു ബാദ്ധ്യതയുള്ള പണം അതേസമയംതന്നെ ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നികുതിവിധേയമായ വരുമാനമാകാൻ തരമില്ല. നാം മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ, മറെറ ബിസിനസുസ്ഥാപനങ്ങളും ലാഭമായി കണക്കാക്കുന്ന അറുപാതായം പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ അനുപാതമനുസരിച്ചു് അംഗങ്ങൾക്കും മറെറ പ്രോത്സാഹകർക്കും വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള മുതൽ സ്വയം ഏറെറടുക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ രീതിയിലൂടെയാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അംഗങ്ങളോടുള്ള, പല സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും കായ്ത്തിൽ പ്രോത്സാഹകരോടും, ലാഭമില്ലാതെ വ്യാപാരം നടത്തുന്നതു്. ഈ മുതൽകൾ സഹകരണ ബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ബാദ്ധ്യതകളാണു്. ഈ മുതൽകളിൽനിന്നുമൊഴിഞ്ഞു് അവയ്ക്കു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നിലനിർത്താനോ ഔദ്യോഗികാംഗീകാരത്തിനുള്ള യോഗ്യത നേടാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് നികുതിവിധേയമായ വരുമാനം കുറവാണെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് അവ മറെറ ബിസിനസുസ്ഥാപനങ്ങളേക്കാൾ കുറവു് ആദായനികുതി കൊടുക്കുന്നതു്. വരുമാനത്തിലധികവും സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനേറതല്ല, പ്രോത്സാഹകരുടേതാണെന്നതാണു് നികുതിവിധേയമായ വരുമാനം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ കുറയുന്നതിനു കാരണം. പ്രോത്സാഹകനു് യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള വരുമാനമാണതു്. ആ പണം കൈകായ്മചെയ്യാൻ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് അവകാശമില്ല. അതുകൊണ്ടു് അത്തരത്തിലുള്ള പണം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ വരുമാനമാകുകയില്ല.

പണം നഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥാപനത്തോടു് അതിന്നാജ്ഞാപിക്കാമായിരുന്നതും എന്നാൽ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുമായ ലാഭത്തിന്മേൽ ആദായനികുതി കൊടുക്കണമെന്നു് ആരും നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ലാഭമുണ്ടാകാത്ത അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തണമെന്നു് ഉടമസ്ഥന്മാർ സോദ്ദേശം തീരുമാനിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുംപോലെയുള്ള

ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളെ, അത്തരത്തിലൊരു തീരുമാനമെടുത്തതിന്റെ പേരിൽ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു് ആരും നിർദ്ദേശിക്കാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. പ്രോത്സാഹകങ്ങൾ വീതിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള നിധികളിന്മേൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നികുതി ചുമത്തുന്നതു് ഫലത്തിൽ അത്തരമൊരു ശിക്ഷയായിരിക്കും. ലാഭംനേടാത്ത രീതിയിൽ ബിസിനസ് നടത്താൻ അമേരിക്കൻപൌരന്മാർക്കുള്ള അവകാശത്തിനെതിരെ ഒരു ശിക്ഷാനടപടിയായിരിക്കുമതു്. ഒരു യഥാർത്ഥ സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രത്തിൽ അത്തരമൊരു നടപടിയും അനുവദിക്കത്തക്കതല്ല.

"പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണ നിധികൾ" ഇത്തരം ഒരു ശിക്ഷക്കു വിധേയമാക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അതിൽനിന്നുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്താതിരിക്കയില്ലെന്നതു ശരിയാണു്. സ്ഥാപനത്തിന്റെതിനേക്കാൾ അംഗങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടിയാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളായി നിലക്കൊള്ളുന്നതെന്നതിനാൽ, ചരക്കുകൾ യഥാർത്ഥവിലയ്ക്കുതന്നെ (അവ വില്പനനടത്തുന്നതിനു് അവശ്യംവേണ്ടിവരുന്ന ചില വിൽതന്നെ) വിൽക്കാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നതും തീച്ചയായും അതിനു ശ്രമിക്കുന്നതുമാണു്. അങ്ങിനെ "പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണ നിധി"പോലും അപ്രത്യക്ഷമാക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ഈ പ്രക്രിയയിൽ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം അവയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെടും.

സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ തത്വങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രോത്സാഹകങ്ങൾ അറസമ്പാദ്യങ്ങളും വീതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന നാലാമത്തെ തത്വം, മൌലികമത്രെ.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അനുവർത്തിക്കുമെന്നു കരുതപ്പെടുന്നവയും മിക്കവാറും സ്ഥാപനങ്ങളും അനുവർത്തിക്കുന്നവയുമായ ചില പ്രവർത്തനശീലങ്ങളുമുണ്ടു്. റൊക്കവ്യാപാരമാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. ക്രേതാക്കളുടെ പണം മിച്ചപ്പെടുത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരു ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനവും സ്വാഭാവികമായി അനുവർത്തിക്കേണ്ട ഒരു ശീലമാണിതു്. കാരണം, കടം അനുവദിക്കുന്നതു് ചിലവുകൂടുന്ന ഒരു കാര്യമാണു്. ഈ ശീലം അനുവർത്തിക്കുന്നതുപോകട്ടെ, അതിന്റെ സമീപംപോലുമെത്താത്ത സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തുമുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, ചില പ്രത്യേക ഇനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രതിയോഗികളും അനുവദിക്കുന്ന വായ്പാസൌകര്യം

ങ്ങളും സ്വയം ഏറ്റെടുത്തുനടത്തുന്നതു് സഹകരണസംഘങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും അതുന്നതാപേക്ഷിതമാകുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും "റൊക്കവ്യാപാര" ശീലം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രോത്സാഹകർക്കു് ഏററവും കൂടുതൽ മിച്ചവും മെച്ചങ്ങളും ലഭിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ശീലമായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നു.

ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഒരു നയമെന്നനിലയിൽ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സാധാരണയായി അവയുടെ ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും "മാക്കറവിലയ്ക്കു"തന്നെ വിൽക്കുകയും അതിനുശേഷം മിച്ച സമ്പാദ്യങ്ങളും പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ രൂപത്തിൽ ക്രേതാക്കൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണു് രണ്ടാമത്തെ ശീലം യഥാർത്ഥ അറവിവില തിട്ടപ്പെടുത്തി ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും വിൽക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ശ്രമിച്ചാൽ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ അവ പരാജയപ്പെട്ടെന്നുവരും. തെറ്റായി കണക്കുകൂട്ടുന്നതിനെ തുടർന്നു് അപായകരമായ വ്യാപാരനഷ്ടം ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ടു്. യഥാർത്ഥ അറവിവില കൃത്യമായി അറിയുന്നതിനുമുമ്പെന്നതിനേക്കാളും അതറിഞ്ഞതിനുശേഷം "അറവിവില"യ്ക്കു വിൽക്കുന്നതിന്റെ മെച്ചങ്ങളും അംഗങ്ങൾക്കു നൽകുന്നതാണു് കൂടുതൽ നല്ലതെന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്.

ആരോഗ്യകരമായ രീതിയിൽ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വിജയം പ്രതീക്ഷിക്കാനാവൂ. അചഞ്ചലമായി ഒരേനിലയിൽതന്നെ വ്യാപരിക്കുന്നതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സാധാരണ ബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളെക്കാളും അപായകരമത്രേ. സ്വന്തം അംഗങ്ങളുടെ താൽപര്യത്തെയും കുറിനെയും ആശ്രയിച്ചാണു് അവയുടെ നിലനിൽപുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് അനുസ്യൂതമായ വ്യാപാരവികസനം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അഭിലഷണീയമായ ഒരു ശീലമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ ശീലത്തിന്റെ അടിത്തറയിന്മേലാണു് ഇന്നു വിജയകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മിക്കവാറും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന മൂന്നാമത്തെ ശീലമാണിതു്.

നിരന്തരമായ വിദ്യാഭ്യാസം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബിസിനസ്വിജയത്തിനു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു ദീർഘകാലത്തെ

അനുഭവം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളനുവർത്തിക്കുന്ന വ്യാപാരരീതി അംഗങ്ങൾ — പൊതുജനങ്ങളും — ഗ്രഹിക്കുകയും അതിന്റെ മെച്ചം ശരിക്കും തിട്ടപ്പെടുത്താൻ അവർക്ക് കഴിയുകയും ചെയ്യാത്തപക്ഷം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നിശ്ചയമായും പ്രയാസങ്ങൾ നേരിടും; പ്രത്യേകിച്ചും ആദായം കുറവായിരിക്കുമ്പോൾ. ആ നിലയിൽ, വ്യാപാരരീതിയെക്കുറിച്ച് അവരെ അനുസ്യൂതം മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് നാലാമത്തെ ശീലം.

അപ്പോൾ, സഹകരണതത്വങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ക്രോഡീകരിക്കാം:

1. തുറന്ന അംഗത്വം.

2. ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണം — കൈവശമുള്ള ഓഹരികളുടെ എണ്ണമെത്രയായാലും, ഓരോ അംഗ–ഉടമസ്ഥനും ഓരോ വോട്ട്.

3. നിക്ഷിപ്ത മൂലധനത്തിന്മേൽ ക്ലിപ്തമായ വരുമാനം.

4. മുഴുവൻ അറസമ്പാദ്യവും പ്രോത്സാഹനം നല്കപ്പെട്ട തിന്റെ അനുപാതത്തിൽ വിതരണംചെയ്യുക.

ഇനി, സഹകരണശീലങ്ങളാണ്:

1. പ്രായോഗികമായേടത്തോളം റൊക്കവ്യാപാരം.

2. വിറ്റഴിയാവുന്ന മാർക്കവനിരക്കുകളിൽ ചരക്കുകളുടെ വിൽപന.

3. അനുസ്യൂതമായ വിദ്യാഭ്യാസം.

4. നിരന്തരമായ വിദ്യാഭ്യാസം.

ഈ തത്വങ്ങളും ശീലങ്ങളും അനുവർത്തിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ നൂറിൽപരം വർഷങ്ങളായി പല രാജ്യങ്ങളിലും ബിസിനസ്രംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ഈ നിലയിൽ, സഹകരണബിസിനസ് "ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടത്തിനുള്ള ഒരു പുതിയതരം ബിസിനസ്" ആണെന്ന് എന്തുകൊണ്ട് നാം പറയുന്നു? അമേരിക്ക ഇതുവരെയും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ യഥാർത്ഥത്തിൽ "കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലെ"ന്നതാണ് ഭാഗികമായ കാരണം. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അമേരിക്കയിലെ നഗരപ്രദേശങ്ങളിലെങ്കിലും ഈ "കണ്ടുപിടുത്ത"മുണ്ടായിട്ടില്ല. സാമ്പത്തികത്തകർച്ച അനുഭവപ്പെട്ട വർഷങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സഹകരണബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ വ്യതുസ്തമായ ഒരുതരം സമാരംഭ

മാണു് ഇന്നു നിലവിലുള്ള ഏറ്റവുംനല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സഹകരണബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളെന്നതാണു് മറെറാരു കാരണം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൻെറ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ, വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽകൂടി, സംഭ്രമജനകമായ ചില പ്രവണതകളുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിനു് ഇങ്ങിനെ ഒരു തലക്കെട്ടു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനു് ഇവയിൽ ചില പ്രവണതകളാണു കാരണം. നമ്മുടെ ക്ഷേമത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഒരു ഭീഷണിയാണു് ഈ പ്രവണതകളും. തന്മൂലമാണു് അവയെ ചെറുത്തു തോൽപിക്കാനും ശരിപ്പെടുത്താനും ത്രാണിയുള്ള, സ്വമേധയായുള്ളതും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു ശക്തിയെന്നനിലയിൽ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും.

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം

രോഗിയായ ഒരയൽപക്കക്കാരനെ ശുശ്രൂഷിച്ച ആരോഗ്യവാനാക്കുകയെന്നതു് മൌലികമായ നന്മയെയും ധാർമ്മികബോധത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നടവടിയായിട്ടാണു് മനുഷ്യചരിത്രത്തിലുടനീളം എല്ലാക്കാലത്തും എവിടെയും വീക്ഷിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരം നടവടികളും ഊഷ്മളമായ മാനുഷികബന്ധങ്ങളും വളർത്തുന്നു. അസുഖത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥജനസമൂഹങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യത്തെ കാൽവെപ്പുകളായിരുന്നു ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളും. ഇവയ്ക്കു് ഇന്നും അതേ ഫലങ്ങളുംതന്നെയാണുള്ളതു്. പക്ഷെ ആധുനിക അമേരിക്കയിലും ഇതരസങ്കീർണ്ണസമൂഹങ്ങളിലും ഇത്തരം നടവടികളും സാധാരണമല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്; ഉഷ്ണമാടുകളിൽപോലും. നമ്മുടെ വൻനഗരങ്ങളിലാകട്ടെ, ഇത്തരം നടവടികളുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ഈ മാറ്റത്തിനു കാരണങ്ങളുണ്ടു്, എല്ലാം ചീത്ത കാരണങ്ങളല്ലതാനും. ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനു് ചികിത്സകളിൽ അത്ഭുതങ്ങളും നടത്താൻ കഴിയും. ഒരു സാധാരണമനുഷ്യനു് അതിനുള്ള കഴിവില്ല. ഇതത്രെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ കാരണം.

അമ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഒരു രോഗിക്കു് രോഗവിമുക്തി നേടുന്നതിനുണ്ടായിരുന്ന സാദ്ധ്യത, അയാൾ ഒരു ഡോക്ടറെ കണ്ടാലും കണ്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരുപോലെയായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഏതൊരു നല്ല ഡോക്ടർക്കും ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിൽ ഏതാണ്ടു് മറേറതൊരു ഡോക്ടർക്കുമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെത്തന്നെ അറിവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഇവ രണ്ടും ഇന്നു ശരിയല്ല. തന്റെ പ്രത്യേകരോഗത്തിന്റെ ചികിത്സയിൽ പ്രത്യേക വൈദഗ്ധ്യം നേടിയിട്ടുള്ള സമർത്ഥനായ ഒരു

ഡോക്ടറെ ഒരാൾക്കു കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, രോഗമുള്ളപ്പോൾ ആ ഡോക്ടറെ കാണുന്നതും കാണാതിരിക്കുന്നതും തമ്മിൽ ഇക്കാലത്തു് ജീവിതവും മരണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണുള്ളതു്.

ഉചിതമായ സൌകര്യങ്ങളോടുകൂടി ചികിത്സക്കും ശ്രുശ്രൂഷയ്ക്കും വേണ്ട പൂർണ്ണമായ സന്ദർഭം നല്കുന്നപക്ഷം ആധുനിക ഡോക്ടർമാർക്കു് ഏതു രോഗവും സുഖപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ജനങ്ങളിൽ ആരോഗ്യം പുലർത്താനും കഴിയും.

രോഗം ബാധിക്കുമ്പോൾ പണ്ടു ലഭിക്കുമായിരുന്ന അയൽപക്ക സഹായത്തിന്റെ (പലപ്പോഴും അതു പ്രയോജനമില്ലാത്തതാണു്) സ്ഥാനത്തു് നമ്മുടെ ആധുനികസമുദായത്തിൽ കഴിവുള്ളിടത്തെല്ലാം വിദഗ്ധ ഡോക്ടർമാരേയും നഴ്സുകളേയും തൊഴിൽപരമായി പരിശീലനം നേടിയ മറ്റു സാങ്കേതികപ്രവർത്തകരേയും വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിലവിൽ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്നതും പ്രത്യേകമായി എടുത്തുപറയാനൊന്നുമില്ല.

സാമൂഹ്യമായി നോക്കുമ്പോൾ വിലപിടിച്ച ഒരു നഷ്ടം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ശാരീരികമായി, ജീവിതത്തിന്റെയും ആരോഗ്യത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, വളരെ നേട്ടവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

സമർത്ഥരായ ഡോക്ടർമാരും നഴ്സുകളും പൊതുജനാരോഗ്യപ്രവർത്തകരും, ഇവർക്കുപുറമെ ഡോക്ടർമാരുടെയും നഴ്സുകളുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും അവരുടെ ഭാരവുകൂടം പരിഹരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന കൂട്ടരിലോ കൂടുതലോ സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധരായ അസംഖ്യം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും വേണ്ടത്ര ഉണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം ആരോഗ്യരംഗത്തു് ഇതുവരെ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരുയർന്ന നിലവാരം പ്രാപിക്കുന്നതാണു്.

—ഈ സേവനങ്ങൾക്കുവേണ്ടുന്ന വിലവു താങ്ങാൻ ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ!

നിർഭാഗ്യകരമായി, ഇവയിലൊരു സാഹചര്യവും ഇന്നു നിലവിലില്ല.

1900നും 1950നും ഇടയ്ക്കു് അമേരിക്കയിൽ ഡോക്ടർമാരുടെ സംഖ്യ 58 ശതമാനംമാത്രമാണു വർദ്ധിച്ചതു്; ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധന മാകട്ടെ ശതമാനമായിരുന്നു. ഈ പ്രവണത ഇപ്പോഴും തുടർന്നുവരുന്നു. നഴ്സുകളുടെയും ഫാർമസിസ്റ്റുകളുടെയും മറ്റു ആരോഗ്യപ്രവർത്തക

രുടെയും സംഖ്യയുടെ വർദ്ധന വളരെ കൂടുതൽ സത്വരമായിരുന്നു വെന്നതു് ശരിയാണു്. തുടന്നു് ഓരോ ഡോക്ടറുടെയും സമയം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടനിലയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും പറയാം. പക്ഷേ, മെച്ചപ്പെട്ട കൂടുതൽ ആരോഗ്യശുശ്രൂഷാസേവനങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യവും മാൻഷികമായ താല്പര്യവും അവ കിട്ടാനുള്ളതിനേക്കാം എത്രയോ ഉയന്നാണിരിക്കുന്നതു്. അത്തരം ശുശ്രൂഷ നല്കുന്നതിനു കഴിവുള്ളവ രുടെസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് പരിശീലനത്തെ പ്രോത്സാഹി പ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമനിർമ്മാണത്തിന്മേൽ കോൺഗ്രസ്സു് ചർച്ച നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണു്.

ആധുനിക വൈദ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവു വഹി ക്കാൻ ദശലക്ഷക്കണക്കിനു കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള കഴിവില്ലായ്മയാണു് ഡോക്ടർമാരുടെ ദൌർലഭ്യത്തിനു് ഒരുകാരണം. "അടിയന്തിര സേവനഫീസ്" എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിലവു വഹിക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴാണു് കഴിവില്ലായ്മ പ്രത്യേകിച്ചും അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, പല ഗ്രാമീണപ്രദേശങ്ങളിലും ഡോക്ടർമാരുടെ അഭാവമുണ്ടു്. അവിടങ്ങളിൽ വാസമുറപ്പിക്കുന്ന ഡോക്ടർക്കു് കൊള്ളാ വുന്നൊരു വരുമാനംനേടാൻ കഴിഞ്ഞേക്കുകയില്ലെന്നു തോന്നുന്നതാണു് ഇതിനു കാരണം. ശരാശരി കണക്കാക്കിയാൽ അമേരിക്കൻ കുടുംബ ങ്ങളുടെ വാഷ്കികവരുമാനത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു് 5 ശതമാനം വൈദ്യ– ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈ പണം ഒരു ക്രമമനുസരിച്ചു ചിലവാക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നതുകൊണ്ടും ദശലക്ഷ ക്കണക്കിനു കുടുംബങ്ങളുടെ വരുമാനം താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിലാണെ ന്നതുകൊണ്ടുമാണു് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം സാമാന്യമായ ഒരാരോഗ്യനിലവാര ത്തിൽനിന്നും ഉയരാതിരിക്കുന്നതു്.

ഈ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്താൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതു് ഏതു കാരണവശാലും അത്യാവശ്യമാണു്.

അമേരിക്കൻജനതയുടെ തൊഴിൽഘടനയിൽ സംഭവിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യാപകമായ വ്യത്യാസങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണു് അത്തരമൊരു കാരണം. വൻതോതിൽ ഉല്പാദനം നടക്കുന്ന വ്യവസാ യങ്ങളിൽ വ്യാപകവും വളർന്നുവരുന്നതുമായ സങ്കേതികതൊഴിലില്ലായ്മ ഉണ്ടെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ—പ്രശ്നവുംകൂടിയാണതു്—ചരിത്രത്തിലാരും പക്ഷേ, ആദ്യമായി നാമിപ്പോൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. സേവന ങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ചരക്കുകളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ സമ്പദ്

വ്യവസ്ഥയുടെ, പ്രായോഗികമായി എല്ലാവശങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും തീച്ചയായും ഇതൊരു വസ്തുതയത്രെ.

ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളാം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അമേരിക്കയിലെ ഓരോ പ്രമുഖ വ്യോമഗതാഗതസ്ഥാപനവും പൈലട്ടുകളുടെ എണ്ണം കുറച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. കാരണം? ക്യാറൻ ജറ്റ് വിമാനങ്ങളാം ഇരട്ടി യാത്രക്കാരെ ഒരിടത്തുനിന്നും മറെറാരിടത്തേയ്ക്കു് പകുതിസമയംകൊണ്ടു് എത്തിക്കുന്നു. ഗതാഗതവർദ്ധനകണക്കിലെടുക്കാത്തപക്ഷം, പൈലട്ടുകളുടെ മൊത്തം പ്രവർത്തിസമയത്തിന്റെ കാൽഭാഗംമാത്രമേ ഇന്നാവശ്യമുള്ളു എന്നാണിതിന്നർത്ഥം.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഓട്ടോമോബൈൽ തൊഴിലാളിയൂണിയനിൽ ഏതാണ്ടു് പതിനഞ്ചുലക്ഷം അംഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വ്യവസായത്തിൽ ഇന്നിയൊരുകാലത്തും പത്തുലക്ഷത്തിൽ കൂടുതൽ തൊഴിലാളികളുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്ന അഭ്യൂഹത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളവയാണു് ഭാവിയിലേയ്ക്കുള്ള യൂണിയന്റെ പദ്ധതികളത്രയും.

അമേരിക്കയിലെ ഇണിച്ചരക്കുവ്യവസായത്തിൽ 1947–ൽ ഒട്ടാകെ 11,46,300 തൊഴിലാളികളുണ്ടായിരുന്നു. 1954–ൽ ഇതു് 9,47,000വും 1958 മാർച്ചുമാസത്തിൽ 8,20,000വും ആയി കുറഞ്ഞു; ഇപ്പോഴും കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണു്. നമ്മുടെ സാമ്പത്തികവളർച്ചയുടെ നിരക്കു് മന്ദമാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭീകരമായതോതിൽ സാങ്കേതികതൊഴിലില്ലായ്മ നമുക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരും. തീർച്ചയായും, വളർച്ചനിരക്കു് ഉയർത്താത്തപക്ഷം ഈ പ്രശ്നം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഗുരുതരമാകുന്നതാണു്.

തൊഴിലിൽനിന്നു നീക്കംചെയ്യപ്പെടുന്ന അത്തരം തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു വലിയ ശതമാനത്തെ ഉപഭോക്തൃക്കൾക്കു വില്ക്കാനുള്ള കൂടുതൽ ഭൌതികോൽപന്നങ്ങളാം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ വീണ്ടും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനു്, ഒരുപക്ഷേ, സാദ്ധ്യത ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

തിങ്ങിനിറയാത്ത ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ നല്ലവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാനും, കൊള്ളാവുന്ന, ശമ്പളമുള്ള, പരിക്ഷീണിതരല്ലാത്ത അദ്ധ്യാപകരിൽനിന്നു് അദ്ധ്യയനം ലഭിക്കാനും, കേവലനീതിയനുസരിച്ചു് നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു് അവകാശമുണ്ടെന്നു് നാം അതിവേഗം മനസ്സിലാക്കാത്തപക്ഷം; ക്യൂനിമ്മാജ്ജനവും നഗരപുനർവികസനവും, രാജ്യത്തിന്റെ കാൽഭാഗത്തെ കോൺക്രീറു റോഡുകളാക്കുന്നേടത്തോളമെങ്കിലും പ്രാധാന്യമുള്ളതാണെന്നു നാം കാണാൻ തുടങ്ങാത്തപക്ഷം; ആ

രോഗ്യസേവനം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു് നാം കായ്മായി ശ്രദ്ധിക്കാത്തപക്ഷം; പൊതുക്ഷേമത്തെ നേരിട്ട പരിസേവിക്കുന്ന അംഗങ്ങളിലെ പ്രവത്തനവികസനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും ഇനിമുതൽ "സാമാന്യം പൂണ്ണതൊഴിൽ" എന്നു നാം കാണാനാരംഭിക്കാത്തപക്ഷം നാം ഗൌരവമായ കുഴപ്പത്തിലേയ്ക്കാണു നീങ്ങുന്നതു്.

ഭൌതികമായ യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെയും സംഘടനകളുടെയും അപരിമിതമായ ഉപഭോഗവർദ്ധനയുടെ അടിത്തറയിന്മേൽ ഒരു മഹൽ പരിഷ്കാരവും ഒരിക്കലും പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യവും ഇതിൽനിന്നു് ഒഴിവാകുകയില്ല.

ആരോഗ്യസേവനങ്ങളുടെയും അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ ആരോഗ്യനിലവാരങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെയും രംഗത്തു് തൊഴിൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽകവിഞ്ഞു് യുക്തിയുക്തവും പൊതുവെ സ്വീകാര്യവുമായ ഒരു തൊഴിൽ വികസനമാർഗ്ഗം മറേറതാണു്? വ്യക്തമായും, ഇന്നിവ്യവസായത്തിൽനിന്നു് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട എല്ലാ തൊഴിലാളികൾക്കും ഡോക്ടർമാരാകാമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുവയ്യ. 1900–ാം ആണ്ടിൽ ആരോഗ്യരംഗത്തു് പ്രവത്തിച്ചിരുന്ന ജീവനക്കാരിൽ അഞ്ചിൽ മൂന്നുപേർ ഡോക്ടർമാരായിരുന്നതു് 1950 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അഞ്ചിൽ ഒന്നുമാത്രമായിത്തീർന്നു. ഏററവും മികച്ച വിദ്യനേടിയ ഡോക്ടർമാർമുതൽ കീഴ്പോട്ടു് അവിദഗ്ധജീവനക്കാരായ പരിചാരകന്മാർവരെ പലതരത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കും തൊഴിൽസൌകര്യം നല്കുന്ന ഒരു ബിസിനസു് രംഗമാണു് ആരോഗ്യം നിലനിത്തുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രംഗം.

രോഗിയായൊരു ശിശുവിനെ ശ്രുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു അയൽപക്കവീട്ടിലേക്കു് ആദികാലത്തെ സ്ത്രീയെ നയിച്ച സാമൂഹ്യമായി അമൂല്യമായ അതേപ്രേരണാശക്തിയുടെതന്നെ ആധുനികപ്രയോഗത്തിൽ, വികസിക്കുന്ന ആരോഗ്യസേവനങ്ങൾക്കും ആരോഗ്യനിലവാരങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുമുള്ള ഒരു താക്കോലെങ്കിലും കാണാവുന്നതാണു്. വൈദ്യശ്രുശ്രൂഷക്കു് അമേരിക്കൻജനത ഇപ്പോൾ ചിലവുചെയ്യുവരുന്ന പണമുപയോഗിച്ചുതന്നെ വളരെക്കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ സേവനങ്ങളും സ്ഥായിയായ ആരോഗ്യനിലവാരവും യഥാർത്ഥത്തിൽ നേടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരണയിലേക്കുള്ള വാതിൽ ഈ താക്കോലുപയോഗിച്ചു തുറക്കാവുന്നതാണു്.

കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക് ഒരുപക്ഷേ, നിറ്വ്വഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ പരസ്പരം സഹകരിക്കാൻ തെയ്യാറുള്ള കുടുംബങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾക്ക് ചെയ്യാൻകഴിയും; അങ്ങിനെ സമൂക്കായി ചെയ്യുവരുന്നുമുണ്ട്.

എന്നാൽ ആ സംഘത്തിലെ ആരോഗ്യമുള്ള കുടുംബങ്ങളും രോഗികളുള്ള കുടുംബങ്ങളും, ഇരുവിഭാഗക്കാരും, അവരുടെ നിലവിലുള്ള ആവശ്യങ്ങളും ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്നവയും സ്വന്തം മാസവരുമാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗവും സ്വരൂപിച്ചുചേക്കാൻ ആദ്യമായി തീരുമാനിക്കണം.

ഒരു സംഘാരോഗ്യപദ്ധതിയിൽ ചേരുകയോ അതിന്നു വരി കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും ജനങ്ങളും ചെയ്യുന്നതതാണ്. അത്തരം ചില പദ്ധതികളെ ഉചിതമായും സഹകരണപദ്ധതികളെന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്. ചില പദ്ധതികളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളെന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു; ചിലതു് തൊഴിലാളികളുടെ ആരോഗ്യപദ്ധതികളായും. പക്ഷേ, ഈ പദ്ധതികളുക്കെല്ലാം പൊതുവായി ചില അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകളുണ്ട്. ആരോഗ്യരംഗത്തു് ചിലവുചെയ്യപ്പെടുന്ന ഓരോ ഡോളറിന്റെയും കൂടുതൽമെച്ചപ്പെട്ട ഉപയോഗത്തിന്നു അവ കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചൈനയിലെ ഗ്രാമീണക്കിടയിൽ ഒരു ആചാരം നിലനിന്നിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഒരു കുടുംബം, മൻആണ്ടിൽ അതിലെ അംഗങ്ങളും നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളവരായിരുന്നെങ്കിൽ ഗ്രാമത്തിലെ ഡോക്ടർക്ക് ഒരു നിശ്ചിതസംഖ്യ നൽകും. എന്നാൽ കുടുംബത്തിൽ സുഖക്കേടു് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആനുപാതികമായി കുറവുസംഖ്യമാത്രമേ നൽകുമായിരുന്നുള്ള. തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യം നിലനിത്തുന്നതിനു് ഡോക്ടർക്ക് പാരിതോഷികം നൽകുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ ആചാരത്തിന്നു പിന്നിലുള്ള ആശയം.

ഈ കഥ ശരിയോ തെറ്റോ ആകട്ടെ, രോഗം ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തുന്ന പ്രവൃത്തിയും ആരോഗ്യം നിലനിത്തുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികളും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ വീക്ഷണവ്യത്യാസത്തിനു് ഈ കഥ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമത്രെ.

ആരോഗ്യം നിലനിർത്താനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനുമുള്ള പദ്ധതികളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ അദ്ധ്യായം. ഈ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനു് ജനങ്ങൾക്ക് എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നതാണ് ഈ അദ്ധ്യാ

യത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടുന്നു. ആധുനികവൈദ്യശുശ്രൂഷയുടെ മികച്ചനേട്ടങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങൾക്കു സൌകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനു് സ്വീകരിക്കാവുന്ന ഏതാനും സാമാന്യരീതികളും നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതുസംബന്ധിച്ചാണു് ഈ അദ്ധ്യായം. അമേരിക്കയിലെ സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളെക്കുറിച്ചുമാണീ അദ്ധ്യായം. സംഘാരോഗ്യപ്രസ്ഥാനം എന്ന പേരിലാണു് ഇതു് കൂടുതലായും അറിയപ്പെടുന്നതു്. പ്രായോഗികമായി എല്ലാ നിയമനിർമ്മാണങ്ങളിലുംതന്നെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ പരിശ്രമങ്ങളിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മിക്കവാറും സംഘടനകളും ഉപയോഗിക്കുന്നതും "സംഘാരോഗ്യം" എന്ന സംജ്ഞയാണു്—വ്യക്തിപരമായ ആരോഗ്യത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമായിട്ടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം.

പക്ഷേ, ആധുനികജീവിതത്തിൽ സഹകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമാണു് ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യമെന്നതുകൊണ്ടു്, നമുക്കു് "സഹകരണാരോഗ്യപ്രസ്ഥാനം" എന്നുതന്നെ പറയാം. അതു കൂടുതൽ ശരിയുമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ, ചിലവേറിയ രോഗത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തികവിഷമതകളിൽനിന്നു് മുഴുവൻസംഘത്തേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും, അതേസമയംതന്നെ അവരുടെ ആരോഗ്യനിലവാരങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും കൂട്ടായി സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കാൻ ഒരുസംഘംജനങ്ങളെട്ടുക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ തീരുമാനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് ഈ മികച്ച സമാരംഭം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്.

അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ തീരുമാനത്തെത്തുടർന്നു് ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും സ്വയംതീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അവസരം ഈ സഹകരണസംഘങ്ങൾക്കുണ്ടായിത്തീരുന്നു. ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളും ഇത്തരത്തിലുള്ളവയാണു്: മരുന്നുകൾക്കും ഡോക്ടറുടെ കുറിമാനങ്ങൾക്കും എത്രകൊടുക്കണം; ആവശ്യമായ ദന്തശുശ്രൂഷാസേവനങ്ങൾക്കുള്ള സൌകര്യങ്ങളും സ്വയം ഏർപ്പെടുത്താമോ; ഏറ്റവും ഉത്തമമായും പരമാവധി താല്പര്യത്തോടുകൂടിയും നമ്മെ ചികിത്സിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെ സംഘമേതു്; മികച്ച സാഹചര്യങ്ങളിലും സാമ്പത്തികമായി പ്രായോഗികമായ, ഏറ്റവും ഉയർന്ന വേതനത്തോടുകൂടിയും പ്രസൂത ഡോക്ടർമാർക്കു് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നമ്മെ പരിസേവിക്കാൻകഴിയുമെന്നു് ഉറപ്പുവരുത്താൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്യണം; പ്രായാധിക്യംവരുന്നവരുടെ ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ എന്തുചെയ്യാൻകഴിയും; നമുക്കാവശ്യമായ

ആരോഗ്യശുശ്രൂഷലഭിക്കുമെന്നു സ്വയം ഉറപ്പുനല്കാനും നമ്മുടെ പദ്ധതി സാമ്പത്തികമായി കഴിവുള്ളതായി നിലനിൎത്താനും പ്രതിമാസം നാം എത്രതുക നമ്മിൽനിന്നുതന്നെ പിരിക്കണം; നാം സ്വന്തമായി ഒരാശുപത്രി നിൎമ്മിക്കണമോ, സമൂഹാസ്പത്രികളും ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ഏൎപ്പാടു ചെയ്യണമോ, അഥവാ ബ്ലൂ ക്രോസ് ഇൻഷുറൻസ് പോളിസി അംഗങ്ങളോടു് എടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടണമോ?

സ്വന്തം കുടുംബാരോഗ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി അതിപ്രധാനപ്രശ്നങ്ങൾക്കു് സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കാൻ സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളും ജനസംഘങ്ങൾക്കു സൌകൎയ്യംനല്കുന്നു. ഇതു് ജനങ്ങൾക്കും, അവരുടെ ആരോഗ്യത്തിനും നല്ലതത്രെ.

ഈ പ്രസ്ഥാനം എവിടെ ആരംഭിച്ചു? എത്രകണ്ടു് വ്യാപകമാണതു്? ഏതെല്ലാം രൂപങ്ങൾ അതു കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്? അതിന്റെ ഭാവി എന്താകാനാണിടയുള്ളതു്?

പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചതിന്റെ ദിവസം കുറിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ, 1752-ൽ ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ അമേരിക്കയിലെ ഒന്നാമത്തെ പരസ്പര ഫയർ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി സംഘടിപ്പിച്ചപ്പോൾ തീയിൽനിന്നു് ആരോഗ്യത്തെ പരിരക്ഷിക്കാൻ ഒരുമിച്ചു ചേരണമെന്നു് പോളിസിഉടമസ്ഥരോടു് അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. തീയിനെതിരെ പോരാടാനോ, തീപ്പിടുത്തം തടയാനോ, തീമൂലമുള്ള നാശനഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കാനോ വ്യക്തിപരമായി ആൎക്കും കഴിയുകയില്ലെങ്കിലും അപായം പലൎക്കുമായി വിതരണം ചെയ്യാനും കൂട്ടായ സംരക്ഷണത്തിനുള്ള ചിലവുവഹിക്കാനും പോളിസിഉടമസ്ഥന്മാർ ഒരുമിച്ചുചേരുന്നപക്ഷം അതിനവൎക്കു കഴിവുണ്ടാകുമെന്നു് അദ്ദേഹം തീൎച്ചയായും ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. 1851-ൽ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോവിലെ ഫ്രെഞ്ചുകുടിയേറ്റക്കാർ "ഫ്രെഞ്ച് മ്യൂച്ചൽ ബെനഫിറ്റ് സൊസൈറ്റി" സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഒരാശുപത്രി നിൎമ്മിക്കുകയുംചെയ്തു. ആരോഗ്യസേവനങ്ങൾക്കു് "മുന്നേറ" പണംനല്കുന്ന ഒരു പദ്ധതിയും അവർ ഏൎപ്പെടുത്തി. ഏതാനും വൎഷങ്ങൾക്കുശേഷം സാൻഫ്രാൻസിസ്കോവിലെ ജൎമ്മൻകുടിയേറ്റക്കാരും ടാമ്പായിലെ ക്യൂബൻ-സ്പാനിഷ് കുടിയേറ്റക്കാരും അതുതന്നെ ചെയ്തു. ഈ പദ്ധതികളെല്ലാം ഇപ്പോഴും പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. അവയിലെല്ലാം ദേശീയബന്ധങ്ങൾമൂലം പരസ്പരം അടുത്ത സൌഹാൎദ്ദസംഘ

ങ്ങളും അവയുടെ ആരോഗ്യശ്രുശ്രൂഷയ്ക്കും ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനും മുള്ള സേവനങ്ങളും ഒന്നു ചേർന്നു വാങ്ങിക്കുകയാണു്.

1882–ൽ "നോത്തേൺ പെസഫിക് ബെനഫിഷ്യൽ അസോസിയേഷൻ" ഒന്നാമത്തെ റെയിൽവേ ആശുപത്രി സ്ഥാപിച്ചതാണു് സഹകരണാരോഗ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭംകുറിച്ചതെന്നു്, മറെറാരു വിധത്തിൽ പറയാവുന്നതാണു്. ഇതിന്റെ സംഘാടകരായ റെയിൽവേ ജീവനക്കാർ റോഷ്ഡേൽ നെയ്ത്തുകാരെക്കുറിച്ചു് കേട്ടിട്ടുപോലുമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആ ഘട്ടത്തിൽ അവർ ഒരു സംഘമായിച്ചേർന്നു് തൊഴിലുടമകളെ സമീപിക്കുകയും സംഘാവശ്യങ്ങളേയും സംഘബലത്തേയും വിലപേശാനുള്ള ശക്തിയായി ഉപയോഗിച്ചു് തൊഴിൽനഷ്ടപരിഹാരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്നനിലയിൽ 'ആശുപത്രിസേവനങ്ങളും' ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു കരാർ നേടിയെടുക്കുകയുംചെയ്തു. ഏതൊരു റെയിൽവേജീവനക്കാരനും ഇതു് ഒറ്റയ്ക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

1913–ൽ ന്യൂയോർക്കു് നഗരത്തിലെ 'ഇൻറർനാഷണൽ ലേഡീസ് ഗാർമെൻറ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയൻ' അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അമേരിക്കയുടെ ചരിത്രത്തിലൊന്നാമത്തെ 'യൂണിയൻ ആരോഗ്യകേന്ദ്രം' സ്ഥാപിച്ചു. ആശുപത്രിയിൽ കിടത്തി ശുശ്രൂഷ നല്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത രോഗങ്ങളും പിടിപെടുന്ന അംഗങ്ങളെ "പുറംരോഗി"കളായി ചികിത്സിക്കുന്നതിനു് യൂണിയനംഗങ്ങളുടെ പണം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സ്ഥാപനമാണിതു്. ഇതും ഇതുപോലെയുള്ള മറെറനേകം കേന്ദ്രങ്ങളും ഇന്നു് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

1929–ൽ ഒക്ലഹോമയിലെ എൽക്സിറ്റിയിലാണു് സഹകരണാരോഗ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭമുണ്ടായതെന്നും, ഒരുപക്ഷേ, കണക്കാക്കാം. അക്കൊല്ലം അവിടെ മൈക്കൽഷാഡീസ് എന്നൊരു ഡോക്ടർ ഏതാനും വസ്തുതകളെ മുൻനിർത്തി ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തുകയും മറെറുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് അതംഗീകരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഒന്നാമതായി, പശ്ചിമ ഒക്ലഹോമയിലെ കഷ്കർ സാമ്പത്തികമായി അതിയായി ക്ലേശിച്ചിരുന്നു. ഡോക്ടറുടെ ബില്ലുകൾക്കു്, പ്രത്യേകിച്ചും അടിയന്തിരകേസുകളെത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന ഭീമമായ തുകകളുൾക്കൊള്ളുന്ന ബില്ലുകൾക്കു്, പണംനൽകാൻ അവർക്കു് അപൂർവ്വമായി മാത്രമാണു് കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. രണ്ടാമതായി, ചുറ്റും അനേകം നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു ആശുപത്രി ഇല്ലായിരുന്നു. മൂന്നാമതായി, മാന്യമായ ഒരു ജീവിതം പുലർത്താനാവശ്യമായ വരുമാനമുണ്ടാക്കാനോ, തങ്ങ

ളുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ച് നവീനവൈദ്യശാസ്ത്രമുറകളും അഭ്യസിക്കാനോ കഴിയുന്നതിനും ഡോക്ടർമാർക്ക് യാതൊരു ഉറപ്പുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നാലമതായി, സാഹചര്യങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ തലകുനിച്ച് ജനങ്ങളും ജീവിതംപോക്കുകയായിരുന്നു.

നാലാമത്തേതിൽനിന്നാരംഭിച്ച് ഈ നാലു സാഹചര്യങ്ങളേയും ഒരേസമയത്തുതന്നെ നേരിടണമെന്നു ഡോക്ടർ ഷാഡിസ് നിർദ്ദേശിച്ചു. വൈദ്യശുശ്രൂഷ ആവശ്യമുള്ളവരോ, അല്ലെങ്കിൽ ആവശ്യമാകാവുന്നവരോ ഒരു സംഘടനയിൽ അംഗങ്ങളാകാമെന്നും സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരുടെ തുച്ഛമായ സാമ്പത്തികക്കഴിവുകൂടിവെച്ചുപോലും ക്രമമായ ഒരു രീതിയിൽ ആശുപത്രി—വൈദ്യശുശ്രൂഷകേന്ദ്രം, ഒരുപക്ഷേ, സ്വയം നടത്താൻ കഴിയും. സമാരംഭം തുടങ്ങുന്നതിലേയ്ക്ക് ആദ്യം ഒരു അംഗത്വഫീസ് നടത്താനും തുടർന്ന് ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയതു് അത്യാവശ്യസേവനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവുകൾ വഹിക്കുന്നതിനും മാസംതോറും കുറച്ചു ഡോളർവീതം നല്കാനും അവർ സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം പ്രസ്തുത സേവനങ്ങൾ നല്കുന്നതിലേയ്ക്ക് നിശ്ചിതമായ ഒരു വരുമാനം ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പോടുകൂടി തങ്ങളോടു സഹകരിക്കാൻ ഡോക്ടർമാരെ പറഞ്ഞുശരിപ്പെടുത്താനും കഴിഞ്ഞേക്കും. അംഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും ആ പ്രദേശത്തേയ്ക്കുമുഴുവനായുമുള്ള ഒരു ശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രമായിത്തീരുന്നതുമായ ഒരു ആശുപത്രിതന്നെ സ്ഥാപിക്കാനും സാധിച്ചേക്കും.

അവർ അതു നിർവ്വഹിക്കുകയുംചെയ്തു.

അതത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഡോക്ടർ ഷാഡിസ് വ്യക്തിപരമായി നല്കിയ ഗണ്യമായ ഒരു വായ്പയുടെ സഹായത്തോടെ അമേരിക്കയിലെ 'പ്രഥമ' സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതി (ആ സ്ഥാനമാണു് അതിനു നല്കപ്പെട്ടതു്) സ്ഥാപിതമായി. ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതമാണതു നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എൽക്സിറിറിയിലെ "കമ്മ്യൂണിറ്റി ഹോസ്പിറ്റൽ—ക്ലിനിക്ക്"നും ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നും വിമർശനം നേരിടേണ്ടിവരുന്ന വിശേഷങ്ങളും ഇന്നുമുണ്ടു്.

പക്ഷേ, എൽക്സിറിറിയിലെ യോഗ്യരായ ഡോക്ടർമാരോടുകൂടിയ സഹകരണാശുപത്രി പശ്ചിമ ഒക്ലഹോമയിലെ അനേകം കൌണ്ടിപ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു ശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രമാണു്. അതിലെ

ചില ഡോക്ടർമാർ കൌൺടി മെഡിക്കൽസൊസൈറ്റികളിലേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമാണു്.

ആ പ്രദേശത്തെ അനേകം ജനങ്ങളെ, അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കു് നല്ല വൈദ്യശുശ്രൂഷ ലഭിക്കുന്നതിനും് ചിലവുവഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

തുടർന്നുവന്ന വർഷങ്ങളിൽ എല്ലാവിധ സ്ഥലങ്ങളിലും എല്ലാ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കിടയിലും നാനാവിധത്തിലുള്ള പദ്ധതികളും വളർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു് പ്രഥമ വൻനഗരപദ്ധതിയായ വാഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി.യിലെ "ഗ്രൂപ്പു് ഹെൽത്തു് അസോസിയേഷൻ", പ്യൂജറ്റു് സൌണ്ടിലെ "ഗ്രൂപ്പു് ഹെൽത്തു് കൊവാപ്പറേറ്റീവു്", മിനസോട്ടയിലെ ട്വൊഹാർബർസിലുള്ള "ഹെൽത്തു് അസോസിയേഷൻ" എന്നിവപോലെ മിക്കവാറും സങ്കേതികാർത്ഥത്തിൽ പോലും യഥാർത്ഥസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു്. ആക്കുവേണമെങ്കിലും അംഗമായി ചേരാം. ഓരോ അംഗത്തിനും ഓരോ വോട്ടെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം അംഗങ്ങൾക്കാണു്. എല്ലാ സൌകര്യങ്ങളുടേയും ഉടമസ്ഥത അംഗങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമാണു്. പൂരമെ, തീച്ചയായും, ലാഭംനോടാത്ത അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് പദ്ധതി നടത്തപ്പെടുന്നതും. എന്നാൽ ഈ പദ്ധതികളിൽപോലും വാഷ്കിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മിച്ചസമ്പാദ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവ പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധികളായി അംഗങ്ങൾക്കു നല്കപ്പെടുന്നില്ല. ആരോഗ്യപദ്ധതികളും മറ്റു എല്ലാതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം ഇതത്രെ. മറ്റുതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ സാധാരണ ബിസിനസ്ലാഭമായി കണക്കാക്കുന്ന സംഖ്യ വ്യക്തിപരമായി ഓരോ അംഗത്തിന്റേയും പ്രോത്സാഹക-ഉടമസ്ഥന്റേതുമാണു്. കൊല്ലാവസാനത്തിൽ, പ്രോത്സാഹനം നല്കപ്പെട്ടതിന്റെ അനുപാതമനുസരിച്ചു് അവക്കിടയിൽ പ്രസ്തുതസംഖ്യ വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ധാർമ്മികമായി നോക്കിയാൽ ആരോഗ്യപദ്ധതികൾ ആരുടേയും, അവയുടെ അംഗങ്ങളുടെപോലും, സാമ്പത്തികനേട്ടത്തിനു വേണ്ടി നടത്താൻ സാധ്യമല്ല. എന്തെങ്കിലും മിച്ചമുണ്ടെങ്കിൽ മാസവരി കുറയ്ക്കുകയോ പുതിയ സേവനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയോ, ഡോക്ടർമാർക്കും മറ്റു ആസ്പത്രിജീവനക്കാർക്കും ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയോ അതുമല്ലെങ്കിൽ ആശുപത്രിക്കു് ഒരു പുതിയ വിഭാഗം തുറക്കുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു നിധിയായി മാറ്റിവെയ്ക്കുകയോ ആണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ഈ 'ശ്രദ്ധ' സഹകരണപദ്ധതികൾക്കപ്പുറമെ, പൊതുവായി രണ്ടു അടിസ്ഥാനവിശേഷതകളുള്ള മറെറനേകതരം പദ്ധതികളുമുണ്ട്. അവയിലെല്ലാം ഒരു സംഘം ജനങ്ങളും ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയുള്ള അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും സ്വരൂപിക്കാനും രോഗികളും അരോഗദൃഢഗാത്രരും ഒരുപോലെ തുല്യസംഖ്യതന്നെ നല്കിക്കൊണ്ടു് ശുശ്രൂഷകരും ഒരു സംഘമെന്ന നിലയിൽതന്നെ ചിലവുവഹിക്കാനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, സംഘത്തിന്നാവശ്യമുള്ള ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ നല്കുന്നതിനു് ഡോക്ടർമാരുടെയും ആരോഗ്യസേവനപ്രവർത്തകരും അല്ലാത്തവരുമായ മറെറള്ളവരുടെയും സംഘങ്ങളുമായി വ്യവസ്ഥകളുണ്ടാക്കാനും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാമതായി, താക്കീതായ ഒരു ചിന്തയാണു് ഈ എല്ലാ സംഘാരോഗ്യപദ്ധതികളുടെയും അടിസ്ഥാനം.

ഇതാണതിന്റെ സത്ത:

1) ആരോഗ്യരംഗത്തുള്ള സാമ്പത്തികപ്രശ്നമാണു് അമേരിക്കൻകുടുംബം ഇന്നു് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറെറവും ഗുരുതരമായ പ്രശ്നം. തീച്ചയായും, അണുയുദ്ധത്തിന്റെ അപകടത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രശ്നത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ടാണിതു പറയുന്നതു്. ഭാഗികമായി അനാരോഗ്യത്തെ തുടർന്നുള്ള വേദനയും ക്ലേശവും ഭാഗികമായി ഉചിതമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷയുടെ വേണ്ടിവരുന്ന, അതിവേഗം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മുൻകൂട്ടി കാണാൻ കഴിയാത്തതുമായ ചിലവുമാണു് ഈ പ്രശ്നമുൽഭവിക്കുന്നതിനു കാരണം.

2) സംരക്ഷണശുശ്രൂഷയടക്കം ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം യുക്തമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ കുടുംബങ്ങൾക്കു ലഭ്യമാണെങ്കിൽ ഒരു ബജറനുസരിച്ചു് ക്രമപ്രകാരം മുൻകൂട്ടി നല്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയുള്ള ചിലവുകളും നിവ്വഹിക്കാനുള്ള സൌകര്യമേർപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ കുടുംബങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്ന സാമ്പത്തികക്കെടുതികളും ഒട്ടൊക്കെ ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയും.

3) വിഷമകരമായ ഒരു സുഖക്കേടു് ചികിത്സിക്കുന്നതിനു് കുടുംബഡോക്ടർക്കപ്പുറമെ വിളിക്കപ്പെടുന്ന വിദഗ്ധന്മാർക്കുള്ള ഫീസുകളും നല്കാൻ അപൂർവ്വം കുടുംബങ്ങൾക്കേ കഴിയൂ. വിവിധരോഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേക വൈദഗ്ധ്യംനേടിയ ഡോക്ടർമാരടങ്ങുന്ന സംഘങ്ങളും സംഘമെന്ന നിലയിൽതന്നെ ചികിത്സനടത്തുന്നതുവഴിയല്ലാതെ വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ നേട്ടം ഒരു ശരാശരി കുടുംബത്തിനു സ്വായത്തമാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

4) 'അടിയന്തിരസേവനഫീസ്' അടിസ്ഥാനത്തിൽ പണം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു ശരാശരി കുടുംബത്തിനും ആധുനികവൈദ്യശുശ്രൂഷനേടാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരിക്കയില്ല. "അടിയന്തിരസേവനഫീസ്" എന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ചിലവുകളിന്മേൽ നിയന്ത്രണമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ചിലവുകൾ എത്രയായിരിക്കുമെന്ന് മുൻകൂട്ടികാണാൻ കഴിയുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്, മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ, ശരാശരി കണക്കാക്കിയാൽ, വൈദ്യശുശ്രൂഷക്കുവേണ്ടി ധാരാളം പണം ചിലവാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽകൂടി അവർക്ക് ഇന്ന് ഉചിതമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നു.

5) പണം യുക്തമായ രീതിയിൽ ചിലവാക്കപ്പെട്ടുന്നപക്ഷം ആരോഗ്യവാന്മാരായി നിലനിർത്താനുതകുന്ന സമഗ്രമായശുശ്രൂഷക്കു കൊടുക്കേണ്ടതായിവരുന്ന അത്രയുംസംഖ്യ രോഗികളായതിനുശേഷം അടിയന്തിരവൈദ്യശുശ്രൂഷക്കുവേണ്ടി അമേരിക്കൻജനത യഥാർത്ഥത്തിൽ നൽകുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ വരുമാനത്തിന്റെ അഞ്ചുശതമാനത്തോളം നാം വൈദ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആരോഗ്യാവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠനംനടത്താൻ പ്രസിഡണ്ട് നിയോഗിച്ച കമ്മീഷൻ തിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കണക്കുകാണിക്കുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ശരാശരി 5000 ഡോളർ വരുമാനത്തിന്റെ അഞ്ചുശതമാനം 250 ഡോളറാണ്.

6) ആവശ്യമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ ആവശ്യമുള്ളസമയത്തു ലഭിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങൾ ഓരോമാസവും ഒരു നിശ്ചിതസംഖ്യ മുൻകൂട്ടി നൽകുന്ന ഒരു "മുന്നേറപണമടവുരീതി"യാണ്, അതുകൊണ്ട്, ഈ പ്രശ്നത്തിനും ലളിതമായ പരിഹാരം. ഏറ്റവും കായ്ക്ഷമമായ രീതിയിൽ, ഡോക്ടർമാരുടെ സംഘവുമായി ചികിത്സാഏർപ്പാടുകളും "മുന്നേറപണമടവുരീതി"യും അടക്കമുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതിയിലൂടെ, പണം ചിലവഴിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം ഓരോ കുടുംബവും പ്രതിവർഷം 250 ഡോളർവീതം നൽകുന്നതു പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷക്കു പര്യാപ്തമാണ്.

7) ആശുപത്രിശുശ്രൂഷക്ക് മുന്നേറപണമടയ്ക്കുന്നതു ഒരു നല്ല കായ്മാണ്. എന്നാൽ ആശുപത്രിശുശ്രൂഷ അനാവശ്യമാക്കാൻകഴിയുള്ള, തക്കസമയത്തുലഭിക്കുന്ന സേവനങ്ങൾക്ക് മുന്നേറപണമടയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടാകുന്നതു അതിലുംകൂടുതൽ പ്രധാനമത്രേ. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സമഗ്രമായശുശ്രൂഷക്കും ജനങ്ങളെ ആശുപത്രിക

ളിൽനിന്നകറിനിൽക്കുന്നതുവഴി ചികിത്സാചിലവുകളും കുറയ്ക്കാനും "മുന്നേറപണമടവുസമ്പ്രദായം" നമുക്കാവശ്യമാണ്. കാലാകാലങ്ങളിൽ ദേഹപരിശോധനയ്ക്കായി ഡോക്ടർമാരെ പതിവായി സന്ദർശിച്ചും നിസ്സാരവും സാരവുമായ രോഗലക്ഷണങ്ങളെമുൻനിർത്തി അവരുടെ ഉപദേശംതേടിയും സംരക്ഷാവൈദ്യം അഭ്യസിക്കാനുള്ള ഒരു സൌകര്യം ഡോക്ടർമാർക്ക് നാം നൽകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, ഒരു സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതിയിലൂടെ അത്തരംസേവനങ്ങൾക്ക് പണം അടച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ നാമങ്ങിനെ ചെയ്യാനിടയുള്ളൂ.

8) സമൂഹത്തിലെ വിവിധതലങ്ങളിലുള്ളവരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സാമാന്യം ഗണ്യമായ ഒരുസംഘംജനങ്ങൾ ഒന്നുചേരാത്തപക്ഷം ഇത്തരം ഒരു പദ്ധതിയും നടപ്പാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. വൈദ്യസേവനം ഉടനടി ആവശ്യമുള്ളവർമാത്രമാണ് പദ്ധതിയിലെ അംഗങ്ങളെങ്കിൽ ഒരു പദ്ധതിയും വിജയിക്കുകയില്ല. ആരോഗ്യമുള്ളവരും പദ്ധതിയിൽചേരണം; മാത്രമല്ല, ഗണ്യമായതോതിലും അവർ അംഗങ്ങളാകണം.

9) സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങൾതന്നെ മുൻനിന്നുപ്രവർത്തിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതും ആ മുൻനിന്ന പ്രവർത്തനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതും ഒരു ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിൽ അഭികാമ്യമാണ്. ആവശ്യമായതിൽക്കവിഞ്ഞും ഗവൺമെണ്ടിനെ ആശ്രയിക്കുന്നതും നല്ലതല്ല. നമുക്കുവേണ്ടി സ്വയം കായ്ക്കുങ്ങൾ നടത്തുന്നതാണ് ഉത്തമം. ഉപഭോക്താക്കൾക്ക് സുഖപ്രദമായ ഉത്തരവാദിത്വവും വൈദ്യശുശ്രൂഷയുടെ സാമ്പത്തികവശങ്ങളിന്മേൽ, അതിനുമുള്ള ചിലവിന്മേലും പണംനൽകുന്ന രീതികളിലും, ഉപഭോക്തൃനിയന്ത്രണവും ഉണ്ടാകുന്നതും നല്ല ഒരു രീതിയത്രേ.

10) സംഘചികിത്സ, മുന്നേറപണമടവുസമ്പ്രദായം, സമഗ്രമായശുശ്രൂഷ, അപായങ്ങളുടെ വിതരണം, ഉപഭോക്താക്കളുടെ മുൻനിന്ന പ്രവർത്തനം എന്നിവയെല്ലാം ഒരു സംഘാരാഗ്യ–മുന്നേറപണമടവുപദ്ധതി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സംയോജിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം വൈദ്യശുശ്രൂഷാരംഗത്തെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ ഒട്ടൊക്കെ പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ ചെറിയ സമൂഹങ്ങൾക്കുകൂടി അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻകഴിയും. സാമാന്യവരുമാനംമാത്രമുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ സേവനങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കാൻ സൌകര്യം നൽകുകയുംചെയ്യും.

ജനങ്ങളും അവരുടെ ഏതാനും ഡോക്ടർമാരും ആരോഗ്യ രംഗത്തു് കൂട്ടായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന രീതിയിലേക്കു നീങ്ങിയതിന്റെ ചരിത്രം അവർ നേരിട്ട ക്ലേശങ്ങളുടേയും എതിർപ്പുകളുടേയും സംശയത്തിന്റേയും നിരാശതയുടേയും അനുക്രമം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിജയത്തിന്റേയും ഒരു കഥയാണു്.

ഒക്ലഹോമക്കാരുടെ ചെയ്തികളെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്ത സാമ്പത്തിക കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ടു് ക്ലേശിച്ചിരുന്ന ആ പ്രദേശത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേയ്ക്കും അതിവേഗം പരന്നു. വാഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി. യിലെ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷനാ"ണു് അടുത്തതായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രധാന പദ്ധതി. 1937–ൽ ഒരുസംഘം സക്കാർജീവനക്കാരാണു് അതു സ്ഥാപിച്ചതു്: ആരംഭംമുതൽതന്നെ അതു് എല്ലാ വശങ്ങളിലും സഹകരണാത്മകമായാണു് തുടർന്നുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. പദ്ധതിയിൽ ആർക്കും അംഗമാകാം. ഓരോ അംഗത്തിന്നും ഓരോ വോട്ടെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ അംഗങ്ങളാണു് പദ്ധതി നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. അസോസിയേഷൻ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള എല്ലാസൌകര്യങ്ങളും അംഗങ്ങൾക്കുതന്നെ. ഡയറക്ടർബോർഡു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും അംഗങ്ങളാണു്. യോഗ്യരായ പൊതുഡോക്ടർമാരും പ്രത്യേക വിദഗ്ധരും അടങ്ങുന്ന ഈ പദ്ധതിയുടെ വമ്പിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥസംഘം 1960–ൽ വാഷിങ്ങ്ടൺപ്രദേശത്തെ ഏതാണ്ടു് 45000 ജനങ്ങൾക്കു് സമഗ്രമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ നൽകുകയുണ്ടായി. വിപുലമായ അംഗത്വമുള്ള 'ടാൻസിറ' വർക്കേഴ്സ് യൂണിയനി'ലെ അംഗങ്ങളും ഈ പദ്ധതിയിൽ അംഗങ്ങളാണു്. സൂക്ഷ്മമായ കൂടിയാലോചനകൾക്കുശേഷം 1959–ലാണു് അവരെയൊന്നാകെ ഈ പദ്ധതിക്കുകീഴിലാക്കിയതു്. അങ്ങിനെ വർദ്ധിച്ച അംഗങ്ങൾക്കു് ശുശ്രൂഷാസൌകര്യങ്ങൾ നല്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി 'ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷ'ന്നും ഒരു പുതിയ ശാഖാ ആശുപത്രി യൂണിയൻ ഏർപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു.

ശക്തിയായ എതിർപ്പുകളെ നേരിട്ടുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷൻ" സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠനേടിയിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ പദ്ധതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ ഡോക്ടർമാരേയും മെഡിക്കൽ സൊസൈറ്റി "കറുത്ത പട്ടിക"യിൽ പെടുത്തി അസോസിയേഷന്റെ ഡോക്ടർമാർക്കും രോഗികൾക്കും ആശുപത്രികളുടെ ഉപയോഗം നിഷേധിക്കുകയുണ്ടായി. അമേരിക്കൻ സുപ്രീം കോടതി അവസാനതീർപ്പുകല്പിച്ച അഞ്ചുകൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന ഒരു

കേസാണു് ഈ എതിപ്പിനു് ഒരു വിരാമമിട്ടതു്. മെഡിക്കൽ സൊസൈറ്റി കുത്തകശീലങ്ങൾ അനുവർത്തിക്കുകയാണെന്നു് കോടതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ജി. എച്ചു്. എ ഡോക്ടർമാരെ വീണ്ടും സൊസൈറ്റിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കണമെന്നും ആശുപത്രിസൗകര്യങ്ങളും വീണ്ടും അവർക്കു നല്കണമെന്നും കോടതി അനുശാസിക്കുകയുംചെയ്തു. തങ്ങളുടെ ഡോക്ടർമാക്കെതിരെ സംഘടിതവൈദ്യവിരോധത്തിന്റെ വിവേചനത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനു് സംഘാരോഗ്യപദ്ധതികൾക്കു് കോടതികളെ സമീപിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളപ്പോഴെല്ലാം തുടർച്ചയായി വിജയംനേടുന്നതിനു ഉതകുമാറു് സുപ്രീംകോടതി 1943–ൽ നല്കിയ ഈ തീപ്പു് ഒരു അവലംബമായി വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1940–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ "വൻസമതല"ങ്ങളിലെ ഡസൻകണക്കിനു ഉൾനാടൻ പട്ടണങ്ങളിൽ പൌരന്മാർ സഹകരണ ആശുപത്രിസംഘടനകൾ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇവയിൽ പല ആശുപത്രികളും യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു; അധികവും പശ്ചിമടെക്സാസ്പോലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ. ചിലയിടങ്ങളിൽ മുന്നൂറപണമടവുപദ്ധതികളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. മാസവരി അധികവും വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഈ ആശുപത്രികളത്രയും ഉത്തമമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയോ അതിനിപുണമായി ആസൂത്രണംചെയ്യപ്പെട്ടവയോ ആയിരുന്നുവെന്നു പറയാൻവയ്യ. മെഡിക്കൽ സൊസൈറ്റിയുടെ എതിപ്പു് ഇവയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിൽനിന്നും ഡോക്ടർമാരെ അകറ്റിനിത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തൽഫലമായി ഇവയിൽ മിക്കവാറും ആശുപത്രികളും സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ ഉടമസ്ഥതയിലേയ്ക്കു് മാറിയിട്ടുണ്ടു്. മുന്നൂറപണമടവുപദ്ധതികളിൽ ഒട്ടുമിക്കതും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെയും ആസൂത്രണമില്ലാതെയും വളരെയേറെ തിടുക്കത്തിൽ ആരംഭിച്ച മഹത്തായ പരിശ്രമങ്ങളുടെ സ്മാരകങ്ങളെന്നനിലയിൽ ആശുപത്രിക്കെട്ടിടങ്ങൾമാത്രമാണിപ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്നതു്.

അങ്ങിനെ എൽക്കസിറ്റിയിലെയും വാഷിങ്ടണി (ഡി. സി.) ലേയും പദ്ധതികളൊഴിച്ചു് പ്രായോഗികമായി ബാക്കിയെല്ലാ സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളുടെയും വികസനം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷമത്രെ. ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അമേരിക്കക്കാരിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബോധവും ഉയർന്നുവരുന്ന വൈദ്യശുശ്രൂഷാചിലവുകളാണു് മൂന്നാംനമ്പർ സാമ്പത്തികപ്രശ്നമെന്ന

തിന്നു് അവർ നല്കിവരുന്ന വർദ്ധമാനമായ അംഗീകരണവും ജന്മംനല്കിയ ഒരു ഇളംപ്രസ്ഥാനമാണതു്. അഞ്ചുലക്ഷത്തോളം അമേരിക്കൻ കുടുംബങ്ങളുടെ ഒരുവർഷത്തെ ശുശ്രൂഷാചിലവുകളും അവയുടെ ഒരുവർഷത്തെ വരുമാനത്തോളം ഉയർന്നതാണു്. മറെറാരു പത്തുലക്ഷം കുടുംബങ്ങളാകട്ടെ, അവയുടെ വരുമാനത്തിൻെറ പകുതിയോളം സംഖ്യയ്ക്കു് വൈദ്യശുശ്രൂഷയുടെപേരിൽ കടച്ചുമതലയുള്ളവയുമാണു്. ബ്ലൂ ഷീൽഡു്, ബ്ലൂ ക്രോസു് തുടങ്ങിയവയും മറെറ സ്വകായ്യ ഇൻഷുറൻസു്സ്ഥാപനങ്ങളും ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾക്കു് ഏതെങ്കിലുംതരത്തിലുള്ള ആരോഗ്യഇൻഷുറൻസു് പോളിസികളും വിറെറിട്ടുണ്ടു്. 1958 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ജനങ്ങളിൽ മുക്കാൽഭാഗവും ഏതെങ്കിലുംതരത്തിലുള്ള ആരോഗ്യ ഇൻഷുറൻസിനു ബാധകമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇത്തരം ഇൻഷുറൻസുകളിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടു് തങ്ങളും "സ്വയം സംരക്ഷിതരായി"ത്തീർന്നുവെന്നായിരുന്നു അമേരിക്കൻ കുടുംബങ്ങളുടെ ധാരണ. എന്നാൽ അവയിൽനിന്നുള്ള മൊത്തം വരുമാനം ചികിത്സാചിലവിൻെറ കാൽഭാഗത്തിൽ കുറവുമാത്രമേ നിർവ്വഹിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നുള്ളു. ഇതു് ഒന്നുമില്ലാത്തതിനേക്കാൾ നല്ലതാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷേ, അതു് തൃപ്തികരമായ ഒരു സംരക്ഷണമാകുന്നില്ല; ആരോഗ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ അതു യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നുമില്ല. നേരേമറിച്ചു്, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള "സംഘ ചികിത്സാമുന്നേറപണമടവു–ആരോഗ്യപദ്ധതി"കളിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് റൊക്കം പണമായി ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ഡോക്ടർമാരുടെയും നഴ്സുകളുടെയും ശുശ്രൂഷകളുടെ രൂപത്തിൽ ഗുണം ലഭിക്കുന്നു. കഴിയുന്നതുമുൻകരുതലുകൾക്കും രോഗം പിടിപെടാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിയുന്നതു നടപടികൾക്കും അവരുടെ സേവനങ്ങൾ നല്കാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമവും സഹകരണപദ്ധതികൾ നടത്തുന്നുണ്ടു്.

1944ൽ മിനസോട്ടയിലെ ട്വിൻഹാർബേഴ്സു് എന്ന ചെറിയ പട്ടണത്തിൽ ഒരു സഹകരണപദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. റെയിൽവേജീവനക്കാരും ഉരുക്കുമില്തൊഴിലാളികളുമായിരുന്നു ഏറിയതും അതിൻെറ പ്രണേതാക്കൾ. സ്ഥലത്തെ ഏകാശുപത്രി അനാഥമാകുന്നതിൽനിന്നും സഹകരണപദ്ധതി രക്ഷപ്പെടുത്തി. പട്ടണത്തിലെ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം കുടുംബങ്ങളേയും പദ്ധതിയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർക്കുകയും എതുപ്പുകളെ കൂസാതെ ജനങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ധൈര്യമുള്ള ഡോക്ടർമാരെ വേണ്ടതു ആകർഷിക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുകയുംചെയ്തു. സ്വന്തം ഡോക്ടർ

ടർമാരുടെ അംഗത്വത്തോടൊപ്പം ആശ്രുപത്രിക്കുള്ള അംഗീകരണവും മെഡിക്കൽസൊസൈറ്റിയിൽനിന്നു് 1956ൽ പദ്ധതി കരസ്ഥമാക്കി.

1945ൽ സെൻറ് ലൂയിയിൽ "ലേബർ ഹെൽത്ത് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്" സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സ്ഥലത്തെ ഒരു തൊഴിലാളിയൂണിയനിലെ അംഗങ്ങൾക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കുംമാത്രം ബാധകമായിട്ടുള്ള ഈ പദ്ധതി പതിനയ്യായിരത്തോളം അംഗങ്ങൾക്കു്, അമേരിക്കയിൽ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ഇതരപദ്ധതികളെയെല്ലാം അപേക്ഷിച്ചു്, ഏറ്റവും സമഗ്രമായ ആശ്രുപത്രിസൌകര്യങ്ങളും നല്കിവരുന്നു. തൊഴിലുടമകളും സംഭാവന നല്കുന്ന ഒരു ആരോഗ്യക്ഷേമനിധി ഈ പദ്ധതിയെ സഹായിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ബ്ലൂക്രോസ് ഇൻഷുറൻസിൽ ചേരുന്നതിനു ചിലവാകുന്നതിനേക്കാളും കുറഞ്ഞ സംഖ്യകൊണ്ടു് അംഗങ്ങളുടെ ആശ്രുപത്രിച്ചിലവുകളും നിവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു "ലേബർ ഹെൽത്ത് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്" മനസ്സിലാക്കി. ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം സ്ഥിരമായി വൈദ്യശ്രുശ്രൂഷ ലഭിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുള്ളവർക്കു് മറ്റുള്ളവരേക്കാളും കുറവുമാത്രമേ ആശ്രുപത്രിയിൽ പോകേണ്ടിവരികയുള്ളുവെന്നതാണു് ഇതിനു കാരണം.

അല്പം ആലോചിച്ചാൽ, ഇതിൽ അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ല.

1946ൽ "യുണൈറ്റഡ് മൈൻ വർക്കേഴ്സ് വെൽഫെയർ ആൻറ് റിട്ടയർമെൻറ് ഫണ്ടി"നു് ഖനനംചെയ്യപ്പെടുന്ന ഓരോ ടൺ കല്ക്കരിക്കും 40 സെൻറുവീതം ലഭിക്കാൻതുടങ്ങി. തൊഴിലാളികളും കല്ക്കരി കുഴിക്കുന്നതിൻെറപേരിൽ തൊഴിലുടമകളും നിധിയിലേയ്ക്കു നല്കിയിരുന്നതും ഇപ്പോഴും നല്കിവരുന്നതുമായ പണമാണിതു്. ഖനിതൊഴിലാളികൾക്കും അവരുടെ ആശ്രിതർക്കും മേത്തരം വൈദ്യശ്രുശ്രൂഷ ഉറപ്പു നല്കുന്നതിനും ഫണ്ടിൻെറ പണം പാഴായിപ്പോകുന്നതു തടയാനും വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി. നല്ലവരും വിശ്വസിക്കാവുന്നവരും ബോധപൂർവ്വം പ്രവത്തിക്കുന്നവരുമായ ഡോക്ടർമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് നിയോഗിക്കുകയും; അശ്രദ്ധരോ, അഥവാ സേവനം നല്കാൻ അത്യാസക്തി കാണിക്കുന്നവരോ ആയ ഡോക്ടർമാരെ ഒഴിവാക്കുകയുംമാത്രമാണു് അക്കാര്യത്തിൽ ചെയ്യാനുള്ളതെന്നു് ഒടുവിൽ വ്യക്തമായി. യുക്തിപൂർവ്വമായ ഈ തീരുമാനം ചില സ്റ്റേറ്റ് മെഡിക്കൽ സൊസൈറ്റികളിൽ ഒച്ചപ്പാടു സൃഷ്ടിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഖനിത്തൊഴിലാളികളെ ശ്രുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൻേറയും അതിനു ഫണ്ടിൽനിന്നു് വേതനം പറ്റുന്നതിൻെറയുംപേരിൽ ഡോക്ടർമാരെ

ജയിൽശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാക്കുമായിരുന്ന നിയമനിർമ്മാണങ്ങളും പാസ്സാക്കുന്നതിനുപോലും ചില സ്റ്റേറ്റ് നിയമസഭകളും ഉദ്യമിക്കുകയുണ്ടായി.

പക്ഷേ, അത്തരമൊരു നിയമനിർമ്മാണവും നിയമമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; അങ്ങിനെ നിയമമാക്കപ്പെടാൻ ഇടയുമില്ല.

ഒരൊറ്റ കാരണംമൂലം. രാജ്യമൊട്ടാകെയെടുത്താൽ, ചികിത്സാസൌകര്യങ്ങളും ലഭ്യമല്ലാതിരുന്ന ചില പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനും ഖനിത്തൊഴിലാളികളുടെ ഈ ഫണ്ട് നേരിട്ടു തന്നെ വളരെയേറെ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നതാണ് ആ കാരണം. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഒരു നല്ല ആശുപത്രിപോലും നിലവിലില്ലാതിരുന്ന അപ്പലേഷ്യൻ മലയോരപ്രദേശത്തു പത്തു സുന്ദരമായ ആശുപത്രികളാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തിനാല്പത്തിയേഴ് ഒരു പ്രധാനവർഷമായിരുന്നു. അക്കൊല്ലമാണ് ഗ്രേറർ ന്യൂയോർക്കിലെ "ഹെൽത്ത് ഇൻഷൂറൻസ് പ്ലാൻ" അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്ക് സേവനങ്ങളും നല്കാനാരംഭിച്ചതു്. തുടർന്ന് വൻകരയുടെ അപ്പുറത്തു് പ്യൂജറ്റ് സൌണ്ടിൽ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് കൊവാപ്പറേറീവ്" സംഘടിതമായി. ഈ രണ്ടു പദ്ധതികളും അതതു പ്രദേശങ്ങളിൽ അഞ്ചുശതമാനം ജനങ്ങൾക്ക് സമഗ്രമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ നല്കിവരുന്നു.

സിയാറിൽപദ്ധതി വാഷിങ്ടണി (ഡി. സി.)ലെ ജി. എച്ച്. എ. പോലെതന്നെ ഒരു യഥാർത്ഥസഹകരണപദ്ധതിയത്രെ. പ്രധാനമായും അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പണമുപയോഗിച്ച് സ്വന്തമായ ക്ലിനിക്കുകളും സുന്ദരമായ ഒരാശുപത്രിയും അതിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

ന്യൂയോർക്ക് പദ്ധതിയെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന എച്ച്. ഐ. പി, അതിന്റെ അഞ്ചുലക്ഷത്തിൽപരം വരുന്ന അംഗങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സേവനങ്ങളും നല്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഗ്രേറർ ന്യൂയോർക്ക് പ്രദേശത്താകെയുള്ള ഡോക്ടർമാരുടെ സംഘങ്ങളുമായി കരാറുകളിലേർപ്പെടുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകസംഘത്തിൽ ചേരുന്ന ഓരോ ഡോക്ടർക്കും പ്രതിവർഷം ഒരു നിശ്ചിതതുകയെന്ന തലവരി അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഡോക്ടർമാരുടെ സംഘങ്ങൾക്ക് വേതനം നല്കുന്നതു്.

കാലക്രമേണ ഏറ്റവും ദൂരദൃഷ്ടിയുള്ള ചില തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളും കൂടുതൽ ആരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശു

പത്രിയിൽകിടത്തി ചികിത്സിക്കേണ്ടതില്ലാത്ത രോഗങ്ങൾക്ക് ശ്രുശ്രൂഷ ഈ കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നും അംഗങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്.

യൂണിയൻ ആരോഗ്യപദ്ധതികളും അതതുയൂണിയനുകളുടെ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമായിരുന്ന നിയന്ത്രണസമ്പ്രദായം 1951-ൽ എ എഫ്. എൽ. ഫിലാഡെൽഫിയായിലാരംഭിച്ച "മെഡിക്കൽ സർവീസസ് പ്ലാനാ"ണ് ആദ്യമായി ലംഘിച്ചതു്. പദ്ധതിയിൽ പങ്കുചേരാൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഏതുപ്രാദേശികയൂണിയനേയും പരിസേവിക്കുന്നതായിരുന്നു തുടക്കംമുതൽതന്നെ ഈ പദ്ധതിയുടെ ഉദ്ദേശം. "മെഡിക്കൽ സർവീസസ് പ്ലാൻ" പ്രവർത്തനംതുടങ്ങി എട്ടുവർഷംകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മുപ്പതിൽപരം പ്രാദേശികയൂണിയനുകൾക്കും ഏതാണ്ട് അറുപതിനായിരത്തിൽപരം ജനങ്ങൾക്കും അതിൽനിന്നു ശ്രുശ്രൂഷകൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇതുപോലുള്ള ഒരുപദ്ധതി—"യൂണിയൻ ഹെൽത്ത് സർവീസസ്, ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്"—ഈ ദശകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചിക്കാഗോവിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻതുടങ്ങി.

ഈ പുസ്തകം എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യുണൈറ്റഡ് ഓട്ടോമോബൈൽ തൊഴിലാളിയൂണിയന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം പ്രമുഖപൌരന്മാർ ഡെട്രോയിറ്റിൽ സമൂഹവ്യാപകമായ ഒരു "മുന്നേറപണമടവുആരോഗ്യപദ്ധതി" സംഘടിപ്പിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഡോക്ടർമാരുടെ അനേകം സംഘങ്ങളുടെയും ഇപ്പോഴുംതന്നെ നിലവിലുള്ള ആശുപത്രികളുടെയും സേവനങ്ങളും ഈ പദ്ധതി ഉപയോഗപ്പെടുത്തും.

1960-ഓടെ അമേരിക്കയിൽ അമ്പതുലക്ഷത്തിൽപരം ജനങ്ങളും സഹകരണത്തിന്റെ വിപുലമായ രീതി പ്രയോഗത്തിൽവരുത്തിക്കൊണ്ട് ചികിത്സയുടെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നം തൃപ്തികരമായവിധം സ്വയം പരിഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഈ പദ്ധതികളെല്ലാം ഒരുപോലെയുള്ളവയല്ല. ചില പദ്ധതികളുടെ അംഗത്വം വ്യക്തികൾക്കോ, കുടുംബങ്ങൾക്കോ, അഥവാ സംഘങ്ങൾക്കോ ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഭാഗത്തിനുമാത്രം ലഭിക്കാവുന്ന വിധം ചുരുങ്ങിട്ടിരിക്കയാണ്. ചില പദ്ധതികളുടെ അംഗത്വം നിയന്ത്രിതമാണ്. അവയുടെ സേവനങ്ങൾ ഒരു പ്രാദേശികതൊഴിലാളിയൂണിയനിലെ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമേ നൽകപ്പെട്ടുകയുള്ളൂ. മിക്കപദ്ധതികളും സേവനത്തിനു പ്രതിഫലംനൽകുന്നുണ്ട്. ഒന്നോ രണ്ടോ

പദ്ധതികൾ റൊക്കക്കച്ചീട്ടുകളാണ് നൽകുന്നത്. കച്ചീട്ടുകളിൽ കാണിക്കുന്നതുകയും തങ്ങളുടെ സേവനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണമായ പ്രതിഫല മെന്നനിലയിൽ സ്വീകരിക്കാൻ ഡോക്ടർമാരുമായി ഈ പദ്ധതികൾ കരാറുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചിലപദ്ധതികൾ അനേകതരം രോഗങ്ങളെ ശ്രുശ്രൂഷനൽകുന്നതിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു പദ്ധതികൾ അംഗങ്ങളുടെയോ വരിക്കാരുടെയോ മിക്കവാറും എല്ലാ ചികിത്സാവശ്യങ്ങളേയും നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അംഗങ്ങൾ ജനാധിപത്യപരമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നവയാണ് ചിലപദ്ധതികൾ. ഡയറക്ടർബോർഡുകളാണ് മറ്റുചില പദ്ധതികൾനടത്തുന്നത്. ഡയറക്ടർമാരാകട്ടെ, അംഗങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണ്. പക്ഷേ, അവരാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരല്ല. തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ആരോഗ്യ-ക്ഷേമനിധികളുടെ ട്രസ്റ്റികൾനടത്തുന്ന ചില പദ്ധതികളുമുണ്ട്. ഡോക്ടർമാരുടെസംഘങ്ങൾ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്നവയും നിയന്ത്രിക്കുന്നവയുമായ "ഉൽപാദകസഹകരണസ്ഥാപന"ങ്ങളാണ് ഇനിയും മറ്റുചില പദ്ധതികൾ. ആരോഗ്യസേവനമാവശ്യമുള്ള ജനങ്ങളുടെസംഘങ്ങൾ, തൊഴിലാളിയൂണിയൻഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഗവൺമെണ്ട്ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഡോക്ടർമാർ എന്നീ മാരോ വിഭാഗക്കാരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധതികളുമുണ്ട്. "പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധി" ഇവയിലൊന്നുപോലും വിതരണംചെയ്യുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ, "സഹകരണ" ആരോഗ്യപദ്ധതികൾ, സഹകരണതത്വങ്ങളെ മുൻനിർത്തിനോക്കിയാൽ; ഏറെക്കുറെ സഹകരണസമാരംഭങ്ങളാണെന്നുമാത്രമേ പറയാനാവൂ എന്നു വ്യക്തമാണ്. ചില പദ്ധതികൾ "ഉറന്നഅംഗത്വ"ത്തെസംബന്ധിച്ച സഹകരണസിദ്ധാന്തങ്ങളെയെങ്കിലും ലംഘിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റുചില പദ്ധതികൾ ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണമെന്നതത്വത്തെ ലംഘിക്കുന്നു. പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധി സംബന്ധിച്ച തത്വത്തെ എല്ലാപദ്ധതികളും പൂർണ്ണമായും അവഗണിച്ചിരിക്കുകയുമാണ്.

എങ്കിലും, അതിപ്രധാനമായ സവിശേഷത മുൻനിർത്തി നോക്കിയാൽ അവയെല്ലാം അടിസ്ഥാനപരമായി സഹകരണസമാരംഭങ്ങൾതന്നെയാണ്. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു സവിശേഷത ഈ എല്ലാ പദ്ധതികൾക്കുമുണ്ട്. സേവനങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്ന അതേ ആളുകൾതന്നെ ഉടമസ്ഥന്മാരായിട്ടുള്ള

സമാരംഭങ്ങളാണവയെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയുടെയോ സ്ഥാപനത്തിന്റെതന്നെയോ സാമ്പത്തികനേട്ടത്തിനുവേണ്ടിയല്ല അവ നിലനില്ക്കുന്നത്. ഒരുസംഘംജനങ്ങൾക്ക്—അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർക്ക്—പ്രായോഗികമായ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ചിലവിൽ ഒരു സേവനം—ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ—നല്കുന്നതിനാണ് അവ നിലനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പരസ്പരസഹായമെന്ന ആശയത്തിന്റെയും തത്വത്തിന്റെയും പ്രായോഗികരൂപത്തിലുള്ള ഒരു പ്രകടനമാണ് ഈ പദ്ധതികൾ.

ഒരുതരത്തിൽ ആ തത്വത്തിന്റെ നാടകീയമായ ഒരു പ്രകടനം കൂടിയാണത്. എന്തെന്നാൽ, രോഗഗ്രസ്തരാകുന്ന അംഗങ്ങളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനു പൊതുഫണ്ടിലേയ്ക്ക് പണം നല്കുന്നവരായി സാമാന്യം ആരോഗ്യമുള്ളവരും വേണ്ടത്ര ഉണ്ടാകുന്നത് ഒരു സംഘാരോഗ്യപദ്ധതിയുടെ വിജയത്തിനു് ആവശ്യമായ ഒരു മൌലികഘടകമത്രെ.

ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ഇതു് നല്ലൊരാശയമാണു്; വാസ്തവത്തിൽ മഹത്തായ ഒരാശയം.

ചുരുക്കത്തിൽ, രോഗചികിത്സയ്ക്കുവേണ്ടി എപ്പോഴും പണം ചിലവുചെയ്യുന്നതിനുപകരം ആരോഗ്യം നിലനിർത്തുന്നതിലേയ്ക്കായി അതു വിനിയോഗിക്കാൻ ഈ പദ്ധതികൾ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുന്നു. ആശുപത്രിചികിത്സയ്ക്കുശേഷം ചിലവിന്റെ ഒരുഭാഗം കൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ, ജനങ്ങൾ ആശുപത്രിയിൽ പോകേണ്ടയാവശ്യത്തെത്തന്നെ തടയുകയെന്നതാണ് ഇത്തരം പദ്ധതികളുടെ ലക്ഷ്യം. കഴിഞ്ഞ മുപ്പതുവർഷങ്ങൾക്കകം പൊതുവെ ചികിത്സാചിലവുകളുടെ കയ്യ്ത്തിലെന്നപോലെ ആശുപത്രിചിലവുകളും അതിവേഗത്തിൽ മുന്നിരട്ടിയായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിലയിൽ വൈദ്യശുശ്രൂഷയുടെ കുടുംബച്ചിലവുകൾ കുറയ്ക്കുന്നിനു് ഒരേ ഉത്തമമാർഗ്ഗം ജനങ്ങളെ കഴിയുന്നത്രയും അരോഗികളാക്കി സംരക്ഷിക്കുകയും അങ്ങിനെ ആശുപത്രിയിൽനിന്നകറ്റിനിർത്തുകയുമാണെന്നതു് വ്യക്തമാണു്.

മിക്കവാറും സഹകാര്യ ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനികൾ—ബ്ലൂക്രോസ്, ബ്ലൂഷീൽഡ് പദ്ധതികൾകൂടി—ജനങ്ങളെ ആശുപത്രികളിൽപോകാൻ വാസ്തവത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, ആശുപത്രികളിൽ കിടക്കുമ്പോൾമാത്രമാണ്

ഇൻഷുറൻസ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു പണംനേടാൻ ജനങ്ങൾക്കു അധികവും സാധിക്കുന്നതു്.

സഹകരണരീതിയിലുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതികളുടെ പ്രവർത്തനം ഇതിനു നേരെ വിരുദ്ധമായ രീതിയിലാണു്. രോക്കം പണം നല്കുന്നതിനുപകരം, ആവശ്യമുള്ളിടത്തു്, തക്കസന്ദർഭത്തിൽ, ആവശ്യമനുസരിച്ചു് വൈദ്യശുശ്രൂഷ നല്കാനുള്ള ബാദ്ധ്യതയാണു് സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നതെന്നതിനാൽ, തങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളെ കഴിയുന്നത്രയും അരോഗികളാക്കിനിർത്താനും ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതെതന്നെ സമർത്ഥരായ ഡോക്ടർമാരെക്കൊണ്ടു് പരമാവധി മികച്ചരീതിയിൽ അവരെ ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിനും, സർവ്വോപരി, അംഗങ്ങളിൽ ആരോഗ്യംപുലർത്തി ഗൌരവമായ സുഖക്കേടുകൾ തടയാനും അവ സ്വാഭാവികമായും പരിശ്രമിക്കുന്നു.

വസ്തുതകൾ വ്യക്തവും ആരേയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നവയുമാണു്. ബ്രൂക്ലൈനിലെ പോളിസി എടുത്തിട്ടുള്ളവർ 1956ൽ, രാജ്യമാകെയെടുത്താൽ, ആയിരംപേർക്കു് ശരാശരി 995 ദിവസം ആശുപത്രിസൌകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിവന്നു. മിച്ചിഗണിൽ ഇതു് ആയിരംപേർക്കു് 1100 ദിവസംവീതമായിരുന്നു. എന്നാൽ, പ്യൂജറ്റ്സൌണ്ടിലെ സംഘാരോഗ്യസഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു് ആയിരംപേർക്കു് 562 ദിവസംവീതംമാത്രമേ ആശുപത്രിയിൽകിടന്നു ചികിത്സിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുള്ളൂ; വാഷിങ്ടൺ ഡി. സി.യിലെ 'ഗ്രൂപ്പു് ഹെൽത്തു് അസോസിയേഷ'നംഗങ്ങൾക്കു് 546 ദിവസംമാത്രവും. ന്യൂയോർക്കു് നഗരത്തിലെ ബ്രൂക്ലിൻഡു് പോളിസിഉടമസ്ഥന്മാരിൽ ശരാശരി നൂറിൽ പത്തുപേർവീതം ഓരോ കൊല്ലവും ആശുപത്രിയിൽ ചികിത്സിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഗ്രേറ്റർ ന്യൂയോർക്കിലെ "ഹെൽത്തു് ഇൻഷുറൻസു് പ്ലാൻ" അംഗങ്ങളിൽ നൂറിൽ 8 പേർവീതംമാത്രമേ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശനം തേടുന്നുള്ളൂ.

ഇതിനുപുറമെ, മറ്റു രീതികളിലും ചിലവുകുറയ്ക്കാൻ ഇത്തരം പദ്ധതികൾക്കു കഴിയും. വൈദ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള മൊത്തം ചിലവിന്റെ 21 ശതമാനത്തോളം മരുന്നുകൾക്കുള്ള ചിലവുകളാണു്; ഈ ശതമാനത്തോതു് ക്രമമായി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മരുന്നുകളുടെ ഗുണം, ജീവനക്കാരെ ഏർപ്പെടുത്തൽ, സേവനവികസനവും അഭിവൃദ്ധിയും എന്നിവയുമായി യാതൊരുതരത്തിലും ബന്ധ

മില്ലാതെ, വെറും പൂഷണതാല്പര്യത്തോടെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന വിലയാണു് മരുന്നുകളുടെ വിലയിൽ അധികഭാഗവും.

മരുന്നുകൾക്കുള്ള വിലനിരക്കുകൾ ഇതുയും ഉയർന്നിരിക്കേണ്ടതായ യാതൊരാവശ്യവുമില്ല. അമേരിക്കൻ സെനറ്റ് നിയമിച്ച കെഫാവർ കമ്മറ്റിറിമുമ്പാകെ 1959, 1960 വർഷങ്ങളിൽ നടന്ന തെളിവുവിചാരണകൾ ഈ വസ്തുതകൾക്കും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികൾക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ചിലതൊക്കെ ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഉദാഹരണത്തിനു്, പ്യൂജറ്റ് സൌണ്ടിലെ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" സ്വന്തം ഫാർമസി നടത്തുന്നുണ്ടു്. 1958ൽ കുറിപ്പുകളനുസരിച്ചു്, ഫാർമസിയിൽനിന്നു നല്കപ്പെട്ട മരുന്നുകളുടെ ശരാശരി ചിലവു് 1.15 ഡോളർമാത്രമായിരുന്നു. ആ വർഷത്തെ ദേശീയ ശരാശരിചിലവു് 2.62 ഡോളറായിരുന്നു. ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ മരുന്നുകൾക്കു് മറ്റുവിധത്തിൽ കൊടുക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്ന ചിലവിൽ പകുതിയിലുപരി മിച്ചപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ മരുന്നുവില്പനബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ഇങ്ങനെ ചിലവുചുരുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്.

ഒരേ ഔഷധഗുണം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മരുന്നുകൾക്കു് മറ്റുവിധത്തിൽ കൊടുത്തുവരുന്നതിന്റെ പകുതിമാത്രമേ ചിലവാക്കേണ്ടിവരുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ മിച്ചംവരുന്ന ആ സംഖ്യ കൂടുതൽ സംരക്ഷണശുശ്രൂഷ, ആരോഗ്യപുനരധിവാസസേവനങ്ങൾ, ദന്തചികിത്സ, മാനസികചികിത്സ തുടങ്ങി സംഘാംഗങ്ങളുടെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ആരോഗ്യത്തിനു വഴിതെളിയിക്കുന്ന എന്തിനുംവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണു്.

ഒരു ബുധനാഴ്ച വൈകുന്നേരം നഗരപ്രാന്തത്തിൽ ദേഹപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹത്തിലെ ഒരു കുടുംബിനിയുടെ കൈയ്യിൽ ടിൻതുറക്കുന്ന ഉപകരണത്തിൽതട്ടി സാരമായി പരിക്കുപറ്റി. ഒരു ഡോക്ടറെ വിളിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. രാഷ്ട്രമൊന്നാകെയെടുത്താലെന്നതിനെക്കാൾ ആളോഹരി ഇരട്ടി ഡോക്ടർമാർ ഈ സമൂഹത്തിലുണ്ടെങ്കിലും, ബുധനാഴ്ച അവക്കെയും ഒഴിവുദിനമാണു്. അന്നാണു് അവരുടെ ഗോൾഫ്കളി. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ഒരു ഡോക്ടറുടെ സെക്രട്ടറിയുമായി ഫോണിൽ സംസാരിക്കാൻ മാത്രമേ പ്രസ്തുത സ്ത്രീക്കു് തരപ്പെട്ടുള്ളൂ. പത്തു നാഴിക ദൂരെയുള്ള മറ്റൊരു നഗരപ്രാന്തസമൂഹ

ത്തിലേയ്ക്കു കാറോടിച്ചുപോയി അവിടത്തെ ആശുപത്രിയിൽ ശുശ്രൂഷ ലഭിക്കുമോയെന്നു നോക്കാനായിരുന്നു അവർക്കു കിട്ടിയ ഉപദേശം. വേതനാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരുള്ള ആ ആശുപത്രിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഡോക്ടർമാർ ആ സമയത്തു ഡ്യൂട്ടിയിൽ ഒരു പക്ഷെ ഉണ്ടായേയ്ക്കാമെന്നാണു് സെക്രട്ടറി അറിയിച്ചതു്.

ഇതിനെതിരെ, മിന്നസോട്ടയിലെ ടഹാർബർസിലുള്ള ഒരു ചെറിയ താഴ്ന്ന വരുമാനസമൂഹത്തിലാണു് ഈ സ്ത്രീ താമസിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, രക്തമൊഴുകുന്ന കയ്യുമായി അവർക്കു് പത്തു നാഴികദൂരം കാറിൽ പോകേണ്ടിവരുമായിരുന്നില്ല. അവരുടെ കുടുംബം അവിടത്തെ "കമ്യൂണിറ്റി ഹെൽത്തു് പ്ലാനി"ന്റെ ഉടമസ്ഥ—അംഗമായിരുന്നിരിക്കാൻ മിക്കവാറും ഇടയുണ്ടു്. അംഗമായിരുന്നാലും അല്ലെങ്കിലും സ്ഥലത്തെ സഹകരണ ക്ലിനിക്കിലേയ്ക്കു വിളിച്ചാൽ അവിടെ ഒരു ഡോക്ടർ ഡ്യൂട്ടിയിലുണ്ടാകുമായിരുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ ഉടനെ ഒരു ഡോക്ടറെ ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

കാരണം, സഹകരണപദ്ധതികളും പ്രവർത്തിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും ഒരു ഡോക്ടറെങ്കിലും ഡ്യൂട്ടിയിലുണ്ടായിരിക്കും.

എന്താണു വ്യത്യാസം? സമ്പന്നസമൂഹത്തിൽ ഇപ്പോഴും "സേവനത്തിനുള്ള ഫീസു്, അടിയന്തിരചികിത്സ, ഓരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേക ഡോക്ടർ" എന്ന പഴയ സമ്പ്രദായംതന്നെ നിലനില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ സൂപ്പീരിയർ തടാകത്തിന്റെ നിഷ്പ്രഭമായ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന താരതമ്യേന വളരെയേറെ ദരിദ്രമായ ഉരുക്കുനഗരത്തിൽ പട്ടണത്തിൽ കുറവു ഡോളർ ചിലവാക്കി ഏതവസരത്തിലും ആശ്രയിക്കാവുന്നതും, ഒരുപക്ഷെ, കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതുമായ വൈദ്യശുശ്രൂഷ ജനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നു.

പരസ്പരസഹായത്തിന്റെ—ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിനു് ഓരോരുത്തരും ചിലവാക്കുന്ന സംഖ്യകൾ കൂട്ടായി ചിലവാക്കുന്നതിന്റെ—മഹിമ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നതാണു് ഇതിനു കാരണം.

"ഹെൽത്തു് ഇൻഫർമേഷൻ ഫൌണ്ടേഷൻ" നല്കുന്ന കണക്കനുസരിച്ചു് 1958ൽ വ്യക്തിപരമായ ആരോഗ്യസേവനങ്ങൾക്കു് ശരാശരി കുടുംബച്ചിലവു് 294 ഡോളറായിരുന്നു. സാമാന്യരീതിയിലുള്ള ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ മാത്രമാണു് ഈ തുകകൊണ്ടു് മിക്കവാറും

കുടുംബങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതു്. അടിയന്തിരതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു്, ഡോക്ടറെ സന്ദർശിക്കുന്നതു് ഒഴിവാക്കാൻ നിവൃത്തിമില്ലാത്തവിധം രോഗം മൂർച്ഛിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണു് ശുശ്രൂഷച്ചിലവു് നിവൃത്തിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഏറ്റവും സമഗ്രമായ ആരോഗ്യസേവനങ്ങളും നല്കുന്ന, അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളിൽപോലും അംഗങ്ങളുടെ വാർഷികവരിസംഖ്യച്ചിലവു് 280 ഡോളർ മാത്രമത്രെ. ചില പദ്ധതികളിൽ വരിസംഖ്യ അതിലും ഗണ്യമായി കുറവാണു്. 280 ഡോളറിൽ കൂടുതൽ വരിസംഖ്യയുള്ള പദ്ധതികളും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

മെച്ചപ്പെട്ട ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയും ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതസിദ്ധികളും അമേരിക്കക്കാരിൽ വമ്പിച്ചൊരു വിഭാഗത്തിനു് കരഗതമാകേണ്ടതുണ്ടു്. കൂടുതൽ പണം ചിലവാക്കപ്പെടുന്നതിനെയോ ഗവണ്മേണ്ടു് ഒരു നിയമം അംഗീകരിക്കുന്നതിനെയോ അല്ല ഇവരണ്ടും കാത്തിരിക്കുന്നതു്.

ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളും അതിനു കൂട്ടായി ചിലവുചെയ്യാനുള്ള സ്വന്തം പണവും സ്വരൂപിക്കുന്നതിനു് ജനങ്ങളും വേണ്ടത്ര ബുദ്ധിയുള്ളവരും, വേണ്ടത്ര ദൂരദൃഷ്ടിയുള്ളവരും വേണ്ടത്ര സാമൂഹ്യമനസ്സുള്ളവരും ആയിത്തീരുന്നതിനെ മാത്രമാണു് അവ കാത്തിരിക്കുന്നതു്.

രോഗിയായ ഒരു ശിശുവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നതിനു് അയൽപക്കത്തെയ്ക്കു കുതിക്കാൻ ആദ്യവനിതയെ പ്രേരിപ്പിച്ച അതേ ആന്തരികപ്രേരണയുടെ ആധുനികരൂപത്തെ നമ്മിൽ കൂടുതൽപേർ സ്വന്തം നടപടികളിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനെയാണു്, തീച്ചയായും, ഈ നേട്ടങ്ങളും കാത്തിരിക്കുന്നതു്.

ഇതേ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിനു് സമപ്പുണ്ണബുദ്ധിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ദേശീയസംഘടന ഇന്നു നിലവിലുണ്ടു്. "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്തു് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് അമേരിക്ക" എന്നാണതിന്റെ പേർ. രാജ്യത്തിലെ പ്രമുഖ സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളും സാമൂഹ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതികളും തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതികളുമാണു് ഈ സംഘടനയുടെ അംഗങ്ങളും. സംഘചികിത്സാസമ്പ്രദായം, മുന്നേറ പണമടവുരീതി, സമഗ്രമായ നേരിട്ടുള്ള സേവനം, ഉപഭോക്താക്കളുടെ മുൻനിന്ന പ്രവർത്തനം എന്നിവ വളർത്തുകയാണു് അതിന്റെ പരിപാടി. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട

ആരോഗ്യനിലവാരമുള്ള ഒരു രാജ്യം പടുത്തുയർത്തുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഈ ശ്രമങ്ങളുടെ പുരോഗതി ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷന്റെ പുരോഗതിയിൽനിന്നും മിക്കവാറും തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. കാരണം, "ജി. എച്ച്. എ. എ." എന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ സംഘടന 1959ൽ വൈദ്യശുശ്രൂഷാരംഗത്തെ ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തിന്റെ പ്രധാന വക്താവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, വിപുലമായ അംഗത്വമുള്ള ഏക വക്താവും ഇതുതന്നെയാണ്. 1959ൽ രണ്ടു സംഘടനകൾ ചേർന്ന് ജി. എച്ച്. എ. എ. രൂപീകരിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകൾ മുൻകയ്യെടുത്ത് സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മിക്കവാറും ആരോഗ്യപദ്ധതികളുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രതിനിധികളും അടങ്ങുന്ന "അമേരിക്കൻ ലേബർ ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷനാ"ണ് അവയിലൊന്ന്. "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് അമേരിക്ക"യാണ് മറെറാന്ന്. കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ളതും ജി. എച്ച്. എ. എ.യുടെ പിതൃസംഘടനയുമായ ഈ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് ഫെഡറേഷൻ" 1946ൽ "കൊ-ഓപ്പറേറീവ് ഹെൽത്ത് ഫെഡറേഷൻ" എന്ന പേരിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഘടനയാണ്. തൊഴിലാളി യൂണിയനുകളുടെ ഏതാനും ആരോഗ്യപദ്ധതികളും അമേരിക്കയിലെയും കാനഡയിലെയും ഒന്നോ രണ്ടോ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ പ്രധാന സഹകരണ ആരോഗ്യപദ്ധതികളും സാമൂഹ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പദ്ധതികളും അടങ്ങുന്നതായിരുന്നു ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് ഫെഡറേഷൻ.

അദ്ധ്യായം നാല്

വസതികളും അയൽപക്കങ്ങളും

അമേരിക്കൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ ഇന്നും കാണുന്ന സാമ്പത്തികസുസ്ഥിതി തെറ്റിദ്ധാരണയുളവാക്കാൻ പയ്യാപ്പാണ്. അമേരിക്കൻവ്യവസായം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകൾക്ക്, അവയ്ക്കു നിബ്ബന്ധമായി ചുമത്തപ്പെടുന്ന വിലനിരക്കുകളിൽതന്നെ ഒരു വിപണി രൂപീകരിക്കുന്നതിന്നാവശ്യമായ നിലവാരത്തിന്റെ സമീപത്തെത്താവുന്നതുപോലും ബഹുജനക്രയശേഷി ആ വ്യവസായം സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. മൊത്തം വിലകളും ഫലപ്രദമായ മൊത്തം ആവശ്യവും തമ്മിലുള്ള വിടവു് വളരെ വിപുലമാണ്. നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ മിക്കവാറും വ്യാവസായികചരക്കുകൾക്കും കുത്തകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ അമിതമായ വിലനിരക്കുകൾ "കല്പിക്ക"പ്പെടുന്നതും മൂലധനച്ചിലവുകൾക്ക് അഭ്യന്തരധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങൾതന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ശീലവുമാണ് ഈ വിടവിന്നു കാരണം. അഭ്യന്തരധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങൾ മൂലധനാവശ്യങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള ചിലവു് ചരക്കുകൾക്കു ഉപഭോക്താക്കൾനൽകുന്ന വിലയിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നതുമൂലമാണ് ഈ ശീലം വിലനിരക്കുകളെ ബാധിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ 88 ശതമാനം വിലനിരക്കുകളും വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ തന്നിഷ്ടപ്രകാരം "കല്പിക്ക"ുന്നവയാണെന്നു് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീൽ കോർപ്പൊറേഷൻ "ഉരുക്കും നാണ്യവീപ്പും; വസ്തുതയും മിത്ഥ്യയും" എന്ന തലവാചകത്തിലിറക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ സ്വയം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അഭ്യന്തരധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങൾ — ബിസിനസ് നടത്തുന്നതിൽനിന്നു് കോർപ്പൊറേഷനുകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന മിച്ചങ്ങൾ — ഉപയോഗിച്ചു് വ്യവസായഘടകത്തിനു് മൂലധനനിക്ഷേപംനടത്തുന്നതു് ഫലത്തിൽ,

വ്യാവസായികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താക്കൾ ആ വ്യവസായ ഘടകത്തിനുള്ള ചിലവുകൾ നൽകുകയാണ്. പുതിയ ഘടകത്തിനു വേണ്ടിവന്ന ചിലവ് വിക്രയംചെയ്യപ്പെട്ട ചരക്കുകളുടെ വിലയിൽ വ്യക്തമായും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം ഈ മീച്ചം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടന്ന ചരക്കുകളുടെ മൊത്തംവില കളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഫലപ്രദമായ ക്രയശേഷിയും തമ്മിലുള്ള വിടവ് പൂർണ്ണമായും കുത്തകലാഭങ്ങളുടെ സൂചനയാണ്. കൂടുതൽ മൂലധനം പുറത്തുനിന്നു ശേഖരിക്കാതെ അഭ്യന്തരനിധികളുപയോഗിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടന്ന വ്യവസായഘടകത്തിനു വരുന്ന ചിലവ് ഈ വിട വുസ്യഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ഒരു ഘടകവുമാണ്.

എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള സൈനികച്ചിലവുകളും, ഉപഭോക്തൃ വായ്പയിലെ വർദ്ധന, പണയ–ദീർഘകാലവായ്പകളിലെ ഗണ്യമായ വർദ്ധനയുടെ ഒരു ഭാഗം, ലോക്കൽ–സ്റ്റേറ്റ്–ഫെഡറൽ ഗവൺമെണ്ടുക ളുടെ ബജറ്റ്കമ്മികളും, കർഷകർ പൊതുവെ നിർബ്ബലരായിത്തീരുന്ന തുപോലെ ഉൽപ്പാദനച്ചിലവിലും കുറഞ്ഞ വിലനിരക്കുകളിൽ ചരക്കു കളും വിൽക്കുന്നതിനു പ്രേരിതരായിത്തീരുമ്പോൾ, പരസ്പരം മത്സരി ക്കുന്ന ചെറുകിടബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും സഹിക്കുന്ന നഷ്ടങ്ങളും, ഇവയെല്ലാംചേർന്നു ഈ വിടവ് ഒട്ടൊക്കെ നികത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുക യാണ്.

ബാഹ്യജനക്രയശേഷി വളർത്തുന്നതിനു ഇത്രയും ഭീമമായ സ ഹായമുണ്ടായിട്ടുപോലും, തങ്ങളുടെ വൻതോതിൽ നിർമ്മിച്ചുതള്ളുന്ന ചര ക്കുകളും വിറ്റഴിക്കുന്നതിലേക്കായി വമ്പിച്ചതോതിൽ പരസ്യങ്ങളും വില്പനസമ്മർദ്ദങ്ങളും നടത്തുന്നതു നമ്മുടെ വ്യവസായികളെസംബന്ധി ച്ചേടത്തോളം ആവശ്യമായി വരുന്നു.

ലക്ഷ്യം ദൃഷ്ടിപഥത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉപഭോക്തൃവായ്പ യുടെ അതിഭീമമായ ഭാരവും സത്വരമായ ജനസംഖ്യവർദ്ധനവും ഇല്ലാ യിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിനകംതന്നെ നാം ലക്ഷ്യംപ്രാപിച്ചുകഴിയുമായി രുന്നു. അമേരിക്കൻകുടുംബങ്ങളും, ഒരുപക്ഷേ, തങ്ങൾക്കു് സ്വന്തമായി രണ്ടു മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും രണ്ടു ടെലിവിഷൻസെറ്റുകളും മോഹ ത്തിന്നൊത്ത റെഫ്രിജറേറ്ററും നഗരപ്രാന്തത്തിൽ വിലകൂടിയ ഒരു വസതിയും വേണമെന്ന പൊതുചിന്താഗതിയുള്ളവരായിരിക്കാം. എ ന്നാൽ, ഈ സന്ദർഭത്തിലോ മറേറപ്പോഴെങ്കിലുമോ, മൂന്നോ നാലോ കാറുകളും, നാലോ അഞ്ചോ ടെലിവിഷൻസെറ്റുകളും, ഒന്നിൽക്കൂടു

തൽ റെഫ്രിജറേറ്ററുകളും, അമ്പതിനായിരത്തിൽപരം ഡോളർ ചില വുവരുന്ന വീടു് എന്നിവ വാങ്ങുന്ന കുടുംബങ്ങളും തുച്ഛമായിരിക്കും. സുഖഭോഗവസ്തുക്കൾക്കുള്ളവിപണിക്കും അതിനേറതായ പരിധികളുണ്ടു്. കുടുംബവായ്പയുടെ ഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശരാശരി വരുമാനമുള്ള യുവ ദമ്പതികൾക്കു് കഴിയുന്നതിനെറ പരിധിയാണു് ആ പരിധി നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. ഭൌതികവസ്തുക്കളെ ആരാധിക്കുന്നതായ അധിക്ഷേപാഹ്വാമായ മനോഭാവത്തോടു് സ്വാഭാവികമായുള്ള ആരോഗ്യകരമായ വെറുപ്പാണു് മറെറാരു പരിധി. നിലവിലുള്ള നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ അങ്ങിനെയൊരു ആരാധനാമനോഭാവം നമ്മിൽ പലരിലും വളർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനോടുള്ള വെറുപ്പിനെറ ലക്ഷണങ്ങളും യാതൊരു തെററിദ്ധാരണയുമിടയില്ലാത്തവിധം വ്യക്തമായി കാണാൻകഴിയുന്നുമുണ്ടു്. മോട്ടോർവാഹനങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള മറെറാരുപരിധി അവ പാർക്ചെയ്യുന്നതിന്നിടം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഫലത്തിൽ പ്രയാസമാണെന്നതത്രെ. ഇക്കാരണത്താൽ ജനങ്ങളും വർദ്ധമാനമായതോതിൽ പൊതുഗതാഗതസൌകര്യങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുകയാണു്. മാത്രമല്ല, (ദൈവത്തിന്നുസ്തുതി) അവർ നടക്കാൻപോലും മടിക്കുന്നില്ല!

ഭാഗ്യമെന്നുപറയട്ടെ, ഈ അതുല്യതയുടെ ഏറിയ ഭാഗവും പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു്, ഫലപ്രദമെന്നു ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ബിസിനസ്സിനെറ ഉടമസ്ഥാവകാശം ദശലക്ഷക്കണക്കിന്നു കൂടുതൽ ജനങ്ങളിലേയ്ക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു് പരിഹാരമാർഗ്ഗം. ജനങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ ചിലവുവഹിക്കുന്ന വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചിലതിനെറ ഉടമസ്ഥത അവർക്കു നേടാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമാണതു്. ഈ മാർഗ്ഗമനുസരിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങളുംതന്നെ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയെന്ന വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തി ബിസിനസ്സു് സമാരംഭങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. ഉപഭോക്താക്കളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽത്തന്നെ ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും ഉല്പാദനവും വിതരണവും നടത്തപ്പെടുന്ന മാർഗ്ഗമാണിതു്. കൂത്തകകളുംക്കു് യേപ്പെടുത്തി അകറാനോ അല്ലെങ്കിൽ പണംകൊടുത്തു വിഴുങ്ങാനോ കഴിയാത്തതും ജനങ്ങളുടെ മാനസികചോഷ്ടകളെ പുഷ്ടണംചെയ്യുന്നതിനുപകരം അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ പരിസേവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നവയാണെന്ന ലളിതമായ കാരണത്താൽ നിലവിലുള്ള സ്ഥിതിഗതികളിലെ ഏറെറവും ദുഷിച്ച വശങ്ങളെ പരിഹരിക്കാൻ

കഴിവുള്ളതുമായ വർദ്ധമാനമായ ഒരുതരം മത്സരം ഈ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. സഹകരണബിസിനസ്സെന്നോ പരസ്പരസഹായ ബിസിനസ്സ് എന്നോ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ബിസിനസ് സ്ഥാപനത്തിലാണ് ഈ പരിഹാരം പ്രാവർത്തികമാകുന്നത്.

ഉദാഹരണമെടുത്തു നോക്കാം.

ജമേക്കാ (ലോങ്ങ് ഐലണ്ട്) കടിരപന്തയസ്ഥലത്തു് 6300 പുതിയ വസതികൾ താമസിയാതെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു് 1960 ഫെബ്രുവരി 16–ാംനു- ന്യൂയോർക്ക് ഗവർണ്ണർ, നെൽസൺ റോക്ഫെല്ലർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. 1848ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ റോഷ്ഡേൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് പ്രഥമ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസംഘം സ്ഥാപിച്ച ഇരുപത്തിയെട്ടു ദരിദ്രനെയ്ത്തുകാരോടുള്ള ബഹുമാനസൂചകമായി, ഈ പുതിയ വസതികളുടെ സമൂഹത്തിനു് ''റോഷ്ഡേൽ വില്ലേജ്'' എന്ന പേരു നല്കപ്പെടുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. സർക്കാർ അദ്ധ്യാപകരുടെ പെൻഷൻനിധിയിൽനിന്നു് 2.8 കോടി ഡോളർ, സർക്കാർ ജീവനക്കാരുടെ പെൻഷൻനിധികളിൽനിന്നു് 2.8 കോടി ഡോളർ, ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ഭവനനിർമ്മാണവകുപ്പിൽനിന്നു് 1.9 കോടി ഡോളർ എന്നിങ്ങനെ പ്രധാനമായും മൂന്നു ഉറവകളിൽനിന്നു് പണയ വായ്പപ്രകാരമുള്ള മൂലധനം പദ്ധതിക്കു നല്കപ്പെടുന്നതാണെന്നും റോക്ഫെല്ലർ പ്രസ്താവിച്ചു.

അമേരിക്കയിലേയ്ക്കുവെച്ചു്, ഒരുപക്ഷേ, ലോകത്തിലേയ്ക്കു വെച്ചുപോലും, ഏറ്റവും വലിയ ഈ സഹകരണഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിയുടെ പ്രണേതാവും നിർമ്മാണകനും വികസിപ്പിക്കുന്നവനും ''യുണൈറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷനാ''യിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഗവർണ്ണർ റോക്ഫെല്ലറുടെ പ്രഖ്യാപനം കഴിഞ്ഞു് 24 മണിക്കൂറുകംകൊണ്ടുതന്നെ രണ്ടായിരത്തിൽപരം അപേക്ഷകരും ''യുണൈറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷ''നു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. മറ്റു 6299 കുടുംബങ്ങളോടൊത്തു് ''റോഷ്ഡേൽ വില്ലേജിൽ'' വസിക്കുവാനും വില്ലേജിന്റെ ഉടമസ്ഥരായിരിക്കാനും ആഗ്രഹിച്ചവരിൽ നിന്നായിരുന്നു ഈ അപേക്ഷകളത്രയും. കെട്ടിടങ്ങളുടെ രൂപരേഖകളോ ചിത്രങ്ങളോ ഇവർ കണ്ടിരുന്നില്ല. ഉടനെത്തന്നെ എത്ര പണം അടയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നോ പുതിയ വീടുകളിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ

പ്രതിമാസം എണ്ണൂ കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നോ സംബന്ധിച്ച് ഒരേക ദേശവിവരംമാത്രമാണ് അവർക്ക് നല്കിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ, മിക്ക വാറും അപേക്ഷകരും പണം അപ്പോൾതന്നെ അടയ്ക്കാൻ ഒരുക്കമായി രുന്നു.

എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു?

അമേരിക്കയിൽ ഇടത്തരവും താഴ്ന്നതുമായ വരുമാനനിലവാ രങ്ങളുള്ള കുടുംബങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നും സാക്ഷാൽക്ക രിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പ്രമുഖആവശ്യം ഭേദപ്പെട്ട അയൽപക്കങ്ങ ളിൽ നല്ല വസതികൾ വേണമെന്നുള്ളതാണ്. ഇതാണ് ഭാഗികമായ ഒരു കാരണം.

"യുണൈറഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷ"ന്റെ മറെറാരു പദ്ധതിമാത്രമായിരിക്കും "റോഷ്ഡേൽ വില്ലേജ്" എന്നതാണ് ഭാഗികമായി മറെറാരു കാരണം. ലാഭത്തിൽ വില്ക്കുന്നതിനല്ല, കഴിയു ന്നതു ജനങ്ങൾക്ക് താങ്ങാവുന്ന ചിലവിൽ നല്ല അയൽപക്കങ്ങളിൽ നല്ല വസതികൾ നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി വസതികൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട മെന്നാണ് അതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതു്. യുണൈറഡ് ഹൌ സിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷനിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു.

ഉപഭോക്താക്കളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതികൾ വീടുകൾക്കുള്ള ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തെ നേരിടു ന്നതിനല്ലാതെ മറെറാന്നിനുമല്ല നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു് ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിലെ ജനങ്ങൾ അനുഭവത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. "ഉപഭോക്തൃ നിയന്ത്രിതമല്ലാതെ"ന്നും നാം വിളി ക്കാനിരിക്കുന്ന രീതിയുടെ ഏറെറവും നാടകീയമായൊരു ഉദാഹരണ മാണ് ഇത്തരം ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതി. അങ്ങിനെ ഉല്പാദിപ്പിക്ക പ്പെടുന്ന ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും, അവ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉല്പാദിപ്പി ക്കപ്പെട്ടകഴിയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ, ഫലത്തിൽ വില്ക്കപ്പെടുന്നു, നില വിലില്ലാതിരുന്ന "റോഷ്ഡേൽ വില്ലേജി"ലെ വസതികളുടെ കാര്യ ത്തിലെന്നപോലെത്തന്നെ.

നമുക്ക് വിശദീകരിക്കാം.

ഏതാണ്ട് 1.4കോടി അമേരിക്കൻകുടുംബങ്ങൾ ഇന്ന് താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിലുള്ളവയോ ക്ലേശകരമോപോലെയോ ഉള്ള വസതികളിലാണ്

താമസിക്കുന്നതു്. സാമ്പത്തികഭദ്രത അനുവദിക്കുന്നതിൽക്കൂടുതൽ പണം ചിലവുചെയ്തു് വീടുകളും വാങ്ങിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് പല കുടുംബങ്ങളും ഈ ദുർവിധിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. എന്നിട്ടു പോലും നമ്മുടെ ചില പ്രധാന നഗരങ്ങളിൽ കെട്ടിടനിർമ്മാണ ബിസിനസ്രംഗത്തു് ഗണ്യമായ തൊഴിലില്ലായ്മ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇവയ്ക്കെല്ലാം രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒന്നാമതായി, വേണ്ടത്ര പുതിയ വീടുകളും നാം നിർമ്മിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, വൃത്തിഹീനമായ കുരകൾമൂലം വൻനഗരങ്ങളിലെ ശോച്യാവസ്ഥ നീക്കാൻ പര്യാപ്തമായവിധം അവ നിർമ്മിക്കുന്നുമില്ല. രണ്ടാമതായി, നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസതികളിലധികവും ആഭ്ടവസതികളാണു്. നിർമ്മാണച്ചിലവു് പതിനയ്യായിരം ഡോളറിൽതാഴെ വന്നിട്ടുള്ള വീടുകളും അവയിൽ അപൂവ്വമത്രെ. പുരുങ്ങിയതു് 7000 ഡോളറെങ്കിലും വരുമാനമുണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ സാമ്പത്തികഭദ്രതയോടുകൂടി ഇത്രയും വലിയ ഒരു വീടു നിർമ്മിക്കാൻ ഒരു കുടുംബത്തിനു കഴിയുകയുള്ളു. ഇത്രയും വരുമാനമുള്ള കുടുംബങ്ങളും അമേരിക്കയിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷംമാത്രമാണു്.

ജനങ്ങളുടെ പൊതുവായ ആവശ്യവും അവരുടെ ധനസ്ഥിതിയുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമൊന്നുമില്ലാതെ, തങ്ങളും ചുമത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിലനിരക്കുകളിൽ സ്വന്തം ആഗ്രഹമനുസരിച്ചുള്ള വീടുകളാണു് നമ്മുടെ കെട്ടിടനിർമ്മാണവ്യവസായികളും നിർമ്മിച്ചുവിടുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രക്രിയയെ അപ്പാടെ തലകീഴ്മറിക്കാനും ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആവശ്യമുള്ളതും അവർക്കു താങ്ങാവുന്ന വിലനിരക്കുകളിലുള്ളതുമായ വസതികളും നിർമ്മിക്കാനുമുള്ള ഒരു ആശയം ബുദ്ധിശാലികളായ ഏതാനും പേരിലുദിച്ചു. വീടുകളും ആവശ്യമുള്ളവരെത്തന്നെ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനും അനുവദിക്കുന്നതാണു് ഈ ആശയം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നുവെന്നു ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഏറ്റവും യുക്തമായ മാർഗ്ഗം. മറ്റു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, വീടാവശ്യമുള്ളവരുടെ ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിച്ചു് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ധനസ്ഥിതിക്കും അനുസൃതമായ വീടുകളും നിർമ്മിച്ചു്, അതിനുശേഷം, സ്വന്തം വീടുകളുടെ ഉടമസ്ഥത സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വായത്തമാക്കാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നതാണു് ശരിയായ മാർഗ്ഗം.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അത്യന്തം വില്പനസമ്മർദ്ദങ്ങളൊന്നും ആവശ്യമില്ല. വീടുകൾ അവയിൽ താമസിക്കാനുള്ളവരുടേതായിത്തീരുന്നു, അവ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുകഴിയുന്നതിനുമുമ്പുപോലും!

കിഴക്കൻ ന്യൂയോർക്കിലെ ക്രൂരനിബിഡമായിരുന്ന ഒരു മുഴുവൻ പ്രദേശത്തെയും ഈ രീതിയിൽ, നിയമസമാധാനങ്ങൾ തികച്ചും പാലിക്കുന്ന സുന്ദരമായ ഒരയൽപക്കസമൂഹമായി പരിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാണിജ്യനിർമ്മിതവീടുകളെ അപേക്ഷിച്ച് 25–30 ശതമാനം കുറഞ്ഞ ചിലവുമാത്രമാണ് ഈ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. നാലു മുറികൾവീതമുള്ള വസതികൾക്ക് ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഈടാക്കുന്നത് പ്രതിമാസം ശരാശരി 60–70 ഡോളർമാത്രമാണ്; അതായത് പ്രതിവർഷം 720–840 ഡോളർ. 4000 ഡോളർവരെപോലും താഴ്ന്ന വരുമാനമുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്ക് ഭാരമേറിയ കടം പേറാതെതന്നെ സ്വന്തം വീടുകൾക്കുവേണ്ടി ഈ തുക ചിലവാക്കാൻ കഴിയും.

കുറച്ചുകൂടി മുമ്പോട്ട് തള്ളിനോക്കാം. ന്യൂയോർക്കിലുള്ളതുപോലെ, വീടാവശ്യമുള്ളവരുടെ സംഘങ്ങൾക്ക് സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിയിലൂടെ വീടുകൾ നേടുന്നതിനു നേതൃത്വം നല്കുന്നതും ഉപദേശിക്കാനും സന്നദ്ധതയും ത്രാണിയുമുള്ള കഴിവുറ്റ സേവനസംഘടനകൾ ഓരോ മുഖ്യനഗരത്തിലുമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭവനങ്ങളുടെയും ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും കോശസ്ഥിതിയുമനുസരിച്ച് അപ്പോൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടും. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ മറ്റു സ്വകാര്യ കെട്ടിടനിർമ്മാണകർ എന്തു ചെയ്യും? തീർച്ചയായും അവ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോടും മത്സരിക്കും. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെയെല്ലാം ചെയ്യാനും, പുറമെ അവയെ ഒന്നു കവച്ചുവെയ്ക്കാനും സ്വകാര്യനിർമ്മാണകർ പരിശ്രമിക്കാൻ തുടങ്ങും. മിക്കവാറും അവരിൽ ചിലരെങ്കിലും ആ ശ്രമത്തിൽ വിജയിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ധനസഹായമില്ലാതെ, ജനങ്ങളുടെ സ്വന്തം പരിശ്രമവും മൂലധനവും ബുദ്ധിയും ഉപയോഗിച്ച് ഭവനപ്രശ്നത്തിനുള്ള ഒരു പരിഹാരം അങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തീരും.

കൂടാതെ, കെട്ടിടനിർമ്മാണവ്യവസായത്തിൽ അനിശ്ചിതകാലത്തേയ്ക്കു പൂണ്ണതൊഴിൽ സാമാന്യമായി ഉറപ്പുനല്കുന്ന വിധത്തിൽ കെട്ടി

ടങ്ങളുടെ ലഭ്യതയ്ക്കും ഫലപ്രദമായ ആവശ്യത്തിനുമിടയ്ക്ക് ഒരു സമ തുലനം നാം നേടുകയും ചെയ്യും.

വ്യവസായത്തിലുണ്ടാകുന്ന മത്സരത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം, നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന കെട്ടിടങ്ങളുടെ ചിലവു വഹിക്കാനിരിക്കുന്നവരുടെതന്നെ ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നായതുകൊണ്ട് വിലക്കയറ്റം ഫലപ്രദമായി തടയപ്പെടുന്നതുമാണ്.

അധികകാലം മുമ്പല്ല, 1926ൽ മാത്രമാണ് അമേരിക്കയിൽ ഭവനനിർമ്മാണം ആരംഭിച്ചതു്. അമൽഗമേറേറഡ് ക്ലോത്തിങ്ങ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയന്റെ ഏതാനും അംഗങ്ങളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കൈക്കൊണ്ട സ്തുത്യർഹമായവിധം യുക്തിപൂർവ്വമായ ഒരു തീരുമാനമാണതിന്റെ തുടക്കം കുറിച്ചതു്. 1848ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ റോഷ്ഡേലിൽ ആദ്യത്തെ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്റ്റോർ ആരംഭിച്ചപ്പോഴും സംഘാടകരായ 28 റോഷ്ഡേൽ നെയ്ത്തുകാരെപ്പോലെ, 1804ൽ അമേരിക്കയിൽ കർഷകരുടെ പ്രഥമ വിപണന സഹകരണസംഘം തുടങ്ങിയപ്പോഴും കൺക്ലിക്കട്ട് ഡെയറി കർഷകരെപ്പോലെ, ഇവരും ആ സമയത്തു് വളരെയേറെ ക്ലേശിച്ചിരുന്നു.

സ്വന്തം കുടുംബങ്ങളും താമസിച്ചിരുന്ന വൃത്തിഹീനമായ വസതികൾക്ക് വാടകയിനത്തിൽ എത്ര തുക തങ്ങളും നല്കുന്നുണ്ടെന്നും തുന്നൽതൊഴിലാളികളും കണക്കുകൂട്ടി. ഈ തുക അവർ മൂലധനമായി സ്വരൂപിച്ചു. തുടർന്ന് ന്യൂയോർക്ക് പ്രദേശത്തു് താമസമുറികളടങ്ങുന്ന കെട്ടിടനിർമ്മാണത്തിനുള്ള ചിലവുകളും അവരന്വേഷിച്ചു. പണയവായ്പയെടുത്തു മൂലധനമിറക്കിയാൽ എത്ര ചിലവു വരുമെന്നും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒരു നിഗമനത്തിൽ അവരെത്തിച്ചേർന്നു. തങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെതന്നെ ജന്മികളാകാമെങ്കിൽ, അതായതു്, സ്വന്തം കെട്ടിടങ്ങളും നിർമ്മിച്ച് ഉടമസ്ഥത വഹിക്കാമെങ്കിൽ, പണം ലാഭിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, പുറമെ, കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട വസതികളുണ്ടാകാമെന്നുമാണവരെത്തിച്ചേർന്ന നിഗമനം. തങ്ങളുടെ പദ്ധതി മുന്നോട്ടു നീക്കാനും, പ്രത്യേകിച്ച് പണം കടംവാങ്ങാൻ തരപ്പെടുമോ എന്നു നോക്കാനും അവർ ഒരു കമ്മിറ്റിയേപ്പെടുത്തി. ഭാഗ്യത്തിനു്, എബ്രഹാം ഇ. കാസാൻ എന്നൊരാളെയാണ് അവർ മാനേജരായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ശാരീരികമായി ഉയരം കുറവാണെങ്കിലും അസാമാന്യമായ ഭാവനാശക്തിയുള്ളവനാണദ്ദേഹം.

ഇപ്പോൾ യുണൈറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷന്റെ പ്രസിഡണ്ടാണ് അദ്ദേഹം. അമേരിക്കയിലെ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതിഭയും നേതാവുമായി ഇക്കാലമത്രയും തുടർന്നു പ്രവർത്തിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതും അദ്ദേഹമത്രെ.

വാൻ കോർട്ട്ലാൻഡ് പാർക്കിന്റെ അതിർത്തിയിൽ നിരവധി വസതികളോടുകൂടിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ പ്രണേതാവും നിർമ്മാണകനുമായ "അമാൽഗമേറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് കോർപൊറേഷൻ" ഈ പ്രഥമ സദുദ്യമത്തിന്റെ ഫലമായി രൂപംകൊണ്ട ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതും അതിനോട് അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്നതുമായ ഒരു ബാങ്ക് ഭവനനയത്തിന്മേൽ പണം വായ്പകൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധമായി. ഇതു് അത്യന്തം അഭിലഷണീയമായ ഒരു മൂലധനനിക്ഷേപമായിത്തീർന്നുവെന്നതിനു പുറമെ, തുടർന്നുവന്ന വർഷങ്ങളിൽ ഇതുപോലുള്ള മറ്റു വിലപിടിച്ച നിക്ഷേപങ്ങൾക്കു് വഴിതെളിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ന്യൂയോർക്ക് സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണസംഘടനകളിൽ ഒന്നുപോലും യഥാസമയത്തു് മുഴുവൻ പലിശയോടുകൂടി മുതൽസംഖ്യ തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.

"അമാൽഗമേറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് കോർപൊറേഷൻ" മഹത്തായ ഒരു വിജയമായി പരിണമിച്ചു. വളരെ കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ അതു നല്ല വസതികളും നല്കിയെന്നു മാത്രമല്ല, അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ നഗരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ അയൽപക്ക സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുകയുംചെയ്തു. എല്ലാവിധ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചും ചർച്ചായോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തപ്പെടുന്ന, കൂട്ടികൾക്കായി നഴ്സറി സ്കൂളുകളും വേനൽക്കാലക്യാമ്പുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്ന, പരസ്പരഗ്രണത്തിനുവേണ്ടി അയൽപക്കക്കാർതന്നെ സഹകരണഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളും വായ്പായൂണിയനുകളും ഇൻഷുറൻസ് സേവനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അയൽപക്ക സമൂഹത്തെയാണ് കോർപൊറേഷൻ സൃഷ്ടിച്ചതു്. പൂന്തോട്ടങ്ങളും ചെടിപ്പടപ്പുകളും കെട്ടിടങ്ങളിന്മേൽ പടർന്നു വളരുന്ന വള്ളിച്ചെടികളും ഈ സമൂഹത്തിലെ കുടുംബങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിലപിടിപ്പുള്ളവയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉടമസ്ഥതയുള്ള സ്വത്തുക്കളുടെ പുറംകാഴ്ചയിലും വൃത്തിയിലും ഈ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള അഭിമാനത്തോടൊപ്പം പഴയരീതിയിൽ ജന്മികളുടെ വാടകവീടുകളിലോ സക്കാർ കെട്ടിടങ്ങളിലോ കുടും

ബഹുഭൂരിപക്ഷം സാധാരണയായി നിവ്വഹിക്കാറുള്ള സംരക്ഷണച്ചിലവുകൾ പദ്ധതിവക കെട്ടിടങ്ങളിൽ പതിയായി കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, അക്രമങ്ങളും യുവസഹജമായ ചാപല്യങ്ങളും അവിശ്വസനീയമാംവിധം കുറവാണെന്നതാണ് അമാൽഗമേറേറഡ് സഹകരണസമൂഹത്തിലെ വീട്ടുടമകളേയും അവരെ അനുവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു സഹോദരസമൂഹങ്ങളേയുംസംബന്ധിച്ച് പ്രധാനമായും എടുത്തുപറയത്തക്ക ഒരു കാര്യം. വാൻകോർട്ട്ലാൻറ് പാക്കിലെ വസതികളിൽ ഇപ്പോഴും താമസിച്ചുവരുന്ന കുടുംബങ്ങളിൽ 75 ശതമാനവും 1926-ൽ അവിടെ താമസംതുടങ്ങിയവർതന്നെയോ, അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ അനന്തരാവകാശികളോ ആണ്. ഗൗരവസ്വഭാവമുള്ള ഒരു കുറ്റകൃത്യമോ ഗുരുതരമായ ഒരു യുവചാപല്യമോ അവർക്കിടയിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

സഹകരണവീട്ടുടമസ്ഥത, അതിന്റെ മികച്ചരൂപത്തിൽ, സ്വന്തം അയൽപക്കത്തെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരാളിൽ അഭിമാനം വളർത്തുന്നുണ്ട്. നല്ല വസതികളും ചുറ്റുപാടുകളും നൽകുന്നതിലുള്ള പരസ്പരസഹായമനോഭാവം സംഘബോധവും സംഘത്തിനേറെതായ പെരുമാറ്റരീതികളും സൃഷ്ടിക്കുമെന്നാണ് കാണുന്നതു്. സാമൂഹ്യമായി ഇതിന്റെ മൂല്യം അളക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.

കാലക്രമേണ ഈ ആദ്യം ഉണ്ടായിരുന്നവയുടെ കൂട്ടത്തിലേക്ക് അനവധി പുതിയ കെട്ടിടങ്ങളും "അമാൽഗമേറേറഡ് ഹൌസിങ്ങ് കോർപ്പൊറേഷൻ നിർമ്മിച്ചുചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യസംരംഭത്തിന്റെ വിജയത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഫലമായി, തുടക്കത്തിൽ മന്ദഗതിയിലാണെങ്കിലും, ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിന്റെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലും ഇതുപോലുള്ള സംരംഭങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അമാൽഗമേറേറഡ് ക്ലോത്തിങ്ങ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലും സേവിങ്ങ്സ് ബാങ്കുകളുടെ മൂലധനസഹായത്തിലും തുടങ്ങിയവയാണ് ആദ്യപദ്ധതികളും. ബാങ്കുകളുടെ പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസം ഇതിനകം കാസാൻ നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധത്തിനു പിറകെവന്ന വർഷങ്ങളിൽമാത്രമാണ് വികസനത്തിന്റെ ആവേശം കൂടുതൽ സത്വരമായിത്തീർന്നതു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ "ഇൻറർ നാഷണൽ ബ്രദർഹുഡ് ഓഫ് ഇലക്ട്രിക്കൽ

വക്കേഴ്സ്'', ''ഇൻറർ നാഷണൽ ലേഡീസ് ഗാർമെൻറ് വക്കേഴ്സ്'' തുടങ്ങിയ മറെറ പ്രബല തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ തല്പരരായിത്തീർന്നു. ഏതാനും വലിയ വായ്പായൂണിയനുകളും അംഗത്വസംഘാടകസ്ഥാപനങ്ങളും അതുപോലെ തല്പരരായി. ഇവയുടെ താല്പര്യം ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളും തുടങ്ങുന്നതിനു നേതൃത്വംനൽകുന്നതിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല. അവയ്ക്ക് വസ്തുപണയത്തിന്മേൽ വായ്പാസഹായംനൽകുന്നതിലും താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ചില പദ്ധതികൾക്ക് മൂലധനസഹായംനൽകുന്നതിനു ഏതാനും ഇൻഷൂറൻസ് കമ്പനികളും മുന്നോട്ടുവന്നു. ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിൻെറ കിഴക്കൻഭാഗങ്ങളിൽ ''കോർലിയർസ് ഹൂക്ക്'' എന്ന പ്രദേശത്താണ് ഇവയിൽ പലതിൻേറയും പ്രവർത്തനം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. ഒരു കാലത്ത് കൂരകളാൽ ശോചനീയമാംവിധം നിറഞ്ഞിരുന്ന ഈ പ്രദേശം 1960–ഓടുകൂടി 5000 കുടുംബോടമസ്ഥവസതികളുള്ള ''സഹകരണഗ്രാമം'' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിക്കുകയുണ്ടായി. കുടുംബങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ പരിസേവിക്കുന്ന നിരവധി വായ്പായൂണിയനുകളും, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറെ, എല്ലാവിധ സൌകര്യങ്ങളുമുള്ള ശിശുവിഹാരകേന്ദ്രങ്ങളും എന്നിവയും അവിടെ നിലവിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണം ഒരു നല്ല ആശയമെന്നനിലയിൽ ന്യൂയോർക്കുകാരുടെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

യുദ്ധവർഷങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണം തീർച്ചയായും വിരളമായിരുന്നു. മാസങ്ങളും പിന്നിട്ടതോറും ഭവനങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യം അധികരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പല കുടുംബങ്ങളുടേയും മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളും അതുപോലെ കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം സമാധാനം സ്ഥാപിതമായപ്പോഴേക്കും ഭവനനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഊർജ്ജിതമാകുന്നതിനുള്ള പശ്ചാത്തലം തെയ്യാറായിരുന്നു. പ്രവർത്തനങ്ങൾ പിന്നേയും ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ നടന്നിരുന്നത്. യുദ്ധശ്രമങ്ങളിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടി ഡോറൺ (ഓഹിയോ), സൌത്ത് ബെൻഡ് (ഇൻഡ്യാനാ), ഡല്ലാസ് (ടെക്സാസ്) എന്നിവിടങ്ങളിലും മറെറ ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിലും ഗവർമ്മേണ്ട് നിർമ്മിച്ചിരുന്ന വസതികളിലെ വാടകതാമസക്കാർ സഹകരണസംഘടനകൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും വാടകവീടുകൾ സ്വന്തമായി വാങ്ങുകയുംചെയ്തു. നിയ

മങ്ങളും ന്യൂയോക്കിലെപ്പോലെ മറെറാരിടത്തും അത്ര അനുകൂലമായി രുന്നില്ല. ഒരു തരിശുപ്രദേശത്തെ സുഖകരമായ ഒരു അയൽപക്ക സമൂഹമാക്കിമാറ്റുന്നതിൽ സഹകരണഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളുടെ വിജയം ന്യൂയോക്കിലൊഴിച്ച് മറെറാരിടത്തും പ്രകടമായിരുന്നില്ല; ഒരു എ. ഇ. കാസാൻ മറെറാരിടത്തുമില്ലായിരുന്നതാണും.

സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണത്തിലുള്ള താൽപര്യം സാമാന്യം വ്യാപകമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായി ഏകീകൃതമായ ഒരു സംഘടന രൂപീപരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളുണ്ടായെങ്കിലും അത് പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞതാണെന്നാണ് തെളിഞ്ഞതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ രണ്ടഭിപ്രായ ഗതികളും ഉയർന്നുവന്നു. എ. ഇ. കാസാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത സഹപ്രവർത്തകരുമായിരുന്ന ഒരുവശത്തു്. തങ്ങളുടെ തികഞ്ഞ സഹകരണതത്വങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും വിട്ടുവീഴ്ചചെയ്യാൻ അവർ അണുപോലും തെയ്യാറില്ലായിരുന്നു. സഹകരണപദ്ധതികളും എങ്ങിനെ നടത്തണമെന്നു് അവർക്കു വിവരമുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളേറെറടുക്കുന്ന ഓരോ പദ്ധതിക്കും സ്ഥാനം സുസ്ഥാപിതമാനദണ്ഡങ്ങളും പുലർത്തുന്നതിനെ അപകടപ്പെടുത്താവുന്നവിധം വിശാലമായ ഒരു പരിപാടി സ്വീകരിക്കാൻ കാസാനും കൂട്ടുകാർക്കും സമ്മതമില്ലായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കു നഗരമായിരുന്നു അവരുടെ ലോകം. കാസാൻഗ്രൂപ്പിന്റെ അമൂല്യനേട്ടങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുമ്പോഴുംതന്നെ, സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണത്തിന്റെ മെച്ചങ്ങളും ന്യൂയോർക്കിനു പുറത്തേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നു് അഭിപ്രായമുള്ളവരായിരുന്നു മറുവശത്തു്. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഭവനങ്ങളും നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ സഹകരണ സമാരംഭത്തിന്റെ തികച്ചും ശുദ്ധമായ രീതികളുംതന്നെ നടപ്പാക്കണമെന്നു് അവർക്കു് പൊതുവെ അത്രതന്നെ നിർബ്ബന്ധമില്ലായിരുന്നു.

മൂന്നു സംഘടനകളും ഉടലെടുത്തുവെന്നതാണു് അന്തിമമായി സംഭവിച്ചതു്. എല്ലാം ന്യൂയോർക്കിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നവതന്നെ. പക്ഷേ, പരസ്പരം ബന്ധമില്ലാതെ കുറച്ചൊക്കെ വ്യത്യസ്തമായ രീതികളിൽ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവയാണു് ആ മൂന്നു സംഘടനകളും.

ഇവയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനമർഹിക്കുന്നതും സുശക്തവുമായ സംഘടന എ. ഇ. കാസാൻ പിന്നീടു പ്രസിഡണ്ടായിത്തീർന്ന 'യുണൈറെറഡ് ഹൌസിങ്ങു് ഫൌണ്ടേഷനായിരുന്നു. വിജയകരമെന്നു് ഇതിനകം

തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്ന രീതികളിലൂടെത്തന്നെ സ്വന്തം ആസ്ഥാനമായ ന്യൂയോക്കിൽ ഒന്നിനുപിറകെ മറെറാന്നായി സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണ വികസനശ്രമങ്ങളും തുടർന്നുപോന്നു. നഗരത്തിന്റെ താഴ്ന്ന കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലാണ് പ്രവർത്തനമധികവും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു്.

1959 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ന്യൂയോക്കിലെ പന്തീരായിരം കുടുംബങ്ങളും യു. എച്ച്. എഫിന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി സ്വയം ഉടമസ്ഥതനേടിയിരുന്ന, ഗണ്യമായി കുറഞ്ഞ ചിലവിലുള്ള, സുന്ദരമായ, വസതികളിൽ പാർപ്പുറപ്പിച്ചിരുന്നു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കകംതന്നെ ഇത്തരം കുടുംബങ്ങളുടെ എണ്ണം മൂന്നിരട്ടി വർദ്ധിക്കുമെന്നതു് അന്നുതന്നെ വ്യക്തമായിരുന്നു. അമാൽഗമേറേറഡ് ക്ലോത്തിങ്ങ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയനുപുറമെ മറെറാതൊഴിലാളി യൂണിയനുകളും ഭവന നിർമ്മാണത്തിൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. നഗരത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തു് "ഐ. എൽ. ജി. ഡബ്ലിയു. യു. വില്ലേജ്" എന്ന ഒരു പദ്ധതിക്കു് ഇൻറർനാഷണൽ ലേഡീസ് ഗാർമെൻറ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയൻ ആഭിമുഖ്യം വഹിക്കുകയും ഒന്നരക്കോടി ഡോളർ പണയവായ്പ നല്കുകയുംചെയ്തു. 1956ൽ ഈ പദ്ധതിയുടെ സമർപ്പണച്ചടങ്ങിൽ ന്യൂയോക്കിൽനിന്നുള്ള രണ്ടു സെനറേറർമാരും സിറേറി മേയറും ബറോ കൌൺസിൽ പ്രസിഡണ്ടും പല കോൺഗ്രസ്സ് അംഗങ്ങളും അമേരിക്കൻ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ലേബർ പ്രസിഡണ്ടു് മിസ്സിസ്സ് ഫ്രാങ്ക്ലിൻ ഡി. റൂസ്വെൽട്ടും മറെറ പല സംസ്ഥാന-ദേശീയ നേതാക്കന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണ പദ്ധതി, അഥവാ യുണൈറേറഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷൻ, അമേരിക്കൻ നഗരജീവിതത്തിൽ ഏറെറവും പ്രധാനപ്പെട്ട ക്രിയാത്മകഘടകമായി വ്യക്തമായും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ഇത്തരം പദ്ധതികളിൽ പ്രതിമാസവരിസംഖ്യയനുസരിച്ചു് വർദ്ധിക്കുന്ന ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിനേറെതടക്കമുള്ള ചിലവുകളും വാണിജ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭവനങ്ങളുടെ വാടകയെ അപേക്ഷിച്ചു് 20–30 ശതമാനം കുറവായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഈ വ്യത്യാസം ഇതേ നിലയിൽതന്നെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതി അമേരിക്കൻ നഗരജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള നിസ്സാരമല്ലാത്ത ഒരു കാരണം ഇതത്രെ. സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണം ഉപഭോക്തൃകേന്ദ്രീകൃതമായി നിയന്ത്രിച്ചു നടത്തുന്ന ഭവനനി

മ്മാണമാണെന്നതാണ് ഈ മിച്ചങ്ങൾക്ക് സാധൂതയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാനകാരണവും. ആവശ്യക്കാരുടെ യഥാർത്ഥ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉല്പാദനമാണിതു്.

ന്യൂയോർക്ക് സ്റ്റേറ്റിൽ, ലാഭംനേടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മറ്റേതൊരുതരം ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതിയെയുംപോലെ സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതിക്കും അല്പം നികുതികിഴിവു ലഭിക്കുമെന്നതു ശരിയാണു്. അതുപോലുള്ള ഒരു നികുതിനിയമം മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിലില്ല. സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കു് പ്രത്യേകമായ നികുതിനിബന്ധന എവിടെയുമില്ല. മറ്റതരം ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതികൾ കൊടുക്കുന്ന അതേ നികുതികൾ സഹകരണപദ്ധതികളും കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ന്യൂയോർക്കിൽ ലാഭേച്ഛയില്ലാത്ത ഏതു ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതിക്കും, സഹകരണപദ്ധതിയുൾപ്പെടെ, 25 കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്കു് നികുതി കിഴിവുകൾ ലഭിക്കാനുള്ള അർഹതയുണ്ടു്. ഒരുതരത്തിലും ഇതു് ഒരു നികുതിയൊഴിവാകുന്നില്ല. പക്ഷേ, ന്യൂയോർക്കു് നിയമമനുസരിച്ചു്, പുതിയ ഭവന നിർമ്മാണം നടക്കുന്നതിനുമുമ്പു് വിസ്തൃതിനു വസൂലാക്കിവന്നിരുന്ന അതേ നികുതിനിരക്കുമാത്രം 25 കൊല്ലത്തേയ്ക്കു നല്കിയാൽ മതിയെന്നാണു്, ലാഭേച്ഛയില്ലാത്ത ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതികൾ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിബന്ധന. മാസവരി താഴ്ന്ന നിലവാരത്തിൽ നിർത്തുന്നതിനു് ഇതു തീച്ചയായും സഹായകമാകുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഇതു സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതിക്കു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള "പ്രത്യേക അവകാശം" അല്ല; ലാഭേച്ഛകൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതു ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതിക്കും ബാധകമായിട്ടുള്ള ന്യൂയോർക്കു് നിയമത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക നിബന്ധനമാത്രമാണു്.

ഈ യുദ്ധാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ഭവന നിർമ്മാണരംഗത്തു് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു് "യുണൈറ്റഡു് ഹൌസിങ്ങു് ഫൌണ്ടേഷൻ" മാത്രമായിരുന്നില്ല. മതപരവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അനേകം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള "മോർണിങ്ങു് സൈഡു് ഹൈറ്റ്സു് ഹൌസിങ്ങു് കൊ-ഓപ്പറേറ്റീവു്" പദ്ധതിയുടെ ഭവന നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും വികസനങ്ങൾക്കും അധിവാസത്തിനും ഉപദേശം നല്കിക്കൊണ്ടു് "മീഡിൽ ഇൻകം ഹൌസിങ്ങു് കോർപ്പൊറേഷൻ" പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയിരുന്നു. "മോർണിങ്ങ്സൈഡു് ഹൈറ്റ്സു്" പദ്ധതിക്കുശേഷം നഗരവായ്പാ യൂണിയനുകളുടെയും സ്റ്റേറ്റു് വായ്പാ യൂണിയനുകളുടെയും ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള "ചാത്താം ഗ്രീൻ ഹൌ

സിങ്ങ് കൊ-ഓപ്പറേററീവ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും "മീഡിൽ ഇൻകം ഹൌസിങ്ങ് കോർപൊറേഷൻ" ഏറെറടുക്കുകയുണ്ടായി. ദേശീയ വായ്പായൂണിയൻ നേതാവു് വില്യം റീഡു് "മിഡിൽ ഇൻകം ഹൌസിങ്ങു് കോർപൊറേഷ"ന്റെ പ്രസിഡണ്ടായി. ഇദ്ദേഹംതന്നെയാണു് പിന്നീടു് ന്യൂയോർക്കു് സിററി ഹൌസിങ്ങു് കമ്മീഷന്റെ ചെയർമാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്.

"ഫൌണ്ടേഷൻ ഫോർ കൊവാപ്പറേററീവ് ഹൌസിങ്ങ്" പലവിധത്തിലും യുണൈററഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷന്റെ ഒരു പകർപ്പായിരുന്നു. സേവനോത്സുകനായ ഒരു പൊതുജനനേതാവും ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യങ്ങളും പ്രാധാന്യംനല്കുന്ന ഒരു ആരോഗ്യഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയുടെ പ്രസിഡണ്ടുമായ വിൻസ്ലോ കാട്ടിനാണു് ഇതിനു് ചിന്തുചം നല്കിയതു്—കായ്മയായി മൂലധനസഹായം നല്കിയതും. ദേശീയവീക്ഷണമാണു് എഫ്. സി. എച്ചിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ദേശീയ ഭവനപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചാണു് അതു് അധികവും ചിന്തിച്ചിരുന്നതും. മിക്കവാറും ഏതൊരിടത്തായാലും സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിയെ സഹായിക്കാനും ഉപദേശിക്കാനുമുള്ള കഴിവുകളും അതു സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു. "യുണൈററഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷൻ" ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ ഒരിടത്തുമാത്രം സവ്വശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നില്ല ഈ സ്ഥാപനം. തങ്ങളേറെറടുക്കുന്ന പദ്ധതികളിൽ സഹകരണാരംഭത്തിന്റെ എല്ലാ തത്വങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്ന കായ്മത്തിലും യു. എച്ച്. എഫിനുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം നിഷ്ഠ അതിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രവർത്തനവും സ്വാധീനവും കൂടുതൽ വികേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണതു ചെയ്തതു്. ബ്രിഡ്ജ് പോട്ട് (കണക്ടിക്കട്ട്), ഗ്രീൻബെൽട്ട് (മേരിലാൻഡ്), കാൻസാസ് സിററി (മിസ്സൂറി) എന്നിവിടങ്ങളിലേയും ഒരു ഡസൻ മററു സ്ഥലങ്ങളിലേയും വസതികളെ സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ളവയാക്കി മാററുകയും ചെയ്തു. ബ്രിഡ്ജ്പോട്ടിലെ വസതികളും സഹകരണോടമസ്ഥതയിലാക്കാൻ സാദ്ധ്യമാക്കിയതു് "നാഷണൽ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" അവ വാങ്ങി വാടകക്കാർക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവില്പന നടത്തിക്കൊണ്ടാണു്.

1950ൽ വാഷിങ്ങ്ടണിൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ തന്നെ നാം വിവരിച്ച മൂന്നു സംഘടനകളേയും, അതുപോലെ "കൊവാപ്പറേററീവ് ലീഗ് ഓഫ് യുണൈററഡ് സ്റേററ്സി"നേയും സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള മറെറല്ലാവരേയും സ്തംഭിപ്പിച്ച ഒരു

വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ആ സംഭവം. ഫെഡറൽ ഭവനനിർമ്മാണ നിയമത്തിലെ 213–ാംവകുപ്പ് കോൺഗ്രസ്സ് നിയമമാക്കിയതു് ആ വർഷമാണു്. സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കുള്ള വായ്പകൾക്കു് ഫെഡറൽ ഹൌസിങ്ങ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ (എഫ്. എച്ച്. എ.) ഇൻഷുറൻസ് സംരക്ഷണം നല്കുന്നതിനു് ഈ വകുപ്പ് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. ഇത്തരം പദ്ധതികൾ ഉപഭോക്താക്കളുടെയോ, നിർമ്മാണകരുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ മൂലധനനിക്ഷേപകരുടെയോ ആരുടെയെങ്കിലും ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ളതുമാകാമെന്നു് പിന്നീടു് ചില ഭേദഗതികൾ വഴി നിയമത്തിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യുകയുണ്ടായി. വായ്പഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്നതിനു് വരുമാനത്തിൽനിന്നൊരുഭാഗം ക്രമമായി ഒരു നിധിയിലേയ്ക്കു മാറ്റിവെയ്ക്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥയും പലിശനിരക്കുകൾ സംബന്ധിച്ച വ്യവസ്ഥയും, ദേശീയനിയമനിർമ്മാണത്തിൽ കൂട്ടത്തിൽ അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളിൽപ്പെട്ടവയാണു്.

ഇതിനെത്തുടർന്നു് പല രൂപങ്ങളിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള "സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതി"കൾ രാഷ്ട്രമാകെ പൊടിച്ചുവളരാൻ തുടങ്ങി. ഇവയിൽ ചില പദ്ധതികൾ, പ്രത്യേകിച്ചും മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും സേവനസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവ, പ്രധാനവശങ്ങളിൽ തികച്ചും സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടടുത്തവയായിരുന്നു. മറ്റു പദ്ധതികൾ നിയമത്തിലെ സഹകരണപദ്ധതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വകുപ്പ് വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്ന ഏറ്റവും മികച്ച മൂലധനനിക്ഷേപസൌകര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കേവലം ആർഭാടവസതികൾ മാത്രമാണു്.

മിക്കവാറും പദ്ധതികൾ വളർന്നുവന്നതു് ഏതാണ്ടീവിധമാണു്. ഭവനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും അതിവേഗം അവ വില്ക്കുന്നതിനും ഏറ്റവും അനുകൂലമായ മൂലധനനിക്ഷേപസൌകര്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനും മികച്ച സന്ദർഭമാണു് നിർമ്മാണകരും നിക്ഷേപകരും കണ്ടതു്. ഭവനസൌകര്യങ്ങൾ അസംഖ്യം കുടുംബങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമായിരുന്നു. അവർ ഉടനടി ഇത്തരം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളുടെ ഓഹരികൾ വാങ്ങി; പ്രത്യേകിച്ചും റൊക്കം കൊടുക്കേണ്ട സംഖ്യ മിക്കവാറും പദ്ധതികളിൽ താഴ്ന്നതായിരുന്നതുകൊണ്ടു്. എന്താണു് തങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്നു് അറിയാമായിരുന്നവർ അപൂർവ്വമാണു്. എഫ്. എച്ച്. എ. തയ്യാറാക്കിയതും ശുപാർശ ചെയ്തതുമായ വിവരണലഘു

ലേഖകം വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും, അപൂർവ്വംപേർക്കുമാത്രമാണു് ഒരു സഹകരണസ്ഥാനപനമെന്താണെന്നോ സഹകരണോടമസ്ഥരെന്ന നിലയിൽ തങ്ങൾക്കു വന്നുചേരുന്ന ബാദ്ധ്യതകളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും എന്താണെന്നോ അറിയാമായിരുന്നതു്. വീട്ടുടമസ്ഥതയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, അയൽപക്കവികസനത്തിലും ആവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും വിഹാരസൌകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതിലും സഹകരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന മൂല്യങ്ങളേയും നേട്ടങ്ങളേയുംകുറിച്ചു് മനസ്സിലായിരുന്നതു് ഇനിയും അപൂർവ്വംപേർക്കുമാത്രമാണു്.

1959ഓടെ അമേരിക്കയിൽ ഏതാണ്ടു് 4,00,000 ജനങ്ങളാം താമസിക്കുന്ന മുന്നൂറോളം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളാം നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. ഇതിൽ 150 പദ്ധതികളാം ന്യൂയോർക്കു് സ്റ്റേററിലായിരുന്നു. ഈ മുന്നൂറോളം പദ്ധതികളിൽ ചിലതു്, സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹ്യമായും, തികച്ചും സഹകരണസമൂഹങ്ങളാംതന്നെയായിരുന്നു. സഹകരണസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവംപോലുമില്ലാതിരുന്നവയാണു് ചില പദ്ധതികളാം. ഇവയുടെ കാര്യത്തിൽ കുടുംബങ്ങളാംക്കു് താമസിക്കാൻ പുതിയ വീടുകളാം ലഭിച്ചുവെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. അതുതന്നെയും നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ സഹകരണാസ്പദമായ ഉടമസ്ഥതകൊണ്ടു് തങ്ങളാംക്കെന്തെല്ലാം ആർജ്ജിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്ന കർത്തവ്യം മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടതായിത്തന്നെ അവശേഷിച്ചു.

ഈ കർത്തവ്യം ആർ നിർവ്വഹിക്കും?

സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണത്തെമുൻനിർത്തി ഒന്നാമത്തെ ദേശീയസമ്മേളനം വാഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി. യിൽ 1958ൽ കൊവാപ്പറേററീവ്ലീഗു് വിളിച്ചുകൂട്ടിയപ്പോളാം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരാരംഭമിടുകയാണു് അതു ചെയ്തതു്. സമ്മേളനത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചുകണ്ട അതിയായ താൽപര്യത്തെത്തുടർന്നു് ഇത്തരം സമ്മേളനങ്ങളാം ഓരോവർഷവും നടത്തപ്പെടുന്നതാണെന്നു് ലീഗു് ഉടനെത്തന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി.

പക്ഷേ, കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ ഒരുകൂട്ടം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിനേതാക്കന്മാർ രണ്ടു ദിവസത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ സ്വാനുഭവങ്ങളാം കൈമാറുന്നതുകൊണ്ടോ ചർച്ചനടത്തുന്നതുകൊണ്ടോ പദ്ധതിയുടെ പ്രാധാന്യവും മൂല്യവും അനേകലക്ഷംവരുന്ന താമസഉടമസ്ഥന്മാരെ ധരിപ്പിക്കാനാവുകയില്ല.

കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളുടെ മാനേജർമാർക്കുവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ടുന്ന ഒരു "ത്രിദിന പരിശീലന ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്" കുറച്ചുകൂടി ആഴമായ ഒരേർപ്പാടത്രെ. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ആക്കം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

എങ്കിലും, മൊത്തം പ്രശ്നത്തിനുള്ള പരിഹാരം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു ദേശീയ സംഘടനയിലൂടെ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാവൂയെന്നു് വ്യക്തമായിരുന്നു. അത്തരം ഒരു ദേശീയ സംഘടനയ്ക്കു് അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കായി ഉചിതമായ സഹകരണ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താനും പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു് സഹായവും ഉപദേശവും നൽകാനുംകഴിയും. രാജ്യത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ "യുണൈറ്റഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷനു"കളും "ഫൌണ്ടേഷൻ ഓഫ് കൊവാപ്പറേറീവ് ഹൌസിങ്ങു"കളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കാവുന്നതുമാണു്. പരിശീലന സമ്മേളനങ്ങളും ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും നടത്തുകയുംചെയ്യാം. സഹകരണ പദ്ധതിയുടെ വീടുകളിൽ താമസക്കാരായ ഉടമസ്ഥാംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പയ്യാപ്പുമായ വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി സ്വീകരിക്കാൻ പദ്ധതികളെ പ്രമാവധി നിർബ്ബന്ധിക്കാനും കഴിയും.

ഭവനനിർമ്മാണരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന വൈവിദ്ധ്യമുള്ള ഈ എല്ലാ ഘടകങ്ങളേയും പൊരുത്തപ്പെടുത്താനും വ്യത്യസ്തവീക്ഷണഗതികളെ സാമാന്യമായി ഏകീകരിക്കാനും കഴിയുമെങ്കിൽ, വേണ്ടത്ര സഹകരണവീടുനിർമ്മാണസംഘങ്ങളെ ദേശീയസംഘടനയിൽ ചേർക്കാനും സ്വന്തം പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സംഖ്യയുയർത്തുന്നതിനു് വരിപ്പണംനൽകാനും സന്നദ്ധരാക്കാമെങ്കിൽ, സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കുള്ള ഒരു ദേശീയ ഫെഡറേഷനും ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും. മിക്കവാറും 1959 വർഷം മുഴുവനും 1960 ആദ്യവും കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റേയും യു. എച്ച്. എഫിന്റേയും നേതൃത്വത്തിൽ ഇതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾമുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയുണ്ടായി.

സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിനേതാക്കളുടെ ഒരു യോഗം 1960 മെയ് 11-ാംനു- ന്യൂയോർക്കുനഗരത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു. അതിൽവെച്ചു് "നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഹൌസിങ്ങ് കൊവാപ്പറേറീവ്സ്" എന്ന പേരിൽ ഒരു ദേശീയ സംഘടന ഒരു യഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ഇത്തരം ഒരു ദേശീയ സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനസാദ്ധ്യത പരിമിതപ്പെട്ടത്താൻ അതിനു ലഭിക്കാവുന്ന സാമ്പത്തികപിൻബലത്തിനു മാത്രമേ കഴിയൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, "സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതി" അതിന്റെ എല്ലാതരം രൂപഭാവങ്ങളിലും യഥാർത്ഥ സഹകരണത്തിന്റെ വ്യതസ്തതോതുകളിലും വരുംവർഷങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രമൊട്ടാകെ വളർന്നുവരുമെന്നുള്ളകാര്യത്തിൽ ഇനി സംശയമില്ല.

രാഷ്ട്രത്തിലെ ഇടത്തരം—താഴ്ന്ന വരുമാനവിഭാഗങ്ങളിലുള്ള ദശലക്ഷക്കണക്കിനു കുടുംബങ്ങൾക്കു വീട്ടടമസ്ഥതയാജ്ജീക്കാനും നല്ല ഭവനസൌകര്യത്തിനുമുള്ള യഥാർത്ഥപ്രതീക്ഷ സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപ്രസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു 1960 ഫെബ്രുവരിയിൽ വാഷിങ്ടണിൽചേർന്ന "സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാഷ്കികസമ്മേളന"ത്തിൽ കേന്ദ്രഭവനനിർമ്മാണവകുപ്പിന്റെ യാഥാസ്ഥിതികനായ കമ്മീഷ്ണർ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഉത്തമമായ നഗര പരിഷ്കരണപരിപാടിയുടെ പ്രധാനഘടകം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണമാണെന്നു ഭവനനിർമ്മാണ—പുനർവികസനഉദ്യോസ്ഥന്മാരുടെ ദേശീയസംഘടനയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് സെക്രട്ടറിയും ഇതേസമ്മേളനത്തിൽത്തന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അമേരിക്കൻകുടുംബങ്ങൾക്കു നല്ല വസതികൾ ലഭ്യമാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹകരണോടമസ്ഥതയുടെരീതി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു ഭാവിയിലേക്കു ഭീമമായ സാദ്ധ്യതയുംക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രഖ്യാപനം ഇതേസമ്മേളനത്തിൽ ന്യൂയോർക്ക് സിറ്റികമ്മീഷനംഗമായ മി. ഇറാ റോബിൻസ് നടത്തുകയുണ്ടായി. ഏഴായിരത്തിൽപരം കുടുംബങ്ങൾക്കു വസതികളുള്ള എട്ടു പദ്ധതികൾ നിർമ്മിക്കാൻ ന്യൂയോർക്ക് സിറ്റി കമ്മീഷൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, പൊതു ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഭവനങ്ങളായി അവ നിലനിർത്തുന്നതിനുപകരം അവയിൽ താമസിക്കാവുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്ക് സഹകരണവസതികളെന്ന നിലയിൽ വിൽക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. "പൊതുഭവന"ങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് ഗുരുതരമായ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നിരുന്നതായി പരക്കെ അറിയാമായിരുന്ന ഒരു വസ്തുതയത്രെ. ഇവയിൽ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ സഹകരണരീതികളുടെയും സഹകരണോടമസ്ഥതയുടെയും പരിഷ്കൃതവും കൂടുതൽ വിപുലവുമായ ഉപയോഗംവഴി, ഒരുപക്ഷെ, പരിഹരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. മുന്നാമത്തെപക്ഷം നഗര

സഭയ്ക്ക് ഒരു അഞ്ചുകോടി ഡോളർ നികുതികളായി പിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും; പൊതുഭവനങ്ങളായി നിലനിർത്തപ്പെടുന്നപക്ഷം അതിനു സാധിക്കുകയുമില്ല. കൂടാതെ, ഉടമസ്ഥത നേടുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒരു നിശ്ചിതസംഖ്യ തുടക്കത്തിൽതന്നെ റൊക്കമായി നല്കപ്പെടുമെന്നതു കൊണ്ട്, മൊത്തം ചിലവുവരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന 13.8കോടി ഡോളറിൽ ഒരു രണ്ടുകോടി ഡോളർ, മറ്റു ഏതെങ്കിലും രംഗത്തിൽ ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധം തിരിച്ചെടുക്കാനും കഴിയും. സഹായധനത്തിന്റെ പ്രശ്നവും ഇതിലുൾപ്പെടുന്നില്ല. വായ്പ വാങ്ങുന്നതിനു് നഗരസഭയ്ക്കുള്ള ശക്തിയുടെ ഫലമായി, കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ മൂലധനശേഖരണം നടക്കുന്നതും തന്മൂലം പുതിയ സഹകരണോടമസ്ഥരിൽനിന്നു് പ്രതിമാസം ഈടാക്കുന്ന തുക താഴ്ന്ന—ഇടത്തരം വരുമാനകുടുംബങ്ങൾക്കു് താങ്ങാവുന്ന നിലവാരത്തിലേയ്ക്ക് കുറച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുന്നതുമാണു്. ഇതു് പ്രധാനമായ ഒരു കാര്യമത്രെ. കാരണം, പലിശനിരക്കു് ഒരു ശതമാനം കുറയുകയാണെങ്കിൽ ഉടമസ്ഥരിൽ നിന്നു് പിരിക്കുന്ന പ്രതിമാസതുക ഒരു മുറിക്കു് 2.25 ഡോളർ കണ്ടു് ലഘൂകരിക്കാൻ കഴിയും.

"ന്യൂയോർക്ക് സിറ്റി ഹൌസിങ്ങ് കമ്മീഷനെറ" തീരുമാനം സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു് വിശാലമായ ഒരു പുതിയ കവാടം തുറന്നുകൊടുക്കുകയാണു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഭാഗികധനസഹായത്തോടുകൂടിയ പൊതുഭവനങ്ങൾക്കു് ഇതുകാലവും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ പാപ്പിടാവശ്യങ്ങളും പരമാവധി നിവൃത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് മുനിസിപ്പൽ അധികൃതർ സഹകരണരീതി ഉപയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ രംഗത്തു് സഹകരണ ഭവനങ്ങളും വളരെയേറെ വർദ്ധിക്കാവുന്നതാണു്.

ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, അമേരിക്കക്കാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നും നിവൃത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ ഒരു സാമ്പത്തികാവശ്യം അവർക്കു താങ്ങാവുന്ന ചിലവിൽ നല്ല പദ്ധതികൾക്കുള്ളതാണു്. അപ്പോൾ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നിലനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും വ്യക്തമായ നീതീകരണവും ഇത്തരം സാഹചര്യമത്രെ. ഒരു മുഴുവൻസമൂഹത്തിനായി നല്ലാൻകഴിയുന്ന മെച്ചങ്ങളും കാണിച്ചുകൊടുക്കാനും വിപുലമായ പൊതുഅംഗീകാരം നേടിയെടുക്കുന്നതിനുമുള്ള ഏറ്റവും

നല്ല അവസരവും ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് സഹകരണസംഘങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണം വർദ്ധമാനമായ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ഘടകമായിത്തീരുമെന്നതു് നിസ്തർക്കമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. സഹകരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന മുഴുവൻ മൂല്യങ്ങളും മെച്ചങ്ങളും ഏറ്റവും ഉത്തമവും പൂർണ്ണവുമായ രൂപത്തിൽ എത്രത്തോളം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടും എന്നതുമാത്രമാണ് പ്രശ്നം.

അദ്ധ്യായം അഞ്ചു്

അമേരിക്കൻ ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തി വന്നതെങ്ങിനെ?

"സ്വകയ്യ് വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനികളിൽനിന്നും ബിസിനസ്സു് പിടിച്ചെടുക്കാൻ ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ എന്തിനു് അനുവദിക്കണം?

"ഈ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും സോഷ്യലിസ്റ്റു്സ്വഭാവമുള്ളവയല്ലേ?

"ഗവൺമ്മേണ്ടു് സ്വയം കടമെടുക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നതിൽ കുറഞ്ഞ ഒരു പലിശനിരക്കിനു് അവയ്ക്കെന്തുകൊണ്ടു് ഗവൺമ്മേണ്ടിൽനിന്നു വായ്പകൾ ലഭിക്കണം?

"ഒരുകൂട്ടം കഷ്ടകർക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കാൻ എന്തു ന്യായമാണുള്ളതു്?

"രാജ്യത്തിലെ വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസു് അത്രയും വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും ഏറ്റെടുത്താൽ എന്താണു സംഭവിക്കുക?

"—ഇനി ഇതൊക്കെ പോകട്ടെ, അവയെന്തുകൊണ്ടാണു് നികുതികൾ കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതു്?"

പലരുടെയും, പ്രത്യേകിച്ചു് നഗരപ്രദേശങ്ങളും വായിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിലുള്ള ചില ചോദ്യങ്ങളാണിവ.

ഈ ചോദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണു് ഈ അദ്ധ്യായം.

വീട്ടിൽ വൈദ്യുതവെളിച്ചവും കൃഷിയിടത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്ന കഷ്ടകർ അമേരിക്കയിൽ 1935ൽ പത്തിലൊന്നിൽ കുറവായിരുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളിലെ ബിസിനസും് ആദായകരമല്ലെന്നും് സ്വകയ്യ് വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനികളും കണക്കാക്കിയിരുന്നതാണു് അടിസ്ഥാനപരമായി ഇതിനു കാരണം. വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോ

ഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവ് താങ്ങാൻ കർഷകക്ക് ഒരിക്കലും കഴിയുക യില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം. അങ്ങിനെ അവർ തുറന്നു പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കഷ്ടകക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തി ലഭ്യമാക്കുന്നതിൽ നിന്നും നിലവിലുള്ള ലാഭനിരക്കുതന്നെ കമ്പനികൾ നേടണമെങ്കിൽ യൂണിറ്റിനു 75 സെൻറ് വീതം ഒരു ശരാശരി കഷ്ടകൻ നല്കേണ്ടതാ യിവരുമെന്നായിരുന്നു വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിയ പഠനത്തിൽ തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. കൃഷിയിടത്തിലേയ്ക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രസര ണകമ്പി നീട്ടണമെങ്കിൽ കർഷകർ 200, 500, ചിലപ്പോൾ 2000 ഡോളർ വീതം നല്കേണ്ടതായിവരുമെന്നാണവരോട് പറഞ്ഞിരുന്നത്.

വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓരോ ഉപഭോക്താവിൽനിന്നും ഒരു ലാഭം, കഴിയുന്നതുയും നല്ലൊരു ലാഭംതന്നെ, നേടാനാണ് വാ ണിജ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനികൾ 1935ൽ ബിസി നസ്സ് നടത്തിയിരുന്നതെന്നതാണ് കാര്യം. ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെത്ത ന്നെയാണ്.

മറ്റു യാതൊരു സാമ്പത്തിക പ്രേരണാശക്തിയെയും പ്രവർത്തന ത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അമേരിക്കയിലെ ഉൾനാടൻ പ്രദേ ശങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും, ഒരുപക്ഷെ, മെഴുകുതിരിയും മണ്ണെണ്ണവിളക്കും തന്നെ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധകാല ത്തും അതിനുശേഷവും അമേരിക്കൻകർഷകർ ഉൽപാദനരംഗത്തു പ്രദർശിപ്പിച്ച അത്ഭുതങ്ങളും തീരെ അസാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു. അമേ രിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായം രാജ്യമാകെ ഒരു പുരോഗമന വ്യവസായമാ യിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനു പകരം ഒരു പിന്നോക്ക വ്യവസായമായിത്തന്നെ തുടരുമായിരുന്നു. വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾക്ക് ഇന്നത്തെപ്പോലെ അ നേകകോടി ഡോളറിനുള്ള ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കാവുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ വിപണി ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. നഗരജീവിതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഗ്രാമീണജീവിതം ഇപ്പോഴും പ്രാചീനവും ക്ലേശകരവുമായി തുടരുമായി രുന്നു. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലും വിദ്യുച്ഛക്തിനിരക്ക കുറഞ്ഞതിന്റെ ഇരട്ടിയായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെയും ഉപകരണങ്ങളുടെയും വ്യവസായരംഗ ത്തു സാങ്കേതിക തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ പ്രശ്നം ഇന്നത്തെക്കാൾ വളരെ ഗുരുതരവുമായിരുന്നേനെ.

പക്ഷെ, മറ്റൊരു പ്രേരണാശക്തി ഫലപ്രദമായി അവതരി പ്പിക്കപ്പെട്ടു. വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സ്രംഗത്തു മറ്റൊരുതരം സാ മ്പത്തിക സംഘടന രൂപീകൃതമായി.

ലാഭപ്രേരണാശക്തിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാതിരുന്നതും ചെയ്യാനിടയില്ലാത്തതുമായ കാര്യം സേവനപ്രേരണാശക്തിയും പരസ്പരസഹായപ്രേരണാശക്തിയും നിർവ്വഹിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. വാണിജ്യ ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാര്യം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി നിർവ്വഹിച്ചു. ഗ്രാമീണ അമേരിക്കയിലെ കൃത്രിമമായ വിദ്യുച്ഛക്തിക്ഷാമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് കൃഷിയിടങ്ങളെയും ഗ്രാമങ്ങളെയും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും ഉപകരണങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും വേഗം വളർന്നുവരുന്ന വിപണിയാക്കിത്തീർത്ത സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു വൈദ്യുതോല്പാദന–വിതരണസമ്പ്രദായം വികസിച്ചുവന്നു. സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയുടെ കാലത്തു് നൂറായിരക്കണക്കിനു പുതിയ തൊഴിലുകളാണു് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതു്. തുടർന്നു് ഓരോ വർഷവും വിദ്യുച്ഛക്തിവ്യവസായത്തിലൊട്ടാകെ കൂടുതൽ തൊഴിലുകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിനു്, 1957ൽ ഉപയോഗിച്ചതിനെക്കാൾ 14 ശതമാനം കൂടുതൽ വിദ്യുച്ഛക്തി 1958ൽ കർഷകർ ഉപയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. ശരാശരി ഉപഭോഗം പ്രതിമാസം 415 കിലോവാട്ട് മണിക്കൂറുകൾ (KWH) ആയിരുന്നതു് 472–ലേയ്ക്കു ചാടിക്കയറി.

ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ 25 വർഷങ്ങളിൽ ഗ്രാമീണജനത വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 1500 കോടിയിൽപരം ഡോളർ ചിലവാക്കുകയുണ്ടായി.

ആയിരത്തി തൊള്ളായിരത്തി അമ്പത്തിഏട്ടോടുകൂടി അമേരിക്കൻ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിൽ 95 ശതമാനത്തിലധികവും വൈദ്യുതീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സ്രംഗത്തു് ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരം മുഴുവൻവ്യവസായത്തിന്റെയും ഗതിക്കു മാറ്റംവരുത്തിയെന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചതു്. കൃത്രിമമായ ദൌർലഭ്യവും ഉയർന്ന നിരക്കുകളും നിലനിന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്തു്, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരത്തെ തുടർന്നു്, നീതിപൂർവ്വകമായ നിരക്കുകളിൽ പര്യാപ്തമായ സേവനമെന്ന സ്ഥിതി സംജാതമായി. പ്രത്യേകമായ സ്വന്തം സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ ജനസംഘങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്ന ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തിക്കാൻ അമേരിക്കൻ സാമ്പത്തികസമ്പ്രദായം അനുവാദം നല്കിയതുകൊണ്ടാണു് ആധുനിക സാമ്പത്തികജീവിതത്തിലെ ഈ അടിസ്ഥാ

നവ്യവസായത്തിന്റെ ആരോഗ്യം, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലെങ്കിലും, വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്രംഗത്തു് ഒരളവുമത്സരം വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ "ടെന്നസ്സിവാലി അതോറിട്ടി" (ടി. വി. എ.) പോലെ പൊതുമേഖലയിലെ വിദ്യുച്ഛക്തിവികസനത്തിനും സാരമായ പങ്കു് ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിയാണു്. പക്ഷേ, ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിന്റെ ഫലം താരതമ്യേന കുറയുമായിരുന്നു.

അങ്ങിനെ, ഉപഭോഗത്തിനു പ്രാധാന്യംനൽകുന്നതോ, അഥവാ ഉപഭോക്താക്കൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതോ ആയ ഉൽപാദന-വിതരണ രീതിയിൽനിന്നു് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്നൊട്ടാകെ ലഭിക്കാവുന്ന മെച്ചങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണു് 1935നുശേഷമുള്ള ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണത്തിന്റെ കഥ. സഹകരണ വേനനിർമ്മാണത്തിനെന്നപോലെ, ഗ്രാമീണവൈദ്യുതീകരണത്തിനും സാങ്കേതികതൊഴിലില്ലായ്മയുടെ ദുഷ്ടതെ എങ്ങിനെ തരണംചെയ്യാമെന്നു് നമ്മെ വളരെയേറെ പഠിപ്പിക്കാൻ ഈ കഥയ്ക്കു കഴിയും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സഹകാര്യബിസിനസ്സ്ഥാപനത്തിനു് ഒരു കൃത്തകവ്യവസായത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം ലഭിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം, പലപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ, കൃത്രിമമായ ഉയർന്ന വിലനിരക്കുകൾ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ആ സ്ഥാപനം തൊഴിലും ഉൽപാദനവും നിയന്ത്രിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു്, സകഹരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള, അഥവാ ഉപഭോക്തൃനിയന്ത്രണത്തിലുള്ള ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും ജനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതു് ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും വിതരണംനടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, ഏറ്റവും നീതിപൂർവ്വകവും പ്രായോഗികവുമായ അറ്റ ചിലവിൽ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും നേരിടുകയെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടും പ്രേരണയോടുംകൂടിയാണങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതും.

1935-ൽ സാമ്പത്തികതകർച്ച രാജ്യത്തു് അഗാധമായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഏതാണ്ടു് 1.4 കോടി തൊഴിലാളികൾക്കു് തൊഴിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കർഷകരും ചെറുകിട ബിസിനസ്സുകാരും പാപ്പരായിത്തീരുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ പാപ്പരത്വത്തിന്റെ സമീപമെത്തുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചു് തൊഴിൽസന്ദർഭങ്ങൾ പഴയതോതിലേക്കു് ഉയർത്താൻ കോൺഗ്രസ്സും ദേശീയഭരണവും പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാഗി

കമായി ഈ കാരണങ്ങളെമുൻനിർത്തിയും ഭാഗികമായി കൃഷിക്കു സഹായമെന്നനിലയിലും 1935–ൽ സക്കാർഉത്തരവുപ്രകാരം "ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണഭരണസ്ഥാപനം" (റൂറൽ ഇലക്ട്രിഫിക്കേഷൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ) ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് 1936–ൽ നോറീസ്–റെയ്ബൺനിയമം കോൺഗ്രസ്സ് പാസ്സാക്കി. ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണനിയമമെന്നാണിതു കേവലവിവക്ഷിതമായിട്ടുള്ളത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, "റൂറൽ ഇലക്ട്രിക് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ" (ആർ. ഇ. എ.) എന്ന പേരിൽ ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ ഒരു പുതിയ ഭരണവിഭാഗത്തിനും ഈ നിയമം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. കർഷകർക്കും ഗ്രാമീണജനതക്കും ഗ്രാമീണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വൈദ്യുതസേവനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാൻ വായ്പകൾ നൽകുന്നതിനും ഈ ഏജൻസിയെ നിയമം അധികാരപ്പെടുത്തി. 1500–ൽ കൂടുതൽ ജനങ്ങളുള്ള സമൂഹങ്ങൾക്ക് സേവനംനൽകുകയില്ലെന്നും സ്വന്തം പ്രവർത്തനാതീതിയിലെ ഏതെങ്കിലും കർഷകനോ ഉപഭോക്താവോ ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം, ലാഭകരമാണോ അല്ലയോ എന്നു നോക്കാതെ, സേവനംനൽകുമെന്നും ആർ. ഇ. എ. യിൽനിന്നു വായ്പ കൈപ്പറ്റുന്നവർ സമ്മതിക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധമായിരുന്നു. ആർ. ഇ. എ. യിൽനിന്നു വായ്പവാങ്ങാൻ യോഗ്യതയുണ്ടായിരുന്ന, ഇപ്പോഴും യോഗ്യതയുള്ള, പ്രവർത്തനത്തിലിരിക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികൾക്കായിരിക്കും വായ്പയിലധികവും നൽകപ്പെടുകയെന്നായിരുന്നു നിയമനിർമ്മാണകർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ആദ്യമാസങ്ങളിൽ കായ്മയൊന്നും സംഭവിച്ചുമില്ല.

പക്ഷേ, ഈ ഘട്ടത്തിൽ കർഷകർ ചിന്തിക്കാൻതുടങ്ങി: ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണക്കായ്മത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികൾ ഒന്നും ചെയ്യാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കർഷകർ സ്വയം എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുകൂടെ?

ഈ ചോദ്യം കർഷകമാനസങ്ങളിൽ നട്ടുവളർത്താൻ ആർ. ഇ. എ. യുടെ ഗ്രാമപ്രവർത്തകർ അവക്കാവുന്നതെല്ലാംചെയ്തു. സംഘമെന്നനിലയിൽ വായ്പവാങ്ങാനുള്ള സ്വന്തം അർഹതയെ ഈടുനൽകത്തക്കവിധം കർഷകർ സ്വയം സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിക്കുന്ന പക്ഷം ആവശ്യമുള്ള വൈദ്യുതപ്രസരണക്കമ്പികൾ നീട്ടുന്നതിനും ആർ. ഇ. എ. യിൽനിന്നും മൂലധനം കടംവാങ്ങാവുന്നതാണെന്നു കർഷകരോട് നിർദ്ദേശിക്കുന്നകാര്യത്തിലും പ്രവർത്തകർ പിറകിലായിരുന്നില്ല.

കൂടാതെ, ഈ രംഗത്തു് മുൻഗാമികളുമുണ്ടായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള രേഖകളനുസരിച്ചു്, പ്രഥമ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനം മിന്നസോട്ടയിലെ ഗ്രാനൈറ്റ് ഫാൾസിൽ 1914–ൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

1919–ൽ വിസ്കോൺസിനിലെ വയോളയ്ക്കടുത്തു് ക്ലൈഡ് ഗ്രോയർ എന്നൊരാൾ ഒരു ചെറിയ ജല–വിദ്യുച്ഛക്തിനിർമ്മാണശാല സ്വന്തമായി നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഉൽപ്പാദിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിക്കു് വേണ്ടത്ര വിപണി അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കഷ്കർ ഒരു സഹകരണസംഘം രൂപീകരിക്കണമെന്നു് അവരോടയാൾ നിർദ്ദേശിക്കാൻതുടങ്ങി. വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു് കഷ്കർക്കു താങ്ങാൻ കഴിയുമെന്നാണു് തന്റെ വിശ്വാസമെന്നും, ഇരുകൂട്ടർക്കും പരസ്പരമെച്ചത്തോടെ വിദ്യുച്ഛക്തി അവർക്കു മൊത്തമായി വിൽക്കാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്നും അയാൾ കഷ്കരോടു പറഞ്ഞു. വൻകിട വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികളുടേതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു മി. ഗ്രോയറുടെ ഈ നിലപാടു്. 43 കഷ്കർ സഹകരണസംഘടനയിൽചേരാൻ സമ്മതിച്ചു. ഈ 43 പേരുടേയും കൃഷിയിടങ്ങളിലേക്കു് 8 നാഴിക ദൂരം വൈദ്യുതക്കമ്പികളും നീട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി നാലുപേരടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘം 6 മാസം ചിലവഴിച്ചു. 1935–ലേയും 1936–ലേയും സംവേളങ്ങളും നടക്കുമ്പോൾ ഈ ചെറിയ സഹകരണസംഘം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു.

തുടർന്നുവന്ന വർഷങ്ങളിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വൈദ്യുതീകരണത്തിൽ വിജയകരമായ പരീക്ഷണങ്ങളും പലടിക്കിലും നടക്കുകയുണ്ടായി. ഏറിയതും ടി. വി. എ.യുടെ മൂലധനസഹായത്തോടെ. വടക്കുകിഴക്കൻ മിസിസ്സിപ്പിയിൽ "ആൽകോൺ കൌണ്ടി ഇലക്ടിക് പവ്വർ അസോസിയേഷൻ" ആദ്യവർഷത്തെ പ്രവർത്തനഫലമായിത്തന്നെ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കുള്ള പണച്ചിലവു് പകുതിയായി കുറച്ചിരുന്നു. 1935ൽ ആർ. ഇ. എ. നിലവിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അതു് സുസ്ഥാപിതസമാരംഭമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

സഹകരണ വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായൊരു സംഘടനാപ്രസ്ഥാനം, അങ്ങിനെ, 1935–36ൽ ആരംഭിച്ചു. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലേപ്പെട്ടിരുന്ന പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ശതക്കണക്കിനു ഗ്രാമീണസമൂഹങ്ങളിൽ ഇന്നു് ആദരിക്കപ്പെട്ടവരായുണ്ടു്. ശതക്കണ

ക്കിന്നു ഉൾനാടൻ പട്ടണങ്ങളിൽ കല്ലുകൊണ്ടും ഇഷ്ടികകൊണ്ടും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട സുന്ദരങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങളുടെ സ്ഥാപനശിലകളിൽ അവരുടെ പേരുകളും കൊത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലുമുപരി, മെഴുകുതിരികളും മണ്ണെണ്ണവിളക്കുകളുമുപയോഗിച്ച് കൃഷിയിടങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലം അനുസ്മരിക്കുന്നവർ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈ ആദിനേതാക്കളെ അമേരിക്കയിലെ ആധുനിക കൃഷിരീതിയുടെയും കാർഷികജീവിതത്തിന്റെയും സ്ഥാപകന്മാരെന്ന നിലയിൽ ബഹുമാനിച്ചുവരുന്നുമുണ്ട്.

എന്റെ ഏറ്റവും തെളിഞ്ഞ ഓർമ്മകളിലൊന്നാണ് വിസ്കോൺസിനിലെ ഒകോൺടോഫാംസിൽ ചേർന്ന ഒരു യോഗം. ചുറ്റുപാടുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണംനടത്തുന്ന സ്ഥലത്തെ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘടനയുടെ 33–ാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചാണ് യോഗം ചേർന്നിരുന്നതു്. യോഗത്തിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പന്തൽ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു തിങ്ങിനിറഞ്ഞിരുന്നു. സഭാവാസികളായിരുന്ന പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കണ്ണീരോടുകൂടി ഇടറുന്ന ശബ്ദത്തിൽ രണ്ടുപേരെ സ്തുതിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പെൻഷൻപറ്റിയ ഒരു പാതിരിയും സഹകരണസംഘത്തിന്റെ പ്രസിഡണ്ടുമായിരുന്ന ആ രണ്ടുപേർ. 1935–'36ലെ ഹേമന്തകാലത്തു് അതിദുരത്തുനിന്നു വന്നു് പലപ്പോഴും മഞ്ഞിലും കൊടുംതണുപ്പിലും കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾതോറും സഞ്ചരിച്ചു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമീണവിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പ്രതീക്ഷകൾ ജനങ്ങൾക്കു നല്കിയിരുന്നവരാണവർ രണ്ടുപേരും. അതുകൊണ്ടാണു് ജനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകപ്രശംസയ്ക്കു അവർ പാത്രമായതു്. 1935 ഡിസമ്പർ 9–ാംനു-യിലെ യോഗത്തെക്കുറിച്ചൊരു വിവരണം ലളിതമായും എന്നാൽ അത്യന്തം വികാരവായ്പോടുകൂടിയും നല്കപ്പെട്ടു. ഈ യോഗത്തിൽവെച്ചാണ് "ഒകോൺടോ ഇലക്ട്രിക് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷ"ന്റെ ഔദ്യോഗികപ്രമാണങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടുപേർ ഒപ്പിട്ടതും ആർ. ഇ. എ.യിൽനിന്നും വായ്പയ്ക്കു വേണ്ടി വാഷിങ്ടണിലേയ്ക്കു് ഒരു അപേക്ഷ അയച്ചതും. ഒകോൺടോ ഫാംസിലെ ഏറ്റവും ആകർഷകമായ കെട്ടിടം വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റേതത്രെ. അതു തികച്ചും ഉചിതവുമാണ്. കാരണം, മറ്റു സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളോടൊപ്പം പ്രാദേശികകോടതസ്ഥതയിലുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസായമെന്ന നില

യിൽ ആ പ്രദേശത്തെ ജനങ്ങളും വരുന്ന അനേകം കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്ക് സ്ഥിരതമാക്കിനിർത്തുമെന്നുറപ്പുപറയാവുന്ന ഒരു ബിസിനസ്സാണിതു്; തീച്ചയായും, അവരതിന്നു സന്നദ്ധരാണെങ്കിൽമാത്രം.

എന്നാൽ, ഈ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തെ ഈ സഹകരണപ്രസ്ഥാനപ്രണേതാക്കളെ എന്താണ് സംഘടിപ്പിച്ചതു്? തീച്ചയായും, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ബിസിനസ് സംഘടനതന്നെ. പക്ഷെ, അതിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്തായിരുന്നു? അതു യേറെയൊന്നുമില്ലെന്നു് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. കാരണം, അഞ്ചു ഡോളർവീതം വരിസംഖ്യ നല്കിയിരുന്ന താരതമ്യേന ചെറിയ ഒരു സംഘം അംഗങ്ങളുംമാത്രമാണു് അതിന്നുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതിന്നു പുറമെ, തീച്ചയായും, ആർ. ഇ. എ.യിൽനിന്നുള്ള ഒരു വായ്പസംബന്ധിച്ച പ്രതീക്ഷയുമതിന്നുണ്ടായിരുന്നു. നിസ്സാരമായ ഈ അംഗത്വത്തിന്നും ആർ. ഇ. എ. വായ്പയ്ക്കും തുച്ഛമായ പ്രാധാന്യംമാത്രമെ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുള്ളു. അവയോടൊപ്പം വിലമതിക്കാനാവാത്തതും അഗോചരവുമായ രണ്ടു സംഗതികൾകൂടി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരുസംഘം അയൽപക്കക്കാരുടെ പൊതുവായ ആവശ്യമാണ് ഒന്നാമത്തേതു്. ഇതിനെ ആദ്യമായി സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ, ഈ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും, സാമാന്യം നല്ല നിലയിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും, അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരുസംഘംജനങ്ങളുടെ പൊതുവായൊരു ആവശ്യത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നവയത്രെ. തീർച്ചയായും, അതോടൊപ്പംതന്നെ സഹകരണനടവടികളിലൂടെ ആ ആവശ്യം നിറവേറ്റിക്കാമെന്നുള്ള യുക്തിപൂർവ്വമായ ഒരു വിശ്വാസത്തേയും അതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്.

മണ്ണെണ്ണവിളക്കിന്റെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ കർഷകർ പ്രമാണപത്രങ്ങളിൽ കൈയൊപ്പുവെച്ചപ്പോൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ ഘടകം അംഗങ്ങളുടെ ഋണയോഗ്യതയാണു്—അതായതു്, കടംവാങ്ങാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന സംഖ്യ യഥാസമയം തിരിച്ചടയ്ക്കുമെന്നുള്ള കർഷകരുടെ വാശ്വാനം. ഇവരിൽ പല കർഷകരും ആ സന്ദർഭത്തിൽ പാപ്പരത്തത്തിന്റെ വക്കത്തെത്തിയവരായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരത്രയും സത്യസന്ധരായിരുന്നു. പ്രമാണങ്ങളിൽ അവരുടെ സൽപേരു ചേർത്തതുതന്നെ അവരുടെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിന്മേൽ ഈടാവകാശം നേടുന്നതിനേക്കാൾ ബലവത്തരമായിരുന്നു; തീർച്ചയായും

അവർ കൂട്ടായി, ഒരു സംഘടിതശ്രമപ്പെന്നനിലയിൽ വാശാനംനല്കുന്ന പക്ഷംമാത്രം.

സ്വന്തമായ ആവശ്യത്തെമാത്രം മുൻനിർത്തി ഒരു കഷ്കനും ഏകനായി വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷെ, ഒരുസംഘം കഷ്കർക്ക്, അവരുടെ ആവശ്യം സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതു നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും. തന്നെമാത്രം സൽപേരു ഈടുകൊടുത്തു് പണമുണ്ടാക്കാമെന്നു് ആശിക്കാൻ ഒരു കർഷകനും ഒറ്റയ്ക്കു സാദ്ധ്യമല്ല; പക്ഷേ, ഒരുസംഘം കഷ്കർക്കു അതിനു കഴിയും. ഗ്രാമീണ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തി കൊണ്ടുവന്ന നടവടി, നമ്മിലാർക്കെങ്കിലും ഒറ്റയ്ക്കു നിർവ്വഹിക്കാനാകാത്തതു് നമ്മിൽ പലരും സഹകരിച്ചു കൂട്ടായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ പലപ്പോഴും നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവസ്തുതയുടെ മറെറാരു പ്രകടനമത്രെ.

പ്രശ്നങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ഒരു നല്ല രീതിയാണു് പരസ്പരസഹായം.

ആധുനിക സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ ഒരതിപ്രധാനഘടകത്തിന്റെ, വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സിന്റെ, ഉടമസ്ഥത 45 ലക്ഷം വരുന്ന കഷ്കർക്കും ഗ്രാമീണജനങ്ങൾക്കും നല്കുന്നതിൽ പരസ്പരസഹായരീതി മഹത്തായ പങ്കാണു വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇതുസംബന്ധിച്ച വിശദാംശങ്ങളെ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. 1935 അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇൻഡ്യാനാ, ഓഹിയോ, ടെക്സാസു്, വിസ്കോൺസിൻ, മിസിസ്സിപ്പി എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംഘടിതമാവുകയും അവ വായ്പ വാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തുടർന്നുവന്ന മാസങ്ങളിലും വർഷങ്ങളിലുമായി രാഷ്ട്രവ്യാപകമായതോതിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ഉയർന്നുവന്നു. സത്യസന്ധരായ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും വായ്പ തിരിച്ചടയ്ക്കുമെന്നുള്ള വാശാനങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിക്കുകയെന്ന ലളിതമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അമേരിക്കയുടെ മുഴുവൻ ഭാവിയും ആശ്രയിക്കാനിരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണ പുരോഗതിയുടെ അസ്തിവാരം പടുത്തുയർത്തുന്നതിൽ അധികപങ്കും നിർവ്വഹിച്ചതു് ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളത്രെ. സ്വകായ്യ വാണിജ്യസേവന സ്ഥാപനങ്ങളല്ല അതു നിർവ്വഹിച്ചതു്. വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവുകുറഞ്ഞ—യുക്തിപൂർവ്വമായ നിരക്കുകളിൽ—കർഷകർക്കു താങ്ങാൻ കഴിയു

മെന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തെളിയിച്ചതിനുശേഷം; വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾക്കു് ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിൽ അക്കാലമത്രയും ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വിശാലമായൊരു വിപണിയുണ്ടെന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാണിച്ചതിനുശേഷം; വായ്പകളും കൃത്യസമയത്തു തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും മികച്ച വിശ്വാസ്യത (കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ 99–99.87 ശതമാനം) വ്യക്തമാക്കിയതിനുശേഷം; സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരം വിദ്യുച്ഛക്തിച്ചിലവുകളും 40–50 ശതമാനവും ചിലപ്പോൾ അതിലധികവും ലഘൂകരിച്ചതിനുശേഷം, ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണു് വാണിജ്യ വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളും ഗ്രാമീണ അമേരിക്കയെ വിദ്യുച്ഛക്തിനല്കി പരിസേവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുപോലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരംഭിച്ചതു്.

ആർ. ഇ. എ. പരിപാടിയെയും പ്രത്യേകിച്ചും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെയും തുടക്കംമുതൽതന്നെ വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളും എതിർക്കുകയുണ്ടായി. കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ ഉപശാലാവൃത്തങ്ങളിലെ അവരുടെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ശബ്ദം "നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ട്രിക് കൊവാപ്പറേറീവ് അസോസിയേഷൻ" ജനറൽ മാനേജർ കിട്ടുന്നതിന്റെ അനേകം മടങ്ങുവരും. 1959–ഓടുകൂടി 45 ലക്ഷത്തിൽ കൂടുതൽ ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപഭോക്താക്കളുടെ അംഗത്വവുമായി എൻ. ആർ. ഇ. സി. എ. രാഷ്ട്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന ദേശീയ സംഘടനകളിലൊന്നായിത്തീർന്ന ഘട്ടത്തിൽപോലും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അവസ്ഥ. ഗ്രാമീണപ്രദേശങ്ങൾക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തി സേവനം നല്കുന്നതു് ഒരു "നല്ല ബിസിനസ്സ്" ആകുമെന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തെളിയിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണു് പുതുതായി വികസിച്ചുവന്ന ബിസിനസ്സ്, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും തട്ടിയെടുക്കാൻ വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളും ശ്രമപ്പാന്തിയോടുകൂടി പരിശ്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. പല വിവിധ രീതികളും അപായക്കായ്ത്തിൽ സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന "സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അപായ"ങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചിലവേറിയ, ദേശവ്യാപകമായ പരസ്യപരിപാടികളും മുന്നറിയിപ്പുനല്കി. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മേഖലയുടെ ജനനിബിഡമായ പ്രദേശങ്ങളെ "മാന്തിയെടുക്കാനുള്ള" ശ്രമത്തിൽ "എതിർകമ്പിക്കും" സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ അതാതിടത്തെ മുന്തിയ സ്വകാര്യ വാണിജ്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വില്ക്കു

ന്നതിനും സഹകരണോടമസ്ഥന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അതിനിഷ്ഠർഷയോടെ ആസൂത്രണംചെയ്ത പ്രചരണപരിപാടികളും വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തുകയുണ്ടായി.

കൊല്ലങ്ങൾ പിന്നിട്ടതോടെ ഈവക എല്ലാ രീതികളും അവയോടൊപ്പം കോൺഗ്രസ്സിന്റെമേൽ വർദ്ധമാനമായ സമ്മർദ്ദവും കൂടുതൽ കൂടുതൽ കടുപ്പത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിട്ടുണ്ട്.

ചിലയിടങ്ങളിൽ അവ ഫലപ്രദമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മിക്ക വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രബല സംഘടനകളത്രെ. കൂടുതൽ അഭിമാനവുമുള്ള അംഗത്വമാണവയ്ക്കുള്ളത്. അവയുടെ വാർഷികപൊതുയോഗങ്ങളിൽ ആരുകണക്കിനും, ചിലപ്പോൾ ആയിരക്കണക്കിനും, അംഗങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചുവരുന്നു. തങ്ങളുടെ വാഷ്കികയോഗങ്ങളിൽ പതിനായിരത്തിൽ കുറയാതെ അംഗങ്ങൾ പതിവായി പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ടെന്നും അയോവയിലെ ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനം സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ യോഗങ്ങൾ നടത്തപ്പെടുന്ന കൌൺടിയിൽ അവയാണു് ആ കൊല്ലത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാന സംഭവംതന്നെ.

എന്നാൽ, ചില വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ദുർബലഘടകങ്ങളുമില്ലാതില്ല. ചില സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മാനേജർ ഫലത്തിലൊരു സേച്ഛാധികാരിയുടെ പദവി സ്വയം കരസ്ഥമാക്കി ഇരുമ്പുമുഷ്ടിയുപയോഗിച്ചു് സംഘടന നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ചില സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ, അവയുടെ അംഗങ്ങളിൽ കഷ്ടകരെക്കാളും കൂടുതൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ അനുഗ്രഹം ജീവിതം മുഴുവനനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള നഗരപ്രാന്തനിവാസികളാണു്. കൊല്ലങ്ങൾ മറയുന്നതോടെ, കൃഷിത്തൊട്ടത്തിലേയ്ക്കു് ആദ്യമായി വിദ്യുച്ഛക്തി കൊണ്ടുവന്ന ദിവസം വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്ന അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ ചുരുങ്ങിവരുകയാണു്. അവരുടെ സ്ഥാനത്തു് ഇപ്പോൾ വിദ്യുച്ഛക്തിസേവനം ഒരു സാധാരണ ഏർപ്പാടായി കണക്കാക്കുന്നവരത്രെ. എന്തെങ്കിലും വിദ്യുത്സംബന്ധപരിപാടി നടത്തുകയോ, വാർത്താക്കുറിപ്പുകളും അംഗങ്ങൾക്കു വിതരണം ചെയ്യുകയോ, ഉടമസ്ഥതയിലഭിമാനം വളർത്താൻ കാര്യമായി പരിശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തിടങ്ങളിലാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ "വിലയ്ക്കുകൊടുക്കാനുള്ള" വിദ്യുച്ഛക്തി കമ്പനികളുടെ അനുനയശ്രമങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും നല്ല വിജയസാദ്ധ്യതയുള്ളതു്.

വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ പ്രദേശത്തു് സേവനം ആവശ്യമുള്ളവക്കെല്ലാം വിദ്യുച്ഛക്തിനൽകാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവയാണു്. ഇതു് പലപ്പോഴും അത്യന്തം ചിലവേറിയതത്രെ. സുശക്തരായ പ്രതിയോഗികൾക്കു് ഓരോനാഴിക നീളം വൈദ്യുതക്കമ്പിയ്ക്കും ശരാശരി 25 വീതം ക്രേതാക്കളുള്ളപ്പോൾ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു മൂന്നുപേർ വീതം മാത്രമാണുള്ളതു്. മൊത്തംവരുമാനത്തിൽ യന്ത്രോപകരണങ്ങൾക്കുള്ള മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്റെ അനുപാതം സഹകരണസ്ഥാപങ്ങളേടേതു് വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളേടേതിന്റെ മൂന്നിരട്ടിയാണു്. അങ്ങിനെ, ഏറ്റവും വിഷമകരമായ ഒരു സ്ഥിതി വിശേഷത്തെയാണു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്. വസ്തുതകൾ ഈവിധത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾപോലും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെനേർക്കുള്ള രാഷ്ട്രീയമായ ആക്രമണം 1950–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ആക്രമണങ്ങളെത്തുടർന്നും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു് ആർ. ഇ. എ. യിൽനിന്നും വായ്പവാങ്ങാനുള്ള സൌകര്യം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നിഷേധിക്കണമെന്നും, പകരം സ്വകായ്മ മൂലധനവിപണികളിൽനിന്നു് മൂലധനം ശേഖരിക്കാൻ അവയെ പ്രേരിപ്പിക്കണമെന്നുമുള്ള ആവശ്യങ്ങളേയും നിർദ്ദേശങ്ങളേയുമാണു്.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപ്പാദനത്തിനും പ്രസരണത്തിനുമുള്ള സൌകര്യങ്ങളേപ്പെട്ടെന്നുണ്ടാക്കുന്നതിനു് മൂലധനസഹായംനൽകുന്നതിൽനിന്നും ആർ. ഇ. എ. യെ വിലക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി കോൺഗ്രസ്സിനെക്കൊണ്ടു് നടപടിയെടുപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണു് കൊല്ലങ്ങളായി വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരെ രാഷ്ട്രീയമായ എതിർപ്പിനു അനുവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള മറെറാരു രീതി.

ഈ എതിർപ്പു് മനസ്സിലാക്കാൻകഴിയുന്നതും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അത്യന്തം ആപൽക്കരവുമാണു്. ആവശ്യമായിടങ്ങളിൽ സ്വന്തം വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപ്പാദനസൌകര്യങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽനിന്നും ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ ഫലത്തിൽ തടയുകയാണെങ്കിൽ, അവയ്ക്കുപിന്നെ സ്വകായ്മ വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ദയാദാക്ഷിണ്യത്തെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിവരുമെന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ പരിശ്രമം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതും.

വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും വിതരണംചെയ്യുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിമുഴുവനും, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രധാന ഭാഗംപോലും

അവ സ്വയം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കണമെന്നില്ല. 1959-ൽ 15 ശതമാനം മാത്രമേ അവ സ്വയം ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എന്നതാണ് വാസ്തവം. സ്വന്തം ചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വേദനാജനകമായ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും അവ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ, കുറച്ചു വിദ്യുച്ഛക്തിയെങ്കിലും അവ സ്വയം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നീതിപൂർവ്വമായ നിരക്കുകളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി മൊത്തമായി ലഭിക്കുന്നതുസംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമാണ് വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വന്തം പ്രസരണക്കമ്പിവലകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷം അഭിമുഖീകരിച്ച ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നം. ഈ പ്രശ്നം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലാത്ത സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ചും ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വൈദ്യുതോൽപ്പാദനംനടന്നിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ. എങ്കിലും, പൊതുവെപറയുമ്പോൾ, കർഷകർ അവരുടെ ആവശ്യത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചതിനുശേഷം ഏർപ്പെടുത്തിയ പുതിയ പ്രസരണക്കമ്പിവലകൾക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തിനൽകുന്നതിനു് സ്വകാര്യ വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ അമിതമായ നിരക്കാണ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

അങ്ങിനെ പെടോളിയം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിതമായിത്തീർന്നതുപോലെ, ഫലപ്രദമായ മത്സരംസൃഷ്ടിക്കാൻ തക്കവിധം ശക്തിപ്രാപിക്കുമ്പോൾ മറേറതൊരുതരം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനും ചെയ്യേണ്ടതായിവരുന്നതുപോലെയും, വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചിലപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്വന്തമായ വിദ്യുച്ഛക്തിയൽപ്പാദനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ ആരംഭിച്ചു. സാധാരണക്കാരായ ഏതാനുംജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണശൃംഖലകൾ സംഘടിപ്പിക്കാനും അവയുടെ ഉടമസ്ഥരാകാനും വിജയകരമായിനടത്താനും കഴിയുമെന്നുകാണിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. വേണ്ടിവന്നാൽ, സഹകരണരീതി ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം, ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തിയൽപ്പാദനകായ്യത്തിലും "തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിതന്നെ അതു നിർവ്വഹിക്കാൻ" കഴിയുമെന്നുകൂടി തെളിയിക്കുന്നതാവശ്യമായിരുന്നു.

"ഡെയറി ലാൻഡ് പവ്വർ കൊവാപ്പറേറിവി"ന്റെ കഥ ഇതിനൊരു മാതൃകയത്രെ. 1937ൽ പത്തു വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുത്ത ഒരു യോഗത്തിൽവെച്ചാണ് ഇതു ജനമെടുത്തതു്. വിസ്കോൺസിനിലെ സ്വ

കായ്ക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനികൾ ഒരു യൂണിറ്റിന്ന് (KWH) രണ്ടര സെൻറ് എന്ന അമിതമായ നിരക്കിൽ മാത്രമേ അവയ്ക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തി മൊത്തമായി നല്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ നിലയിൽ, മൊത്തമായി വിദ്യുച്ഛക്തി ലഭിക്കുന്നതിന്നും സ്വന്തമായൊരു മാഗ്ദം സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ് അഭികാമ്യമെന്നും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതേത്തുടർന്നാണ് അവർ യോഗം ചേർന്നതും "വിസ്കോൺസിൻ പവ്വർ കൊവാപ്പറേററീവ്" രൂപീകരിച്ചതും.

ആർ. ഇ. എ.യിൽനിന്നും 6,50,000 ഡോളർ വായ്പ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്ന് ലഭിച്ചു. തുടർന്ന് ഒരു കൊല്ലത്തിന്നുശേഷം വടക്കൻ വിസ്കോൺസിനിലെ ഏഴു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും, സ്വന്തം കമ്പികളിലൂടെയെന്നതിന്നുപുറമെ, ചിപ്പേവാഫാൾസിലെ സ്വന്തം ഡീസൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനശാലയിൽനിന്നുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിയാണ് കർഷകർക്ക് നല്കിയിരുന്നതും.

ഇതിന്നിടയിൽ, വടക്കൻ വിസ്കോൺസിനിലെ തങ്ങളുടെ അയൽപക്കസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ, തെക്കൻ വിസ്കോൺസിനിലെയും അയോവയിലെയും മിന്നെസ്സോട്ടയിലെയും വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നീതിപൂർവ്വമായ നിരക്കുകളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി മൊത്തമായി ലഭിക്കുകയില്ലെന്നുകണ്ടു. തന്മൂലം അവ "ടി–സ്റ്റേറ്റ് പവ്വർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" സംഘടിപ്പിക്കുകയും 1941ൽ വിസ്കോൺസിനിലെ ജിനോവയിൽ ആവിയന്ത്രമുപയോഗിച്ചുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപാദനശാല സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ വൈദ്യുതോൽപാദനശാലയുടെ നിർമ്മാണം പൂർത്തിയാകുന്നതിന്നു തൊട്ടുമുമ്പ് ആ പ്രദേശത്തെ മൂന്നു സഹകായ്ക്ക വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനികൾ ഒരു പുതിയ നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുകയുണ്ടായി, മുമ്പ് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതിൽനിന്നും വളരെ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തി നൽകാമെന്നും. അവയുടെ പെൻസിലിന്റെ മുനയ്ക്ക് എങ്ങിനെയോ ഏറെ ഘനം കുറഞ്ഞിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ?

ഒരൊറ്റക്കാരണം മാത്രം—തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വയം വിദ്യുച്ഛക്തി ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും തെളിയിക്കാനും വിദ്യുച്ഛക്തിക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്തു ചിലവു വരുമെന്നും പ്രായോഗികാനുഭവത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉടനടിയിരുന്നു.

1941 ഒക്ടോബറിൽ "വിസ്കോൺസിൻ പവ്വർ കൊവാപ്പറേറ്റീവും" "ട്രി-സ്റ്റേറ്റ് പവ്വർ കൊവാപ്പറേറ്റീവും" സംയോജിച്ചു "ഡെയറിലാൻഡ് പവ്വർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" രൂപീകരിച്ചു. തുടർന്നുവന്ന മാസങ്ങളിലും വർഷങ്ങളിലുമായി പുതിയ ഉൽപാദനശാലകളും പുതിയ പ്രസരണക്കമ്പികളും ഈ സ്ഥാപനം ഏറ്റെടുത്തുകയുണ്ടായി. മാത്രമല്ല, സാമ്പത്തികമായി കാര്യക്ഷമമായ പുതിയ പ്രവർത്തനരീതികളും നടപ്പിൽ വരുത്തുകയുംചെയ്തു. ഇല്ലിനോയ്, കെൻടക്കി എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഖനികളിൽനിന്നും മിസ്സിസ്സിപ്പി നദിയിലൂടെ തോണികളിൽ വരുന്ന കല്ലരി ഉപയോഗിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന ആവിയന്ത്രങ്ങളാണു് മിക്കവാറും വൈദ്യുതോൽപാദനശാലകളിലുള്ളതു്. ഫ്ളാംബോ നദിയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ജല-വൈദ്യുതോൽപാദനശാലയാണു് ഒന്നു്. ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനു് 60 ലക്ഷത്തിൽ കൂടുതൽ ഡോളർ ചിലവായി. ശക്തിയായ എതിർപ്പുകളുടെ ഫലമായുണ്ടായ കാലതാമസമാണു് ഇതിനും ചിലവു വരുന്നതിനും ഏറിയതും കാരണം. "ഒരുകൂട്ടം കർഷകർചേർന്നു് ഒരു വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപാദനകേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതു് കൊള്ളാവുന്ന ഒരേർപ്പാടല്ല; വലിയ നഗരങ്ങളിൽ ഓഫീസുകളുള്ള കുറേൻ കമ്പനികൾക്കുമാത്രമേ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്കു് അവകാശമുള്ളൂ." എതിരാളികൾ പൊതുവെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ചിന്താരീതി ഇതായിരുന്നു.

പക്ഷേ, കർഷകർ ആ പദ്ധതി നിർമ്മിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിലും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉപയോഗം വർദ്ധിച്ചുവന്നതനുസരിച്ചു് "ഡെയറിലാൻഡ് പവ്വർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" അതിന്റെ ഉല്പാദനക്കഴിവു് രണ്ടും മൂന്നും മടങ്ങു് വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡെയറിലാൻഡ് സഹകരണസ്ഥാപനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന മുഴുവൻ വിദ്യുച്ഛക്തിയും അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരിക്കലും ചിലവാകുകയില്ലെന്നു് ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും എതിരാളികൾ ഉൽഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഉല്പാദനവികസനം ആവശ്യത്തെ നേരിടാൻതക്കവിധമായിട്ടില്ലെന്നാണു് ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

1950ൽ, ആ കൊല്ലംതന്നെ, ഡെയറിലാൻഡ് സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു് 20 ലക്ഷം ഡോളർ മിച്ചമുണ്ടായി. സഹകാര്യ വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ നല്ലാമെന്നു സമ്മതിച്ച ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽപോലും വിദ്യുച്ഛക്തി ലഭിക്കുന്നതിനും അവർ

കൊടുക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്ന തുകയിൽ 20 ലക്ഷം ഡോളർ കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തിൽനിന്നു അവർക്കു വിദ്യുച്ഛക്തി മൊത്തമായി ലഭിച്ചുവെന്നാണു് ഇതിന്നർത്ഥം.

അയൽപക്കക്കാരോടുചേർന്നു് നിങ്ങളും സ്വയം ആവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നപക്ഷം അതുകൊണ്ടു് മെച്ചമുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല.

1958ഓടുകൂടി കർഷകരും മറ്റു ഗ്രാമീണ ഉപഭോക്താക്കളെ മുടക്കം ഒരു ലക്ഷത്തിൽപരംപേർ ഡെയറിലാൻഡു് വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗോടമസ്ഥന്മാരായിത്തീർന്നിരുന്നു. മുൻ പത്തുവർഷങ്ങളായി ജീവിതവിലസൂചിക 30 ശതമാനംകണ്ടു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഡെയറിലാൻഡിൽനിന്നുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ വിലനിരക്കു് 35 ശതമാനം കുറഞ്ഞുപ്പെട്ടകയാണുണ്ടായതു്. ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിഅമ്പത്തൊമ്പതായപ്പോഴേയ്ക്കും വിദ്യുച്ഛക്തി മൊത്തമായി യൂണിറ്റിനു് സെൻറിൽ അല്പംകുറഞ്ഞ നിരക്കിലാണു് വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യം ശരിക്കും ഫലിച്ചു. വിസ്കോൺസിനിൽമാത്രമല്ല, മദ്ധ്യഅയോവയിലും കെൻടക്കിയിലും മിസ്സൂറിയിലും, വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും ഒന്നുചേർന്നു് സ്വന്തം ഉല്പാദന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും രൂപീകരിച്ച ഒരു ഡസൻ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും അതു ഫലിക്കുകയുണ്ടായി.

വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉപശാലാപ്രവർത്തകർ കോൺഗ്രസ്സിനോടാക്രോശിച്ചു. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉല്പാദനത്തിനും വിതരണത്തിനുമായി വായ്പകൊടുക്കുന്നതിൽനിന്നും ആർ. ഇ. എ.യെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമ്മാണം പാസ്സാക്കാനവരാവശ്യപ്പെട്ടു. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള ഓരോ യൂണിറ്റും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും അവ സ്വന്തം പ്രതിയോഗികളെ, തുടക്കംമുതൽതന്നെ തങ്ങളെ ചെറുക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന പ്രതിയോഗികളെത്തന്നെ, ആശ്രയിക്കണമെന്നാണു് ഉപശാലാപ്രവർത്തകർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ ആക്രോശനങ്ങളും കോൺഗ്രസ്സു് ഇന്നുവരെ ചെവിക്കൊണ്ടിട്ടില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യം മറ്റു ചില രീതികളിലും ഫലിക്കുകയുണ്ടായി. യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് കേബിളിന്നും മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും നേരിട്ട ദൌർലഭ്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി വികസനത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ ഇവയുടെ ക്രയകവിലകം കുറയ്ക്കുന്നതിനും

വേണ്ടി ധീരതയോടും ദൂരദൃഷ്ടിയോടുംകൂടി "വിസ്കോൺസിൻ ഇലക്ട്രിക് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" ഒരു സ്വതന്ത്ര അലുമിനിയം കമ്പനിയുമായി ഒരു കരാറിലേപ്പെട്ട ഭീമമായ നഷ്ടത്തിനും സാദ്ധ്യതയുംക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സംരംഭമായിരുന്നു ഇതു്. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടു് നേട്ടമുണ്ടായി. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വികസനത്തെമാത്രമല്ല, പൊതുവെ അലുമിനിയം വിപണികളേയും കൃത്രിമ സ്വാധീനത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉഷ്ണിച്ച ചില വശങ്ങളിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ ഈ സംരംഭത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

1950ൽതുടങ്ങിയ ദശകം മുഴുവനും ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും മറ്റു പരസ്പര സഹായ–സഹകരണ സംരംഭങ്ങൾക്കും എതിരായുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രതിയോഗികൾ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എതിരാളികളുടെ ചിലവിൽ മുഴുവൻ പേജ് പരസ്യങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഗവർമ്മെണ്ടിൽനിന്നു് വൻതോതിൽ സഹായധനം നേടുന്നവയാണെന്നും നികുതിദായകർക്കു ഭീമമായ ചിലവു വരുത്തുന്നവയാണെന്നും അനീതിപരമായ മത്സരമാണവയുടേതെന്നും "അമേരിക്കൻ രീതികൾക്കു്" നിരക്കാത്തവയാണെന്നും അവയെ ചിത്രീകരിക്കാനായിരുന്നു പരസ്യങ്ങളുടെ ശ്രമം. അക്കാലത്തു് അധികാരത്തിലിരുന്നിരുന്ന ദേശീയഭരണത്തിന്റെ പിന്തുണയോടുകൂടി ഉയർന്ന ശമ്പളമുള്ള ഉപശാലാപ്രവർത്തകർ വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദന–പ്രസരണപദ്ധതികൾക്കുള്ള വായ്പകൾ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുണമെന്നും ആർ. ഇ. എ. വായ്പാകാരനു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു് ഈടാക്കുന്ന പലിശനിരക്കു് കൂട്ടണമെന്നും, ആർ. ഇ. എ. നിർത്തൽചെയ്യണമെന്നുപോലും ആവശ്യപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ മൂലധനാവശ്യങ്ങൾക്കു് ബാങ്കുകളേയും ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളേയും സമീപിച്ചു് "സാധാരണ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെതന്നെ ധനം ശേഖരിക്കണമെന്നായിരുന്നവരുടെ നിർദ്ദേശം. സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങൾക്കു് സ്ഥാപനത്തോടുള്ള കൂറു് നശിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്ഥാപനങ്ങളെ കൃത്രികക്കമ്പനികൾക്കു് വിൽക്കുന്നതിനും അംഗങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി സ്വകാര്യകമ്പനികളുടെ ഉല്ലാളന്മാർ ഒന്നടങ്കം ഉത്സാഹിച്ചുപോന്നു. പല കൌൺടികളിലും വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു് ഏറ്റവും വലിയ നികുതിദായകരെങ്കിൽപോലും

സഹകരണ സംഘാപനങ്ങളും "നികുതി സൌജന്യമു"ള്ളവയാണെന്നു് കൂട്ടത്തൽക്കൂട്ടുതൽ ശ്രദ്ധയായി ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

1942 മുതൽ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘാപനങ്ങളുടെ ദേശീയ സേവന ഫെഡറേഷനെന്നനിലയിലും പൊതുക്കായ്മനിയമ നിർമ്മാണരംഗങ്ങളിൽ അവയുടെ വക്താവെന്ന നിലയിലും പ്രവർത്തിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള "നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ട്രിക് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷൻ" ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ഗൌരവമേറിയ പരീക്ഷണത്തേയും വെല്ലുവിളിയേയുമാണു് അഭിമുഖീകരിച്ചതു്. കോൺഗ്രസ്സു് അംഗമായ ക്ലൈസ് ടി. എല്ലിസ്സാണു് അസോസിയേഷനു സജീവമായ നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്നതു്.

അമേരിക്കൻകാഷ്ടികരംഗം സാമ്പത്തികഞെരുക്കത്തിൽ ക്ലേശങ്ങളനുഭവിക്കുകയും വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന വേളയിലാണു് ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചതു്. കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾക്കും പട്ടണങ്ങൾക്കും, നഗരങ്ങൾക്കുപോലും ഇടയ്ക്കുള്ള വൈദ്യുതക്കമ്പികളും പ്രകാശരഹിതമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു്, വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സംഘാപനങ്ങളും ഏല്പ്പെടുത്തിയിരുന്ന നാല്പതുകോടി ഡോളർ മുതൽമുടക്കും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുമില്ല.

ഈ വിമർശനമെല്ലാം എന്തുകൊണ്ടെന്നു് ഒരാൾക്കു് അത്ഭുതം തോന്നും. ജനങ്ങൾക്കുപൊതുവെ വസ്തുതകളും അറിയാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവയെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കും.

ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണപരിപാടിയിൽനിന്നു് അമേരിക്കപണം നേടിയിട്ടുണ്ടു്. വായ്പകളും തിരിച്ചടയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും തികച്ചും കൃത്യനിഷ്ഠ പാലിക്കുന്നുണ്ടു്; നിശ്ചിത സമയത്തിനു മുമ്പുപോലും പണം തിരിച്ചടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിപാടിയുടെ ഭരണചിലവുകൾക്കു് രണ്ടു ശതമാനം പലിശനിരക്കു് ധാരാളമാണുതാനും.

പ്രതിയോഗികളനല്കുന്ന എല്ലാനികുതികളും സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും നല്കുന്നുണ്ടു്. അവ പ്രവർത്തിക്കുന്നയിടങ്ങളിൽ സ്റ്റേറ്റിന്റെയും കൌണ്ടികളുടെയും നികുതിവരുമാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് പണമടയ്ക്കുന്നതിൽ പല സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും മുൻപന്തിയിലാണു്. ഫെഡറൽ ആദായനികുതികളിൽനിന്നും വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘാപനങ്ങളെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ശരിയാണു്. ഈ

ഒഴിവു് മറെറാരുതരം സഹകരണസംഘാപനത്തിനുമില്ല. അംഗമല്ലാത്ത ഒരു ഉപഭോക്താവിനും വിദ്യുച്ഛക്തി നല്കാൻ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾക്കു് അനുവാദമില്ലെന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇങ്ങിനെ നികുതിയൊഴിവു നല്കിയിട്ടുള്ളതിനു് ഭാഗികമായ കാരണം. ലാഭംനേടാത്ത സമാരംഭങ്ങളെന്നനിലയിൽ സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കണമെന്നതിനാലാണു് ഈ ഒഴിവു നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണസംഘാപനങ്ങളുടെ എല്ലാ സമ്പാദ്യങ്ങളും അംഗങ്ങളുടെ സ്വത്താണു്; സംഘാപനങ്ങളുടെതല്ല. സഹകരണസംഘാപനങ്ങളിൽനിന്നു വിതരണംചെയ്യ ലഭിക്കുന്ന "പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള നിധി"വഴി വരുമാനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചോ വ്യാപാരചിലവുകൾ കുറയുന്നതനുസരിച്ചോ അംഗങ്ങൾ ആദായനികുതി അടയ്ക്കുന്നതിനു് ബാദ്ധ്യസ്ഥരത്രെ. "പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള നിധി" ചിലപ്പോൾ റൊക്കമായി നല്കപ്പെടുന്നു. പലപ്പോഴും "മൂലധന വായ്പ പത്രങ്ങളു"ടെ രൂപത്തിലാണതു നല്കപ്പെടുന്നതു്. സഹകരണസംഘാപനങ്ങളുടെ വിദ്യുച്ഛക്തിസമാരംഭത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കുറിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളാണു് ഈ "മൂലധനവായ്പ പത്രങ്ങൾ." അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപമനുസരിച്ചുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിനു് തെളിവാണു് ഈ പ്രമാണങ്ങൾ. 1959 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും രാഷ്ട്രത്തിലെ മുഴുവൻ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘാപനങ്ങളിലുമായി ശരാശരി 17 ശതമാനത്തോളം ഉടമസ്ഥത ഇത്തരത്തിൽ അംഗങ്ങൾ നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിവേഗം വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സഹകരണ സേവനസംഘാപനങ്ങളുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മൂലധനാവശ്യത്തിലേയ്ക്കു പണം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു് മിക്കവാറും ഉത്തമർണ്ണന്മാർ ആവശ്യപ്പെടാവുള്ള 50 ശതമാനം ഉടമസ്ഥാവകാശവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ "മൂലധന വായ്പാ പത്രങ്ങൾ"വഴി അംഗങ്ങൾ ആർജ്ജിക്കുന്ന ഉടമസ്ഥാവകാശം എത്രയോ ലഘുവാണു്. "സാധാരണ" നിരക്കുകളിൽപോലും വായ്പകൾ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്ന കാര്യവും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

കൂടാതെ, ആർ. ഇ. എ. ഈടാക്കുന്ന താഴ്ന്ന പലിശനിരക്കുകൾ സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ഒരു കരാറിന്റെ ഭാഗമാണു്. താഴ്ന്ന പലിശനിരക്കുകൾ നാണയത്തിന്റെ ഒരു പുറംമാത്രമേയാകുന്നുള്ളൂ. ഒരു പ്രദേശത്തു് വിദ്യുച്ഛക്തി ആവശ്യമുള്ളവർക്കെല്ലാം, ചിലവെന്തായാലും, വിദ്യുച്ഛക്തിനല്കാൻ സഹ

കരണസംഘാപനങ്ങൾക്ക ബാദ്ധ്യതയുണ്ട്. ആവശ്യക്കാർ കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിപണികളിൽ സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനമില്ല. 1500ൽ കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള ഏതു സമൂഹത്തിനും സേവനങ്ങളും നല്കുന്നതിൽനിന്ന് സഹകരണസംഘാപനങ്ങളെ കരാർ തടയുന്നുണ്ട്. സഹകരണസംഘാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനസാദ്ധ്യത പുരുക്കുന്ന ഇത്തരം വ്യവസ്ഥകളാണ് നാണയത്തിന്റെ മറുവശത്തു്.

ഒരു വ്യത്യസ്തരീതിയിലുള്ള അമേരിക്കൻ ബിസിനസ് സംഘാപനമാണ് ഈ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘടനകളും. അന്തസ്സുള്ള ഒരു പെരുമാറ്റം അവ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് അഹിക്കുന്നുണ്ട്. മുമ്പ് വൈദ്യുതപ്രകാശമെത്താതിരുന്ന കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും, ഗ്രാമീണഭവനങ്ങളും, വിദ്യാലയങ്ങളും, പള്ളികളും എന്നിവകളിലേയ്ക്ക് അവ വെളിച്ചവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും എത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ വ്യവസായത്തിന്റെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വികേന്ദ്രീകരണം സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തു. സർവ്വവിധ വൈദ്യുത സാധനസാമഗ്രികളുംക്കും സേവനങ്ങളുംക്കും വിശാലമായൊരു വിപണി അവ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇതിലും മഹത്തായ ഒരു കാര്യം അവ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ ജീവരക്തമാണ് വിദ്യുച്ഛക്തി. അതില്ലാതെ ഒരു വ്യവസായമോ ബിസിനസ്സ്ഥാപനമോ പട്ടണമോ നഗരമോ പ്രവർത്തിക്കുകയില്ലതന്നെ. വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണം നിയന്ത്രിക്കുന്നവർ രാഷ്ട്രത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തി ആരുടെ കയ്യിലും ഒരു കുത്തകയായിക്കൂടാ; ഒരു സഹകാര്യ ബിസിനസ്സ്ഥാപനത്തിന്റെ കൈകളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും.

ഈ നിലയിൽ, രാജ്യത്തിലെ വിദ്യുച്ഛക്തി ബിസിനസ്സിൽ 85 ശതമാനവും കൈയടക്കിയിട്ടുള്ള കുറേറൻ സഹകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളും, മൊത്തം ദേശീയ ബിസിനസ്സിൽ താരതമ്യേന നിശ്ചയമായും വളരെ കുറവുമാത്രം പങ്കുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ഇത്രയും ശക്തിയായി നിന്ദിക്കുകയും വമ്പിച്ച സാമ്പത്തിക ശേഷിയുപയോഗിച്ച് ഇത്രയും സമർത്ഥമായി എതിക്കുകയുംചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

മിക്കവാറും പാപ്പരായിത്തീർന്നിരുന്ന കർഷകരുടെ സംഘങ്ങൾക്ക് കൊടും സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയിൽനിന്നും ഉയർന്നുവരാനും സ്വന്തം സൽപേരുകളും സഹകരണത്തിന്റെയും പരസ്പര സഹായത്തി

ന്റെയും രീതിയുമുപയോഗിച്ച് സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന്നായി വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കാനും കഴിഞ്ഞ ഒരു രാജ്യമാണ് നമ്മുടേതെന്നതു് ചിന്തിക്കുന്ന ഓരോ അമേരിക്കാക്കാരനും അഭിമാനിക്കത്തക്കതല്ലേ? മറ്റുവിധത്തിൽ കുത്തകാധിപത്യത്തിലമർന്നിരുന്ന ഒരു വ്യവസായത്തിൽ ആരോഗ്യകരമായ മത്സരം സൃഷ്ടിക്കാൻ തന്മൂലം കഴിഞ്ഞുവെന്നതിൽ നാം സന്തോഷിക്കയല്ലേ വേണ്ടതു്? സമൃദ്ധിയായ ഉല്പാദനവും സാമ്പത്തികമായി പ്രായോഗികമായ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിലനിരക്കിൽ വിതരണവും സാധ്യമാക്കുന്ന ഒരു നയമാണ് മുഴുവൻ ജീവിതത്തിന്റെയും വാണിജ്യത്തിന്റെയും കേവലമായ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി അനുകൂലിക്കാവുന്ന ഏകനയമെന്നതു ശരിയല്ലെ? അങ്ങിനെയെങ്കിൽ, വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും എല്ലാ അമേരിക്കക്കാരുടെയും കൃതജ്ഞതയും അംഗീകാരവും അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മറ്റു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോടെന്നപോലെ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പു് അവ നിലനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രദേശത്തെ അധിവസിക്കുന്നവരിൽനിന്നു്, ആ പ്രദേശത്തെ പുറവും യഥാസ്ഥിതികരായ ബിസിനസ്സുകാരിൽനിന്നുപോലും, ഒരിയ്ക്കലും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നതും വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നാണു് എതിർപ്പ് ഉയരുന്നതെന്നതും അത്ഗർഭമല്ലേ?

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നിടത്തെ ജനങ്ങൾ അവമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള അത്ഭുതകരമായ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ദൃക്സാക്ഷികളാണെന്നതാണു് ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തിനു കാരണം. ജോർജിയയിലെ ഒരു ഗ്രാമീണ തപാൽശിപായി പറഞ്ഞതുപോലെ, "മലമ്പനിബാധിച്ചു്, അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പരുത്തികൃഷിചെയ്യുന്ന പ്രദേശമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന നാട്ടിൻപുറം ആധുനികരീതിയിലുള്ള ഒരു കൃഷിപ്രദേശമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ഗ്രാമീണജനങ്ങളും ദിനപത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിരം വരിക്കാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം കുട്ടികളെ കോളേജിലേയ്ക്കയക്കുന്നു. രാത്രി നല്ല വൈദ്യുതവിളക്കിനുകീഴിൽ ഇരുന്നു വായിക്കുന്നു. അമ്മയ്ക്കു് ഒരമ്മയുടെ കടമകളും നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള സമയം അവിടെയുണ്ടു്."

അമേരിക്കൻസമ്പദ്വ്യവസ്ഥിതിന്റെ ശോഭനമായ വശങ്ങളിലൊന്നു്, ഈ മഹൽവ്യാവസായികരാഷ്ട്രത്തിലെ അതിപ്രധാനവ്യവസായത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം നാൽപ്പത്തിയഞ്ചുലക്ഷത്തോളം കർഷകരുടേയും ഗ്രാമീണരുടേയും ഉടമസ്ഥതയിലാണെന്നതത്രെ. നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യായം

സവ്വരുടെയും ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രാവർത്തികമാക്കാൻകഴിയുമെന്ന് ഗ്രാമീണവിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കഥ തെളിയിക്കുന്നു. അതിന്നുംപുറമെ, ജനങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അങ്ങിനെ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻകഴിയുമെന്നുകൂടി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിയോഗികളുടക്കം മുഴുവൻ രാഷ്ട്രത്തിന്നും സഹകരണം ഗുണകരമാണെന്നും അതു തെളിയിക്കുന്നു.

കാരണം, നീതിപൂവ്വമായ നിരക്കുകളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിനൽകുകയാണെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള ചിലവുവഹിക്കാൻ കഷ്ടകർഷകഴിയുമെന്നും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കാണിക്കുകയും അങ്ങിനെ സ്വന്തം സേവനങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല, പ്രതിയോഗികളുടെ സേവനങ്ങൾക്കുകൂടി വിപുലമായ ഒരു പുതിയ വിപണി തുറക്കുകയുമുണ്ടായി.

വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ നേരിടുന്ന തടസ്ഥങ്ങളും പരിമിതികളും അവയ്ക്കനുവദിക്കപ്പെട്ടന്ന കുറഞ്ഞ ചിലശനിരക്കുകളേയും പ്രത്യേക നികുതി പദവിയേയും ധാരാളം നീതീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തടസ്ഥങ്ങളും പരിമിതികളുമുണ്ടായിട്ടുകൂടി, വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ മിക്കവാറും നിശ്ചലമായിത്തീർന്നിരുന്ന ഒരു വ്യവസായത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ ചലശനശക്തി കുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. സാങ്കേതികതൊഴിലില്ലായ്മ വ്യാപകമായിത്തീരാതിരിക്കത്തവിധം ആ വ്യവസായത്തിൽ കുത്തകസ്വാധീനത്തെ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ തടഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ഗ്രാമീണഅമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ വിജയകരവും അതിപ്രധാനവും സ്ഥായിയുമായ ഘടകങ്ങളാണെന്നുള്ളതിന്നു് ഏറ്റവും മികച്ച തെളിവാണു് പ്രതിയോഗികളിൽനിന്നുള്ള രൂക്ഷമായ എതുപ്പുകൾ.

പുതിയ പ്രസിഡണ്ടു് ജോൺ എഫ്. കെന്നഡി 1961-ൽ അധികാരമേറ്റെടുത്തതോടെ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും മറുസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ഭാവി ഗണ്യമായും ശോഭനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മുൻഭരണം അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന നിലപാടിനു വിരുദ്ധമായി, രാജ്യത്തു നിലവിലുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും പ്രശ്നങ്ങളേയും മൂല്യങ്ങളേയുംകുറിച്ചു് വ്യക്തമായധാരണ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു് മിസ്റ്റർ കെന്നഡിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും.

അദ്ധ്യായം ആറ്

കത്തകാധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതീക്ഷയും

ജീവിതനിലവാരങ്ങളുടെ അനുക്രമമായ വളച്ച്, വസ്തുവ്യത്യാസങ്ങളുടെ അവ്യക്തരൂപം, സമ്പത്ത്, ഉടമസ്ഥത, വരുമാനം എന്നിവയുടെ കൂടുതൽ വിപുലമായ വിതരണം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് യുദ്ധാനന്തരകാലത്ത് അമേരിക്കയിൽ വളരെയേറെ അവകാശവാദങ്ങളുയരുകയുണ്ടായി. യുദ്ധത്തിനു തൊട്ടുപിറകെവന്ന വർഷങ്ങളിൽ ഈ മൂന്നു പ്രവണതകളും പ്രബലമായിരുന്നുവെന്നതിനു് സാരമായ തെളിവുണ്ടായിരുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ സ്വന്തം മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും ചുറ്റും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന തൊഴിൽശാലകളും ഇന്നും വിദേശസന്ദർശകർക്ക് അമേരിക്ക കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്ന മഹത്തായ പ്രദർശനവസ്തുക്കളിലൊന്നത്രെ. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കുപകരം സൈക്കിളുകളായിരിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വാഹനവും ഉണ്ടായിരിക്കയുമില്ല.

ഒന്നാമത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും അവകാശവാദങ്ങളും ശരിയാണു്. ജീവിതനിലവാരങ്ങളും ഇപ്പോഴും ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്റ്റെനോഗ്രാഫർമാരെ വേഷഭൂഷാദികളാംകൊണ്ടു് ധനികസ്ത്രീകളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചുകാണാൻ ഇപ്പോഴും സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ, മൂന്നാമത്തെ അവകാശവാദം വസ്തുതകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതല്ല. മറിച്ചു്, സാമ്പത്തികശക്തി മുഴുക്കെംപേരിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കൂടുതൽ കൂടുതൽ വ്യവസായങ്ങളും മൂന്നോ നാലോ മികച്ച സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആധിപത്യത്തിൽ അമർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വ്യവസായങ്ങളുടെ തുല്യ ഉടമസ്ഥത ഫലപ്രദമായി കൈവശംവെച്ചുപോരുന്നതു് ജനസംഖ്യയിലെ തുച്ഛമായ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണു്. വ്യവസായ ഭീമന്മാരിൽനിന്നു് തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായി വർത്തിക്കുന്ന ചെറുകിട ബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളും വ്യാവസായിക

മത്സരത്തെ അതിജീവിക്കാൻ വദ്ധമാനമായതോതിൽ പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണു്.

കോർപൊറേഷനുകളുടെ സ്റ്റോക്കുമൂലധനത്തിൽ ഒന്നോ അതിൽകൂടുതലോ ഓഹരികളുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നോ അതിലധികമോ അംഗങ്ങളുള്ള 37,50,000 കുടുംബങ്ങളാണു് 1952ൽ അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നതു്. ഉടമസ്ഥത വിപുലപ്പെടുത്താനും, അങ്ങിനെ ''ജനകീയ മുതലാളിത്ത''ത്തെ ഭൗതികമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കാനുംവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ട നാലുകൊല്ലക്കാലത്തെ തീവ്രയത്നങ്ങൾക്കുശേഷം 1956ൽ ഇത്തരം കുടുംബങ്ങളുടെ എണ്ണം 45 ലക്ഷം മാത്രമായാണു് ഉയർന്നതു്. ഏതാണ്ടു് 4 കോടി കുടുംബങ്ങൾ സ്റ്റോക്കുടമസ്ഥതയൊന്നുമില്ലാതെ പിന്നെയും അവശേഷിച്ചിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ഏതെങ്കിലും കോർപൊറേഷനുകളിൽ മുതൽമുടക്കിയപക്ഷം ഒരു ഓഹരിയെങ്കിലും കരസ്ഥമാക്കി ഉടമസ്ഥത നേടിയിരുന്നതു് പത്തിൽ ഒരു കുടുംബം മാത്രമാണു്.

ഇതിനെതിരെ, നാലിലൊരു കുടുംബംവീതം ഒന്നോ, അതിലധികമോ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്നോ അതിലുപരിയോ ഓഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയുള്ളവരത്രെ. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൊത്തം ബിസിനസ്സിൽ 85 ശതമാനവും നിർവ്വഹിക്കുന്ന റജിസ്റ്റർചെയ്ത എല്ലാ കോർപൊറേഷനുകളുംചേർന്നു് ഉടമസ്ഥാവകാശം നല്കിയിട്ടുള്ളതിന്റെ രണ്ടരമടങ്ങു് കുടുംബങ്ങൾക്കു്, ഏതാണ്ടു് രണ്ടുശതമാനം മാത്രം ബിസിനസ്സു് നിർവ്വഹിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉടമസ്ഥതയിൽ പങ്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണിതു്; പ്രത്യേകിച്ചും ''ജനകീയ മുതലാളിത്തം'' യഥാർത്ഥമായും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിൽ നമുക്കു് താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ.

ഡ്യൂപോണ്ടു് കുടുംബം 400 കോടിയും റോക്കഫെല്ലർ, മെല്ലോൺ കുടുംബങ്ങളും 300 കോടി വീതവും ഡോളർ വിലയുള്ള കോർപൊറേഷൻ മൂലധനസ്റ്റോക്കിന്റെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ''അമേരിക്കൻ ഇക്കണോമിക് റെവ്യൂ''വിൽ വിക്ടർ പോളോ സമീപകാലത്തു് എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ മുണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേ സന്ദർഭത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ മുഴുവൻ വ്യാവസായിക ജീവനക്കാരുംചേർന്നു് ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്നതു് എഴുപത്തിയഞ്ചുകോടി ഡോളറിൽ താഴെ വിലവരുന്ന സ്റ്റോക്കു (ഓഹരികൾ) മാത്രമാണു്.

1929ലെ സാമ്പത്തികത്തകർച്ച മുതൽ ഏതാണ്ട് 1949 വരെ സമ്പത്തും സ്വത്തും കൂടുതൽ വ്യാപകമായി വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രവണത നിലനിന്നിരുന്നു. തുടർന്ന് ഒരു എതിർപ്രവണത ഉയർന്നുവന്നു. 1953 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും രാഷ്ട്രത്തിലെ മൊത്തം വ്യക്തി സമ്പത്തിൽ 30 ശതമാനവും ജനസംഖ്യയിൽ രണ്ടു ശതമാനത്തിൽ കുറവുപേരുടെ കൈവശമായിത്തീർന്നു. കോർപൊറേഷൻ സ്റ്റോക്കുമൂലധനത്തിന്റെ 80 ശതമാനവും സ്റ്റോറ്-ലോക്കൽ ഗവൺമെണ്ടുകളുടെ ഫലത്തിലെല്ലാബോണ്ടുകളും ഈ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലായിരുന്നു.

1952ൽ ചരക്കുല്പാദനവ്യവസായത്തിന്റെ 51½ ശതമാനം ആസ്തികളും രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അഞ്ഞൂറു കോർപൊറേഷനുകളുടേതായിരുന്നുവെന്നും ചെറുകിടബിസിനസ്സിനെസംബന്ധിച്ചുള്ള അമേരിക്കൻ പ്രതിനിധിസഭയുടെ പ്രത്യേകകമ്മിറ്റി കാണുകയുണ്ടായി. മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം, 1955ൽ, ഇതു 57 ശതമാനത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചുചാടിയതായി കമ്മിറ്റി കണ്ടു. നിലവിലുള്ള പ്രവണതകൾ തുടരുന്നപക്ഷം 1978 ആകുന്നതോടെ ഈ അഞ്ഞൂറു സ്ഥാപനങ്ങൾ അമേരിക്കയിലെ മുഴുവൻഫാക്ടറികളുടെയും ഉടമസ്ഥരായിത്തീരുമെന്ന മിതമായ ഒരു നിഗമനത്തിലാണ് അല്പം മുന്നോട്ടുതള്ളി ചിന്തിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് കമ്മിറ്റി എത്തിച്ചേർന്നതു്.

നിയന്ത്രണത്തിലും തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിലുമുള്ള കേന്ദ്രീകരണം ഉടമസ്ഥതയുടെ കേന്ദ്രീകരണത്തോടൊത്തുപോകും. ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലത്തു് പാർക്കുചെയ്യാവുന്ന ഒരു ചെറിയ കാർ നിർമ്മിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ക്രൈസ്ലറുടെ തീരുമാനം ജനറൽ മോട്ടോഴ്സും ഫോർഡും എന്തു ചെയ്യാൻ തീരുമാനിക്കുന്നുവെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നു് ക്രൈസ്ലർകോർപൊറേഷൻ പ്രസിഡണ്ടു് പ്രസ്താവിച്ചതായി "വാൾസ്ട്രീറ്റ് ജേർണൽ" 1959 മാർച്ചിൽ റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹമങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, അത്തരം ഒരു ചെറിയ കാറിന്റെ വില്പനനിരക്കു് ജനറൽ മോട്ടോഴ്സിന്റെ വിലനിർണ്ണയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു് ഒരു വാസ്തവമാണു്.

പുതിയ പ്രവർത്തനക്രമമനുസരിച്ചു് അമേരിക്കൻ ബിസിനസ് എങ്ങിനെ നടത്തപ്പെടണമെന്നാണു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ ചെറുകിട ബിസിനസ്സുകാരനു് ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയാസമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു.

ചെറുകിട ബിസിനസ് ഭരണവകുപ്പിൽനിന്ന് വായ്പ ലഭിച്ചിരുന്ന ഒരു ചെറുകിട റൊട്ടിനിർമ്മാതാവ് 1957ൽ ഒരു വലിയ സൈനിക ഭക്ഷ്യസ്റ്റോറിലേയ്ക്ക് റൊട്ടി നല്കുന്നതിനുള്ള ലേലത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. വളരെ വലിയ നാലു ബേക്കറികൾക്കുമാത്രമാണ് അതുവരെ കരാർ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവരുടെ നിരക്കുകൾ, ഒരിനത്തിനൊഴിച്ച്, എപ്പോഴും സമമായിരുന്നു. വെള്ളറൊട്ടിക്ക് $17\frac{1}{2}$ സെൻറും കമ്പുറൊട്ടിയൊഴികെ മറ്റെല്ലാതരം റൊട്ടികൾക്കും ഒരുപോലെയുള്ള നിരക്കുകളുമാണ് അവർ ലേലത്തിൽ കാണിച്ചിരുന്നത്. കമ്പുറൊട്ടിക്ക് മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ ഒരുസെൻറ് കുറഞ്ഞ വില ആർ ആവശ്യപ്പെടണമെന്ന് നറുക്കെടുത്തു തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു അവർ പതിവെന്നതോന്നുന്നു. നറുക്കെടുപ്പിനെത്തുടർന്ന് കമ്പുറൊട്ടിക്കു കുറഞ്ഞ നിരക്കു കാണിക്കുന്ന നാലിലേതെങ്കിലുമൊരു ബേക്കറിക്ക് സ്വാഭാവികമായും കരാർ ലഭിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു.

നമ്മുടെ ചെറുകിട റൊട്ടിക്കാരൻ റൊട്ടി ഒന്നിന് $12\frac{7}{10}$ സെൻറുവീതം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതുവരെ സൈനികസ്റ്റോർ നല്കിവന്നിരുന്നതിൽനിന്നും വളരെ താഴ്ന്ന നിരക്കാണിതു്. പക്ഷേ, ഉടനെത്തന്നെ, നാലു വലിയ ബേക്കറികളിലൊന്ന് $10\frac{1}{2}$ സെൻറുവീതം വിലനിശ്ചയിച്ച് മുന്നോട്ടുവന്നു. വലിയ റൊട്ടിനിർമ്മാതാക്കളുടെ അതുവരെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതിൽനിന്നും 40 ശതമാനത്തോളം കുറഞ്ഞനിരക്കാണിതു്. കരാർ ആ ബേക്കറിക്ക് ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു.

അമേരിക്കയിലെ ഗവേഷണ–വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ 85 ശതമാനവും 375 മികച്ച കമ്പനികളുടെ മാത്രമാണ് ഇന്നു നടത്തിവരുന്നതു്.

പ്രതിരോധാവശ്യങ്ങൾക്ക് ചരക്കുകളും നല്കുന്നതിനുള്ള കരാറുകളിൽ 94 ശതമാനവും അതേ കുറേൻസ്ഥാപനങ്ങൾക്കാണ് ലഭിക്കുന്നതും.

ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിന്റെ രംഗത്തുമാത്രമല്ല, മറ്റു ബിസിനസ് രംഗങ്ങളിലും കുത്തക വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

അമേരിക്കയിൽ 1939ൽ 3,87,000 ചില്ലറ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളുണ്ടായിരുന്നതു് 1954ൽ 2,79,000 ആയി കുറഞ്ഞു—39 ശതമാനം ഇടിവു്. മാത്രമല്ല, 1959 ആയതോടെ 2,79,000 സ്റ്റോറുകളിൽ തന്നെ 6000 സ്റ്റോറുകൾമാത്രമാണ് മൊത്തം വില്പനയുടെ മൂന്നിലൊരു ഭാഗവും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്.

രണ്ടു ടെലിവിഷൻ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമായി 90 ശതമാനം പ്രേക്ഷകരുണ്ടെന്നും ന്യൂയോർക്ക് നഗരത്തിലെ 18 സ്ഥാപനങ്ങൾ ചേർന്നാണ് റേഡിയോ–ടെലിവിഷൻപരസ്യത്തിന്റെ 80 ശതമാനവും കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതെന്നും കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റെ 1958ലെ പൊതുസമ്മേളനത്തിൽ കേന്ദ്രവാർത്താവിനിമയ കമ്മീഷനിലെ ഒരംഗം അറിയിക്കുകയുണ്ടായി.

വർത്തമാനപത്രങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള മത്സരം മിക്കവാറും ഒരു പൂർവ്വകാലവസ്തുതയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിൽ ഏതാണ്ട് 1400 നഗരങ്ങളിൽ പ്രതിദിനവർത്തമാനപത്രങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ, വിഭിന്നവും വ്യത്യസ്തവുമായ കമ്പനികളോ വ്യക്തികളോ ഉടമസ്ഥതവഹിച്ചു നടത്തുന്ന ദിനപത്രങ്ങൾ മുന്നൂറിൽതാഴെ നഗരങ്ങളിൽമാത്രമാണുള്ളത്. മറ്റെല്ലാ നഗരങ്ങളിലും പത്രങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പൊതുവിജ്ഞാനവിതരണരംഗത്ത് പൂർണ്ണമായ കുത്തകയാണുള്ളത്. തങ്ങൾക്ക ഇഷ്ടമുള്ളത് പറയുന്നതിലേക്ക് സ്വന്തമായി പത്രംനടത്തുന്നതിനു വേണ്ടത്ര മൂലധനമുള്ള അപൂർവ്വം വ്യക്തികളുടെ "സ്വാതന്ത്ര്യ"മായി പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം ഏറിയതും ചുരുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 1960–ൽ മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം സെനറ്റരംഗമായി തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു മത്സരിക്കുന്ന, സർവ്വരാലും ആദരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമുഖ സെനറ്റരംഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്റ്റേറ്റിലുള്ള നാലക്കണക്കിനു ദിനപത്രങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ എണ്ണത്തിൽനിന്നല്ലാതെ പിന്തുണ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഭരണത്തിലിരിക്കുന്ന "പ്രഗത്ഭസംഘ"ത്തിന്റെ ആനുകൂല്യമില്ലാത്ത ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയിലെ അംഗമാണദ്ദേഹം. ഈ സെനറ്റരംഗത്തിന്റെ സ്വന്തംസ്റ്റേറ്റിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ നഗരത്തിൽ ഡെമോക്രാട്ടിക്കുകക്ഷിക്ക് സാധാരണയായി മൂന്നിൽ രണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നിലൊന്നോ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ആ നഗരത്തിലാകെയുള്ള നാലു ദിനപത്രങ്ങളും റിപ്പബ്ലിക്കുകക്ഷിയുടെ ഉറച്ച അനുകൂലികളാണ്. അവയുടെ ഉടമകളും റിപ്പബ്ലിക്കൻകക്ഷിക്കാരാണെന്നതുമാത്രമാണ് കാരണം. പത്രത്തിനു പക്ഷഭേദമൊന്നുമില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലതാനും. ഒരഭിപ്രായഗതിയുള്ളവരുടെ സ്വത്താണതെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. വ്യത്യസ്താശയങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള മത്സരം ഫലത്തിൽ ഒരു ചരിത്രംമാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പത്രരംഗത്ത് അഭിപ്രായൈക്യമാണുള്ളത്—അങ്ങിനെ ഐകരൂപ്യമുള്ള അഭിപ്രായംവളർത്താൻ എല്ലാവരോടും ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭയാനകമായ ഈ സമ്പത്തികശക്തികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ ചില ഫലങ്ങൾ വളരെ വ്യക്തമത്രെ. ഏറ്റവുംവലിയ അഞ്ഞൂറു കോർപൊറേഷനുകളുടെ ശരാശരി ലാഭനിരക്ക് പ്രതിവർഷം 10—12 ശതമാനമാണെന്നു് ഇതുസംബന്ധിച്ചു് "ഫോർച്യൂൺ" മാസിക നടത്തിയ വാർഷികപഠനം കാണിക്കുന്നു. "യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീൽ കോർപൊറേഷൻ" 1959-ലെ ആദ്യത്തെ 6 മാസങ്ങളിൽ തന്നെ വില്പനയിന്മേൽ പത്തുശതമാനവും നിക്ഷിപ്തമൂലധനത്തിന്മേൽ 17 ശതമാനവും ലാഭംനേടുകയുണ്ടായി.

ലാഭംനേടുന്നതു് ഒരു ചീത്തകാര്യമാണെന്നല്ല പറയുന്നതു്. പക്ഷേ, ചെറുകിടബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശരാശരി ലാഭനിരക്കു് വൻകിടസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിരക്കിന്റെ അഞ്ചിലൊന്നുമുതൽ പത്തിലൊന്നുവരെ മാത്രമേ വരുന്നുള്ള എന്നു കാണേണ്ടതുണ്ടു്.

തങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും വിലനിരക്കുകൾ എത്രയായിരിക്കണമെന്നു് തന്നിഷ്ടമനുസരിച്ചു് നിശ്ചയിക്കാവുന്ന ഒരു സ്ഥാനത്താണു് വലിയകമ്പനികൾ വർത്തിക്കുന്നതെന്നതാണു് ഈ വ്യത്യാസത്തിനു കാരണം. ഈ വസ്തുത 1958 വേനലിൽ "ഇൻറർനാഷണൽ മിനറൽസ് ആൻഡ് കെമിക്കൽ കോർപൊറേഷന്റെ" ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ നെൽസൺ സി. ഡൈറ് ഇങ്ങിനെ വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായി: "വ്യവസായത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വിലനിണ്ണയനടപടികളെപ്പോലെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി മറ്റൊന്നുമില്ല. വിമർശനത്തെ നാം നേരിടുകതന്നെവേണം. നീതികരണത്തേക്കാൾ വിശദീകരണമാണാവശ്യം. ഓരോ കമ്പനിയും സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾനേടുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയെന്നനിലയിലാണു് വിലനിണ്ണയത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ആകസ്മികമായല്ലാതെ, ഒരു നയമനുസരിച്ചും പദ്ധതിയനുസരിച്ചും വിലനിണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നതാണു് ഫലം." ഇതോടൊപ്പം, മുന്നൊരദ്ധ്യായത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, "ഉരുക്കും നാണ്യവീഴ്ചയും: വസ്തുതയും മിത്ഥ്യയും" എന്നപേരിൽ "യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീൽ കോർപൊറേഷൻ" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ലഘുലേഖലയിൽ അമേരിക്കയിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള 85 ശതമാനം വിലനിരക്കുകളും കല്പിതവിലകളാണെന്നു് നാം വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കമ്പനികളുടെ മാനേജ്മെണ്ടുകൾക്കു് രേണപരമായ തീരുമാനങ്ങൾവഴി നിശ്ചയിക്കാവുന്നവയും അപ്രകാരം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട

ന്നവയുമായ വിലകളാണ് "കല്പിത വിലകൾ." സ്വന്തം വ്യവസായത്തിൽ—സാധാരണയായി മൂന്നോ നാലോ മറ്റു സഹോദരകമ്പനികളോടൊത്തു്—കുത്തകനിയന്ത്രണമുള്ള കമ്പനിക്കുമാത്രമേ ഇങ്ങിനെ "കല്പിതവിലകൾ" നിശ്ചയിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പൊതുവെയുള്ള സാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങളുമായോ ചരക്കുകളുടെ ലഭ്യതയും ആവശ്യവും സംബന്ധിച്ച സ്ഥിതിഗതികളുമായോ "കല്പിതവിലകൾക്കു" ബന്ധമില്ല. 1959 ആദ്യം ഉരുക്കിന്റെയും മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെയും വിലവർദ്ധനകളെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു് "സാമ്പത്തികശാസ്ത്രമനുസരിച്ചു് അവയ്ക്കു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലെ"ന്നു് ഫെഡറൽ റിസർവ്വു് ബോർഡിന്റെ ഗവേഷണഡയറക്ടർ റാൽഫ് എ. യങ്ങ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

അവയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനമില്ലതന്നെ.

ആവശ്യത്തിനു പര്യാപ്തമായതിനേക്കാൾ ചരക്കുകൾ വളരെക്കൂടുതൽ ലഭ്യമായിരുന്നിട്ടുകൂടി ഉരുക്കിന്റെയും മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെയും വിലനിരക്കുകൾ 1959ൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ഉരുക്കുവ്യവസായം ആ സന്ദർഭത്തിൽ കഴിവിന്റെ അമ്പതുശതമാനംമാത്രമാണു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെ വില്പന പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. എന്നിട്ടുപോലും വിലകൾ ഉയർത്തപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്—താഴ്ത്തപ്പെടുകയല്ല.

വിലക്കയറ്റത്തെയും ഡോളറിന്റെ ക്രയശക്തിക്കു നേരിട്ടുന്ന അപായത്തെയുംകുറിച്ചുള്ള മുറവിളികൾ 1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകമുടനീളം മുഴങ്ങിക്കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. വിലക്കയറ്റത്തെ ഇതുപോലെ സംഭ്രമത്തോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചിരുന്നവരിൽ ആർക്കുംതന്നെ അതെവിടുന്നുണ്ടായി എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അതിന്റെ ഉത്ഭവം നേരിട്ടു് കുത്തകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ വ്യവസായികശക്തിയിൽനിന്നത്രെ. സാമ്പത്തികമത്സരമുള്ള വ്യവസായങ്ങളെപ്പോലെ നമ്മുടെ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ 1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ യാതൊരുതരത്തിലും വിലവർദ്ധന ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. 1953–1958ൽ കാഷ്കോല്പന്നങ്ങളുടെ വിലകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അഞ്ചുശതമാനം കുറഞ്ഞു. അതുപോലെതന്നെ തുണിച്ചരക്കുകളുടെ വിലകളും. സാമ്പത്തികമത്സരം ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്ന വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുള്ള രണ്ടു് ഉദാഹരണങ്ങൾമാത്രമാണിവ. എന്നാൽ ഇതിനിടയിൽ ഉരുക്കുവിലകൾ 37 ശതമാനവും

മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെയും യന്ത്രങ്ങളുടെയും വിലകൾ 22 ശതമാനവും പുകയിലയുടെ വിലനിരക്കുകൾ 15 ശതമാനവും ഉയർത്തപ്പെട്ടു. കുത്തകനിയന്ത്രണംവഴിയായി കല്പിതവിലനിർണ്ണയം സാദ്ധ്യമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളിലും ഇങ്ങിനെ വിലനിരക്കുകൾ പൊതുവെ ഉയർത്തപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഫലമോ? കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെയും മറ്റ് ഏതാനും ഇനങ്ങളുടെയും വിലകളിൽ കുത്തനെ ഇടിവുണ്ടായിട്ടുപോലും പ്രസ്തുത അഞ്ചുവർഷങ്ങളിലെ മൊത്ത വിലസൂചികയിൽ 8 ശതമാനം വർദ്ധനയാണ് നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടത്.

കുത്തക ശരിക്കും കൊള്ളനടത്തി.

ഗൌരവമേറിയ മറ്റൊരു കൊള്ളകൂടി കുത്തക നടത്തുന്നുണ്ട്. കുത്തകസ്ഥാനമാജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ വികസനത്തിന്നധികവും മൂലധനമുണ്ടാക്കുന്നത് മൂലധനാഹരികൾ വിറ്റിട്ടല്ല, "അഭ്യന്തര മൂലധനോപയോഗം" എന്നറിയപ്പെടുന്ന രീതിയിലാണ്. അതായത്, പുതിയ വ്യാവസായികഘടകങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നോ തങ്ങളോട് മത്സരിക്കുന്ന ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളെ വിലയ്ക്കെടുക്കുന്നതിന്നോവേണ്ടി സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് കുത്തകക്കമ്പനികൾ ചെയ്യുന്നത്.

നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലുള്ള കുത്തകമേഖലയിലെ മുതലുടമകളും തൊഴിലാളികളും വർദ്ധിച്ച സാങ്കേതിക കാര്യക്ഷമതയിൽ നിന്നുള്ള നേട്ടങ്ങൾ മുഴുവൻരാഷ്ട്രത്തിന്നുമായി കൈമാറാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നുവെന്നാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതിന്റെ സാരം. അവരങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ വിലനിരക്കുകൾ താഴ്ത്തുകയോ, അഥവാ അതേ വിലനിരക്കുകളിൽതന്നെ മെച്ചപ്പെട്ട ഉല്പന്നങ്ങൾ നല്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നു. പുതിയ ഓഹരിപത്രങ്ങൾ ഇറക്കാതെതന്നെ പുതിയ ഘടകങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നും ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളെ അങ്ങിനെത്തന്നെ വിലയ്ക്കെടുക്കുന്നതിന്നും സാദ്ധ്യമാകുമായ് ഇത്രയും ഉയർന്ന ലാഭനിരക്കുകൾ അവർ നിലനിർത്തുമായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താക്കളിൽനിന്നും പ്രസ്തുത ഉല്പന്നങ്ങൾക്കുള്ള യഥാർത്ഥ ഉല്പാദനച്ചിലവുമാത്രമല്ല, കൂടുതലായി ഏർപ്പെടുത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന പുതിയ ഫാക്ടറികൾക്കുള്ള ചിലവുകൾകൂടി അവർ വസൂലാക്കുമായിരുന്നുമില്ല.

ഇത്തരം ശീലങ്ങൾ തുടരുന്നിടത്തോളംകാലം സാങ്കേതിക രംഗത്തെ തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിക്കുന്നതും കൃഷിതുടങ്ങി ഇപ്പോഴും മത്സരം നിലനില്ക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ക്ലേശിക്കുന്നതുമാണ്. തുടർന്ന് അമേരിക്കൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചനിരക്ക് മന്ദമായിത്തീരുകയും പിറകോട്ട് പോവുകയുംചെയ്യും.

ഇക്കാര്യത്തിലെന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, യൂണിയൻമായിൽകമ്പനി സമീപകാലത്തു നടത്തിവരുന്ന ഒരു പരസ്യത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ, "അപൂർവ്വംപേരുടെ കൈകളിൽ, അവർ ബിസിനസ്സുകാരോ ഉത്തമണ്ണന്മാരോ വ്യവസായികളോ ഗവണ്മെണ്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ തൊഴിലാളിനേതാക്കളോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, ഏതു ശക്തികേന്ദ്രീകരണവും അനിവാര്യമായും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ വിലവിലായിരിക്കും."

എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേതീരൂ. അല്പാത്തപക്ഷം അമേരിക്കയിലെ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യവും സാമ്പത്തികസമാരംഭവും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയും "കല്പിത വിലനിർണ്ണയ"ത്തിന്റെ സഹായവർത്തികളായ ഉല്പാദോനിയന്ത്രണങ്ങളുടെ ഇരുമ്പിപ്പിടുത്തത്തിൽപെട്ട് സാവധാനം അപ്രത്യക്ഷമായിത്തീരും.

പക്ഷേ, നമുക്കു ചെയ്യാവുന്നതു് എന്താണ്?

നമ്മുടെ മുഴുവൻ സാമ്പത്തികജീവിതവും ഏതാനും കോർപൊറേഷനുകളുടെ കുത്തകനിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയമായിത്തീരുന്നതുവരെ, വിലമത്സരം പരിപൂർണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുവരെ, മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾ, ഉരുക്ക്, കാഷ്ടികയന്ത്രങ്ങൾ, രാസപദാർത്ഥങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇന്നു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളിലേയ്ക്കും പുതിയ കമ്പനികളുടെ പ്രവേശം അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നതുവരെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്, പുരുഷായുസ്സിയപക്ഷം നാം പരിചിന്തിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു പോംവഴി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെത്തേടി രാഷ്ട്രസ്ഥാപകന്മാർ പ്രക്ഷുബ്ധമായ കടലുകളെ എതിരിട്ട ധീരതയുടെ പാരമ്പര്യമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് അത്തരത്തിലൊരു അന്ത്യമുണ്ടാകാനനുവദിക്കുമെന്നു് ആലോചിക്കാൻപോലും പ്രയാസമാണ്. പക്ഷേ, പൊതുജനങ്ങളിൽ ഇന്നു കാണുന്ന മന്ദത അതിവേഗംതന്നെ ക്ഷോഭമായിമാറാത്തപക്ഷം ഇതുതന്നെ സംഭവിക്കാനാണു സാദ്ധ്യത.

ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമങ്ങളും യഥാർത്ഥമായും നടപ്പിൽവരുത്തുകയാണു് മറെറാരു പോംവഴി. ഷെർമാൻ ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം അതു നടപ്പിൽവരുത്താനുള്ള നടവടികളും ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമങ്ങളും ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ, ഒരു പ്രത്യേകവ്യവസായത്തിൽ കുത്തകാധികാരം യഥാർത്ഥത്തിൽ നിലവിലുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതുതന്നെ, അതെങ്ങിനെ നിലവിൽവന്നുവെന്നു നോക്കാതെ ആവശ്യമായ പരിഹാരനടപടികളും എടുക്കുന്നതിനു് മതിയാവുന്നതരത്തിൽ ആ നിയമങ്ങളും ഭേദഗതി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്.

ആ പരിഹാരനടപടി എന്താകാമെന്ന വിഷമകരമായ ചോദ്യം തുടർന്നു് ഉയർന്നുവരുന്നു. ജനറൽ മോട്ടോർസ്, ജനറൽ ഇലക്ടിക്, ജനറൽ ഫുഡ്സ്, അല്ലെങ്കിൽ മറേറതെങ്കിലും "ജനറല്"കളെ നിർബ്ബന്ധമായി വിഘടിതമാക്കാൻകഴിയുമോ? അങ്ങിനെ വിഘടിതമാക്കുന്നപക്ഷം, ആ നിലയിൽതന്നെ അവ തുടർന്നുവർത്തിക്കുമോ? തൽഫലമായി നിലവിൽവരുന്ന താരതമ്യേന ചെറിയ കമ്പനികളും യഥാർത്ഥമായും പരസ്പരം മത്സരിക്കുമോ, വിലനിർണ്ണയക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും?

ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം പറയാൻ തീർച്ചയായും വിഷമമാണു്.

നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ കുത്തക വ്യാപിച്ചുവരുന്നതു സംബന്ധിച്ച വസ്തുതകളും നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനു് മുന്നോട്ടുവന്ന കോൺഗ്രസ്അംഗങ്ങളിൽനിന്നു് വിവിധ നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളിൽ വിലവർദ്ധനകളെക്കുറിച്ചു് മുൻകൂർ പ്രഖ്യാപനം ആവശ്യപ്പെടണമെന്നതാണു് ഒരു നിർദ്ദേശം. സേച്ഛാനുസാരം വിലവർദ്ധനകളും "കല്പിക്കാൻ" അധികാരമുള്ളവരിൽ ഇതു് അല്പം സംശയം സൃഷ്ടിച്ചേക്കാം. അന്തർസംസ്ഥാന ബിസിനസ് നടത്തുന്ന എല്ലാ കോർപൊറേഷനുകളേയും ഫെഡറൽ ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ലൈസൻസിനു വിധേയമാക്കണമെന്നതാണു് മറെറാരു നിർദ്ദേശം. വ്യോമിങ്ങിൽനിന്നുള്ള സെനറർ ഒ. മഹോണിയാണു് ആദ്യമായി ഈ നിർദ്ദേശം ഉന്നയിച്ചതു്. വസ്തുതകളും കൂടുതൽ വേഗം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഈ രീതി സാദ്ധ്യത സൃഷ്ടിക്കും. പക്ഷേ, ഇപ്രകാരം പുറത്തുവരുന്ന വസ്തുതകളെ മുൻനിർത്തി എങ്ങിനെ നടപടിയെടുക്കുമെന്നതു സംബന്ധിച്ചു് ഈ രീതി സ്വയം ഒരു സമാധാനം നല്കുന്നില്ല.

ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതാണ് കുത്തകകൾക്കുള്ള അപകടങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും യുക്തവും ഫലപ്രദവുമായ പ്രതിവിധി. ഇതു് സ്വീഡൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധ നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം പ്രാവർത്തികമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സാമ്പത്തികമായി നീതീകരിക്കാവുന്ന വിലനിർണ്ണയം, ചരക്കിന്റെ മേന്മ, സർവ്വോപരി പൂർണ്ണമായ ഉല്പാദനം എന്നിവയിലുള്ള ദേശീയ താല്പര്യത്തെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നു. മികച്ച സംഘടനാശക്തിയുള്ള ഉല്പാദകരുമായി സാമാന്യം തുല്യബലത്തിൽതന്നെ വിലപേശാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നതിനുപുറമെ, ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിൽ സ്വയം ഏർപ്പെടുന്നതിനും സ്വന്തം സഹകരണസ്റ്റോറുകൾക്കു ചരക്കുകൾ നല്കാനും ഫലപ്രദമായ മത്സരം വീണ്ടും സൃഷ്ടിക്കുകയെന്ന ഏറ്റവും യുക്തിപൂർവ്വമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കുത്തകാധിപത്യം പൊളിക്കുന്നതിനും ഉപഭോക്തൃഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. ഇതു പിന്നീടുവരുന്ന ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയമാണ്.

ഇതിനിടയിൽ, ചെറുകിട ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾതന്നെ നേരിട്ട് കൈക്കൊള്ളാവുന്ന നടവടിയുണ്ട്.

ഒന്നുരണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ അതു വ്യക്തമാക്കും.

ഷഷ്ഠിപൂർത്തിയോടടുത്ത ഒരാൾ ഈയിടെ കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗ് ഓഫീസിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. ഗൌരവവും ചിന്തയും മുഖത്തു് നിഴലിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു: "ചെറുകിടയിൽപ്പെട്ട സ്വതന്ത്ര ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് എത്രകാലം സ്വന്തം ബിസിനസ്സിൽ തുടരാൻ കഴിയുമെന്നു് അറിയുകയില്ല. നമ്മുടെ ചെറിയ സമൂഹങ്ങളിലെ "മെയിൻ സ്ട്രീറ്റി"ലെ എല്ലാ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളും വിദൂരസ്ഥമായ വൻകിട ദേശീയസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലേയ്ക്കു മാറാൻ ഇനി അധികം കാലതാമസമില്ല."

കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗ് ഓഫീസിൽവെച്ച് ഇങ്ങിനെ എന്നോടു പറഞ്ഞയാൾ ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നില്ല. ഇല്ലിനോയിയിലെ ഒരു ഉപനാടൻപട്ടണത്തിൽ സ്വന്തമായ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് സ്റ്റോർ വിജയകരമായി അദ്ദേഹം നടത്തിവന്നിരുന്നു. തന്റെ ബിസിനസ് ഏതു സന്ദർഭത്തിലും കൊള്ളാവുന്നവിധം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു്

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, മുമ്പരിലുള്ള എഴുത്തു് അദ്ദേഹം കാണുക യുണ്ടായി. അതിന്റെ പൊരുൾ അദ്ദേഹത്തിന്നിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പ്രാദേ ശിക ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രാദേശികമായ ഉടമസ്ഥതയിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആരോഗ്യകരമായ മത്സരത്തിൽ അദ്ദേ ഹത്തിന്നു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപന ത്തെ ഒരു ദേശീയ ''ചെയിൻ'' സ്ഥാപനം വിഴുങ്ങുന്നതു് കഴിയുന്നതും ചെറുക്കണമെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം.

അതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു; താല്ക്കാ ലികമായി മാത്രമല്ല, ഭാവിയിലേയ്ക്കും വൻകിടസ്ഥാപനങ്ങളെ ചെറു ത്തുനില്ക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം.

അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് കൊവാപ്പറേറീവു് ലീഗുമായി സ മ്പർക്കത്തിലേപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം വന്നതു്. ദക്ഷിണ വിസ്കോൺസി നിലെ പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉത്തര ഇല്ലിനോയി യിലെ ഒരു പ്രാദേശിക മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനവും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചതും അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു്.

തന്റെ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനത്തെ ഒരു സഹകരണ ബിസി നസ്സു് സ്ഥാപനമാക്കിമാറ്റാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. എന്തുകൊ ണ്ടെന്നാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ആ സ്ഥാപനം എല്ലാക്കാല ത്തും അതു ബിസിനസ്സു് നടത്തുന്ന പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ പ്രാദേ ശിക ഉടമസ്ഥതയിൽതന്നെ വർത്തിക്കുമല്ലൊ. കത്തകയുടെ രൂപത്തിൽ സാമ്പത്തികശക്തി കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനെതിരെ സ്വാതന്ത്ര്യ ത്തോടുകൂടി നിലനിന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിവുള്ളതു് സഹകരണ ബി സിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു മാത്രമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു തീർച്ച യുണ്ടായിരുന്നു.

ഇതിനകംതന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ പട്ടണത്തിലെ ജനസ്വാധീ നമുള്ള ഏതാനും വ്യക്തികളെ വിളിച്ചുചേർത്തു് സ്വന്തം ആശയം അറി യിക്കുമായി ചർച്ചചെയ്തിരുന്നു. അവർ താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടാ യെന്നു് അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു.

ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഏതവസരത്തിലും ഞങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്നു് സഹായം ഉറപ്പുനല്കി. ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കുമെന്നദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയ ഞങ്ങളുടെ ഏതാനും ലഘുലേഖകളും ഞങ്ങളദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.

തന്റെ പട്ടണത്തിലുള്ളവരുമായി ഈ വിഷയം കൂടുതൽ സംസാരിച്ചു്, തന്റെ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനത്തെ സഹകരണസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ ഏറെറടുത്തു് പ്രാദേശിക ഉടമസ്ഥത നിലനിത്താൻ അവക്കു് എത്രത്തോളം താൽപര്യമുണ്ടെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹം വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഈ ശ്രമം വിജയിക്കുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടണത്തിനു നന്നായിരിക്കും.

മറെറാരു ഉദാഹരണം നല്ലാം. ഇതുപോലെ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളും എടുത്തുകാണിക്കാൻ കഴിയും.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സേവനബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചു് വിവരങ്ങളും ആരായുന്നതിനുവേണ്ടി അയോവയിൽനിന്നു് ഒരു ചെറുകിട വ്യവസായി ഒരുദിവസം ഞങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു.

അദ്ദേഹം വിവരിച്ച കാരണങ്ങളിവയാണു്: തന്റെ പ്രത്യേക ചരക്കുനിർമ്മാണരംഗത്തു് മറേറതൊരു വലിയ കമ്പനിയേയുംപോലെ തന്നെ സവ്വവിധത്തിലും കായ്ക്ഷമതയുള്ളതാണു് തന്റെ ചെറിയ കമ്പനിയെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഉൽപ്പന്നനിർമ്മാണരംഗത്തു് മത്സരത്തിലേപ്പെടുന്ന പ്രശ്നമില്ല.

പക്ഷേ, ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പരസ്യം—ദേശീയപരസ്യത്തിന്റെ പരസ്യംപോലും!—നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് വലിയ കമ്പനികളുമായി മത്സരിച്ചു് സ്വന്തം വ്യാവസായികചരക്കുകളം വിറെറഴിക്കുന്നതു് തീരെ അസാദ്ധ്യമാണെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പരസ്യം ചെയ്യുന്നതിനോ വിപുലസംഘാടകരുടെ ഒരു വലിയ സേനയെ നിയോഗിക്കാനോ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവുകളം താങ്ങാൻ ചെറിയ കമ്പനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു് സ്വന്തം ചരക്കിനു് അതിനെമാത്രം കുറിക്കുന്ന ഒരു പേരു് ജനസമൂഹത്തെക്കൊണ്ടു് അംഗീകരിപ്പിച്ചെടുക്കാനോ ഇന്നത്തെ ബിസിനസു് ലോകത്തിൽ ചരക്കുകളം വിറെറഴിഞ്ഞുപോകാവുന്ന തുച്ഛീകരമായൊരു വിപണി വളത്തിയെടുക്കാനോ ചെറിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല.

ഈ നിലയിൽ, ഒരേതരം ചരക്കിന്റെതന്നെ നിരവധി നിർമ്മാതാക്കളുടെതായി ഒരു സഹകരണ വിപണന-വിൽപന വികസന ഏജൻസി ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ആശയം. നിരവധി ചെറുകിടവ്യവസായികളുടെ സംയുക്ത സാമ്പത്തികശേഷിയുടെ പി�ൻതുണയുള്ള അത്തരം ഒരു ഏജൻ

സിക്കു് ഒരു വൻകിട പ്രതിയോഗിയുടെ വിപണന-വിൽപന വികസനവിഭാഗവുമായി മത്സരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. എല്ലാ ചെറുകിട നിർമ്മാണകരുടെയും ചരക്കുകൾക്കു് പൊതുവായ ഒരു ചിഹ്നപ്പേരും വിവരണവും യോജിച്ചു് നിശ്ചയിച്ചു് വിപണിയിൽ അംഗീകരണം വളർത്തിയെടുക്കാവുന്നതുമാണു്.

അനേകം ചെറിയ ഘടകങ്ങൾക്കു് അവയുടെ മൌലികസ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്താനും, എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ, സംയുക്തനിലയിൽ വൻകിട സ്ഥാപനങ്ങളുമായി മത്സരിച്ചുനില്ക്കാൻ കഴിയുമാറു് സ്വമേധയാ ഒന്നുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാനും സഹകരണരീതി സാദ്ധ്യതയുളവാക്കുന്നു. വലിപ്പത്തിന്റെതായ ഒരു ലോകത്തിൽ "കുറിയ മനുഷ്യനും" നിലനില്ക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യത സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ മാത്രമാണുള്ളതു്.

ലക്ഷക്കണക്കിനെന്നുപറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും, ആയിരക്കണക്കിനു് അത്തരം "കുറിയ മനുഷ്യർ" യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ സാദ്ധ്യത തീർച്ചയായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സ്വതന്ത്ര ഗ്രോസറിവ്യാപാരികളുടെ ഇക്കാര്യത്തിൽ മികച്ച ഉദാഹരണമാണു്. വ്യാപാരമാത്സര്യത്തിൽ ദേശീയ ചെയിൻസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള വമ്പിച്ച അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, സ്വതന്ത്രമായ ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നോ സ്റ്റോറുകൾമാത്രംനടത്തുന്ന ഗ്രോസറിവ്യാപാരികൾ നിലനില്ക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു് അത്ഭുതപ്പെടാം.

എന്നാൽ അത്രത്തോളമെങ്കിലും അവരിൽ ആയിരക്കണക്കിനു് വ്യാപാരികൾ നിലനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

എങ്ങിനെ?

സാന്റാ ക്ലാരാ കൌണ്ടിയിലെ ചില്ലറവ്യാപാരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു സഹകരണ മൊത്ത-വ്യാപാരകമ്പനിയായ "അസോഷിയേറേറഡ് ഫുഡ് സ്റ്റോർസ് ഇൻകോർപൊറേറേഡി"ന്റെ മാനേജർ ഡൊണാൾഡ് പി. ലായ്ഡ് ഇതു സംബന്ധിച്ചു് 1959 ജൂണിൽ കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഒരു കമ്മിറ്റിയിൽ ഒരു പ്രസ്താവന ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ആ പ്രസ്താവനയുടെ ഒരു ഭാഗമാണു് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്:

"'കൊവാപ്പറേറീവ് ഫുഡ് ഡിസ്ട്രിബ്യൂട്ടേഴ്സ് ഓഫ് അമേരിക്ക' പൊതുജനങ്ങൾക്കു നേരിട്ടു് ചരക്കുകൾവില്ക്കുന്ന ഇരുപത്തിയേഴായിരത്തോളം ചെറുകിട ചില്ലറവ്യാപാരികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു വ്യാപാരസംഘടനയാണു്. ചില്ലറവ്യാപാരികളുടെ ഉട

മസ്ഥതയിലുള്ള മൊത്തം ഗ്രോസറിക്കമ്പനികളെന്നറിയപ്പെടുന്ന ഉദ്ദേശം ഒരു നൂറു മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഏകഉടമസ്ഥരാണു് ഈ ചില്ലറവ്യാപാരികൾ. ഉണക്കഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളുടെ വാഷ്കികവില്പന എഴുനൂറുകോടി ഡോളറിൽക്കൂടുതൽ വരുമെങ്കിലും ഞങ്ങളുടേതു് ഒരു ചെറുകിടബിസിനസ്സാണു്, അതായതു്, 27,000 ചെറുകിടബിസിനസ്സുകാരുടെ മൊത്തംവില്പനയാണിതു്. ഏതു മൊത്തം ഗ്രോസറിവ്യാപാരസ്ഥാപനവുംനടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾതന്നെയാണു് ഞങ്ങളുടെ നൂറു മൊത്തംവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ഞങ്ങളും നിവ്വഹിച്ചുവരുന്നതു്. ഒരു വ്യത്യാസംമാത്രം. മൊത്തവ്യാപാരപ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നു് ഒരു ലാഭംനേടാനല്ല ഞങ്ങൾ ബിസിനസ്നടത്തുന്നതു്. ചില്ലറവ്യാപാരികളായ ഓരോ അംഗത്തിനും ഉപഭോക്താക്കൾക്കും ചരക്കുകൾ വൻതോതിൽ വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മെച്ചങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഞങ്ങൾ ബിസിനസ്സിൽ വർത്തിക്കുന്നതു്.

"ഈ രാജ്യത്തിലെ ചില്ലറ ഭക്ഷ്യ–ഗ്രോസറി സ്റ്റോറുകൾ വർഷം ഏതാണ്ടു് അയ്യായിരംകോടി ഡോളറിനുള്ള വ്യാപാരംനടത്തുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽ ഉദ്ദേശം മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും നിവ്വഹിക്കുന്നതു് വ്യക്തികളായ വ്യാപാരികളാണു് (ഒരു സ്റ്റോറോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതാനും സ്റ്റോറുകളോ സ്വന്തമായി നടത്തുന്നവർ). ബാക്കിഭാഗം (യഥാർത്ഥത്തിൽ 37 ശതമാനം) നടത്തുന്നതു് ചെയിൻസ്റ്റോറുകളുടെ (പതിനൊന്നോ അതിൽ കൂടുതലോ സ്റ്റോറുകൾ സ്വന്തമായുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ) താരതമ്യേന ചെറിയ സ്റ്റോറുകൾക്കു മത്സരാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനും വിൽക്കാനും സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്ത ഞങ്ങളുടേതുപോലുള്ള സംഘടനകൾമൂലമാണു് ഞങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിൽ വ്യക്തികളായ വ്യാപാരികൾക്കു് പിടിച്ചുനിൽക്കാൻകഴിയുന്നതെന്നു് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു."

മിസ്റ്റർ ലോയ്ഡിന്റെ വിവരണം വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തികസംഘടനയ്ക്കു് സഹകരണരീതി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യം ഇനിയും നിലനിൽക്കാം; ഫലപ്രദമായ മത്സരം തുടർന്നുണ്ടാകാം, "കുറിയ മനുഷ്യ"നു പിടിച്ചുനിൽക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയുമുണ്ടായേക്കാം. തങ്ങൾക്കു ചരക്കുകൾനല്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ കൂട്ടുടമകളായ അനേകം ചെറുകിടസ്വതന്ത്രസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് സുശക്തരായ വൻകിടപ്രതിയോഗികളെ ചന്തയിൽ എതിരിടാൻകഴിയുന്നതുമാണു്.

ചില്ലറവ്യാപാരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണ മൊത്തംവ്യാപാരസംഘങ്ങൾക്ക് 1954–ൽ 130 കോടി ഡോളറിന്നുള്ള (അഥവാ, പൊതുഭക്ഷ്യമൊത്തവ്യാപാര സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒന്നാകെയുള്ള വിൽപ്പനയുടെ 17.76 ശതമാനം) വില്പനയുണ്ടായതായി അമേരിക്കൻഗവണ്മേണ്ടിന്റെ വാണിജ്യവകുപ്പ് റിപ്പോർട്ടുചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സ്വതന്ത്ര ചില്ലറവ്യാപാരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണ മൊത്തംഭക്ഷ്യവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും 1948—1957–ൽ അവയുടെ വില്പന ഇരുന്നൂറുശതമാനത്തിലുപരി വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും "പ്രോഗ്രസ്സീവ് ഗ്രോസർ" എന്ന ട്രേഡ് പ്രസിദ്ധീകരണം കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഉപഭോക്തൃ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള പല സഹകരണ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളും ഉപഭോക്തൃ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണ മൊത്തം വ്യാപാരസംഘടനയിലെന്നതിന്നുപുറമെ, അവയുടെ പ്രദേശത്തു നിലവിലുള്ള, ചില്ലറ വ്യാപാരികളും ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്ന മൊത്തവ്യാപാരസംഘടനയിലും അംഗങ്ങളാണ്.

"പരസ്പരസഹായം" വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമല്ല, ചെറിയ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അഭികാമ്യമായ ഒരു തത്വമത്രെ.

നമ്മുടെ അറിവിൽ പെട്ടിടത്തോളം, ഇത്തരം സഹകരണം കണക്കിക്കട്ടിലെ ഏതാനും ഡെയറി കർഷകർചേർന്ന് ഒരു സഹകരണ വിപണനസംഘം സംഘടിപ്പിച്ചതോടുകൂടി 1804–ലാണ് അമേരിക്കയിൽ ആദ്യമായി രൂപംകൊണ്ടതു്.

മറ്റു ചെറിയ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതുപോലുള്ള നടപടികളിലാദ്യത്തേതു് 1887–ലാണുണ്ടായതു്. ആ കൊല്ലം ന്യൂയോക്കിലെ ഏതാനും മരുന്നുവ്യാപാരികൾ ഒരു മുറിയിൽ സമ്മേളിച്ച് ഒരു വിപ്ല ഇസ്സംസാംഘട്ടിന്നു് അവരുടെ ഓർഡറുകൾ സംഘംചേർന്ന് അയയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്നു മുമ്പുതന്നെ "ചിക്കാഗോ പ്രിന്റേഴ്സ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷൻ" പുസ്തകത്തിന്റെയും മറ്റു് അച്ചടികൾക്കുള്ള ഓർഡർവാങ്ങി അച്ചടിവേലനടത്താൻ അംഗങ്ങളെ നിയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ്, മദ്ധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന, കൈവേലക്കാരുടെ ഗിൽഡുകളും ഒരു ആധുനിക സഹകരണ സംഘടനയുടെ പല സ്വഭാവങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നവയത്രെ. തീച്ചയായും, ഇവരണ്ടും പരസ്പരസഹായതത്വത്തിൽ വേരുന്നിയിട്ടുള്ളവയാണ്.

സഹകരണ മൊത്തംവ്യാപാരസംഘങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളും ഉടമസ്ഥരുമായി ഇന്നു് ഒരു ലക്ഷത്തിൽപരം സ്വതന്ത്ര ക്ഷുദ്രവ്യാപാരികളുണ്ടു്. എൺപതിനായിരത്തിൽപരം മരുന്നുവ്യാപാരികളും അവരുടെ പ്രാദേശിക മൊത്തവ്യാപാര പണ്ടകശാലകളുംവഴി സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ചരക്കുകളും വാങ്ങുന്നുണ്ടു്. ഇരുമ്പുസാധനങ്ങളുടെ വ്യാപാരികളും അധികം പിന്നിലല്ല. തികച്ചും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള അവരുടെ മൊത്തവ്യാപാര സേവനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പേരുകളിൽ എന്തോ കാരണത്താൽ "സഹകരണസംഘം" എന്ന വാക്കു് വിരളമായേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളുവെന്നുമാത്രം.

അമേരിക്കയിലെ മിക്കവാറും വർത്തമാനപത്രങ്ങളും "അസോഷിയേറേറഡ് പ്രസ്സി"ന്റെ അംഗം—ഉടമസ്ഥരാണു്. ലാഭംനേടാത്ത അടിസ്ഥാനത്തിൽ തികച്ചും സഹകരണ സ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സംഘടനയാണതു്. "ലാഭങ്ങളി"നേൽ അതു നികുതിയൊന്നും നല്കുന്നുമില്ല.

സ്വന്തം "അസോഷിയേറേറഡ് പ്രസ്സു് കൊവാപ്പറേറീവി"ൽനിന്നു് സ്വയം മെച്ചങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നവയാണു് വർത്തമാനപത്രങ്ങളെങ്കിലും, തങ്ങളനുവർത്തിക്കുന്ന അതേ സഹകരണതത്ത്വങ്ങളും ശീലങ്ങളും സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളെയും പ്രശ്നങ്ങളെയും നേരിടുന്നതിനു വേണ്ടി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മറേറതൊരു ജനസംഘത്തെയും—ഉദാഹരണം: കർഷകർ അല്ലെങ്കിൽ ഉപഭോക്താക്കളും—അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു് അതൊരു പ്രതിബന്ധമാകാറില്ല.

അതുപോലെത്തന്നെ, ഇരുമ്പുസാമഗ്രികളും മൊത്തമായി ക്രയവിക്രയംചെയ്യുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും ഔഷധങ്ങളുടെ മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും അംഗങ്ങളായിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ ഉപഭോക്താക്കളുടെയും കർഷകരുടെയും സഹകരണ സംരംഭങ്ങളെ വീറോടെ എതിർക്കുന്നവരത്രെ.

എന്നാൽ ഇത്തരം മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും സ്വയം അനുവർത്തിക്കുന്ന സഹകരണമാർഗ്ഗങ്ങളും അവ ഇനി ഉപയോഗിക്കരുതെന്നോ മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് എല്ലാക്കാലത്തും അനുവദിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള തികച്ചും ഉചിതമായ നികുതിപദവി മാറേറണമെന്നോ, തീർച്ചയായും, ആരും നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

സഹകരണ ബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ ക്രേതാക്കളെക്കൂടി തിരിച്ചുനല്കാൻ കടപ്പെട്ട "പ്രോത്സാഹകഫണ്ടു് പുനർ വിതരണനിധി"കളും ആ ബിസിനസു് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യതകളാണു്,

അവയുടെ സ്വന്തമായ ആസ്തികളോ വരുമാനമോ അല്ല. ക്രേതാക്കളുടെയും ഉടമസ്ഥരുടെയും സ്വത്താണവ. നികുതിക്ക വിധേയമായ വരുമാനങ്ങളിൽ പെടുന്നേടത്തോളം അവരുടെമേൽ നികുതി ചുമത്താവുന്നതുമാണ്. സഹകരണസ്ഥാപനം ഉപഭോക്താക്കളുടെയോ കൃഷ്കരുടെയോ പത്രങ്ങളുടെയോ ഭക്ഷ്യവ്യാപാരികളുടെയോ മരുന്നുവ്യാപാരികളുടെയോ ഇരുമ്പുകച്ചവടക്കാരുടെയോ ആരുടെയായാലും ഈ നിലയുടെ മാറ്റമില്ല.

"വലിപ്പ"ത്തിന്റെ ആധിപത്യപ്രവണതയുണ്ടെങ്കിലും അമേരിക്കയിൽ ഇപ്പോഴും നിലവിലുള്ളേടത്തോളം സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ആരോഗ്യകരമായ മത്സരത്തിനും ചെറുകിട സമാരംഭങ്ങൾക്കും ആത്മസംരക്ഷണാർത്ഥം സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കുറച്ചൊന്നുമല്ല ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളത്. ഇന്നത്തെ അമേരിക്കൻസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വളരെ തുച്ഛമായിമാത്രം അറിയപ്പെടുന്നതും എന്നാൽ വ്യക്തമായി വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതുമായ ഒരു വസ്തുതയാണിത്.

നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ നിലവിലുള്ള കുത്തകനിയന്ത്രണങ്ങളുടെ ഫലമായി ചെറുകിടബിസിനസ്സുകാക്കിടയിൽ ക്ലേശംനന്നു ഭവിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലുതും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ വർത്തിക്കുന്നതുമായ വിഭാഗം കൃഷ്കരാണ്. ഈ നിലയിൽ ജനസംഖ്യയിലെ മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലെന്നതിനേക്കാൾ കൃഷ്കർക്കിടയിലാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ അഗാധമായി വേരുന്നിയിട്ടുള്ളതും കൂടുതൽ സ്ഥായീഭാവമുള്ളതും. താരതമ്യേന കൂടുതൽ പ്രബലവുമെന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. സാമ്പത്തികമായ വിലപേശൽശേഷി അല്പം ശക്തിയാജ്ജിക്കാൻ കൃഷ്കസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കൃഷ്കനെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ബന്ധപ്പെട്ട ബിസിനസ്സുകളിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥത കൃഷ്കർക്കില്ലാത്തപക്ഷം വ്യക്തികളായ ഉല്പാദകരെന്നനിലയിൽ കൃഷ്കർക്ക് വിലപേശാനുള്ള ശക്തിയില്ലതന്നെ. വേണ്ടിടത്തോളം വലുതും ശക്തവുമാണെങ്കിൽ, കൃഷ്കനു അല്പം സാമ്പത്തികശക്തിനൽകാൻ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിയും.

ഇതിനെക്കുറിച്ച് അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

എന്നാൽ കേവലമായ ഒരു സത്യം ഇവിടെത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൃഷ്കർക്കുനൽകുന്ന "സഹായധന"ങ്ങളെക്കുറിച്ചാക്ഷേ

പിക്കുന്നതിൽ നഗരപ്പുത്രങ്ങൾ ഒരിയ്ക്കലും ക്ഷീണംകാണിക്കാറില്ല. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ ഇതരവിഭാഗങ്ങളാണ് കഷ്കക്ക് സഹായധനംനൽകുന്നതെന്നു്, ഒരുപക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷം നഗരവാസികളും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവാം. യഥാർത്ഥത്തിൽ പരമാർത്ഥം മറിച്ചാണ്. യഥാർത്ഥസഹായധനം വമ്പിച്ചതോതിൽ മറുവശത്തേക്കാണ് ഒഴുകുന്നതു്. കർഷകരുടെ ഉണ്ണിച്ചുരക്കകളും അവയ്ക്ക് യഥാർത്ഥത്തിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട വിലയിൽ താഴ്ന്നനിരക്കിനു വാങ്ങാൻ ഒരു കുടുംബത്തിനു കഴിയുമെങ്കിൽ മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കും വിദ്യുച്ഛക്തിയ്ക്കും അവയ്ക്ക് യഥാർത്ഥത്തിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട വിലനിരക്കിനേക്കാൾ കൂടുതൽനൽകാൻ ആ കുടുംബത്തിനു കഴിവുണ്ടായിരിക്കും. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ മറ്റു മിക്കവാറും വിഭാഗങ്ങൾക്കു കഷ്കർനൽകുന്ന സഹായധനം കാഷ്കോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലയ്ക്കു് ഉപോൽബലകമായി അവർക്കു സ്വയം ലഭിച്ചേക്കാവുന്ന സംഖ്യകളേക്കാൾ വളരെ കൂടുതാണ്. കർഷകരുടെ എല്ലാവിധ ചിലവുകളും കണക്കിലെടുത്താൽ (ഉദാ: നിക്ഷേപത്തിന്മേലുള്ള ആദായം, കൂലി, ശമ്പളം, തേമാനം എന്നിവ) കഷ്കർ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽക്കുന്നതു്, പൊതുവെ, ഉൽപാദനച്ചിലവിനു താഴെയുള്ള നിരക്കിലത്രെ. കൃഷിയിലും മത്സരംനടത്തുവരുന്ന മറ്റു ഏതാനും വ്യവസായങ്ങളിലും യഥാർത്ഥ ഉൽപാദനച്ചിലവിനുതാഴെയുള്ള നിരക്കിന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ഉച്ചമായ ലാഭനിരക്കിന്നോ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽക്കാൻ അവയുടെ ഉൽപാദകർ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നവസ്തുതയാണ് "കല്പിത" വിലകളുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കു് അവയുടെ ചരക്കുകൾക്കു് അന്യായമായി ഉയർന്നവില വസൂലാക്കുന്നതിനു് മൌലികമായും സാധുതനൽകുന്നതു്. സാമ്പത്തികമത്സരമുള്ള കൃഷിപോലുള്ള വ്യവസായങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവയുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് ഉപഭോക്താക്കളുടെ പണം ഇതുയെങ്കിലും ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ ലോഹോൽപ്പന്നങ്ങൾ, രാസപദാർത്ഥങ്ങൾ, പുകയില എന്നിവയ്ക്കും അതുപോലെ മറ്റു പലതിനും വളരെ ഉയർന്ന വിലകൽപനൽകാൻ വേണ്ടത്രഡോളർ ഉണ്ടാകുകയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ സാരമായ നാണ്യവീപ്പുണ്ടായിരിക്കണം.

ജനറൽമോട്ടാർസിനും മറ്റും ഇങ്ങിനെ സഹായധനംനൽകുന്നതിന്നായി കർഷകർ നൽകേണ്ടിവരുന്ന കനത്ത വിലത്തരവും ആത്മസംരക്ഷണാർത്ഥം കർഷകരെടുത്തിട്ടുള്ള നടപടികളുടെകഥയും അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിന്റെ വിഷയമാണ്.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

ആധുനിക അമേരിക്കയുടെ ദുർബ്ബലമായ വശം

മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ മിക്കവാറുമെല്ലാക്കാലത്തും പ്രാഥമികോല്പാദകർ ചൂഷിതരായാണു് വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പ്രാഥമികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ എല്ലാ ക്രയവിക്രയവും ചരക്കുനിർമ്മാണവും വില്പനയും പാകപ്പെടുത്തലും മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങളോ അഥവാ സ്ഥാപനങ്ങളോ ആണു് നടത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നതു് ഒട്ടൊക്കെ ഇതിനു കാരണം.

സ്വന്തം ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ക്രയവിക്രയവും ചരക്കുനിർമ്മാണപാകപ്പെടുത്തൽ പ്രക്രിയകളുടെ ചുരുങ്ങിയതു് ഏതാനും ഭാഗങ്ങളെങ്കിലും സ്വയം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി പ്രാഥമികോല്പാദകർ സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതാണു് ഈ ചൂഷണം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് താരതമ്യേന വ്യക്തമായൊരു മാർഗ്ഗം.

കൃഷിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇത്തരത്തിലുള്ളവയത്രെ.

"പകുതി അടിമയായും പകുതി സ്വതന്ത്രമായും തുടർന്നു നിലനില്ക്കാൻ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനും സാദ്ധ്യമല്ല," എബ്രഹാം ലിങ്കന്റെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ അഭിപ്രായമാണിതു്.

ഭാഗികമായി ഉല്ക്ഷ്വും ഭാഗികമായി അപകൃഷ്വും എന്ന നിലയിൽ അമേരിക്കൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കു തുടരാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് 1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിലെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു് നാം പഠിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

പക്ഷേ, നാമതു പഠിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായവും അതിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജനങ്ങളും സാമ്പത്തികതകച്ചയിൽപെട്ടു് ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴുംതന്നെ ജനസംഖ്യയിലെ ഇതരവിഭാഗങ്ങൾക്കു് ക്ഷേമം അനുഭവിക്കാൻ

സാദ്ധ്യമാവുകയില്ലേയെന്നുനോക്കാൻ രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം നാമൊന്നുകൂടി ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി.

ആ ശ്രമം ഒരിക്കലും ഫലപ്രദമായിട്ടില്ല.

അതിപ്പോഴും ഫലപ്രദമാവുകയില്ല.

അതു ഫലപ്രദമാകാൻ പാടില്ലതാനും.

അനീതിപൂർവ്വമായ ഈ അസമത്വലനം പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഏതു രാഷ്ട്രത്തിനും ദുരന്തമാണു നേരിട്ടിട്ടുള്ളതു്.

സ്വന്തം കാഷ്ടികജീവിതത്തെ അധഃപതനത്തിലേക്കും കാഷ്ടിക കുടുംബങ്ങളെ അസ്വതന്ത്രതയിലേയ്ക്കും നീങ്ങാനനുവദിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വന്തം മഹത്വം നിലനിർത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു മഹൽരാഷ്ട്രത്തെക്കുറിച്ചും ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

നാമും ഇതിൽനിന്നൊഴിവാകാൻ തരമില്ല.

''കാഷ്ടികപ്രശ്നം'' എന്നതിന്റെ മൂലമിതാണു്: ''എല്ലാ കഷ്കരും ഒരുപോലെ സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം പൊതുവെ കൃഷിവ്യവസായത്തിനുതന്നെ നാശമുളവാക്കുന്ന ഒരു നടപടി സ്വന്തം കുടുംബം പുലർത്താനുള്ള ഒരു ശ്രമത്തിൽ ഓരോ കൃഷിക്കാരനും സ്വീകരിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു. ഉല്പാദനം പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു് ആ നടപടി.

ഉല്പന്നത്തിന്റെ ഓരോ യൂണിറ്റിനുമുള്ള വിലനിരക്കു താഴ്ന്നതനുസരിച്ചു് കൂടുതൽ യൂണിറ്റുകളും ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഷ്കനു പ്രേരണ വർദ്ധിച്ചുവരും. എല്ലാ കഷ്കരും ഇങ്ങിനെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതോടെ വിലകൂടി പിന്നെയും ഇടിയുന്നു. വിലയിടിവാകട്ടെ, കൂടുതൽ ഉല്പാദനത്തിനു് കൂടുതൽ പ്രേരണ ചെലുത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ദുഷിതവലയമാണിതു്.

നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലെ മറ്റൊരു വിഭാഗവും ഇതുപോലൊരു സാഹചര്യത്തിലല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. മറിച്ചായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രക്രിയകളൊന്നുംതന്നെ നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായത്തിനു് ആസന്നമായൊരു നാശത്തിനു കാരണമാകുമായിരുന്നില്ല. കഷ്കരിൽ നിന്നും ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങുന്ന ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങൾ തമ്മിൽ ശരിക്കും മത്സരമുണ്ടായിരിക്കുകയും ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിലേയ്ക്കു് അവ സ്വതന്ത്രമായി മുന്നോട്ടു വരികയുമാണെങ്കിൽ വിലകൂടി, ചിലപ്പോഴെങ്കിലും, ഉയരുമായിരുന്നു. അതുപോലെ കഷ്കർക്കു കൃഷിക്കാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകൾ നല്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾതമ്മിൽ ഫലപ്രദമായ

മത്സരമുള്ളപക്ഷം കൃഷിച്ചിലവുകൾ താഴുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാം. കർഷകനും ഉപഭോക്താവിനുമിടയ്ക്ക് "സാമ്പത്തിക ചുങ്കപ്പുടി"കളാകുന്ന കുത്തകകളുടെ പ്രതിബന്ധമില്ലെങ്കിൽ കർഷകർക്ക് ലഭിക്കുന്ന കുറഞ്ഞ വിലകൾ ഉപഭോക്താക്കൾക്ക് വില്ക്കപ്പെടുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ കുറഞ്ഞ വിലനിരക്കുകളിലും വിപണിയുടെ വിപുലീകരണത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ, ഇതും സംഭവിക്കുന്നില്ല. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽപ്പനയ്ക്ക പാകപ്പെടുത്തുന്നവരും പ്രത്യേക പേരുകൾനല്കി വിതരണംനടത്തുന്നവരും പാക്കുചെയ്യുന്നവരുമായ അപൂർവ്വംപേർക്ക് ലഭിക്കുന്ന ലാഭനിരക്ക് കൂടുതൽകൂടുതൽ ഉയരുക മാത്രമാണുണ്ടാകുന്നത്.

അമേരിക്കയുടെ ഇന്നത്തെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ കർഷകർ വ്യക്തിപരമായി നിസ്സഹായാവസ്ഥയിലാണ്. അവർ ഒന്നുചേർന്ന് കൂട്ടായി പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽമാത്രമേ സാമ്പത്തികമായി വിലപേശുന്നതിനും കുറച്ചെങ്കിലും കഴിവുനേടാനും അത്യന്തികമായ വിനാശത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനും കഴിയുമെന്ന് ആശിക്കാനാവുകയുള്ളൂ.

അതുകൊണ്ടത്രെ കർഷകർ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വളരെമുമ്പ് അവർ ആരംഭിച്ചതാണിത്. ലഭ്യമായ രേഖകളനുസരിച്ച്, കർഷകരുടെ ഒന്നാമത്തെ വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിച്ചത് 1804ൽ കണക്റ്റിക്കട്ട് നദീതടത്തിലെ ഡെയറി കർഷകരാണ്.

19-ാംശതകത്തിന്റെ ഉത്താരാർദ്ധത്തിൽ "പുൽത്തകിടിപ്രദേശ"ങ്ങളിലും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന അവശരായ കർഷകർക്കിടയിലെ വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നതിന് ഗ്രേഞ്ചർമാർ നേതൃത്വം നല്കി. ഇവയിൽ ചിലതുണ്ടായത് ഒന്നൊഴിച്ചാൽ കാൻഡാസിലെ കാഡ്മസിൽ ഇപ്പോഴും ബിസിനസ്രംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ആ ശതകം അവസാനിച്ചതിനുശേഷംമാത്രമാണ് കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾ വിപണനംചെയ്യുന്നതിനുള്ള സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ വൻതോതിൽ രൂപംകൊള്ളാൻതുടങ്ങിയത്. പിന്നീട് കാൽനൂറ്റാണ്ടിനുശേഷമത്രെ കാർഷികോപകരണങ്ങളും ഗൃഹോപകരണങ്ങളുംനൽകുന്ന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാരമായ വളർച്ചയാരംഭിച്ചത്.

വിപണനസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത് സാട്ടാവിപണിയുടെ ക്രൂരമായ ഫലങ്ങളിൽനിന്നും കർഷകരെ സംര

ക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്. സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നതിനുമുമ്പു്, ക്രേതാവു് നൽകാൻ സമ്മതിക്കുന്നവിലയ്ക്കും അയാൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ചും, പലപ്പോഴും ഒന്നോ രണ്ടോ ക്രേതാക്കൾക്കുമാത്രമായി, ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കർഷകൻ നിർബ്ബന്ധനായിരുന്നു. ഉൽപ്പന്നത്തിന്റെ ആധിക്യമനുസരിച്ചു് പ്രതിഫലം കുറവായിരിക്കും. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കേട്ടുവരാതെ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നതിനോ താൽക്കാലികമായി സമൃദ്ധമായ വിപണിയിൽ സ്വന്തംഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽക്കുന്നതൊഴിവാക്കാനോ കർഷകർക്കു മാർഗ്ഗമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇടത്തട്ടുകാരോ പ്രാഥമികോൽപ്പന്നങ്ങൾ വില്പനയ്ക്കുപകരപ്പെട്ടുത്തുന്നവരോ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങിയതിനുശേഷംമാത്രം പലപ്പോഴും സംഭവിച്ചിരുന്ന വിലവർദ്ധനവിൽനിന്നുള്ളമെച്ചങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ കർഷകർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ധാന്യങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നതിനുള്ള സ്വന്തംസൌകര്യങ്ങളും വിപണനസ്ഥാപനങ്ങളും അവക്കാവശ്യമായിരുന്നു. ഈ ആവശ്യത്തെത്തുടർന്നാണു് വിപണനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടതു്.

വളരെ കൂടുതൽ സ്ഥിരമായ, മെച്ചപ്പെട്ട വിലനിരക്കുകൾ വിപണനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കർഷകർക്കുനേടിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. തൽഫലമായി ഉപഭോക്താക്കൾനൽകുന്ന വിലകൾ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് ഉപഭോക്താക്കൾ നൽകുന്ന വിലയുടെ കൂടുതൽ വലിയൊരുഭാഗം ഇപ്പോൾ കർഷകർ ഗ്രാമീണസമൂഹത്തിനുതന്നെ ലഭിക്കുന്നുവെന്നതുമാത്രമാണു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഇതിനുപുറമെ, ഉപഭോക്താക്കൾക്കുലഭിക്കുന്ന ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഗുണം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ വിപണനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുമുണ്ടു്. തരംതിരിവു്, തദനുസൃതമായി മൂല്യനൽകൽ എന്നീകാര്യങ്ങളിൽ അവ നിർബ്ബന്ധംചെലുത്തുന്നുണ്ടു്. അതുവഴി ഭക്ഷ്യവ്യാപാരരംഗത്തുടനീളം വിതരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നിലവാരങ്ങൾ ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മധുരനാരങ്ങ, പാൽ, ഉണക്കമുന്തിരിങ്ങ, ഉരുളൻകിഴങ്ങു്, മുട്ട, വെണ്ണ, പാൽക്കട്ടി തുടങ്ങി സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിൽക്കപ്പെടുന്ന കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഒരു ന്യൂനപക്ഷവ്യാപാരനാമങ്ങൾ, ഉപഭോക്താക്കൾക്കു് അവ എവിടെ ലഭിക്കുമെന്നവയായാലുംശരി, വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഗുണം ഉറപ്പുനൽകുന്നവയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിൽ വീക്ഷണത്തിൽ സ്വാഭാവികമായ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. (പ്രധാനമായും കർഷകരുടെ വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ചെറുകിട ബിസിനസ്സുകാരുടെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമൊഴികെ) ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ സമാരംഭങ്ങളും അടിസ്ഥാനപരമായി ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ഏതെങ്കിലും ചരക്കുകളോ സേവനങ്ങളോ തങ്ങൾക്കുതന്നെ കഴിയുന്നത്ര സമൃദ്ധിയായി നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി അംഗങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും. ഉല്പാദനത്തിന്റെയും വിതരണത്തിന്റെയും മൊത്തം അളവുകളും പൊതുവെ വർദ്ധിക്കുകയും പ്രോത്സാഹകരുടെ സംഖ്യ ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നേടത്തോളം ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു മെച്ചം സിദ്ധിക്കുന്നു. വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാകട്ടെ, സ്വന്തം അംഗങ്ങളും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകളും മറവുള്ളവർക്കു വിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. അവയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ ഒരു ഉല്പന്നത്തിനു് അത്യധികം ഉല്പാദകരും ക്രമമായി ഉടനെ വിപണനം ചെയ്യാനാവാത്തവിധം ഉല്പാദനാധിക്യവും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്.

ഏറിയതും ഈ കാരണത്താലായിരിക്കണം, വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും മുൻകാലങ്ങളിൽ മറ്റു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി അടുത്തു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ വൈമുഖ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നത്. അത്രയും വൈമുഖ്യം ഇന്നില്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ "കൃത്രകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ" സമാരംഭങ്ങളെന്നനിലയിലോ അഭിലഷണീയമായവയെന്നതുവിട്ട് മറ്റേതെങ്കിലും നിലയിലോ കണക്കാക്കുന്നതിനു് ഇതു് ഒരു കാരണമാകുന്നില്ല. വ്യക്തികളെന്നനിലയിൽ സാമ്പത്തികമായി നിസ്സഹായരായേയ്ക്കാവുന്ന അനേകം ഉൽപാദകർക്കു് സ്വന്തം വരുമാനങ്ങളും ജീവിതനിലവാരങ്ങളും ക്രയശേഷിയും പുലർത്തുന്നതിനു് ഇവ കഴിവു നല്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇവയെ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളോടു് ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്.

അമേരിക്കയിൽ ഇന്നു് ഏഴായിരത്തോളം വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. കർഷകരായ അംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവ, ഇരട്ടിപ്പു കണക്കിലെടുത്തതിനുശേഷവും, 900–1000 കോടി ഡോളർ വിലയുള്ള 14 പ്രമുഖ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും

ഒരുകൊല്ലം വിപണനം നടത്തുന്നുണ്ട്. അമേരിക്കയിലെ മൊത്തം കാഷ്ടികോൽപ്പന്നങ്ങളിൽ കാൽഭാഗത്തോളം കൃഷിത്തോട്ടത്തിൽനിന്നു് ഉപഭോക്താവിന്റെ തീൻമേശമേൽ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള അവയുടെ ഒന്നോ അതിൽ കൂടുതലോ ഘട്ടങ്ങളിൽ വിപണന സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുവരുന്നുണ്ട്.

ചില ക്ഷീരോൽപ്പന്നങ്ങളും കോഴിമുട്ട തുടങ്ങിയ പൌൾട്രി ഉൽപ്പന്നങ്ങളും ഏതാനും കായ്കനികളും ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളും അവയുടെ ഉൽപാദന സഹകരണസംഘാപനങ്ങളിൽനിന്നു നേരെ ഉപഭോക്താവിനു് എത്തുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇവയിൽ തുച്ഛമായൊരുഭാഗം കഷ്കരുടെ വിപണന സഹകരണസംഘാപനങ്ങളാണു് ഉപഭോക്താക്കൾക്കു് നേരിട്ടു വില്ക്കുന്നതു്.

ഒരു പ്രദേശത്തെ അംഗങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും സംഭരിച്ചു് അതേ നിലയിൽത്തന്നെ ക്രമാനുസൃതം വില്ക്കുന്നതാണു് വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ പ്രവർത്തനം. മൌലികമായ ഈ പ്രവർത്തനത്തോടൊപ്പം ഉൽപ്പന്നങ്ങളും പാക്കുചെയ്യുക, പാകപ്പെടുത്തുക എന്നിവകൂടി അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിലോ ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിലോ ഉള്ള വിപണനസൌകര്യത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രാദേശിക വിപണന സഹകരണ സംഘാപനങ്ങളും കേന്ദ്രസംഘാപനങ്ങൾക്കുകീഴിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം നടവടികളുടെ ഫലമായി കർഷകർക്കു ലഭിക്കുന്നതും ഉപഭോക്താക്കൾ നല്കുന്നതുമായ വിലകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ലഘൂവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉപഭോക്താവു നല്കുന്ന വിലയിൽ വർദ്ധിച്ച ഒരു ശതമാനത്തോതു് കർഷകനു ലഭിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

വിപണന സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും വിപണനംനടത്തുന്ന ചരക്കുകളിൽ മൂന്നിലൊരുഭാഗത്തോളം ഡെയറി ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണു്. 1959ൽ ഏതാണ്ടു് രണ്ടായിരം സഹകരണസംഘാപനങ്ങളിലൂടെ വിക്രയം ചെയ്യപ്പെട്ട ഡെയറി ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വില പ്രതിവർഷം 300 കോടി ഡോളറോളമെത്തിയിരുന്നു. ചില ഡെയറി ഉൽപ്പന്നങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കൾക്കു്, ചൂണ്ടിയപക്ഷം ചില്ലറ സ്റ്റോറുകൾക്കെങ്കിലും, നേരിട്ടു് നിൽപന നടത്തി ചരക്കുനല്കിവരുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും, സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന ഡെയറി ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽ സിംഹഭാഗവും മൊത്തവ്യാപാരികൾക്കും വിൽപനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്നവർക്കുമാണു് ഇപ്പോഴും വിറ്റഴിയുന്നതു്. ഡെയറി സഹകരണ

സ്ഥാപനങ്ങളും ദേശീയ ക്ഷീരോൽപാദക ഫെഡറേഷനിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഡെയറി ഉൽപ്പന്നങ്ങളും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ രാജ്യവ്യാപകമായി വിപണനം ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ചർച്ചകളും സമീപവർഷങ്ങളിൽ വർദ്ധമാനമായതോതിൽ നടന്നുവരുന്നുമുണ്ട്.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിപണനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽ, വിലയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ, രണ്ടാംസ്ഥാനം ധാന്യത്തിനും സോയബീനിനുമാണ്—വർഷം ഏതാണ്ട് 200 കോടി ഡോളർ. ഏതാനും സോയബീൻ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും കാർഷികോപകരണങ്ങളും വിതരണംചെയ്യുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണ് വിപണനം ചെയ്യുന്നതു. ധാന്യങ്ങളധികവും മേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും (ധാന്യസംഭരണകേന്ദ്രങ്ങളും). 2700 പ്രാദേശിക സഹകരണസംഭരണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ മിക്കവയും മേഖലാസ്ഥാപനത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. ധാന്യവിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും താരതമ്യേന ചെറുമാത്രമെ പാകപ്പെടുത്തൽനടവടി നിർവ്വഹിക്കുന്നുള്ള. മിക്കവാറും സ്ഥാപനങ്ങളും വാഷിങ്ടൺ ഡി. സി. ആസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന "നാഷണൽ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ഗ്രെയിൻ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സു"മായി ബന്ധപ്പെട്ടവയുമാണ്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുംവഴി കർഷകർക്കു വിൽക്കപ്പെടുന്ന വളർത്തുമൃഗങ്ങളുടെയും അവയുടെ ഉല്പന്നങ്ങളുടെയും വില പ്രതിവർഷം ഏതാണ്ട് 160 കോടി ഡോളർ; പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും ഉദ്ദേശം 100 കോടി ഡോളർ; പരുത്തിയും അതിന്റെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും 40കോടി ഡോളറിൽകൂടുതൽ; കോഴി, താറാവു മുതലായവയും ഉൽപ്പന്നങ്ങളും 35 കോടി ഡോളർ എന്നിങ്ങിനെയാണ്. ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ മേന്മ, മെച്ചപ്പെട്ട വിലനിരക്കുകളും എന്നിവ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നീതിപൂർവ്വവും ഉചിതവുമായ തരംതിരിവു് ലഭിക്കുമെന്നു് കർഷകനു് ഏറ്റവും വിശ്വാസം അർപ്പിക്കാവുന്നതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ചില പഴം—കായ്കനി വിപണന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും മേഖലാ വിപണികളിലും ദേശീയ വിപണികളിലും പ്രഥമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുമുണ്ട്.

മൊത്തവ്യാപാരം ഡോളറടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ, അമേരിക്കയിലെ സഹകരണ ബിസിനസ്രംഗത്തു് ഏറ്റവും മുന്തി

നില്ക്കുന്നത് കാഷ്ടിക വിപണന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. എങ്കിലും, അമേരിക്കൻ കഷ്കരുടെ മൌലികപ്രശ്നങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവശേഷിക്കുകയാണ്. കർഷകോടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണ ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിൽപ്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തി പാക്കുചെയ്യുന്നു വേണ്ടത്ര പ്രചരണംനല്കി രാഷ്ട്രവ്യാപകമായ വിപണനസംഘങ്ങളിലൂടെ വില്ക്കുന്നപക്ഷം എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു ഊഹത്തിനുവിടുകയാണ് ഉത്തമം. കഷ്കക്കു ലഭിക്കുന്നതെച്ചങ്ങളും സംരക്ഷണവും വളരെ ഉയന്നിരിക്കുമെന്നതു തീച്ചയാണ്.

കാഷ്ടികവിളകളുടെ ഗണ്യമായൊരു ഭാഗം ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നേരിട്ടുവില്ക്കാൻ കർഷകോടമസ്ഥതയിലുള്ള സമാരംഭങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമാവുകയാണെങ്കിൽ കർഷകക്കു ലഭിക്കുന്നതും ഉപഭോക്താക്കൾ നല്കുന്നതുമായ വിലനിരക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ പാകപ്പെടുത്തൽ, ഗതാഗതം, വിൽപ്പന എന്നിവയ്ക്കു വരുന്ന ചിലവുകൾ മാത്രമടങ്ങുന്നതായിരിക്കും.

ഭാവനയും മൂലധനവും യുക്തമായ രീതിയിൽ ചേർത്തുപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം സഹകരണമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അമേരിക്കൻ കർഷകന്റെ ഭാവി ഇനിയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.

വിളകൾ വില്ക്കുമ്പോൾ കർഷകരെ നീതിപൂർവ്വമായ വിലനിരക്കുകളോടുകൂടി സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ സഹകരണ വിപണനം ഇനിയും ഫലപ്രദമായിട്ടില്ലെങ്കിലും കർഷകരുടെ ഉൽപ്പാദനച്ചിലവു കുറയ്ക്കുന്നതും കൃഷിത്തോട്ടത്തിനും കുടുംബത്തിനുമാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളുടെ ക്രോക്കളെന്നനിലയിൽ കർഷകർക്കു യഥാർത്ഥ വിലപേശൽശക്തി നല്കുന്നതും തങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായുള്ള കഴിവു കാർഷികോപകരണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മദ്ധ്യ പശ്ചിമപ്രദേശത്തെ പട്ടണങ്ങളിലും രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റുപല ഭാഗങ്ങളിലും കാണുന്ന 4300 കാർഷികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും "ഗ്രാമീണ ജനറൽ സ്റ്റോർ" സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുമാണ്. പലവിധത്തിലും അമേരിക്കൻ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു മുഖ്യാധാരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. 35 ലക്ഷത്തിൽ കൂടുതൽ അംഗസംഖ്യയും (1959ൽ) 240 കോടി ഡോളറോളം ബിസിനസ്സുമുള്ള ഈ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ അമേരിക്കൻ ഗ്രാമീണരുടെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾക്കും വീടുകൾക്കും ആവശ്യമുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ചരക്കുകളിൽ 20–25 ശതമാനം വിതരണം

ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഉല്പാദനച്ചിലവുകൾ നിയന്ത്രിക്കാനും ലാഭമുണ്ടാക്കാനും അവ കർഷകരെ സഹായിക്കുന്നു.

ഒരു മുഴുവൻ കൌൺടിയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമോ അടങ്ങുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തു് ഇത്തരം ഒരു സഹകരണ സ്ഥാപനം ബിസിനസ്സു് നടത്തും. ഒരു പലചരക്കുകട, കാലിത്തീറ്റ, വിത്തു്, വളം എന്നിവയുടെ ഒരു ഡെപ്പോ, പെട്രോളിയം ഡീലർ, ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിർമ്മാണശാലയും പെട്രോൾ ബങ്കും, ഇവയ്ക്കു പുറമേ പലപ്പോഴും കാർഷിക യന്ത്രപ്രദർശനശാലയും കല്ലുരിഡെപ്പോ വും ഈ സഹകരണസ്ഥാപനം നടത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കും. പൊതുവേ പ്രധാന വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളെ ആസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ സ്ഥാപനം വിദൂരത്തുള്ള താരതമ്യേന ചെറിയ സമൂഹങ്ങളിൽ ശാഖകൾ നടത്തിയെന്നുവരാം. ഇത്തരം സ്റ്റോറുകൾ കർഷകരല്ലാത്തവർക്കും വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ സേവനം നല്കിവരുന്നുണ്ട്.

സുശക്തമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്റ്റോറ്മേഖലയൊത്തവ്യാപാര സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഈ നാലായിരം ഗ്രാമീണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പലതും മേത്തരം രാസവളം, വിശ്വസിക്കാവുന്ന മേത്തരം വിത്തുകളും കാലിത്തീറ്റയും, ഇരുമ്പുസാമഗ്രികൾ, കാർഷികയന്ത്രങ്ങൾ, കെട്ടിടനിർമ്മാണസാമഗ്രികളും ചായങ്ങളും, വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾ, പെട്രോളിയം ഉല്പന്നങ്ങളും വിറകെണ്ണകളും കീടനാശിനികളും, യന്ത്രങ്ങളും, ഇവയ്ക്കുപുറമേ പലപ്പോഴും ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ, വസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മറ്റനവധി ഇനങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന വിശ്വസ്തകേന്ദ്രങ്ങളായിനിലനിന്നുവരുന്നു.

ഈ ഇനങ്ങളിൽ പലതും ഉയർന്ന ലാഭനിരക്കുകൾ ഉള്ളവയായതുകൊണ്ടു് പ്രോത്സാഹകനിധി വിതരണത്തിലും ഗ്രാമീണക്ഷേമകരമായ വിധത്തിൽ വിലകൾ താഴ്ത്തിനിർത്തുന്നതിലും സാമാന്യം സ്ഥിരത പുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. 1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാന വർഷങ്ങളിലാണു് അവയുടെ വികസനം ആരംഭിച്ചതെന്നതിനാൽ കായ്മയതോതിൽ ചില്ലറ–മൊത്തം വ്യാപാരം വളർത്തിയെടുക്കാൻ ഗ്രാമീണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാന്ദ്യഘട്ടങ്ങളിലാണു് അവയുടെ ബിസിനസ് ഏറ്റവും വേഗം വർദ്ധിച്ചതെന്ന സംഗതി അർത്ഥഗർഭമത്രെ.

ചില്ലറ കാർഷികോപകരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും ഗ്രാമീണ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും രാജ്യത്തിന്റെ,

പ്രായോഗികമായി എല്ലാ വിഭാഗത്തിലുംതന്നെ ഉൽപ്പാദനസഹകരണ സംഘങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നവയോ ആണ്.

ഇത്തരം മേഖലാസഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയിൽ ചിലതു് താഴെപറയുന്നവയാണു്: കോവാപ്പറേററീവ് ഗ്രേഞ്ച് ലീഗ് ഫെഡറേഷൻ, ഇത്താക്ക, ന്യൂയോർക്ക്, സതേൺ സ്റ്റേററ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ്, റിച്ച്മൊൺഡ്, വെർജീനിയ, ഈസ്റ്റേൺ സ്റ്റേററ്സ് ഫാർമേഴ്സ് എക്സ്ചേഞ്ച്, വെസ്റ്റ് സ്പ്രിങ്ങ്ഫീൽഡ്, മസാച്ച്യുസെററ്സ്, മിഡ്ലൻസ് കൊവാപ്പറേററീവ് ഇൻകോർപൊറേററഡ്, മിനിയാപോലീസ്, മിനസ്സോട്ട, കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ, കാൻസാസ്സിററി, മിസ്സൂറി, ഇല്ലിനോയ് ഫാം സപ്ലൈകമ്പനി, ബ്ലൂമിങ്ടൺ, ഇല്ലിനോയ്, ഇൻഡ്യാനാ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ, ഇൻഡ്യാനാപോലീസ്, ഇൻഡ്യാനാ, ഫാർമേഴ്സ് യൂണിയൻ സെൻട്രൽ എക്സ്ചേഞ്ച്, സെൻറ്പോൾ, മിനെസ്സോട്ട, ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ, കൊളമ്പസ്, ഓഹോ, ഫാർമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് എക്സ്ചേഞ്ച്, റാലെ, നോർത്ത് കരോളിന, മിസ്സൂറി ഫാർമേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ, വാഷിങ്ങ്ടൺ കൊവാപ്പറേററീവ് ഫാർമേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ, പെൻസിൽവാനിയ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ, സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേററീവ്സ് ഇൻകോർപൊറേററഡ്, സുപ്പീരിയർ, വിസ്കോൺസിൻ, പസഫിക് സപ്ലൈ കൊവാപ്പറേററീവ്, വാലാ വാലാ, വാഷിങ്ങ്ടൺ, ഫ്രൂട്ട് ഗ്രോവേഴ്സ് സപ്ലൈ കമ്പനി, ലോസ് ഏഞ്ചലസ്, കാലിഫോർണിയ, ഫാം ബ്യൂറോ സർവീസസ്, ലാൻസിങ്ങ്, മിച്ചിഗൺ, ടെന്നിസ്സി ഫാർമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ്, ഫാർമേഴ്സ് യൂണിയൻ സ്റ്റേററ് എക്സ്ചേഞ്ച്, ഒമാഹാ, നെബ്രാസ്ക, ഉട്ടാ കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ.

ഈ മേഖലാമൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ അംഗങ്ങളായ ചില്ലറ മൊത്തവ്യാപാരസംഘങ്ങളും രാസവളങ്ങളും, കാലിത്തീററ, വിത്തുകളും, മോട്ടാർവാഹനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സാമഗ്രികളും, ഇരുമ്പുസാമാനങ്ങളും, പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങളും, കീടനാശിനികളും എന്നീയിനങ്ങൾക്കുള്ള മിക്കവാറും ആവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചുകൊടു

ക്കുന്നു. മേഖലാസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്വന്തം നിർമ്മാണശാലകളിലോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു നിരവധി മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുമായിച്ചേർന്നോ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്ന നിർമ്മാണശാലകളിലോ, കാലത്തിനനുയോജിച്ച വിധത്തിൽ വേണ്ടത്രതോതിലല്ലെങ്കിലും, വർദ്ധമാനമായ നിരക്കിൽ ഇത്തരം ഇനങ്ങളും ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുവരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ന്യൂറിൽപരം രാസവളനിർമ്മാണശാലകളും ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ള രണ്ടായിരത്തിൽപരം എണ്ണക്കിണറുകളും പത്തു സഹകരണശുദ്ധീകരണശാലകളുമുണ്ട്.

പലപ്പോഴും ലഭിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നതോ ആയ ചരക്കുകളുടെകായ്ത്തിൽ പൂർണ്ണമായ ലഭ്യമാക്കുന്നതും തങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹകർക്കുനൽകാൻ, ഉൽപാദനരംഗത്തുപ്രവേശിച്ചതുവഴി, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, പ്രോത്സാഹകരുടെ ചിലവുകളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, ഉൽപാദനപ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി ചില്ലറ–മൊത്തവ്യാപാരത്തിൽകൂടി മാത്രം സാധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ മിച്ചമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും. മറ്റാരെങ്കിലും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകൾ വ്യാപാരംചെയ്യുന്നതിലൂടെ സാദ്ധ്യമാകുന്നതിനേക്കാൾ വർദ്ധിച്ചനിരക്കിൽ അംഗങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹകനിധികൾ വിതരണംചെയ്യാനും കൂടുതൽ സ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതനൽകാനും ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകഴിയും. മൊത്തവ്യാപാരംവഴി പ്രോത്സാഹകന്മാർ നേടുന്ന ഓരോ ഡോളർ മിച്ചത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്തു് സ്വന്തംഫാക്ടറികളിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകളിന്മേൽ 19 ഡോളർ വീതം മിച്ചമുണ്ടാക്കാൻ ഏറ്റവും വലിയ മേഖലാമൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനമായ "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷ"നും കഴിയുന്നുണ്ടെന്നു് അതിന്റെ സ്ഥാപകനും പ്രസിദ്ധനുമായ ഹൊവാർഡ് എ. കൌഡൻ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

അമേരിക്കയിലേയും കാനഡയിലേയും ഏതാനും മേഖലാമൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുംചേർന്നു് രണ്ടു ദേശീയ മൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. "യൂണൈറ്റഡ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്", അലയൻസ്, ഓഹിയോ, "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ", ആൽബർട്ട്‌ലീ, മിന്നെസ്സോട്ട എന്നിവയാണു് പ്രസ്തുത രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളും. "നാഷണൽ കൊ

വാപ്പറേറീവ്സ്'' സംഭരണ–വിതരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുപുറമെ, പാൽക്കറവയന്ത്രങ്ങളും വെള്ളം പൂട്ടാക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും നിർമ്മിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

മിക്കവാറും മേഖലാ കാർഷികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ''അമേരിക്കൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കൊ–ഓപ്പറേഷനേറ''യും ''നാഷണൽ കൌൺസിൽ ഓഫ് ഫാർമേഴ്സ് കൊ–ഓപ്പറേറീവ്സിനേറ''യും അംഗങ്ങളാണ്. പല മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളും കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിലും സ്റ്റേറ്റ് അസോസിയേഷനുകളിലും സഹകരണകൌൺസിലുകളിലും അംഗത്വമുള്ളവയാണ്.

ചില്ലറ സ്ഥാപനങ്ങളും മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുമടക്കം കാർഷികോപകരണ വിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതിപ്രധാനമായിരുന്ന ആവശ്യങ്ങളും താഴെ പറയുന്നവയാണ്. സഹകരണബോധം വികസിച്ചുവന്നിരുന്ന 1950–ലാരംഭിച്ച ദശകത്തിലാണിവ വ്യക്തമായിത്തീർന്നത്.

1) സേവനങ്ങളുടെയും മൊത്തം ബിസിനസ്സിന്റെയും തുടച്ചയായ പരിഷ്കരണവും വികസനവും; പല സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും കായ്ത്തിൽ കർഷകരല്ലാത്തവരോ, ഭാഗികസമയകർഷകരോ അല്ലെങ്കിൽ നഗരപ്രാന്തനിവാസികളോ ആയവരിൽനിന്നുള്ള പ്രോത്സാഹനം വികസിപ്പിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമായിരുന്നു.

2) സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അംഗങ്ങൾ കൂടുതൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക. അംഗങ്ങൾ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു് സഹകരണ സമാരംഭത്തിന്റെ ഏറ്റവും സവിശേഷപ്രാധാന്യമുള്ള ബിസിനസ്സ് ആസ്തിയാണെന്നതുകൊണ്ടു് വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമാണുള്ളതു്.

3) ഉല്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങളെ അടിസ്ഥാന അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളിലേയ്ക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കൽ.

4) കൂടുതൽ കായ്ക്ഷമതയും സാമ്പത്തികബലവും ആർജ്ജിക്കുന്നതിനും കർഷകർക്കു പുതുതായി കൂടുതൽ സേവനങ്ങളും നല്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഏകീകരണവും ചില സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ സംലയനവും.

5) ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടുന്നതിനും ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുന്നതിനും അനുകൂലവ്യവസ്ഥകളിൽ വേണ്ടത്രതോതിൽ മൂലധന ശേഖ

രണസൌകര്യങ്ങളും. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള ബാങ്കുകൾക്കും സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾക്കും ഇതിൽ കുറച്ചുഭാഗം നിവൃത്തിക്കാൻ കഴിയും. എങ്കിലും ഏകീകൃതവും വികസിച്ചുവരുന്നതുമായ പുതിയ സേവനങ്ങളും നല്ലനിലയിലേയ്ക്ക് വേറെയും മൂലധനസൌകര്യങ്ങളും വ്യക്തമായും ആവശ്യമാണ്.

എഴുപതിയഞ്ചുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സ്വന്തം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നതിനു കർഷകരെ പ്രേരിപ്പിച്ച അതേ പ്രശ്നങ്ങളും അനീതികളും 1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ രൂക്ഷതരമായ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായെന്നതാണ് മേൽചേർത്ത ആവശ്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണം.

കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളും വാങ്ങിയിരുന്നവരുടെ എണ്ണം കുത്തനെ ഇടിഞ്ഞു. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ന്യൂയോർക്ക് വിപണിയിൽ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളുടെയും മാംസത്തിന്റെയും 80 ശതമാനവും വാങ്ങുന്നതു 17 വൻകിട ക്രേതാക്കളായിത്തീർന്നു. പത്തു ക്രേതാക്കൾചേർന്ന് സിയാറിൽ വിപണി നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു; പോർട്ട്ലണ്ടിൽ 8 പേരും, ഒമാഹയിൽ അതിൽ കുറവുപേരുമാണ് വിപണിയെയും നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതു. 1948ൽ രാജ്യത്തിലെ 50 ശതമാനം ക്ഷീരവ്യാപാരവും കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നതു സ്വതന്ത്രവ്യാപാരികളായിരുന്നു; 29 ശതമാനം ശൃംഖലാസ്ഥാപനങ്ങളും. പത്തുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇതു യഥാക്രമം 30 ശതമാനവും 38 ശതമാനവുമായിത്തീർന്നു. 1960ൽ വൻകിട പാക്കിങ്ങ് വ്യവസായികളായ "സ്വിഫ്ട്, ആർമർ, കൂഡാഹി" കമ്പനിക്കാർ ചില്ലറ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളും തുറക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഫെഡറൽ കോടതിയുടെ അനുവാദം തേടുകയുണ്ടായി.

കുത്തകനിയന്ത്രണങ്ങളും കൂടുതൽക്കൂടുതൽ വിപുലവും വർദ്ധമാനവുമായ തോതിൽ വ്യവസായങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചുവന്നതനുസരിച്ച് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ മത്സരാത്മകമായി അവശേഷിച്ചിരുന്ന വിഭാഗങ്ങളുടെ ഭാരിതം ഭാരതരമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇതായിരുന്നു ചെറുകിട ബിസിനസ്സിനെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള കഴപ്പം.

കൃഷിവ്യവസായത്തിലെ കഴപ്പവും അതായിരുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, കർഷകർക്കു നേരിട്ടു വ്യാപാരബന്ധമുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുമടക്കം മിക്കവാറും അമേരിക്കൻ വ്യവസായങ്ങളും കുത്തകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വില

മത്സരം ഒരു പൂവ്വകാലയാഥാർത്ഥ്യമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കർഷകർ വാങ്ങേണ്ടതായിവരുന്ന വ്യവസായോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലനിരക്കുകളും, ലഭ്യതയും ആവശ്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെക്കുമുള്ള സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളൊന്നും കണക്കിലെടുക്കാതെ "കൽപ്പിത"മായി ഉയർത്തപ്പെടുന്നവയാണു്. വിലനിരക്കു താഴാതെ നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഉൽപ്പാദനം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇതിനെതിരെ, കൃഷി ഇപ്പോഴും മത്സരമുള്ള ഒരു ബിസിനസ്സായി അവശേഷിക്കുന്നു. നാല്പതുലക്ഷം കർഷകരിൽ ഒരാൾക്കുപോലും ഏകനായി മൊത്തം ഭക്ഷ്യധാന്യലഭ്യതയിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസം വരുത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഈ വസ്തുത അവർക്കു ബോദ്ധ്യമാണു്. കൂടാതെ, മറവുള്ളവരെപ്പോലെത്തന്നെ കർഷകർക്കും ജീവിക്കാനുള്ള വക സമ്പാദിക്കണം. ഓരോ യൂണിറ്റിനുമുള്ള വിലയ്ക്കു് എത്ര യൂണിറ്റു് ഉൽപ്പന്നം വില്ക്കുന്നുവെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും അതിനുള്ള കഴിവു്. വിലനിരക്കു് താഴുന്തോറും കൂടുതൽ യൂണിറ്റു് ഉല്പാദനമുണ്ടാക്കാൻ കർഷകർ തീച്ചയായും കൂടുതൽ ക്ലേശിച്ചു പരിശ്രമിക്കും. കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ താഴുന്ന വിലനിരക്കുകൾക്കു് ഭക്ഷ്യധാന്യ"മിച്ച"ത്തെ ലഘൂകരിക്കാനല്ല, വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണു് പ്രവണതയുള്ളതു്. വ്യക്തമായും, കൊയ്ത്തിനു വളരെ മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പുതന്നെ കർഷകൻ ഉല്പാദനം ആസൂത്രണംചെയ്യുകയും ജോലികളാരംഭിക്കുകയും വേണം. വിലനിലവാരങ്ങൾ മാറാമില്ലാതെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഉല്പാദനം നിയന്ത്രിക്കാൻ അവർക്കു സാദ്ധ്യമല്ല; ഒരുപക്ഷെ സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അവരങ്ങിനെ ചെയ്യുകയുമില്ല.

തന്മൂലം കർഷകർക്കു ലഭിക്കുന്ന വിലകൾ താഴ്ന്നുപോകുന്നു; കർഷകർ നല്കുന്ന വിലകളാകട്ടെ ഉയരുകയുംചെയ്യുന്നു. വിപണിയിൽ കിട്ടുന്ന വിലയ്ക്കു പൂർണ്ണമായ ഉല്പാദനം വില്ക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായുള്ളതാണു് കർഷകനു ലഭിക്കുന്ന വിലകൾ. എന്നാൽ കർഷകർ നല്കുന്ന വിലകളാകട്ടെ, അധികവും ഭരണപരമായ നടവടികൾവഴി മിക്കവാറും നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നവയുമാണു്.

ഇതുകൊണ്ടാണു് വരുമാനനിലവാരസൂചിക എൺപതിനു ചുറ്റും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ദേശീയവരുമാനത്തിൽ കൃഷിക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ ലഭിക്കാനർഹതയുള്ള 20 ശതമാനത്തോളം ഓഹരി സ്ഥിരമായും അനീതിപൂർവ്വമായും നഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നാണു് ഇതിനർത്ഥം. വിലനിർണ്ണയത്തിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസംമൂലംതന്നെയാണു് 1947നും

1957നുമിടയ്ക്ക് കാഷ്ികവിലകം അഞ്ചുശതമാനം കുറഞ്ഞപ്പോഗം വ്യാവസായികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലനിരക്കുകഗം 26 ശതമാനം ഉയന്നു. മുഴവൻ കാഷ്ികേതരവ്യവസായങ്ങളിലേയ്ക്കും ഉല്പാദനക്ഷമത (ഒരുമണിക്കൂർ പ്രയത്നസമയത്തിലെ ഉൽപ്പാദനം) 24 ശതമാനംമാത്രം ഉയന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഗം കൃഷിയിൽ അതു 90 ശതമാനംകണ്ട് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെയാണ് ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു. വർദ്ധിച്ച സാങ്കേതിക കാര്യക്ഷമതയുടെ മെച്ചങ്ങഗം കൃഷിവ്യവസായം ക്രോതാക്കഗംക്കു കൈമാറിയിരിക്കുകയാണ്. കർഷകർക്കു വ്യാപാരസംബന്ധമായി ബന്ധമുള്ളവയടക്കം മറവ വ്യവസായങ്ങളും ഇതുപോലെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ വരുമാനസൂചിക നൂറിലോ അതിന്നടുത്തോ സ്ഥിരമായി വർത്തിക്കുമായിരുന്നു. ന്യായമായ യാതൊരാക്ഷേപവും കർഷകർക്കുണ്ടാകുമായിരുന്നുമില്ല. ഇതിന്നുപകരം 1959 നവമ്പറിൽ കഷ്കർക്കു സ്വന്തം വിളകഗംക്കു ലഭിച്ച വിലകളും തങ്ങഗംക്കാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിന്നു് അവർ നല്കിയ വിലകളും ഇടയ്ക്കുള്ള അനുപാതം 77ലേയ്ക്ക്, 1940നുശേഷം ഏറവും കുറഞ്ഞ ഒരു സംഖ്യയിലേയ്ക്ക്, താഴുകയാണുണ്ടായതു.

"പൂർണ്ണമായ ഉല്പാദനവും വിപണിസാഹചര്യങ്ങഗംക്കനുസരിച്ചുള്ള വിലയും" എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അമേരിക്കയിൽ കൃഷിവ്യവസായം പൊതുവെ നടത്തപ്പെടുന്നതു. വിലതാങ്ങുപരിപാടികഗം രംഗത്തു വന്നിടങ്ങളിലൊഴികെ, കർഷകർ അവരുടെ സമൃദ്ധിയായ വിളകഗംക്കു് വിപണിയിൽ ലഭ്യമാകുന്ന വിലനിരക്കുകളാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതു. ഉപഭോക്താക്കഗം നല്കുന്ന വിലനിരക്കുകഗം സ്വതന്ത്രമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നതനുസരിച്ചുള്ള പൂർണ്ണമായ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ഏകഅടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രമേ ഒരു സ്വതന്ത്രസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ പൂർണ്ണതൊഴിൽനിലവാരവും പര്യാപ്തമായ സാമ്പത്തികവളർച്ചയും പൊതു വിലസ്ഥിരതയും നേടാൻകഴിയുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാനാവു. നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ഇതുയും വിഭാഗങ്ങളിൽ കുത്തക വളരാൻ അനുവദിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ട്, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഏറവും അഭികാമ്യമായ ദീഘ്കാലതാല്പര്യങ്ങളെ പരിസേവിക്കുന്നതിന്നു് ഉത്തമമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന ഒരൊറക്കാരണത്താലാണ് കർഷകർ സാമ്പത്തികമായി ക്ലേശം അനുഭവിക്കുന്നതു.

സാങ്കേതികപുരോഗതി തുടരുന്നതനുസരിച്ച് അതിന്റെ മെച്ചങ്ങഗം, ഉപഭോക്താക്കളെന്ന നിലയിൽ, മുഴവൻ രാഷ്ട്രത്തിന്നും കൈ

മാറാത്തപക്ഷം വൻതോതിലുള്ള സാങ്കേതികതൊഴിലില്ലായ്മ രൂക്ഷമായി ത്തീരുന്നതു തടയാൻകഴിയുമാ? വിപുണിയുടെ വിപുലീകരണമോ ഉല്പാദനത്തിൽ വേണ്ടത്ര വികസനമോ ഉണ്ടാവുകയില്ല.

ഇത്തരം കൈമാറ്റം മിക്കവാറും അമേരിക്കൻ വ്യവസായങ്ങളിൽ കേവലം നടക്കുന്നില്ലെന്നതാണു വാസ്തവം. നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായത്തിന്റെ കഷ്ടത വർദ്ധിപ്പിക്കുമാ?, കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ഉപഭോക്താക്കളുടെ കായ്ത്തിൽപോലും ഇതു സംഭവിക്കുന്നില്ല. കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളും വില്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്നവരും വിപണനം നടത്തുന്നവരുമായ ഇടത്തട്ടുകാക്കാണു് കർഷകർക്കു താഴ്ന്നവിലകളും ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള മെച്ചങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ, താഴ്ന്ന വില സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽപോലും കർഷകർ അവർക്കു വേണ്ടിത്തന്നെ കൂടുതൽ വിപുലമായ ഒരു വിപണി വളർത്തിയെടുക്കുന്നില്ല. ഭക്ഷ്യോൽപ്പന്നങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തുന്നവരുടെയും വില്ക്കുന്നവരുടെയും കീശ വീർപ്പിക്കുകമാത്രമാണവർ ചെയ്യുന്നതു്. ഭക്ഷണത്തിനു് ഉപഭോക്താക്കളും നല്കുന്ന വിലനിരക്കുകളും ഉയർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. 1950നും 1958നുമിടയ്ക്കു് ഒരു ശരാശരി കുടുംബത്തിന്റെ ഭക്ഷണച്ചിലവുകളും 122 ഡോളർ വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിലയായി കർഷകർക്കു ലഭിച്ചതു്, എട്ടുകൊല്ലംമുമ്പു് ലഭിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നു 12 ഡോളർ കുറവുമാത്രമാണു്. ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തുന്നവർക്കും ഇടത്തട്ടുകാർക്കും 134 ഡോളർ കൂടുതൽ ലഭിക്കുകയുംചെയ്തു. ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഭക്ഷണച്ചിലവുകളിൽ കർഷകനു ലഭിക്കുന്ന ഓഹരി 1959ൽ ഡോളറിനു 38 സെൻറായി കുറഞ്ഞു. ഇടത്തട്ടുകാക്കാണു് ബാക്കി 62 സെൻറും ലഭിച്ചതു്. ഇതേ പ്രവണതകളും ഭാവിയിലേയ്ക്കും തുടരുന്നതിനായിരുന്നു സാധ്യത.

ഇതുകൂടാതെ, 1951ൽ രാജ്യത്തിനകത്തു വില്പനനടന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ചില്ലറ മാർക്കറ്റുവില 4280 കോടി ഡോളർ ആയിരുന്നതു് 1959ൽ 5100 കോടി ഡോളറായി ഉയർന്നെങ്കിലും ആ വർഷം കർഷകർക്കു മൊത്തം ലഭിച്ച തുക 1951ൽ ലഭിച്ചതിനേക്കാൾ 20 കോടി ഡോളർ കുറവായിരുന്നുവെന്നു് അമേരിക്കൻ കാർഷികവകുപ്പിന്റെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ കാണിക്കുകയുണ്ടായി. കർഷകർക്കു ലഭിച്ചതു ഇങ്ങനെ കുറഞ്ഞുപോയെങ്കിലും കൃഷിത്തോട്ടത്തിനും ചില്ലറ വ്യാപാരസ്റ്റോറിനുമിടയ്ക്കുള്ള "വിപണനച്ചിലവുകൾ" 1951ലെ 2280 കോടി

ഡോളറിൽനിന്നും 1959ൽ 3120 കോടി ഡോളറായി ഉയരുകയുണ്ടായി.

1956ൽ കൃഷിത്തോട്ടത്തിൽ ജോലിചെയ്തു ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ സംഖ്യ 1959ൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽനിന്നു 39 ലക്ഷം കുറവായിരുന്നുവെന്നതിൽ തീരെ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിന്റെ ഉരിത്തെ കുറച്ചുകൂടി കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ നമുക്ക് ഉദാഹരണമായി എടുത്തുനോക്കാം.

മിനെസ്സോട്ടയിലെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും ലോകത്തിലേ ഏറ്റവും ഉൽപ്പാദനക്ഷമമായ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിൽപ്പെട്ടവയത്രെ. ദക്ഷിണ മിനെസ്സോട്ട, ഉത്തര അയോവ എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നുതുടങ്ങി അപ്പുറത്തേയ്ക്ക് ഉത്തര ഡക്കോട്ടയിലെ റെഡ് റിവർ താഴ്വര, വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ മിനെസ്സോട്ട എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ നീണ്ടുപോകുന്ന സമനിരപ്പായ ഭൂമിയേക്കാൾ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ കൃഷിഭൂമി വേറെയില്ലതന്നെ.

മിനെസ്സോട്ടയിലെ കൃഷിവ്യവസായത്തിന്റെ സ്ഥിതിവിവരങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഗവണ്മെർ ഓർവിൽ എൽ. ഫ്രീമൻ (ഇദ്ദേഹം പിന്നീട് കെന്നഡിഭരണത്തിൽ കൃഷിവകുപ്പ് സെക്രട്ടറിയായിത്തീർന്നു) ഒരു പ്രത്യേക പഠനക്കമ്മീഷൻ ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. നീതിബോധമുള്ളവരെയെയും രോഷാകുലരാക്കാൻ പര്യാപ്തമായ, സംഭ്രമജനകമായ വസ്തുതകളാണ് കമ്മീഷൻ കണ്ടെത്തിയതു്.

1932മുതൽക്ക് മിനെസ്സോട്ടയിലെ മൊത്തം കാർഷികോൽപ്പാദനം പ്രതിവർഷം 9 ശതമാനംകണ്ട് വർധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിലെ വ്യാവസായികോൽപ്പാദനത്തിന്റെ വർധനനിരക്കിന്റെ ഇരട്ടിയാണിതു്. കോർപൊറേഷൻ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാർഷിക പ്രവർത്തനങ്ങളും വർധിച്ചതായിരുന്നില്ല ഇതിനു കാരണം. വാസ്തവം നേരെമറിച്ചത്രെ. കുടുംബാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും 1939ൽ 61 ശതമാനമായിരുന്നതു് 1956ൽ 67 ശതമാനമായി ഉയരുകയുണ്ടായി. 1939ൽ പതിനായിരം ഡോളറായിരുന്ന കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിലെ ശരാശരി മൊത്തം മൂലധനനിക്ഷേപം 1956ൽ മൂപ്പതിനായിരം ഡോളറായി വർധിച്ചു.

1955ൽ മിനെസ്സോട്ടയിലെ 63 ശതമാനം കർഷകർക്ക് രണ്ടായിരം ഡോളറിൽതാഴെ വരുമാനമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. സ്റ്റേറ്റിലെ ശരാശരി ആളോഹരി കാർഷികവരുമാനം നഗരവാസികളുടെ ശരാശരി വരുമാനത്തിന്റെ 43 ശതമാനംമാത്രമായിരുന്നു.

വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ സംസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നായ മിനെസ്സോട്ടയിലെ കൃഷികുടുംബങ്ങൾക്ക്, ബിസിനസ്സിൽ അവർ മൂന്നുമടങ്ങു കൂടുതൽ മൂലധന നക്ഷേപം നടത്തുകയും മിക്കവാറും അവിശ്വസനീയമാംവിധം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഒരു നിരക്കിൽ ഉൽപ്പാദനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽപോലും, നഗരകുടുംബങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതിന്റെ പകുതിയിലും വളരെ കുറവു വരുമാനംമാത്രമാണ് ശരാശരി ലഭിക്കുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ട്?

മൌലികമായ കാരണം ഇതിനകം വ്യക്തമായിരിക്കണം. കർഷകർക്ക്, വ്യക്തികളെന്നനിലയിൽ, ചരക്കുകൾ വിൽക്കുമ്പോഴോ വാങ്ങുമ്പോഴോ വിലപേശാനുള്ള കഴിവ് വേണ്ടത്രയില്ല. ഈ കഴിവു നേടുന്നതിനും, പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കാമെന്നു് ഇതിനകം തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയാണു്.

പക്ഷേ, ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിടുന്നതിനു ആവശ്യമായേടത്തോളം വലിപ്പവും ശക്തിയും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

കർഷകസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വളരെ നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ക്രൂരൻ രാസപദാർത്ഥനിർമ്മാണക്കമ്പനികളുമായി വിജയകരമായി മത്സരിക്കാമെന്നു് മൊത്തംരാസവളബിസിനസ്സിന്റെ ഇരുപതുശതമാനത്തോളംമാത്രം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഫലമോ? രാസപദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിലനിരക്കുകൾ 1953–'58ൽ പൊതുവെ നാല്പതുശതമാനം ഉയർന്നപ്പോൾ, ഏറിയതും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരഫലമായി, രാസവളങ്ങളുടെ വിലനിരക്കുകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടരശതമാനം കുറയുകയാണുണ്ടായതു്. കാർഷികച്ചിലവുകൾ കുറയ്ക്കുന്നതിലും കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങളുടെ ലാഭത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കാർഷികവരുമാനത്തിലേയ്ക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിലും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരം എത്രമാത്രം ഫലപ്രദമായിരുന്നുവെന്നതിനു് കാർഷികവിദ്യുച്ഛക്തി, വാസ്തു, പെട്രോളിയം, ഇൻഷുറൻസ് എന്നിവയിൽനിന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതുപോലെ നൽകാൻ കഴിയും.

എന്നാൽ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു സാരമായി വളച്ചു പ്രാപിക്കാൻകഴിയുന്നപക്ഷം അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിനുവേ

ണ്ടി അവയ്ക്കെത്തുചെയ്യാൻകഴിയുമെന്നു് താഴെകാണുന്ന വസ്തുതകളിൽ നിന്നും കണക്കുകളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

1955ലെ സ്ഥിതിഗതികളും നമുക്കു നോക്കുക. യുദ്ധാനന്തര കാലത്തെ ഏതാണ്ടൊരു ശരാശരിവർഷമാണതു്. സാമാന്യം കൊള്ളാവുന്നവിധം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നിലവിലുള്ള ഒരു മദ്ധ്യ–പശ്ചിമസ്റ്റേററിനേയും നമുക്കെടുക്കുക. കർഷകരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള കൌൺടിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്റ്റോറ്വ്യാപകമായ മൊത്തവ്യാപാര–ഉൽപാദനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമകളുമാണു്. അങ്ങിനെ, കർഷകർ സ്വയമാവശ്യമുള്ള പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഒരുഭാഗം ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; സ്വയമുപയോഗിക്കുന്ന കാലിത്തീററയുടെയും രാസവളത്തിന്റെയും ഒരുഭാഗം ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും പാകപ്പെടുത്തുകയും വിതരണംനടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിലൂടെനടന്ന വാരക്കുവില്പനയെത്തുടർന്നു് 1955ൽ കർഷകർക്കു പ്രോത്സാഹകനിധിയുടെ രൂപത്തിൽ 6 ശതമാനം ലാഭം വിതരണംനടത്തുകയുണ്ടായി. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ വിപണനംചെയ്യപ്പെട്ട ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽനിന്നു് മറെറാരുതരത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നതിനേക്കാൾ 2.7 ശതമാനം വരുമാനവർദ്ധനവുമുണ്ടായി.

ഇതുപോലെ എല്ലാ കർഷകരും സഹകരണബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമകളായിരിക്കുകയും സേവനങ്ങളും പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ—തീർച്ചയായും യാഥാർത്ഥ്യം ഇതിൽനിന്നു വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു—സഹകരണവിപണനത്തിന്റെ ഫലമായി കർഷകരുടെ വരുമാനം 80 കോടി ഡോളർ കൂടുമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കാർഷികോപകരണബിസിനസ്സിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ കാർഷികച്ചിലവുകളും 180 കോടി ഡോളർകണ്ടു് കുറയുകയുംചെയ്യുമായിരുന്നു. ആ വർഷത്തിൽ കർഷകരുടെ അറവരുമാനം അന്നുണ്ടായിരുന്ന 1100 കോടി ഡോളറിൽനിന്നും 17.8 ശതമാനംകൂടി ഉയർന്നിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഗവർമ്മേണ്ടിനെ ആശ്രയിക്കാതെ അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തെ വീണ്ടും ആരോഗ്യസംപുഷ്ടമാക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു് ആരെങ്കിലും ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്താൻകഴിയുക ഇവിടെയത്രെ. എന്നാൽ, കർഷകോടമ

സ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സത്വരവളർച്ചയേയും കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ ഏകീകരണത്തേയും യുക്തമായ എല്ലാരീതികളിലൂടെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ അയാളം സന്നദ്ധനായിരിക്കണം. ഉൽപ്പാദനസമൃദ്ധിയുടെതായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഉപഭോഗനിലവാരങ്ങളെന്തായിരിക്കണമെന്നുസംബന്ധിച്ച് പുതുതായി അയാളം അല്പം ചിന്തിക്കേണ്ടതായുംവരും.

1950–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ തന്നെ കാർഷികോപകരണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഒരു രീതിയിൽ വികസിക്കാനാരംഭിച്ചിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങളുംക്കിടയിൽ അപ്പോളും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാമ്പത്തിക–സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നാണ് ആ രീതി വളർന്നുവന്നതു്. ധിഷണാശാലികളായ മാനേജർമാരും ഡയറക്ടർബോർഡുകളും നഗരപ്രാന്തനിവാസികളുടേയും ഭോഗികസമയകർഷകരുടേയും പ്രോത്സാഹനത്തെ സജീവമായി തേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെചെയ്യാൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്നു. മിൽവാക്കിയ്ക്കടുത്തുള്ള ഒരു കാർഷികോപകരണസ്ഥാപനത്തെ ഇക്കാര്യത്തിലുദാഹരണമായെടുക്കാം. ഏതാനുംവർഷം മുമ്പുവരെ ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനുചുറ്റും ഒരു പ്രധാന കാർഷികപ്രദേശമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. നഗരങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിച്ചതനുസരിച്ച് കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും അപ്രത്യക്ഷമായി. വീരകൈണ്ണ, മോട്ടോർവാഹനസാമഗ്രികളും, ഇരുമ്പുസാമാനങ്ങളും, പണിയായുധങ്ങളും എന്നീയിനങ്ങൾക്ക്—വിത്തുകളും, രാസവളങ്ങളും എന്നിവയ്ക്കുപോലും—കൃഷിക്കാരുടേതിൽനിന്നു് അല്പമാത്രം കുറഞ്ഞ ആവശ്യമുള്ള കുടുംബങ്ങളും ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുംചെയ്തു. ഇത്തരം കുടുംബങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സു് സ്വായത്തമാക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനം ഉത്സാഹിച്ചു; സ്വായത്തമാവുകയുംചെയ്തു. അങ്ങിനെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പുരോഗതി തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മുഴുവൻ സമയകർഷകർക്കുമാത്രമായി ബിസിനസ്സു് പരിമിതപ്പെടുത്തിനിർത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പുരോഗതി നിലയ്ക്കുമായിരുന്നു. ഓഹരികളിന്മേൽ ലാഭവിഹിതം നൽകാനുള്ള സംഖ്യയെ നികുതിയിൽനിന്നൊഴിവാക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ആനുകൂല്യത്തിനും ഏതാനും "ശുദ്ധ" കാർഷികസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അർഹതയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആനുകൂല്യത്തിനുള്ള എന്തെങ്കിലും സാദ്ധ്യതപോലും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ ബിസിനസ്സു് വികസിപ്പിച്ചതു്. പത്താംഅദ്ധ്യായത്തിൽ വിവ

രിച്ചിട്ടുള്ള, "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള ബാങ്കുക"ളിൽനിന്നും കടംവാങ്ങാനുള്ള സൌകര്യവും അതു ഉപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. ബിസിനസ്സിന്റെ ഒരു ഉയർന്നശതമാനം മുഴുവൻസമയകർഷകരുമായി നടത്തുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമാത്രമേ കടംകൊടുക്കാൻ ഈ ബാങ്കുകൾക്ക് അധികാരമുള്ളൂ. പക്ഷേ, ബിസിനസ്സിൽ തുടർന്നുവർത്തിക്കാനും അനുക്രമം സാരമായ വളച്ചുപ്രാപിക്കാനും ഈ ത്യാഗങ്ങൾ തികച്ചും ഗുണകരമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്.

ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഉല്പാദനം, പാകപ്പെടുത്തൽ, പാക്കുചെയ്യൽ, ഉപഭോക്താക്കൾക്കുള്ള വിതരണം എന്നീ ഘട്ടങ്ങളടങ്ങുന്ന മൊത്തം ബിസിനസ്സ് വളരെ ആദായകരമായ ഒന്നത്രെ. ഉല്പാദനമൊഴിച്ച് അതിന്റെ മറ്റെല്ലാ ഭാഗവും ആദായകരമാണു്. ഭക്ഷ്യബിസിനസ്സിന്റെ ആദായകരമായ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും കർഷകർ പ്രവേശിക്കണം. ഈ ഭാഗങ്ങളുടെ ഒരംശമെങ്കിലും കർഷകോടമസ്ഥതയിലായിരിക്കണം. നാം കണ്ടതുപോലെ, ഇതു സാധിക്കുന്നതിനും ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ആ മാർഗ്ഗത്തിനും, സഹകരണത്തിന്റേതായ ആ മാർഗ്ഗത്തിനും നമ്മുടെ കർഷകജനത നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളെ എങ്ങിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിൽ ഇന്നുള്ള ദുരിതത്തിനും മൂന്നു അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളുണ്ടു്. നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായത്തിന്റെ സംഘടനാരീതിയുമായി, അഥവാ അസംഘടിതരീതിയുമായി, ബന്ധപ്പെട്ടതാണു് ഒന്നാമത്തെ കാരണം. മറ്റു രണ്ടു കാരണങ്ങളും കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കുള്ള വിപണനിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണു്.

ഒന്നാമതായി, യുക്തിസഹമായ കൃത്തനേയുള്ള ഏകീകരണം കൃഷിവ്യവസായത്തിലില്ല. ഏകീകരണം അല്പമുണ്ടു്, പക്ഷേ, വേണ്ടത്രയില്ല.

ഉരുക്കുകമ്പനികൾ ധാരാളം കല്ലരി ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവ ഖനികൾ തേടിപ്പിടിച്ചു സ്വായത്തമാക്കി സ്വന്തമായിത്തന്നെ നടത്തുന്നു. ധാരാളം ഉരുക്കു ഉപയോഗമുള്ളതിനാൽ ഓട്ടോമൊബൈൽ കമ്പനികൾ ഉരുക്കുമില്ലുകളും ഇരുമ്പുഖനികളും സ്വന്തമായി വാങ്ങി നടത്തുന്നു. കർഷകർക്കു് മറ്റു സാധനങ്ങളോടൊപ്പം കാലിത്തീറ്റ, വിത്തു്, വിദ്യുച്ഛക്തി, വായ്പ എന്നിവയാവശ്യമാണു്. എണ്ണക്കിണറുകളും രാസവളനിർമ്മാണശാലകളും വിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദന

വിതരണ സൌകര്യങ്ങളും ബാങ്കുകളും കർഷകർ സ്വന്തമായി നടത്തുന്നതിനുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ന്യായമാണും ഉരുക്കുകമ്പനികൾക്ക് കല്ലുരിഖനികൾ സ്വന്തമായി നടത്തുന്നതിന്നില്ല. പക്ഷേ, കർഷകർക്ക്, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെമാത്രമേ ഇവ നിർവ്വഹിക്കാനാവുകയുള്ളൂ. വ്യാവസായികരംഗത്തു് ലംബരൂപത്തിലുള്ള ഏകീകരണത്തെ നാം തുടർന്നും അനുവദിക്കുകയാണെങ്കിൽ—തുടർന്നനുവദിക്കുമെന്നതു മിക്കവാറും തീച്ചയാണു്—അത്തരം ഏകീകരണം, കൃഷിവ്യവസായത്തിലെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു് ഉത്സാഹമുള്ളപക്ഷം, കൃഷിവ്യവസായത്തിലും കഴിയുന്നതു ഫലപ്രദമായി നാം വളർത്തേണ്ടതാവശ്യമാണു്.

അല്പം ഏകീകരണം ഇതിന്നകംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കാർഷികരംഗത്തിന്നു പുറത്തുള്ള ചില ഏജൻസികളും ഒരുതരം ഏകീകരണം നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. സ്വന്തം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവ കർഷകനെ കൂട്ടിഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. കാലിത്തീറ്റവിതരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു് ഇതുവരെ ലഭ്യമായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം. അതുപോലെ, ഉൽപ്പന്നങ്ങളും വില്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്ന കോർപൊറേഷനുകളും വിതരണം നടത്തുന്ന "ചെയിൻ സ്റ്റോറു"കളും ഏകീകരണ ഏജൻറുകളാകാം. ഏകീകരണത്തിന്നു വിധേയമായ കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് അത്യന്തം താഴ്ന്ന വിലകളും (ഉദാ: ബ്രോയിലറുകൾ) കർഷകനു് നിർദ്ദിഷ്ട ദൈനംദിന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നല്കപ്പെടുന്ന വരുമാനമൊഴിച്ചു് മറ്റു യാതൊരു വരുമാനമാർഗ്ഗവുമില്ലാത്ത ഒരു കൂലിത്തൊഴിലാളിയുടെ താഴ്ന്നപദവിയുമാണു് ഇത്തരം ഏകീകരണത്തിൻറെഫലം.

കൃഷിവ്യവസായത്തിനു് വീണ്ടും അഭ്യുന്നതി നല്കുന്നതിനും കർഷകരുടെ വരുമാനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും അമേരിക്കൻരീതിയിലുള്ള ഗ്രാമീണജീവിതത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിനും സാധിക്കുമെന്നു് പ്രതീക്ഷ നല്കുന്ന മാർഗ്ഗം ഒന്നാമത്തെതരം ഏകീകരണമാണു് കാർഷികോൽപ്പാദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ബിസിനസ്സുകളുടെ ഒരു ഭാഗത്തിൻറെ ഉടമസ്ഥത വിതരണക്കാർ, വില്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്നവർ, വിപണനംചെയ്യുന്നവർ എന്നുള്ള ഏതെങ്കിലും നിലയിൽ കർഷകർക്കു സഹായം വഹിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധം സഹകരണ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇത്തരം ഏകീകരണം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതു്. സാമ്പത്തികമായി വിലപേശുന്നതിനു് ബലക്കുറവുള്ള

നിരവധി ഘടകങ്ങളെ പരസ്പരസഹായാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒന്നുചേർത്തു് ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സഹകരണതത്വം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നു. അങ്ങിനെ, കഷ്കർക്കു പെടോളിയം ഉല്പന്നങ്ങളും വില്ക്കുന്ന ഏതാനും ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും കഷ്കർതന്നെ സ്വന്തമായി നടത്തുകയെന്ന ലളിതമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അത്യന്തം ആദായകരമായ പെടോളിയംവ്യവസായത്തിന്റെ സമ്പാദ്യത്തിലൊരുഭാഗം സ്വന്തം വരുമാനത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ കർഷകർക്കു സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. രാസവളബിസിനസ്സിലൊരു ഭാഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത വഹിച്ചു് പരമാവധി ചുരുങ്ങിയ, സാമ്പത്തികമായി ഭദ്രമായ ചിലവിൽ പൂർണ്ണമായ ഉല്പാദനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കർഷകർക്കു ഗുണപ്രദമായവിധം നടത്താനും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾവഴി കർഷകർക്കു സാധിക്കുന്നതാണു്. രാസവളനിർമ്മാണരംഗത്തെ ഈ ഒരൊറ്റ നടവടിയുടെമാത്രം ഫലമായി, 1953–'58ൽ കാർഷികാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കർഷകർ വാങ്ങിയ എല്ലായിനങ്ങൾക്കുമുള്ള വിലനിരക്കുകൾ അഞ്ചുശതമാനം ഉയർന്പോൾ രാസവളത്തിനുള്ള അവരുടെ ചിലവു് രണ്ടരശതമാനം കുറയുകയുണ്ടായി. രാസവളബിസിനസ്സിന്റെ 25 ശതമാനത്തോളം അവ ഉപയോഗിക്കുന്നവരുടെ സഹകരണോടമസ്ഥതയിലാണെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതു്.

കൃഷിക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളും നല്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം കഷ്കരുടെ സഹകരണോടമസ്ഥതയിലാണെങ്കിൽ സ്വന്തം ഉല്പാദനച്ചിലവിന്മേൽ കുറച്ചൊരു നിയന്ത്രണം തന്മൂലം കർഷകർക്കുണ്ടാകുന്നതാണു്. കർഷകരുടെ ഇത്തരം സഹകരിച്ചപ്രവർത്തനം അല്പം വിലപേശൽശക്തിനേടാൻ കർഷകരെ സഹായിക്കും. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ വിലപേശാനുള്ള കഴിവില്ലാത്തപക്ഷം കർഷകരുടെ താൽപര്യം തികച്ചും അപകടത്തിലാണു്.

ഈ ഏകീകരണം ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ അതു് പിറകോട്ടു്, പ്രാഥമിക വിവേകേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്കുതന്നെ എത്തേണ്ടതുണ്ടു്; അതായതു്, രാസവളക്കുട്ടിനുള്ള അടിസ്ഥാനധാതുക്കൾ, വിദ്യുച്ഛക്തി ഉൽപാദനം, അസംസ്കൃതപെടോളിയം എന്നിവയുടെ പ്രാഥമിക ഉറവിടംതന്നെ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ മാർഗ്ഗമവലംബിച്ചു് അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിനു കൂടുതൽ സാമ്പത്തികശക്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തി

ക്കുന്ന ഏതു സഹകരണ സ്ഥാപനത്തിനും കഴിയുന്നതുമായ കുറഞ്ഞ പലിശനിരക്കിൽ വായ്പകളും ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കണം.

കാഷ്കികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ വാങ്ങുന്നതിനും നിർമ്മിക്കുന്നതിനും കർഷകരെ കഴിവുള്ളവരാക്കത്തക്കവിധം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വികസിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് കാഷ്കികോൽപ്പാദനച്ചിലവുകളും ലഘൂകരിക്കുമെന്നുമാത്രമല്ല, കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഏതാനും സമ്പാദ്യങ്ങളും കാഷ്കികവരുമാനത്തിലേക്കു് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതുമാണു്.

ഉൽപ്പന്നങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തുക, പാക്കുചെയ്യുക, വിൽപന വികസിപ്പിക്കുക, വിതരണംനടത്തുക, തുടങ്ങു് സ്വന്തം ഉടമസ്ഥതയിൽതന്നെയിരിക്കുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കൾക്കു നേരിട്ടു് വിൽക്കുക എന്നിവകായ്യങ്ങളിൽ പ്രാഥമികോൽപാദകർക്കു കഴിവുണ്ടാക്കുകയാണു് ഇതേഫലങ്ങളുംതന്നെ ലഭിക്കാവുന്ന മറെറാരുമാർഗ്ഗം. നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നത്തിനുള്ള രണ്ടാമത്തെ പ്രമുഖകാരണത്തിലേക്കാണു് നാമിവിടെ എത്തുന്നതു്. കർഷകർക്കു് സ്വന്തം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കുലഭിക്കുന്ന വിലകുറയുമ്പോഴും അതേഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് ഉപഭോക്താക്കൾനൽകുന്ന വിലകുറയുകയല്ല, മറിച്ചു് പലപ്പോഴും ഉയരുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

മൊത്തംകാഷ്കികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ കാൽഭാഗത്തോളം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽക്കൂടിയാണു് വിപണനംചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ, ഭക്ഷ്യോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ പാകപ്പെടുത്തൽ, പാക്കുചെയ്യൽ, വിതരണം എന്നിവകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലും, അവയിൽനിന്നുള്ള വരുമാനത്തിൻെറ കായ്ത്തിലും ഉപഭോക്താക്കളോടു പങ്കുചേരാൻ കർഷകർ ആരംഭിക്കുന്നതോടെമാത്രമേ കാഷ്കികപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ഒരു യഥാർത്ഥസമീപനമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. കർഷകരോ ഉപഭോക്താക്കളോ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ രണ്ടുവിഭാഗക്കാരുംചേർന്നോ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാഷ്കികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഒരുഭാഗം പാകപ്പെടുത്തി, പാക്കുചെയ്തു്, ഉപഭോക്താക്കൾക്കു നേരിട്ടു് വിതരണംനടത്തുന്നപക്ഷം കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ താഴ്ന്നവിലകളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ താഴ്ന്ന ചില്ലറവുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കുന്ന നിലവിലുള്ള ന്യൂനത പരിഹരിക്കാൻകഴിയും. ഇത്തരം സഹകരണ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരത്തിൻെറ ഫലമായി കർഷകർക്കു

കൂടുതൽ വരുമാനമുണ്ടാക്കുകയോ, ഉപഭോക്താക്കളുടെ ചിലവു കുറയുകയോ ചെയ്യും; ഒരുപക്ഷേ, രണ്ടും സംഭവിച്ചുവെന്നുംവരാം. പ്രാഥമിക ഭക്ഷ്യോൽപ്പന്നങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ തീൻമേശയ്ക്കെത്തുന്നതുവരെയുള്ള എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന, കർഷകരുടേയോ ഉപഭോക്താക്കളുടേയോ സഹകരണബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും ഇരുവിഭാഗങ്ങൾക്കുമിടയ്ക്ക് നേരിട്ടുള്ളവ്യാപാരബന്ധംസ്ഥാപിക്കും. ഈ ബന്ധത്തെത്തുടർന്ന്, ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉപഭോക്താക്കൾനൽകുന്ന ഉയർന്നവിലകളും ഫലത്തിൽ കാഷ്കികവരുമാനം ഉയർത്തലായിരിക്കും. കർഷകരുടെ വില്പനവിലനിരക്കുകളും താഴുമ്പോൾ ഉപഭോക്താക്കൾ നൽകുന്ന വിലകളും താഴുമെന്നതുകൊണ്ട് കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കുള്ള വിപണികളും യഥാർത്ഥത്തിൽ വികസിക്കുന്നതുമാണ്. ഇതിനിടയിൽ, കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയോ, അല്ലെങ്കിൽ കൃഷിയെ ആശ്രയിക്കുന്നവയോ ആയ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ ഒരുഭാഗം ഗ്രാമീണവരുമാനത്തോട് ചേരുന്നതാണ്. സാമ്പത്തിക സമതുലനം പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും പൊതുവെ സാമ്പത്തികാരോഗ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിലേക്കും ഇതു നയിക്കും.

കാർഷികപ്രശ്നത്തിനുള്ള പ്രായോഗികമായൊരു സമാധാനമെന്നനിലയിൽ വ്യവസായവികേന്ദ്രീകരണംവേണമെന്നു്, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കണമെന്നു്, ഫലത്തിലെല്ലാവരുംതന്നെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അത്തരം വികേന്ദ്രീകരണം അടിസ്ഥാനപരവും ശാശ്വതവുമായ ഒരു പരിഹാരത്തിനു സഹായകമാകുന്ന ഒരേയൊരു സവിശേഷതകൂടി തങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളിലുൾപ്പെടുത്തുന്നവർ അപൂർവ്വമാണ്.

ഈ വ്യവസായങ്ങളും കർഷകരുടേയും ഗ്രാമീണജനതയുടേയും പ്രാദേശികോടമസ്ഥതയിലായിരിക്കണമെന്നതാണ് ആ വിശേഷത. സഹകരണോടമസ്ഥതയെന്നാണിതിനർത്ഥം. രാസവളം, പെട്രോളിയം, വിദ്യുച്ഛക്തിസൌകര്യങ്ങളും എന്നിവകളിലേക്കും വിപണന ഏജൻസികളിലേക്കും മാത്രമല്ല, ഉൽപ്പന്നങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തുന്നതും പാക്കുചെയ്യുന്നതുമായ വ്യവസായങ്ങളിലേക്കുകൂടി സഹകരണോടമസ്ഥത വ്യാപിക്കണം. കർഷകർക്ക് ലഭിക്കുന്നവയും ഉപഭോക്താക്കൾ നൽകുന്നവയുമായ വിലകളും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസത്തിനൊരുകാരണം ഉൽപ്പന്നങ്ങളും പാകപ്പെടുത്തുന്നതിനും പാക്കുചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള ചിലവുകളാണെങ്കിൽ, അതിനുള്ള ഏകപ്രതിവിധി കർഷകരും ഉപഭോക്താ

ക്കളും ഒറ്റയ്ക്കോ ഇരുവിഭാഗക്കാരും കൂട്ടായോ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെ ഈ രണ്ടുഘട്ടങ്ങളും സ്വയം നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണു്. അതിനുള്ള വ്യാവസായികഘടകങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുണ്ടായിരിക്കണം.

കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ്യവസായങ്ങളും ഇത്തരത്തിൽ കർഷകരുടെ സഹകരണോടമസ്ഥതയ്ക്കുകീഴിൽ വികേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം, തീച്ചയായും, കാർഷികപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള രണ്ടാമത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായ നടപടിയായിരിക്കുമതു്.

കൃഷിത്തോട്ടത്തെമാത്രം സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമെന്നനിലയിൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നകാലത്തോളം "കാർഷികപ്രശ്നം" ഒരിക്കലും പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ല. മറ്റു രംഗങ്ങളിലൊന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തനത്തിലില്ലാത്ത "സ്വതന്ത്രവിപണി"സമ്പ്രദായം കാർഷികരംഗത്തു് പ്രാവർത്തികമാക്കണമെന്നു് കർഷകരോടു് വെറുതെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രത്യേകിച്ചും, പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ല. മുഴുവൻ ഗ്രാമീണ അമേരിക്കയുടേയും പ്രശ്നമാണിതു്. കൃഷിയുമായി അടുത്തുബന്ധമുള്ള വ്യവസായങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ഗ്രാമീണ, പ്രാദേശികോടമസ്ഥതയിലാക്കുന്നതും അവയിൽനിന്നുള്ള വരുമാനത്തെ കാർഷികവരുമാനത്തോടുചേർക്കുന്നതുമാണു് ഈ പ്രശ്നത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു പരിഹാരം.

സർക്കാരിനെ ആശ്രയിക്കൽ, ചെറുകിടകർഷകരെ ഭൂമിയിൽ നിന്നകറ്റിനിർത്തൽ, ഉൽപാദനത്തെ കൃത്രിമമായി കുറയ്ക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും—ഇവയൊന്നുംതന്നെ ഈ പരിഹാരത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നടപടികളല്ല. "ലഘൂകരണഘടക"ങ്ങളൊന്നും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പരിഹാരത്തിലില്ല.

സമൃദ്ധിയായ ഉൽപാദനവും ഉപഭോഗവും എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ നാം വിസമ്മതിക്കുന്നതാണു് കാർഷികദുരിതത്തിനു് മൂന്നാമതു അടിസ്ഥാനകാരണം.

1960-ലെ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു് 1890-ലെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽതന്നെ ചിന്തിക്കണമെന്നാണു് നമ്മുടെ ശാഠ്യം.

അതു ഫലപ്രദമാവുകയില്ല.

സമൃദ്ധിയായ ഉൽപാദനത്തിനു് സാങ്കേതികമായും മനശ്ശാസ്ത്രപരമായും അമേരിക്കൻകർഷകർ ഒരുങ്ങിയിരിക്കയാണു്. ഒരു

പക്ഷേ, യാതൊന്നിന്നുംതന്നെ ഈ നില വ്യത്യാസപ്പെടുത്താനാവുകയില്ല.

ഏതാനും ചിന്താസ്വഭാവങ്ങളാണ് മാറ്റാൻ കഴിയുന്നതും മാറേണ്ടതും. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് മറവുള്ളവർക്ക് അൽപം വിശ്രമം കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനു നല്ലതാണെന്ന് ചിലർക്ക്—യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ലൊരു വിഭാഗം ജനങ്ങളും—ഒരു അഭിപ്രായം ഇപ്പോഴുണ്ട്.

നിരാഹാരവും ത്യാഗവും, അവ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ—സ്വഭാവശുദ്ധി വളർത്തുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എല്ലാവർക്കും നല്ലാൻ വേണ്ടത്രയില്ലെങ്കിൽ മറവുള്ളവർക്കു കൂടുതൽ നല്ലാൻ കഴിയുമാറ് സ്വയം ത്യാഗംചെയ്യുന്നവരാണ് ഏറ്റവും നല്ല മനുഷ്യർ.

പക്ഷേ, എല്ലാവർക്കും നല്ലാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ ഉണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യമായിരിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, മറവുള്ളവർ പട്ടിണികിടക്കണമെന്നു ശഠിക്കുന്നതു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സംഗതിയാണ്.

ദൈർലഭ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഴയ ചിന്താരീതിയിൽ ഒരു വ്യത്യാസം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ലേഖനം ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസിന്റെ 1960 മെയ് 22-ാംനു-യിലെ ലക്കത്തിന്റെ ഉപംപേജുകളിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. "ഗോതമ്പുസമൃദ്ധി ഇപ്പോൾ ഭാഗ്യമായി കരുതപ്പെടുന്നു" എന്ന ശീർഷകത്തിലായിരുന്നു ലേഖനം.

കായ്വശേഷിയോടെ ഉൽപാദനം നടത്തി ഇത്തരം "ഭയങ്കര പ്രശ്നം" സൃഷ്ടിച്ച കർഷകരുടെ ഭീമമായ കുറവുകളെയും മറ്റുദാഹരണങ്ങളെയും മറ്റുമുദാഹരിച്ച് വിലപിക്കുന്നതിനുപകരം ടൈംസിന്റെ പ്രത്യേക ലേഖകൻ ജെ. എച്ച്. കാർമൈക്കലിനു പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു, ഭാഗികമായി, ഇതാണ്:

"ഗോതമ്പിന്റെ മറ്റൊരു സമൃദ്ധിയായവിള ഇതാ കൊയ്യാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളും ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്ന ഒരവസരത്തിൽ സ്വതന്ത്രലോകത്തിനു ഇതൊരു സൌഭാഗ്യമായിത്തീർന്നേയ്ക്കാം.

"ജൂലായ് 1-ാംനു- ആരംഭിക്കുന്ന അടുത്ത കൊയ്ത്തിനെത്തുടർന്ന്, മുൻവിളകളിൽനിന്നുള്ള ശേഷിപ്പടക്കം, അമേരിക്കയിൽ ഗോതമ്പുൽപ്പന്നം 250 കോടി ബുഷലിലുമുപരിയാകുമെന്നാണു കാണുന്നതു.

അമേരിക്കയിലോ മറേറതെങ്കിലും രാഷ്ട്രത്തിലോ എക്കാലത്തും ലഭ്യമായിരുന്നതിൽവെച്ചേറവും മുന്തിയ തോതാണിതു്. 1961ലെ വിളകൊയ്യുന്നതിനു മുമ്പുവരേയ്ക്കും അമേരിക്കയിലെ അഭ്യന്തര ഉപഭോഗത്തിന്നാവശ്യമായിട്ടുള്ളതിന്റെ ഏതാണ്ടു് നാലിരട്ടിവരുന്ന ഇത്രയും ഗോതമ്പു് ഒരടിയന്തിരഘട്ടത്തിൽ ആവശ്യമായ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സ്വതന്ത്രലോകത്തിനു് കൂടുതൽ ഉറപ്പുനല്കുന്നുണ്ടു്.

"അതേസമയംതന്നെ, ഈ ഭക്ഷ്യധാന്യമിച്ചം സ്വതന്ത്രലോകത്തിന്നെതിരെ യുദ്ധമാരംഭിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് ആലോചിക്കുന്ന ഏതു വിഭാഗത്തിനും പ്രസ്തുത സംരംഭം ഉപേക്ഷിക്കാൻ പ്രേരണചെലുത്തുന്ന ഒരു തടയായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടു് യുദ്ധരീതിക്കു മാറ്റമൊന്നും വരുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിൽതന്നെ, അനേകവർഷങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ ഭദ്രമായിട്ടുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്നെതിരെ യുദ്ധത്തിലേപ്പെടാൻ ഏതു രാഷ്ട്രത്തിനും രാഷ്ട്രസംഘങ്ങൾക്കും അത്യധികം സങ്കോചമുണ്ടായിരിക്കും.

"ഇത്രയും മികച്ച ഗോതമ്പുൽപ്പാദനം ഈ രാജ്യം ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നതു് ഒരു പ്രത്യേകതയത്രെ. ഗോതമ്പു കൃഷിചെയ്യാനുള്ള ഭൂമിയുടെ വിസ്തീർണ്ണം അനേകകൊല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഗവർമ്മേണ്ടു് പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഗവേഷണ–സാങ്കേതിക പുരോഗതി ഗോതമ്പിന്റെ ഏക്രയൽപ്പാദനത്തെ ക്രമമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. തൽഫലമായി, 122.5 കോടി വരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന തന്നാണ്ടത്തെ വിളവു് ഉദ്ദേശം 6.25 കോടി ഏക്ര നിലത്തിൽനിന്നാണു് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുക. 1939ൽ, രണ്ടാം ലോകയുദ്ധം യൂറോപ്പിലാരംഭിച്ചപ്പോൾ, അമേരിക്കൻ കർഷകർ ഫലത്തിലിത്രയും കൃഷിഭൂമിയിൽനിന്നു് 74 കോടി ബുഷൽ മാത്രമാണു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചതു്.

ഗോതമ്പുൽപ്പാദനത്തിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റ്രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇതിനു സമീപമെത്താവുന്ന നിലയിൽപ്പോലും വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണു് സമകാലീന സാമ്പത്തികരാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളിലുള്ള മറെറാരു ഘടകം. ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് കൊണ്ടുപിടിച്ചു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുപോലും സോവിയറ്റ്യൂണിയനിലും പോളണ്ടിലും മറ്റു് ഒന്നോ രണ്ടോ ഉപഗ്രഹരാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഇക്കൊല്ലം വിളവു് കമ്മിയായിരുന്നുവെന്നാണു് സമീപകാലത്തെ റിപ്പോർട്ടുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

"അഭ്യന്തര ഗോതമ്പുല്പാദനത്തിന്റെ കുറവുനികത്താൻ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് റഷ്യയ്ക്കു് ഗോതമ്പു് ഇറക്കുമതി ചെയ്യേണ്ട

തായിവന്നു. ഈ വർഷവും സോവിയറ്റ്‌യൂണിയൻ വിദേശത്തുനിന്നു ഗോതമ്പു വാങ്ങേണ്ടതായിവന്നേക്കുമെന്നാണു് വ്യാപാരരംഗത്തെ നിരീക്ഷകരുടെ വിശ്വാസം.

"ഇതുയും മികച്ച ഗോതമ്പുല്പാദനത്തെതുടർന്നു് അമേരിക്ക സ്വതന്ത്രലോകത്തിലെ ഇതരരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് ഗോതമ്പുവിൽപ്പന പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവരുന്നു. നാലുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ 58.8 കോടി ബുഷൽ ഗോതമ്പു് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കരാറിൽ ആ രാജ്യവുമായി അമേരിക്ക ഏറ്റെപ്പെട്ടതു് ഈയ്യിടെയാണു്. പ്രതിവർഷം 14.7 കോടി ബുഷൽവീതം നല്കി ഈ കരാർ പൂർത്തിയാക്കുന്നതാണു്. ഇന്ത്യൻനാണയത്തിൽ വില നല്കപ്പെടുന്നതുമാണു്.

"ഇത്തരം വ്യാപാരങ്ങളും മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി നടത്താൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു് റിപ്പോർട്ടുകളും വന്നിട്ടുണ്ടു്. പാക്കിസ്ഥാനാണു് അവയിലൊരു രാഷ്ട്രം. ഏറിയതും ഭാവിയിലേക്കുള്ള ഒരു ശേഖരമെന്ന നിലയിൽ ഗോതമ്പു വാങ്ങിസൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള പല രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്ര വിദേശനാണയമില്ല. അത്തരം രാഷ്ട്രങ്ങളും ഗോതമ്പിനു് സ്വന്തം നാണയത്തിൽതന്നെ വിലനല്കുന്നതുവഴി അവരുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ, ബലഹീനമാക്കുന്നതിനുപകരം സഹായിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഗോതമ്പുവ്യാപാരത്തിൽ അമേരിക്കൻഗവണ്മെണ്ടിനു ലഭിക്കുന്ന സംഖ്യകളുയും ഗോതമ്പുവാങ്ങുന്ന ഗവണ്മേണ്ടുകളുംകൂടതന്നെ വിവിധപദ്ധതികളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി വായ്പയുടെ രൂപത്തിൽ തിരിച്ചുനല്കുന്നുമുണ്ടു്."

മാനുഷികാവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത കാലത്തോളം യാതൊന്നും, പ്രത്യേകിച്ചു് മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ അടിസ്ഥാനഭക്ഷണം, യഥാർത്ഥത്തിൽ "മിച്ച"മാകുന്നില്ലെന്നു് നമുക്കു ബോദ്ധ്യമാകാൻ തുടങ്ങുകയാണോ? കെന്നഡിഭരണത്തിന്റെ ആദ്യനടവടികളും അങ്ങിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു.

സമൃദ്ധമായി ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഭക്ഷണം, നാരു് എന്നിവയുടെ വിതരണത്തിന്റെയും ഉപഭോഗത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കാൻ നാം പഠിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കർഷകർ ഇപ്പോഴുംതന്നെ ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു് അവക്കിടയിൽ നടത്തപ്പെട്ട "വാലസ് ഹോംസ്റ്റെഡ് വോട്ടെടുപ്പ്" വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. ആറു കാഷികപരിപാടികളിൽ ഏതിനെയാണു് ഏറ്റവും അനുകൂലിക്കുന്നതെന്നാണു് വോട്ടെടുപ്പിൽ കർഷകരോടു ചോദിച്ചിരുന്നതു്.

"സ്കൂളുകളിലെ ഉച്ചഭക്ഷണപരിപാടി ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ രണ്ടിരട്ടി കൂട്ടികൊണ്ടുകൂടി ബാധകമാകത്തക്കവിധം വികസിപ്പിക്കണം" എന്ന പരിപാടിയെയാണ് 53 ശതമാനം കർഷകർ ഒന്നാമതായി അനുകൂലിച്ചത്. "പ്രത്യേക സ്കൂൾപാൽ" പരിപാടിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇതുതന്നെ ചെയ്യണമെന്ന് 41 ശതമാനംപേരും, ഭക്ഷ്യമിച്ചങ്ങൾ ആവശ്യക്കാർക്ക് ലഭ്യമാകത്തക്കവിധം ഒരു "ഭക്ഷണസ്റ്റാമ്പ്" പദ്ധതി സ്ഥാപിക്കണമെന്ന് 38 ശതമാനവും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈ മൂന്നു നടവടികൊണ്ടും മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ ഉയർന്ന പിന്തുണയാണ് ലഭിച്ചത്. വോട്ടെടുപ്പിൽ പങ്കെടുത്ത കർഷകരിൽ 29 ശതമാനത്തിൽകുറയാതെ പേരുടെ പിന്തുണ മറ്റൊരു നിർദ്ദേശത്തിനും ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

രണ്ടായിരം ഡോളറിൽ താഴെമാത്രം വാർഷികവരുമാനമുള്ള 80 ലക്ഷം അമേരിക്കൻ കുടുംബങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്ര ആഹാരം ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ വർദ്ധിച്ച ഉപഭോഗം 1957മുതൽ 1959വരെയുള്ള മൂന്നു കൊല്ലങ്ങളിലുണ്ടായതായി പറയപ്പെടുന്ന "ഭക്ഷണമിച്ച"ത്തിനു തുല്യമാകുമായിരുന്നുവെന്നതാണ് വാസ്തവം.

ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ ഓരോ ദിവസവും വിശന്നുപൊരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന നൂറുകോടി ജനങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയുന്നു? കാർഷികമിച്ചങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിമാത്രം അവ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ സൌജന്യമായി വിതരാൻ, വ്യക്തമായും, അമേരിക്കയ്ക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ഭക്ഷണം വെറുതെ വിതരണംചെയ്യുന്നതുപോലും നിസ്സാരമായ ഒരു സംഗതിയല്ല; എപ്പോഴും ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഒരു നടവടിപോലുമായിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ, ഒരുവശത്ത് സ്ഥായിയായി കരണ്ടുതിന്നുന്ന വിശപ്പും, മറുവശത്ത് സ്ഥിരമായി വമ്പിച്ചതോതിൽ മിച്ചങ്ങളും തുടരുമ്പോൾ, ഇവ രണ്ടും ഒഴിവാക്കത്തക്കനിലയിൽ കൂട്ടിയടപ്പിക്കുന്ന, യുക്തിപൂർവ്വമായ എന്തെങ്കിലും ലോകഭക്ഷ്യപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

പക്ഷെ, കൃത്രിമമായ ഒരു ദൌർലഭ്യത്തിനു പ്രാഥമികാംഗീകരണം നല്കുന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സമൃദ്ധിയായ ഉല്പാദന–ഉപഭോഗങ്ങളെ ഏറ്റവും പ്രധാന കാര്യമായി അംഗീകരിക്കാനും അവയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുകഴിയുന്നതിനു പരിശീലിക്കാനും നാം ആരംഭിക്കുന്നതുവരെ ഇത്തരം ഒരു ലോകഭക്ഷ്യപദ്ധതിയുടെ ആസൂത്രണം ഉണ്ടാവുകയില്ല. അമേരിക്കൻ കാർഷികരംഗത്ത് കൃത്രിമമായ ദൌർബ്ബല്യം

അടിച്ചേല്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും ഒരിക്കലും വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്നതും ഇനിയും വിജയിക്കാനിടയില്ലെന്നതും നാം പ്രത്യേകിച്ചും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നമ്മുടെ കാർഷികരംഗത്തെ പ്രശ്നങ്ങളും നേരിടുന്നതിൽ സഹകരണരീതി വേണ്ടതു വിപുലമായി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നപക്ഷം ഈ ശ്രമങ്ങളും ഏറിയ കൂറും ഒഴിവാക്കുവാൻ കഴിയും. പ്രത്യേകിച്ചും, മാനുഷികാവകാശങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ലോകമാകെയുള്ള ജനങ്ങളുമായി യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുകയെന്ന വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ സഹകരണതത്വത്തെ നാം വീക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം ഇങ്ങിനെ കൃത്രിമമായ ഉഭിക്ഷത നിലനിർത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളുംതന്നെ അനാവശ്യമായിത്തീരും.

കർഷകരുടെ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹകരണമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരവും ധാർമ്മികവുമായ മൂല്യങ്ങളും വളരെ വ്യക്തമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ പള്ളികളെയും ഈ സമീപനരീതിയെ കലവറയില്ലാതെ അനുകൂലിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. 1958 ജൂൺ 4-ാംനു- "കാർഷികനയത്തിനുള്ള സാന്മാർഗ്ഗികലക്ഷ്യങ്ങളും" എന്നപേരിൽ ഒരു പ്രസ്താവന അമേരിക്കയിലെ ക്രൈസ്തവപള്ളികളുടെ ദേശീയ സമിതി ജനറൽ ബോർഡ് അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി. താഴെ ചേർക്കുന്ന ഖണ്ഡിക ആ പ്രസ്താവനയിലടങ്ങിയിരുന്നു: കർഷകർക്കിടയിൽ സഹകരണമായുള്ള സംഘടന, സഹകരണം, പരസ്പരസഹായം എന്നിവയ്ക്കു പ്രോത്സാഹനം. ദൈവത്തെയും അയൽപക്കക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള അനുശാസനത്തിന്റെ പ്രായോഗികപ്രകടനങ്ങളെന്നനിലയിൽ പരസ്പരസഹായത്തെയും സഹകരണത്തെയും ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യം എല്ലാക്കാലത്തും ഊന്നിപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പരസ്പരസഹായത്തിനും സഹകരണത്തിനുംവേണ്ടി സന്നദ്ധസംഘടനകളിൽ സഭയം കൂട്ടുചേർന്നുവെന്നതാണ് കർഷകർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏറ്റവും നല്ലൊരു കാര്യം. സഭതന്ത്രമായ അഭിപ്രായരൂപീകരണം, തീരുമാനമെടുക്കൽ, ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കൽ തുടങ്ങി സഭാവവളർച്ചയും സൌകര്യംനല്കുന്ന ഇത്തരം സംഘടനകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകതന്നെ വേണം. സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കുത്സിതീയവും ജനാധിപത്യപരവുമായ ആദർശങ്ങളും സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു് യഥാർത്ഥ സംഭാവനയെന്ന നിലയിൽ ഇത്തരം പരസ്പര സഹായസഹകരണ സംഘടനകളിൽ

അംഗങ്ങളായിച്ചേർന്ന് പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായും പങ്കെടുക്കുന്നതിനെ പള്ളികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം.''

''നാഷണൽ കാത്തലിക് റൂറൽ ലൈഫ് കോൺഫ്രൻസ്'' അതിന്റെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളേയും, കൃഷികുടുംബത്തേയും പൊതുവെ ഗ്രാമീണജീവിതത്തേയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവയ്ക്കുള്ള മൂല്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രത്യേക പ്രത്യേക അനുബന്ധപ്പതിപ്പോടുകൂടിയാണ് ''കാത്തലിക് റൂറൽ ലൈഫ്'' എന്ന ഔദ്യോഗികമാസികയുടെ 1960 ഒക്ടോബർലക്കം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ഈ വിശേഷാൽപതിപ്പിന്റെ മുഖപ്രസംഗത്തിൽ ഫോട്ട്വെയ്ൻ–സൈത്ത് ബെൻസ് ബിഷപ്പ്, മോസ്റ്റ് റെവറൻറ് ലിയോ എ. ഹർസ്ലി ഇങ്ങിനെ ഒരു ഖണ്ഡികയെഴുതിയിരുന്നു:

''മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ഏകഭാവവും സമൂഹത്തിന്റെ ഘടനാത്മകമായ രൂപവും സാമൂഹ്യനീതിയെന്ന തത്വത്തിനു ജന്മം നല്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് ഓരോ വ്യക്തിയും പൊതുനന്മ വളർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ ഭാഗം നിർവ്വഹിക്കണം. അനിയന്ത്രിതവും അനീതികരവുമായ മത്സരങ്ങൾവഴി വളച്ച് വിഘാതപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ നമുക്കൊഴിവാക്കാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശപ്രകാരമുള്ള ജീവിതപദ്ധതി നമുക്കു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ സാധിക്കും. എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടവയാണെന്നും ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ താല്പര്യം എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയും താല്പര്യമാണെന്നും മറവുള്ളവരോടൊപ്പമല്ലാതെ ഒരുവിഭാഗത്തിനും തനിച്ചു ക്ഷേമംനേടാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നുമുള്ള ധാരണയാണ് സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉറവിടം. സാധനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത കൂടുതൽ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരത്താൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സഹായകമത്രെ. ഉടമസ്ഥതയാകട്ടെ, അതോടൊപ്പം ഉത്തരവാദിത്വത്തെയും ധൈര്യത്തെയും സൃഷ്ടിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ കുസ്സൃമതത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും കൊത്തളവും, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഐകുദാർഢ്യത്തെയും വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സിനെയും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഉപകരണവുംആയിത്തീരുന്നു.''

അദ്ധ്യായം എട്ട്

ജനങ്ങൾ എണ്ണബിസിനസ്സിൽ

അസംസ്കൃത എണ്ണയുടെ ഉൽപാദനം, ഗവേഷണം, നിയന്ത്രണം എന്നിവയ്ക്ക് എണ്ണബിസിനസ്സിൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന്, അറിയപ്പെടുന്ന എല്ലാ അസംസ്കൃത എണ്ണശേഖരങ്ങളുടെയും ഏതാണ്ട് എൺപത്തിയഞ്ചു ശതമാനത്തോളവും പ്രമുഖ കമ്പനികളുടെതായിരിക്കുകയും, ലോകത്തിലെ എണ്ണയുൽപ്പാദനം ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, വിപണനമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നാണ് പ്രധാനമായും പരിശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നത്. വിപണനമാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വന്തമായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് സ്വതന്ത്ര ഉൽപ്പാദകരും ശുദ്ധീകരണവ്യവസായികളും ബിസിനസ്സിൽനിന്നും പുറംതള്ളപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

1957ൽ താരതമ്യേന ചെറിയ പതിന്നാലു വിപണനക്കമ്പനികൾ വൻകിട സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ലയിച്ചുചേരുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വൻകിടസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയെ വിലയ്ക്കെടുക്കുകയോ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. 1958ൽ എട്ടും, അടുത്തവർഷം മുപ്പത്താറിൽ കുറയാതെയും ചെറുകിടസ്ഥാപനങ്ങൾ ഇതേ രീതിയിൽത്തന്നെ അപ്രത്യക്ഷമായി.

സ്വതന്ത്രരായ വിപണനക്കാരുടെയും ഉല്പാദകരുടെയും ശുദ്ധീകരണക്കാരുടെയും "ദിവസങ്ങൾ തീർച്ചയായും എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" വെന്ന് 1960 ആരംഭിച്ചതോടെ എണ്ണബിസിനസ്സിലുള്ളവർ പ്രവചിച്ചു. സുസ്ഥാപിത വിപണനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾക്കും സൽപേരിനും പ്രമുഖസ്ഥാപനങ്ങൾ "മോഹ"വിലകൾ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെട്ട സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പേരുകൾ അപൂർവ്വമാണ് മാറ്റിയിട്ടുള്ളൂ. ഒരു "സ്വതന്ത്ര" വ്യാപാരിയിൽനി

ന്നാണു് താൻ എണ്ണവാങ്ങുന്നതെന്നു് ഒരു ഉപഭോക്താവു് വിചാരിച്ചേയ്ക്കാമെങ്കിലും അയാൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പ്രമുഖകമ്പനിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഘടകത്തെയായിരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യത മാസം ചെല്ലുന്തോറും കൂടിവരികയാണു്. കേന്ദ്രീകരണം എണ്ണ ബിസിനസ്സിൽ വളർന്നുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ടെക്സാസിൽ എണ്ണബിസിനസ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ബാങ്കർ ഫലത്തിലിങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചതായി "പെട്രോളിയം വീക്ക്" എന്ന പത്രത്തിന്റെ 1959 നവംബർ 6–ാംനു-യിലെ ലക്കത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ആനുപാതികസമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അസംസ്കൃത എണ്ണവിപണിമുഴുവനും പ്രമുഖസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വരുതിയിലാക്കുകയാണു്. എണ്ണപ്പാടങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്ന പലർക്കും ഈ വസ്തുത അന്നു് അറിയാമായിരുന്നില്ല; ചിലർക്കു് ഇപ്പോഴും അറിയുകയുമില്ല. ഇന്നുള്ള എണ്ണയുൽപാദകരെയും ഗാസ്-ഉൽപാദകരെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുക. ഗാസ്-ഉൽപാദകനു് ഒരു കരാറുണ്ടു്. മിക്കവാറും കരാറുകളിൽ ഇതരകക്ഷി ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയതു് എത്ര ഗാസു് വാങ്ങുമെന്നും അതിന്റെ ഖണ്ഡിതമായ വിലയെന്തായിരിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു. സാധാരണയായി ഈ കരാർ ഇരുപതുകൊല്ലത്തേയ്ക്കു് സാധുവായിരിക്കും. എണ്ണയുൽപാദകനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇത്തരം കരാറൊന്നുമില്ല. ഒരു പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനിവഴിമാത്രമേ അയാൾക്കു് എണ്ണ വിപണനംചെയ്യാൻ കഴിയൂ. ആ പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനിക്കാകട്ടെ, ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ വിലനിരക്കു് വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയും വേണമെങ്കിൽ അടുത്ത ദിവസംതന്നെ അയാളിൽനിന്നു് എണ്ണ വാങ്ങുന്നതു നിർത്തുകയും ചെയ്യാം. എണ്ണ സമൃദ്ധിയായി ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടു് എണ്ണ ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ഉൽപാദകനെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പ്രലോഭിപ്പിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല. മാത്രമല്ല, ഒരു ഉൽപാദകനുമായി ബന്ധം വിടർത്തി മറെറാരാളുമായി ബന്ധം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും കമ്പനിക്കു് വിലനിരക്കുകൾക്കുപരി എന്തെങ്കിലുമൊരു പാരിതോഷികം ലഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

"സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ എണ്ണ വിപണനം ചെയ്യാമെന്ന സംഗതിതന്നെ സ്വതന്ത്ര ഉൽപാദകർ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. സഹകരണ വിപണനസംഘടനകൾ ഇവർ രൂപീകരിക്കാത്തതിനു് നിയമപരമായോ ധാർമ്മികമായോ യാതൊരു കാരണവുമില്ല."

ഇനിയും അവശേഷിക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര എണ്ണക്കമ്പനികളും ബിസിനസ്സിൽ തുടരുന്നു നിലനില്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സഹകരണമാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുമോ എന്നതു് കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. എന്നാൽ, പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ അനേക ദശലക്ഷം ഉപഭോക്താക്കളും സഹകരണസംഘങ്ങളും രൂപീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ പ്രവർത്തനം ഗണ്യമായ വിജയമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അവർക്കു സ്വയമായും എണ്ണയുടെ മറ്റെല്ലാ ഉപഭോക്താക്കളുടെയും കൃത്യമായി തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തതുമായ മെച്ചങ്ങളും തന്മൂലം ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്.

ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും സുശക്തമായ സംഘടനകളും കത്തോലിക്കാപള്ളിയും സ്റ്റാൻഡേർഡ്ഡു് ഓയിൽ കമ്പനിയും ഫ്രഞ്ചുസൈന്യവുമാണെന്നു് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് പറഞ്ഞിരുന്നു.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധം ഫ്രഞ്ചുസൈന്യത്തെ ഈ പട്ടികയിൽനിന്നും നീക്കംചെയ്തു.

കത്തോലിക്കാപള്ളി, തീച്ചയായും, കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾക്കുമീതെ എന്നത്തെയുംപോലെ ശക്തിയായി അധികാരം നിലനിർത്തിവരുന്നുണ്ടു്.

സ്റ്റാൻഡേർഡ്ഡു് ഓയിൽ കമ്പനിയാകട്ടെ, ഏതാണ്ടതുപോരുടെ പണസ്സഞ്ചിക്കുമീതെ, തീരെ വ്യത്യസ്തമായൊരുതരം അധികാരം സ്വായത്തമാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റു പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനികളും രംഗത്തു് ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സ്റ്റാൻഡേർഡ്ഡു് ഓയിൽ കമ്പനി വിളംബരപ്പെടുത്തുന്ന വിലനിരക്കുകളാണു് അമേരിക്കയിലേയും ലോകത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലേയും മിക്കവാറും എണ്ണക്കമ്പനികളുംക്കു വിലനിർണ്ണയക്കായ്ത്തിൽ ആധാരമായി വർത്തിച്ചുവരുന്നതു്.

ഒന്നോ രണ്ടോ നഗരങ്ങളിലെ ചില്ലറ വില്പനസ്റ്റേഷനുകളും തമ്മിൽ ഇടയ്ക്കിടെ ഒരു "വിലയുദ്ധം" നടക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതു് അധികകാലം നീണ്ടുനിൽക്കുന്നില്ല. പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനികളും തമ്മിലുള്ള "നല്ല സൌഹൃദബന്ധം" അസംസ്കൃതഎണ്ണയുടേയും സംസ്കൃതഉൽപ്പന്നങ്ങളുടേയും വിലകളെ പൂർണ്ണമായും നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തുന്നു. അരനൂറ്റാണ്ടുമുമ്പുണ്ടായ ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനടവടികളുടെ ഫലങ്ങളും അതിവേഗം നേരെ വിപരീതമായിതീർന്നേക്കാമെന്നതിനും സൂചനകളും പോലും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഒരൊറ്റടസ്റ്റു് എന്നനിലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന സ്റ്റാൻഡേർഡ്ഡു് ഓയിൽ കമ്പനി ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനടവടികളെ തുടർന്നു് വിഭജിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം രൂപംകൊണ്ട, ഏതാനും സ്റ്റാൻ

ഡേർഡ് ഓയിൽ കമ്പനികൾ വീണ്ടും പരസ്പരം ലയിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇക്കാലത്തെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഈ ലയനനടപടിക്ക് സ്വീകരണംലഭിക്കാനാണ സാദ്ധ്യത. പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും കേവലം നിസ്സാരമായ പ്രതിഷേധംമാത്രമേ ഉയരാനിടയുള്ള.

അമേരിക്കയിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്‌രാഷ്ട്രങ്ങളിലുമൊഴിച്ച്, ലോകത്തിൽ മറ്റെല്ലായിടത്തെയും പെട്രോളിയംഉൽപാദനത്തെ ഏഴ കമ്പനികളാണ് നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നത് രേഖാപ്രകാരമുള്ള ഒരു വസ്തുതയത്രെ. ട്രസ്റ്റ്‌വിരുദ്ധനിയമങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടെങ്കിലും, ഈ സംഘത്തിൽപ്പെട്ട അമേരിക്കൻ കമ്പനികൾക്കെതിരെയുള്ള നിയമനടവടികൾ നീതിന്യായവകുപ്പ് ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിനുള്ള കാരണം ഇതുവരെ വിശദമാക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരമായ വശങ്ങൾപോലും കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അനേഷണത്തിനുവിധേയമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ മുപ്പതിലേറെ വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഏതെങ്കിലുംതരത്തിലൊരനേഷണവും എണ്ണബിസിനസ്സിന്റെ കാര്യത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതിൽനിന്ന് കാരണം ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. എണ്ണബിസിനസ്സിന്റെ ശബ്ദം ഉച്ചത്തിലുള്ളതല്ല; പക്ഷേ, അനിഷേധ്യമായ അധികാരത്തോടെയാണതു സംസാരിക്കുന്നത്.

നിയന്ത്രിതർ നിയന്താക്കളെ ഭരിക്കുന്നുവെന്നത് ഇതിൽകൂടുതൽ യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടുള്ള വ്യവസായം വേറെ ഇല്ല. അമേരിക്കയിലെ പെട്രോളിയംസമ്പത്തിന്റെ അളവുതിട്ടപ്പെടുത്താൻ ഖനിബ്യൂറോ ആധാരമാക്കുന്ന കണക്കുകൾ പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനികൾ നല്കുന്നവയത്രെ. എണ്ണവ്യവസായത്തെ നീരസപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രധാന തീരുമാനമോ പ്രസിദ്ധീകരണമോ ഖനിബ്യൂറോ ഇനിയും പുറത്തിറക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന പ്രശ്നം പിന്നീടുമാത്രമാണല്ലോ ഉത്ഭവിക്കുന്നത്.

പെട്രോളിയംബിസിനസ്സിൽനിന്ന് "സ്വതന്ത്ര"ന്മാരെല്ലാം ഒഴിവാക്കപ്പെടുത്തുന്നതും പ്രമുഖ കമ്പനികളോട് മത്സരിക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾമാത്രം അവശേഷിക്കുന്നതുമായ കാലം അതിവിദൂരമല്ലെന്നും തുറന്നും വ്യാപകമായും പ്രവചിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു ശുദ്ധീകരണശാലയുടെ ഒരു പുതിയ ഘടകത്തിന്റെ സമർപ്പണച്ചടങ്ങിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട് "ഇൻഡിപ്പെൻ-

ഡൻടു് ഓയിൽ റിഫൈനേഴ്സു് അസോസിയേഷൻ'' പ്രസിഡണ്ടു് പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും എണ്ണബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു് പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനികളും അവരോടു് കൂടെ ജനതരായിരിക്കണമെന്നു്. വ്യക്തമായും നിലവിലുള്ള ഒരു കുത്തക സാഹചര്യം ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിലേക്കു് ആവശ്യമായ കർശനനടവടികളെടുക്കുന്നതിൽനിന്നും ഗവൺമെണ്ടിനെ തടഞ്ഞ ഘടകങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു് ഈ ബിസിനസ്സിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്നുവെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹത്തെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വികാരവായ്പോടെ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിക്കാൻ തക്കതായ കാരണമുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ച പട്ടണത്തിൽ (കൃഷിങ്ങ്, ഒക്ലഹോമ) ഏതാനംവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുവരെ പതിന്നാലിൽ കുറയാതെ എണ്ണശുദ്ധീകരണശാലകളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ അധികവും സ്വതന്ത്രവുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗസമയത്താകട്ടെ, അവിടെ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങൾമാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്; ഒന്നു് ഒരു പ്രമുഖകമ്പനിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും രണ്ടാമത്തേതു് സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റേതും. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടാൻ മതിയായ കാരണങ്ങളുംതന്നെയുണ്ടു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരം ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ളതാണു്. സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തെ പ്രതിയോഗികൾക്കു തീറുകൊടുക്കാത്ത മത്സരമാണതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും എണ്ണബിസിനസ്സിൽ ഇറങ്ങിയതു് ''പണമുണ്ടാക്കാനല്ല'', ഉയർന്ന വിലനിരക്കുകളും നല്ലാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്ന കർഷകർക്കു് പണം മിച്ചപ്പെടുത്താനാണു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വളരുകയും പ്രവർത്തനങ്ങളും സംയോജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ ലക്ഷ്യം വിപുലമായിത്തീർന്നു. സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കു് ഒരു വൻവ്യവസായത്തിലൊരുഭാഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കാനുള്ള കഴിവുനല്കി അവരുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ശക്തിപ്പെടുത്തുകയെന്നതായിത്തീർന്നു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. നിർദ്ദിഷ്ടവാശാനം എത്രതന്നെ ആകർഷകമായിരുന്നാലും സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തെ പ്രമുഖ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വില്ക്കുന്നതു് ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളിലേതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെനേട്ടംപോലും അസാദ്ധ്യമാക്കുന്ന ഒരു നടവടിയാണു്.

എണ്ണബിസിനസ്സിൽ ജനങ്ങളും പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് തികച്ചും നാടകീയമായ രീതിയിലാണു്. 1920ൽ തുടങ്ങിയ ഒരു ക

ത്തിൽ കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ട്രാക്ടറുകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുമായി ഇതിനു വളരെ ബന്ധമുണ്ട്. ട്രാക്ടറിനാവശ്യമുള്ള വീറ കെണ്ണയ്ക്കു് വളരെ പണം ചിലവുവന്നിരുന്നു. തന്മൂലം കാർഷിക വൃത്തി തീരെ ആദായകരമായിരുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ മിനെസ്സോട്ടയിലെ ഏതാനും കർഷകർ ഒരു സ്റ്റൌവ്വിനു ചുറ്റും സമ്മേളിച്ചു് ഒരു പെട്രോൾബങ്കും മൊത്തം സ്റ്റോറും തുടങ്ങുന്നതിനു്, തങ്ങൾ അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ സമ്പാദ്യങ്ങൾ മുതലിറക്കുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ ഇവ രണ്ടും സ്വയം നടത്തി തങ്ങളുടെയും അയൽപക്കക്കാരുടെയും ആവശ്യങ്ങൾക്കു് എണ്ണയുൽപ്പന്നങ്ങൾ നല്കാൻ അവർക്കു കഴിയും. ഈ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ എത്ര ചിലവുവരുമെന്നു് മനസ്സിലാക്കാനും കഴിയും. 1921ൽ മിനെസ്സോട്ടയിലെ കോട്ടൺവുഡ്ഡിലാണു് ഈ ആലോചന നടന്നതു്. ഇതായിരുന്നു ജനങ്ങൾ എണ്ണബിസിനസ്സിൽ ഇറങ്ങുന്നതിന്റെ പ്രഥമ കാൽവെപ്പു്. ആദ്യദിവസംമുതൽതന്നെ അതു വിജയകരമായിരുന്നുതാനും.

ചില്ലറവ്യാപാരംമാത്രം നടത്തുന്നതു് വളരെയേറെ പ്രയാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നു് കോട്ടൺവുഡ്ഡുകാർ അതിവേഗം മനസ്സിലാക്കി. മറ്റു സമൂഹങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്ന അതതുസ്ഥലത്തെ പെട്രോളിയം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അതുതന്നെ അനുഭവമായി. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് എണ്ണ കിട്ടാൻപോലും ചിലപ്പോൾ ആശ്ചര്യകരമായവിധം പ്രയാസം നേരിട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ നല്കുന്നതിലേയ്ക്കായി 1926ൽ "മിഡ്ലൻഡ് കൊവാപ്പറേറീവ് ഹോൾസേൽ" സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ എണ്ണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങൾക്കു് നല്കപ്പെട്ട "പ്രോത്സാഹക പുനർവിതരണനിധി" പതിനാറു ശതമാനത്തോളമായിരുന്നു.

പട്ടണത്തിലെ ടാങ്കുകളിൽനിന്നും കൃഷിത്തോട്ടത്തിലേയ്ക്കു വീറ കെണ്ണ എത്തിക്കുന്നതിനുമാത്രം ഗാലനു് ഏഴു സെൻറുവീതം ചിലവാകുന്നതെന്തിനെന്നു്, ഇതിനിടയിൽ, ഓഹ്യോ, ഇൻഡ്യാനാ, ഇല്ലിനോയ് സ്റ്റേറുകളിലെ കർഷകർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അതിന്റെ പകുതിയിൽ താഴെമാത്രമേ ചിലവു വരികയുള്ളുവെന്നവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. മിനെസ്സോട്ടയിലെ കർഷകർ ചെയ്തതുപോലെ സ്വന്തം എണ്ണയുല്പന്ന

JAWAHAR MAHAKA GYANODHASAL

വിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവ രിതു കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ഒരു സഹകരണ മൊത്തംവിതരണകേന്ദ്രം സ്വന്തമായുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇവിടങ്ങളിലും അതി വേഗം വ്യക്തമായിത്തീർന്നു. കൌൺടി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ ക്രോഡീകരിക്കാനും ആവശ്യമനുസരിച്ചു് പെട്രോളും ഉൽപ്പന്നങ്ങളും നല്കുന്നതിനു ശ്രമം നടത്താനും, "ഫാം ബ്യൂറോ" ഈ മൂന്നു സ്റ്റോറുകളിലും സ്റ്റോറ്വ്യാപകമായ മൊത്തസഹകരണസ്ഥാ പനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു നേതൃത്വംനല്കി.

എന്നാൽ മൊത്തവ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോ ളവും പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആകസ്മി കവും ആശ്ചര്യജനകവുമായവിധം കമ്മികവും അനുഭവമായിക്കൊണ്ടി രുന്നു. ഉൽപാദനംമുതൽ വിതരണംവരെയുള്ള എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും ഏകീ കരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രതിയോഗികളിൽനിന്നാണു് ഇവയ്ക്കും ചരക്കു കളും ലഭിച്ചിരുന്നതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനത്തെ പ്രമുഖ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് വിലയ്ക്കുകൊടുത്തു് മത്സരത്തിൽനിന്നു പിന്മാറുന്നതാണു നല്ലതെന്നു് ഭീരുക്കളും പലപ്പോഴും ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതു അനുസരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല.

പകരം, അമേരിക്കയുടെ ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി, 1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കാൻസാസിലെ സമതല പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രഥമ സഹകരണ എണ്ണശുദ്ധീകരണശാല ഉയർന്നു വന്നു. അതുപോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങ ളിലും തുടർന്നു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. അധികവും കർഷകരുടെ ഉടമസ്ഥത യിലുള്ള സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും പുതുതായി നിർമ്മിച്ചവയോ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയവയോ ആയിരുന്നു അവയത്രയും. കാൻസാസ് ശുദ്ധീകരണശാലയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും നിർവ്വിഘ്നം തുടരുന്നതിലേയ്ക്കു് വേണ്ടത്ര അസംസ്കൃത എണ്ണ ലഭിക്കുന്നതു് പിന്നേയും പ്രയാസമായി വന്നിരുന്നു. ഇതേക്കുറിച്ചു് അന്വേഷണം നടത്തുമെന്നുള്ള ഭീഷണിയു മായി നീതിന്യായവകുപ്പിനെ ഇടപെടുവിച്ചപ്പോൾമാത്രമാണു് ശുദ്ധീ കരണശാലയ്ക്കു് സാമാന്യം കാര്യക്ഷമതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴി വുണ്ടായതു്.

പക്ഷേ, എന്നിട്ടും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള എണ്ണ ബിസിനസ്സു് എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ സ്വതന്ത്ര

മായിത്തീരുകയോ ചെയ്തില്ല. ബിസിനസ്സിൽ തുടർന്നു നിലനില്ക്കുന്നതിനു് ഈ ഏകീകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു; സ്വതന്ത്രമായി വർത്തിക്കുന്നതിനു് പരിപൂർണ്ണമായ ഏകീകരണവും.

എണ്ണയുല്പാദനംമുതൽ ബിസിനസ്സിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വയം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് ജനങ്ങൾ ഇനിയും തെളിയിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

അവർ അതു തെളിയിക്കുകയുംചെയ്തു.

1939ലെ ശീതകാലത്തു്, വീണ്ടും കാൻസാസിൽതന്നെ, "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷനി"ൽപ്പെട്ട ഒരുസംഘം ആളുകൾ ഭൂമിയിൽ തങ്ങളുണ്ടാക്കിയ ഒരു കുഴിയിൽനിന്നും ഉയർന്നിരുന്ന തീജ്വാലയ്ക്കുമുകളിൽ കൈ നീട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു രാത്രിമുഴുവൻ അവരവിടെ കാത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ, പ്രഭാതമായപ്പോൾ, അവരുടെ പ്രതീക്ഷ സഫലമായി. അത്യന്തിക ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടവരായ അതേ ജനങ്ങളുടെതന്നെ സ്വന്തം ഭൂമിയിൽ നിന്നു് എണ്ണ ഇടംപ്രഥമമായി പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകി. മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി പ്രകൃതി പെട്രോളിയത്തിൽ സംഭരിച്ചിരുന്ന മഹത്തായ ശക്തിസമ്പത്തു് മനുഷ്യരാശിയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നേരിട്ടു് നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട സൌകര്യങ്ങളിലേയ്ക്കു് ആദ്യമായി കുഴൽവഴി ആനയിക്കപ്പെട്ടു.

1943ൽ "മിഡ്ലൻസ് കൊവാപ്പറേററീവ്സ്" ഒക്ലഹോമയിലെ കുഷിങ്ങ് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു എണ്ണശുദ്ധീകരണശാല വിലയ്ക്കുവാങ്ങി. മൂന്നുകൊല്ലത്തെ മിച്ചങ്ങൾകൊണ്ടു് അതിന്റെ വിലയൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

കഥ ഇനിയും ദീർഘിപ്പിക്കേണ്ടയാവശ്യമില്ല. അമേരിക്കയിലെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിൽ മൊത്തം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന പെട്രോളിയത്തിൽ 18–22 ശതമാനം ഇന്നു് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ മൊത്തവ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങൾക്കും ബങ്കുകൾക്കും നല്കുന്നുണ്ടു്. മദ്ധ്യ പശ്ചിമപ്രദേശത്തെ വടക്കൻ സ്റ്റേറുകളിൽ ശതമാനത്തോതു് ഇതിലും ഗണ്യമായി ഉയർന്നതാണു്. ചില കൌണ്ടികളിൽ 40–50 ശതമാനം പോലും സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളാണു നല്കുന്നതു്.

വളർച്ചയുടെ ഗതിവേഗം പ്രോത്സാഹജനകമാണു്. 1950ൽ അമേരിക്കൻ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിലാകെ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽ 16 ശതമാനം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളാണു

നല്കിയതു്. 1957ൽ ഇതു് 20.4 ശതമാനമായി ഉയർന്നു. ഈ ഏഴു വർഷങ്ങളിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും വ്യാപാരംചെയ്ത പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ അറുവില 33.7 ശതമാനം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. എണ്ണയുൽപ്പന്നങ്ങളുംകൂടി എല്ലാ കർഷകരുടെയും മൊത്തം ചിലവിൽ ഇതേ കാലഘട്ടത്തിൽ 14.4 ശതമാനംമാത്രമാണു വർദ്ധിച്ചതു്.

അംഗങ്ങളുംകൂടാതെ മറ്റു ക്രേതാക്കളുംകൂടി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും ചില്ലറയായി വില്ക്കുന്ന മിക്കവാറും ഉൽപ്പന്നങ്ങളും അവയുടെ സ്വന്തം ശുദ്ധീകരണശാലകളിൽനിന്നുള്ളവയാണു്. 1957ൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും 195.7 കോടി ഗാലൻ പെട്രോളും വില്ക്കുകയുണ്ടായി; ഇതിൽ 187.3 കോടി ഗാലനും സഹകരണശുദ്ധീകരണശാലകളാണു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചതു്. സഹകരണോടമസ്ഥതയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന രണ്ടായിരത്തോളം എണ്ണക്കിണറുകളിൽനിന്നുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങളും 2700 മൊത്തം സംഭരണകേന്ദ്രങ്ങളും 2000 ബങ്കുകളും നടത്തുന്ന രണ്ടായിരത്തിഎഴുനൂറോളം പ്രാദേശിക പെട്രോളിയം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുംവഴി അതുന്തികമായി ഉപഭോക്താക്കൾക്കു വിറ്റഴിക്കുന്നുണ്ടു്.

രണ്ടായിരത്തോളം എണ്ണക്കിണറുകളും സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുണ്ടു്. പത്തു ശുദ്ധീകരണകേന്ദ്രങ്ങളും അവ നടത്തിവരുന്നു. മുമ്പു് സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ പകുതിയോളം മാത്രമാണിതെങ്കിലും ഈ പത്തു കേന്ദ്രങ്ങളുടെ മൊത്തം ഉല്പാദനക്ഷമതയും ഗണ്യമായി കൂടുതലാണു്. സ്വന്തം കുഴൽമാർഗ്ഗങ്ങളും, ടാങ്കുകളും, മൊത്തം–ചില്ലറ വ്യാപാരസൌകര്യങ്ങളും എന്നിവവഴി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൊത്തം പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ 2.2 ശതമാനം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും വിതരണം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. 1.6 ശതമാനം അവ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ശുദ്ധീകരണശാലകളുടെ മൊത്തം ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയിൽ 15 ശതമാനംമാത്രം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അസംസ്കൃതപെട്രോളിയംമാത്രമേ സ്വന്തം കിണറുകളിൽനിന്നും സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നുള്ളുവെന്നതാണു് ഒരു ദൌർബ്ബല്യം. നഷ്ടരഹിതവും ഭദ്രവുമായ പ്രവർത്തനത്തിനു് അമ്പതുശതമാനത്തോളം അസംസ്കൃതഎണ്ണ അവയ്ക്കാവശ്യമാണു്.

ഈ വൻവ്യവസായത്തിന്റെ ബിസിനസ്സിൽ ഇത്രയുംചെറിയ അംശംകൊണ്ടതന്നെ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും വളരെയേറെ നേട്ടങ്ങളാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കർഷകർക്കും കാർഷികവരുമാനത്തിനും, ഉപ

നാടൻ പട്ടണങ്ങൾക്കും അവയുടെ വരുമാനങ്ങൾക്കും "പ്രോത്സാഹക പുനർവിതരണനിധി"യുടെ രൂപത്തിൽ കോടിക്കണക്കിനു ഡോളർ മടക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ചില്ലറ–മൊത്തം വിതരണങ്ങളിൽനിന്നുള്ള മിച്ചങ്ങളെയാണ്, യഥാർത്ഥ ഉല്പാദനച്ചിലവും വിറ്റഴിയുന്ന മാക്കറ്റു വിലയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെയാണ് ഈ പുനർവിതരണനിധികം പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതു്. ഉല്പാദന–ശ്രദ്ധീകരണച്ചിലവുകളിലുള്ള മിച്ചങ്ങളേയും അവ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. കർഷകരിൽനിന്നും ഗ്രാമീണരിൽനിന്നും മറ്റുവിധത്തിൽ ആജ്ഞിക്കപ്പെടുന്ന വമ്പിച്ച ലാഭങ്ങളുടെ ഒരുഭാഗം അവരുടെതന്നെ സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ള എണ്ണക്കിണറുകളും ശ്രദ്ധീകരണകേന്ദ്രങ്ങളുംവഴി അവർക്കുതന്നെ തിരിച്ചെത്തുന്നുവെന്നാണിതിന്നർത്ഥം.

എന്നാൽ, ഏറ്റവും മുന്തിനിൽക്കുന്നതു് അപ്രത്യക്ഷവും അഗോചരവുമായ മെച്ചങ്ങളത്രെ. കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ചരക്കുകൾക്കും വിഭവങ്ങൾക്കും കർഷകർ നല്കിയവിലകളുടെ സൂചിക 1959 ആയതോടെ നൂറിൽനിന്നും (അടിസ്ഥാനവർഷം 1910—1914) 275ലേക്കു് ഉയർന്നിരുന്നു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറ്റവും ശക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പെട്രോളിയം, രാസവളം എന്നീ രണ്ടു ഇനങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിലസൂചിക യഥാക്രമം 175ഉം 152ഉം മാത്രമായാണ് ഉയർന്നതു്.

വിലകൾ താഴ്ന്നനിലവാരത്തിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന 1934നു ശേഷം ഈപ്രദേശത്തെ ചരക്കുകൾക്കാകെയുണ്ടായ വിലവർദ്ധനയുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗത്തോളംമാത്രമാണ് 1959ൽ ഗാസലിന്റെ വിലമിനെസ്സോട്ട, വിസ്കോൺസിൻ എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളിലും മറ്റു ചില സ്റ്റേറ്റുകളിലും വർദ്ധിച്ചതെന്നാണു കാണുന്നതു്. അവിടങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രബലമായ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരംമൂലമാണോ ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതെന്നു് കൃത്യമായി നിശ്ചയിക്കാൻ തീർച്ചയായും സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മത്സരം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നുവെന്നതു തീർച്ചതന്നെ.

ഇക്കാര്യത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള സാമ്പത്തിക പ്രേരണ ലളിതവും വ്യക്തവുമാണ്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥർകൂടിയായ ക്രേതാക്കൾക്കു് സാമ്പത്തികമായി പ്രായോഗിക

മായവിധം ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ അറവിലയ്ക്കു് മികച്ചതരം ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ നല്കുകയെന്നതാണ് ആ പ്രേരണ. അവനവനെത്തന്നെ സ്വയം

പൂഷണംചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരുത്സ്വവുമില്ല. തന്മൂലം പ്രോത്സാഹക-ഉടമസ്ഥരുടെ താല്പര്യത്തെമുൻനിർത്തി ഉൽപ്പന്നത്തിന്റെ ഗ്രേണം മേൽക്കുമേൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പെട്രോളിയം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുംനടത്തുന്ന നിരന്തരമായ ശ്രമം മുഴുവൻവ്യവസായത്തിന്മേലും അപരിമേയമായ ഒരു സ്വാധീനശക്തിയായിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഖനിയെണ്ണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നിലവിലുണ്ടെന്നുപോലുമറിയാത്ത അസംഖ്യം ജനങ്ങൾക്കുടി പരോക്ഷമായ മെച്ചങ്ങളും നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

കാൻസാസിലെ കോഫിവില്ലിയിൽ സി. സി. എ.യുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണശുദ്ധീകരണകേന്ദ്രം, ഒക്ലഹോമയിലെ കുഷിങ്ങിൽ മിഡ്‌ലൻഡിന്റെ ശുദ്ധീകരണകേന്ദ്രം, കാൻസാസിൽതന്നെ മകഫേഴ്സണിൽ 'നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ് റിഫൈസിങ്ങ് അസോസിയേഷൻ' (എൻ. സി. ആർ. എ.) നടത്തുന്ന ശുദ്ധീകരണശാല എന്നിവയേക്കാളും കൂടുതൽ കായ്ക്ഷമതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ശുദ്ധീകരണകേന്ദ്രങ്ങളുണ്ടോ എന്നുപോലും സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. ഏഴു മേഖലാപെട്രോളിയം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കൂട്ടുചേർന്ന് ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്നതും നടത്തിവരുന്നതുമായ ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാപനമാണ് എൻ. സി. ആർ. എ. 26000 വീപ്പ പെട്രോളിയമാണ് അതിന്റെ പ്രതിദിന ഉല്പാദനക്കഴിവ്.

ഒരുകാലത്തു് അംഗങ്ങൾമാത്രം അനുഭവിച്ചിരുന്ന മെച്ചങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കൊട്ടാകെ വ്യാപകമാക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രവണത അവയുടെ പ്രവർത്തനനിയമത്തിലുംകൊള്ളുന്നുവെന്നു് പലർക്കും അജ്ഞാതമത്രെ. പട്ടണത്തിലെ പെട്രോൾബങ്കുകളിൽനിന്നു് കൃഷിയിടത്തിലേക്കു് പെട്രോളിയംഉല്പന്നങ്ങൾ എത്തിക്കുന്നതിനും മുപ്പതുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഗാലനു് ഏഴുസെൻറുവീതം ഈടാക്കിയിരുന്ന സംഗതി താരതമ്യേന കുറച്ചുപേർമാത്രമേ ഓർമ്മിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ നിരക്കു് രണ്ടരയോ മൂന്നോ സെൻറായി കുറയ്ക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാണുകയും അങ്ങിനെ കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തതിനെതുടർന്നു് മുഴുവൻവ്യവസായവും ഉടനടി അതനുകരിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ടാണു് നിരക്കു് ഇന്നത്തെനിലയിൽ വർത്തിക്കുന്നതു്.

ഖനിയെണ്ണബിസിനസ്സു് ഒന്നാകെ പരിഗണിച്ചുനോക്കിയാൽ, അമേരിക്കൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഏറ്റവും ലാഭകരമായ ബിസിനസ്സുകളിലൊന്നാണതു്. ആ വ്യവസായത്തിലൊരുഭാഗത്തിൽ

നിന്നും ഉരുപ്പുലക്ഷമോ കൂടുതലോ സഹകരണാംഗങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു വരുന്ന ചില മെച്ചങ്ങളും തികച്ചും വ്യക്തവുമാണു്.

ഉദാഹരണത്തിനു്, മദ്ധ്യപശ്ചിമപ്രദേശത്തെ ഒരിടത്തരം പട്ടണത്തിലുള്ള ഒരു സാധാരണ തെരുവുസന്ധിയെടുക്കുക. അതിന്റെ മൂന്നു കവലകളിലായി മൂന്നു പെടോംബങ്കുകളുണ്ടു്. ഒന്നു് ഒരു പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനിയുടേതും, രണ്ടാമത്തേതു് ഒരു സ്വതന്ത്ര കരാറുകാരന്റേതും, മൂന്നാമത്തേതു് ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റേതുമാണു്.

രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും ബങ്കുകൾ വ്യക്തമായും പ്രാദേശികഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സമാരംഭങ്ങളാണു്. ഒന്നാമത്തെതാകട്ടെ, വിദൂരസ്ഥിതമായ ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയുമാണു്. പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനിയുടെ ബങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ചില്ലറ വില്പനയിലെ വിലവ്യത്യാസത്തിൽനിന്നോ, മൊത്തവ്യാപാരത്തിൽനിന്നോ, പെടോളം അതാതുസ്ഥലത്തു് എത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നോ, ശുദ്ധീകരണ–ഉൽപാദന പ്രക്രിയകളിൽനിന്നോ ഒന്നിൽനിന്നുമുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളും ശാഖാബങ്കു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സമൂഹത്തിനു മാത്രമായി ലഭിക്കുന്നില്ല. അവിടെ ജോലിയിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവനക്കാർക്കു നല്കുന്ന വേതനം മാത്രമാണു് സ്ഥലത്തെ സമൂഹത്തിനു കിട്ടുന്നതു്. ചരക്കു ലഭിക്കുന്നതിനു് ഒരു എണ്ണക്കമ്പനിയുമായി കരാറിലേപ്പെട്ടു് സ്ഥലത്തെ ഒരാൾതന്നെ സ്വന്തമായി നടത്തുന്ന രണ്ടാമത്തെ ബങ്കിനെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സ്ഥിതി കുറച്ചു വ്യത്യസ്തമാണു്. ബങ്കു നടത്തുന്നയാളുടെ വേതനത്തിനുപുറമെ ചില്ലറവില്പനയിൽനിന്നുള്ള ലാഭങ്ങളും സമൂഹത്തിനു ലഭിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിന്റെ കായ്ത്തിലും, ചരക്കുനല്കുന്ന എണ്ണക്കമ്പനിക്കുണ്ടാകുന്ന സമ്പാദ്യങ്ങളിലൊരോഹരിയും ബങ്കിന്റെ ഉടമസ്ഥനു് തിരികെ ലഭിക്കുന്നില്ല.

സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനം ഒരു വ്യത്യസ്തതരം ബിസിനസു് സ്ഥാപനമാണു്. അതിന്റെ സേവനങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നവരും ഉല്പന്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നവരുമായ ജനങ്ങളുടെ സ്വത്താണതു്; എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങിനെയായിരിക്കുകയും വേണം. സ്ഥലവാസികളാണു്, കർഷകരും പട്ടണവാസികളുമാണു്, സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ സേവനങ്ങളും ഉല്പന്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നതു്. കൂടാതെ, അവരുടെ, പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനം മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര–ഉല്പാദന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഓഹരിയുടമകളുമാണു്. ബങ്കുനടത്തുന്നവർക്കു നല്കപ്പെടുന്ന ശമ്പളവും കൂലിയും മാത്രമല്ല, ചരക്കെത്തിക്കൽ, മൊത്ത

വ്യാപാരം, ശുദ്ധീകരണം, ഗതാഗതം, ഉല്പാദനം എന്നിവയിൽനിന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന എല്ലാ "മിച്ച"വരുമാനങ്ങളുടെയും ആനുപാതികവും യുക്തവുമായ ഓഹരിയും പ്രാദേശികസമൂഹത്തിനു ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മൊത്തവ്യാപാര–ഉല്പാദന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഈ "മിച്ച"വരുമാനങ്ങളും പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ രൂപത്തിൽ ഓരോ വർഷവും അവയുടെ അംഗങ്ങളായ പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ മിച്ചങ്ങളും അത്യന്തികമായി പ്രാദേശികബങ്കിന്റെ ക്രേതാക്കളും ഉടമസ്ഥരുമായ സ്ഥലത്തെ സമൂഹത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന എല്ലാവരുടെയും കീശയിൽ, ബങ്കിനു് അവർ നല്കിയിട്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ അനുപാതമനുസരിച്ചു് ചെന്നെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രോത്സാഹകരുടെ എണ്ണം പരിമിതമായിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതിയോഗികളുടെ ബങ്കുകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആകർഷണത്തിലും ചിട്ടയിലും വൃത്തിയിലും ചായപ്പണികളിലും താഴ്ന്ന നിലവാരം മാത്രമാണു് സഹകരണബങ്കുകൾ പുലർത്തിയിരുന്നതെന്നതു് അതിനു കാരണം. ചില സമൂഹങ്ങളിൽ ഇതുതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴത്തെയും സ്ഥിതി. "എന്തിനാണു് ഒരു അടയാളബോർഡു നാട്ടുന്നതു്? ബങ്കു് എവിടെയാണെന്നു് അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാമറിയാം. മറ്റാർക്കും അതിൽ താല്പര്യവുമില്ല." ഈ വിധത്തിലായിരുന്ന ഒരു പുതിയ അടയാളബോർഡു നാട്ടുന്നതിനോടു് ഒരു പ്രാദേശിക പെട്രോളിയം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ മാനേജർ പ്രകടിപ്പിച്ച എതിർപ്പു്.

അംഗങ്ങളൊഴിക്കെല്ലാതെ മറ്റാർക്കും സഹകരണബങ്കിൽ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നതു്, ഒരുപക്ഷെ, ശരിയായിരിക്കാം.

പക്ഷേ, കാലം മാറിയിരിക്കുന്നു. 1950–ലാരംഭിച്ച ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ തുടങ്ങി, പെട്രോളിയം സ്ഥാപനങ്ങളും ഒരു പുതിയ മുഖം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരികയാണു്. എക്കാലത്തും കായ്ശേഷിയോടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ശുദ്ധീകരണകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, പ്രാദേശിക സഹകരണ പെട്രോൾബങ്കുകൾക്കും മൊത്തം സംഭരണകേന്ദ്രങ്ങൾക്കും മുഖരൂപത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഉൽപ്പന്നത്തിന്റെ വ്യാപാരവികസനത്തിനും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നല്കുന്ന സൌകര്യങ്ങളും തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ഏറ്റുപാടുകൾക്കും മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാരസംഘാപനങ്ങളും ചിലവുവഹിച്ചു. അപ്രധാനമായ ഇട്ടങ്ങിയ സംഘലങ്ങളിൽ സംഘാപിച്ചിരുന്ന അനാകർഷകങ്ങളായ സഹ

കരണബങ്കുകൾക്കുപകരം അംഗങ്ങളുടെയും, പുറമെ, ആ വഴിക്കു യാ ത്രയാ കടന്നുപോകുന്നവരുടെയും ബിസിനസ്സ് നേടുന്നതിലേയ്ക്ക് കമ നീയമായി അലങ്കരിച്ച, വൃത്തിയും ആകർഷകത്വവുമുള്ള പൊതുസേവ നസൌകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിവരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും നല്ല ബങ്കുകളിലൊന്ന് മിനിയാപോലീസ് നഗരത്തിൽ "മിഡ് ലൻഡ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്" നേരിട്ട് നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

1920-ൽ ആരംഭിച്ച ദശകത്തിൽ ജനങ്ങൾ സഹകരണാടി സ്ഥാനത്തിൽ എണ്ണബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചതിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം കർഷകരിലും കൃഷിവ്യവസായത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന സാമ്പത്തികസമ്മർദ്ദം ലഘൂകരിക്കുകയായിരുന്നു. എണ്ണോൽപ്പന്നങ്ങ ളിലുള്ള സഹകരണബിസിനസ്സിന്റെ സിംഹഭാഗവും ഇന്നും കർഷക രുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളവയും കർഷകരെയും ഗ്രാമീണ സമൂഹങ്ങ ളെയും പരിസേവിക്കുന്നവയുമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തി നുശേഷം രാഷ്ട്രം കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ നഗരവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളെ വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ട് നഗരങ്ങൾ കൂടുതൽ വിസ്തൃത മായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കേവലം കർഷകരുടെ എണ്ണം അതനുസരിച്ച് ഇടിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്.

കാലത്തിന്റെ പരിണാമപ്രക്രിയയിൽനിന്നുള്ള സൂചനകൾ എണ്ണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതനു സരിച്ച്, പട്ടണങ്ങളിൽ മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള എ ണ്ണകളുടെയും മറ്റു സാമഗ്രികളുടെയും രംഗത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും തങ്ങ ളുടെ ബിസിനസ് വികസിപ്പിക്കാൻ അവയാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. നഗര പ്രാന്തസമൂഹങ്ങളിലും ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ നഗരത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗങ്ങളിൽത്തന്നെയും അവ സ്വന്തമായി ഏർപ്പെ ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനിടയിൽ നഗരങ്ങളിലെ ഉപഭോക്തൃ സഹ കരണസ്ഥാപനങ്ങളും വിപണനപ്രവണതകളും മനസ്സിലാക്കി അവ യുടെതായ ബങ്കുകളും മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെ സേവനത്തിനുള്ള പൂ ർണ്ണമായ സൌകര്യങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മുമ്പ് കർഷകർക്കു മാത്രം സേവനം നല്കിയിരുന്ന മേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഗാസലിനും പെട്രോളും ഇവ വാങ്ങിവരുന്നതു്.

ഈ പ്രവണതകളുടെ കായ്ത്തിൽ രസകരമായ ഒരു ഉദാഹര ണമാണ് ഓഹിയോസ്റ്റേറ്റിലെ കൃഷിയാഫോഗ കൌൺടി.

1934-ൽ ക്യൂയാഹോഗ കൌൺടിയിൽ "ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടയവസരത്തിൽ ആകെ 1230 കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. 1959-ൽ അമ്പതോ അതിൽ കൂടുതലോ ഏക്രവീതമുള്ള കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും കഷ്ടിച്ച് ഒരു നൂറെണ്ണം മാത്രമായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ, അഞ്ചും പത്തും ഏക്രവീതമുള്ള അനവധി തോട്ടഭൂമികളും ചെറിയ കൃഷിഭൂമികളും നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയുള്ളവരുടെതായിരുന്ന ഈ ചെറിയ കൃഷിഭൂമികളത്രയും. മുഴുവൻസമയ കൃഷികുടുംബങ്ങളും കൌൺടിയിലെ ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു ശതമാനത്തിന്റെ അഞ്ചിലൊന്നിലും വളരെ കുറവുമാത്രമായിരുന്നു. ക്ലീവിലൻസ് നഗരംകൂടി ഉൾപ്പെട്ടതാണ് ഈ കൌൺടി.

ബിസിനസ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് സ്വയം ഒന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽപോലും 'ഫാംബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്' ബിസിനസ്സിൽനിന്നും പുറത്തു പോകുമായിരുന്നു. കാഷ്കോപകരണങ്ങളും വ്യാപാരംചെയ്യുന്നതിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നാൽ അതാണു സംഭവിക്കുക. എന്നാൽ ദൂരദൃഷ്ടിയുള്ളവരായിരുന്നു അതിന്റെ ഡയറക്ടർമാരും മാനേജരും. രാസവളവില്പന കുറഞ്ഞതോടെ തോട്ടപ്പണിയായുധങ്ങളുടെയും ഗൃഹോപകരണങ്ങളുടെയും വില്പന കൂടുതൽ വേഗം വർദ്ധിച്ചു. പട്ടണങ്ങളിലെയും നഗരങ്ങളിലെയും ക്രേതാക്കൾക്കിടയിൽ ഗാസലിൻ, പെട്രോൾ എന്നിവയിലുള്ള പെട്രോളിയം ബിസിനസ്സിന്റെ വികാസമാണ് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമഹിക്കുന്നതു്. പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിൽപ്പന 1936, 1958 വർഷങ്ങളിൽ യഥാക്രമം 26,800 ഡോളർ, 5,02000 ഡോളർ വിലയുള്ളതായിരുന്നു. 1953ൽ മോട്ടോർ വാഹനങ്ങൾക്കുള്ള എണ്ണകളും വിപണനംചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നുവെന്നതാണ് ഈ വർദ്ധനവിനും തീച്ചയായും ഒട്ടൊക്കെ കാരണം.

1634ൽ കേവലം 17000 ഡോളറിനുമാത്രമുണ്ടായിരുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൊത്തം വില്പന 1958ൽ ഏതാണ്ട് പത്തുലക്ഷം ഡോളറായി ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്.

കർഷകർതന്നെയാണ് ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തെ ഇപ്പോഴും നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള നിധികളുടെ വിഹിതം പൂർണ്ണമായും ലഭിക്കുന്ന നഗരനിവാസികൾക്ക് പരിപൂർണ്ണ വോട്ടവകാശമില്ലാത്ത "അസോസിയേറ്റ്" അംഗങ്ങളാകാൻമാത്രമേ കഴിയൂ. പക്ഷേ, കാലം ഈ സ്ഥിതിക്കും മാറ്റം വരുത്തുമെന്നു തീച്ചയാണ്. കാരണം, ആവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ ഉപഭോക്താക്കളെന്ന നിലയിൽ കർഷകർക്കും നഗരവാസികൾക്കുമുള്ള പൊതുവായ താല്പര്യത്തെ

ഈ സഹകരണ സ്ഥാപനം എല്ലാ പ്രായോഗികരൂപത്തിലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജനങ്ങൾ എണ്ണബിസിനസ്സിൽ നിലനില്ക്കാനുള്ളവർതന്നെയാണ്. ഈ വ്യവസായത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ മറേതൊരു സ്ഥാപനത്തേയുംപോലെ പ്രാപ്തിയോടും നല്ലനിലയിലും നടത്തപ്പെട്ടുന്നവയത്രെ. സ്വകാര്യവാണിജ്യക്കമ്പനികൾ ധാരാളം ലാഭം നേടുന്നുണ്ടെന്നും, ആ നിലയിൽ സഹകരണവിഭാഗത്തിലെ ഉടമസ്ഥ–ക്രേതാക്കൾക്ക് പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധി ഗണ്യമായ തോതിൽ നല്കാൻ കഴിയുമെന്നുമാണ് ഈ വ്യവസായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടുതൽ ഏകീകരണമാവശ്യമാണ്. അവയ്ക്കാവശ്യമുള്ള അസംസ്കൃത എണ്ണയുടെ കൂടുതൽ ഉയർന്ന ഒരുഭാഗം അവയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലാവുകയും വേണം.

പ്രമുഖഎണ്ണക്കമ്പനികൾ ''സ്വതന്ത്ര''രിൽനിന്നുള്ള മറെറല്ലാ മത്സരങ്ങളും പ്രായോഗികമായി ഒഴിവാക്കുകയാണെങ്കിൽപോലും (ഇപ്പോൾ അതിനു സാദ്ധ്യതയുണ്ടെന്നാണ് കാണുന്നത്) എണ്ണബിസിനസ്സിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾ അവരുടെ സ്ഥാപനം വിറവ് ഒഴിഞ്ഞുപോവുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് അവരെ ആദ്യമായി ബിസിനസ്സിലേപ്പെട്ടന്നതിലേയ്ക്കു നയിച്ച ഓരോ ലക്ഷ്യത്തിന്റെയും നിഷേധമായിരിക്കും. അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലതയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു പ്രകടനത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നടവടിയായിരിക്കുമത്.

അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവുംമികച്ചനിലയിൽ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വ്യവസായത്തിൽ സാമാന്യം സാരമായൊരു ഭാഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത ഇരുപതുലക്ഷത്തോളംവരുന്ന ശരാശരി അമേരിക്കൻ കുടുംബങ്ങൾ കൂട്ടായി വഹിക്കുന്നതും, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രബലരായ ഏതാനും സാമ്പത്തികഭീമന്മാരോട് വിജയകരമായി മത്സരിക്കുന്നതുമായ, ശരിക്കും മഹത്തായ ഒരു കാഴ്ചയാണത്. ഇത് ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഒരു നടവടിയാണെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചുവെന്നതും സഹകരണ ബിസിനസ്സമ്പ്രദായം അത്തരമൊരു തീരുമാനത്തിനു സാദ്ധ്യത സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നതുംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഈയൊരു സ്ഥിതി സംജാതമായിട്ടുള്ളത്.

അദ്ധ്യായം ഒമ്പതു്

ജനങ്ങളുടെ പണം

അതു ജനങ്ങളുടെ പണമാണു്.

ജനങ്ങളുടേതാണു് അതു മുഴുവനും—അഥവാ ഒരുകാലത്തു് അങ്ങിനെയായിരുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ മിച്ചംവെപ്പിന്റേയോ, അഥവാ ബാങ്കുകളും, ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളും, മറ്റു ധനവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവ ആ മിച്ചങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്റേയോ, അല്ലെങ്കിൽ, ജനങ്ങളുടെ ആജ്ജവത്തെ സക്കാർസ്ഥാപനങ്ങളോ സ്വകായ്ഏജൻസികളോ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെയോ ഫലമാണു് നിലവിലുള്ള എല്ലാ പണവും വായ്പയും.

ഉദാഹരണത്തിനു്, ജീവിതത്തിൽ സാമാന്യമായിനേരിടുന്ന അപായങ്ങളിലും പ്രതിബന്ധങ്ങളിലും പങ്കുചേരുന്നതിനു സന്നദ്ധരായിരിക്കുകയും നാശനഷ്ടങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ അവ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് തങ്ങളുടെ മിച്ചംവെപ്പുകളിൽ ഏതാനുംഭാഗം ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ സംഭരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ഒരുസംഘം ജനങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ഒരു ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനി. ജനങ്ങളുടെ ആ മിച്ചംവെപ്പുകളാണു് ഇൻഷുറൻസ്സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിത്തറ.

കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളും, ഭവനങ്ങളും, ബിസിനസ്സുസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവ ഈടുപണയമായി സ്വീകരിച്ചു് കൃഷികർക്കും ഗൃഹസ്ഥന്മാർക്കും ബിസിനസ്സുകാർക്കും ബാങ്കുകൾ പണം കടംനൽകുന്നു. ഈ ഇടപാടുകളിൽ ബാങ്കു് അതിന്റെ സ്വന്തം പണമോ വായ്പയോ അല്ല ഇവർക്കു കടമായി നൽകുന്നതു്. കൃഷികരുടേയും ഗൃഹനാഥന്മാരുടേയും ബിസിനസ്സുകാരുടേയും വായ്പാസ്ഥിയെ, അവർക്കു മുമ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നതും പണമാ

ക്കിമാറാൻ യാതൊരുമാർഗ്ഗവുമില്ലാതിരുന്നതുമായ ആസ്തിയെ, പണമാക്കി മാറ്റുകമാത്രമാണ് ബാങ്കുകളും ചെയ്യുന്നത്.

ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു പണം കടംവാങ്ങുമ്പോൾ അവർ മറ്റാരുടേയും വായ്പയെയല്ല കടം വാങ്ങുന്നത്; സ്വന്തം വായ്പയെമാത്രമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഈ നാൽപ്പത്തിയഞ്ചുലക്ഷം ഗ്രാമീണരും കഷ്കരും മുഴുവൻ ജനങ്ങളുമുള്ള മൊത്തംവായ്പയിൽ തങ്ങളുടേതായ ആനുപാതികഓഹരിയില്ലാതെ മറെറാന്നും കടംവാങ്ങുന്നില്ല. സ്വന്തം ഉല്പാദനശേഷികൊണ്ട് അവർ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ആ ഓഹരി.

നാണയവിനിമയപ്രക്രിയയുടെ ഏതോ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ മുഴുവൻ മൂലധനവും മുഴുവൻ പണവും (നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലെ) മുഴുവൻ വായ്പയും കേവലം ശരാശരി പൌരന്മാരുടെ കൈകളിലായിരുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ ധനികരും വളരെയേറെപ്പേർ ഇടത്തരം വരുമാനമുള്ളവരും ഭൂരിപക്ഷം താരതമ്യേന ദരിദ്രരുമായിരുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അതിശയിക്കത്തക്കതായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. അപൂർവ്വംപേർമാത്രമേ അങ്ങിനെ ചിന്തിക്കുന്നുള്ളുവെന്നതുമാത്രമാണ് അതിശയകരമായിട്ടുള്ളത്. അപൂർവ്വംപേരെങ്കിലും ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്. അവരെന്തുചെയ്യുന്നുവെന്നും എന്തുകൊണ്ടിങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുവെന്നുമുള്ളതാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ വിഷയം.

ജനങ്ങളുടെ പണം, വായ്പ, മിച്ചംവെപ്പുകടം എന്നിവയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ അദ്ധ്യായം. ബാങ്കുകടം, ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികടം, വായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ളതാണിതു്. ജനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യസ്ഥാപനങ്ങളേയും, ജനങ്ങളുടെ ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളേയും, ജനങ്ങളുടെ വായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളേയുംകുറിച്ചുള്ളതുകൂടിയാണ് ഈ അദ്ധ്യായം.

ജനങ്ങളുടെ വായ്പ ഏതുവിധം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു (ദുരുപയോഗിക്കപ്പെടുകയും); അതിന്റെ ഉടമസ്ഥരുടെതന്നെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപായമായി, ആധുനികജീവിതത്തിന്റെ സജീവമായ ഒരു ഉപകരണമായിത്തീർക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

"അൽപവികസിത"മെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന മിക്കവാറും രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽതൂങ്ങുന്ന പ്രമുഖഭാരം ജീവിതകാലം

മുഴുവനും വീട്ടാൻകഴിയാത്ത ഋണബാദ്ധ്യതയുടെ ഘനത്തെക്കാൾ നമ്മുടെ നവസ്ഥിതിയേയും ലഘൂകരിക്കുന്നതാണു്.

ഒരു ശരാശരിപൌരനും വേണ്ടത്രഗ്രാഹ്യം ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നു്, സാധാരണയായി വിശ്വസിപ്പിക്കത്തക്കവിധം, അവനോടു് നിരന്തരമായി പറയാറുള്ള കാര്യങ്ങളാണിവ. "പരിഹരിക്കാനാവാത്ത അജ്ഞത"യെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ തെറ്റായ ധാരണയാണു് നമ്മുടെ ഏറ്റവും പ്രമുഖ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉറവിടം.

"അമേരിക്കയിലെ എല്ലാവിഷമങ്ങളും പരിഭ്രമവും അവശതയും നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടേയോ ഫെഡറേഷന്റേയോ കുറവുകളിൽനിന്നോ അഭിമാനത്തിന്റെയോ ധാർമ്മികഗ്രഹണത്തിന്റെയോ അഭാവത്തിൽനിന്നോ അല്ല ഉണ്ടാകുന്നതു്; നാണയം, വായ്പ, നാണ്യപ്രസരണം എന്നിവയുടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള തികഞ്ഞ അജ്ഞതയിൽനിന്നാണു്", പ്രസിഡണ്ടു് ജോൺ ആഡംസ് ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതുകയുണ്ടായി. തീച്ചയായും, അദ്ദേഹം ഒരു വിപ്ലവചിന്തകനല്ലായിരുന്നു.

പ്രസിഡണ്ടു് ആഡംസിന്റെ അഭിപ്രായം അന്നത്തെപ്പോലെ ഇന്നും ശരിയാണു്. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് മിച്ചംവെപ്പുകളിൽനിന്നാരംഭിക്കാം. കാരണം, എല്ലാ സാമ്പത്തികപുരോഗതിയും തുടങ്ങുന്നതു് അതിൽനിന്നത്രെ.

മിച്ചംവെപ്പുകളാണു് എല്ലാ സാമ്പത്തികപുരോഗതിയിലേക്കുമുള്ള കവാടം—കുടുംബങ്ങൾക്കും സമൂഹങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും. ആദ്യമായി മിച്ചങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ മനുഷ്യൻ ഒരിക്കലും സാമ്പത്തികപുരോഗതിയിലേക്കു് ഒരു കാൽവെപ്പുനടത്തിയിട്ടില്ല. മിച്ചം സൂക്ഷിക്കുന്നതാണു് ഇത്തരമൊരു കാൽവെപ്പിനു സാദ്ധ്യതപോലും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

തൽക്കാലത്തെ വിശപ്പടക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമുള്ളതിനെക്കാൾ അല്പം കൂടുതൽ ഭക്ഷണം പ്രാചീനമനുഷ്യൻ തന്റെ ഗുഹയിൽ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവനു പുരോഗമിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ചുരുങ്ങിയതു് ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള ഭക്ഷണമെങ്കിലും കയ്യിരുപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, കൂടുതൽ മൃഗങ്ങളെ നായാട്ടുവാൻ കഴിയുമാറു് ഒരു പരിഷ്കൃതകവണ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരുവിളധാന്യം കൃഷിചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു് വിത്തു നട്ടുനനയ്ക്കുന്നതിനോ പ്രസ്തുത ദിവസം വിനിയോഗിക്കാൻ അവനു സാദ്ധ്യമായി.

മിച്ചംവെപ്പുകളുടെ ആദ്യത്തെ രൂപം ഭക്ഷണശേഖരമത്രെ.

സ്വന്തം ഗുഹയിൽ ഭക്ഷണശേഖരമുള്ളതുകൊണ്ട് അപരിഷ്കൃത ശിലായുധങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടത്താനോ അല്ലെങ്കിൽ തനിക്കോ തന്റെ വർഗ്ഗത്തിലെ മറവുള്ളവർക്കോവേണ്ടി പാർപ്പിടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനോ പ്രാചീനമനുഷ്യനു കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ മിച്ചംവെപ്പുകൾ ശിലായുധങ്ങളുടെയും പാർപ്പിടങ്ങളുടെയും ഭക്ഷണത്തിന്റെയും രൂപം കൈക്കൊണ്ടു.

പിന്നീട് ലോഹായുധങ്ങളുടെയോ, പല സാധനങ്ങളും രൂപപ്പെട്ടത്താവുന്ന ലോഹങ്ങളുടെതന്നെയോ രൂപത്തിൽ മിച്ചംവെപ്പുകളുണ്ടായി.

ജീവിതം നിലനിർത്തുന്നതിനും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള സാധനങ്ങടങ്ങുന്ന യഥാർത്ഥസമ്പത്തിന്റെ മിച്ചംവെപ്പുകളാണിവയെല്ലാം. തല്ക്കാലാവശ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഈ മിച്ചംവെപ്പുകൾ കൊണ്ടു ലഭിച്ചതു്. പുതിയ കായ്ങ്ങൾ ചെയ്യാനും പുരോഗമിക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഇതുകൊണ്ടു കരഗതമായതു്.

യാതൊരു മിച്ചംവെപ്പുമില്ലാത്ത ഒരാൾ ഒന്നുകിൽ മിച്ചംവെപ്പുകളുള്ള മറവുള്ളവരുടെയോ, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനുള്ള ഭക്ഷണം തേടുകയെന്ന സ്വന്തം അടിസ്ഥാനാവശ്യത്തിന്റെയോ അടിമയായിരിക്കും.

മിച്ചം വെച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുമാത്രമേ സ്വതന്ത്രരായിരിക്കാൻ കഴിയൂ.

അതുകൊണ്ട്, മിച്ചംവെപ്പുകൾ സ്വയം സാമ്പത്തികപുരോഗതിയുടെ കവാടമായിട്ടുള്ളതുപോലെത്തന്നെ മിച്ചംവെപ്പുകളിന്മേലുള്ള സ്വാധീനം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള കവാടവുമാണ്.

എല്ലാ കാലഘട്ടത്തിലും എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ ഏതാനും മിച്ചംവെപ്പുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. മിക്ക കാലഘട്ടങ്ങളിലും മിക്കവാറും സമൂഹങ്ങളിലും കൌശലവും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവർ മറവുള്ളവരിൽനിന്നും, അവരുടെ യഥാർത്ഥ മിച്ചംവെപ്പുകളെയല്ലെങ്കിലും, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അവയിന്മേലുള്ള ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണമെങ്കിലും കൈവശപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗോത്രത്തലവന്മാരോ, രാജാക്കന്മാരോ അല്ലെങ്കിൽ സർവ്വാധിപതികളോ ജനങ്ങൾക്കുമീതെ പരമാധികാരത്തോടെ ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ള സമൂഹങ്ങളിൽ പരമാധികാരത്തിന്റെ തെളിവായി നിലനിന്നിട്ടുള്ളതു് ജനങ്ങളുടെ മിച്ചംവെപ്പുകളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ അവ സ്വായത്തമാക്കാനും അവർക്കുള്ള അവകാശമാണ്.

ഈ തത്വങ്ങളും ഇക്കാലത്തെയും ബാധകമത്രെ. രീതിക്രമമാത്രമാണ വ്യത്യാസമുള്ളത്. പ്രധാനമായി, നാം മിച്ചംവെയ്ക്കുന്നത് പണത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ്. അത്തരത്തിലേതെങ്കിലും മിച്ചംവെപ്പുകളുപയോഗിക്കാതെ കുടുംബങ്ങളെന്നോ സമൂഹങ്ങളെന്നോ രാഷ്ട്രങ്ങളെന്നോ നിലയിൽ സാമ്പത്തിക പുരോഗതിനേടാൻ നമുക്കു കഴിയുകയില്ല. നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളുടെ നാളത്തെ ആവശ്യങ്ങളും നിറവ്വഹിക്കുന്നതിനും, അതിനു പ്രത്യേകമായി നീക്കിയിരിപ്പു ഇല്ലാത്തപക്ഷം, നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. സ്വന്തമായ മിച്ചംവെപ്പു് നമുക്കില്ലാത്ത പക്ഷം മറ്റുള്ളവരുടെ മിച്ചംവെപ്പുകളെ കടംവാങ്ങാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതായിവരും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രരല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്ന വില പലിശരൂപത്തിൽ നാം നല്കേണ്ടതായിവരും. കൂടാതെ, നമ്മുടെ സ്വത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗം സാധാരണയായി പണയപ്പെടുത്തേണ്ടതായും വരും.

നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലും, പണ്ടെന്നപോലെ, മിക്കവാറും ജനങ്ങളും കാലാകാലം മിച്ചംവെയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. മുമ്പെന്നപോലെ ഇപ്പോഴും മിക്കവാറുംപേർ സ്വന്തം മിച്ചംവെപ്പുകളിന്മേൽ നിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു് ആ മിച്ചങ്ങളിന്മേൽ നിയന്ത്രണം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവരുടെ ആശ്രിതരായിത്തീരുന്നുമുണ്ടു്.

ഈ ഗതി മാറ്റാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്. ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു്, വളരെ തുച്ഛമായ മിച്ചംവെപ്പുകൾമാത്രം നടത്താൻ കഴിയുന്നവർക്കുപോലും, സ്വന്തം മിച്ചങ്ങളിന്മേൽ നിയന്ത്രണം നിലനിർത്താനും സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ധനപരമായ സുരക്ഷിതത്വത്തിനും ഒരു ഉറച്ച അടിത്തറ ക്രമമായി കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനും കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്.

പക്ഷേ, ആർക്കും ഇതു് ഒറ്റയ്ക്കു നിറവ്വഹിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പരസ്പരസഹായാടിസ്ഥാനത്തിൽ കൂട്ടുചേർന്നു്, പരസ്പരസഹായത്തെ ഫലപ്രദമാക്കാനുള്ള ഉചിതമായ ഉപകരണങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു് ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾക്കുമാത്രമേ അതു നിറവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

വായ്പയൂണിയനുകളും, സഹകരണമാതൃകയിലുള്ള പരസ്പര ഇൻഷൂറൻസു് കമ്പനികളും, സഹകരണ കാഷ്ടിക വായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും, പരസ്പരസമ്പാദ്യബാങ്കുകളും, സമ്പാദ്യ–വായ്പാസംഘടനകളും, പരസ്പര നിക്ഷേപനിധികളും, അതുപോലുള്ള പരസ്പരസഹായസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവ അത്തരം ഉപകരണങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു.

സമ്പാദ്യനാണയത്തിന്റെ മൂല്യം കടംവാങ്ങലാണ്. ജനങ്ങളും സംഘംചേർന്ന് സമ്പാദിക്കുമെങ്കിൽ, അവരുടെ മിച്ചംവെപ്പുകളും വായ്പാഹ്തയും കൂട്ടിനിറുത്തുമെങ്കിൽ, അവക്ക് സംഘംചേർന്നു കടം വാങ്ങാനും സംഘംചേർന്ന് നിക്ഷേപമിറക്കാനും കഴിയും. ധനകായ്ക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സഹകരണസിദ്ധാന്തം ഇതാണ്.

ഗൃഹനാഥൻ മരിക്കുക, കുട്ടിയെ കോളേജിലേയ്ക്കയയ്ക്കുക, തുണിയലക്കയന്ത്രം കേടുവരിക, പെട്ടെന്ന് രോഗം പിടിപെടുക ഇങ്ങിനെയെന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുമ്പോൾ താല്ക്കാലികവിഷമഘട്ടത്തെ തരണംചെയ്യാൻ കടം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ളൊരു മാർഗ്ഗം ഒരു ശരാശരി കുടുംബത്തിനാവശ്യമാണ്. വായ്പയൂണിയനുകൾ ഈ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. വായ്പയൂണിയനുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പും കുടുംബങ്ങൾക്കു കടംവാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പറയത്തക്ക ഈടൊന്നും നല്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ജനങ്ങൾക്ക് വ്യക്തിപരമായ രേഖകളിന്മേൽ ചെറിയ വായ്പകൾ നല്കുന്നതിനു നിയമപ്രകാരമുള്ള ബാങ്കുകൾ പൊതുവെ സന്നദ്ധമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം ജനങ്ങൾക്കാണ് വായ്പ ഏറ്റവുമധികം ആവശ്യമായിവരുന്നതും. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ അവക്ക് പിന്നെ ധനവായ്പാകമ്പനികളെയാണ് സമീപിക്കാവുന്നത്. സാധാരണയായി വളരെ ഉയർന്ന പലിശനിരക്കുകളാണ് ഈ കമ്പനികൾ ചുമത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഉണ്ടികൊടുപ്പാരികളാണ് മറ്റൊരാശ്രയം. ഇവരുടെ പലിശനിരക്കിന്റെ അറുപരിധി ആകാശംമാത്രമായിരുന്നുതാനും.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉയിർകൊണ്ട വായ്പയൂണിയൻ ആശയം ഏറ്റവും ലളിതവും സഹകരണസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സത്ത ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണ്. ധനവായ്പാ കമ്പനികളുടെ പലിശനിരക്കു കുറവുചെയ്യിക്കാനോ, ചെറിയ സംഖ്യയുള്ള വായ്പാസേവനങ്ങൾ നല്കാൻ ബാങ്കുകളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഏതെങ്കിലുമൊരു കുടുംബത്തിനു ഒറ്റയ്ക്ക് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, അത്തരം കുടുംബങ്ങളുടെ (ദരിദ്രകുടുംബങ്ങളുടെപോലും) ഗണ്യമായ ഒരു സംഘത്തിനു യോജിച്ചു പരിശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം നിശ്ചയമായുമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രമമായി മിച്ചംവെപ്പു നടത്തുകയെന്ന ശീലത്തോടുകൂടി വായ്പയ്ക്കുള്ള ആവശ്യത്തെ സംയോജിപ്പിക്കുകയെന്ന മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ് അവർ പ്രശ്നപരിഹാരം കണ്ടെത്തിയതു്. തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ മിച്ചംവെപ്പുകളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട്

ഓരോ അംഗത്തിന്റെയും വായ്പാവശ്യങ്ങളും, അവ ഉയർന്നുവരുന്നതനു സരിച്ച്, നേരിടാൻ ഒരു മുഴുവൻസംഘത്തിനും സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നു. ഒരു സംഘത്തിലെ വേണ്ടത്രയും ജനങ്ങളും ഒരു വായ്പയൂണിയനിൽ അഞ്ചു ഡോളറിന്റെ ഓഹരികളും വാങ്ങാൻ സന്നദ്ധരാണെങ്കിൽ, അവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും വായ്പയുടെ ആവശ്യം വരുമ്പോൾ നീതിപൂർവ്വകമായ പലിശനിരക്കുകളിൽ സ്വന്തം സംഘത്തിൽനിന്നുതന്നെ മുതൽ തിരിച്ചടയ്ക്കാനും വായ്പയൂണിയനുണ്ടാകുന്ന വരുമാനങ്ങളിൽനിന്നു സ്വന്തം ഓഹരി വാങ്ങാനും കഴിയുന്നതാണു്.

ഒരേ തൊഴിലുടമ; ഒരേ പള്ളിയിലേയൊ തൊഴിലാളി യൂണിയനിലേയൊ മറേതെങ്കിലും സംഘടയിലേയൊ പൊതുവായ അംഗത്വം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരേഅയൽപക്കത്തു താമസം എന്നിങ്ങിനെ ജനങ്ങളുടെ ഒരു സംഘത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും പൊതുതാല്പര്യത്തെ ചുറ്റിയാണു് ഒരു വായ്പായൂണിയന്റെ അംഗത്വം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതു്. എല്ലാ വായ്പയൂണിയനുകൾക്കുമീതെ കേന്ദ്രാധികൃതരുടെയോ സ്റ്റേറ്റ് അധികൃതരുടെയോ മേൽനോട്ടവും പരിശോധനയുമുണ്ടു്. ധനപരമായ ഭദ്രത ഉറപ്പുനല്കുന്ന ഈടുകൊടുക്കുമാത്രമായി അവയുടെ മൂലധന നിക്ഷേപങ്ങളിന്മേൽ നിയന്ത്രണവും പരിമിതിയും ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്.

1921–ൽ അമേരിക്കയിൽ 199 വായ്പയൂണിയനുകളാണു് ആകെയുണ്ടായിരുന്നതു്. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും എണ്ണം ഇരുപതിനായിരത്തോളം ഉയർന്നു. 110 ലക്ഷത്തിൽപരം അംഗങ്ങളും, അഞ്ഞൂറുകോടി ഡോളറോളം ആസ്തികളുമുണ്ടായിരുന്നു. ആയിരത്തിൽപരം വായ്പയൂണിയനുകളും ഓരോ വർഷവും രാജ്യത്തു് പുതുതായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടു്. അമേരിക്കയിൽ മൊത്തം നല്കപ്പെടുന്ന തവണ വായ്പകളിൽ എട്ടുശതമാനത്തോളം വായ്പയൂണിയനുകളിൽനിന്നാണു്.

മറ്റു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെതന്നെ വായ്പയൂണിയന്റെ ഉത്ഭവവും പുരാതനകാലത്തെ ചരിത്രത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുകയാണു്. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരസ്പരസഹായസമ്പ്രദായത്തിനുള്ള പഴക്കംതന്നെ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമുണ്ടു്. മുഴുവൻ ചരിത്രത്തിലെയും അടിസ്ഥാന പരിഷ്കരണഘടകം പരസ്പരസഹായസമ്പ്രദായമാണെന്നതിനാൽ, അതു തീർച്ചയായും വളരെ പഴക്കംചെന്നിരിക്കുന്നു.

വായ്പയൂണിയനുകൾക്കുസമാനമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ, ഒരുപക്ഷെ, ഇന്ത്യയിലും മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിലും നൂറ്റാണ്ടുകളായി നില

നിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാമറിയുന്നതുപോലെയുള്ള വായ്പയൂണിയനുകളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥലം ജർമ്മനിയത്രെ. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഏതാണ്ട് ഒരേ കാലത്തുതന്ന ജർമ്മൻ നഗരങ്ങളിൽ ഹെർമാൻ ഷൂൽസ്–ഡെലിഷെയും, നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഫ്രെഡറിക് റെയ്ഫെയിസനും ചിരകാലപ്രശ്നങ്ങളായിരുന്ന ദാരിദ്ര്യം, കടബാദ്ധ്യത, കടം വീട്ടാൻ കഴിയാത്തതരത്തിലുള്ള അന്യായമായ പലിശനിരക്കുകൾ എന്നിക്കാര്യങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഫ്ളാമേഴ്സ്ഫെൽഡ് എന്ന ഒരു ചെറിയ ജർമ്മൻ പട്ടണത്തിന്റെ മേയറായിരുന്ന റെയ്ഫെയിസൻ. ജനങ്ങളുടെ ദുരിതംസൃഷ്ടിച്ച നിരാശതയിൽനിന്നും ആധുനികകാലത്തെ ഏറ്റവും സജീവമായ ഒരാശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ രൂപംകൊണ്ടു. സഹകരണവായ്പ സംബന്ധിച്ച ആശയമായിരുന്നു അതു്. നിലവിലുണ്ടായിരുന്നവയെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥകളിൽ ഋണബാധിതരായ കർഷകരിലാർക്കും കടംവാങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ ഒരു സംഘം കർഷകർ അവരിലോരോരുത്തരുടെയും കടങ്ങളും വീട്ടുന്നതിലേയ്ക്കു് അപരിക്ലിപ്തമായ ബാദ്ധ്യത ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനു് ഉറപ്പുനല്കുന്നപക്ഷം, എന്തെങ്കിലും അക്കാര്യത്തിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം ആ വഴിക്കു് പരിശ്രമിച്ചു. കഷ്ടകരോടദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. ഒടുവിൽ, അങ്ങിനെ ഉറപ്പുനല്കാനും തങ്ങളുടെ ആജ്ജവത്തെ പരസ്പരം സഹകരിച്ചു് സ്വരുക്കൂട്ടിനിത്താനും സന്നദ്ധരായ മിക്കവാറും കർഷകരടങ്ങുന്ന ഒരു യൂണിയൻ അദ്ദേഹം രൂപീകരിച്ചു. ഉടനു് അദ്ദേഹം പ്രഥമ വായ്പയൂണിയന്റെ ബീജമെന്നനിലയിൽ ഒരു ചെറിയ ഫണ്ടു് ശേഖരിച്ചു. അതു് വിജയകരമായിത്തീർന്നു. നീതിപൂർവ്വകമായ പലിശനിരക്കുകളിൽ അതിൽനിന്നു വായ്പകൾ നല്കപ്പെട്ടു. അംഗങ്ങൾ അവയുപയോഗിച്ചു് പഴയ കടങ്ങൾ വീട്ടി. യൂണിയനിൽനിന്നെടുത്ത വായ്പകൾ യഥാസമയം തിരിച്ചടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു് ആയിരക്കണക്കിനു "റെയ്ഫെയിസൻ" സംഘങ്ങൾ ജർമ്മൻ ഗ്രാമീണജനതയ്ക്കു് ഗ്രാമീണബാങ്കുകളും സമ്പാദ്യ–വായ്പസംഘടനകളുമെന്നനിലകളിൽ സേവനം നല്കിവരുന്നുണ്ടു്.

നഗരതൊഴിലാളികൾക്കിടയിൽ ഷൂൽസ്–ഡെലിഷെ നടത്തിയ സമാന്തരമായ പ്രവർത്തനത്തെ 1958–ൽ ജർമ്മൻ ഫെഡറൽ ഗവർമ്മെണ്ടു് ഒരു സ്മാരക തപാൽമുദ്രയിറക്കി ബഹുമാനിക്കുകയുണ്ടായി.

19–ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജർമ്മനിയിലെ ഗ്രാമീണ ഋണവിതരണവികസനം ഇറ്റലിയിൽ അതുപോലൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിനു മാതൃകയായിത്തീർന്നു. അവിടെ കത്തോലിക്കാപള്ളിയുടെ പിന്തുണ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വായ്പായൂണിയനുകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൽ ഇന്നു് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും കത്തോലിക്കാപള്ളിയുടെ ഒരു പ്രധാന സാമൂഹ്യ പരിപാടിയത്രെ.

അപരിക്ലിപ്തബാദ്ധ്യതസമ്പ്രദായം അനേകം കൊല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കു തുടർന്നുപോന്നു. ഇറ്റലിയുടെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളിൽ അതിപ്പോഴും തുടരുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഈ സമ്പ്രദായം അനാവശ്യമാണെന്ന അനുഭവത്തെ മുൻനിർത്തി പൊതുവെ അതു ക്രമേണ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. മറ്റൊരാംഗം "അംഗീകരണ കൈയെഴുത്തു" വെയ്ക്കുന്നരീതിയാണു് പകരം നിലവിൽ വന്നതു്. "സത്യസന്ധതയുടെ മൂലധനവല്ക്കരണം" എന്നതത്രെ വായ്പായൂണിയനുകളുടെ സ്ഥാപകനേതാവു് ലൂസ്സാറ്റി ഈ രീതിയെ വിശേഷിപ്പിച്ചതു്.

അമേരിക്കയിലെ വായ്പയൂണിയനുകൾക്കു് ഇന്ത്യയിലെ വായ്പാസംഘടനകളോടു് അളക്കാനാകാത്ത കടപ്പാടാണുള്ളതു്. ഇതു നാം പിന്നീടു് മനസ്സിലാക്കുന്നതാണു്. പക്ഷേ, ഇന്നു നാം അറിയുന്ന രൂപത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ വായ്പയൂണിയൻ മുകളിൽ വിവരിച്ച തരത്തിലുള്ള യൂറോപ്യൻ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു് രൂപംകൊണ്ടതാണു്. കനഡയിലൂടെയാണു് അതു് അമേരിക്കയിലെത്തിയതു്. ഒരു ക്യൂബെക് പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്ന ആൽഫോൺസു് ദെജാർഡിൽസു് ആയിരുന്നു കനഡിയൻ വായ്പയൂണിയന്റെ മഹാനായ നേതാവും പിതാവും. 1909–ൽ അദ്ദേഹംതന്നെ ന്യൂഹാംപ്ഷയറിലെ മാഞ്ചെസ്റ്ററിൽ സെൻറ് മേരി ഇടവകയിൽ അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ വായ്പയൂണിയൻ സംഘടിപ്പിച്ചു.

അമേരിക്കയിൽ ഒന്നാമത്തെ പൊതുവായ്പയൂണിയൻ നിയമനിർമ്മാണം പാസ്സാക്കിയതു് മാസാച്യൂസെറ്റ്സിലാണു്. സ്റ്റേറ്റ് ബാങ്കിങ്ങു് കമ്മീഷണർ പിയർ ജെയുടെ ഒരന്വേഷത്തിനുശേഷമാണു് നിയമനിർമ്മാണം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതു്. വായ്പക്കൊള്ളക്കാരെ എതിർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരായുധത്തിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നും, അതിനുള്ള മികച്ച ആയുധമേതെന്നും അന്വേഷണം വെളിപ്പെടുത്തി. വായ്പയൂണിയനുകളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്താൻ ദെജാർഡിൻസു് കനഡയിൽനിന്നും വരികയുണ്ടായി.

ബോസ്റ്റണിലെ ഒരു ലക്ഷപ്രഭുവായിരുന്ന എഡ്വേർഡ് എ. ഫിലീൻ എന്ന വ്യാപാരിയും കമ്മീഷണർക്ക് തെളിവുനൽകുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയിലേക്കൊരു പര്യടനവേളയിൽ ഇന്ത്യൻഗ്രാമങ്ങളിൽ വായ്പാസംഘടനകൾ പ്രചരിക്കുന്നതിനു ബ്രിട്ടീഷ്ഗവർമ്മേണ്ടു നിയോഗിച്ചിരുന്ന ഡബ്ലിയു. ആർ. ഗോർലെ എന്നയാളെ അദ്ദേഹം കണ്ടുമുട്ടിയിരുന്നു. കുറച്ചിട അദ്ദേഹം ഗോർലെയുമൊത്തു സഞ്ചരിക്കുകയുമുണ്ടായി. തൽഫലമായി വായ്പായൂണിയൻ ആശയത്തിന്റെ ഭദ്രതയും അത്യന്തം ദരിദ്രരായ ഇന്ത്യൻജനതയ്ക്കു ഈ സംഘങ്ങൾ നല്കിവന്നിരുന്നതും നല്കാൻ കഴിവുള്ളതുമായ സേവനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വയമുണ്ടായിരുന്ന ഉത്സാഹം അദ്ദേഹം മാസാച്യുസെറ്റ്സ് നിയമനിർമ്മാണകരിലേക്കും നിവേശിപ്പിച്ചു. ഫിലീന്റെ ഈ ശ്രമം നിയമം പാസ്സാക്കിയെടുക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുകയുംചെയ്തു.

അന്നുമുതൽ 1937ൽ അദ്ദേഹം ചരമംപ്രാപിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധനശേഷിയും വായ്പായൂണിയൻപ്രസ്ഥാനത്തെ മുന്നോട്ടുനീക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹവുമായിരുന്നു അമേരിക്കയിലെ വായ്പായൂണിയനുകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു ഏറിയതും കാരണം. 1921 ൽതന്നെ അദ്ദേഹം ശ്രേഷ്ഠാന്തിയോടെ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതു്. ആവർഷം ഫിലീൻ, റോയ് എഫ്. ബെർഗെൻഗ്രെന്നിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി "ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ നാഷണൽ എക്സ്റ്റൻഷൻ ബ്യൂറോ" എന്നപ്പെട്ടത്തി. ബെർഗെൻഗ്രെന്നിനെയാണു അദ്ദേഹം ബ്യൂറോവിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഇതിനിടയിൽ, പ്രാവർത്തികമാക്കപ്പെടാവുന്ന മൂന്നു സ്റ്റേറ്റ്വായ്പയൂണിയൻ നിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കപ്പെടുകയും 199 വായ്പയൂണിയനുകളും അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

താഴെകാണുന്നവയായിരുന്നു ബ്യൂറോവിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ: വായ്പയൂണിയനുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്നാവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ നേടുക; മാതൃകകളെന്നനിലയിൽ വായ്പയൂണിയനുകളും സംഘടിപ്പിക്കുക; സ്വയംപര്യാപ്തമായ സ്റ്റേറ്റ്യൂണിയൻലീഗുകളും ഒരു ദേശീയ അസോസിയേഷനും സംഘടിപ്പിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധം വായ്പയൂണിയനുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുക. 1934ൽ "ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷന്റെ" ഭരണഘടന വാർത്തെടുത്തു് സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതോടെ ഈ നാലു ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടാൻകഴിഞ്ഞു.

"ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ" 1934ൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മുതൽ 1945ൽ രാജിവെച്ചൊഴിയുന്നതുവരെ റോയ് എഫ്. ബെർഗെൻഗ്രെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടർ. ബഹുമാന്യനായ മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടറെന്ന നിലയിൽതന്നെയാണ് 1946ൽ അദ്ദേഹത്തെ പൊതുസേവനത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കിയതു്. വായ്പയൂണിയൻപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാലനേതാക്കളിലൊരാളും സംഘാടകനുമായിരുന്ന തോമാസ് ഡബ്ളിയു. ദോയ്ഗ്, ബെർഗെൻഗ്രെന്നുശേഷം മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടറായി 1955 അവസാനത്തിൽ ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനിതട്ടുന്നതുവരെ പ്രവർത്തിച്ചു. തുടർന്നു് 1957ൽ എച്ച്. വാൻസ് ആസ്റ്റിൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുന്നതുവരെയുള്ള ഇടക്കാലത്തേയ്ക്കു് ടെക്സാസ് വായ്പയൂണിയൻനേതാവും സി. യു. എൻ. എ.യുടെ മുൻപ്രസിഡണ്ടുമായ എച്ച്. ബി. യേറ്റ്സ് മാനേജിങ്ങ് ഡയറക്ടറായിരുന്നു.

1934നുശേഷമിങ്ങോട്ടു് വായ്പയൂണിയന്റെ എല്ലാ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിലും പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. വായ്പയൂണിയനുകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് അനുകൂലമായ നിയമങ്ങൾ കോൺഗ്രസ്സും എല്ലാ സ്റ്റേറ്റ് നിയമനിർമ്മാണസഭകളും കനഡയിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനഗവർമ്മെണ്ടുകളും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിയമങ്ങൾ നിരന്തരം പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുമുണ്ടു്. സ്റ്റേറ്റ് ലീഗുകൾക്കും ദേശീയ അസോസിയേഷനും പൊതുവെ അവയുടെ വ്യാപ്തിയേയും ഫലക്ഷമതയേയും വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രവണതയാണുള്ളതു്. കനഡയിലും വാഷിങ്ങ്ടണിലുമുള്ള ഓഫീസുകൾ വിസ്കോൺസിനിലെ മാഡിസണിലുള്ള "ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ" കേന്ദ്രഓഫീസിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു പൂരകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഭാഗികമായി, "ഫെഡറൽ ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻസ്" ഓഫീസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി, അമേരിക്കയിലെ വായ്പയൂണിയനുകളുടെ എണ്ണം 1934നും രണ്ടാംലോകയുദ്ധാരംഭത്തിനുമിടയ്ക്കു് ഇരട്ടിയിലധികം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി—ഒട്ടാകെ 10,456 യൂണിയനുകൾ. യുദ്ധാരംഭത്തിൽ ആകെ 35,32,C06 അംഗങ്ങളും 32,25,15000 ഡോളർ ആസ്തികളും യൂണിയനുകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷം മാത്രമാണ് മഹത്തായ വികസനമാരംഭിച്ചതു്. 1958-ഓടെ ഒരുകോടി മുപ്പതുലക്ഷം

അംഗങ്ങളും 470 കോടി ഡോളറോളം ആസ്തിയുമുള്ള ഇരുപത്തയ്യായിരം വായ്പയൂണിയനുകളും ലോകത്തിലാകെയുണ്ടായിരുന്നു.

ഇവയിലധികവും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു് അമേരിക്കയിലും കനഡയിലുമാണു്. 1959 ഒടുവിൽ അമേരിക്കയിൽമാത്രം ഒരുകോടി പതിമൂന്നുലക്ഷം അംഗങ്ങളും, 438 കോടി 20 ലക്ഷം ഡോളർ ആസ്തികളുമുള്ള 19,800 വായ്പയൂണിയനുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. (അംഗങ്ങളുടെ ഓഹരികളായിരുന്ന അധികം ആസ്തികളും) 370 കോടി ഡോളർ അംഗങ്ങൾക്കു വായ്പനല്കിയുമിരുന്നു. പശ്ചിമാർദ്ധഗോളത്തിൽപ്പെട്ടന്ന പ്രായോഗികമായി എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും ലോകത്തിന്റെ മറ്റു പല ഭാഗങ്ങളും വായ്പയൂണിയനുകളിൽ വർദ്ധമാനമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വായ്പയൂണിയൻവഴിയുള്ള നേട്ടങ്ങൾക്കു് വളന്നുവരുന്ന ഈ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി സി. യു. എൻ. എ. അതിന്റെ "ലോക വിപുലീകരണവിഭാഗം" 1954–ൽ സംഘടിപ്പിച്ചു.

പൊതുവായ കെട്ടുപാടുകളും താല്പര്യങ്ങളുമുള്ള ഒരു സംഘം ജനങ്ങളും സ്വന്തം മിച്ചംവെപ്പുകളെയും കടംകൊള്ളാനുള്ള യോഗ്യതയെയും സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൽ നിർത്തി സംഘത്തിന്റെ പരസ്പരഗുണത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതാണു് വായ്പയൂണിയന്റെ കേവലം ലഘുവായ തത്വം.

വായ്പയൂണിയന്റെ "സുവിശേഷം" ഏതാണ്ടിങ്ങനെയാണു്: ഒരു സ്ത്രീയെയോ പുരുഷനെയോ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതും ആദരിക്കേണ്ടതും അവനു് എത്രുണ്ടു് എന്നതിന്റെ പേരിലല്ല, അവൻ എന്താകുന്നു എന്നതിന്റെ പേരിലാണു്. അതുകൊണ്ടു്, കടംവാങ്ങേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല, വായ്പയൂണിയൻ അംഗങ്ങൾക്കു കടംനല്കുന്നതു്. മറിച്ചു്, അവർക്കു കടംകിട്ടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം യഥാർത്ഥത്തിലുണ്ടെന്നും അവർക്കു് ഒരു സൽപേരുണ്ടെന്നും ആ സൽപേരിനെ മറ്റംഗങ്ങളും ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് യൂണിയൻ കടംനല്കുന്നതു്. ഈ തത്വവും "സുവിശേഷവും" പലയിടത്തും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഒട്ടൊക്കെ അത്ഭുതങ്ങൾതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇനിയും ഏറെ അത്ഭുതങ്ങൾ അവ സൃഷ്ടിക്കുകയുംചെയ്യും.

സാമ്പത്തികതകർച്ചയുടെ മൂർദ്ധന്യഘട്ടത്തിൽ സെൻറ് ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നുള്ള ഏതാനും കത്തോലിക്കാപാതിരിമാർ നോവാസ്കോട്ടിയയിലെ മീൻപിടുത്തക്കാർക്കു് ആദ്യം

എങ്ങിനെ വായ്പയുണ്ടിയൻ അവക്കിടയിൽ സംഘടിപ്പിക്കാമെന്നും, തുടർന്ന് സ്വന്തം വിപണനസഹകരണസംഘടനകളും "മീൻഫാക്ടറി" കളും അവർ ശേഖരിക്കുന്ന മത്സ്യത്തിനു് അന്തസ്സായ വരുമാനങ്ങളും നേടുന്നതിനുള്ള മറ്റു് ഉപായങ്ങളും കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതേതുടർന്നുണ്ടായ ലളിതവും, എന്നാൽ നവീനവുമായ വസ്തുതയിതാണു്. മുക്കുവന്മാർ അവരുടെ മത്സ്യം ശോചനീയമായി താഴ്ന്ന വിലയ്ക്കു് ഇടത്തട്ടുകാക്കു വിൽക്കുന്നതിനുപകരം ബോസ്റ്റണിലേയും ന്യൂയോക്കിലേയും വിപണികളിൽ നീതിപൂർവ്വകമായ വിലനിരക്കുകളിൽ നേരിട്ടു് വിക്രയം ചെയ്യാൻതുടങ്ങി. മാന്യമായ വിലയ്ക്കു വിൽക്കാൻ കഴിയുന്നതുവരെയും മത്സ്യം കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും വിൽപനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്ന ശാലകളും മുക്കുവന്മാക്കു സ്വന്തമായുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യത അവരുടെ വായ്പയുണിയൻ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഇന്തുയിൽ ഇന്നു് സഹകരണ വായ്പസംഘങ്ങളും കർഷകക്കു് ഉണ്ടാകുവ്യാപാരികളുടെ പിടിയിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനും ഋണഭാരത്തിൽനിന്നും മോചനംനേടാനും കഴിവു നല്കുന്നുണ്ടു്. സ്ഥിരമായ തീരാക്കടത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മിക്കവാറും ജനങ്ങളും നൂറ്റാണ്ടുകളായി വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്താണിതെന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ടു്.

പണമെന്നാൽ എന്താണെന്നും അതിന്റെ പ്രാധാന്യമെന്തെന്നും അതിനെന്തുചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നും ഫിജി ദ്വീപുകാർ പഠിച്ച വരികയാണു്. വായ്പയുണിയനുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അതിവിപുലമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം അവക്കിടയിൽ വളർന്നിട്ടുണ്ടു്. അവർ സ്വന്തം പണം സംഘമെന്നനിലയിൽ മിച്ചംവെപ്പുനടത്തുന്നു. തന്റേതും അയൽപക്കക്കാരുടേതുമായ ഒരു പണശേഖരത്തിൽനിന്നും ഒരു വായ്പയ്ക്കു അപേക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള പ്രത്യേകപ്രാധാന്യം അവർ മനസ്സിലാക്കിവരുന്നു. നീതിപൂർവ്വകമായ പലിശനിരക്കുകളിൽ അങ്ങിനെ ലഭിക്കുന്ന വായ്പകൾ തിരിച്ചടയ്ക്കുവാനും തങ്ങളൊടുക്കുന്ന പലിശകൊണ്ടുതന്നെ സ്വന്തം സമ്പാദ്യശേഖരത്തെ എങ്ങിനെ അനുക്രമം പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു കാണാനും അവർ തുടങ്ങിട്ടുണ്ടു്. പ്രാചീന ജീവിതരീതിയിൽനിന്നും കൂടുതൽ പരിഷ്കൃതജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിയുടെ ആദ്യഘട്ടങ്ങളിലാണു് ഫിജിദ്വീപുകാർ ഇന്നു വർത്തിക്കുന്നതു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽപോലും, ഒരുസംഘംജനങ്ങൾക്കിടയിൽ

പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന പരസ്പരസഹായസമ്പ്രദായം അവരുടെ സ്വന്തം മിച്ചംവെപ്പുകളെമാത്രമല്ല, ഒട്ടാകെ സാമ്പത്തികക്ഷേമത്തെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ അവർക്കു കഴിവുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഫീജിദ്വീപുകാർ മനസ്സിലാക്കിവരികയാണ്. ഇരുപതാംശതകത്തിലെ നവീനവും ആധുനികവുമായതരം കൂസ്മ്യൻ മിഷണറിയിൽനിന്നാണ് ഫിജിദ്വീപുകാക്കിടയിൽ ഇതിന്നെല്ലാമുള്ള പ്രചോദനവും നേതൃത്വവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. മറ്റു പലയിടത്തുമെന്നപോലെ കത്തോലിക്കാ മിഷണറികളാണിവിടെയും ഇങ്ങിനെ നേതൃത്വം നല്കുന്നതു്. അന്യായപ്പലിശയ്ക്കെതിരെയും സ്വസഹോദരന്മാരുടെ മുതലുകളുടെ പിടിച്ചുപറിക്കാരനാകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ബൈബിൾശാസനങ്ങളും വാക്യാർത്ഥത്തിൽതന്നെ പ്രയോഗത്തിൽവരുത്തുന്ന പുരോഹിതന്മാർ ജമൈക്കമുതൽ മദിരാശിവരെ വ്യാപകമായി പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ദാരിദ്ര്യവും ദുരിതവും അനുഭവിക്കുന്നവക്കിടയിൽമാത്രമല്ല വായ്പയൂണിയനുകളും സ്വസഹായത്തിന്നും സംഘസഹായത്തിന്നുമുള്ള മാർഗ്ഗം നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും വലിയ വായ്പയൂണിയൻ ഡെട്രോയിറ്റ് അദ്ധ്യാപകരുടേതാണ്. രണ്ടുകോടി ഡോളർ വരുന്ന അതിന്റെ ആസ്തികളുടെ ഒരു നല്ലഭാഗം അംഗങ്ങൾ സ്വയം താമസിക്കുന്ന അനേകം സുന്ദരമായ പാപ്പിടകെട്ടിടങ്ങളും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർക്കു് വായ്പ നല്കിവരുന്നുണ്ട്.

മിച്ചിഗനിലെ വായ്പയൂണിയൻനേതാക്കളും ഒരു കെട്ടിട–വായ്പ അസോസിയേഷൻ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്റ്റേറ്റ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ചില വായ്പയൂണിയനുകളും അവയുടെ മിച്ചസംഖ്യയുടെ ഒരുഭാഗം ഈ അസോസിയേഷന്റെ ഓഹരികളിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. താഴ്ന്നവരുമാന കുടുംബങ്ങൾക്കു് താങ്ങാവുന്ന ചുരുങ്ങിയ ചിലവുകളിൽ വസതികളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനും കെട്ടിട–വായ്പ അസോസിയേഷൻ ധനസഹായം നല്കുന്നു.

ന്യൂയോർക്കു് നഗരത്തിലെ വായ്പയൂണിയനുകളും മാൻഹാട്ടന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തു് ഒന്നിൽക്കൂട്ടുതൽ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കു് ആരംഭിക്കുകയും അംഗങ്ങൾക്കു് ആദ്യഗഡുവിൽ അടയ്ക്കാനുള്ള തുക വായ്പ നല്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച നഗരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സാമാന്യവരുമാനംമാത്രമുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്കും സ്വന്തം വീടിന്നുള്ള സാദ്ധ്യത

ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഒരുമിച്ചുചേർന്ന് അഞ്ചു ഡോളർവീതമുള്ള വായ്പ യൂണിയൻ ഓഹരികളെടുക്കാനും, സ്വന്തം മിച്ചംവെപ്പുകളെ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാനും ജനങ്ങളെ ആദ്യം പഠിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ടത്രെ ഇതു സാദ്ധ്യമായത്.

ന്യൂയോർക്കിലെ ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക്, ഒരുപക്ഷേ, ഏറ്റവും ഉത്തരവാദിയായ വില്ല്യം റീഡ് 1959ൽ "ന്യൂയോർക്ക് സിറ്റി ഹൌസിങ്ങ് അതോറിറ്റി"യുടെ ചെയർമാനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

സ്വന്തം അംഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട മെക്സിക്കൻ വംശജരായ അറുപതിനായിരം കുടുംബങ്ങളെ വാടകക്കുടിലുകളിൽനിന്നും കുടിയിറക്കപ്പെട്ടുവാനിരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ കൊളറാഡോവിലെ ഒരു കത്തോലിക്കാ ഇടവകയിലെ വായ്പയൂണിയൻ ആ ഭൂമിയുടെ മുഴുവൻ അവകാശവും സ്വായത്തമാക്കുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം അവയിലോരോ കുടുംബത്തിനും പ്രസ്തുതഭൂമിയിൽ കുടിയിടം വാങ്ങുന്നതിനും അവിടെ സൌകര്യപ്രദമായ സ്വന്തം ചെറുവസതികളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനും വേണ്ടത്ര പണം വായ്പ നല്കുകയുണ്ടായി. പീഡിതരായ ഒരുകൂട്ടം വാടകക്കാർ മാത്രം അധിവസിച്ചിരുന്നിടത്ത് അങ്ങിനെ സ്വവസതിയുടമസ്ഥരുടെ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

സിയറിലിൽ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ" അംഗത്വമുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്ക് "പ്ലുജറ് സൌണ്ട് ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് കൊവാപ്പറേറ്റീവി"ൽ ചേരുന്നതിനുള്ള ആറു ഡോളർ അംഗത്വ ഫീസ് നല്കാൻ കഴിയുമാറ് ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വായ്പ നല്കിവരുന്നുണ്ട്. ഈ സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതിയുടെ കീഴിലുള്ള നാല് ക്ലിനിക്കുകളിൽനിന്നും ഒരു ആശുപത്രിയിൽനിന്നുമായി അറുപതിനായിരത്തോളംപേർക്ക്, അപ്പപ്പോഴുള്ള അടിയന്തിരശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി സാധാരണ ചിലവാകുന്നതിന്റെ പകുതി ചിലവിൽ മരുന്നുകളുംപ്പെടെ ആവശ്യമുള്ള ഏതുതരം ശുശ്രൂഷയും ലഭിച്ചുവരുന്നു.

ഇൻഡ്യാനായിലേയും കാൻസാസിലേയും മറ്റു സ്റ്റോറുകളിലേയും കർഷകർ സ്വന്തം കാർഷികോപകരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ വായ്പയൂണിയനുകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാരണം? കൊല്ലംതോറും ചില പ്രത്യേകകാലങ്ങളിൽ വിലപിടിച്ച ഉപകരണങ്ങളോ കൃഷിക്കു വൻതോതിലാവശ്യമുള്ള മറ്റു സാധനങ്ങളോ വാങ്ങുന്നതിനു

റൊക്കം പണം കഷ്ടകരുടെ കൈവശമുണ്ടാകുന്നില്ല. കാഷ്ടികോപ കരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വായ്പ അനുവദിക്കുന്നതു് ചിലവേറിയ ഒരു നടവടിയാണെന്നതിനുപുറമെ, വിഷമകരമായ അംഗത്വപ്രശ്നങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, ഒരു വായ്പയൂണിയനാകട്ടെ, പണം കടംകൊടുക്കുന്ന ബിസിനസ് നടത്തുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനു് വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും കടം നല്കി കഷ്ടകരുടെ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടു് പരിഹരിക്കാൻ വായ്പയൂണിയനു കഴിയും. അങ്ങിനെ, പിരിഞ്ഞുകിട്ടാനുള്ള തുക സംബന്ധിച്ചു് സഹകരണ സ്ഥാപനത്തിനു നേരിട്ടേക്കാവുന്ന പ്രശ്നം സഹകരണ പ്രവർത്തനം മറെറാരു രംഗത്തേയ്ക്കുകൂടി, വ്യക്തിപരമായ ധനവായ്പയിലേയ്ക്കുകൂടി, വ്യാപിപ്പിക്കുകയെന്ന ലളിതമായ സൂത്രമുപയോഗിച്ചു് പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു.

അങ്ങിനെ, നന്മയ്ക്കായുള്ള നാടകീയ പരിവർത്തനങ്ങൾ നേടുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന മേൽവിവരിച്ചതുപോലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ പലരും വായ്പയൂണിയനുകളിൽ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരമാളുകൾ, അതുന്തം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയും വിപുലവും അതുന്താപേക്ഷിതവുമായ സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി ആർജ്ജിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ളവയുമായ സഹകരസ്ഥാപനങ്ങളെന്ന നിലയിൽ വായ്പയൂണിയനുകളിൽ വിശ്വസിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

പക്ഷേ, അമേരിക്കയിലെ ഭൂരിപക്ഷം വായ്പയൂണിയനുകളും വ്യാവസായിക–വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ജീവനക്കാർക്കിടയിൽ, പലപ്പോഴും തൊഴിലുടമകളുടെ ജീവകാരുണ്യപരമായ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ഈ വായ്പയൂണിയനുകളിലെ അംഗങ്ങളും അവയെ കാണുന്നതു് മിച്ചംവെപ്പിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും അംഗങ്ങൾക്കു കടബാദ്ധ്യതകളിന്മേൽ പുനർവായ്പ നല്കുന്നതും ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം ചെറിയ തുകകൾ കടംനല്കുന്നതുമായ ഒരു ഉപാധിയായി മാത്രമാണ്. കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമൊന്നും അവർ കാണുന്നില്ല. ഈവക പ്രവർത്തനങ്ങളും സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇതരരൂപങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അവർ കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, വായ്പയൂണിയൻതത്വത്തെ സ്വന്തം സൌകര്യത്തിന്റെയും അംഗങ്ങൾക്കു നിസ്സാരവായ്പകൾ നല്കുന്നതിന്റെയും പരിധിക്കപ്പുറത്തേയ്ക്കു വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിൽ തൊഴിൽജീവനക്കാരെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വായ്പയൂണിയനുകളുടെ നേതാക്കന്മാരിൽ പലർക്കും വ്യ

ക്തമായ എതുപ്പുമുണ്ട്. ഈ വായ്പയൂണിയനുകളിലെ അംഗങ്ങളും പല പ്പോഴും തൊഴിലുടമസ്ഥാപനത്തോടു് കൂറുപുലത്തുന്നവരാണു്. തൽ ഫലമായി സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളിലും തർക്കങ്ങളിലും ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ വീക്ഷണഗതി സ്വീകരിക്കാനും ഇടയായിത്തീരു ന്നുണ്ടു്.

അഗാധമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമാണിതു്. വായ്പയൂണിയനു കളിൽനിന്നുള്ള സ്വാനുഭവത്തിൽ അഗാധമായ പ്രാധാന്യംകാണുന്ന വായ്പയൂണിയനുകളും അംഗങ്ങളുമാണൊരുവശത്തു്. ജനങ്ങൾക്കിടയി ലുള്ള, ഒരുപക്ഷെ, ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായതരം സഹകരണ– പരസ്പരസഹായ സമാരംഭമെന്നനിലയിൽ അവർ വായ്പയൂണിയനെ അംഗീകരിക്കുന്നു. സ്വന്തം വായ്പയൂണിയന്റെയും അതു നല്കുന്ന ധന ശേഷിയുടെയും ബലത്തിന്മേൽ അംഗങ്ങൾക്കുപുറമെ അവരുംക്കൊ ള്ളുന്ന സമൂഹങ്ങൾക്കും ഗുണംസിദ്ധിക്കുന്ന മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾകൂടി വായ്പയൂണിയനുകൾ നടത്തണമെന്നു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. കൊ വാപ്പറേറ്റീവു് ലീഗുപോലെ പൊതു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമാ യുള്ള ബന്ധത്തെ അവർ സ്വാഗതംചെയ്യുകയും മറ്റുതരം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ സഹായിക്കാനാവുന്നതു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യാഥാസ്ഥിതിക വീക്ഷണഗതിക്കാരായ കമ്പനിജീവനക്കാ രുടെ വായ്പയൂണിയനുകളാണു് മറുവശത്തു്. വായ്പയൂണിയന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും, തങ്ങളും വിവക്ഷിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ളവമാത്രം, നന്നാ യിനടത്തുകയാണു് അവയുടെ കടമയെന്നാണവരുടെ അഭിപ്രായം. വായ്പയൂണിയനുകളും ബാങ്കുകളും മറ്റു ധനവായ്പസ്ഥാപനങ്ങള മായി മത്സരിക്കണമെന്നോ, അവയുടെ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിക്കണമെന്നോ അവരാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, വായ്പയൂ ണിയൻപ്രസ്ഥാനമൊന്നാകെ തങ്ങളുടെ യാഥാസ്ഥിതികനയങ്ങൾ അനുവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ, വായ്പയൂണിയനുകൾക്കെതിരെ വൻകിട ധനവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങൾനടത്തുന്ന ആക്രമണങ്ങളൊഴിവാക്കാൻ കഴി യുമെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഒടുവിൽപറഞ്ഞ ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർക്കു തീരെ അബദ്ധമാണുപറ്റിയിരിക്കുന്നതെന്നതിനു സംശയമില്ല. കാര ണം, വായ്പയൂണിയനുകൾക്കെതിരെയുള്ള, അടിസ്ഥാനപരമായി അനീതിപൂർവ്വമായ ആക്രമണങ്ങൾ മിക്കവാറും ഒരു പ്രധാനഘടകത്തെ മുൻനിർത്തിയതത്രെ.

വായ്പയൂണിയനുകളുടെ അതിശീഘ്രമായ വളർച്ചയാണ് ആ പ്രധാനഘടകം.

അമേരിക്കൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ വായ്പയൂണിയനുകളുടെ അനുസ്യൂതമായ സതതവളർച്ച ഏറെ അഭിലഷണീയമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ വായ്പയൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള എല്ലാ വിഭാഗക്കാരും, ചിന്തിക്കുന്ന എല്ലാ അമേരിക്കക്കാരും തികച്ചും ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്.

1950–ൽ മൊത്തം ഉപഭോക്തൃവായ്പ 1800 കോടി ഡോളറായിരുന്നു. 1959 ആരംഭത്തോടെ അതു 4790 കോടി ഡോളറും ആ വർഷാവസാനം 5200 കോടി ഡോളറുമായിരുന്നു. ഒട്ടാകെ ഉപഭോക്തൃവരുമാനത്തിന്റെ 15 ശതമാനത്തിലുപരിയും തവണബാദ്ധ്യത കൾ അടയ്ക്കുന്നതിനു കടപ്പെട്ടതായിരുന്നു. താഴ്ന്ന വരുമാനകുടുംബങ്ങളുടെ വരുമാനത്തിൽ 30–40 ശതമാനം അങ്ങിനെ "പണയപ്പെട്ടതി"ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൂടാതെ, ഉപഭോക്തൃ കടബാദ്ധ്യത തുടർന്നു വർദ്ധിക്കാത്തപക്ഷം സ്വയംപ്രവർത്തകവ്യവസായം നിർമ്മിച്ചുവിടാൻ തെയ്യാറുള്ള ചരക്കുകളുടെയും സൗകര്യങ്ങളുടെയും പ്രവാഹവുമായി യോജിച്ചുപോകാവുന്ന ഫലപ്രദമായ ആവശ്യമുണ്ടാകുന്നതിനു സാദ്ധ്യത ലഭ്യമാണെന്ന സത്യവും ഒട്ടൊക്കെ വ്യക്തമായിരുന്നു.

ഋണബാദ്ധ്യതയുടെ വികസനത്തിലൊരിടത്തു് ഒരപകടമുണ്ടു്. അതിന്റെ കൃത്യമായ സ്ഥാനം ഭാഗികമായി പലിശനിരക്കിനെയും ഭാഗികമായി സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ പൊതുനിലയെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. പലിശനിരക്കു് ഉയരുംതോറും നാം അപകടസ്ഥാനത്തോടു് കൂടുതൽ അടുക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കുടുംബങ്ങൾക്കു് കടബാദ്ധ്യതകൾ അടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനോ ചരക്കുകൾക്കും സേവനങ്ങൾക്കുമുള്ള സാധാരണരീതിയിലുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ തുടർന്നു നിർവ്വഹിക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതി ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവ നേരിടുന്നു. മൊത്തം ഋണബാദ്ധ്യത വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനത്തിലുള്ള ഏതു നിസ്സാരമാന്ദ്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയിലെ ഏതു വർദ്ധനവും, തുടർന്നു് കുടുംബങ്ങൾക്കു കടംവീട്ടാനുള്ള ഏതു സാദ്ധ്യതക്കുറവും വ്യക്തമായും കൂടുതൽ ആപല്ക്കരമായിരിക്കുന്നതുമാണു്.

വൻതോതിലുള്ള ഉപഭോക്തൃകടബാദ്ധ്യതയുടെ നല്ലൊരുഭാഗം ബാങ്കുകളോ മറ്റു ധനവായ്പസ്ഥാപനങ്ങളോ പടച്ചുണ്ടാക്കുന്ന പണത്തിന്റേയോ വായ്പയുടേയോ ഫലമത്രെ. അവ ജനങ്ങൾക്കനുവദിക്കുന്ന

വായ്പ "സൌകര്യങ്ങളും" പലതും അത്യന്തം ഉയർന്ന പലിശനിരക്കുകളോ, അഥവാ ഇടപാടുനടത്തുന്നതിനുള്ള പിരിവുകളോമൂലം ഭാരമേറിയവയായിരിക്കും. പുതിയ കാറുകളുടെ വില്പനയിൽനിന്നു് മോട്ടോർവാഹനവ്യാപാരികളും നേടുന്ന ശരാശരി 70 ഡോളർ ലാഭത്തിൽ 43 ഡോളറും വായ്പനൽകുന്നതിനുള്ള നിരക്കുകളിൽനിന്നും, 27 ഡോളർമാത്രം കാറിന്റെ യഥാർത്ഥവില്പനയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു് 1960ൽ "വാൾസ്ട്രീറ്റ് ജേർണൽ" റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഫർണീച്ചർവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളുംനേടുന്ന മൊത്തംലാഭങ്ങളുടെ 57 ശതമാനവും "വായ്പാസേവനങ്ങളും"ക്കുള്ള പിരിവിൽനിന്നാണെന്നും അതേപത്രം റിപ്പോർട്ടുചെയ്തിരുന്നു.

നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമെന്ന നിലയിൽ ഉയർന്നതോതിലൊരു ഉപഭോക്തൃകടബാദ്ധ്യത ഉണ്ടായിരിക്കണമെങ്കിൽ, അതു് ഊതിവീർപ്പിക്കാത്തതും പലിശനിരക്കുകളും നീതിപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്നതും ആകേണ്ടതുണ്ടു്. വായ്പയുണിയനുകളും നിലവിലുള്ള സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഇതുയും സൂക്ഷ്മപരമായ ഘടകങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു് ഇക്കാരണത്താലാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വാണിജ്യബാങ്കുകളും മറ്റു മിയ്യുധനവായ്പസ്ഥാപനങ്ങളും ചെയ്യുന്നതുപോലെ വായ്പയുണിയനുകളും കടംനൽകുന്നതിലേക്കായി ഒരിക്കലും പുതിയ പണമോ വായ്പയോ സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. അംഗങ്ങളും മുമ്പു് മിച്ചംവെപ്പുനടത്തിയിട്ടുള്ള പണം മാത്രമാണു് വായ്പയുണിയനുകളും കടംനല്കുന്നതു്. മൂലസംഖ്യയിൽ തിരിച്ചടച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തസംഖ്യയ്ക്കു് മാസം ഓരോ ശതമാനംവീതമുള്ള പലിശനിരക്കു് ഉപഭോക്താക്കളായ അധമർണ്ണരിൽനിന്നും വസൂലാക്കപ്പെടുന്ന മിക്കവാറും പലിശനിരക്കുകളേക്കാളും ഗണ്യമായും കുറവാണു്.

കൂടാതെ, സാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങളും പണഞെരുക്കവും സാദ്ധ്യതനല്കുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം വായ്പയുണിയനുകളും പലിശനിരക്കുവർദ്ധിപ്പിക്കുന്നില്ല. 1959ൽ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലൊട്ടാകെ പലിശനിരക്കുകളും വാണോളം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾപോലും വായ്പയുണികനുകളുംമാത്രം സ്വന്തം പലിശനിരക്കു് ഉയർത്തുകയുണ്ടായില്ല.

എന്തുകൊണ്ടു്?

അവയ്ക്കതിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു, ആഗ്രഹവുമില്ലായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം. വായ്പയുണിയനുകളും പലിശ കൊടുക്കുന്നു

വരുടെ സ്ഥാപനങ്ങളാണ്; പലിശ പിരിക്കുന്നവരുടെയല്ല. അംഗങ്ങൾക്കുള്ള പരസ്പരസഹായമാണ് വായ്പയൂണിയനുകളുടെ ലക്ഷ്യം; പലിശപിരിവിൽനിന്നും ലാഭംആർജ്ജിക്കുകയെന്നതല്ല. വായ്പയൂണിയനുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഏതുവരുമാനവും അവയുടെ അംഗങ്ങളുടേതാണ്. ആ വരുമാനം ഓഹരിയിന്മേലുള്ള ലാഭവിഹിതത്തിന്റെരൂപത്തിലോ, അടച്ചിട്ടുള്ള പലിശയുടെ ഒരുഭാഗം പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ രൂപത്തിലോ അവർക്കു തിരിച്ചുനൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരസ്പരസഹായലക്ഷ്യമാണ് വ്യത്യാസം കുറിക്കുന്നതു്.

1959ൽ മിച്ചിഗൻസ്റ്റേറ്റിലെ വായ്പയൂണിയനുകൾ കടം വാങ്ങിയവർക്ക് പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ രൂപത്തിൽ മുപ്പതുലക്ഷം ഡോളർ തിരികെനല്കുകയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രത്തിലൊട്ടാകെയുള്ള 19,000 വായ്പയൂണിയനുകളിൽ 2737ൽ കുറയാത്തതുയൂണിയനുകൾ ഇത്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലും തുകകൾ വിതരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1957ൽ ഇപ്രകാരംനല്കിയ യൂണിയനുകളുടെ ഇരട്ടിയാണിതു്.

വായ്പയൂണിയനുകൾ ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദവും സൃഷ്ടിപരവുമായ ഘടകങ്ങളത്രെ. പക്ഷേ, അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വ്യാപ്തിക്കും ഫലക്ഷമതക്കും സ്വാഭാവികവും അനിവാര്യവുമായ പരിമിതികളുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ, ജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സമ്പാദ്യങ്ങളിലധികഭാഗവും, ഒരുപക്ഷേ, വായ്പയൂണിയനുകളിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയില്ല. വായ്പയൂണിയനുകൾക്കാകട്ടെ, സഹകരണവ്യവസായമടക്കം ആധുനിക വ്യവസായം ആവശ്യപ്പെടുന്നതുപോലെയുള്ള ധനസഹായം നല്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല.

അമേരിക്കയിലെ എല്ലാവായ്പയൂണിയനുകളുടേയും ഒട്ടാകെ ആസ്തികൾ ഏറ്റവുമധികച്ച ഏതെങ്കിലുമൊരു ന്യൂയോർക്ക്ബാങ്കിന്റേയോ കാലിഫോർണിയൻബാങ്കിന്റേയോ ആസ്തികളുടെ പകുതിയിൽ താഴെമാത്രമേ വരികയുള്ളൂ. വ്യക്തിപരമായ എല്ലാ മിച്ചംവെപ്പുകളുടേയും മൂന്നുശതമാനത്തിൽ താഴെമാത്രമാണ് (ഈ ശതമാനത്തോതു് ക്രമമായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്) വായ്പയൂണിയനുകളിലുള്ളതു്.

ഈ നിലയിൽ ധനവായ്പയുടെ രംഗത്തു് ജനങ്ങളുപയോഗിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങളും വായ്പയുണിയനുകളും മാത്രമല്ലെന്നതു് ഒരു ഭാഗ്യംതന്നെ.

കാഷ്കിരംഗത്തു് നീണ്ടുനിന്ന തകച്ചയ്ക്കു് ഒരു കാരണം കഷ്കർ നല്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്ന അന്യായപ്പലിശനിരക്കുകളത്രെ. 'ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് സിസ്റ്റം' സോദ്ദേശം സൃഷ്ടിച്ച 1920ലെ നാണ്യച്ചുരുക്കംമുതൽ രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭംവരെയ്ക്കും ആ തകച്ച നീണ്ടുനില്ക്കുകയുണ്ടായി. 1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകക്കാലത്തു് കഷ്കർക്കു നല്കിയിരുന്ന കടങ്ങൾക്കു് 10, 12, 16 ശതമാനവും അതിൽ കൂട്ടുതൽപോലും പലിശനിരക്കുകൾ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. ഓഹരിയുടമകൾക്കു് പണമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബിസിനസ്സിൽ വർത്തിക്കുന്ന ബാങ്കുകളാണു് കടങ്ങൾ നല്കിയിരുന്നതെന്നതുകൊണ്ടു് ഇത്രയും ഉയർന്ന പലിശനിരക്കുകൾക്കു് അനുകൂലമായ യുക്തികൾ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതാണു്.

ലളിതമായിരുന്ന ആ യുക്തികൾ—പക്ഷെ അത്യന്തം ഖേദകരമായിരുന്ന അതിന്റെ പര്യവസാനം.

ചുരുക്കത്തിൽ, കഷ്കർ എത്രകണ്ടു് അധസ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നുവോ, കൃഷിക്കു നേരിട്ടുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ അത്രയും വർദ്ധിച്ചിരിക്കും; അവർക്കു പണം കടംകൊടുക്കുന്നതിലും അപകടസാദ്ധ്യത കൂട്ടുതലുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഈ അപകടസാദ്ധ്യതയ്ക്കു് ആപേക്ഷികമായ തോതിൽ പലിശനിരക്കുകൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

തീച്ചയായും, ഉയർന്ന പലിശനിരക്കുകൾ അവയുടെതന്നെ ഉദ്ദേശങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തിയെന്നതാണു് കൂഴപ്പം. കാരണം, പലിശനിരക്കു് ഉയർന്നതാണെങ്കിൽ ഒരു കടം തിരിച്ചടയ്ക്കാൻ കൂട്ടുതൽ വിഷമമുണ്ടാകുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും പണത്തിന്റെ മൂല്യം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ. 1920ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിലെ നാണ്യച്ചുരുക്കഘട്ടത്തിൽ കാഷ്കോല്പന്നങ്ങളുടെ വില കുത്തനെ ഇടിയുകയുണ്ടായി. ബുഷലിനു് ഒരു ഡോളർ എന്നവിലയ്ക്കു് ഗോതമ്പു് വിറ്റിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു കഷ്കൻ 1000 ഡോളർ കടംവാങ്ങിയിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. തുടർന്നു് ഗോതമ്പിന്റെ വില ബുഷലിനു് 50 സെൻറായി കുറഞ്ഞപ്പോൾ കടബാദ്ധ്യതയുടെ യഥാർത്ഥഭാരം ഇരട്ടിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. 1000 ഡോളറിന്റെ കടം വീട്ടാൻ 2000 ബുഷൽ ഗോതമ്പു് കഷ്കൻ ഉല്പാദിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ

കടംവാങ്ങിയ സമയത്തു് കടബാദ്ധ്യത 1000 ബുഷൽ ഗോതമ്പിന്റെ വിലയ്ക്കു സമമായിരുന്നതാണു്.

കടം വീട്ടാൻ കഴിയാതിരുന്നവരുടെ കൃഷിയിടങ്ങളും കടബാദ്ധ്യത ഒഴുക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി വില്പന നടത്തുന്നതു് കഷ്കർ സംഘടിതമായി അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും 1930ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അത്തരത്തിൽ വില്പന നടക്കുന്നയിടങ്ങളിൽ കഷ്കർ ഗണ്യമായതോതിൽ കൂടിച്ചേർന്നു് നാമമാത്രമായ സംഖ്യയിൽ കൂടുതൽ ആരെങ്കിലും വിലപറയുന്നതിനെ തടയുമായിരുന്നു. അതിനുശേഷം ആ കൃഷിയിടം ഏതാനും ഡോളറിനു് മുൻ ഉടമസ്ഥനുതന്നെ തിരിച്ചുനല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒരാശയം ഉയർന്നുവന്നു. ഗ്രാമീണവിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും, ഭവനനിർമ്മാണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും തുടങ്ങി, ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന മറെറല്ലാതരം പരസ്പരസഹായ സമാരംഭങ്ങളുംക്കും രൂപംനല്കിയ അതേ ആശയംതന്നെയാണിതു്.

ലാഭത്തിനുവേണ്ടി വായ്പനല്കുന്ന രീതി ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ കേവലം പ്രായോഗികമല്ലെന്നതായിരുന്നു ഈ ആശയത്തിന്റെ പൊരുൾ. യഥാർത്ഥത്തിൽ നേരെമറിച്ചാണു് ആ രീതിയുടെ പ്രവർത്തനം. ലാഭത്തിനുവേണ്ടി വായ്പനല്കുന്ന രീതിയനുസരിച്ചു്, താഴ്ന്ന പലിശനിരക്കുകൾക്കു് കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ നിരക്കുകൾ ഉയരുകയാണു് ചെയ്തിരുന്നതു്. വായ്പയ്ക്കുള്ള ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി വായ്പനല്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു ആവശ്യം. പരമാവധി താഴ്ന്ന പലിശനിരക്കിൽ വായ്പ ആവശ്യമായിവന്നിരുന്ന കഷ്കർക്കു് സ്വന്തം വായ്പാവശ്യത്തേയും ആജ്ജവത്തേയും സംഘടിപ്പിച്ചു് കടം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനു വളരെയേറെ സാദ്ധ്യതയുളവാക്കത്തക്ക വ്യവസ്ഥകളിൽ കടംകിട്ടാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു ആവശ്യം.

"ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റം" തൽഫലമായി രൂപംകൊണ്ടു. ഇതാരംഭിക്കുന്നതിനു് 1932ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ "ന്യൂ ഡീൽ ഭരണ"ത്തിന്റെ ആവിർഭാവംവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. (ന്യൂ ഡീൽ ഭരണം നിലവിൽ വന്നതിനെ തുടർന്നു് ഉദാരമായ നിരവധി നിയമഭേദഗതികളും അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.) "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റ"ത്തിന്റെ മൂന്നു വശങ്ങളും ഗവൺമെണ്ടിന്റെ മൂലധനത്തോടുകൂടി

ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ഒരു ഉപകരണമെന്ന നിലയിലാണ് ആരംഭിച്ചതു്. ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ആ മൂലധനമതുയും തിരികെ നല്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഷ്കരുടെ പണമാണ് ഇപ്പോഴും സിസ്റ്റത്തിന്റെ മൂലധനം. എന്നാൽ തുടക്കത്തിൽപോലും ലാൻഡ്ബാങ്ക് അസോസിയേഷനുകളോ, ഉല്പാനേ വായ്പാരംഭ അസോസിയേഷനുകളോ, സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള ബാങ്കുകളോ നിലവിൽ വരുന്നതിനു സാദ്ധ്യത സൃഷ്ടിച്ച അടിസ്ഥാനഘടകം ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ആ മൂലധനമായിരുന്നില്ല.

പരസ്പര സഹായത്തിന്റെ ആശയമായിരുന്നു അടിസ്ഥാന ഘടകം. ഒരാൾക്കു ഒറ്റയ്ക്കു നിവ്വഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത കായ്ങ്ങളും ഒരുസംഘം ആളുകൾക്കു്, സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങളും അപായസാദ്ധ്യതകളും ആജ്ജവവും ഒരുമിച്ചുചേത്തു സംഘടിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, നിവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും. സമൂഹത്തിലെ ഓരോരുത്തക്കും, സാമ്പത്തികത്തകച്ച് വേളയിൽ പങ്കുതി പാപ്പരായിത്തീന്ന കർഷകനുപോലും, വായ്പ വാങ്ങാനുള്ള അഹ്ത തെല്ലെങ്കിലുമുണ്ട്. അയാളുടെ സ്വത്തു്, പ്രയത്നിക്കാനും ഉൽപാദിപ്പിക്കാനും അയാളുടെ കഴിവും സന്നദ്ധതയും, അല്ലെങ്കിൽ ബാദ്ധ്യതകളും കരാറുകളും നിറവേറുന്ന കായ്ത്തിൽ അയാളുക്കുള്ള സൽപേരും വിശ്വാസ്യതയും—ഇവയാണ് വായ്പ വാങ്ങാനുള്ള അഹ്ത സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്.

സ്വന്തമായൊരു ബാങ്കില്ലാത്തപക്ഷം ഒരാൾക്കും സ്വന്തം ചെക്കുകളും അച്ചടിപ്പിച്ച ബാദ്ധ്യതകളും തീക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് അവ ഉപയോഗിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അങ്ങിനെ വ്യക്തിപരമായി പണമാക്കുന്ന ആജ്ജവത്തിനു് പൊതുസ്വീകാര്യതയുടെയോ നാണയത്തിന്റെയോ സ്വഭാവമില്ല. എന്നാൽ അനേകമാളുകളും തങ്ങളുടെ ആജ്ജവത്തെ ഒന്നിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകുമ്പോഴും അവക്കു് ഏതാണ്ടു് അതുതന്നെ ചെയ്യാൻ കഴിയും.

ഉദാഹരണത്തിനു്, 1934-ൽ ഇരുപത്തിയൊമ്പതു കഷ്കർ ചേന്നു് അയോവയിൽ "മേസൺസിറ്റി പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റു് അസോസിയേഷൻ" സംഘടിപ്പിച്ചപ്പോഴും ശരിക്കും അതാണു സംഭവിച്ചതു്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൊതുവായ ആജ്ജവത്തിൽ അവക്കവകാശപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗം തുടക്കത്തിൽ അവക്കു് ലഭിച്ചുവെന്നതു ശരിയാണു്. അല്പം ഗവമ്മേണ്ടു്മൂലധനം അവക്കു് ലഭ്യമാക്കപ്പെട്ടുവെന്നതും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, കടംകിട്ടുന്നതിനുള്ള തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ

സംഘടിപ്പിക്കാനും വായ്പവാങ്ങാനുള്ള ശേഷി സ്വരൂപിച്ചുചേക്കാനും, പരസ്പരം കടംകൊടുക്കുക, ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ മൂലധനം തിരിച്ചടയ്ക്കുക എന്നിവയിലുള്ള അപായസാദ്ധ്യത പങ്കിടാനും രാജ്യത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ, ഈ സംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കർഷകരുടെയും സന്നദ്ധതയായിരുന്നു പ്രധാനഘടകം. പരസ്പര സഹായാടിസ്ഥാനത്തിലോ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലോ ഉള്ള ഒരു വായ്പാസ്ഥാപനത്തിന്റെ (വായ്പയ്ക്കുള്ള ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തി വായ്പനല്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ) വിജയത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ സ്വഭാവങ്ങളാണിവയത്രയും.

അസോസിയേഷനു് ഏറ്റവും മികച്ച മാനേജ്മെൻറു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ വടക്കൻ അയോവാ കർഷകക്കു് 145000 ഡോളർ സക്കാർമൂലധനം തിരിച്ചടയ്ക്കാനോ രണ്ടുലക്ഷത്തിൽപരം ഡോളർ മിച്ചമുണ്ടാക്കാനോ തീച്ചയായും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. മാനേജ്മെണ്ടിനു് അങ്ങിനെ യോഗ്യരായവരെ ശമ്പളംകൊടുത്തു നിയമിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു കർഷകരടങ്ങുന്ന ഡയറക്ടർബോർഡിനു് ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു നടപടി.

ഈ പി. സി. എ. (പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റു് അസോസിയേഷൻ) യുടെ അംഗങ്ങളും സ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടുള്ള സ്വന്തം ഉടമസ്ഥതയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുകയോ, അതിന്റെ സേവനങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിലും സ്ഥാപനം വിജയിക്കുമായിരുന്നില്ല. സഹകരണ പി. സി. എ.യുടെ അംഗത്വത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കർഷകാംഗങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയെന്ന വസ്തുതയ്ക്കു് അതിന്റെ മൂലധനോഹരികളിലുള്ള അവരുടെ 1,75,000 ഡോളർ നിക്ഷേപംതന്നെ തെളിവാണു്. അസോസിയേഷന്റെ ആദ്യത്തെ 20 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽതന്നെ മൂന്നുകോടി ഡോളറിൽ കുറയാത്ത ഒരു സംഖ്യ അംഗങ്ങൾ അവർക്കു സ്വയം കടംനല്കുകയും, മുഴുവൻ മുതലിന്റെയും ഓരോസെൻറും പലിശയോടുകൂടി തിരിച്ചടയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന വസ്തുത മറ്റൊരു തെളിവത്രെ. അടഞ്ഞുകിട്ടിയ പലിശ കടംവാങ്ങിയവർക്കുതന്നെ തിരിച്ചുനല്കുകയുമുണ്ടായി. ലാഭത്തിനുവേണ്ടി കടംകൊടുക്കുന്നവർക്കു പലിശകൊടുത്താൽ സംഭവിക്കുന്നതിനു വിപരീതമായി, അടഞ്ഞുകിട്ടിയ ഈ പലിശ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള "പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റു് അസോസിയേഷന്റെ ഉടമസ്ഥർക്കുടിയായ അധമർണ്ണന്മാരുടെതന്നെ വായ്പാ-സമ്പാദ്യശേഖരത്തെയും ധനശേഷിയെയും വളർത്തു

കയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വായ്പവാങ്ങാനുള്ള യോഗ്യതയായിരുന്നു പ്രഥമമായി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്.

അങ്ങിനെ, പരസ്പരസഹായത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും തത്വം ഒരു ധനവായ്പസ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുമ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ കടബാദ്ധ്യതതന്നെ വായ്പവാങ്ങാനുള്ള യോഗ്യതയെയും വളർത്തുന്നു. അതാണു വേണ്ടതും. ഈ തത്വത്തിന്മേലും ആശയത്തിന്മേലുമാണു് മുഴുവൻ "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റ"വും പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

കാർഷിക വായ്പാഭരണവകുപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റം" കർഷകർക്കും അവരുടെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും തികച്ചും സമഗ്രമായ വായ്പാസേവനങ്ങളും ഇന്നു നൽകുന്നുണ്ടു്. അതു നല്ലനില സൌകര്യങ്ങളിലൂടെ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതനേടാനും വിളകളുല്പാദിപ്പിക്കാനും കന്നുകാലികളെ വളർത്താനും കാർഷികോപകരണങ്ങളും വാങ്ങാനും കാർഷികോല്പന്നങ്ങളും വിപണനംചെയ്യാനും മൂലധനമിറക്കാൻ കർഷകർക്കു കഴിയും.

ഈ സിസ്റ്റത്തിലുൾപ്പെടുന്ന വായ്പസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇവയാണു്: ആയിരത്തോളം "ഫെഡറൽ ലാൻഡു് ബാങ്കു് അസോസിയേഷനു"കളും, 12 "ഫെഡറൽ ലാൻഡു് ബാങ്കു"കളും— കർഷകർക്കു ദീർഘകാല ഭൂപണയവായ്പകളും ലഭിക്കുന്നതു് ഇവയിൽ നിന്നാണു്; 497 "പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനു"കളും 12 "ഫെഡറൽ ഇന്റർമീഡിയറ്റ് ക്രെഡിറ്റ് ബാങ്കു"കളും— കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള ഹ്രസ്വകാല—ഇടക്കാലവായ്പകളും ഇവ നല്കുന്നു; 13 "ബാങ്കു്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സു്"— കർഷകരുടെ വിപണന—ക്രയവ്യാപാര—സേവന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ദീർഘകാല—ഹ്രസ്വകാലവായ്പകളും ഇവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണു്.

ഈ ബാങ്കുകളിലൊന്നുംതന്നെ സമ്പാദ്യനിക്ഷേപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന ബാങ്കുകളല്ല. പക്ഷേ, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റ"ത്തിലൂടെ വൻനാണയകേന്ദ്രങ്ങളിലെ നിക്ഷേപ വിപണികളിലേയ്ക്കു പ്രവേശനമുണ്ടു്. ക്രഡിറ്റ് കോർപ്പറേഷനുകൾ നല്കുന്ന പലിശനിരക്കുകളോടു് താരതമ്യംചെയ്യാവുന്ന നിരക്കുകളിൽ മൂലധനസഹായം നേടാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നതുമാണു്.

ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്കുകൾ ബോണ്ടുകൾ വില്ക്കുന്നു. കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളിന്മേൽ ആദ്യപണയാവകാശംവഴി സുരക്ഷിതമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ബോണ്ടുകൾ 12 ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്കുകളുടെയും സംയുക്തബാദ്ധ്യതയത്രെ. "ഫെഡറൽ ഇൻറർമീഡിയറർ ക്രെഡിറർ ബാങ്കു"കളും "ബാങ്കുകൾ ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്"സും ബോണ്ടുകളും കടപ്പത്രങ്ങളും വില്ക്കുന്നു. ഇവയും അതതുവിഭാഗം ബാങ്കുകളുടെ കൂട്ടായ ബാദ്ധ്യതയാണ്. ബോണ്ടുകൾക്കും കടപ്പത്രങ്ങൾക്കും യാതൊരുവിധ ഗാരണ്ടിയും ഗവൺമേണ്ടിൽനിന്നു നല്കുന്നില്ല.

1960 ജൂൺ 30-ാംനു- അവസാനിച്ച ഒരുവർഷം "ഫാം ക്രെഡിറർ സിസ്റ്റ"ത്തിലുൾപ്പെട്ടുന്ന ഈ ബാങ്കുകളും അസോസിയേഷനുകളുംചേർന്ന് ഒട്ടാകെ 400 കോടി ഡോളർ വായ്പ അനുവദിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ 3,76,000 ലാൻഡ് ബാങ്ക് കടങ്ങളും 2,92,000 പി. സി. എ. കടങ്ങളും കർഷക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള 2754 കടങ്ങളും ചേർന്ന് മൊത്തം 480 കോടി ഡോളർ സിസ്റ്റത്തിന്നൊട്ടാകെ പിരഞ്ഞുകിട്ടേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. ഇതേസമയത്തുതന്നെ കർഷകരും കർഷക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ചേർന്ന് ഫാംക്രെഡിറർ ബാങ്കുകളിലും അസോസിയേഷനുകളിലും 36.9 കോടി ഡോളർ മൂഖവിലയുള്ള മൂലധനോഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിച്ചിരുന്നു.

"ഫാം ക്രെഡിറർസിസ്റ്റ"മനുസരിച്ച് അമേരിക്ക പന്ത്രണ്ടു ജില്ലകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോജില്ലയ്ക്കും ഒരു ലാൻഡ് ബാങ്കും ഒരു ഇൻറർമീഡിയറർ ക്രെഡിറർബാങ്കും ഒരു ബാങ്ക് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവുമുണ്ട്. വാഷിങ്ടൺ ഡി. സി. ആസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന "സെൻട്രൽ ബാങ്ക് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സാ"ണ് 13-ാമത്തെ ബാങ്ക്.

പ്രാദേശിക വായ്പാസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്ക് അസോസിയേഷനുകളും പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറർ അസോസിയേഷനുകളും ജില്ലയിലാകെ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം അവയിൽനിന്നുള്ള സേവനങ്ങളും ഓരോ കർഷകനും ലഭിക്കാവുന്നതാണ്. കടംവാങ്ങുന്ന ഓരോരുത്തരും ഒരു സഹകരണോടമസ്ഥനായിരിക്കും.

പ്രാദേശിക അസോസിയേഷനുകളുടെ അംഗങ്ങൾ അവക്കിടയിൽനിന്നുതന്നെ ഒരു ഡയറക്ടർബോർഡ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അ

സോസിയേഷന്റെ നയങ്ങളും ഈ ബോർഡ് നിശ്ചയിക്കുകയും, ദൈനംദിനകാര്യങ്ങളും നടത്തുന്നതിലേക്ക് സെക്രട്ടറിയും ട്രെഷറുമെന്ന നിലയിൽ ഒരാളെ ശമ്പളത്തിനു നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഫെഡറൽലാൻഡ് ബാങ്കിൽനിന്നും കർഷകനുള്ളകടങ്ങളും ഫെഡറൽലാൻഡ് ബാങ്ക് അസോസിയേഷൻവഴി നേരിട്ടനല്കുകയാണ്. കടംവാങ്ങുന്ന സംഖ്യയുടെ അഞ്ചുശതമാനത്തോളംവരുന്ന തുകയ്ക്ക് ഫെഡറൽലാൻഡും ബാങ്ക്അസോസിയേഷന്റെ മൂലധനാഹരികയും കർഷകൻ വാങ്ങിയിരിക്കും.

പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനുകളും അംഗങ്ങൾക്കു കടംനല്കുന്നുണ്ട്. കടംവാങ്ങുന്നതിലേക്ക് അംഗങ്ങൾനല്കുന്ന ബാദ്ധ്യതാക്കുറിപ്പുകളും ഫെഡറൽ ഇൻറർമീഡിയറ്റ് ക്രെഡിറ്റിനും ഒരു കിഴിവിൽനല്കിക്കൊണ്ടാണ് കടംനൽകുന്നതിനുള്ള തുകകളും അസോസിയേഷൻ ശേഖരിക്കുന്നതു്. പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനിലെ അംഗങ്ങളും തങ്ങളും കടംവാങ്ങുന്ന സംഖ്യയുടെ അഞ്ചുശതമാനംവരുന്ന തുകയ്ക്ക് മൂലധനാഹരികയും വാങ്ങേണ്ടതുണ്ട്.

ഫെഡറൽ ലാൻഡ്ബാങ്ക്, പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷൻ എന്നീ രണ്ടു വായ്പസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന കടങ്ങളും ഏതു കാഷ്കികാവശ്യത്തിനുവേണ്ടിയും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതത്രെ.

വാഷ്കികപലിശയോ, അല്ലെങ്കിൽ അർദ്ധവാഷ്കികപലിശയോ അടയ്ക്കുമ്പോൾ അതോടൊപ്പം മുതൽ സംഖ്യയിലേക്ക് അഞ്ചുവഷ്ത്തിൽ കുറയാത്തതും 40 വഷ്ത്തിൽ കവിയാത്തതുമായ ഒരു നിശ്ചിതകാലയളവിൽ കടബാദ്ധ്യതമുഴുവൻ തീർക്കാൻ പര്യാപ്തമായവിധം. ഉയർന്ന തുക അടയ്ക്കുന്നതാണെന്നു് ഫെഡറൽലാൻഡ് ബാങ്കുകളിൽനിന്നു വായ്പ വാങ്ങുന്നവർ സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നടപ്പുകാഷ്കികച്ചിലവുകൾക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനുകളിൽനിന്നുള്ള മിക്ക വായ്പകളും ഒരു കൊല്ലത്തിനകം കാലാവധിതീരുന്നു. എങ്കിലും, കടത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം യന്ത്രസാമഗ്രികൾ, കന്നുകാലികൾ തുടങ്ങിയവ വാങ്ങുന്നതുപോലുള്ള മൂലധനാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു കർഷകൻ ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം കടത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം പുതുക്കേണ്ടതായിവരുമെന്നു് പലപ്പോഴും കണക്കാക്കുന്നതാണ്. ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾക്കു

വേണ്ടി അഞ്ചുകൊല്ലത്തേക്കുള്ള കടങ്ങളും പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനുകളും നല്കുന്നുണ്ട്.

ഉല്പാദനവായ്പസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന വിശേഷത കടംകൊടുക്കുന്നതുസംബന്ധിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുന്ന കമ്മിറ്റിയിൽ കർഷകരായ രണ്ടു ഡയറക്ടർമാരും സെക്രട്ടറി-ട്രെഷറർ ഉം ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നതത്രെ. ഡയറക്ടർമാർ പ്രാദേശികസ്ഥിതിഗതികളുമായി പരിചയമുള്ളവരും സ്വന്തം പ്രദേശത്തെ കാർഷികരീതിയെക്കുറിച്ച് പ്രായോഗികമായ അനുഭവജ്ഞാനം ഉള്ളവരുമാണ്.

കർഷകസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അതതുപ്രദേശത്തു് സേവനംനല്കുന്നതിനുള്ള ബാങ്ക് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവിൽനിന്നു് നേരിട്ട് കടം ലഭിക്കുന്നു. കർഷകസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഒരുസംഘം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബാങ്കിനുണ്ട്. ഭദ്രമായ ബിസിനസ്ശീലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഉപദേശങ്ങളും കാർഷികസൌകര്യങ്ങളും പുതുതായി ഏർപ്പെടുത്തുകയോ പരിഷ്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കാൻ അവർക്കു കഴിയും.

"ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സി"ൽനിന്നും കടം വാങ്ങിയിരുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും മുതൽസംഖ്യ തിരിച്ചടച്ചുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷവും മൂലധനോഹരിയുടമസ്ഥരായി തുടരാൻ നിയമം വളരെ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. മുതൽസംഖ്യ തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതോടെ കടക്കാരന്റെ കൈവശമുള്ള മൂലധനോഹരികളും ബാങ്ക് തിരിച്ചെടുക്കുമായിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ഗവൺമെണ്ടിൽനിന്നുള്ള മൂലധനം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ കടംവാങ്ങുന്നവരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള യഥാർത്ഥ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെന്നനിലയിൽ ബാങ്കുകളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതോ അസാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു.

സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളുപയോഗിച്ച് "ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്"സിലുള്ള സർക്കാർമൂലധനം തിരിച്ചടയ്ക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധമുള്ള ഒരു നിയമനിർമ്മാണം 1955ൽ കോൺഗ്രസ്സ് അംഗീകരിച്ചു. ഏഴാമതു് കാർഷികവായ്പാജില്ലയുടെ ഒരു ഡയറക്ടർ ആർതർ ജെ. സ്റ്റാബിയാണ് ഈ നിയമനിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാന തെളിവു നല്കിയതു്. കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ ഡയറക്ടർകൂടിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം ലീഗിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിലാണ് മൊഴി നല്കിയതു്. തന്റെ പ്രസ്താവന ഇപ്രകാരമാണ് സ്റ്റാബി ഉപസംഹരിച്ചതു്: "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് ബോർഡ്

ശുപാർശചെയ്ത വിധത്തിൽ മൂലധനത്തിൽതന്നെ ഈ നിയമനിർമ്മാണം പാസ്സാക്കുന്നതു് അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തെ സംരക്ഷയത്തിലേയ്ക്കു നീക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു നടപടിയായിരിക്കും."

1955ലെ നിയമം നല്ലനിലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കടം ലഭിക്കുന്ന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും വാങ്ങുന്ന മൂലധനോഹരി സ്ഥിരമായി കൈവശം വെയ്ക്കുകയും അതിനു തുല്യമായ തുകയ്ക്കു് സർക്കാർമൂലധനം മടക്കുന്നതിനു് അതു് ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാങ്കുകളിൽനിന്നും കടംവാങ്ങുന്ന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും സമ്പാദിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹക പുനർവിതരണനിധികളും ബാങ്കിന്റെ മൂലധനഘടനയിൽതന്നെ നിർത്തുകയും ആ സംഖ്യ സർക്കാരിന്റെ മൂലധനം മടക്കുന്നതിനുപയോഗിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. പലിശതുകയുടെ 15–20 ശതമാനവും ഇത്തരത്തിൽ സർക്കാരിന്റെ മൂലധനം മടക്കുന്നതിനു് നീക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഗവൺമെണ്ടിന്റെ മൂലധനം മുഴുവനും മടക്കാനും ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ് തികച്ചും സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളാക്കാനും ഏതാണ്ടു് പതിമൂന്നുവർഷം വേണ്ടിവരുമെന്നാണു് 1955ലെ നിയമനിർമ്മാണം കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. പക്ഷെ 1960ലെ സാമ്പത്തിക വർഷാവസാനത്തിൽതന്നെ സർക്കാരിന്റെ 3.20 കോടി ഡോളർ മൂലധനം അതേ സംഖ്യയ്ക്കു് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങൾവഴി മടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നേയും 11.8 കോടി ഡോളറിനുള്ള മൂലധനോഹരി ഗവൺമെണ്ടിനേറ്റതായി അവശേഷിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ഗവൺമെണ്ടിന്റെ മൂലധനം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും നേടിയിട്ടുള്ള നിരക്കു് അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടത്തിനോക്കിയാൽ മുമ്പു കണക്കാക്കിയിരുന്ന പതിമൂന്നു വർഷങ്ങൾക്കു വളരെ മുമ്പുതന്നെ മുഴുവൻ ഗവൺമെണ്ടുനിക്ഷേപവും തിരിച്ചുനല്കുമെന്നു ഉറപ്പിക്കാം.

ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്കുകളേയും പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനുകളെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇക്കാര്യത്തിൽ അവ കൂടുതൽ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളുപയോഗിച്ചു് ഗവർൺമെണ്ടിന്റെ മൂലധനം മടക്കുന്നതിനു് ആരംഭത്തിൽതന്നെ നിബന്ധനയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതാണു് അതിനു കാരണം. 1947നുശേഷമിങ്ങോട്ടു് 12 ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്കുകളിലും ഗവർൺമെണ്ടിന്റെ മൂലധനമില്ല. അംഗങ്ങളുടെ മൂലധനംമാത്രമാണു

ള്ളത്. പ്രാദേശിക ഫെഡറൽ ലാൻഡ് ബാങ്ക് അസോസിയേഷനുകളുടെ മൂലധനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. തുടക്കം മുതൽതന്നെ അവ പൂർണ്ണമായും കർഷകാംഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലാണ് വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്.

1959 ജൂൺമാസത്തോടുകൂടി 495 പ്രൊഡക്ഷൻ ക്രെഡിറ്റ് അസോസിയേഷനുകളിൽ 454 അസോസിയേഷനുകളും അംഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ 454 പി. സി. എ.കളിലെ മുഴുവൻ ഗവർമ്മെണ്ട് മൂലധനവും കഷ്ടകരായ കടക്കാരുടെ മൂലധനമുപയോഗിച്ച് മടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതുവിധത്തിലും അവ സഹകരണ വായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നു. അവശേഷിച്ചിരുന്ന 41 അസോസിയേഷനുകളിലാകട്ടെ, അംഗങ്ങളുടെയും ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെയും മൂലധനം യഥാക്രമം 14.56 കോടി ഡോളറും 39 ലക്ഷം ഡോളറുമായിരുന്നുതാനും.

അങ്ങിനെ, "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റ"ത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാഗങ്ങളും അവയുടെ അംഗങ്ങളുടെമാത്രം, മൂലധനഉടമസ്ഥതയിലാക്കുന്നതിൽ സമയത്തിന്റെ പ്രശ്നംമാത്രമാണുള്ളത്. കർഷകർതന്നെ സ്വന്തം ആജ്ഞവത്തെ നിയന്ത്രണത്തിൽവെയ്ക്കുന്നതും സ്വന്തം ആജ്ഞവത്തെ അവർതന്നെ പണമാക്കുന്നതും സ്വന്തമാജ്ഞവം ഉപയോഗിച്ച് കടം വാങ്ങുന്നതും സ്വയം അവക്കുതന്നെ പലിശ നല്കുന്നതുമായ ലളിതമായ ഒരു പ്രക്രിയയിലൂടെയായിരിക്കും ഇതു സാധിക്കുന്നത്. സഹകരണ വായ്പയുടെ ആശയത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ് ഈ പ്രക്രിയയുടെ എല്ലാവശങ്ങളും. വാസ്തവത്തിൽ അതാണ് സഹകരണവായ്പ—ജനങ്ങളും സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം പണത്തേയും ആജ്ഞവത്തേയും ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

"ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സി"ന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഒരുകാര്യംകൂടി രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. 90 ശതമാനം വോട്ടവകാശവും കാർഷികോൽപാദകരുടെ കൈവശമുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമാത്രമേ കടംകൊടുക്കാൻ ഈ ബാങ്കുകൾക്ക് ഇപ്പോൾ അധികാരമുള്ളൂ. എന്നാൽ, മൊത്തം ജനസംഖ്യയിൽ കർഷകരുടെ അനുപാതം ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭാഗികസമയകർഷകരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നു. ഉൾനാടൻവസതികളും നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലെ വസതികളും കൂടുതൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുവരുന്നു. കാർഷികോപകരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിൽ

മുഴുവൻസമയകർഷകരല്ലാത്ത കുടുംബങ്ങളുടെയും വർദ്ധമാനമായ പ്രോത്സാഹനം അനിവാര്യമായും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, കാലംചെല്ലുന്തോറും "ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറീവ്സിന്റെ പ്രവർത്തനനിബന്ധനകൾ ഉദാരമാക്കുന്നതു് കൂടുതൽ യുക്തിപൂർവ്വകമായ ഒരു നടവടിയായിരിക്കും. "ബാങ്ക്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറീവ്സി"ൽനിന്നും കടംവാങ്ങാൻ അർഹത നേടുന്നതിനു് ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിൽ കർഷകർക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട നിയന്ത്രണം 90 ശതമാനത്തിൽനിന്നും 75 ശതമാനമാക്കി കുറയ്ക്കാനുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശം 1961ൽ "ഫാം ക്രെഡിറ്റ് ബോർഡ്" അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏതൊരു സഹകരണബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമൂലധനത്തിനു് സ്വന്തം അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. സ്വന്തം പണത്തെ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൽതന്നെ നിർത്താനും സ്വന്തം ഗുണത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും ജനങ്ങൾക്കു കഴിവുനല്കുന്ന മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമാണിതു്.

മൂന്നു രീതികളിലാണ് അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങൾ നടക്കുന്നതു്. അംഗത്വമാഹരിയെന്നനിലയിൽ ഓരോ അംഗവും പൊതുമൂലധനത്തിൽ (വോട്ട്) ഒരു ഓഹരിയെങ്കിലും വാങ്ങണമെന്നതാണ്, രീതിയും, ഒന്നാമത്തേതു്. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിൽ ഒരംഗത്തിനു് എത്ര ഓഹരികളുണ്ടെങ്കിലുംശരി, ഒരേയൊരു വോട്ടുമാത്രമേയുള്ളുവെന്നതുകൊണ്ടു് കൂടുതൽ ഓഹരികളെടുത്താൽ വോട്ട വർദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പല അംഗങ്ങളും കൂടുതൽ ഓഹരികളും വാങ്ങുന്നുണ്ട്. ഊഹവ്യാപാരലക്ഷ്യത്തെമുൻനിർത്തിയല്ല സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ നിക്ഷേപങ്ങൾനടത്തപ്പെടുന്നതു്. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ മൂലധനോഹരിയുടെ വില ഒരിക്കലും അതിന്റെ മുഖവിലയിൽനിന്നുയരുന്നില്ല. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലെ പൊതുമൂലധനോഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥതനേടുന്നതിന്റെ ഏകഉദ്ദേശം അവയുടെ സേവനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള മെച്ചങ്ങൾ നേടുകയെന്നതത്രെ. അതുകൊണ്ടു്, ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ആവശ്യമുള്ളവരൊഴികെ മറാരാൾക്കുംതന്നെ അതിന്റെ പൊതുമൂലധനോഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ല, അതു് ഉചിതമല്ലതാനും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സഹകരണമൂലധനോഹരിക്കു് ഒരു "മാർക്കറ്റുവില" നിശ്ചയിക്കുന്നതു് അവശ്യമായും വിഷമകരമായിരിക്കുന്നതു്. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ നിർവ്വചനമനു

സരിച്ചുതന്നെ അതിൽനിന്നു ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും വാങ്ങുന്നവരും അതിന്റെ പ്രോത്സാഹകന്മാരുമായി "വിപണി" പരിമിതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മൂലധനവായ്പപത്രങ്ങളും, മുൻഗണനലഭിക്കുന്ന ഓഹരികളും, ബാദ്ധ്യതാസർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും തുടങ്ങി പൊതുമൂലധനോഹരികളല്ലാത്ത ഈടുപത്രങ്ങളും നേരിട്ടുവാങ്ങുന്നതാണ് അംഗങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ മൂലധനനിക്ഷേപംനടത്തുന്ന രണ്ടാമത്തെ രീതി. തീച്ച്യായും, ഈ എല്ലാ ഈടുപത്രങ്ങളും പലിശയോടുകൂടിയവയാണ്. അവ പലപ്പോഴും സഹകരണസ്ഥാപനത്തിലെ അംഗങ്ങളല്ലാത്ത നിക്ഷേപകർക്കും നിക്ഷേപസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ആകർഷകങ്ങളുമാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം ഈടുപത്രങ്ങളും അംഗങ്ങളും വാങ്ങുന്നിടത്തോളം അവർ സ്വന്തം പണം സ്വന്തം പ്രത്യക്ഷത്താൽപയ്യത്തെമുൻനിർത്തി നിക്ഷേപിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇത്തരത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് അവർ സ്വമേധയാനല്കുന്ന പ്രോത്സാഹനം സ്വന്തം നിക്ഷേപങ്ങളിൽനിന്നു് സ്വന്തമായ വരുമാനം ഉറപ്പുനല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അംഗങ്ങളും മൂലധനനിക്ഷേപം നടത്തുന്ന മൂന്നാമത്തെ രീതി സഹകരണരൂപത്തിലുള്ള ബിസിനസ്സിനു് പ്രത്യേകമത്രെ. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ നിക്ഷേപത്തിലൂടെയാണു് ഇതു സാധിക്കുന്നതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന അറസമ്പാദ്യങ്ങളുടെയും പ്രോത്സാഹകരുടേയും അംഗങ്ങളുടേയുമാണു്; സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടേതല്ല. ഈ സമ്പാദ്യങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബാദ്ധ്യതകളാണു്, ആസ്തികളല്ല. അവയുടെ ഉടമസ്ഥർ നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ അനുപാതമനുസരിച്ചു് ഈ സമ്പാദ്യങ്ങളും ഏതെങ്കിലും ഉചിതരൂപത്തിൽ അവർക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാണു്. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധികളും ചിലപ്പോൾ മുഴുവനായോ ഭാഗികമായോ റൊക്കം പണമായി നല്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പലപ്പോഴും മൂലധനോഹരി, നിക്ഷേപത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു വർദ്ധിച്ച ഉടമസ്ഥതയുള്ള സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും, പലിശയോടുകൂടിയ ഈടുപത്രങ്ങളും എന്നിവപോലുള്ള മറേതെങ്കിലും രൂപത്തിലും നിധിവിതരണം ചെയ്യുവരുണ്ടു്. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധികളും റൊക്കമായോ മറേതെങ്കിലും രൂപത്തിലോ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് അംഗങ്ങളെ ഫലത്തിൽ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാക്കുന്ന നിബന്ധനകളും മിയ്ക്കവാറും സഹകരണ

സംഘടനകളുടെ നിയമാവലികളിൽത്തന്നെയുണ്ട്. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ റൊക്കംവിതരണം നീട്ടിവെച്ച് മൂലധനോഹരികളുടേയോ ഉടമസംഘടനാസർട്ടിഫിക്കറുകളുടേയോ രൂപത്തിൽ നല്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഫലം അംഗങ്ങളും നിധിയിലെ അവരുടെ ഓഹരികളും സ്വന്തം സഹകരണബിസിനസ്സ്സംഘടനത്തിൽതന്നെ നിക്ഷേപിക്കുകയാണ്. സഹകരണസംഘടനകൾക്ക് മൂലധനത്തിന്റെ വളരെ ഗണ്യമായൊരു ഭാഗം ഇതേരീതിയിൽതന്നെ ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്.

മതിയായ കാരണങ്ങളിതിനുണ്ടുതാനും. അടിസ്ഥാനമൂലധനം ശേഖരിക്കുന്നതിനു് സഹകരണസംഘടനകളും പ്രാഥമികമായും സ്വന്തം അംഗങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കണം. ആ അംഗങ്ങളിലാകട്ടെ, അപൂർവ്വംപേർക്കുമാത്രമേ സാമ്പത്തികമായി ധാരാളം കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ നിലയിൽ അംഗങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും എളുപ്പത്തിൽ സ്വന്തം സഹകരണസംഘടനകളിൽ നിക്ഷേപംനടത്താൻ കഴിയുക സംഘടനത്തിൽനിന്നു് പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധി ലഭിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും.

സഹകരണസംഘടനകളെക്കുറിച്ചു വിരളമായിമാത്രം അറിയുന്ന പലർക്കും പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയുടെ ഈ നിക്ഷേപപ്രക്രിയ മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അംഗത്തിനു് റൊക്കം പണം ലഭിച്ചതിനുശേഷം മൂലധനത്തിലേക്കുള്ള ഓഹരിയോ അല്ലെങ്കിൽ ബാദ്ധ്യതയുടേയോ ഉടമസംഘതയുടേയോ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ് വാങ്ങുമ്പോൾ നടക്കുന്ന അതേഇടപാടുതന്നെയാണ് അടിസ്ഥാനപരമായി ഈ നിക്ഷേപപ്രക്രിയയുമെന്നു് അവർ കാണുന്നില്ല. പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയത്രയും റൊക്കമായി ലഭിക്കുന്നതിനുപകരം ആ തുക മൂലധനമായുപയോഗിച്ച് സഹകരണസംഘടനം കാലിത്തീറ്റയുൽപാദിപ്പിക്കുന്ന കൂടുതൽ ഉൽപാദക്ഷമിവുള്ള ഒരു മില്ല്, രാസവളനിർമ്മാണശാല, സ്റ്റോർ, വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണം എന്നിവ നടത്തുന്നതാണ് അംഗത്തിനു കൂടുതൽ മെച്ചംലഭിക്കാനിടയുള്ളതെന്ന വസ്തുതയും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ ചിലർക്കാകട്ടെ ഈ വസ്തുതകൾ ഏറെ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാലൊടിക്കുവാനും ഈ അതിപ്രധാനമായ അംഗത്വമൂലധനശേഖരണമാർഗ്ഗത്തെ അവയ്ക്കു നിഷേധിക്കാനും അവർ ഈ വസ്തുതകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്.

അംഗങ്ങൾ മൂലധനമായി നിക്ഷേപിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർ വിതരണനിധികൾക്കെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക ശിക്ഷാനികുതി നൽകാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ നിബ്ബന്ധിക്കണമെന്നു് നിരന്തരം പ്രക്ഷോഭണംനടത്തുന്നവരാണിവർ. "നികുതി സൌജന്യമുള്ള മൂലധനം" ഉപയോഗിച്ചു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിക്കുന്നുവെന്നാണു് അവരുടെ ആക്ഷേപം. മൂലധനോഹരികളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന പണത്തിനേൽ നികുതി ചുമത്താത്തതുകൊണ്ടു് മറ്റു കോർപൊറേഷനുകളെക്കുറിച്ചും ഇതേ ആക്ഷേപമുന്നയിച്ചാൽ അതെത്രത്തോളം ശരിയായിരിക്കുമോ അത്രത്തോളംമാത്രമേ ഈ ആക്ഷേപത്തിനും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും പ്രസക്തിയുള്ളൂ. വാസ്തവത്തിൽ, മൂലധനോഹരികളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന പണത്തിനും കോർപൊറേഷനുകളെ നികുതിക്കു വിധേയമാക്കുന്നില്ലതന്നെ.

കാലാവധി കുറിക്കാത്ത, പലിശയില്ലാത്ത, അനേകകൊല്ലങ്ങളിലേയ്ക്കു് പണമാക്കിമാറ്റാതെ വ്യാപരിക്കാൻ അനുവാദമുള്ള വെറും പ്രമാണങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധികം നല്കുന്നതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പെട്ടന്നില്ലെന്നതു ശരിയാണു്. പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധികം ഏതു രൂപത്തിൽ ലഭിച്ചാലുംശരി, നികുതിക്കു വിധേയമാകാവുന്ന വരുമാനമുപേക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം ആ വരുമാനത്തിനേൽ നികുതിനൽകാൻ പ്രോത്സാഹകന്മാർ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണെന്നുള്ളതും, ഏതു സാഹചര്യത്തിലും അതു കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണു്. പ്രോത്സാഹകന്നു് നികുതിയടയ്ക്കാൻ സൌകര്യപ്പെടുമാറു് വേണ്ടതെല്ലാം പണം പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധിയിൽനിന്നു് അയാൾക്കു് എല്ലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും, ഇപ്പോൾ ചെയ്യുവരുന്നതുപോലെ, റൊക്കമായി നല്കുണമെന്നതു ശരിയാണു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനോഹരികൾക്കോ സർട്ടിഫിക്കറുകൾക്കോ "മാക്കറുവില" നിശ്ചയിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന കാരണത്തിനേൽ ചില കോടതിക്കേസുകളിൽ പ്രോത്സാഹകരെ അത്തരം നികുതിയിൽനിന്നൊഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നതു വാസ്തവമത്രെ. (ഈ നടവടി തെറ്റാണെന്നാണു് മിക്കവാറും സഹകരണനേതാക്കൾക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്.) മാക്കറുവില നിശ്ചയിക്കാൻ എളുപ്പം സാധിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് നേരത്തെ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതൊന്നും അടിസ്ഥാനവസ്തുതയെയോ നീതിയെയോ ബാധിക്കുന്നില്ല. പ്രോത്സാഹകങ്ങൾ തിരിച്ചു

കൊടുക്കാൻ സഹകരണസംഘാപനത്തിനു കടപ്പാടുള്ള പ്രോത്സാഹക ക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധികളിന്മേൽ സംഘാപനത്തിനും ഉടമസംഘ തയോ നിയന്ത്രണമോ ഇല്ല. പുനർവിതരണനിധിയും ഒരു ലാഭമാ ണെന്നുപറഞ്ഞും മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്മേൽ സഹകരണസംഘാപന ത്തിനു നികുതി ചുമത്തുന്നതു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽതന്നെ അനീതിപൂർവ്വവും പക്ഷപാതപരവുമായ ഒരു നടവടിയായിരിക്കും. കാരണം, മറെറാരു ബിസിനസ്സ്ഥാപനത്തെയും അങ്ങിനെയൊരു നികുതിക്കു വിധേയ മാക്കുന്നില്ല.

ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ സഹകരണസംഘാപനങ്ങൾ സ്വന്തം മൂല ധനാവശ്യത്തിനും അംഗങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹക പുനർവിതരണനിധി നിക്ഷേപത്തെ ഇന്നത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഈടുപ്രമാണങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്കോ "പുറത്തുള്ള" നിക്ഷേപകർക്കോ നേരിട്ടു വില്പന നടത്തിക്കൊണ്ടു് മൂലധനമാഴ്ജിക്കാൻ അവ ഇപ്പോഴും വർദ്ധമാനമായതോതിൽ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. മൂലധനശേ ഖരണപരിപാടികൾ തുടർന്നു് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ചിലതു് സാരമായി വിജയിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഓഹിയോ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവു് അസോസിയേഷൻ, മിഡ്ലാൻഡു് കൊവാപ്പറേ ററീവു് ഇൻകോർപൊറേററഡു്, കൺസ്യൂമേഴ്സു് കൊവാപ്പറേ ററീവു് അസോസിയേഷൻ, ഇൻഡ്യാനാ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേ ററീവു് അസോസിയേഷൻ എന്നീ മേഖലാ കാർഷികോപകരണ സഹ കരണസംഘാപനങ്ങൾ "മൻഗണനാ ഓഹരി"കളുടെയും മറവു് ഈടു പത്രങ്ങളുടെയും നേരിട്ടുള്ള വില്പനയിലൂടെ മൂലധനത്തിലേയ്ക്കു സാര മായ തുകകൾ ക്രമമായി ശേഖരിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. നല്ല പലിശനിര ക്കാണു് നല്കപ്പെടുന്നതു്. അതും ക്രമമായി നല്കപ്പെടുന്നുമുണ്ടു്. ഇത്ത രം ഈടുപത്രങ്ങൾക്കുള്ള വിപണി നിരന്തരം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇത്തരം മൂലധനം, പ്രത്യേകിച്ചും അംഗങ്ങളിൽനിന്നു്, ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഓഹിയോ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേ ററീവു് അസോസിയേഷൻ വിലക്കയററത്തിൽനിന്നു് നിക്ഷേപകനു് സംരക്ഷണത്തോടുകൂടിയ ഒരു ബോണ്ടു് വില്പനയ്ക്കിറക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ ബോണ്ടുകളുടെ പലിശനിരക്കു് വ്യത്യാസപ്പെടാവുന്നതത്രെ. "ബ്യൂറോ ഓഫ് ലേബർ സ്റ്റാററിസ്റ്റിക്സ്" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ജീവിതചിലവു സൂചികയിലെ വർദ്ധനകൾക്കനുസരിച്ചു്, ഒരു പരിധിവരെ, ഈ പലി ശനിരക്കുകളും ഉയരുന്നതാണു്.

നഗരങ്ങളിലെ ചില ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അടുത്ത ചില വർഷങ്ങളായി, പ്രാഥമികമായും സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽതന്നെ, മൂലധന ശേഖരണപരിപാടികളും വിജയകരമായി നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഓഹരികളിന്മേൽ ന്യായമായ ഒരു പ്രതിഫലം—സാധാരണയായി 5 ശതമാനം—സ്ഥിരമായി നല്കുന്നതിൽ അവയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടമാണ് ഈ പരിപാടിയുടെ വിജയത്തിന്നൊരു കാരണം. മറ്റൊന്നു് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള വിജയമത്രെ. അതിപ്രധാനമായ ഒരു സാമൂഹ്യസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള അഭിമാനം ഈ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗത്വത്തിലുണ്ടെന്നതാണ് നിസ്സംശയമായും മൂന്നാമത്തെ കാരണം. ഒരു ഉദാഹരണമെടുക്കാം. ചിക്കാഗോവിലെ "സൌത്ത് സൈഡി"ലുള്ള ഹൈഡേപാർക്ക് ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ സംഘത്തിന്നു്, മൂലധനാധിക്യം സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി അല്പം നിയന്ത്രണം ചെലുത്തേണ്ടതായിവരുത്തക്കവിധം അതിന്റെ മൂലധനാഭിലാഷം അടുത്ത കാലത്ത് ആവശ്യം ചിലപ്പോഴെങ്കിലും അനുഭവമാകാറുണ്ട്.

എങ്കിലും, സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളും പൊതുവെ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നത്രയും കനത്തതോതിൽ സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിച്ചിട്ടില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു്, കർഷകരുടെ മൊത്തം നിക്ഷേപങ്ങളുടെ 2–3 ശതമാനത്തോളംമാത്രമേ അവരുടെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലുള്ളുവെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. മറ്റേതൊരു നിക്ഷേപത്തിൽനിന്നുള്ളതിനേക്കാളും വളരെ മെച്ചപ്പെട്ട പ്രതിഫലം ഓരോ നിക്ഷിപ്ത ഡോളറിന്നും സ്വന്തം സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു പൊതുവെ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത നിലവിലുണ്ടെങ്കിൽപോലുമാണ് ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

സ്വന്തം ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ശരിക്കും ഗണ്യമായ നിക്ഷേപം നടത്തുന്നതിന്റെ അഭിലഷണീയതയെക്കുറിച്ചു് ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനേക്കാളും വളരെയേറെ മെച്ചപ്പെട്ട നിലയിൽ അംഗങ്ങളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതാണ് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ജോലിയുടെ ഒരു ഭാഗം. ഇത്തരം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി രണ്ടുവിധത്തിൽ നടത്തേണ്ടതാണ്. അംഗങ്ങൾക്ക് അതിപ്രധാനമായ സാമ്പത്തിക–സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽതന്നെ നല്കുന്നതാണ് ഒരു മാർഗ്ഗം. കൂടുതൽ കനത്തതോതിൽ എന്തുകൊണ്ടു് മൂലധനനിക്ഷേപം നടത്തണമെന്നു് അംഗങ്ങൾക്കു വ്യക്ത

മായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധത്തിൽ തുടച്ചയായ വിജ്ഞാന വിതരണ–വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി നടത്തുന്നതാണു്, തീർച്ചയായും, രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം.

ഈ രണ്ടുവിധത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി നടത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനു് ഏതാണ്ടു് നാടകീയമായ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുംതന്നെയുണ്ടു്. 1959ൽ പ്യൂജറോ്സൌണ്ടിലെ "ഗ്രൂപ്പു് ഹെൽത്തു് കൊവാപ്പറേറീവു്" അതിന്റെ 55,000 അംഗങ്ങളുംക്കു ബോണ്ടുകളും വിറ്റു് ഒരു പുതിയ ആശുപത്രിക്കുവേണ്ട 25 ലക്ഷം ഡോളർ മൂലധനം പിരിച്ചെടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഏതാനും മാസങ്ങളുംക്കകംതന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിലുമധികം ബോണ്ടുകളും വിറ്റുതീർന്നു. സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതിയുടെ അംഗങ്ങളും സംഘമെന്നനിലയിൽ അവക്കു സ്വയമായിത്തന്നെ ഓരോരുത്തക്കും പലിശ നല്കുന്നതാണു്. പുറത്തുനിന്നു് യാതൊരു കടവും എടുക്കേണ്ടതായിവരുകയില്ല. അങ്ങിനെ ജനങ്ങളുടെ പണംതന്നെ ജനങ്ങളുടെ ആശുപത്രി നിർമ്മിക്കുന്നു.

മറെറാന്നു്, ന്യൂയോർക്ക്നഗരത്തിലെ മുപ്പതുകൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള "അമാൽഗമേറേറഡു് ഡെപല്ലിങ്ങ്സു് ഹൌസിങ്ങു് കൊവാപ്പറേറീവു് 1960–ൽ അതിന്റെ വസതികളിൽ താമസക്കാരായ ഉടമസ്ഥാംഗങ്ങളുംക്കും സമീപത്തുള്ള സഹകരണ ഭവന നിർമ്മാണപദ്ധതികളിൽ താമസിക്കുന്നവക്കും 4 ശതമാനം പലിശവഹിക്കുന്ന 500 ഡോളറിന്റെ പണയബോണ്ടുകളും വിറ്റു് ആദ്യപണയത്തിൽ അടച്ചുതീരാനുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടുലക്ഷത്തി അമ്പതിനായിരം ഡോളർ പിരിച്ചെടുക്കാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി. ഏതാനും മാസങ്ങളുംക്കുള്ളിൽ ആ തുകയത്രയും പിരിഞ്ഞുകിട്ടി. ബോണ്ടുകളും വാങ്ങിയ ചിലരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഹൃദയാവർജ്ജകമത്രെ. അവരഭിപ്രായപ്പെട്ടതിത്തരത്തിലാണു്: "നമ്മുടെ പണം മിച്ചസമ്പാദ്യബാങ്കുകളിലിടുകയോ, മറെറവിടെയെങ്കിലും മൂലധനമായി നിക്ഷേപിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുപകരം സ്വന്തം ഭവനങ്ങളുംക്കു് എന്തുകൊണ്ടു മൂലധനം നല്കിക്കൂടാ? ബാങ്കുകളിലിടുകയോ, മറെറവിടെയെങ്കിലും നിക്ഷേപിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതേ ബാങ്കുകളോടൊ മറെറ ധനവായ്പസ്ഥാപനങ്ങളോടൊ നമ്മുടെതന്നെ ഭവന നിർമ്മാണത്തിനുള്ള മൂലധനത്തിന്നായി സ്വന്തം പണംതന്നെ തിരികെ കടമായി നല്കുന്നതിലേയ്ക്കു് കടക്കാരാകേണ്ടതായിവരും!"

അങ്ങിനെ, സഹകരണ വായ്പരംഗത്തു് പുരോഗതി നാം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

എന്നാൽ, ഇതുവരെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള രീതികൾ മാത്രമാണു് ഉപയോഗപ്പെട്ടുന്നതെങ്കിൽ ഈ പുരോഗതി വളരെ തുച്ഛവും മന്ദവുമാകും. സ്വന്തം വളർച്ചയ്ക്കും വികസനത്തിനുമുള്ള മഹത്തായ കഴിവു് പലവിധ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈവിധത്തിലുള്ള വളർച്ചയാവശ്യമാണെന്നു് നിലവിലുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും വേണ്ടത്ര തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണം, സഹകരണ സംഘാരോഗ്യപദ്ധതികൾ, സഹകരണ വൈദ്യുതസേവനം, നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ, സഹകരണ ഖനിയെണ്ണക്കമ്പനികൾ എന്നിവ വേണ്ടത്ര മൂലധനത്തിനുള്ള പണം ലഭിക്കുമെങ്കിൽ സമൂഹത്തിന്നൊട്ടാകെ ഗുണകരമായവിധത്തിൽ ഇനിയും വളരെയേറെ ശീഘ്രമായ വളർച്ചയുണ്ടാക്കാവുന്നതും വളരുന്നതുമായ രംഗങ്ങളുടെ ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

കഴിഞ്ഞ മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങളിൽ സഹകരണരൂപത്തിലുള്ള നിരവധി പരസ്പര ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികൾ, ഒരുപക്ഷേ ദാർശനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടുകൂടി, സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ നിലയിൽ ഒരു ഭാഗ്യമായി കരുതണം. എന്തെന്നാൽ, അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങൾ പ്രധാനമായും ഇപ്പോൾ ഇൻഷുറൻസു് പോളിസികൾ വാങ്ങുന്നതിന്നാണു് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു് അവസാനവാക്കു് ഒരുകാലത്തു് "വാൾസ്ട്രീറ്റി"ന്നായിരുന്നു. ഇനിയൊരിക്കലുമങ്ങിനെയല്ല. ആ അധികാരം ഇപ്പോൾ രാജ്യത്തിലെ പട്ടാളറാൻ ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളിലേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്. ജനങ്ങൾ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെയും മൂലധനത്തിന്റെയും സിംഹഭാഗവും ഏല്പിക്കുന്നതു് ഈ ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളെയത്രെ. അവയ്ക്കാണു് ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ബോണ്ടുകളുടെ വിലനിരക്കുകളെപ്പോലും, ബോണ്ടുകൾ വാങ്ങിയോ വാങ്ങാതെയോ, സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിവുള്ളതു്. നിക്ഷേപനിധികളുടെ പ്രവാഹത്തെ തിരിച്ചുവിടുന്നതു് അവയുടെ നിക്ഷേപനയങ്ങളാണു്.

"വാൾസ്ട്രീറ്റി"ന്റെ പ്രതാപകാലത്തുപോലും അമേരിക്കൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള സാമ്പത്തികമത്സരം ഗണ്യമായൊരുതോതിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ, നമ്മുടെ ഏറ്റവും സുശക്തവ്യവസായങ്ങളിൽ പലതിലും ഔപചാരികമായിമാത്രമാണു് മത്സരമുള്ളതു്. ഈ നിലയിൽ വ്യാവസായികകൂത്തകയോടു് അപൂർവ്വം

കൈകളിലുള്ള ധനപരമായ കഴിവുകളുടെ ചേക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം, സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കഴുത്തുഞെരിച്ചുകൊല്ലാനുള്ള ഒരു ഭീഷണിയായിരിക്കുമത്.

നേരെമറിച്ച്, വമ്പിച്ച മൂലധനശേഖരങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനു കാരണമായ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥരായ ജനങ്ങൾക്കുതന്നെ ആ മൂലധനത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കാനും വഴിതിരിച്ചുവിടാനും കഴിയുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ ജനാധിപത്യ സ്വതന്ത്ര സ്ഥാപനങ്ങളിൽ വീര്യം ഇനിയും നിലനിൽക്കുമെന്നു നമുക്ക് ആശിക്കാം.

ഇന്നത്തെ കേന്ദ്രസാമ്പത്തികപ്രശ്നം ഇതാണ്. പരമാവധി കായ്ക്ഷമതയുണ്ടാകാൻതക്കവിധം വലിപ്പമുള്ള ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും ഒരേസമയത്തുതന്നെ അനേകം ജനങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യപരമായ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളവയും, അനേകം ജനങ്ങളാൽ ജനാധിപത്യപരമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നവയും, ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികവിവേകങ്ങളുടെ കൈകായ്കർത്തൃത്വം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ കുറവുപുലർത്തുന്നവയുമായ സ്ഥാപനങ്ങളാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളും മാർഗ്ഗങ്ങളും കണ്ടെത്തണം.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികൾക്ക് ഇരുപതു വലിയ പ്രാധാന്യമുള്ളതു് ഇതുകൊണ്ടത്രെ.

ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾ "സ്വന്തം സംരക്ഷണച്ചുമതല സ്വയം നിർവ്വഹിക്കുക"യെന്ന ആശയത്തിലാണ് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പരസ്പരഇൻഷുറൻസ്പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭം. മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, പൊതുവായ അപായങ്ങളും ദുഷ്ടങ്ങളും നേരിടുന്ന ഒരു സംഘം ജനങ്ങൾ പ്രസ്തുത അപായങ്ങൾ പങ്കിടുന്നതിനും ഒത്തൊരുമിക്കുന്നതും, അതിനുവേണ്ടി സ്വന്തം മിച്ചവരുമാനങ്ങളിൽ കുറച്ച് സ്വരൂപിച്ചുവെക്കുന്നതുമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനി. അതുകൊണ്ട്, ഏതൊരുസംഘം ജനങ്ങൾക്കും, യഥാർത്ഥത്തിലാഗ്രഹമുള്ളപക്ഷം, തങ്ങളിൽനിന്നും തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനി രൂപപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്; തീർച്ചയായും, ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ഒരു നല്ല മാനേജ്മെണ്ടിനുകീഴിൽ അവർ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ.

ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ളിനാണ് ഈ ആശയം അമേരിക്കൻജീവിതത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചതു്. 1752-ൽ ഫിലഡെൽഫിയക്കാർക്കിടയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനി സംഘടിപ്പിച്ചു.

കൂടുതൽ സമീപകാലത്തായി ഈ പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ് ആശയം ജനങ്ങളുടെ അനേകംസംഘങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്കുതന്നെ പ്രീമിയംനല്കുന്നതിനും സ്വന്തം മിച്ചംവെപ്പുകളിന്മേൽ നിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഉപാധിയെന്നനിലയിൽ പ്രസ്തുതസംഘങ്ങൾ ഈ ആശയത്തെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിഷ്യുവാറും മറെറല്ലാ സഹകരണസംരംഭങ്ങളേയുംപോലെ ഇത്തരം സഹകരണഇൻഷുറൻസിന്റെ ആദ്യകാലരൂപങ്ങളിലൊന്നു് നിലവിൽ വന്നതു് ശ്രദ്ധമായ ആവശ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയത്രെ. തീമൂലമുണ്ടാകുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നു സംരക്ഷണം സ്വകായ്ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളിൽനിന്നു് കഷ്കക്കുനേടാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല, പൊതുവെ ഇന്നും അതു സാദ്ധ്യമല്ല. തീസംരക്ഷണവകുപ്പ് കൃഷിത്തോട്ടങ്ങളെ ഫലപ്രദമായി പരിസേവിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കഷ്കരുടെതന്നെ "പരസ്പരസഹായ ഇൻഷുറൻസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശതകത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ആരംഭംമുതൽക്കുതന്നെ അവ തികച്ചും ശ്രദ്ധസഹകരണസംരംഭമായിരുന്നു. തീയിൽനിന്നുള്ള അപായസാദ്ധ്യത സംഘമെന്നനിലയിൽ കണക്കാക്കുന്നതും, ആക്കെങ്കിലുമുണ്ടാകുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങൾ സംഘമൊന്നാകെചേർന്നു് പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കരാറിലേപ്പെടുന്നതുമാത്രമായിരുന്നു അവയുടെയും. കഷ്കരുടെ പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പലതും പ്രീമിയമൊന്നും സ്വീകരിക്കാതെയാണു് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തീയിൽനിന്നുള്ളകെടുതികൾക്കു് നഷ്ടപരിഹാരം നല്കേണ്ടതായിവന്നാൽ മൊത്തം ചിലവിലേക്കു് അംഗങ്ങളിൽനിന്നു് (പോളിസിഉടമകളിൽനിന്നു്) ഓരോരുത്തരുടേയും ഓഹരി പിരിച്ചെടുക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തിരുന്നതു്. പതിനായിരത്തിൽപരം "ഫാർമേഴ്സ് മ്യൂചൽസ്" (ടൈൺഷിപ്പ് മ്യൂചൽസ് എന്നും ചിലപ്പോൾ വിളിക്കാറുണ്ടു്) ദശലക്ഷക്കണക്കിനു കഷ്കർക്കും ഗ്രാമീണർക്കും അഗ്നി, കൊടുങ്കാറ്റ്, ഹിമപാതം എന്നിവയിൽനിന്നും മറുമുണ്ടാകുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങൾക്കെതിരെ ഇപ്പോൾ സംരക്ഷണം നല്കിവരുന്നുണ്ടു്.

ഈ ചെറുസഹകരണഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു സംഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്, ഇപ്പോഴും ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. മറുവിധത്തിൽ നേരിടാൻകഴിയാത്ത ഒരാവശ്യം അവ നിവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏറ്റവും പരിശ്രദ്ധമായ സഹകരണനടവടിയിലൂടെയാണു് അവ ആ ആവശ്യം നിവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതും.

പക്ഷേ, ഇതുമാത്രം പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലംതൊട്ട് സഹകരണമനസ്ഥരായ ജനങ്ങളുടെ വിവിധ സംഘങ്ങളും അവരുടെ സ്വന്തം സംരക്ഷണാവശ്യങ്ങളും നേരിട്ടുനതിനായി സ്വന്തം ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളും സംഘടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. വീണ്ടും കർഷകർതന്നെയാണ് ഇക്കാര്യത്തിലും മിക്കവാറും നേതൃത്വം നല്കിയത്. അവരുടെ വളരെയേറെ പണം മിച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു സൂത്രമായും അംഗങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും സൌകര്യംനല്കുന്ന ഒരു ഉപകരണമായും മറ്റുതരം സഹകരണസംരംഭങ്ങൾക്ക് ഭദ്രമായ മൂലധനവായ്പകളും നേടാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമായും ഓഹിയോ ഫാം ബ്യൂറോവിലെ മുറെ ഡി. ലിങ്കണെപ്പോലെയുള്ള കർഷക സംഘാടക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ കാണുകയുണ്ടായി. ഈ ഉദ്യമക്കാഴ്ചയിൽനിന്നും "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" ഉടലെടുത്തു. "ഫാം ബ്യൂറോ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ് ഓഫ് ഓഹിയോ" എന്ന പേരിൽ 1926-ൽ ആദ്യമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ സ്ഥാപനം ഇപ്പോൾ മുഴുവൻ ഇൻഷുറൻസ് വ്യവസായത്തിലെയും ഏറ്റവും മികച്ചതും അതിപ്രധാനവുമായ ഒരു ഘടകമായി വളർന്നിട്ടുണ്ട്. 1920-ൽ ആരംഭിച്ച ദശകത്തിൽ അഞ്ച് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ ലയനം വഴി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട "മ്യൂചൽ സവ്വീസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" മദ്ധ്യ-പശ്ചിമസ്റ്റേറ്റുകളിലെ ഏറ്റവും സമാദരിക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിലൊന്നത്രെ. "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുണ്ടായ അതേ പ്രേരണകളെ മുൻനിർത്തി മിനെസ്സോട്ടയിലെയും വിസ്കോൺസിനിലെയും കർഷകർ സംഘടിപ്പിച്ച സ്ഥാപനമാണിത്. എഫ്. എഫ്. റോൺഡോവാണ് ഇതിന്റെ പ്രസിഡണ്ട്. "ഫാർമേഴ്സ് യൂണിയൻ കമ്പനീസ്" തുടങ്ങി മറ്റനേകം സ്ഥാപനങ്ങളും ഇതേ രീതിയിൽ രൂപംകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്.

കടക്കാർ കടങ്ങളും അടച്ചു തീർക്കാത്തതിനെതിരെ വായ്പയൂണിയനുകൾക്ക് സംരക്ഷണമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും വായ്പയൂണിയൻ നേതാക്കന്മാർ കണ്ടു. "കടങ്ങളും കടക്കാരനോടൊപ്പം മരിക്കണം" എന്ന കാരുണികമായ ആശയത്തിന്റെ അഗാധമായ പൊരുളും അവർ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് വായ്പസംരക്ഷണവും ജീവിത-സമ്പാദ്യസംരക്ഷണവും നല്ലനിലയിലായി ഒരു ഇൻഷുറൻസ് കമ്പ

നി—CUNA മ്യൂച്വൽ ഇൻഷുറൻസ് സൊസൈറ്റി—അവർ സംഘടിപ്പിച്ചു.

അത്ഭുതകരമായ, പലപ്പോഴും അത്യാശ്ചര്യജനകമായ ഫലങ്ങളാണ് ഇതുകൊണ്ടുണ്ടായത്. പോളിസിഉടമകളുടേതായിരുന്ന, ഇപ്പോഴും അവരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലിരിക്കുന്ന സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ അവയുടെ പ്രീമിയം നിരക്കുകൾ ആകാവുന്നേടത്തോളം കുറവുചെയ്തു. സ്വകാര്യ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ നിരക്കിനേക്കാൾ നാല്പതുശതമാനം താഴെവരെപ്പോലും ചിലപ്പോൾ ഈ ലഘൂകരണത്തിന്റെ ഫലമായി പ്രീമിയം നിരക്കുകൾ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിരക്കുകളിൽ ഇത്രയും വ്യത്യാസങ്ങൾ സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് അത്രയ്ക്കു വ്യത്യാസമില്ല. കാരണം, മറ്റുപല സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളും സഹകരണകമ്പനിനിരക്കുകളുടെ മത്സരത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ടു് അവയുടെ നിരക്കുകളും ലഘൂകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പക്ഷേ, കൂടുതൽ പ്രധാനമായ കാര്യം, ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളെ ഏല്പിക്കുന്ന പണമത്രയും യഥാർത്ഥത്തിൽ പോളിസി ഉടമസ്ഥരുടേതാണെന്ന ആശയം, ഒരു വസ്തുത, പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതായിരുന്നു.

ഒരു ഭീമമായ സംഖ്യതന്നെയാണ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഉദാഹരണത്തിനു്, 1945നും 1949നുമിടയ്ക്കു് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ ആസ്തികൾ പ്രതിവർഷം ശരാശരി 360 കോടി ഡോളർ വീതം വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ലൈഫ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ ആസ്തികൾ ഓരോ ദശകത്തിലും ഏതാണ്ടു് ഇരട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അവയുടെ ആസ്തികൾ അമേരിക്കയുടെ മൊത്തം ദേശീയസമ്പത്തിന്റെ ഏകദേശം പത്തിലൊരു ഭാഗത്തിലധികംവരും. ലൈഫ് ഇൻഷുറൻസ് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട കമ്പനികൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള മൊത്തം ആസ്തികളുടെ 70 ശതമാനവും നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും മികച്ച പത്തു കമ്പനികളാണെന്നാണു്. ഓരോ വർഷവും 800—1000 കോടി ഡോളർ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാനുള്ള സൌകര്യവും അധികാരവും ഈ പത്തു കമ്പനികളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുണ്ടു്. "വാൾസ്ട്രീറ്റി"ന്റെ പ്രതാപകാലത്തുപോലും മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്ന ബാങ്കുകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സംഖ്യയുടെ ഇരട്ടിയിലുപരിയാണിതു്. അമേരിക്കയിലെ

മിക്ക പ്രമുഖ വ്യവസായങ്ങളുടെയും വായ്പാഘടന ഒട്ടൊക്കെ ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനികളുടെ സ്വാധീനത്തിലാണെന്നതിനുപുറമെ, മൂലധനോപഹരികളും വാങ്ങി പണം നിക്ഷേപിക്കാനും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചില സ്റ്റേറ്റുകളും മാത്രമാണ് ഇതുവരെ ഇതിനനുവദിച്ചുവരുന്നത്. ഏതെല്ലാം കമ്പനികളും നിലനില്ക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്യണമെന്നും ഏതെല്ലാം നശിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരമാണ് ഈ സമ്പ്രദായം ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനികളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു നൽകുന്നത്.

വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം നോക്കിയാൽ ഇത്തരമൊരു അധികാരം എങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു വ്യക്തമാകും. ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു നിക്ഷേപരംഗം സ്വകാര്യ വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബോണ്ടുകളാണ്. അതിനാൽ താഴ്ന്ന പലിശനിരക്കുകളിൽ സ്വകാര്യ വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പണം നേടാൻ കഴിയും. ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണത്തിന്റെ എതിരാളികൾക്ക് അടുത്തൊരു സന്ദർഭത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുകയും, ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണ വകുപ്പിനേയും അതുവഴി ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വായ്പാമാർഗ്ഗത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളിൽനിന്നു മൂലധനവായ്പ ലഭിക്കാൻ എത്രമാത്രം സാദ്ധ്യതയുണ്ട്? എന്തെങ്കിലും സാദ്ധ്യതതന്നെയുണ്ടോ! വിസ്കോൺസിലെ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഒരു നാഴിക വൈദ്യുതക്കമ്പിക്ക് ശരാശരി ഒരു ഉപഭോക്താവുവീതംമാത്രമാണുള്ളത്. ആ സ്ഥാനത്ത് പ്രതിയോഗികളായ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഒമ്പതു ഉപഭോക്താക്കൾ വീതമുണ്ട്. ചില സ്റ്റേറ്റുകളിൽ സ്വകാര്യ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികളുടെ നില ഇതിലും മെച്ചപ്പെട്ടതാണിരിക്കുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനയന്ത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വരുമാനത്തിൽ, പ്രതിയോഗികൾ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിന്റെ ഏതാണ്ട് നാലിരട്ടി ഡോളർ നിക്ഷേപിക്കണം. ആയിരത്തിഅഞ്ഞൂറിൽക്കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള സമൂഹങ്ങൾക്ക് സേവനംനല്കാൻ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക നിരോധനമുണ്ട്. ചിലവോ "ലാഭോദ്ധ്യത"യോ പരിഗണിക്കാതെ, സേവനമാവശ്യമുള്ള ഏതു ഗ്രാമീണ ഉപഭോക്താവിനും അവ വിദ്യുച്ഛക്തി നല്കുകയുംവേണം. സ്വകാര്യ

വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളിലോ അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിലോ രണ്ടിലൊന്നിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വകായ്യ വിദ്യുച്ഛക്തികമ്പനി കൾക്കു് അനുകൂലമായ ഒരു തീരുമാനമായിരിക്കും അവർ തീർച്ചയായും എടുക്കുന്നതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ അവർ അതുവളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നതു തീർച്ചയാണു്; പ്രത്യേകിച്ചും മൂലധനമിറക്കാനുള്ള ഒരു രംഗമെന്ന നിലയിൽ.

ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണം കഷ്ടകരവും മറ്റു ഗ്രാമീണ കർമ്മം ഒരാവശ്യമാണു്. നമ്മുടെ ദേശീയക്ഷേമവും അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഗവൺമെണ്ടിനു കോടി ഡോളർ ഇൻഷുറൻസ് പണത്തിനു് നിക്ഷേപസൌകര്യമെന്നനിലയിൽ ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണം നടത്തുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് കേവലം മത്സരിക്കാൻതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ല. സാമ്പത്തിക നേട്ടത്തിനപ്പുറം മറ്റു പ്രേരണകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്ന ഒരു സഹകരണ പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയെ സമീപിക്കുകയാണെങ്കിൽമാത്രമേ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അങ്ങിനെ മത്സരിക്കാൻ കഴിയൂ.

സംഘടനാരൂപത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ രണ്ടുതരം ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളാണുള്ളതു്: സ്റ്റോക് കമ്പനികളും പരസ്പരസഹായ കമ്പനികളും.

ഒരു സ്റ്റോക്കമ്പനിയിൽ ഉടമസ്ഥതയും വോട്ടനിയന്ത്രണവും സ്റ്റോക് ഉടമസ്ഥന്മാക്കാണു്. അവർ മറ്റൊരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കു് —പോളിസി ഉടമകൾക്കു്—സംരക്ഷണം നല്കുന്നു.

ഒരു പരസ്പരസഹായ കമ്പനിയിൽ പോളിസി ഉടമകൾക്കാണു് കമ്പനിയുടെ ഉടമസ്ഥത. ഒരു പരസ്പരസഹായ കമ്പനിയുടെ ഒരു ഉടമസ്ഥനാകുന്നതിനു് നിങ്ങൾ ആദ്യമായി ഒരു പോളിസി ഉടമസ്ഥനാകണം. ഓരോ പോളിസി ഉടമസ്ഥനും ഒരു വോട്ടുണ്ടു്. ഈ രണ്ടുതരം കമ്പനികളിലും "വോട്ടർമാർ" അസംഖ്യവും പലയിടത്തുമായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നവരുമാണു്. തന്മൂലം കമ്പനിയോഗങ്ങളിൽ അപൂർവ്വംപേർമാത്രമാണു് ശരിക്കു പങ്കെടുക്കുകയും വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, ഡയറക്ടർബോർഡും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പൊതുവെ ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു് അവരുടെ ഔദ്യോഗികസ്ഥാന

ങ്ങളിൽ തുടരുകയും ആ നിലയിൽ പോളിസി ഉടമകളുടെ സമ്പാദ്യ ങ്ങളെ മിക്കവാറും അനിശ്ചിതകാലത്തേയ്ക്കു നിയന്ത്രിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. കമ്പനി എത്രത്തോളം വലുതായിത്തീരുകയും ജനങ്ങളുടെ പണം എത്ര കണ്ടു് കൂടുതൽ അതിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവോ ഇങ്ങി നെ സംഭവിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യത അത്രയും കൂടുതലാണു്.

ഇൻഷുറൻസു്, നാം കണ്ടതുപോലെ, മഹത്തായ, യഥാർത്ഥ ത്തിൽ ആദർശപരമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണു്. പൊതുസുരക്ഷിതത്വ ത്തിനുവേണ്ടി സ്വരൂപിച്ചുചേർത്ത ജനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളാണു് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

പക്ഷേ, ഇന്നു് ഇൻഷുറൻസുസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ജനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേൽ വമ്പിച്ച ഒരു സ്വാധീനമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, ആ സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേൽ ഗണ്യമായ ലാഭം അവ നേടുകയുംചെയ്യുന്നുണ്ടു്. കമ്പനിയുടെ നിലനില്പിനു് പോളിസി ഉടമസ്ഥന്മാരാണു് കാരണ മെങ്കിൽക്കൂടി, ചില ഇൻഷുറൻസുകമ്പനികളും ജനങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യ ങ്ങളും നിക്ഷേപിക്കുന്നതിലുള്ള നിയന്ത്രണമുപയോഗിച്ചു് വൻലാഭങ്ങ ളുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്.

ഈ ശീലം പരസ്പരസഹായകമ്പനികളുടെ കാര്യത്തിൽ താരതമ്യേന കുറവുമാത്രം ശരിയായിരിക്കണം. സംരക്ഷണം നേടിയി ട്ടുള്ള ജനങ്ങൾക്കുതന്നെ മെച്ചങ്ങളും ലഭിക്കാൻ സഹായകമായ ഒരു രീതിയിൽ ജനങ്ങളുടെ സംരക്ഷണാവശ്യങ്ങളും നേരിടുന്നതിനു് ആരം ഭിക്കപ്പെട്ടവയാണു് പരസ്പരസഹായകമ്പനികളും.

ദൌർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ചില പരസ്പരസഹായകമ്പനി കളും നാമമാത്രമായാണു് ആ പേരിൽ വർത്തിക്കുന്നതു്. അവയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. നിയന്ത്രണം യഥാർത്ഥ ത്തിൽ പോളിസിഉടമസ്ഥരിലല്ല. സ്വന്തം സാമ്പത്തികപുരോഗതി യുടെ അതിപ്രധാനഘടകമായ സ്വന്തസമ്പാദ്യങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം പോളിസിഉടമസ്ഥരിൽനിന്നു പുറത്താണു്. അതിനുപകരം, സമ്പാ ദ്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ഉടമസ്ഥരായ പോളിസിയുടമകളോടു് തുച്ഛമായി മാത്രം ഉത്തരവാദിത്വം അംഗീകരിക്കുന്ന മാനേജ്മെണ്ടുകളാണു് ആ സമ്പാദ്യങ്ങളും നിക്ഷേപിക്കുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും നിയന്ത്രിക്കു ന്നതും.

ഈ സമ്പ്രദായം അമേരിക്കയ്ക്കു് അപായകരമായിത്തീരാവുന്ന തത്രെ. ജനതയ്ക്കു് സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേലുള്ള നിയന്ത്രണം നഷ്ട

പ്പെട്ടപ്പോൾ അവരുടെ രാജ്യത്തു് ജനാധിപത്യം ഗുരുതരമായ അപകടത്തെ നേരിടാവുന്നതാണു്; പ്രത്യേകിച്ചും സമ്പാദ്യങ്ങൾ വൻശേഖരങ്ങളിൽ സ്വരൂപിക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം.

"ഇൻഷുറൻസ് സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേൽ ജനങ്ങൾക്കു നിയന്ത്രണം പുനഃസ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു മാർഗ്ഗം തീച്ചയായുമുണ്ടായിരിക്കണം" എന്നു നിങ്ങൾ പറയും. ശരിയാണു്, അതിനൊരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. നവീനമായ സഹകരണരൂപത്തിലുള്ള കമ്പനിയിലാണു് ആ മാർഗ്ഗം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ലക്ഷ്യത്തിലും വീക്ഷണത്തിലും പ്രവർത്തനരീതിയിലും അതു ശരിക്കും പരസ്പരസഹായസ്ഥാപനമത്രെ. ഉദാഹരണങ്ങൾ മുകളിൽ നല്കുകയുണ്ടായി.

സംരക്ഷണം അത്യന്തം ആവശ്യമായ ജനങ്ങൾക്കു് അവർ സ്വരൂപിച്ചുചേർക്കേണ്ടതായ സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേൽ അനുസ്യൂതമായ നിയന്ത്രണം നല്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് ഈ പരസ്പരസഹായകമ്പനികൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്തപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു സ്വന്തം കമ്പനികളിലൂടെത്തന്നെ സ്വയം സംരക്ഷണംനല്കാൻ കഴിയുമെന്നു് തെളിയിക്കാനാണു് അവ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്.

അതുകൊണ്ടു്, മറ്റു സഹകരണവ്യവസ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അതേ തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ഈ പരസ്പരസഹായ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. "ജനങ്ങളുടെ പണം, ജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ, ജനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിനു്" എന്നതത്രെ ആ തത്വം. എല്ലാമല്ലെങ്കിലും ഇവയിൽ പല കമ്പനികളും പൊതുലക്ഷ്യങ്ങളുള്ള മറ്റു സംഘടനകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലാണു് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

നിയമപരമായല്ലെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ "സഹകരണ" ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളെന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഈ കമ്പനികളും മറ്റു കമ്പനികളിൽനിന്നും (പഴയ രീതിയിലുള്ളവ) താഴെകാണുന്ന പ്രധാന വ്യത്യാസമുള്ളവയത്രെ:

ഒന്നാമതായി, കമ്പനിനയങ്ങളെസംബന്ധിച്ച തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽ പോളിസിഉടമകളെ സജീവമായി പങ്കെടുപ്പിക്കുന്നതിനു് വിവിധരീതികളിൽ അവ ശ്രമിക്കുന്നു. കമ്പനികളുടെമീതെ പോളിസിഉടമസ്ഥർക്കു ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണംനല്കാൻ അവ ഉദ്യമിക്കുന്നു.

ഒരു "സഹകരണ"കമ്പനി, "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് മ്യൂച്ചൽ", അതിന്റെ പ്രദേശത്തെ ജില്ലകളായി തിരിക്കുന്നു. ഓരോ ജില്ലയിലും

പതിവായി യോഗങ്ങൾ നടത്തുകയും അവയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പോളിസിഉടമകളോട് ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ യോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർക്ക് കമ്പനിയുടെ പ്രവർത്തനറിപ്പോർട്ട് ലഭിക്കുന്നു. കമ്പനിയുടെ വാഷ്ടികപൊതുയോഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രതിനിധികളെ അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും നിലവിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ എങ്ങിനെ വോട്ട രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നു് പ്രതിനിധികൾക്ക് നിർദ്ദേശം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യഥാർത്ഥ പരസ്പരസഹായക്കമ്പനികളിൽതന്നെപെടുന്ന മറ്റു ചില കമ്പനികളും ഒരു സംഘാടകസ്ഥാപനവുമായി അടുത്തു സഹകരിച്ചുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണം ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. "നാഷണൽ ആൻറ് നെബ്രാസ്കാ ഫാർമേഴ്സ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്", ചില സ്റ്റോറുകളിലെ ഫാം ബ്യൂറോ കമ്പനികളും, വിസ്കോൺസിൻ ഇലക്ട്രിക് കൊവാപ്പറേററീവ് ഇവയിടെ സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു കമ്പനി എന്നിവയും പല സൌഹാർദ്ദസംഘടനകളും ദേശീയസംഘടനകളും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചില കമ്പനികളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളത്രെ.

"നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" ഓഹിയോവിൽ "ഫാം ബ്യൂറോ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" എന്ന നിലയിലാണ് ആരംഭിച്ചതു്. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അമേരിക്കയിലെ പകുതി സ്റ്റോറുകളിലും അതിൻെറ പ്രവർത്തനം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. കമ്പനിയുടെ വികസനത്തിനു് ആഭിമുഖ്യം നല്കാമെന്നു് ജനാധിപത്യപരമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംഘാടകസ്ഥാപനവുമായി കരാറിലേർപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് ഓരോ സ്റ്റോറിലേയ്ക്കും "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരം സംഘാടകസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചിലതു് സ്റ്റോറ് ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ ലീഗുകളാണ്. കരോലിനാസിലെ "ഫാർമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് എക്സ്ചേഞ്ച്", ഓഹിയോവിലെയും പെൻസിൽവാനിയയിലെയും "ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷനുകളും, ന്യൂയോർക്കിലെ ഈസ്റ്റേൺ കൊവാപ്പറേററീവ്സ്" എന്നിവപോലുള്ള സ്റ്റോറ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോ മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളോ ആണധികം സംഘാടകസ്ഥാപനങ്ങളും. ഇങ്ങിനെയുള്ള വികസനപ്പുപ്പാടുകളിൽ, ആഭിമുഖ്യം നല്കുന്ന സ്ഥാപനം വിവിധ രീതികളിലൂടെ "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ്" പ്രചരിപ്പിക്കാമെന്നും ഏല്ക്കുകയും, തങ്ങളും നല്കുന്ന സേവനങ്ങൾക്ക് ഇൻഷു

റൻസ് കമ്പനികളിൽനിന്നു് ഏതാനും പ്രതിഫലങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം കമ്പനികളുടെ ഡയറക്ടർ ബോർഡിലേയ്ക്കു് ഒരംഗത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അടുത്ത കാലത്തായി "പോളിസിഉടമസംഘ ഉപദേശസമിതി" കളുടെ ഒരു പദ്ധതിക്കു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടു്. "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസി"ന്റെ ഏജൻറുമാർ പ്രാദേശികനിലവാരത്തിൽ യോഗങ്ങൾ വിളിച്ചുകൂട്ടിക്കൊണ്ടാണു് ഈ പദ്ധതിയാരംഭിക്കുന്നതു്. കമ്പനിയമങ്ങളേയും ശീലങ്ങളേയുംകുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനും മേഖലായോഗങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും പോളിസിഉടമകളുടെ സംഘങ്ങളെ യോഗങ്ങളിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. ഇതുപോലെത്തന്നെ മേഖലായോഗങ്ങളും ചേരുന്നു. ഇവയാകട്ടെ ഏതാണ്ടു് അമ്പതു പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ആ പ്രതിനിധികളും ഓരോ വർഷവും കൊളമ്പസ്സിൽ "നേഷൺ വൈഡി"ന്റെ അതിഥികളായി രണ്ടുദിവസം താമസിച്ചു് "നേഷൺ വൈഡ്" പോളിസിഉടമകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തെര്യപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യുന്നു.

യഥാർത്ഥ പോളിസി ഉടമസ്ഥൻതന്നെ സ്വന്തം പ്രീമിയം പണത്തിന്റെ ഉപയോഗത്തെയും നിക്ഷേപത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുകയെന്ന അഭിലഷണീയമായ ഫലം നേടുന്നതിനു് പലവിധത്തിലും ഏറ്റവും ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന മാർഗ്ഗം, സെൻറ് പോളിൽ കേന്ദ്രഓഫീസുള്ള "മ്യൂചൽ സർവ്വീസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" അനേക കൊല്ലക്കാലത്തെ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണു്. പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാർഷികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, വിപണനസംഘങ്ങൾ, ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, വിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്കും മറ്റു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, വായ്പയൂണിയനുകൾ, കർഷകരുടെ പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ് സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കും മാത്രമേ വോട്ടവകാശമുള്ള ഓഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥതയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന നിബന്ധനകളോടെ "മ്യൂചൽ സർവ്വീസ് കൊവാപ്പറേറീവ്" എന്ന പേരിൽ നിയമപരമായി ആസ്തിത്വമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതാണ്ടു് അഞ്ഞൂറിൽപരം സഹകരണസംഘടനകൾ വോട്ടവകാശമുള്ള ഓഹരികളുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയുടെ അംഗങ്ങളിൽ പലരും, തീർച്ചയായും, "മ്യൂചൽ

സ്വീസ്'' പോളിസി ഉടമസ്ഥരാണ്. ''മ്യൂചൽ സ്വീസ് കമ്പനീസി''ന്റെ എല്ലാ പോളിസിയുടമകളും തങ്ങൾക്ക് വാർഷിക പൊതുയോഗങ്ങളിലുള്ള വോട്ടവകാശം പ്രോക്സിയെന്നനിലയിൽ മ്യൂചൽ സ്വീസ് ഒകാവാപ്പറേറീവി''ന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡിനെ ഏല്പിക്കാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ ഡയറക്ടർബോർഡിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്, തീച്ചയായും, വോട്ടവകാശമുള്ള ഓഹരിയുടമസ്ഥരായ പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികളാണ്. ട്രസ്റ്റെന്നനിലയിൽ തങ്ങളെ പണമേല്പിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നും ഈ കമ്പനികളെ ഏതെങ്കിലുമവസരത്തിലും ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലും വഴുതിമാറുമെന്നുകാണാൻ പ്രയാസമാണ്. കമ്പനികൾക്ക് അതിന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽപോലും സാധിക്കുകയില്ല; തീച്ചയായും, അവയ്ക്കങ്ങിനെ താല്പര്യമുണ്ടാവുകയുമില്ല.

രണ്ടാമതായി, ''സഹകരണഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളെ നിയമപരമായും സാമ്പത്തികഭദ്രതയെ മുൻനിർത്തിയും തങ്ങൾക്കു കഴിയാവുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞ അറ്റാച്ചിലവിൽ പോളിസി ഉടമകൾക്കു സംരക്ഷണം നല്കുന്നു. ഇതു് രണ്ടുവിധത്തിലാണ് അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. 1) പ്രീമിയം നിരക്കുകൾ കഴിയുന്നത്രയും കുറയ്ക്കുകയും, (2) സാമ്പത്തികഭദ്രത അനുവദിക്കുന്നേടത്തോളം ഉയർന്ന ലാഭവിഹിതങ്ങൾ പോളിസിയുടമകൾക്കു നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചില ''ഗ്രൂപ്പ്'പോളിസി''കളിന്മേൽ ഈ ലാഭവിഹിതങ്ങൾ ആദ്യം പിരിച്ചിരുന്ന പ്രീമിയംനിരക്കുകളുടെ നാല്പതുശതമാനംവരെ ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്.

മൂന്നാമതായി, ട്രസ്റ്റികളെന്നനിലയിൽ തങ്ങളെ പോലിസി ഉടമകൾ പണം ഏല്പിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് ആ പണം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു സാദ്ധ്യതനല്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുതന്നെ ഗുണകരമായ സംരംഭങ്ങളിലായിരിക്കണം അതു നിക്ഷേപിക്കുന്നതെന്നും ''സഹകരണ'' ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം ''സഹകരണ'' ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ അവയുടെ ആസ്തികളിൽ തങ്ങൾക്കുകഴിയുന്നതും അനുവാദമുള്ളതുമായ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഔനപാതം മറ്റുതരം സഹകരണബിസിനസ് സംരംഭങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു്, കാർഷികോപകരണവിതരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, നഗരങ്ങളിലെ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, ഭവനനിർമ്മാണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികൾ എന്നിവയ്ക്ക് ഈ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ ഭദ്രമായ വായ്പകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചിലതുമാത്രമാണിവ.

എങ്കിലും, മറ്റുതരം സഹകരണധനവ്യവസ്ഥാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നാം കണ്ടതുപോലെ, സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും യഥാർത്ഥ പരിമിതികളുണ്ട്. അതിലൊന്ന് വളരെ നല്ല തുമാണ്. മറ്റ് ഏതു നിക്ഷേപങ്ങൾക്കും ബാധകമായിട്ടുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾതന്നെ നീതീകരിക്കാത്തപക്ഷം ഇതര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക വായ്പനല്കാനോ, അവയിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാനോ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വാഭാവികമായും വിസമ്മതിക്കുമെന്നതാണ് ആ പരിമിതി. ചിട്ടയായി പ്രവർത്തിക്കാത്ത സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും നല്ലൊരു "മരുന്നാ"ണിതു്. എന്നാൽ ഇതിനപ്പുറമുള്ള ചില പരിമിതികളുമുണ്ട്. ചില സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഏതു ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയുടെയും അഞ്ചുശതമാനം ആസ്തികളിൽ കൂടുതൽ സഹകരണബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ, ഈടു് എത്രതന്നെ മികച്ചതായാലും ശരി, നിക്ഷേപിക്കാനോ, അവയ്ക്കു വായ്പനല്കാനോ ഇൻഷുറൻസ് നിയമങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നില്ല. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിയമങ്ങളുടെ കാര്ക്കശ്യം ഇതിലും കുറവാണ്. പക്ഷേ, ഒരു ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയുടെ മൊത്തം ആസ്തികളുടെ ലഘുവായ ഒരുഭാഗം മാത്രമായി അത്തരം നിക്ഷേപങ്ങൾക്കു പരിമിതികളെങ്കിലുമെന്നായാലുമുണ്ട്; സഹകരണത്തിനു് എത്രതന്നെ പ്രാധാന്യം നല്കുന്നുണ്ടെങ്കിലുംശരി.

കഴിയുന്നത്രയും മികച്ച ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളാകുകയെന്നതാണ് അവയുടെ പ്രാഥമികച്ചുമതലയെന്നതു് സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളുടെ പ്രവർത്തനത്തെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരംഗീകൃത നിയമമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവ അങ്ങിനെ സ്വയം മികച്ച സ്ഥാപനങ്ങളാകാത്തപക്ഷം മറ്റുതരം സഹകരണസംരംഭങ്ങളുടെ പുരോഗതിയിൽ അവ ആഗ്രഹിക്കുംവിധം സഹായകമാവാൻ ഒരിയ്ക്കലും സാധിക്കുകയില്ല.

ഈ രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളും സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ഉപാധിയെന്നനിലയിൽ 1947-ൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ് കൂടുതൽ മികച്ചവയും പ്രധാനപ്പെട്ടവയുമായ മിക്കവാറും സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളെ "ദി ഇൻഷുറൻസ് കോൺഫ്രൻസ് ഓഫ് ദി കോവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ്" എന്നൊരു അനൌപചാരിക സ്ഥാപനത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചേർക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശത്തുകളും താഴെകാണുംവിധം വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം

അവയുടെ മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. "സഹകരണ" കമ്പനികൾക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായ ദിശാമുഖലക്ഷ്യങ്ങൾ അവ വ്യക്തമായി കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

1) ഇൻഷുറൻസ് ബിസിനസ്സിൽ മത്സരത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുകയും, ഇൻഷുറൻസ് സേവനങ്ങളുടെ ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് ആ വ്യവസായത്തിൽ മുൻനിന്ന പ്രവർത്തനം, സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹം, പരിഷ്കരണം, വികസനം എന്നിവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവയുണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യുക.

2) ഇൻഷുറൻസ് ബിസിനസ്സ് സംബന്ധിച്ച് പൊതുജനങ്ങൾക്കിടയിൽ മെച്ചപ്പെട്ട ധാരണ വളർത്തുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3) അംഗങ്ങൾക്ക് താല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും അവ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

4) പൊതുപ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനും പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഒരു വേദിനല്കുക.

5) പരസ്പരം ഗുണകരമായ ബിസിനസ് ബന്ധങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ഏർപ്പെടുത്തുക.

6) "കോവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ് കോൺഫ്രൻസും" എല്ലാരംഗങ്ങളിലുമുള്ള സഹകരണസംരംഭങ്ങൾതമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ധ്യയനപരിപാടികൾ നടത്തുക.

7) ഇൻഷുർചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടേയും 'കോൺഫ്രൻസ്' അംഗങ്ങളുടേയും താല്പര്യങ്ങളെ ഉചിതമായ എല്ലാവിധത്തിലും സംരക്ഷിക്കുകയും മുന്നോട്ടുനീക്കുകയും ചെയ്യുക.

8) മേൽപറഞ്ഞവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാജോലികളും സംഗതികളും ഏതുതരം ബിസിനസ്സും നടത്തുക.

സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾക്കും മറ്റുതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും പരസ്പരം ഗുണകരമായവിധത്തിൽ എങ്ങിനെ യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതിനു് എം സി. എം. കോർപൊറേഷൻ ഒരു ഉദാഹരണമാണു്. വായ്പനല്കുന്നതിനു് സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ കഴിവു് വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതും, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജനങ്ങളുടെ മൂലധനത്തെ കൂടുതൽ കാര്യശേഷിയോടുകൂടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമായ,

അതിനിപുണവും വിജയകരവുമായ, ഒരു മാതൃകാണിതു്. എം. സി. എം. എന്ന അക്ഷരങ്ങളും മിഡ്ലൻഡ്–സെൻട്രൽ–മ്യൂച്ചൽ എന്നീ സ്ഥാപനത്തെയാണു കുറിയ്ക്കുന്നതു്. സ്ഥാവരവസ്തുക്കളും കൈവശപ്പെടുത്തി വികസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കമ്പനിയാണു് എം. സി. എം. കോർപൊറേഷൻ. രണ്ടു മേഖലാസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഒരു ''സഹകരണ'' ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിയുമാണു് അതിന്റെ കൂട്ടുടമകളും. മദ്ധ്യപശ്ചിമ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ വടക്കൻഭാഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മിഡ്ലൻഡ് കൊഓപ്പറേറ്റീവ് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്, സെൻട്രൽ കോവാപ്പറേറ്റീവ്സ് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്, മ്യൂച്ചൽസർവീസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ് എന്നിവയാണവ. കോർപൊറേഷന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു് നാമിവിടെ പ്രവേശിക്കേണ്ടതില്ല. വിപുലമായിപറഞ്ഞാൽ, പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രവർത്തനച്ചിലവുകൾക്കുവേണ്ട മൂലധനത്തുകയെ സ്ഥാവരവസ്തുക്കളിൽ അനാവശ്യമായി കെട്ടിനിർത്തേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലാതാക്കുകയാണു് എം. സി. എം. ചെയ്യുന്നതു്. ബിസിനസ്സിന്റെ വികസനത്തിനും പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സ്ഥലസൌകര്യങ്ങളും എം. സി. എം. ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു വാങ്ങുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വായത്തമാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. തുടർന്നു് ആ വസ്തുക്കളും ഏതെങ്കിലും മൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു പാട്ടത്തിനുനല്കുന്നു. ഈ മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനമാകട്ടെ, ആ വസ്തുക്കളും പ്രാദേശികസഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് കീഴ്പാട്ടത്തിനുനല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയ്ക്കും, സാധാരണയായി മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനവും പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനവും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന കരാറുബന്ധങ്ങൾക്കും വിധേയമാകുന്ന ഈ പാട്ടവസ്തുക്കളെമുൻനിർത്തി സ്വന്തംവസ്തുവിനു വായ്പവാങ്ങുന്നതിലേക്കു് സാധാരണയിൽകവിഞ്ഞ പണയഭദ്രതയുള്ള ഈടുനല്കാൻ എം. സി. എം.നു കഴിയും. ഇത്തരത്തിൽ ഈടുലഭിക്കുന്നതിനെതുടർന്നു് കോർപൊറേഷന്റെ മൂന്നാമത്തെ കൂട്ടുടമയായ മ്യൂച്ചൽ സർവീസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസി''നും പണയവസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥവിലയുടെ, മറ്റുവിധത്തിൽ നല്കാൻകഴിയുന്നതിനേക്കാളും ഗണ്യമായും ഉയർന്ന ഒരു ശതമാനം വായ്പനല്കാൻ സാദ്ധ്യമാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

അങ്ങിനെ, ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനിയെ ഏല്പിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ പണത്തിന്റെ കൂടുതൽഭാഗം ജനങ്ങളുടെതന്നെ പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനസഹായത്തിലേക്കായി വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്നു. ജനങ്ങളുടെ പണം സ്ഥാവരവസ്തുക്കളിൽ കുറച്ചു മാത്രമേ കെട്ടിക്കിടക്കുകയുള്ളൂ. കൂടുതൽഭാഗം യന്ത്രസാമഗ്രികൾക്കും ശമ്പളത്തിനും സേവനങ്ങളുടെ വികസനത്തിനും മറ്റും ആവശ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ഏതാണ്ട് ഇതുപോലെയുള്ള രീതികൾതന്നെ രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലുള്ള സഹകരണ സ്ഥാവരവസ്തു വികസനകമ്പനികളും അനുവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

മുപ്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പത്തെ ആരംഭസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും "സഹകരണ" ഇൻഷുറൻസ് പ്രസ്ഥാനം ഗണ്യമായി വളർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട്? ഇൻഷുറൻസ് പോളിസികൾ വാങ്ങിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും ആവശ്യങ്ങളാണ് ഈ കമ്പനികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നല്കുന്നതെന്നതും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് നവീനവും കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിനു് മുൻനിന്നുപ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൂരദൃഷ്ടിയുള്ളവരാണ് ഈ കമ്പനികളെ നയിക്കുന്നതെന്നതുതന്നെയാണ് ഈ വളർച്ചയ്ക്കു കാരണം. 1920-ൽ തുടങ്ങിയ ദശകാവസാനത്തിൽ, അഥവാ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചമൂലം ഇരുളടഞ്ഞ വർഷങ്ങളിൽ കേവലം "പൂജ്യ"ത്തിൽനിന്നാരംഭിച്ചവയാണ് ഈ കമ്പനികളിലധികവും. എന്നാൽ ഇന്നു് ഒട്ടാകെ എഴുനൂറിൽപരം കോടി ഡോളർ വിലയുള്ള ഇൻഷുറൻസ് പോളിസികൾ പ്രാബല്യത്തിലുള്ള പതിമൂന്നു പ്രമുഖ സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ നിലവിലുണ്ട്! ഈ കമ്പനികൾ 1950-'57 വർഷങ്ങളിൽ നടത്തിയ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ് നടത്തിയ പ്രത്യേകപഠനം താഴെ കാണുന്ന രസകരമായ വസ്തുതകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

ആകസ്മികാപത്തും തീയപകടവും സംബന്ധിച്ചുള്ള സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികൾ നേരിട്ടു് പിരിച്ചെടുത്തിരുന്ന പ്രീമിയം ഈ വർഷങ്ങളിൽ 7.65 കോടി ഡോളറിൽനിന്നു് 18.01 കോടി ഡോളറായി വർദ്ധിച്ചു. അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെ ഈ രംഗത്തെ മൊത്തം ഇൻഷുറൻസ് പ്രീമിയത്തിന്റെ 1.5 ശതമാനംമാത്രമാണിതിപ്പോഴുമെങ്കിലും (1957), ഈ കണക്കുകൾ കാണിക്കുന്ന 135 ശതമാനം

വളച്ച് ഈ രംഗത്തു് അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെയുണ്ടായിട്ടുള്ള 78 ശതമാനം വർദ്ധനയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാവുന്നതത്രെ.

സഹകരണ ലൈഫ് ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനികൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങളും ഇതിൽക്കൂട്ടുതൽ മുന്തിനില്ക്കുന്നു. 1950ൽ 100.07 കോടി ഡോളർ സംഖ്യയുടെ പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്ന ലൈഫ് ഇൻഷ്വറൻസ് 1957ൽ 514 കോടി ഡോളറായി ഉയരുകയുണ്ടായി—ഏതാണ്ടു് അഞ്ചിരട്ടി. അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെ പ്രാബല്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന (1957ൽ) മൊത്തം ലൈഫ് ഇൻഷ്വറൻസിന്റെ 1.1 ശതമാനം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വർഷങ്ങളിൽ അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെ ലൈഫ് ഇൻഷ്വറൻസ് രംഗത്തുണ്ടായ വളച്ച് 99 ശതമാനമായിരുന്നപ്പോൾ സഹകരണരംഗത്തിന്റേതു് 382 ശതമാനമായിരുന്നു.

പോളിസിയുടമകൾക്കു് ഗുണകരമായ ഒരു പ്രവർത്തനരീതി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന, ഇൻഷ്വറൻസ് രംഗത്തെ മാർഗ്ഗാന്വേഷികളായാണു് ഈ കമ്പനികൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മത്സരത്തെ നേരിട്ടും നിലനില്ക്കുന്നതിനും മറ്റു കമ്പനികൾക്കു് ഈ മാർഗ്ഗം അനുവർത്തിക്കേണ്ടതായാണു വന്നിട്ടുള്ളതു്. സമീപവർഷങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ പ്രശ്നം നേതാക്കന്മാരെ വെല്ലുവിളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാണ്യപ്പെരുപ്പു് അനുഭവപ്പെട്ടുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇൻഷ്വറൻസ് ഡോളറിന്റെ വിലയിടിവിൽനിന്നും പോളിസിയുടമകളെ എങ്ങിനെ സംരക്ഷിക്കാമെന്നതാണു് ആ പ്രശ്നം. 1952ൽ "മ്യൂച്വൽ ഇൻകം ഫൌണ്ടേഷ"ന്റെ ആസ്തികളുടെയും "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷ്വറൻസ്" വിലയുടെയും കാര്യശേഷിയോടെ നടത്തപ്പെടുന്നവയും വിഭവശേഷിയിലും സമ്പാദനക്ഷമതയിലും വളച്ചയുടെ നല്ല സാദ്ധ്യതയുമുള്ള കമ്പനികളുടെ ഈടുപത്രങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളും നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനും പോളിസിയുടമകൾക്കു്, ഭദ്രമായ ഈ നിക്ഷേപത്തിലൂടെ "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷ്വറൻസ് കമ്പനീസ്" സൌകര്യം നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. "നേഷൺ വൈഡി"ന്റെ വിൽപ്പനപ്രതിനിധികളും കക്ഷികൾക്കു് എം. ഐ. എഫിന്റെ ഓഹരികളും ഇൻഷ്വറൻസ് പോളിസികളും വില്ക്കുന്നു. ഒരൊറ്റ കൊല്ലത്തിൽമാത്രം—1959 സാമ്പത്തികവർഷത്തിൽ—എം. ഐ. എഫ്ന്റെ ഓഹരികളുടെ അറ്റ ആസ്തിവില 25 ശതമാനം ഉയരുകയുണ്ടായി. സ്വന്തം നിക്ഷേപങ്ങളിന്മേൽ 3.6 ശതമാനം ലാഭവിഹിതമായും 7.2 ശതമാനം മൂലധനസമ്പാദ്യവിതരണമായും ഓഹരിയുടമകൾക്കു

ലഭിച്ചു. ഇൻഷ്വറൻസ് പോളിസികളും വാങ്ങുന്നവർ ഈ സൌകര്യവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. തൽഫലമായി ഫണ്ടിന്റെ അറ്റ ആസ്തികളും ആ സാമ്പത്തികവർഷത്തിൽതന്നെ 49 ലക്ഷം ഡോളറിൽനിന്നും 127 ലക്ഷം ഡോളറായി ഉയർന്നു. 63 ലക്ഷം ഡോളറിനും ഓഹരികളാണ് വിറ്റത്. ലൈഫ് ഇൻഷ്വറൻസ് പോളിസികളുടെ വില്പനയും വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി.

പോളിസിയുടമകൾക്ക് പുതിയതരം ധനവായ്പാസേവനം നല്കുന്നതിനും "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷ്വറൻസ്" ആരംഭിച്ച അത്യധികം വിജയകരമായ ഈ നീക്കം അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് വിപുലമായി വിഭാവനംചെയ്ത ഒരു പുതിയ വായ്പാസംരംഭത്തിലേർപ്പെടാൻ അടിസ്ഥാനപ്രചോദനം നല്കി. 1959ലും 1960 ആദ്യവും നടത്തപ്പെട്ട കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ നിരവധി ഡയറക്ടർബോർഡുയോഗങ്ങളിൽ ഈ സംരംഭം മൂർത്തരൂപം കൈക്കൊള്ളാനാരംഭിച്ചു.

പരസ്പരനിക്ഷേപനിധികൾ ചെറുകിട നിക്ഷേപകനു ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ജനസമ്മതിയുള്ളതും ഏറ്റവും വേഗം വളരുന്നതുമായ ഒരു ഉപാധിയാണെന്നു് ഇതിനകം സ്വയം തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു സാധാരണ കുടുംബത്തിനോ, അല്ലെങ്കിൽ ചെറുകിട ബിസിനസ്സ്ഥാപനത്തിനോ സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങൾ പരമാവധി ഭദ്രമായി വിവിധ ഈടുപത്രങ്ങളിൽ ഒരേസമയത്തു നിക്ഷേപിക്കാൻ ഈ നിധികൾ സൌകര്യം നല്കിയിരുന്നു. കൂടാതെ, പരസ്പരനിക്ഷേപനിധികൾ എല്ലാ പ്രധാനവശങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും യഥാർത്ഥ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമാണ്.

ഈ നിലയിൽ രാഷ്ട്രത്തിലെ അനേകം സഹകരണബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഒരു പരസ്പരനിക്ഷേപനിധി സംഘടിപ്പിച്ചുകൂടാ? കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ ഡയറക്ടർമാർ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യമാണിത്. സമൃദ്ധമുള്ളതും വൈവിധ്യമാർന്നതും പൂർണ്ണമായി ഗുണമുള്ളതുമായ നിധിയെന്നനിലയിൽ അതു് ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളതെ? അങ്ങിനെ നിധി ഏറ്റെടുത്തുന്നപക്ഷം, മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളിൽ ഒരുപക്ഷേ, പങ്കുഭാഗം തുടച്ചയായി പ്രതിഫലംനല്കുന്ന നിക്ഷേപങ്ങളെന്നനിലയിൽ ഉത്തമങ്ങളായികാണപ്പെടുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈടുപത്രങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ കഴിയും. വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്നതിനുപുറമെ, വളർച്ചയുണ്ടാക്കാനും മൂലധനനേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാനുംകൂടി കഴിവുള്ള സഹകരണബിസിനസ്

(സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളല്ല) സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പൊതു മൂലധനശേഖരികളിൽ ബാക്കി പകുതി നിക്ഷേപിക്കാം. കായ്ക്ഷമമായും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായും നടത്തപ്പെടുന്ന (തീച്ചയായും അതങ്ങിനെ നടത്തപ്പെടണം) അത്തരം ഒരു പരസ്പരനിക്ഷേപനിധിക്ക് ആകർഷണമെങ്കിലും സുദൃഢവും ആകർഷകവുമായ നിക്ഷേപസൌകര്യം പ്രദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയും. പ്രത്യേകിച്ചും, ഇതുവരെ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽമാത്രം മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടായിരുന്ന സഹകരണാംഗങ്ങളിൽനിന്ന് അവരുടെ മൊത്തം മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളുടെ വളരെ ഉയർന്ന ഒരു ശതമാനം ആകർഷിക്കാൻ പരസ്പരനിക്ഷേപനിധിക്കു കഴിയും. അനേകം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടേതിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പത്രങ്ങളിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു പരസ്പരനിക്ഷേപനിധിവഴി സഹകരണാംഗങ്ങൾക്കു സൌകര്യമുണ്ടാകും. തങ്ങളുടെ മൊത്തം മൂലധനത്തിന്റെ രണ്ടോ മൂന്നോ ശതമാനത്തിൽകൂടുതൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള സഹകരണാംഗങ്ങളായ കുടുംബങ്ങളും ഇതുവരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനത്ത് പരസ്പരനിക്ഷേപനിധിക്ക് എന്തുകൊണ്ട് അത്തരം കുടുംബങ്ങളുടെ 40–50 ശതമാനം മൂലധനത്തെയും ആകർഷിച്ചുകൂടാ?

ഈ പൊതുചിന്താഗതിതന്നെ സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മിച്ചസംഖ്യകളുടെ നിക്ഷേപത്തിനും ബാധകമാണ്. ഈ മിച്ചങ്ങളുടെ ചില ഭാഗങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രബലരായ പ്രതിയോഗികളുടെ കീശയിലേയ്ക്കാണെത്തിയിരുന്നത്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിക്ഷേപം നടത്തുന്നതിനു ന്യായമായും പ്രാധാന്യംനല്കുന്ന ഒരു പരസ്പരനിക്ഷേപനിധി വിജയകരമാക്കിത്തീർക്കുകയും നല്ല പ്രശസ്തി സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, ജനങ്ങളുടേതായ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ളതന്നെയുള്ള ജനങ്ങളുടേതായ പണത്തിന്റെ ആ മിച്ചങ്ങളെ കൂടുതൽ വലിയ ഒരു ശേഖരത്തിലേയ്ക്കാകർഷിച്ചെടുത്ത് ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി ഒന്നിനുപകരം രണ്ടുതവണ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൂടെ?

കൂടാതെ, ലീഗിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡംഗങ്ങളും ഉപദേഷ്ടാക്കളും മുമ്പ് വിഭാവനംചെയ്യാൻപോലും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നവിധം വളരെ ഉയർന്നതോതിൽ മൂലധനത്തിനു ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കാണുകയുണ്ടായി. താഴ്ന്ന—ഇടത്തരം വരുമാനവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെടുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്ക്

ഗവൺമെന്റിൽനിന്നു സഹായധനമില്ലാതെ വസതികൾ നിർമ്മിക്കുക യെന്ന ആവശ്യത്തിനു് ഒരു പ്രധാന പരിഹാരമെന്നനിലയിൽ ന്യൂ യോർക്കിലെമാതൃകാ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കു് നല്ല അംഗീകാരം ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളനിലയ്ക്കു് ആ ഒരു പ്രദേശത്തുതന്നെ ജനങ്ങൾക്കും സമൂഹങ്ങൾക്കും മികച്ച നേട്ടങ്ങളുണ്ടാകത്തക്കവിധം കോടിക്കണക്കിനു ഡോളർ വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയും. ഉയർന്നവരു ന്ന ചികിത്സച്ചിലവുകളുടെ പ്രശ്നം. നേരിടുന്നതിനും സമഗ്രമായ മേത്തരം ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുള്ള ചിലവുകൾ സാധാരണകുടുംബത്തി നു താങ്ങാവുന്ന നിലവാരത്തിലേക്കു് ലഘൂകരിക്കുന്നതിനുമുള്ള കഴിവു് ചില സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികൾ ആരേയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താ വുന്നതരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിലവിലുള്ളവയും പുതിയവയു മായ ഇത്തരം പദ്ധതികൾക്കു് ആവശ്യമായ സൌകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ട ത്തുന്നതിനു് മൂലധനംനൽകുന്നതിലും വളരെ വലിയതുകകൾ പ്രയോജ നകരമായി വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. കഴിഞ്ഞദശകത്തിൽ വളരെ വിജയകരമായ ഉപഭോക്തൃസഹകരണഷോപ്പിങ്കേന്ദ്രങ്ങൾ ഉയർന്നു വാകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. രാജ്യത്തിലെ ചരക്കുവിതരണരംഗത്തു് ദശ ലക്ഷക്കണക്കിനു പുതിയകുടുംബങ്ങൾക്കു് ഉടമസ്ഥതനല്കുന്നതിനും ഈ അതിപ്രധാനരംഗത്തു് കൃത്യക നിലവിൽവരാനുള്ള പ്രവണതയെ ചെറുത്തുതോല്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ ഉപഭോക്തൃഉട മസ്ഥത സത്വരമായി വികസിപ്പിക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞി രുന്നു.

പക്ഷേ, നിലവിലുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നല്ലമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതിലും വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു ഈവക വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള മൂലധനം.

അമേരിക്കൻകർഷകരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു, ഒരു പക്ഷേ, മറെറല്ലാറിനേക്കാളും അടിയന്തിരപ്രാധാന്യം. അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിന്റെ സാങ്കേതികകാര്യക്ഷമതയിലും ഉൽപ്പാദനക്ഷ മതയിലും തികച്ചും വിപ്ലവകരമായ വർദ്ധനവുണ്ടായിട്ടുകൂടി (അഥവാ, അങ്ങിനെ വർദ്ധനവുണ്ടായതുകൊണ്ടാണോ) അവരുടെ വരുമാനം ക്രമ മായി ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിനു്, വാസ്തവംപറഞ്ഞാൽ, ഒന്നൊഴികെ മറെറാരു പരിഹാരവും യഥാർത്ഥത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെ ട്ടിരുന്നില്ല. കർഷകോടമസ്ഥതയിലുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിന്റെ വലിപ്പവും വ്യാപ്തിയും കുറയ്ക്കുമായി വികസിപ്പിക്ക

ന്നതിലായിരുന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഏകപരിഹാരം. അതുവഴി കർഷകർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരുന്ന സാമ്പത്തികമായി വിലപേശാനുള്ള കഴിവ് വീണ്ടെടുക്കാൻകഴിയും. മുമ്പ് കൃഷിവ്യവസായത്തിൽനിന്നും പണമുണ്ടാക്കിയിരുന്ന ചില വ്യവസായങ്ങളുടെ അതുന്തം ലാഭകരമായ സമ്പാദ്യങ്ങളിലൊരുഭാഗം കാർഷികവരുമാനത്തിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ കർഷകനു കഴിയും. സഹകരണ കർഷകോടമസ്ഥതയിൽകീഴിലുള്ള വ്യാവസായികഏകീകരണം സ്വന്തം കാലിത്തീറ്റബിസിനസ്സിന്റെ വളച്ചുമാത്രംതേടുന്ന സ്വകാര്യവാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകീഴിൽ കർഷകരെ ഏകീകരിക്കുന്നതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.

അതുകൊണ്ട് 1959 ഒടുവിൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡ് ഒരു പരസ്പരനിക്ഷേപനിധി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആഭിമുഖ്യംനല്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഏതുസമയത്തും ഓഹരികൾ വാങ്ങുന്നതും നിധിയുടെ മൂലധനനിക്ഷേപത്തിനു് അതുസമയത്തുണ്ടാകുന്ന ആസ്തിവിലയനുസരിച്ചു് ഏതുസമയത്തും നിധിക്കുതന്നെ മടക്കിവിൽക്കാവുന്നതുമായ "ഇരുവശവും തുറന്ന" ഒരു നിധിയായിരിക്കണമതെന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. നിക്ഷേപത്തിൽ പകുതി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈടുപത്രങ്ങളിലും ക്രമമായി നേട്ടങ്ങൾനല്കുന്ന മറ്റു ഈടുപത്രങ്ങളിലും, ബാക്കി പകുതി മറ്റുതരം ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂലധനോഹരികളിലുമായി സമതുക്കമുള്ള ഒരു നിധിയായിരിക്കണമതു്. നിക്ഷേപങ്ങളിൽ വൈവിധ്യവും നിധിയിലുണ്ടായിരിക്കണം. അതായതു്, അതിന്റെ ആസ്തികളിൽ അഞ്ചുശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു കമ്പനിയിൽ ഒരവസരത്തിലുണ്ടായിരിക്കരുതു്.

പരസ്പരനിക്ഷേപനിധി നടത്തുന്നതിനു് ഒരു സ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നതാണു്. ഓഹരിപത്രങ്ങൾക്കു് ഉത്തരവാദംചെയ്യുകയും നിക്ഷേപങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടംനടത്തുകയും ചെയ്യാനുള്ള ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഏതു സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനത്തിനും പങ്കെടുക്കാവുന്നവിധം വാതിൽ മലക്കെ തുറന്നിടപ്പെട്ട. ലീഗിൽപെടാത്ത നിരവധിരംഗങ്ങളും ഈ സ്ഥാപനത്തിലേക്കുള്ള നിക്ഷേപങ്ങളുമായി ആ വാതിലിലൂടെ പ്രവേശിക്കുകയുംചെയ്തു.

സഹകരണവായ്പയുടെ (ജനങ്ങളുടെപണം ജനങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിനും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി) രംഗത്തു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ നൂതനസംരംഭത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെന്തായിരിക്കുമെന്നു് ഇനി

യും പറയാറായിട്ടില്ല. പക്ഷെ, ഒരു പുതിയതരം ഭരണതന്ത്രജ്ഞത അമേരിക്കൻ സഹകരണബിസിനസ്നേതാക്കൾക്കിടയിൽ ഇന്നു് പ്രവർത്തനത്തിലുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ, ലോകമാകെ ജനാധിപത്യത്തിനു് നേരിട്ടേക്കാവുന്ന പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ ജനങ്ങളുടെപണം, ജനങ്ങളുടെവായ്പ, ജനങ്ങളുടെ മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളും എന്നിവയുടെ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽതന്നെ നിർത്താനും ജനങ്ങളുടെഗ്രഹണത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാനുംകഴിയുമെന്നു് ലിഖിതചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി തെളിയിക്കാൻ സഹകരണരീതിയും തത്വങ്ങളും അമേരിക്കൻജനതയുടെ ഒരു വിഭാഗത്തിനു സഹായകമാവുമെന്നു് ആശിക്കാൻ അതുവകനൽകുന്നുണ്ടു്.

"ജനങ്ങളുടെവായ്പ എങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു—അഥവാ, ഒരുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു; ജനങ്ങളുടെവായ്പ എങ്ങിനെ ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സജീവ ഉപകരണമാക്കപ്പെടുന്നു—അഥവാ, വായ്പയുടെ ഉടമസ്ഥരായ അതേജനങ്ങളെതന്നെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ഉപാധിയാക്കപ്പെടുന്നു" എന്നതിനെക്കുറിച്ചാണു് ഈ അദ്ധ്യായമെന്നു് ആരംഭത്തിൽതന്നെ പറയുകയുണ്ടായി.

അദ്ധ്യായം അവസാനിക്കാനിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ പൊതുവിഷയത്തിലേക്കുതന്നെ നാം മടങ്ങിപ്പോകണം.

ഈ അധ്യായത്തിൽ നാം ചർച്ചചെയ്ത എല്ലാ സഹകരണധനവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും, തീർച്ചയായും, നമ്മുടെരാജ്യത്തെ നാണയസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പൊതുചട്ടക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണു്. ആ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ചിലപ്രത്യേകതകളും അപകടങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാവശ്യമാണു്. കാരണം, ജനങ്ങൾതന്നെ സ്വന്തം മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളേയും സ്വന്തം വായ്പകളുടെ ഉപയോഗത്തേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ അതിയായപ്രാധാന്യത്തെ അവ ഊന്നിയുറപ്പിക്കുകയുമെചെയ്യുന്നതു്. സഹകരണധനവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് സുപ്രധാനമായ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുകൂടി, ഇത്തരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണംസ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരാരംഭംമാത്രമെ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ.

നമ്മുടെ സാമ്പത്തികക്ഷേമത്തെയത്രയും കടങ്ങളുടെ വർദ്ധനയെ ആശ്രയിപ്പിക്കുന്നതാണു് നിലവിലുള്ള നമ്മുടെ നാണയസമ്പ്രദായം. കടം വികസിപ്പിക്കുന്നതുവഴിമാത്രമെ പര്യാപ്തമായ സാമ്പത്തികവളർച്ചയും പരമാവധി തൊഴിലിന്നും ആവശ്യമുള്ള പണം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. വായ്പകൾ നല്ലസ്പോൾ, സമ്പാദ്യനിക്ഷേപങ്ങളിൽനിന്നല്ലാതെ മൂല

ധനസ്ഥിതി നടത്തുമ്പോൾപോലും, രാജ്യത്തിലെ സഹകാര്യ വാണിജ്യബാങ്കുകളാണ് നമ്മുടെ പണമത്രയും നിർമ്മിച്ചുവിടുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായും ഒരു പൊതുപ്രവർത്തനമായ നാണയസൃഷ്ടി സഹകാര്യത്താല്പര്യക്കാർക്ക് വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ആശ്ചര്യകരവും, തീവ്രയായും ഒട്ടൊക്കെ അവ്യവസ്ഥാപിതവുമായ ഈ നാണയസമ്പ്രദായം ഭാഗിക റിസർവ്വ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഫലമത്രെ. ഈ ഭാഗിക റിസർവ്വ് സമ്പ്രദായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് നമ്മുടെ വാണിജ്യബാങ്കിംഗ് സമ്പ്രദായം പ്രവർത്തിക്കുന്നതും. ഭാഗിക റിസർവ്വ് സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച്, വായ്പ കൊടുക്കാനും നിക്ഷേപം നടത്താനും അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തുകയുടെ ഒരുഭാഗംമാത്രമേ ബാങ്കുകൾ കൈയിരിപ്പായോ ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബാങ്കിലോ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായുള്ളൂ. വായ്പനല്കുന്നതിനും നിക്ഷേപം നടത്തുന്നതിനും ബാങ്കുകളുപയോഗിക്കുന്ന വായ്പയുടെ ബാക്കിഭാഗമത്രയും കണക്കുപുസ്തകങ്ങളിൽ സംഖ്യകളെഴുതിച്ചേർത്ത് അവ, "ശരിക്കും പടച്ചുണ്ടാക്കുക"തന്നെയാണ്. ബാങ്കുകൾ ശേഖരമായി സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കേണ്ട സംഖ്യ (സാധാരണയായി 20 ശതമാനത്തിൽ കവിയുമാത്രം) ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബാങ്ക് നിജപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട്, ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ തിരിച്ചുനല്കാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥമായ നിക്ഷേപവായ്പകൾ (ഡിമാണ്ട് ഡെപ്പോസിറ്റ് ക്രെഡിറ്റ്) മിക്കവാറും ഇഷ്ടംപോലെ പടച്ചുണ്ടാക്കാവുന്നതും പലിശയ്ക്കുള്ള കടമായി പുറത്തിറക്കാവുന്നതുമാണ്. വായ്പയുടെ 20 ശതമാനംമാത്രമേ ശേഖരമായി സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കേണ്ടതുള്ളുവെന്നതുകൊണ്ട്, കൈയിരിപ്പായോ ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബാങ്കുകളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ നിക്ഷേപമായി കാണിക്കുന്നതോ ആയ സംഖ്യയുടെ ഏതാണ്ട് അഞ്ചിരട്ടിയോളം ഡോളർ പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചെക്കുപുസ്തകപ്പണമായി കടംനല്കാൻ ബാങ്കുകൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ, ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ ബോണ്ടുകൾ ബാങ്കുകൾ വാങ്ങുമ്പോൾ അവ ചെയ്യുന്നത് ഗവണ്മെണ്ടിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും വായ്പ (പണം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള അധികാരം) ഉപയോഗിക്കുകയത്രെ. ബോണ്ടുകളിന്മേൽ ബാങ്കുകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പലിശകൾ ഫലത്തിൽ രാഷ്ട്രം ബാങ്കുകൾക്കനല്കുന്ന സഹായധനമാണ്. സ്വന്തം വായ്പയിന്മേൽ ഗവണ്മെണ്ട് പലിശനല്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

1951-ൽ ദേശീയകടത്തിന്മേലുള്ള പലിശ ഏതാണ്ട് 566 കോടി ഡോളറായിരുന്നു. പ്രധാനമായുംവർദ്ധിച്ച പലിശനിരക്കുകളുടെ ഫലമായി അത് 1959-ൽ 900 കോടി ഡോളറായിരുന്നു.

പണംസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രം സ്വയമേവ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ അധികാരം വീണ്ടും രാഷ്ട്രം സ്വയം ഉപയോഗിക്കരുതെന്നാണ് വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ചുരുങ്ങിയത് ഒരിയ്ക്കലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുമില്ല. ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബാങ്കുകളും പുതിയ റിസർവ്വ് ബാങ്ക് വായ്പകളും സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴുമാത്രമാണ് അങ്ങിനെ അധികാരമുപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും സമീപത്തുവരെ നാമെപ്പോഴെങ്കിലുമെത്തുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബാങ്കുകളും ബാങ്കിംഗ് സമ്പ്രദായത്തിലുൾപ്പെടുന്ന സ്വകാര്യബാങ്കുകളുടെ പരിപൂർണ്ണ ഉടമസ്ഥതയിലാണെങ്കിലും, കോൺഗ്രസ്സിലൂടെയും ഭരണനിർവ്വഹണവിഭാഗത്തിലൂടെയും ചെലുത്തുന്ന ഒരളവു പൊതുനിയന്ത്രണത്തിനു് അവ വിധേയമാണ്. പണംസൃഷ്ടിക്കുന്നതും നിയന്ത്രിക്കുന്നതും അടിസ്ഥാനപരമായി ഗവൺമെണ്ടിനേറ്റതായ ഒരു പൊതുപ്രവർത്തനമാണ്. അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ തങ്ങൾ നടത്തുന്നതെന്നു് ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബോർഡും റിസർവ്വ് ബാങ്കുകളും സ്വയം അംഗീകരിക്കുന്നകാലത്തോളം, സ്ഥിരമായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കടത്തിന്റെ വിട്ടുമാറാത്തപ്രശ്നം നിലനിൽക്കുമെന്നതൊഴിച്ചാൽ, റിസർവ്വ് സമ്പ്രദായം സാമാന്യം നല്ല നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

പക്ഷെ അങ്ങിനെ സാദ്ധ്യതയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ റിസർവ്വ് സമ്പ്രദായം സ്വകാര്യധനവ്യവസ്ഥാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തിനല്ലാതെ, പൊതുതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഫെഡറൽ റിസർവ്വ് ബോർഡ് എതാണ്ടിങ്ങനെചെയ്യുന്നതിന്റെ സമീപമെത്തിയ സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളും വേണ്ടത്രയുണ്ടായിട്ടില്ല.

നിലവിലുള്ള വായ്പാ–പണ സമ്പ്രദായത്തിൽ നാം പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നകാലത്തോളം സാമ്പത്തികവളർച്ചയ്ക്ക് പര്യാപ്തമായൊരു നിരക്കും സാമാന്യം വിലസ്ഥിരതയോടുകൂടി പരമാവധി ഉയർന്ന തൊഴിൽനിലവാരവും എങ്ങിനെ ഉറപ്പുവരുത്താൻ കഴിയുമെന്നുകാണാൻ പ്രയാസമാണ്. വർദ്ധിക്കുന്നകടത്തോടുകൂടിമാത്രമെ വേണ്ടത്രയുംപണം ഉണ്ടാക്കാനോ സാമ്പത്തികവളർച്ച സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കാനോ കഴിയുകയുള്ളു. ഈ പ്രക്രിയയിൽസൃഷ്ടിയ്ക്കപ്പെടുന്ന കൃത്രിമപണം കടം ലഘൂകരിക്കുകയെന്ന ലളിതമായ പ്രക്രിയവഴി പെട്ടെന്നു അപ്രത്യക്ഷമാകാവുന്നതാണ്. ഇതിനിടയിൽ അമേരിക്കൻഗവൺമെണ്ട് സ്വന്തംവായ്പയിന്മേൽ പലിശകൊടുക്കാൻ സ്വയം നിർബന്ധിതമായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിക്ക് എന്തെങ്കിലും മാറ്റംവരുത്തേണ്ട കാലമായിരിക്കുന്നു.

സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ ഉൽപാദനക്ഷീവിന്റെ വികസനത്തെ ഉറപ്പാക്കൊള്ളാനും സാമാന്യം വിലസ്ഥിരത നിലനിർത്താനും ആവശ്യമായേടത്തോളം — ആവശ്യമായേടത്തോളംമാത്രം — പുതിയപണം, സ്വതന്ത്രനടപടികൾവഴിയും സ്വതന്ത്രബാദ്ധ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കാതെയും, യുക്തമായസന്ദർഭങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് അമേരിക്കൻഗവൺമേണ്ട് ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കണം.

പണംസൃഷ്ടിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ ഗവൺമേണ്ടിനുള്ള ശരിയായ ചുമതല അതേറ്റെടുക്കുന്നപക്ഷം അതനുസരിച്ച് സ്വകാര്യവാണിജ്യ ബാങ്കുകളുടെ പണംസൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം കുറച്ചെയ്യേണ്ടതായിവരും. പക്ഷെ ഇത്, ബാങ്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാൻബാദ്ധ്യസ്ഥമായ റിസർവ്ഫണ്ടിന്റെ അനുപാതം ക്രമമായിവർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുവഴി, എളുപ്പം നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതുമാത്രമാണ്.

ശാസ്ത്രീയമായ അത്തരമൊരു നാണയസമ്പ്രദായത്തിനുകീഴിൽ നിലവിലുള്ള നമ്മുടെ ദേശീയകടത്തിന്റെ ഭീമമായഭാരം ക്രമേണ കുറച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു സാദ്ധ്യമായിത്തീരും. നാണ്യവീർപ്പും നാണ്യച്ചുരുക്കവും ഫലപ്രദമായി ഒഴിവാക്കാനും കഴിയും. തീർച്ചയായും, രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളാണിവ. അക്കാരണത്താൽ അവ ഈപുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദനവിഷയങ്ങളിൽപെടുന്നുമില്ല. എന്നാൽ, പൌരന്മാരെന്നനിലയിൽ, ഇവയുടെകാര്യത്തിൽ നമുക്ക് അഗാധമായ താല്പര്യമുണ്ടുതാനും.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

ഉപഭോക്താക്കളുടെ സംഘടിത ക്രയശക്തി

ഈ പുസ്തകത്തിൽ നാം ഇതിനകം ചർച്ചചെയ്ത ഓരോതരം സഹകരണസമാരംഭവും ഉപഭോക്താക്കളുടെയോ 'ഉപയോക്താ'ക്കളുടെയോ ഒരു സഹകരണസംഘമാണു്. ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളതും അവർ വാങ്ങുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ ഏതെങ്കിലുംതരം ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും അവ നല്ലനിലവെന്നതുകൊണ്ടു് അവയെല്ലാംതന്നെ ബിസിനസ്സ്രംഗത്തുള്ളവയത്രെ. കർഷകരുടെ വിപണനസഹകരണസംഘങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇതുതന്നെ പറയാം. സ്വന്തം കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നതിനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും ക്രമാനുസൃതം അവ വില്ക്കുന്നതിനു് ഒരു വിപണനമദ്ധ്യമും കർഷകർക്കാവശ്യമാണു്. വിപണനസഹകരണസംഘങ്ങളും ഈ സേവനങ്ങളും നല്കുകയും കർഷകർ പ്രസ്തുതസേവനങ്ങളാഗ്രഹിച്ചു് ഉപയോഗിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

വാക്കുകൾ അല്പം വളച്ചുകെട്ടുകയാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും, ഇതു് പരമാർത്ഥമായി കാണുന്ന ഒരേവിഭാഗം വിപണനസഹകരണസംഘങ്ങളേതുമാത്രമാണു്. ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ ആവശ്യമുള്ളവരും അതു് ഉപയോഗിക്കുന്നവരുമായ ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു് ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ നല്കുന്നതിനാണു് സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഭവനസൌകര്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഉപഭോക്താക്കളാണു് ഭവനനിർമ്മാണ സഹകരണസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതും അവയുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുന്നതും. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നതു് ഗ്രാമീണജനങ്ങൾക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കാറാക്കുന്നതിനാണു്. ഈ സംഘങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഇവരിൽ പലരും ഇപ്പോഴും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉപഭോക്താക്കളേ ആകുമായിരുന്നില്ല. കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങൾ കായ്ക്ഷമതയോടെ നട

ത്തുന്നതിനും കഷ്കർ വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ട കാഷ്കോപകരണങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസംഘങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ കാഷ്കോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ. അംഗങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനും കടങ്ങളും വായ്പകളും നല്കുന്ന ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണ് വയ്യയൂണിയനുകൾ. സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങളിന്മേൽ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണം അനുസ്യൂതം നിലനിർത്താൻ ഇൻഷുറൻസ് സേവനങ്ങളാർജ്ജിക്കുന്നവർക്കു കഴിവുണ്ടാക്കുകയാണ് സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളുടെ ലക്ഷ്യം. ''ഫാം ക്രെഡിറ്റ് സിസ്റ്റ''ത്തിന്റെ വിവിധഘടകങ്ങളും നല്കുന്ന വായ്പസേവനങ്ങളും കഷ്കരാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. പെട്രോളിയം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ചും അവരുടെതന്നെ ഉടമസ്ഥതയിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന വയത്രെ. ഉപഭോക്താക്കൾ ട്രാക്ടർ പ്രവർത്തനത്തിനും പെട്രോളിയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളും ധാരാളം ആവശ്യമുള്ള കഷ്കരോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മോട്ടോർവാഹനംമാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന നഗരവാസികളോ ആയിരിക്കാം. സ്വതന്ത്ര ചില്ലറവ്യാപാരികളും ഉടമസ്ഥരായിട്ടുള്ള മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുംപോലും അവയുടെ അംഗങ്ങൾക്ക് ചരക്കുകളും കയ്യിരിപ്പുവെയ്ക്കുന്നതിനു സൌകര്യപ്പെടുത്തുകയും ഇതരമൊത്തവ്യാപാരസേവനങ്ങളും നല്കുകയുംചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ ബിസിനസ് നടക്കുന്നതനുസരിച്ചാണ് കയ്യിരുപ്പുചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ചില്ലറവ്യാപാരികളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

അതുകൊണ്ട്, ഈ അദ്ധ്യായത്തെ ''ഉപഭോക്തൃ'' സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതുമാത്രമായ അദ്ധ്യായമെന്നു വിളിച്ചുകൂടാ. മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളവയായിരുന്നതുപോലെമാത്രമേ ഇതും കണക്കാക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

പക്ഷേ, ''ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനം'' എന്നു പറയുമ്പോൾ മിക്കപേരുടെയും ധാരണയിൽ ഉദിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ അദ്ധ്യായം. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളും ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രങ്ങളുമാണിവ.

ഒരുതരത്തിൽ യുക്തിശൂന്യതയൊന്നും ഇതിലില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരു ശരാശരി കുടുംബം അതിന്റെ വരുമാനത്തിൽ

നാല്പതുശതമാനത്തോളം ഭക്ഷണാവശ്യങ്ങൾക്കാണു ചിലവാക്കുന്നതു്. ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും മികച്ച ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുനില്ക്കുന്നതു് ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറിനുചുറ്റുമാണു്. ഖനിയെണ്ണ, ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ, സമ്പാദ്യങ്ങൾ, വായ്പയുടങ്ങി ഏതിനം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതായാലും ശരി, ഉപഭോക്താക്കളെന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഒട്ടൊക്കെ ഫലം ഉളവാകുന്നുണ്ടു്.

പ്രമുഖ ഉപഭോഗാവശ്യങ്ങൾ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയും ചിലവേറിയ സാധനങ്ങൾ വിക്രയംചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത ഉപഭോക്താക്കളായ ജനങ്ങളിലായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമ്പോൾമാത്രമേ സഹകരണസമാരംഭത്തിന്റെ മുഴുവൻ സാധീനവും ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഫലപ്രദമാവുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മാത്രമാണു് "ഉപഭോക്താക്കളുടെ മൻഗണന" യ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങുക. സുസംഘടിതരായ ഉൽപ്പാദകരുടെ ഭീമമായ ശക്തിയെ എതിരിടാൻ കഴിവുള്ള സമാഗതാർഹമായ ഒരു പ്രതിശക്തിയെന്നനിലയിൽ ഉപഭോക്തൃതാൽപര്യം സ്വയം ഉറച്ചുനില്ക്കാനും സുരക്ഷിതമാകാനും കഴിവാർജ്ജിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതും അപ്പോൾ മാത്രമത്രെ.

ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്കാൻഡിനേവ്യ, സ്വിറ്റ്സർലാണ്ടു്, ആസ്ട്രിയ എന്നിവ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടു്, പശ്ചിമജർമ്മനി, ഹോളണ്ടു് എന്നീ രാജ്യങ്ങളും മറ്റു ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. സ്വീഡനിൽ ചരക്കുൽപ്പാദനത്തിന്റെ നാലുശതമാനത്തോളവും മൊത്തം ദേശീയവ്യാപാരത്തിന്റെ പതിനേഴുശതമാനത്തോളവും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. ക്ഷുദ്രാനുഭവമാത്രം നോക്കിയാൽ ജനങ്ങളൊട്ടാകെ വാങ്ങുന്നതിന്റെ മുപ്പതുശതമാനത്തിലുപരിയും സഹകരണസ്റ്റോറുകളിൽനിന്നത്രെ. ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കടകളും മിക്കവാറും ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ വ്യാപാരംമാത്രമാണു നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഉപഭോക്താക്കളുടെ മുഖ്യതാൽപര്യം അവരുടെതന്നെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥതയിലാണു് ഏറിയതും സംഘടിതമായിരുന്നതു്. ഈ അടിത്തറയിന്മേൽ ഗാർഹികാവശ്യങ്ങളും, വസ്ത്രങ്ങളും, ഉപകരണങ്ങളും തുടങ്ങിയ ഉപഭോഗസാധനങ്ങളും നല്കുകയെന്ന കൂടുതൽ വിപുലമായ ബിസിനസ് പടുത്തുയർത്തുക

യാണുണ്ടായതു്. ഇതിൽനിന്നു്, തികച്ചും യുക്തിപൂർണ്ണമായ കാരണങ്ങളാൽ ഉൽപ്പാദനപ്രക്രിയയും ആരംഭിച്ചു.

ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തു് സ്വീഡനിൽ പ്രബലമായരീതിയിൽ കൃത്തകസമ്പ്രദായം ബിസിനസ്രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നു. വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾ, പാദരക്ഷ, ധാന്യമാവുകൾ എന്നിവ കൃത്തകസമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്ന രംഗങ്ങളാണു്. ഈ ബിസിനസ്സുകളിൽ ഇന്നു കൃത്തകാധിപത്യം ഇല്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. "ട്രസ്റ്റ് തകർപ്പൻ" നടവടികളുമായി രംഗപ്രവേശംചെയ്തതല്ല ഇതിനു കാരണം. വാസ്തവത്തിൽ, സ്വീഡനിൽ ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമങ്ങൾ ഇല്ലതന്നെ.

അവ ആവശ്യവുമില്ല. കാരണം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൊത്തംചരക്കുൽപ്പാദനത്തിൽ നാലുശതമാനം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്; ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണെന്നും ആവശ്യമാണെന്നുംവന്നാൽ 44 ശതമാനം നിർവ്വഹിക്കാനും അവയ്ക്കു കഴിയും.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉൽപാദനം മിക്കവാറും നിർവ്വഹിക്കുന്നതു് "കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ഫോർബണ്ടറേ" എന്ന സ്ഥാപനമാണു്. സ്വീഡനിൽ ചില്ലറവ്യാപാരത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ദേശീയ മൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനമാണിതു്. "കെ. എഫ്." എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഈ സ്ഥാപനം ചരക്കുൽപാദനപ്രക്രിയയിൽ പ്രവേശിച്ചതു് പകൃതിയിലധികം സ്വീഡിഷ് ജനതയുടേയും ക്രയശക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗത്വത്തിലൂടെ സംഘടിതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടാണു്. സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഉപഭോക്താക്കളുടെ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കാണു്. കൃത്തകക്കമ്പനികളോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏറെക്കുറെ കൃത്തകസ്വഭാവമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളോ കല്പിച്ചുനിശ്ചയിക്കുന്നവയാണു് വിലകളെന്നതുകൊണ്ടു് ചില സാധനങ്ങൾക്കു് ഉപഭോക്താക്കൾ തീപ്പിടിച്ച വില കൊടുക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്നും വ്യക്തമായപ്പോൾ, അക്കാര്യത്തിലെന്തെങ്കിലുംചെയ്യാൻ "കെ. എഫ്." നേതാക്കൾ തീരുമാനിച്ചു.

എന്തുചെയ്യണമെന്നുള്ളതു് വ്യക്തമായിരുന്നു. കൃത്തകസ്ഥാപനങ്ങളുമായി മത്സരിക്കുകയാണാവശ്യം. അങ്ങിനെ മത്സരിക്കുന്ന പക്ഷം അവയുടെ ഉല്പന്നവിലനിരക്കുകൾ വിപണിയിലെ ആ മത്സരം വഴിയായിരിക്കും നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നതു്, കൃത്തകസ്ഥാപനങ്ങളുടെ

സേച്ഛാനുസൃതമായ തീരുമാനങ്ങളായിരിക്കുകയില്ല അതിനു നിദാനം. പ്രസ്തുത വ്യാപാരരംഗങ്ങളും കുത്തകസ്വഭാവമില്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അങ്ങിനെ, "കെ. എഫ്." വൈദ്യുതവിളക്കുകൾക്കുള്ള ഗോളകങ്ങൾനിർമ്മിക്കുന്ന ബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. തുടൻ അവയുടെ വിലനിരക്ക് 40 ശതമാനത്തോളം ഇടിയുകയുംചെയ്തു. "കെ. എഫ്." പിന്നീട് ഓവർഷൂസുകളുടെ ഉൽപ്പാദനമാരംഭിച്ചതു്. സ്വീഡനിലെ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങളിലൊന്നായ ഓവർഷൂസുകളും. "കെ. എഫ്." അവ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻതുടങ്ങിയതോടെ വിലനിരക്ക് നീതീകരിക്കാവുന്ന ഒരു നിലവാരത്തിലേക്ക് താഴ്ന്നു. ധാന്യമാവു് തുടങ്ങിയ മറേറതാനുംരംഗങ്ങളിലും ഇതുതന്നെ സംഭവിച്ചു.

ഇത്തരം കായ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകഴിയും. ശുദ്ധമൂലമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കുത്തകയെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ ഇതരബിസിനസ്സ്രൂപങ്ങൾ ധൈര്യപ്പെടാത്തപ്പോൾ, ധാരാളം അംഗബലമുണ്ടെങ്കിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അതിനുകഴിയുന്നതാണു്. അംഗബലം ധാരാളം ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ, ഉൽപ്പാദിതവസ്തുക്കൾക്ക് അതു് ഒരു ഉറച്ച വിപണിയായി നിലനിൽക്കുമെന്നാണു് അതിനു കാരണം.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടും സ്വീഡിഷ്സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ രാജ്യത്തിലെ മൊത്തം ചരക്കുൽപ്പാദനബിസിനസ്സിന്റെ നാലുശതമാനത്തിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നതെന്തുകൊണ്ടു്? ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ മുഴുവൻരാഷ്ട്രത്തിന്റേയും സാമ്പത്തികതാല്പര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് അതിൽകൂടുതൽ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ.

വേണ്ടിവന്നാൽ ജനങ്ങൾക്കു് സ്വയം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ സ്വന്തംഫാക്ടറികളിൽതന്നെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, അവരങ്ങനെചെയ്യുന്നപക്ഷം ഏററവും പ്രബല കുത്തകകളുമായിപ്പോലും വിജയകരമായി മത്സരിച്ചു് വിലനിരക്കുകൾ സാമാന്യനിലവാരത്തിലേക്കു് ഇറക്കിയെടുക്കാൻകഴിയുമെന്നും "കെ. എഫ്." തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇതുയും നിർവ്വഹിച്ചതിനുശേഷം, അന്യായമായ വിലനിരക്കുകൾ ഈടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന വ്യവസായികളിൽ സംഘടിത ഉപഭോക്താക്കളെക്കുറിച്ചു ഭീതിജനിപ്പിക്കുന്നതിനു് "കെ. എഫ്."ന്റെ ഡയ

റക്ടർബോർഡിനുചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നതു്, ഏതെങ്കിലും ഒരു പുതിയ ചരക്കു് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നവിഷയം ആലോചിക്കാൻ ഒരു യോഗം ചേർന്നു് ചരക്കുകൾ പരസ്യമാക്കുകമാത്രമാണു്.

ഏറ്റവും പ്രമുഖ ഉപഭോഗവസ്തുവായ ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി സ്വീഡിഷ് ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും വലിയ നഗരങ്ങളിലും ഭക്ഷ്യധാന്യസ്റ്റോറുകളുടെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉടമസ്ഥതയിൽ വിപുലമായി സംഘടിതമാണെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ഇങ്ങിനെ സാധിക്കുന്നതു്.

സ്വീഡനിലേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു് താല്പര്യജനകമായിരിക്കും. 1960–70 ദശകം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ സ്വീഡിഷ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സുശക്തമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സാമ്പത്തികമായി അൽപവികസിതരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ സ്വന്തം ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തിയെടുക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമെന്നനിലയിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വമേധയായുള്ള സംഭാവനകളായി ഭീമമായതുകകൾ അവ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വീഡിഷ് ജീവിതത്തിലും ചിന്തയിലും നയത്തിലും സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനം ഇതുപോലെ ശക്തിയായതോതിൽ മറെറാരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സ്വീഡനിലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ തന്റെ സംഘടന—കൊവാപ്പറേറീവു് ഫോർബണ്ടറേറ്—ഏതെങ്കിലുമവസരത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു് സ്വീഡിഷ് സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു നേതാവിനോടു് ഈ ലേഖകൻ ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം ആവേശപൂർവ്വം മറുപടിനല്കി. സഹകരണപ്രസ്ഥാനം സ്വീഡനിൽ രാഷ്ട്രീയരഹിതമാണു്. "എന്നാൽ", അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ തുടർന്നു പറഞ്ഞു, "ഒരു പൊതുനയപ്രശ്നം ഉയർന്നുവരുമ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങൾ സ്വന്തം ഗവേഷണവിഭാഗത്തെ ആ പ്രശ്നത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുകയും അതുസംബന്ധിച്ചു് ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ മുഴുവൻജനങ്ങളുടെയും താല്പര്യം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ട തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത്തരം റിപ്പോർട്ടുകൾക്കു് ഞങ്ങളുടെ ഗവർമ്മേണ്ടിൽ വലിയ സ്വാധീനമാണുള്ളതു്."

എന്നാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഹകരണപ്രസ്ഥാനമാകട്ടെ, രൂക്ഷമായ വിവാദങ്ങളും നീക്കുപോക്കില്ലാത്ത തീരുമാനങ്ങളുംമൂലം വിഘടിതമായിരുന്നു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നിലതെറ്റിക്കൊണ്ടാണിരുന്നതു്. മൊത്തം ബിസിനസ്സിൽ അവയുടെ ശതമാനത്തോതു് ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പൊതുനയരൂപീകരണത്തിൽ അവയ്ക്കു കായ്മായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നുമില്ല.

ഈ വ്യത്യാസത്തിന്നെന്താണു കാരണം? സ്വീഡിഷ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടതു് എങ്ങിനെയെന്നും എന്തുകാരണത്താലെന്നും നാം കാണുകയുണ്ടായി. കുത്തകകൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ഏതാനും ചരക്കുകളുടെ വിലക്കുറ്റതലിന്നുതിവരുത്താനാണു് സ്വീഡിഷ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചരക്കുനിർമ്മാണരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചതു്. വ്യക്തമായും, ഈ നടവടി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല, സ്വീഡനിലെ മുഴുവൻ ജനതയ്ക്കും ഗുണകരമായിരുന്നു. ഈ വീക്ഷണഗതി സ്വീഡനിലെ എല്ലാ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ''പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധി'' സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കു് ഉയർന്തോതിൽ നല്കുന്നതിനേക്കാം അംഗങ്ങളുടെയും മുഴുവൻ സ്വീഡിഷ് ജനതയുടെയും ഗുണത്തെ ലാക്കാക്കി രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താനാണു് അവ ആഗ്രഹിച്ചതു്.

സഹകരണവൃത്തങ്ങളിലറിയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ''സജീവവിലനയ''മാണിക്കാര്യത്തിലാവശ്യം. സാമ്പത്തികമായി നീതീകരിക്കപ്പെടാമെങ്കിൽമാത്രം, വിറ്റഴിയാവുന്ന അങ്ങാടിവിലനിരക്കുകളിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചരക്കുകൾ വില്ക്കുന്നുവെന്നാണിതിന്നർത്ഥം. എന്നാൽ ഭദ്രമായ സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതിലും ഉയർന്നവയാണു് വിലനിരക്കുകളെങ്കിൽ അവ നിരക്കുകൾ കുറവു ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ, അംഗങ്ങളുടെമാത്രം ഗുണത്തിന്നായി ''പ്രോത്സാഹകങ്ങളുള്ള പുനർവിതരണനിധികൾ'' ഉയർന്നതോതിൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുപകരം താഴ്ന്ന വിലനിരക്കുകളുടെ രൂപത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കും തങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനംനല്കുന്ന ഇതര ക്രേതാക്കൾക്കും വില്പനയുടെ ഘട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഗുണമാണു ചെയ്യുന്നതു്. മാത്രമല്ല, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈ നടപടി പ്രതിയോഗികളെ വിലനിരക്കുകൾ താഴ്ത്താൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ എല്ലാ സ്വീ

ഡിഷ്° ഉപഭോക്തൃക്കൾക്കും പൊതുവെ ഗുണം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതിനുവിപരീതമായ ഒരു നയമാണ്° ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ അനുവർത്തിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതു്. വിറ്റഴിപോകാവുന്ന മാക്കറ്റുവിലനിരക്കുകളിൽമാത്രം വില്പന നടത്തുകയെന്നതത്രെ പരമ്പരാഗതമായി ''റോഷ്°ഡേൽ'' വിലനയം. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കു° തിരികെലഭിക്കുന്ന ''പ്രോത്സാഹകമുള്ള പുനർവിതരണനിധി''യുടെ വലിപ്പത്തിനു° വലിയ പ്രാധാന്യമാണ്° നല്കപ്പെട്ടുന്നതു്. ഈ നിധിയിൽനിന്നുള്ള വിഹിതത്തെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ''ഡിവി'' എന്നാണ്° വിളിച്ചുവരുന്നതു്. വിക്രയംചെയ്യപ്പെടുന്ന വിവിധ സാധനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ലാഭം എത്രതന്നെ വലുതാണെങ്കിലും,ശരി, വിറ്റഴിയാവുന്ന വിലനിരക്കുകൾ നിശ്ചയിക്കാനും, അതനുസരിച്ചു° ''ഡിവി'' വർദ്ധിപ്പിക്കാനുമുള്ള ഒരു പ്രവണതയാണ്° ബ്രിട്ടീഷ്° സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ളതു്. തൽഫലമായി, സഹകരണസ°ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ലാഭവിഹിതത്തിലുള്ള പ്രബലമായ ഒരു താല്പര്യം വ്യക്തമായും വളർത്തപ്പെട്ടുന്നു. ഒട്ടാകെ ബ്രിട്ടീഷുസമ്പദ°വ്യവസ°ഥയുടെ വിലഘടനയിന്മേൽ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ°ഥാപനങ്ങളും ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം തുച്ഛമത്രെ. സ്വീഡനിലെപ്പോലെ സഹകരണപ്രസ°ഥാനം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടുകളും ''കായ്മമായ സ്വാധീനം'' ചെലുത്തുന്നുണ്ടെന്നു° ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പറയാൻകഴിയാത്തതു് ഒരുപക്ഷെ ഇക്കാരണത്താലായിരിക്കാം. സഹകരണസ°ഥാപനങ്ങളോടു° അംഗങ്ങൾക്കുള്ള കൂറു° ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്വീഡനിലുള്ളതിനേക്കാളും കുറവായിരിക്കുന്നതിനും, ഒരുപക്ഷെ, കാരണം ഇതുതന്നെയാണ്°. സ്വന്തം അംഗങ്ങളിൽനിന്നു° സജീവമായ ഒരു താല്പര്യവും അഗാധമായ കൂറും സ°ഥായിയായി ലഭിക്കാനുള്ള യോഗ്യത നേടുന്നതിനും അതാർജ്ജിക്കാനും സഹകരണസ°ഥാപനങ്ങളും വ്യക്തികളും പരസ്പരസഹായത്തിന്റെയും കൂടുതൽ വിപുലമായ ആശയം, ഒരുപക്ഷേ, യഥാർത്ഥമായും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതുണ്ടു°.

ഒരു ശരാശരി അമേരിക്കക്കാരനു° ഉപഭോക്തൃ സഹകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു° ഇപ്പോഴും തുച്ഛമത്രെ. അനേകരുടെ ശ്രദ്ധയാകഷ്ടിക്കുന്നതിനു° വളർന്നുവരുന്ന നഗരങ്ങളിൽ വേണ്ടിടത്തോളം സഹകരണസ്റ്റോറുകളും സൂപ്പർമാക്കറ്റുകളും ഇല്ലെന്നതാണു° ഇതിനു വ്യക്ത

മായ കാരണം. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമാണ്. അവിടങ്ങളിൽ പലതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അറിയപ്പെടുകയും അമേരിക്കൻ ഗ്രാമീണജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഭാഗങ്ങളായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

1950ൽ ആരംഭിച്ച ദശകത്തിലുയർന്നുവന്ന പ്രവണതകളും തുടർന്നു നിലനില്ക്കുന്നപക്ഷം സ്വന്തം ഗ്രാമീണസഹോദരങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ നഗരവാസികളായ അമേരിക്കക്കാരും ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാകുന്നകാലം ഏറെ വിദൂരമല്ല.

കാലസ്ഥിതിക്ക് അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുകയുംവേണം. കാരണം, ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ അമേരിക്കക്കാർക്ക് ഒരു വക്താവ് ആവശ്യമാണ്. ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രഗത്ഭരായ നിയമലംഘകർക്കെതിരെ, വിരളമായിമാത്രമാണ് നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന "നിയന്ത്രണ"ക്കമ്മീഷനുകളാകട്ടെ, 1950–1960 കാലഘട്ടം മുഴുവനും അവ നിയന്ത്രിക്കുമെന്നു കരുതിയിരുന്ന അതേ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളുടെതന്നെ പ്രതിനിധികളും നിറഞ്ഞവയായിരുന്നു.

ടെലിവിഷൻസ്ക്രീനുകളിലൂടെയുള്ള പ്രത്യക്ഷപ്രേരണകളും, റേഡിയോമുഖേനയുള്ള ആക്രോശനങ്ങളും, വർത്തമാനപത്രങ്ങളും മാസികകളുംവഴിയായ ആകർഷണങ്ങളും എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കീശയിന്മേലും മനസ്സമാധാനത്തിന്മേലും അനുഭവപ്പെടുന്ന സമഗ്രമായ ആക്രമണവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഉപഭോക്താക്കളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കാനുള്ള ഒരു വക്താവിന്റെ അഭാവം കൂടുതൽ മൂർദ്ധന്യമായ ഒരു പ്രശ്നംമാത്രമാണ്.

അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കാൻ സാമാന്യേന ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. ജീവിതത്തിലെ ദൈനംദിനജോലികളും, പ്രത്യേകിച്ചും ഗാർഹികജോലികളും നിർവ്വഹിക്കാനാവശ്യമായ സമയവും അദ്ധ്വാനവും ലഘൂകരിക്കുന്ന സാധനസാമഗ്രികളും വൻതോതിലുല്പാദിപ്പിക്കാനും, അതുവഴി കുടുംബബഡ്ജറ്റിന്റെ പരിധിയിൽ അവയ്ക്കുള്ള ചിലവുകളും ഒതുക്കാനും അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ വൻതോതിലുല്പാദനരീതി പൊതുകാര്യങ്ങളുടെയുമുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റുഭാഗങ്ങളിൽ വളരെയേറെ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്ന

തിന്നു്, ചരിത്രത്തിൽ മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം, സ്ത്രീകൾക്കു സമയം മിച്ചപ്പെട്ടതിക്കൊട്ടത്തിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു പരിഷ്കാരവും കൂടുതൽ അഗാധമായ ഒരു സാംസ്കാരിക–ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതവും ഇതേത്തുടർന്നു നേടാൻ കഴിയണം.

പക്ഷേ, ഏറ്റവും നവീനരീതിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുന്ന വീടുകൾപോലും പുസ്തകങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാനുള്ള സൌകര്യങ്ങളില്ലാത്തവയത്രെ!

സാധനങ്ങൾ വൻതോതിലുല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിലുണ്ടായിട്ടുള്ള 'പുരോഗതി'ക്കു് നിരുത്സാഹജനകമായ മറെറാരു വശംകൂടിയുണ്ടു്.

സർവ്വോപരി, നാം കടംവാങ്ങാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചെറിയ കടങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിവിധി കൂടുതൽ വലിയ കടം, അതും വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുനേരത്തിക്കുകയോ എന്തു പലിശനിരക്കാണു് നമ്മിൽനിന്നു് ഈടാക്കുന്നതെന്നു് തിട്ടപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാതെ, വാങ്ങുകയാണെന്നു് നാം ഉൽബോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. 1950–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഇതു് ഗുരുതരമായ ഒരവസ്ഥയിലെത്തിയിരുന്നു. തവണവായ്പകളിലൂടെ (ഉദാ: മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കുള്ള "ധനസഹായം") അതിക്രമമായ പലിശനിരക്കുകളാണു് പരോക്ഷമായി ഈടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് ഇത്തരം കൃത്രിമഏർപ്പാടുകളുൾക്കൊള്ളുന്ന യഥാർത്ഥ വാഷ്കിക പലിശനിരക്കുകൾ സത്യസന്ധമായി വെളിപ്പെടുത്താനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിയമനിർമ്മാണം ഇല്ലിനോയ് സെനറർ ഡൌഗ്ലാസ്സു് അവതരിപ്പിച്ചു് പാസ്സാക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചതു്. തൊഴിലാളികൾ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, വായ്പയൂണിയനുകൾ, വനിതാസംഘടനകൾ എന്നിവയിൽനിന്നും ശക്തിയായ പിന്തുണ ഈ നിയമനിർമ്മാണത്തിനു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, മീക്കുവാഹ വാണിജ്യതാല്പര്യക്കാർ അതിനെ എതിർക്കുകയാണു് ഉണ്ടായതു്. ഇതു് സ്വാഭാവികമത്രെ. കാരണം, ചരക്കുകളുടെ യഥാർത്ഥവില്പനയിൽനിന്നെന്നതിനെക്കാൾ വില്പനയ്ക്കു "ധനസഹായം" ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നായിരുന്നു അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ കൂടുതൽ പണം സമ്പാദിച്ചിരുന്നതു്.

നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടത്ര ക്ലാസ്സുമുറികൾ നിർമ്മിക്കാനോ അവരുടെ അദ്ധ്യാപകർക്കു പര്യാപ്തമായ വേതനം അനുവദിക്കാനോ കഴിയാത്തവിധം നമ്മുടെ രാജ്യം ദരിദ്രമായിരുന്നുവെന്നു് 1950–ലാരംഭിച്ച ദശകത്തിൽ നമ്മെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ അരുവികൾ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതും വായു വിഷലിപ്തമാക്കുന്നതും

തടയാനാവാത്തവിധം ഒരു രാജ്യമെന്നനിലയിൽ നാം ദരിദ്രരായിരുന്നു വത്രെ. ചേരികളില്ലാതാക്കുന്ന കായ്ത്തിലോ നഗരങ്ങളുടെ പുനരധി വാസകായ്ത്തിലോ ഫലപ്രദമായെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനാവാത്തവിധം നാം "ദരിദ്ര"രായിരുന്നുപോലും!

പക്ഷേ, ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യ വസ്ഥയുടെ ശീഘ്രവളർച്ച നിലനിർത്താൻവേണ്ടി ഉപഭോക്താക്കളെ ആഡംബരങ്ങളിൽ പരമാവധി ആസക്തരാകാനും സ്വന്തം വായ്പഭാരം അനസ്യൂതം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും പഠിക്കണം. എന്തെന്നാൽ, ഉപഭോ ക്തൃവായ്പയിലുള്ള ഈ വർദ്ധനയോടൊപ്പം വമ്പിച്ചതോതിലുള്ള സൈ നികച്ചിലവുകളെയും ആശ്രയിച്ചാണ് വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളും നി ർമ്മിച്ചതള്ളാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ചരക്കുകൾക്കുള്ള വിപണി. എന്താണ് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു് ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഇഷ്ടാ നിഷ്ടങ്ങളല്ല, വൻകിടോൽപ്പാദകരുടെ തീരുമാനങ്ങളാണ്. "വാൾ സ്ട്രീറ്റ് ജേർണൽ" ഒരു പ്രമുഖ വിപണനവിദഗ്ധനെ ഇപ്രകാരം ഉദ്ധ രിക്കുകയുണ്ടായി: "വിപണനപ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരം ഉപഭോക്താ ക്കൾക്കു് ആവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കുകയല്ല, മറിച്ചു്, വിൽപ്പനക്കാരായ നാം അവരെന്താഗ്രഹിക്കണമെന്നു് താൽപ്പര്യപ്പെടുന്നവോ അതിനു വേണ്ടി ഉപഭോക്താക്കളിൽ ആഗ്രഹം ജനിപ്പിക്കുകയാണു്."

ഈ ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തി അഹോരാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ഉദ്യോഗവിഭാഗംതന്നെ സമീപവർഷങ്ങളിൽ ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. "പ്രേരകഗവേഷണ"മെന്ന പുതിയ ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രമാണതു്. പ്രേരകഗവേഷണക്കാർ അത്യുജ്ജ്വലവും അതിശയകരവുമായ ഒരു കണ്ടു പിടുത്തം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ ഒരു അധമജീവിയാ ണെന്നാണു് ആ കണ്ടുപിടുത്തം. വിഷയാസക്തനാകാനും ഭൂരഭിമാനം, അഭിവാഞ്ഛ, ആഭാടപൂർവ്വമായ സ്വയംപ്രദർശനാഭിലാഷം, ആത്മപോ ഷണതാല്പര്യം, ലോഭം, ഭൂരാഗ്രഹം എന്നിവ വളർത്തിയെടുത്തു് ചരക്കു കളും വാങ്ങാനും മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സമയംലാഭിക്കാ നോ കൂടുതൽ ജനങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താനോ വേണ്ടിമാത്രം ആരും വിമാനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നില്ല. വിമാനയാത്രചെയ്യാത്ത വർ തങ്ങൾക്കധമന്മാരാണെന്ന തോന്നൽ അത്തരക്കാരിലുളവാക്കുന്നതി ലുള്ള സംതൃപ്തിക്കവേണ്ടിയാണവരങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്. പ്രേരകഗവേ ഷണക്കാർ ഉപദേശിക്കുന്നതങ്ങിനെയാണു്. അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ആകർഷകങ്ങളായ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും ഫലപ്രദമാക്കാൻ അമേരിക്കൻ

വ്യവസായം വർഷംതോറും 1200 കോടി ഡോളർ അവരെയും സിൽ ബന്ദികളെയും ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രത്യേകം പറയേണ്ടയാവശ്യമില്ല, ഇവരുടെ കണ്ടുപിടുത്തം തികച്ചും നൂതനമല്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതേകണ്ടുപിടുത്തം "പഴയ പ്രമാണ"ത്തിന്റെ രചയിതാക്കൾ ഏതാണ്ട് നാലായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ദൈവശിക്ഷ തങ്ങളുടെ ജനതക്കുമേൽ പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു ചീത്തസ്വഭാവമാണിതെന്നെങ്കിലും അവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ നിലപാട് ഇതിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമത്രെ.

ചിക്കാഗോവിലെ ഒരു സമ്പാദ്യശേഖരസ്ഥാപനം അതിന്റെ റേഡിയോപ്രചരണപരിപാടി ഈയ്യിടെ പരിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഏതാണ്ട് ഈ രീതിയിലാണ് അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പോക്ക്. "സമൂഹത്തിനു നല്ലതാണെന്നതിനാൽ സമ്പാദിക്കണമെന്ന ആശയം നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം "കിളികം"ക്കു വേണ്ടി സമ്പാദിക്കുകയെന്നാണ്. ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ നിങ്ങൾ സമ്പാദ്യങ്ങൾ നിക്ഷേപിക്കണമെന്നതിനു കാരണം, നിങ്ങൾക്കു സ്വയം ആഭ്യാടവസ്തുക്കൾ നേടുന്നതിനുള്ള മോഹനമായ ഒരു സ്വാർത്ഥമാർഗ്ഗമാണെന്നതത്രെ."

ഉത്തമാഭിലാഷങ്ങൾക്കുപകരം അധമാഭിലാഷങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ കൂടുതൽവേഗം മയക്കിയെടുക്കാമെന്നുള്ള പ്രേരകഗവേഷകരുടെ "അതിശയകരമായ കണ്ടുപിടുത്തം" പുതുതൊന്നുമല്ല. മഹൽസമൂഹങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളും സ്വന്തം പൌരാവലിയുടെ ഉന്നതാഭിലാഷങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാനും, താരതമ്യേന സൂക്ഷ്മസുഖമല്ലാത്തവയും ഏറെ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധവുമായ വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രണത്തിൽനിർത്താനും, ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, പരിശ്രമിക്കുകയെങ്കിലുമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും. സ്വാർത്ഥപൂർണ്ണമായ ഓരോ പ്രേരണയേയും അഹന്ത, ദുരഭിമാനം, അല്പത്വം എന്നീ അധമബോധങ്ങളേയും വളർത്തിയെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകയാണെങ്കിൽ പറയാൻകൊള്ളാവുന്ന ഒരു ദേശീയലക്ഷ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിലേക്ക് ജനങ്ങളെ ഉണർത്തിയെടുക്കാൻ തീച്ചയായും വിഷമമായിരിക്കും.

ഉപഭോക്താക്കൾക്ക് നമ്മുടെ സമ്പദ്ഘടനയിലുള്ള അതിപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്; നമ്മുടെ ഉയ

ന്ന ജീവിതനിലവാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മറവ പുസ്തകങ്ങളും. എന്നാൽ "ഉപഭോക്തൃമുൻഗണന"യെക്കുറിച്ച പറയുന്നതു കുറഞ്ഞുവരികയാണു്. കാരണം, അതു കാലത്തിനു നിരക്കാത്തതായി തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വലിയ കമ്പനികളും കൂടുതൽ കൂടുതൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, ചെറിയ സ്ഥാപനങ്ങളും മറവുള്ളവയിൽ ലയിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ "വിഴുങ്ങപ്പെടുക"യോ പ്രവർത്തനരഹിതമായിത്തീരുകയോ മറേറാ ചെയ്യുന്നതിനെതുടർന്നു് "ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രചരണംലഭിക്കുന്ന ബ്രാൻഡുകളും" വാങ്ങുവാനുള്ള പ്രേരണയെയാണു് ഉപഭോക്താക്കളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായ, പ്രായോഗികമായി എല്ലാ ചെറുകിടസ്ഥാപനങ്ങളും അകാലചരമമടയുമെന്നും നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിന്മേലുള്ള അതുന്തികനിയന്ത്രണം എല്ലാ പ്രമുഖവ്യവസായങ്ങളിലുമുള്ള കൈവിരലിലെണ്ണാവുന്ന കുറെറാൻ സ്ഥാപനങ്ങളിലൊതുങ്ങുമെന്നും ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഉപഭോക്താക്കളും ചെയ്യേണ്ടതു് ഇതുമാത്രമാണെന്നവസ്തുത വിരളമായേ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടുള്ള.

ടെലിവിഷനിലൂടെ ദേശവ്യാപകമായതോതിൽ പരസ്യംചെയ്യുന്നതിനു് ഇരുപതിൽകൂടുതൽ ദേശീയസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ലെന്നവസ്തുത ടെലിവിഷൻവ്യവസായത്തിലുള്ളവർതന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു്, ദേശവ്യാപകമായി പരസ്യംചെയ്യപ്പെടുന്ന ബ്രാൻഡുകളും വാങ്ങുന്നതിനുത്പരം ആ ഇരുപതുകമ്പനികളിലേതെങ്കിലുമൊന്നിനെ പോഷിപ്പിക്കുകയെന്നാണു്.

ഭക്ഷ്യധാന്യസ്റ്റോറുകളുടെ രംഗത്തു് വാശിയേറിയ മത്സരം തീവ്രയായുമുണ്ടു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ അങ്ങിനെയാണു തോന്നുക; ചൂരുങ്ങിയതു് ചില്ലറവ്യാപാരനിലവാരത്തിലെങ്കിലും. കന്നുകാലി, പഴം, പച്ചക്കറിവിപണികളിൽ വിലനിരക്കുകളും തന്നിഷ്ടമനുസരിച്ചു് നിശ്ചയിക്കാനും പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളും ആജ്ഞിക്കാനും കുറെറാൻ ചെയിൻസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലുള്ള വൻകിടക്രേതാക്കൾക്കു കഴിവു വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായാണു് കാണുന്നതു്. എന്നാൽ ചില്ലറക്കച്ചവടത്തിന്റെ രംഗത്താകട്ടെ, ഭക്ഷ്യവിഭവവ്യാപാരത്തിൽ അഭികാമ്യമായ മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായി ഗൃഹനായികമാർക്കു് ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

എങ്കിലും, നിലവിലുള്ള പ്രവണതകളും തുടരുന്നപക്ഷം ചില്ലറവ്യാപാരംപോലും അപൂർവ്വം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണത്തിലായിത്തീരാൻ അധികം കാലതാമസമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നാണു്

അഭിജ്ഞതമതം. ആ ഘട്ടത്തിൽ റൊട്ടിക്കും പയർവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും കൃത്രിമ സ്ഥാപനങ്ങളും നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലകൾകൊടുക്കാൻ നാം നിർബ്ബന്ധിതരാകുന്നതുമാണു്.

വിതരണത്തെസംബന്ധിച്ചു് 1956–ൽ ചേന്ന ബോസ്റ്റൺ സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു് സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് വ്യവസായ വിഷയത്തിൽ അഗ്രേസരനെന്നു് ദേശീയഖ്യാതിനേടിയിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ ആർ. ജി. സിമ്മർമാൻ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി:

"നിലവിലുള്ള പ്രവണതകൾസംബന്ധിച്ചു് ഞങ്ങൾനടത്തുന്ന പഠനത്തിനു് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരു ദശകത്തിന്നകമോ മറേറാ ഭക്ഷ്യധാന്യ ചില്ലറവ്യവസായം കുറഞ്ഞുവരുന്ന എണ്ണം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കൈകളിലേക്കു് ചുരുങ്ങിപ്പോകുമെന്നു് ഞങ്ങൾ കാണുന്നു. 1965 ആകുന്നതോടെ വിരലിലെണ്ണാവുന്ന ഏതാനും സൂപ്പർ മാർക്കറ്റ് സംഘടനകൾ ഭക്ഷ്യവിഭവവ്യാപാരത്തിന്റെ 75 ശതമാനവും നിയന്ത്രിക്കുമെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല."

ഈ നിലയിൽ കൃത്രിമസ്ഥാപനങ്ങൾ സേച്ഛാനുസൃതം വില നിജപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വസ്തുതകൾ ഉപഭോക്താക്കളുടെ പ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം എത്രമാത്രം മൌലികമാണെന്നു് വീണ്ടും അനുസ്മരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ആ വസ്തുതകൾ ചുരുക്കത്തിൽ ഇവയത്രെ: "സ്വാഭാവികമെ"ന്നു പറയപ്പെടുന്ന സാമ്പത്തിക സ്വാധീനഘടകങ്ങൾക്കു് വ്യാപരിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ 1950–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ നമുക്കു് പ്രായോഗികമായി യാതൊരു വിലവർദ്ധനവും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. 1953–1958 വർഷങ്ങളിലുണ്ടായ ഒരു ശതമാനത്തിൽ താഴെ വിലക്കുറ്റതൽമാത്രം ഉണ്ടായതിനു് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലെ മത്സരമുള്ള വ്യവസായമേഖലകളാണു് ഉത്തരവാദിത്വംവഹിക്കുന്നതു്. പ്രസ്തുത വർഷങ്ങളിൽതന്നെ ആ വ്യവസായങ്ങൾക്കും, ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ മുഴുവൻരാഷ്ട്രത്തിനും മൊത്തവിലസൂചികയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പൊതുവെ 8 ശതമാനം വിലവർദ്ധന താങ്ങേണ്ടതായിവന്നു. ഈ വർദ്ധനയുടെ 85 ശതമാനത്തിനും കാരണം കൃത്രിമസ്ഥാപനങ്ങളും അവ സേച്ഛയനുസരിച്ചു വിലനിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവുമുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ വിലനിരക്കുകൾ ഗണ്യമായി ഉയർന്നുവെന്നതത്രെ.

നമ്മുടെ സാമ്പത്തികസമ്പ്രദായത്തിൽ ഉപഭോക്തൃതാൽപ്പര്യങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ ഒരു മാർഗ്ഗം തീർച്ചയായ

മുണ്ട്. "ഉപഭോക്തൃമൻഗണന" വീണ്ടും അർത്ഥവത്താക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമുണ്ട്; ചരക്കുകളുടെ വിലയുടെയും ഗുണത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഏതെല്ലാംതരം ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളുമാണ് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നതു സംബന്ധിച്ചും.

കൂട്ടായി സംസാരിക്കാനും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനു് എന്തെങ്കിലും ഘനമുണ്ടാകാനും കഴിയുമാറു് ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുകയാണു് ആ മാർഗ്ഗം. ഉപഭോഗാവശ്യങ്ങളെ പരിസേവിക്കുന്ന ഏതാനും ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലാക്കാനും അതുവഴി ഫലപ്രദമായ മത്സരത്തിലൂടെ ഉപഭോക്തൃതാൽപ്പര്യത്തെ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താനും സഹായകമാകുന്നതിനാണു് ഇങ്ങിനെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഇതു് എളുപ്പം നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതല്ല. ഉപഭോഗച്ചിലവുകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനയിനമായ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഇതെളുപ്പമല്ല. കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യധാന്യസ്റ്റോറുകളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളും ഇപ്പോഴും യഥാർത്ഥത്തിലാവശ്യമാണെന്നു് ഉപഭോക്താക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നതാണു് കാരണം. അവ ഇപ്പോഴും തന്നെ അതിധാരാളമാണെന്നു് ചിലപ്പോഴും തോന്നും. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വിജയകരമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള മറ്റു മിക്കവാറും രംഗങ്ങളിലുള്ളതുപോലെയല്ല ഭക്ഷ്യരംഗത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും. ആവശ്യക്കാർ ഒന്നുചേർന്നു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതുവരെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കു് അതുയേറെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിർമ്മാണരീതി പരസ്യമായിട്ടുള്ള, ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലുള്ള രാസവളങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ശരാശരി കുടുംബത്തിന്റെ കഴിവിന്നൊത്ത ചിലവുകളിൽ നല്ല ഭവനസൌകര്യങ്ങളും ഇനിയും വേണ്ടത്ര ലഭിക്കാനില്ല. മേത്തരം വൈദ്യശുശ്രൂഷയോ സൌകര്യങ്ങളോ പയ്യാപ്പമായതോതിൽ കിട്ടാനില്ല. അങ്ങിനെ മറ്റുപലതിന്റേയും കാര്യത്തിലും.

എന്നാൽ ഭക്ഷ്യധാന്യസ്റ്റോറുകളുടെ കാര്യം? അമേരിക്കൻ ഉപഭോക്താക്കൾക്കു്, തീർച്ചയായും, ഇതു് അത്രതന്നെ അത്യാവശ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. 1975 ആകുമ്പോഴേയ്ക്കും ഇതിന്റെ ആവശ്യകത ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. എന്തായാലും ഇപ്പോഴില്ലതന്നെ.

ഈ മനസ്സിലാക്കാനും അതുമായി പൊരുത്തപ്പെടുവാനും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അനേകം വർഷങ്ങളെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിനിടയിൽ ചില നഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചുവെന്നതിനുപുറമെ, ധാരാളം ഹൃദയവേദന അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുമുണ്ട്. അതിന്റെ കഥയിതാണ്:

ഉപഭോക്താക്കളുടെ ആദ്യത്തെ സഹകരണ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോർ അമേരിക്കയിൽ കൃത്യമായി എന്നു സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നതു് അജ്ഞാതമത്രെ.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗീകൃതചരിത്രമനുസരിച്ചു് അതു് 1844-നു മുമ്പാകാൻ തരമില്ല. കാരണം, അക്കൊല്ലമാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ റോഷ്ഡേൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് ദരിദ്രരായിരുന്ന 28 നെയ്ത്തുകാർചേർന്നു്, ക്ലേശിച്ചും ചോര നീരാക്കിയും കണ്ണീരൊഴുക്കിയും വർഷങ്ങളായി മിച്ചംവെച്ച ശേഖരിച്ചിരുന്ന തുകകൊണ്ടു് ഉപയോഗിച്ചു് "ഒന്നാമത്തെ യഥാർത്ഥ ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു്" ജന്മം നല്കിയതു്.

അമേരിക്കയിൽ ആദ്യത്തെ സഹകരണസ്ഥാപനം അനേകം വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമായിരിക്കുകയില്ല സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു്; അതിന്റെ ചരിത്രം, അങ്ങിനെയൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും.

1870-ലും 1880ലും ആരംഭിച്ച ദശകങ്ങളിൽ, പ്രെയറി പ്രദേശത്തു് അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന യാതനയുടെവർഷങ്ങളിൽ, സഹകരണസംഘടനകളുടെ ഒരു വേലിയേറ്റംതന്നെ സംഭവിക്കുകയുണ്ടായെന്നു് നമുക്കറിയാം. ഗ്രേഞ്ചർപ്രസ്ഥാനമാണു് ഈ തള്ളിക്കയറ്റത്തെ ഏറിയതും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. രസകരംതന്നെ, ഇവയിൽ പല സംഘടനകളും ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ സഹകരണ "പലചരക്കു"സ്റ്റോറുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പോലെ ഉപഭോഗച്ചരക്കുകളും കാഷ്ഠികോപകരണങ്ങളും വിൽപ്പനനടത്തുന്ന സഹകരണസംഘടനകളായിരുന്നു. നിത്യമാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളുടെ വിലനിരക്കുകളിന്മേൽ പ്രെയറിപ്രദേശത്തെ കൃഷികുടുംബങ്ങൾക്കു് എന്തെങ്കിലുമൊരു സ്വാധീനം ചെലുത്താനുന്നംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയായിരുന്നു ഈ സംഘടനകൾ. ഗ്രേഞ്ചർപ്രസ്ഥാനം ജന്മംനല്കിയ ഈ സഹകരണ സംഘടനകളിലൊന്നെങ്കിലും കാൻസാസു് സ്റ്റേറ്റിലെ കാഡ്മസിൽ ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി അതിശീഘ്രമായ വികസനമുണ്ടായ വർഷങ്ങളിൽ, പശ്ചിമഭാഗത്തേയ്ക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തിന്റെയും അധിവാസത്തിന്റെയും വർഷങ്ങളിൽ, വ്യാവസായികവളർച്ചയുടെയും വികസനത്തിന്റെയും വർഷങ്ങളിൽ അമേരിക്കക്കാർ തികച്ചും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ കടുത്ത അദ്ധ്വാനശീലമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലംവരേയ്ക്കും അങ്ങിനെത്തന്നെ തുടർന്നുപോന്നു. അവിടെയുമിവിടെയും ആദർശവാദികളായ സംഘങ്ങൾ ഉപഭോക്തൃസഹകരണപ്രസ്ഥാനം പടുത്തുയർത്താൻ പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും തങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്ന പണംകൊണ്ട് ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ കൂടുതൽമെച്ചപ്പെട്ട പ്രതിഫലം നേടുന്നതിനു് ശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉല്പാദകരെന്നനിലയിൽ തങ്ങളുടെ വരുമാനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ ചിന്തയും ശ്രമങ്ങളും പ്രധാനമായും തിരിഞ്ഞിരുന്നതു്.

തൽഫലമായി, ഉപഭോക്തൃസഹകരണഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളുടെ ചരിത്രം, ഇതര ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടേതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി, രണ്ടാംലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷംവരേയ്ക്കും തകർന്ന പ്രതീക്ഷകളുടെയും ആവർത്തിച്ച പരാജയങ്ങളുടെയും ഒരു ചരിത്രമത്രെ.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ ചില തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളും, പ്രത്യേകിച്ചു് ഖനിതൊഴിലാളിയൂണിയൻ, അവയുടെ അംഗങ്ങൾക്കു 'വേണ്ടി' ഉപഭോക്തൃസ്റ്റോറുകളും ഏർപ്പെടുത്താൻ പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അവയൊന്നുംതന്നെ വിജയിച്ചില്ല. അവയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും എത്രതന്നെ ഗുണകരമാണെങ്കിലും ജനങ്ങൾക്കു 'വേണ്ടി' പുറത്തുനിന്നുള്ള ഏജൻസികളും ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും മിക്കവാറും ഒരുകാലത്തും വിജയിക്കുകയില്ലെന്നതാണു് യൂണിയനുകളുടെ ശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടാൻ കാരണം. സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളുടെ ഗ്രൂപ്പുകളും സ്വയം സ്ഥാപിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമാത്രമേ നല്ല വിജയസാദ്ധ്യതയുള്ളൂ. "ഇതാ നിങ്ങളുടെ സ്റ്റോർ, അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൂ" എന്നു് ഖനിതൊഴിലാളിയൂണിയൻ അംഗങ്ങളോടു പറഞ്ഞപ്പോഴും അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പ്രതികരണം, പ്രത്യേകിച്ചു് ഖനിതൊഴിലാളികളുടെ ഭാര്യമാരിൽ, "ദാനംകിട്ടിയ പശുവിന്റെ വായിൽ, വിമർശനബുദ്ധിയോടെ, പല്ലെണ്ണിനോക്കാ"നായിരുന്നു. സംഘടിത

തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനത്തോട് ഒരു അനുഭാവമുണ്ടെന്നു യോഗ്യത പ്രധാനമായുള്ള ഒരു മാനേജരെവെച്ചു പ്രാപ്തിയില്ലാതെ നടത്തപ്പെട്ടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളെയാണ്, പലപ്പോഴും, അവർ കണ്ടതും.

1940ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽപോലും ഡെട്രോയിറ്റ് പ്രദേശത്തു് ഇതേ അനുഭവം ആവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകളുടെ രൂപത്തിലുള്ള ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനത്തിനെതിരെ പ്രായംചെന്ന തൊഴിലാളിനേതാക്കന്മാരിൽ മൻധാരണയുണ്ടായിത്തീരുകയും പശ്ചിമയൂറോപ്പിൽ ഉപഭോക്തൃസഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു് അവിടത്തെ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകൾ സ്ഥിരമായി നല്കിവന്നിട്ടുള്ളതുപോലുള്ള പിന്തുണ അമേരിക്കയിൽ ലഭിക്കുന്നതിനു് കാലതാമസം വരുകയുംചെയ്തുവെന്നതാണു് ഈ അനുഭവങ്ങളുടെ നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു ഫലം.

ഭീകരമായ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയുടെ വർഷങ്ങൾ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ, അനിവാര്യമായും, ഒരു പുതിയ താല്പര്യം സൃഷ്ടിക്കുകയുണ്ടായി. പലവിധത്തിലും ആ താല്പര്യം സ്വയം പ്രകടിതമായിത്തീരുകയുമുണ്ടായി. കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റെ പ്രധാനസ്ഥാപകനായ ജോസ് പീറർ വർബാസ്സെയുടെ പുസ്തകങ്ങൾ കൂടുതൽക്കൂടുതൽ വ്യാപകമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഉപഭോക്തൃസഹകരണം നല്ലൊരു ആശയമാണെന്നു് പലർക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടായി. സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ബദ്ധതല്പരരായ ജനങ്ങൾ, സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയുടെ ഫലമായി മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾ ഏറിയതും നഷ്ടപ്പെട്ടു് കാലിയായിത്തീർന്നിരുന്ന തങ്ങളുടെ ഗാരേജുകൾ "ക്രേതൃക്ലബ്ബു്" അംഗങ്ങൾക്കു് ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു് ഡെപ്പോകളെന്നനിലയിൽ വിട്ടുകൊടുത്തു. കാലിഫോർണിയയിൽ തൊഴിലില്ലാത്തവർക്കു് സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു് കഴിവുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള അപ്ടൺ സിൻക്ലയറുടെ നാടകീയമായ "ഐതിഹാസികപദ്ധതി" 1934ൽ പരാജയപ്പെട്ടതിനുശേഷം തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പ്രത്യാശയുടെ മറ്റൊരടിസ്ഥാനമെന്നനിലയിൽ പല സമൂഹങ്ങളിലെയും ജനങ്ങൾ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് തിരിയുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഈ സംരംഭങ്ങൾക്കു് വേണ്ടത്ര മൂലധനം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. തൊഴിലില്ലാത്ത ഒരാളെ മാനേജരായി വാഴിക്കുന്നതായിരുന്നു സാധാരണ വഴക്കം. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലൊന്നുപോലും ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമേൽ നിലനില്ക്കുകയുണ്ടായില്ല.

എന്നാൽ ഈ പരാജയങ്ങളുടെ കായ്ത്തീലും അപവാദങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. വടക്കൻ യൂറോപ്പിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലേയ്ക്ക് ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾ കുടിയേറി പ്രത്യേക സമൂഹങ്ങളായി വർത്തിച്ചിരുന്നയിടങ്ങളിൽ അവർ തങ്ങളോടൊപ്പം സ്വരാജ്യങ്ങളിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടായ വിജയത്തിന്റെ ഒരു പാരമ്പര്യവും പലപ്പോഴും കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. സ്കാൻഡിനേവുക്കാരെ, സവ്വോപരി ഫിന്നിഷ് ജനങ്ങളെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു് പ്രത്യേകം വാസ്തവമത്രെ. ഏതാണ്ടും "ന്യൂ ഇംഗ്ലണ്ട്" സമൂഹങ്ങളും, കാലിഫോർണിയയിലെ ഉൾക്കടൽ" തീരപ്രദേശം, സുപ്പീരിയർ തടാകത്തിനുചുറ്റുമുള്ള "ഹെഡ് ഓഫ് ദി ലേക്സ്" പ്രദേശം എന്നിവിടങ്ങളിലും മറ്റും ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ സുശക്തമായ, ഉറച്ച ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്റ്റോറുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. അവ ഇപ്പോഴും അനുക്രമം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള ഒരു ഉപഭോക്തൃ–വിഭവ സഹകരണസ്ഥാപനമാണ് "ന്യൂ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് കമ്പനി." അധികവും ചെക് കർഷകരും ഖനിതൊഴിലാളികളുംചേർന്ന് 1908ൽ തെക്കുകിഴക്കൻ ഓഹിയോവിൽ സ്ഥാപിച്ചതാണിതു്.

പറയാൻ പ്രയാസമുള്ളതാണെങ്കിലും, 1939ൽ യൂറോപ്പിൽ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതോടെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായപ്പോഴും ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോർപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു അടിത്തറ രാജ്യത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലുമായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു.

സഹകരണ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോർപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആത്മവഞ്ചനയുടെ കാലഘട്ടമെന്നു് രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്തെ വിളിക്കാവുന്നതാണു്. നിരവധി ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്റ്റോറുകളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിനകംതന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്ന അനേകം മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര കാഷ്ഠികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾകൂടി കൈകാര്യം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. അവയുടെയും കേന്ദ്രസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ അവയുടെ ചിലയിനങ്ങളും നല്ലിയിരുന്ന "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് സി"നേറെയും ബിസിനസ്സു് അത്യന്തം ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുന്നതായാണു് തോന്നിയതു്. യുദ്ധം അടിച്ചേൽപ്പിച്ച ഉപഭോഗവിഭവദൌർലഭ്യത്തിനേറെയായ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മിക്കവാറും എതൊരുതരം ബിസിനസ്സും വിജയകരമാണെന്നു തോന്നിയിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത കാണാൻ അപൂർവ്വംപേർമാത്രമേ മിനക്കെടുകയുണ്ടായുള്ളൂ. മറ്റു മിക്കവാറും

ഭക്ഷ്യവിപണനസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞ വേഗതയിലാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ആ ബിസിനസ്സിൽ വളർന്നിരുന്നതെന്നു് കാണാൻ മിനക്കെട്ടിരുന്നവർ ഇനിയും അപൂർവ്വമത്രെ. ആവശ്യമായതുമായ മൂലധനമില്ലായ്മ ഒരു തീരാകെടുതിയായിരുന്നു. മാനേജ്മെണ്ടു് കഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നനിലയിൽ മാത്രമായിരുന്നു. കഴിയുന്നത്ര വ്യയന്യൂനീകരണമായിരുന്നു സ്ഥാപനങ്ങളേപ്പെട്ടെന്നുള്ള സൌകര്യങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം. പരാജയം അടുത്തെത്തിയിരുന്നു.

വിരോധാഭാസമെന്നോണം, ഈ പരാജയമത്രയും സംഭവിച്ചതു്, ഭാഗികമായെങ്കിലും, ഇപ്പോൾതന്നെ വിവരിച്ച ദൌർബല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വളർന്നുവന്നിരുന്ന ബോധത്തിൽനിന്നാണെന്നുള്ളതത്രെ അതിന്റെ നാടകീയമായ ഒരുവശം. ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്റ്റോറുകളിൽ തല്പരരായവരിൽനിന്നു് മൂലധനം ഉയർത്തുന്നതിനും മാനേജ്മെണ്ടിന്റെ പ്രയോഗമായ മേൽനോട്ടത്തോടും കേന്ദ്രീകൃത ഭരണനിർവ്വഹണത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമെച്ചങ്ങളോടുംകൂടി അത്തരം സ്റ്റോറുകളുടെ ഒരു ശൃംഖലതന്നെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചിക്കാഗോവിൽ, നഗരവ്യാപകമായി, ഒരു നീക്കമാരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. ആശയത്തിൽ തെറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു്, അന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികളിൽ "ഡോക്ടർ കുറിക്കാനിരുന്ന മരുന്നും" അതുതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷേ, മേലനേഷണത്തെ ഒരിക്കലും ഫലപ്രദമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായില്ലെന്നതായിരുന്നു കഷ്ടം. നിർദ്ദിഷ്ടരീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ സ്റ്റോർമാനേജ്മെണ്ടിനു കഴിവില്ലായിരുന്നു. സ്റ്റോറിന്റെ ആസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചോ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സൌകര്യങ്ങളുടെ ഗുണത്തെക്കുറിച്ചോ തുച്ഛമായ ശ്രദ്ധയാണു് നൽകപ്പെട്ടതു്. സമീപത്തുള്ള ഏതാണ്ടു വേണ്ടിടത്തോളം കുടുംബങ്ങളും ഓഹരികളിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിലൂടെ സ്ഥാപനത്തെ സ്വന്തമായി കണക്കാക്കാൻതുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ സ്റ്റോറുകളും തുറക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം ആ മുഴുവൻസംരംഭവും തകർന്നുപോവുകയുംചെയ്തു.

അങ്ങിനെ, രണ്ടാംലോകയുദ്ധത്തെ തുടർന്നുവന്ന വർഷങ്ങളും ഉപഭോക്തൃസഹകരണ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകളുടെകാര്യത്തിൽ മറെറാരു പരാജയത്തേയും കാണാനിടയായി. മദ്ധ്യ-പശ്ചിമപ്രദേശങ്ങളിലെ നിരവധി മേഖലാമൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ ഭക്ഷ്യവിഭവവിഭാഗങ്ങളും നിർത്തൽചെയ്തു. 1950 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും തകർന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വിശാലമായ ഒരു കടലിൽ വിജ

യിച്ച സ്ഥാപനങ്ങളും ഏതാണ്ടും ദീപൂകരംപോലെയാണ് അവശേഷിച്ചിരുന്നത്.

1951-ൽ 'കൊവാപ്പറേററീവ് ലീഗ്' ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോർമാനേജർമാരുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി. ബിസിനസ് കുറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പരാജയത്തിൽനിന്ന് എങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെടുത്താമെന്നതായിരുന്നു പ്രധാന ചർച്ചാവിഷയം. അനേകം വേദനാപൂർണ്ണമായ വർഷങ്ങളും നീണ്ടുനിന്ന പരാജയങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനേഷണനടവടികളാരംഭിച്ചു. ഈ അനേഷണം മറെറാരു അനേഷണത്തിനുകൂടി കാരണമായി. സഹകരണസ്ഥാപനം വിജയിച്ചിട്ടുള്ള ഇടങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ വിജയിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിജയസാദ്ധ്യതസൃഷ്ടിച്ച ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുമായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ അനേഷം.

ഉപഭോക്തൃസഹകരണ സ്റ്റോർമാനേജർമാരുടെ ഇത്തരം സമ്മേളനങ്ങളും വർഷംതോറും തുടർന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മാനേജർമാരുടെ സമ്മേളനസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ 1959-ൽ "കൺസ്യൂമർ കൊവാപ്പറേററീവ് മാനേജർസ് അസോസിയേഷൻ" രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. വിജയകരമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഏററവും വലിയ ഉപഭോക്തൃസഹകരണ സൂപ്പർമാർക്കെറുകളുടേയും ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രങ്ങളുടേയും മാനേജർമാരാണ് അംഗങ്ങളിലധികവും. ഇത്തരം സൂപ്പർമാർക്കെറുകളും ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രങ്ങളും ഇപ്പോഴും അതിവേഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ദേശീയ ചെയിൻസ്ഥാപനമടക്കമുള്ള ഏതു സമാരംഭത്തിനേറെയും മത്സരത്തെ ബിസിനസ്സിൽ നേരിടാൻ തങ്ങൾക്കു കഴിയുമെന്ന ഒരു പുതിയ ആത്മവിശ്വാസം ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജർമാരിലും ഡയറക്ടർമാരിലും വ്യക്തമായുമുണ്ട്.

ഇതിനു തക്കവിധം എന്താണ് സംഭവിച്ചത്?

ഉപഭോക്തൃസഹകരണ ഭക്ഷ്യസ്റ്റോറുകളുടേയും ഉപഭോക്തൃ ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രങ്ങളുടേയും പ്രസ്ഥാനം വളർന്നുവന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരതിപ്രധാനപാഠം അതു പഠിച്ചിരുന്നു. ആ പാഠം ഇതത്രെ. ഒരു നല്ല ആശയം ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. മനുഷ്യന്റെ ഏററവും ഉത്തമങ്ങളായ ധാർമ്മികവും സാമൂഹ്യവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള അത്യന്തസുന്ദരവും പ്രഗത്ഭവുമായ ഒരു ആദർശംപോലും ഒരു ബിസിനസ്സമാരംഭത്തിന്റെ വിജയം സ്വയമേവ ഉറപ്പുവരുത്താൻ പര്യാപ്തമല്ല. അത്തരമൊരു ആശ

യവും ആദർശവും ഒരു ബിസിനസ്സമാരംഭത്തിന്റെ ആസ്തികൾക്ക് അപരിമേയമായ മൂല്യംനൽകാൻ കഴിവുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, തന്നതാൻ ആ മൂല്യംനല്കാൻ അതിനു സാദ്ധ്യമല്ല. തീച്ചയായും, മികച്ച മാനേജ്മെണ്ട്, പയ്യാപ്പമായ മൂലധനവൽക്കരണം, വൻതോതിലുള്ള പ്രവർത്തനത്തിനുതകുമാറ് വേണ്ടിടത്തോളം കുടുംബങ്ങളെ മൂലധനനിക്ഷേപംവഴി പങ്കാളികളാക്കൽ, പ്രതിയോഗികളുടെയത്രയെങ്കിലും ആകർഷകവും നല്ലയിടത്തു സ്ഥാപിതവുമായ സൌകര്യങ്ങളും എന്നിവയുമായി സംബന്ധപ്പെട്ടതായില്ലെങ്കിൽ ഈ ആശയത്തിനോ ആദർശത്തിനോ സ്വയം പുരോഗമിക്കാൻപോലും കഴിയുകയില്ല. അത്തരം ഒരു ബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ളതാണെങ്കിൽ, സന്തതിക്കു പുഷ്ടിയുണ്ടായിരിക്കും.

ഉദാഹരണമെടുക്കാം.

1940–ൽ ആരംഭിച്ച ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ ജീവിതച്ചിലവുകളുടെ സതതവർദ്ധന തടയുന്ന കായ്ത്തിൽ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളുടെ താല്പര്യം പാരമ്യത്തിലെത്തിയിരുന്നു. ഒന്നാംലോകയുദ്ധത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തെ കെടുത്തിക്കളഞ്ഞ അതേ അബദ്ധങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് ഈ താല്പര്യം വഴിതെളിച്ചതു്. എന്നാൽ, ഓഹിയോ സ്റ്റേററിലെ റബ്ബർ "തലസ്ഥാനമായ" ആക്രോണിൽ "യുണൈററഡ് റബ്ബർ വർക്കേഴ്സ് ഓഫ് അമേരിക്ക" എന്ന യൂണിയന്റെ അംഗങ്ങളും പാഠം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ ഷോപ്പിങ്ങു് കേന്ദ്രം വേണമെന്നു് മറാരേയുംപോലെ അവരും അത്യന്തമാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ, സ്ഥായിയായി നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണവരാഗ്രഹിച്ചതു്. ആക്രോണിലെ മറെ സ്റ്റോറുകളെപ്പോലെത്തന്നെ മികച്ച ഒരു സ്റ്റോറല്ലെങ്കിൽ വിജയപ്രതീക്ഷയോടെ അതു തുറക്കാനാവുകയില്ലെന്നും അവക്കറിയാമായിരുന്നു. ഇതിനു് ഒരുപക്ഷേ രണ്ടുലക്ഷം ഡോളറോളം മൂലധനം ആവശ്യമാണെന്നു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. അടിസ്ഥാനമൂലധനം ഉയർത്തുന്നതിനു് ശരിയായ മാർഗ്ഗം ഒന്നേയുള്ളുവെന്നും അവക്കറിയാമായിരുന്നു. പുതിയ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങളും ഉടമസ്ഥന്മാരും നിതൃക്രേതാക്കളുമാകാനുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്കു് ഓഹരികൾ വീതം മൂലധനം ശേഖരിക്കണം. യൂണിയൻഅംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പൊതുവായ ഒരു താൽപര്യമുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം കായ്മായില്ലെന്നു് ഡെട്രോയിററിൽ സമീപകാലത്തുണ്ടായ അനുഭവത്തിൽനിന്നു് അവർ പഠിച്ചിരുന്നു. സ്റ്റോറിന്റെ മഹത്തായ ഉൽഘാടനം നടക്കുന്നതിനുമുമ്പു് സഹകരണസ്ഥാപന

ത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അംഗങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, യൂണിയൻപ്രവർത്തകരുടെയും മിക്കവാറും യു. ആർ. ഡബ്ലിയു. എ. അംഗങ്ങളുടെയും നേതൃത്വത്തിൽ ആക്രോണിലെ ജനങ്ങളും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യവും വ്യവസ്ഥയും നിശ്ചയിച്ചു. ആ സമൂഹത്തിലെ കുടുംബങ്ങൾക്ക് മൊത്തം ഒന്നേകാൽലക്ഷം ഡോളർ വിലയുള്ള ഓഹരികളും വില്ക്കാത്തപക്ഷം സ്റ്റോർ തുറക്കുകയില്ലെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. ഒരു വലിയ തുകയാണിതെന്നതെ തോന്നിയിരുന്നുള്ളൂ; ഓരോ ഓഹരിയും പത്തുഡോളർ വിലവെച്ചു വില്ക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകിച്ചും.

പക്ഷേ, അവരതു നിർവ്വഹിച്ചു.

സന്നദ്ധഭടന്മാരാണതു നിർവ്വഹിച്ചതു്. തുറക്കാനിരിക്കുന്ന സഹകരണസംഘാപനത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടും പത്തോ ഇരുപതോ, ചിലപ്പോൾ അമ്പതോ ഡോളറിനുള്ള ഓഹരികളെടുത്തു് സംഘാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരായിത്തീരാൻ പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടും അവർ ഒരു വർഷത്തിൽക്കുട്ടതൽ പ്രവർത്തിച്ചു.

ഒന്നേകാൽ ലക്ഷം ഡോളറിന്റെ ലക്ഷ്യം ഉഷ്ണീപഥത്തിലെത്തിയതോടെ, അവർ സ്ഥലത്തെ തൊഴിലാളിയൂണിയനുകൾക്ക് മൂലധനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ''മൻഗണനയുള്ള ഓഹരികൾ'' വില്ക്കാൻതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ഒരുലക്ഷം ഡോളർ മൂലധനംകൂടി അവർ ശേഖരിക്കുകയുണ്ടായി. മൂലധനത്തെക്കുറിച്ചു് ആദ്യം തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കണക്കുകൾ മേലോട്ടു് പൂതുക്കേണ്ടിവന്നതിനെതുടർന്നു് ഗണ്യമായ ഒരു തുകയ്ക്കു് ''നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസി''ൽനിന്നു് ഒരു വായ്പയ്ക്ക് അപേക്ഷിക്കാനും അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ആ വായ്പയ്ക്കു് അംഗീകാരം കിട്ടിയപ്പോഴാകട്ടെ ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് തുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മുന്നോട്ടനീങ്ങാൻ തങ്ങൾ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു് ആക്രോൺ സഹകരണസംഘാപനത്തിന്റെ സംഘാടകന്മാർക്ക് ബോദ്ധ്യമായതു്.

ഒടുവിൽ അവർ ''കൊ-ഓപ്പറേറ്റീവ് എൻറർപ്രൈസസ് ഓഫ് ആക്രോൺ'' എന്നപേരിൽ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് ആരംഭിച്ചപ്പോഴാകട്ടെ അതു് ഉടനെത്തന്നെ വമ്പിച്ചൊരു ബിസിനസ് കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തു. മൊത്തംബിസിനസ് തുടന്നപ്പോഴും വർദ്ധിക്കുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ആദ്യസ്റ്റോർതന്നെ അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും അഭിമാനം

കൊള്ളാവുന്നതായിരുന്നു. ജന്മനാ ഒരു സംഘാടകനായിരുന്ന അതിന്റെ മാനേജർക്ക് താൻ ഏറ്റെടുത്തിയിരുന്ന സൌകര്യങ്ങളുടെയും സ്ഥാപനത്തിന്റെ ആ സ്ഥാനത്തെയും സംബന്ധിച്ച് പരിതപിക്കാനൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആക്രോൺസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനും സ്വാഭാവികമായ വിഘ്നങ്ങൾ നേരിടേണ്ടതായിവന്നിട്ടുണ്ട്. വിജയകരമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഇതരസഹകരണസ്റ്റോറുകൾക്ക് പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള കായ്ക്ഷമത ആക്രോൺ സ്ഥാപനത്തിന്നില്ലായിരുന്നുതാനും. എങ്കിലും, അതിപ്പോഴും വികസിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അഞ്ചു സ്റ്റോറുകൾ ഇപ്പോൾ അതു നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഒരു പുതിയ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനം ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിനു് അതു് ഒരു പ്രധാന ഉദാഹരണവുമായി നിലക്കൊള്ളുന്നു.

"ഗ്രീൻബെൽട്ട് കൺസ്യൂമർ സർവ്വീസസ്" എന്ന സ്ഥാപനമാണു് അമേരിക്കയിൽ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ നടത്തുന്ന ഏറ്റവും വലിയ സഹകരണസ്ഥാപനം. ഈ സ്ഥാപനം 1960ൽ അതിന്റെ പത്താമത്തെ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രം വാഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി. പ്രദേശത്തു തുറന്നു. തുടർന്നു് അതിന്റെ മൊത്തംബിസിനസ് പ്രതിവർഷം രണ്ടുകോടി ഡോളറിലേയ്ക്കു് കുതിച്ചുയർന്നു. ഒരു പ്രാദേശികസ്ഥാപനമാണിതെങ്കിലും, 1960ൽ പ്രമുഖ ചെയിൻസ്ഥാപനങ്ങളുംപ്പെടെ അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ ചില്ലറ ഭക്ഷ്യവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളിലും വെച്ചു് ഏറ്റവുംകൂടുതൽ ഓഹരിയുടമകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന നാലാമത്തെ സ്ഥാപനമായിരുന്നു "ഗ്രീൻബെൽട്ട് കൺസ്യൂമർ സർവീസസ്." ഗ്രീൻബെൽട്ടിന്റെ മാനേജർ സാമുവൽ എഫ്. ആഷൽമാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ രംഗത്തു് ഏറ്റവും പ്രഗത്ഭന്മാരിലൊരാളാണു്. സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏറ്റവുംകൂടുതൽ തൃപ്തിയില്ലായ്മ എപ്പോഴും തോന്നുന്നുവരിലൊരാളുമാണദ്ദേഹം. പുതിയ സമൂഹങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വികസനം, പുതിയ സ്റ്റോറുകൾ തുടങ്ങുക, ആരംഭം മുതല്ക്കുതന്നെ അതു വിജയകരമാക്കുക, മികച്ച സേവനങ്ങൾ നല്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അംഗത്വം പടുത്തുയർത്തുക എന്നിവ സംബന്ധിച്ചു് വിജയകരമായ പുതിയ രീതികൾ ആഷൽമാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗ്രീൻബെൽട്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടിപതറാത്തതും സമൃക്കായി ആസൂത്രണംചെയ്തതുമായ സജീവവളർച്ചയുടെയും വികസനത്തിന്റെയും ഒരു ഉദാഹരണമാണു് 'ഗ്രീൻബെൽട്ട്" നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഉപഭോക്തൃസഹകരണവ്യാപാരത്തെ ഒരു വൻ

തലസ്ഥാനനഗരത്തിലെ വിപണികളുടെ ഒരു പ്രധാനഘടകമാക്കാൻ കഴിയുമെന്നും അതു കാണിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വികസനപ്രക്രിയയ്ക്കിടയിൽ "റോഷ്ഡേൽ കൊവാപ്പറേററീവ്സ്"മായി ഒരു സംയോജനവുമുണ്ടായി. ഒരുഭാഗം കൊവാപ്പറേററീവ്ലീഗിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥം വഴിയാണ് അതു നടന്നതു്. വാഷിങ്ങ്ടൺ (ഡി. സി.) പ്രദേശത്തേയ്ക്കു കാർഷികോപകരണങ്ങളും മൊത്തമായി വിതരണംചെയ്യുന്ന "സതേൺ സ്റ്റോറേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ്" എന്ന മേഖലാസ്ഥാപനത്തിന്റെ മിക്കവാറും ഏററവുംവലിയ ക്രേതാവുപോലും ഗ്രീൻബെൽട്ട് ആയിത്തീർന്നു. അംഗസംഖ്യ വളർന്നതിനെതുടർന്നു് ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുന്നതിന്നു് അംഗങ്ങളുടെ പൊതുയോഗം കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽമാത്രം ചേരുന്നതു് അപ്രായോഗികമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, ജില്ലാസംഘടനകളെയും പ്രതിനിധ്യഗവർമ്മെണ്ടിനെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു "കോൺഗ്രസ്സ്"സമ്പ്രദായം ഗ്രീൻബെൽട്ട് ആവിഷ്കരിച്ചു. ഈ സമ്പ്രദായം നല്ലനിലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. "കോൺഗ്രസ്സ്"സമ്പ്രദായത്തിലെ കേന്ദ്രആശയം സചീഡനിലെ "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് സൊസൈററി ഓഫ് സ്റ്റോക്കോം" എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽനിന്നു പകർത്തിയതത്രെ. ഐസ്ലാൻഡിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു് മാംസവും, ഡെന്മാർക്കിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു് ഫർണീച്ചറും, പോളണ്ടിൽനിന്നു് ഉപ്പിട്ടണക്കിയ പന്നിത്തുടപോലും, 'ഗ്രീൻബെൽട്ട്' ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

ഇതെല്ലാം വാഷിങ്ങ്ടണിൽ ചെയ്യാമെങ്കിൽ മറെറ സ്ഥലങ്ങളിലും എന്തുകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ല?

വാസ്തവത്തിൽ ഇത്തരത്തിലൊരു പുരോഗതി വൻകരയുടെ മറെറ ഭാഗത്തു് സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ ഉൾക്കടൽ പ്രദേശത്തും നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

അവിടെ "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേററീവ് സൊസൈററി ഓഫ് ബെർക്ക്ലെ"യാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽവെച്ചു്, ഒരുപക്ഷെ, ഏററവുംമികച്ച അംഗത്വപ്രവർത്തനപരിപാടിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള അമൂല്യമായ ഒരാസ്തിയാണു് അതിന്റെ പ്രാപ്തനായ മാനേജർ യൂജിൻ മാനിലയ്ക്കുള്ളതു്. പ്രത്യേക പ്രതിമാസയോഗങ്ങളും പുതിയ അംഗങ്ങളെ ബെർക്ക്ലെ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിലേയ്ക്കു് സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു; സ്ഥാപനത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നടന്നുവരുന്ന താല്പര്യജനകവും അതിപ്രധാനവുമായ ഒട്ടനവധി പ്രവർത്തനങ്ങളും പുതിയ അംഗങ്ങൾക്കു

വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പരിപാടിയും അതോടൊപ്പം പുരോഗമനോന്മുഖവും കാര്യക്ഷമവുമായ സേവനങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ ഉറച്ച അംഗീകാരവും നേടുന്നതിന് ചുരുങ്ങിയ മൂന്നുകൊല്ലങ്ങളെങ്കിലും ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രങ്ങളും ഒന്നിൽനിന്നും നാലിലേയ്ക്കു വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അതിലും ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിലെങ്കിലും മൊത്തം ബിസിനസ്സും അംഗസംഖ്യയും ഇരട്ടിപ്പിക്കാനും ബെക്ക്ലൈസ് സ്ഥാപനത്തെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. വികസനകാര്യത്തിൽ ഒരുതരം "അപരിമിത ചക്രവാള"നയം ബെക്ക്ലൈസഹകരണസ്ഥാപനം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തൊഴിലാളികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്ന ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും സ്റ്റോർ തുറക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നയം അതിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1) അയ്യായിരം കുടുംബങ്ങളെങ്കിലും സമൂഹത്തിലുണ്ടാവാനുള്ള സാദ്ധ്യത ഒരു സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം.

2) സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഓഹരികളിൽ മൊത്തം അമ്പതിനായിരം ഡോളർ ഉടനെത്തന്നെ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ചുരുങ്ങിയതും അഞ്ഞൂറു കുടുംബങ്ങളെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

3) പ്രഥമ വർഷത്തിൽത്തന്നെ ഈ സംഖ്യകളെ ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നും ഈ "കാതൽസംഘം" ഉറപ്പുനല്കണം. അതായത്, അഞ്ഞൂറുപേരെക്കൂടി അംഗങ്ങളാക്കാമെന്നും അവരിൽനിന്നും അമ്പതിനായിരം ഡോളർ മൂലധനമെന്നനിലയിൽ പിരിച്ചെടുക്കാമെന്നും ഉറപ്പുനല്കണം.

4) സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പഴയ ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും 25 നാഴികയ്ക്കകത്തുള്ളതായിരിക്കണം സമൂഹം.

സാന്ദർഭികമായി, ഈ ഇരുപത്തഞ്ചുനാഴിക വ്യാസാർദ്ധം ജനനിബിഡമായ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ ഉൾക്കടൽ പ്രദേശത്തെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്.

ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നും ഏതാനുംനാഴിക തെക്കു പാലോ ആൾട്ടോയിലെ "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേറീവ് സൊസൈറ്റി" ബെക്ക്ലൈസ്സ്ഥാപനത്തെപ്പോലെത്തന്നെ ഒരദ്ധ്യായം കുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ ഉൾക്കടലിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തു പടിഞ്ഞാട്ടുമാറി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന, സാമ്പത്തികമായി അതിവേഗം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുക്കോൺതുരുത്താണ് ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ വികസനമേഖല.

1960 ജൂലായ്മാസത്തിൽ കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റെ "എക്കണോമിക് ബുള്ളറിൻ" എന്ന പത്രം പത്തുലക്ഷമോ കൂടുതലോ ഡോളർ ബിസിനസ്സുള്ള സഹകരണ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുടെ പുരോഗതി സംബന്ധിച്ചു നടത്തിയ വാർഷികപഠനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അടിസ്ഥാനതരം ഉപഭോക്തൃസഹകരണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രവ്യാപകമായ വളർച്ചയുടെ സാമാന്യം ഒരു നല്ലരൂപം റിപ്പോർട്ടിലെ താഴെകാണുന്ന ഭാഗം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

"1956നുശേഷം നാലു സഹകരണ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾകൂടി പത്തുലക്ഷം ഡോളർ വാർഷികവില്പനയുടെ നിലവാരം ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രമുഖ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഞങ്ങളുടെ ഇക്കൊല്ലത്തെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഇടംപ്രഥമമായി ഈ നാലു സ്ഥാപനങ്ങളെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പത്തുലക്ഷം ഡോളറിനോടടുത്ത വാർഷികവില്പനയുള്ള വേറെ നാലു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ നാലും പ്രമുഖ സ്ഥാപനങ്ങളത്രെ. ഇതോടുകൂടി ആകെ 33 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ റിപ്പോർട്ട് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

"ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ച ആകർഷകമാണ്. ഇവയുടെ അംഗസംഖ്യ 1953-ലെ എഴുപത്തിമുവ്വായിരത്തിൽനിന്നു 1959-ൽ ഒരുലക്ഷത്തിമുപ്പത്താറായിരമായി വളർന്നിരിക്കുന്നു, 84 ശതമാനം വളർച്ച. ഈ ഏഴുവർഷങ്ങളിൽ (1953—1959 രണ്ടും ഉൾപ്പെടെ) പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധിയായി 60,33,000 ഡോളർ അവ വിതരണംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യമനുഭവപ്പെട്ട 1954 ലൊഴിച്ചു മറ്റു ഓരോവർഷവും മുൻകൊല്ലത്തേക്കാൾ ഉയർന്നുക അവ അംഗങ്ങൾക്കു തിരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വ്യവസായത്തിലുള്ള രൂക്ഷമായ മത്സരത്തെ മുൻനിർത്തിനോക്കിയാൽ ഇതു ഒരതിപ്രധാനനേട്ടംതന്നെയാണ്.

"വില്പന ഇരട്ടിയിലുപരിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. 1953-ൽ 4,17,76,000 ഡോളറിനുണ്ടായിരുന്ന മൊത്തംവില്പന 1959-ൽ 8,62,09,000 ഡോളറായി ഉയർന്നിരിക്കുന്നു; 106 ശതമാനം വർധന. ഈ ആറുവർഷങ്ങൾക്കകത്തു അംഗസംഖ്യയിൽ ഇടിവുവന്നതായി ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനംമാത്രമേ റിപ്പോർട്ടുചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ആ ഇടിവാകട്ടെ, വളരെ ലഘുവായിരുന്നതാനും. ഒരു കാർഷികപ്രദേശത്തുള്ളതാണ് ആ സ്ഥാപനം. കാർഷികജനസംഖ്യ ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്. വില്പനയിൽ ഇടിവുണ്ടായതായി രണ്ടു സഹകരണസ്ഥാപന

ങ്ങളും റിപ്പോർട്ടുചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവ രണ്ടും കാഷ്വികപ്രദേശത്തുള്ളവയത്രെ. അവയിലൊന്ന് അടുത്തുതന്നെ ഒരു പുതിയ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഈ വർഷം വില്പനയിൽ വർദ്ധനവുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങളും പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"വളച്ചയുടെ ഈ നേട്ടം ആകർഷണീയംതന്നെ. എന്നാൽ ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ളനേട്ടം മൊത്തംവ്യവസായത്തിന്റേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ, വളച്ചയുടെ നേട്ടത്തേക്കാൾ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. നാലെണ്ണമൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാസ്ഥാപനങ്ങളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇവയിലോരോന്നിന്റെയുംകാര്യത്തിൽ മൊത്തംവില്പനയുടെ പ്രധാനഭാഗം സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളിൽനിന്നാണ്. നികുതിഅടയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള അറ്റാദായമോ പ്രവർത്തനാനുപാതമോ (മിച്ചസമ്പാദ്യശതമാനം വില്പനയുടേതാണ്) എടുത്തുനോക്കിയാൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സംഖ്യകളെ അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുടെയും അതുപോലുള്ള സംഖ്യകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ താഴെകാണുന്ന അനുഭവമാണ് ഞങ്ങൾ കാണുന്നതു്.

* നികുതിഅടയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള അറ്റാദായങ്ങൾ

വർഷം	33 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൊത്തംവില്പനയിൽ സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ ശതമാനത്തോതു്	സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ നടത്തുന്ന 20 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടേതു്	അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുടേതും കൂടി
1953	2.19	2.15	—
1954	1.98	1.98	2.46
1955	2.17	2.16	2.56
1956	2.28	2.27	2.13
1957	2.32	2.45	2.26
1958	2.25	2.32	2.20
1959	2.33	2.39	2.30

* എല്ലാം സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുടേയും കണക്കുകൾ: "സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് ന്യൂസിൽനിന്നു് (മെയ് 9, 1960) സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ റിസർച്ച് ഡയറക്ടർ കർട്ട്കോൺബ്ലോ ശേഖരിച്ചതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കണക്കുകൾ 33 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടുകളിൽനിന്നു്.

"1955നുശേഷമിങ്ങോട്ട് ഓരോവർഷവും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനാനുപാതം ഒട്ടാകെ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് വ്യവസായത്തിനേറതിനേക്കാൾ അല്പം കൂടുതലായനിലയിൽ ഉടനീളവന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾനടത്തുന്ന ജനങ്ങൾക്കും ഈ വ്യവസായത്തിൽ, സമ്പാദ്യങ്ങളുടെ വീക്ഷണത്തിൽനിന്നുമാത്രം നോക്കിയാൽ, സ്വകായ്യസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ കായ്ക്ഷമതയോടുകൂടി സ്ഥാപനങ്ങൾനടത്താൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിനു മതിയായ തെളിവാണിതു്. ഈ വ്യവസായത്തിൽ അനേകം ക്ലറിക്കൽ കോർപ്പൊറേഷനുകൾകൂടി ഉൾപ്പെട്ടുനുണ്ട്.

റിപ്പോർട്ടിലടങ്ങുന്ന 33 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്നു് പത്തു സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് അഞ്ചും, രണ്ടെണ്ണത്തിനു് 3 വീതവും, നാലെണ്ണത്തിനു് രണ്ടു വീതവും, ഇരുപത്തൊന്നു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ഒന്നുവീതവും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഒട്ടാകെ 50 സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകൾ. സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളില്ലാത്ത നാലു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ 18 ചെറിയ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുള്ള രണ്ടു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് നാലു ശാഖാഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകളുമുണ്ട്. ഒട്ടാകെ 22 ചെറിയ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകൾ.

"ഇതിനുപുറമെ, പത്തു ഫാർമസികൾ, 27 പെട്രോൾബങ്കുകൾ, 8 പെട്രോളിയം ഉല്പാദനശാലകൾ എന്നിവ നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ 33 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. വീട്ടാവശ്യങ്ങൾക്കു് വീറകെണ്ണനല്കുന്ന സേവനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ആറു സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ട്. 6 സ്ഥാപനങ്ങൾ പാൽ വിതരണം നടത്തുന്നു. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണത്തിനു് പാൽ വില്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സ്വന്തം ശാലകളുണ്ട്. എട്ടു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾചേർന്നു് അവയുടെ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളിൽ 13 ഉച്ചഭക്ഷണസ്ഥാപനങ്ങളോ ലഘുഭക്ഷണശാലകളോ നടത്തിവരുന്നു. പത്തു സ്ഥാപനങ്ങൾ ഗൃഹോപകരണങ്ങൾ വില്ക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുപുറമെ, സമ്മാനവസ്തുക്കൾ വില്ക്കുന്ന 4 പീടികകളും (മൂന്നെണ്ണം സമ്മാനവസ്തുക്കൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, റിക്കാർഡുകൾ എന്നിവ വില്ക്കുന്നവയാണു്) 3 ബേക്കറികളും 2 കല്ലുരിഡെപ്പോകളും 2 കണ്ണടവ്യാപാരപീടികകളും വസ്ത്രങ്ങൾ നനയ്ക്കാതെ അലക്കുന്ന ഒരു ഷോപ്പും ഈ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളിലുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും കാർഷികപ്രദേശങ്ങളിൽ, പല സ്ഥാപന

ങ്ങളും ഇന്ധനസാമഗ്രികളും, തുണി, ഷൂസ്, കാർഷികയന്ത്രങ്ങളും മറ്റു സാമഗ്രികളും എന്നിവ വില്ക്കുന്നുമുണ്ട്.

വിറകെണ്ണ വിതരണംചെയ്യുന്ന രംഗത്തും പ്രവർത്തനാനുപാതം പ്രത്യേകിച്ചും ഉയർന്നതത്രെ. അംഗങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള അതിപ്രധാനവും വളർന്നുവരുന്നതുമായ ഒരു സംഭാവനത്തുറയായി ഈ രംഗത്തെ പല സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. കൃഷിയിടത്തിൽ എണ്ണ എത്തിക്കാനുള്ള ഏറ്റപ്പാടുകളുള്ള പെട്രോളിയം മൊത്ത നിർമ്മാണശാലകളും നടത്തുന്നതും മറ്റു മിക്കവാറും സേവനങ്ങളേക്കാളും ആദായകരമാണെന്നു കാർഷികപ്രദേശങ്ങളിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്.''

ഈ പഠനത്തിലടങ്ങുന്ന 330ലക്ഷം ഡോളർ വാർഷികവ്യാപാരമുള്ള ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അമേരിക്കയിലെ എല്ലാതരം സമൂഹങ്ങളിലും മിക്കവാറും എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവയത്രെ. ഹിച്ച്ബർഗ്; മെയ്നാർഡ്; നാട്ടിക് (മാസാച്യൂസെറ്റ്സ്); ന്യൂയോർക്ക്സിറ്റി; റിഡ്ജ്വുഡ്; ലിയോണിയ (ന്യൂജെർസി); ഇത്താക്കാ; ഷെനക്ടാഡി (ന്യൂയോർക്ക് സ്റ്റേറ്റ്); ആക്രോൺ (ഓഹിയോ); യൂക്ലെയർ (വിസ്കോൺസിൻ) ക്ലോക്കറ്റ്; വെർജീനിയ (മിനെസോട്ട); ചിക്കാഗോ; വാക്കെഗാൺ (ഇല്ലിനോയ്); സാംട്ടേലേക് സിറ്റി (ഉട്ടാ); വാഷിങ്ടൺ ഡി. സി.യും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളും; ഹാംപ്ടൺ; ന്യൂ പോർട്ട്ന്യൂസ് (വെർജീനിയ); സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ ഉൾക്കടൽപ്രദേശം (കാലിഫോർണിയ) എന്നിവിടങ്ങളിൽ വ്യാപകമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണ് ഈ 33 സ്ഥാപനങ്ങളും. സുശക്തവും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവയും പുരോഗമനോന്മുഖവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തിയെ സംഘടിപ്പിച്ചുവരുന്ന ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളാണിവ.

ഇവയിൽ രണ്ടെണ്ണംകൂടി കൂടുതൽ വിശദമായ ചർച്ച അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ചിക്കാഗോവിലെ ''ഹൈഡെപാർക്ക് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റി''യാണ് നഗരത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഏക സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് നടത്തുന്നതു്. ചിക്കാഗോവിലെ വിവിധ വംശജർ അധിവസിക്കുന്ന തെക്കൻഭാഗത്തുള്ള ഹൈഡെപാർക്ക്—കെൻവുഡ് പുനർവികസനപ്രദേശങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അധുനാതനമായ ഒരു ഷോപ്പിങ്കേന്ദ്രത്തിലാണ് ഈ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ്. ഒരു പ്രായോഗിക ആദർശ

വാടിയെന്നു പറയാവുന്ന ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അത്തരക്കാരനായ വാക്കർ സാൻഡ്ബാച്ച് നടത്തുന്ന "ഹൈഡെ പാക്ക് കൊവാപ്പറേറീവ്", വാക്യാർത്ഥത്തിൽതന്നെ, ഒരു സാമൂഹ്യസ്ഥാപനമാണ്. ആ ഖ്യാതിയും അംഗീകാരവും അതു് ആർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിക്കാഗോ സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു പുറത്തു കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു സംഘം കുടുംബങ്ങളാണ് അതു സംഘടിപ്പിച്ചതു്. അന്നു് ഒരു പ്രൊഫസറായിരുന്ന സെനറ്റർ പോൾ എച്ച്. ഡൗഗ്ലസ് സംഘാടകരിലൊരാളായിരുന്നു. ഇന്നു് നഗരത്തിന്റെ തെക്കൻഭാഗത്തുള്ള ആറായിരത്തോളം കുടുംബങ്ങളാണ് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്നതു്. നഗരം സ്വയം പ്രശംസിക്കുന്നതുപോലെയത്രയും കായ്ക്ഷമമായ ഒരു വ്യാപാരസ്ഥാപനമാണതെന്നതിനുപുറമെ, ആ പ്രദേശത്തെ കൊള്ളാവുന്ന ഓരോ സാമൂഹ്യ സമാരംഭത്തെയും സാമൂഹ്യ ക്ഷേമസ്ഥാപനത്തെയും പ്രായോഗികമായി അതു പിന്തുണയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. അതിന്റെ ശമ്പളപട്ടിക സൂക്ഷ്മതാഴെയുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ വംശക്കാരെയും ദേശീയവിഭാഗക്കാരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

പുതിയ ഷോപ്പിങ്ങ് കേന്ദ്രത്തിൽ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് നടത്തിവരുന്ന ഭൂമി സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നതിൽ ശക്തിയായ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, തൊട്ടടുത്ത അയൽപക്ക സമൂഹത്തിലെ ആയിരക്കണക്കിനു കുടുംബങ്ങളുടെ വ്യാപകമായ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും സ്ഥലത്തില്ലാത്തവരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലേയ്ക്കൊരിക്കലും മാറാത്തതും സമൂഹത്തിൽ ഇത്രയും അഗാധമായി വേരുന്നിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തുനിന്നും വിട്ടുപോകുന്ന കായ്ം ഒരിക്കലും പരിഗണിക്കുകകൂടി ചെയ്യാത്തതുമായ ഒരു ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനത്തിനു തന്നെ ആ സ്ഥലം പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കണമെന്നു്, എതിർപ്പിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തിയായ സാമൂഹ്യ നിർബ്ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഏതാണ്ടിതുപോലുള്ള ഘടകങ്ങളൊന്നുതന്നെ, വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ, വിസ്കോൺസിൽ സ്റ്റേറ്റിലെ യൂക്ലെയർ "കൺസ്യൂമർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" പ്രശസ്തമായി വിജയിക്കുന്നതിനും കാരണമായിത്തീർന്നു. അതിലെ അംഗങ്ങളിൽ പകുതിയോളം ചുറ്റുപാടുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ കർഷകകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവരും, പകുതിയോളം നഗരനിവാസികളുമാണ്. അവരിലധികവും യൂക്ലെയറിലെ പ്രധാനവ്യവസായമായ ടയർഫാക്ടറികളിലെ ജോലിക്കാരാണ്. സ്ഥാപനത്തിന്റെ മാനേജർ റെ തീസെൻ എല്ലാ ദിവസവും പതിനഞ്ചു

മിനിട്ട് നേരത്തെ ഒരു റേഡിയോപരിപാടി നടത്തുന്നുണ്ട്. പതിവു ക്രേതാക്കൾക്കുവേണ്ടി ചെക്കുകൾ പണമാക്കി കൊടുക്കുന്നതിനു സഹകരണസംഘാപനം തെയ്യാറാണെന്നതിനുപുറമേ, ആ അവകാശത്തിനും ഒരു ചെറിയ ഫീസ് അവർക്കു നല്കുന്നുമുണ്ട്. സഹകരണവായ്പയൂണിയൻ യൂക്ലെയറിലെ ഏറ്റവും പ്രബലവും ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദവുമായ ധനവായ്പ സംഘാപനങ്ങളിലൊന്നാണ്.

തങ്ങളുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളിലൊന്നു നിവൃഹിക്കുന്നതിനും ഒരുമിച്ചു മൂലധനമിറക്കാനും ബിസിനസ് നടത്താനും ജനങ്ങളെ ഒരിക്കൽ പഠിച്ചാൽ മറ്റു ആവശ്യങ്ങളും നിവൃഹിക്കുന്നതിനും അതുതന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്കു കൂടുതൽ എളുപ്പമായിരിക്കും.

ഇക്കഴിഞ്ഞ 1950ൽപോലും സഹകരണസ്റ്റോറുകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ന്യൂയോർക്ക് നഗരം മിക്കവാറും ഒരു ഉപഭോക്തൃസഹകരണ "മരുഭൂമി"യായിരുന്നു. എന്നാൽ 1950നുശേഷം സ്ഥിതി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി വിജയകരമായ സഹകരണഭവനോടമസ്ഥതാപദ്ധതികളും നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും, സ്വന്തം വസതികളുടെ കൂട്ടുടമകളുടെയുന്ന നല്ല അയൽപക്കസമൂഹങ്ങളും ചേരികളെ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കുടുംബങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതുവരെ നിവൃഹിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഏകപ്രശ്നമായ ഭവനങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യം തൃപ്തിപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗം സഹകരണമായാണ് വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ ഒരു ഫലം സഹകരണഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതിപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപഭോക്തൃസഹകരണമാർക്കറ്റുകളും സംഘടിപ്പിക്കുകയെന്നതുമാണ്. മുമ്പുനടന്ന പല പരിശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതെങ്കിൽ, ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികളിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉപഭോക്തൃസഹകരണസംഘാപനങ്ങളും പരക്കെ വിജയിക്കുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അമേരിക്കയിലെ സഹകരണഭവനനിർമ്മാണത്തിന്റെ "തലസ്ഥാന"മെന്നനിലയിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റുതരം ഉപഭോക്തൃസഹകരണപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും തലസ്ഥാനമായി ഒരുകാലത്തു കേരളവിപ്പെട്ടെന്നു വരാവുന്നതാണ്.

മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര–ഉൽപാദന സഹകരണസംഘാപനങ്ങളിലാണ് കാഷ്കികസഹകരണത്തിന്റെ ശക്തികേന്ദ്രം. പ്രാദേശികമോ കൌണ്ടി അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതോ ആയ ചില്ലറവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പലവിധത്തിലും മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങ

ളുടെ പിന്തുണയെ ആശ്രയിക്കുന്നവയാണ്. അധികവും മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളും ക്രയവില്പനക്കാരായുള്ള ചില്ലറവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലാണ് ഉപഭോക്തൃസഹകരണ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തിയത്രയും കിടക്കുന്നത്. ഒരപവാദം മാത്രമേ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ളൂ.

ആ അപവാദം നിസ്സാരമത്രെ. വടക്കൻ മിനെസോട്ടയും വിസ്കോൺസിനും മിച്ചിഗൻ മുക്കോൺതുരുത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗവും അടങ്ങുന്ന, സുപ്പീരിയർതടാകത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശം "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്" എന്ന സ്ഥാപനം സേവനംനല്കുന്ന പ്രദേശമാണ്. "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവി"ന്റെ ആസ്ഥാനവും പ്രധാന പണ്ടകശാലകളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് വിസ്കോൺസിനിലെ സുപ്പീരിയറിലാണ്. ഏറിയതും ഫിന്നിഷ് കുടിയേറ്റക്കാർ ചേർന്ന് 1917ൽ സ്ഥാപിച്ച ഈ സ്ഥാപനത്തിനു ദീർഘവും വൈവിദ്ധ്യപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ചരിത്രമാണുള്ളത്. "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" അതിന്റെ ഉടമസ്ഥരും അംഗങ്ങളുമായ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ കാഷ്കോപകരണങ്ങളും ഉപഭോഗസാധനങ്ങളും നല്കുന്നു. അതിന്റെ അംഗങ്ങളായ ഇരുന്നൂറിൽപരം ചില്ലറവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലധികവും വിദൂരവടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികമായി ഒട്ടൊക്കെ അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന താരതമ്യേന ചെറിയ സമൂഹങ്ങളിൽ, ചരിത്രപരമായിത്തന്നെ, ചെറിയ ജനറൽ സ്റ്റോറുകളത്രെ. എന്നാൽ ജെ. വാൽഡെമാർ കോസ്റ്റി മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ ജനറൽ മാനേജരായി നിയമിതനായതോടെ ആ പ്രദേശത്തു ഉപഭോക്തൃസഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കടമകളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുതിയ ആശയം രൂപംകൊള്ളാൻ തുടങ്ങി. "മേഖലാ വികസനം" എന്ന ആശയമാണത്. മേഖലയിലാകെയുള്ള സാമ്പത്തികപ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. തികച്ചും ആധുനികമായ ഒരു സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് എവിടെ സ്ഥാപിക്കുന്നതായിരിക്കും ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ നടപടിയെന്നു ശ്രദ്ധയോടെയാണ് തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്. തുടർന്ന് സൂപ്പർമാർക്കറ്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ അതാതിടത്തെ പ്രാദേശികസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി ചേർന്ന് മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എല്ലാ സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളുടേയും മുഖവും കെട്ടിടനിർമ്മാണരീതിയും ഏകരൂപമാക്കുന്നതിനും "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്" പ്രോത്സാഹനം

നല്ലനുണ്ട്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തുന്ന സേവന സൌകര്യങ്ങൾ ഗുണത്തിൽ മറ്റാരുടെയും പിന്നിലായിരിക്കരുതെന്നു് അതിനു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടു്. മാനേജ്മെണ്ടിലും മറ്റു ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ളവർക്കു പരിശീലനപരിപാടികൾ നടത്തിവരുന്നുമുണ്ടു്. ഈ പുതിയ പ്രവർത്തനരീതി നല്ലപോലെ "ഉഹിക്കാൻ" സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ "തലനരച്ച" നേതാക്കളിൽ ചിലർക്കു് അല്പം താമസമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ 1960 ആദ്യത്തിൽ ആ മുഴുവൻപ്രദേശത്തേയ്ക്കുംവെച്ചു് ഏറ്റവും ആകർഷകമായ ഒരു സ്റ്റോറു് മിന്നെസോട്ടയിലെ ക്ലോക്കറു് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഏറ്റവും പഴക്കം ചെന്ന ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനംതന്നെ തുറക്കുകയും അതിന്റെ മൊത്തംബിസിനസു് വർദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങുകയുംചെയ്തതോടെ "തലനരച്ച" നേതാക്കളിൽത്തന്നെ ഏറ്റവും യാഥാസ്ഥിതികരായവർക്കുകൂടി സംഗതി ബോദ്ധ്യമായി.

"സെൻടൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവു് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡു്" മായി ബന്ധപ്പെട്ട സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു് ആ പ്രദേശത്താകെയുള്ള ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോർബിസിനസ്സിന്റെ അഞ്ചു ശതമാനത്തോളം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു്. വരുംവർഷങ്ങളിൽ ഈ നിരക്കു് 10 ശതമാനമായും ഒരുപക്ഷെ 15 ശതമാനമായിപോലും വർദ്ധിക്കുമെന്നാണു് പ്രതീക്ഷ. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ, ജനങ്ങളുടെ സംഘടിത ക്രയശക്തിക്കു വിപണിയിലുള്ള സ്വാധീനത്തെ ഫലപ്രദമായി ഉന്നിപ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയും.

നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ പൊതുവായുള്ള ഏക സാമ്പത്തിക സാമ്പത്തികതാല്പര്യം ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യംമാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യവും ദേശീയ സാമ്പത്തികതാല്പര്യവും ഒന്നാണെന്നു പറയാം. ഉപഭോക്താക്കൾക്കു ഗുണകരമായതെല്ലാം എല്ലാവർക്കും ഗുണകരമാണു്. ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ ഫലപ്രദമായി ഉറച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതാണു് മേന്മയേറിയ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കും യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായൊരു വിപണിയിൽ സാമ്പത്തികഘടകങ്ങൾതന്നെ വിലനിരക്കുകൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും സാമ്പത്തികവളർച്ചയും സമൃദ്ധിയായ ഉല്പാദനത്തിനുമുള്ള മാർഗ്ഗം.

ഇവയെല്ലാംതന്നെ വ്യക്തമായും ദേശീയതാല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ളവയും, അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയുടെ വാക്കുകൾതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം, "പൊതുക്ഷേമത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തു"ന്നവയുമാണു്.

ജനങ്ങളുടെ ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ ഊന്നിപ്രയോഗിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗംമാത്രമാണ്° ശരിക്കും ഫലപ്രദമാണെന്നു ഇതുവരെ തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു°. ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുകയാണു° ആ മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കാൻ നിവൃത്തിക്കാനുള്ളതു°.

ഉപഭോക്താക്കളുടെ സംരക്ഷണത്തെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നിയമങ്ങളും ചില കായ്ങ്ങളിൽ ആവശ്യവും സഹായവുമാണു°. കലപ്പില്ലാത്ത പരിശുദ്ധഭക്ഷണവും മരുന്നുകളുംസംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങൾ ഉദാഹരണമത്രെ.

പക്ഷേ, നിയമങ്ങൾക്കോ ഗവണ്മെണ്ടിന്നോ സാമ്പത്തിക സമതുലിതാവസ്ഥപുലർത്താനുള്ള എല്ലാ കരുക്കളും ഒരുപോലെ കോർത്തിണക്കി മുന്നോട്ടുനീക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. സാമ്പത്തികഘടകങ്ങൾ സ്വാഭാവികനിലയിൽ നിജപ്പെടുത്തുന്നവയും സാങ്കേതികമുന്നേറ്റങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയുമായ താഴ്ന്നുവിലയ്ക്കു° ചരക്കുകളുടെയും സേവനങ്ങളുടെയും സമൃദ്ധിയായ ഉല്പാദനം നടപ്പിൽവരുത്തി ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യത്തെ ക്രിയാത്മകമായും സൃഷ്ടിപരമായും ഊന്നിയുറപ്പിക്കാൻ നിയമങ്ങൾക്കും ഗവണ്മെണ്ടിന്നും സാദ്ധ്യമല്ല.

ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തെ ഉല്പാദകർക്കിടയിലുള്ള മത്സരവും ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു° സംരക്ഷിക്കയില്ല. യാഥാസ്ഥിതിക സാമ്പത്തികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം മറിച്ചാണെങ്കിലും, വ്യാവസായികവിപ്ലവത്തിന്നശേഷമിങ്ങോട്ടു° സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സാമ്പത്തികചരിത്രം ഉൽപാദകർക്കിടയിലുള്ള മത്സരം, പ്രത്യേകിച്ചു° വിലമത്സരം ക്രമമായി കുറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെയും കുത്തകസമ്പ്രദായവും കുത്തകകൂട്ടും സ്വേച്ഛാനുസൃതം വില നിരക്കുകല്പിക്കുന്ന രീതിയും വർദ്ധമാനമായി വളരുന്നതിന്റെയും ചരിത്രമാണു°.

സാമ്പത്തികമായി ദുർവ്യയഹേതുകവും, എന്നാൽ ആവശ്യവുമായ വമ്പിച്ച സൈനികച്ചിലവുകൾ തുടരുന്നകാലത്തോളവും, സ്വതന്ത്രസാമ്പത്തികഭാവിയെ വർദ്ധമാനമായ തോതിൽ ഉപഭോക്തൃവാല്യത്തു° പണയപ്പെടുത്താൻ കുടുംബങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്തോളവും നാം സമ്പന്നനിലയിലാണെന്നും ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യം നല്ലപോലെ പരിസേവിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും ഉപരിതലത്തിൽ തോന്നുന്നുണ്ടെന്നതു° ശരിതന്നെ.

എന്നാൽ, സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് നല്ലതെന്ന ഈ ഉന്നതകാര്യം കുത്തക ഉല്പാദകർക്ക് നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ അധീനപ്പെടുത്താൻ അനുവദിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് നാം സഹിക്കുന്ന നഷ്ടത്തെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നതത്രെ വാസ്തവം. അമേരിക്കയിലിന്ന് "പ്രബല"വ്യവസായങ്ങളായി കണക്കാക്കുന്നത് മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും, ഉരുക്ക്, രാസപദാർത്ഥങ്ങളും, പ്രക്ഷേപണം, പത്രപ്രസിദ്ധീകരണം തുടങ്ങിയ കുത്തകവ്യവസായങ്ങളെയാണ്. "ദുർബല"മെന്നു നാം കണക്കാക്കുന്നവ മത്സരം ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളുമാണ്. ഉദാഹരണമായി തുണിച്ചരക്ക്, കൃഷി എന്നീ വ്യവസായങ്ങളും. എന്തുകൊണ്ട്?

സേച്ഛാനുസൃതമായി വില നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഏതു വ്യവസായത്തിനും, അതിനു കഴിവില്ലാത്ത വ്യവസായങ്ങളുടെയും ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ മുഴുവൻരാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ചിലവിൽ തടിച്ചുകൊഴുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നതാണ് കാരണം "ദുർബല"വ്യവസായങ്ങളും ബിസിനസ്സിൽ തുടർന്നുവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ സേച്ഛാനുസൃതം വിലനിശ്ചയിക്കുന്ന കുത്തകവിഭാഗത്തിന്റെ ചരക്കുകൾക്കും സേവനങ്ങൾക്കും അവ അതിയായ വിലനിരക്കുകൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതുമൂലം ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തിയിന്മേലുണ്ടാകുന്ന കൂടുതൽ വലിവ് പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സൈനികച്ചിലവുകൾ, ഉപഭോക്തൃവായ്പ, വികസനം തുടങ്ങിയവയുടെ രൂപത്തിൽ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ആവശ്യത്തിനും സഹായധനംനല്കി പിന്തുണ നല്കുന്നതാവശ്യമാണ്. അതായത്, കുത്തകവ്യവസായങ്ങളുടെ ചരക്കുകൾക്ക് അമിതമായ വില കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നതുമൂലം ഉപഭോഗാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും ധനശേഷിയില്ലാതാകുന്ന ഉപഭോക്താക്കൾക്ക് വേണ്ടത്ര ക്രയശേഷിയുണ്ടാക്കിയെങ്കിൽമാത്രമേ "ദുർബല"വ്യവസായങ്ങൾക്ക് തുടർന്ന് ബിസിനസ് നടത്താൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

അതുകൊണ്ട്, അമേരിക്കൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളിലേതെങ്കിലുമൊന്നു അനുവർത്തിക്കുമെന്നു പറയുമ്പോൾ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ യാതൊരുതരത്തിലും ഊതിവീർപ്പിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. നിലവിലുള്ള പ്രവണതകളെ അതേപടിവിട്ട് നമ്മുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്മേലുള്ള കുത്തകാധിപത്യത്തിന്റെയും സേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തിന്റെയും വളർച്ച നോക്കിയിരുന്നു മത്സരം ക്രമമായി അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതും സാമ്പത്തികവളർച്ചയുടെ

നിരക്ക് തുടച്ചയായി കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് വേണമെങ്കിൽ നമുക്ക വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാം. അതല്ലെങ്കിൽ, രണ്ടാമതൊരു പോംവഴിയുണ്ട്. കുത്തകയുടെ വളച്ച് തടയുന്നതിനും മത്സരം പുനസ്ഥാപിക്കാനും ഗവമ്മെണ്ടിനു് ധാരാളം അധികാരം കൊടുക്കാം. വെറും ഗവമ്മെണ്ട് നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് ഒരിക്കലും ഇവ നിവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. വീണ്ടെടുക്കാൻമാത്രമേ ഗവമ്മേണ്ട് നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് കഴിയൂ; സൃഷ്ടിക്കാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല. വളച്ച് തടസ്ഥപ്പെടുത്താൻ അവയ്ക്ക കഴിയും; വേഗത വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഒരിക്കലും സാധിക്കുകയില്ല. ഇത്തരമൊരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ നേരിടാൻ ഗവമ്മെണ്ടിനു ചെയ്യാവുന്നതു് കുത്തകകളുമായി മത്സരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വയം ബിസിനസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുകമാത്രമാണു്. എന്നാൽ, ജനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനതാല്പര്യം വളരെ വ്യക്തവും കുത്തക അനിവാര്യമായി സംഭവിക്കാവുന്നതുമായ വിദ്യേച്ഛക്തിവ്യവസായം പോലെയുള്ള ഏതാനും വ്യവസായങ്ങളിലല്ലാതെ ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ പ്രവർത്തനവും അധികാരവും ഇത്തരത്തിൽ വികസിപ്പിക്കണമെന്നു് നാം ആഗ്രഹിക്കുകയോ അതിനു അനുവാദംനല്കുകയോ ചെയ്യാനിടയില്ല.

മൂന്നാമത്തെ പോംവഴിയാണു് അവശേഷിക്കുന്നതു്. നാം വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നു് കരുതപ്പെടുന്ന ജനാധിപത്യം, ബിസിനസ് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നീ രണ്ടു് അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുപ്രയോഗിക്കുന്നതാണു് ആ മാർഗ്ഗം. സ്വതന്ത്രബിസിനസ്സിനെ യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യപങ്കാളിത്വത്തിനും ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിനും ഇണക്കിയെടുക്കുന്നതാണു് ആ മാർഗ്ഗം. നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ സാമ്പത്തികസമതുലനം പുനസ്ഥാപിക്കാനും സാമാന്യമായ പൊതുതാല്പര്യത്തെയും ദേശീയമായ സാമ്പത്തിക താല്പര്യത്തെയും ഉന്നിയുറപ്പിക്കാനും സംരക്ഷിക്കാനുംവേണ്ടി സ്വതന്ത്ര ജനതയെന്നനിലയിലും സ്വന്തമായ പരിശ്രമംകൊണ്ടും വേണ്ടിടത്തോളം ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു് ആ മാർഗ്ഗം.

ഇത്തരമൊരു മാർഗ്ഗത്തിനു് മറെറാരുനേട്ടംകൂടിയുണ്ട്. ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വിലനിരക്കുകളിൽമാത്രമല്ല അതു സ്വാധീനംചെലുത്തുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സഹക

രണസ്ഥാപനങ്ങൾ, ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഉടസ്ഥതയിലുള്ള ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾ, അവയുടെ ഉപഭോക്തൃ–ഉടമകൾക്ക് ഏറ്റവും ആവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളും സേവനങ്ങളും, ഭവനസൌകര്യം, ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ, വിദ്യുച്ഛക്തി, വായ്പ, രാസവളം, പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങൾ, ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾതുടങ്ങി ഏതിനുമായാലും തരക്കേടില്ല, ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും വിതരണംനടത്തുകയും വേണം.

ഇതേക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകം. ഇപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിലുള്ള സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ മത്സരത്തിനു് അമേരിക്കയിൽ സാമ്പത്തികസമതുലനം പുനസ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് പറയാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സ്കാൻഡിനേവ്യൻരാജ്യങ്ങളിൽ സഹകരണസമാരംഭം കൃത്യമായി അതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ചെയ്യുവരുന്നുണ്ടെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ പുസ്തകം തീച്ചയായും ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. വേണ്ടിടത്തോളം വലുപ്പവും ശക്തിയും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സഹകരണസമാരംഭത്തിനു് ഇവിടെയും സാമ്പത്തികസമതുലനം പുനസ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനുദ്ദേശമുണ്ട്.

ഭവനസൌകര്യങ്ങൾ, ഗാർഹികാവശ്യങ്ങൾ, ഗ്രാമീണവിദ്യുച്ഛക്തി, ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ, പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങൾ, രാസവളം, വായ്പ, ഇൻഷുറൻസ് തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിൽ സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും മത്സരവുമുള്ളതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണകരമായ ഫലങ്ങൾ കാണിക്കാൻ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. സഹകരണസമാരംഭം ചരക്കുനിർമ്മാണരംഗത്തു് പ്രവേശിക്കുന്നതിന്റെ ആഘാതത്തിന്റെ ഫലമായും നേരിട്ട് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകീഴിലും തൊഴിൽസൌകര്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ വികസിപ്പിക്കാൻകഴിയുമെന്നും നാം കാണുകയുണ്ടായി. ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള സ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ സാമ്പത്തികമായി ഭദ്രമായവിലയ്ക്ക് പൂർണ്ണമായ ചരക്കുൽപ്പാദനമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവ എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നതിനാലാണ് ഈ സ്ഥിതി സംജാതമാകുന്നതു്. ലാഭം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും വാർദ്ധിച്ചിരുന്ന തികച്ചുംനവീനമായ രംഗങ്ങളിലേക്ക് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനമുണ്ടാക്കാൻ സേവനത്തിന്റെയോ പരസ്പരസഹായത്തിന്റെയോ പ്രേരണയ്ക്ക് എങ്ങിനെ കഴിയുമെന്നും നാം കണ്ടു. കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ബിസിനസ്സിലുമുള്ള കഷ്കോടമസ്ഥതയിൽത്തന്നെയുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശക്തിയും ഏകീ

കൃതവുമായ വികസനത്തിനും നമ്മുടെ കൃഷിവ്യവസായത്തെ അധപ്പതനത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുമെന്നുള്ള, അവസാനത്തേതല്ലെങ്കിലും ഏറ്റവുംമികച്ച പ്രതീക്ഷനല്കാൻ കഴിവുണ്ടെന്നും നാം കണ്ടതാണു്.

അമേരിക്കയിലെ സഹകരണബിസിനസു് ഇന്നത്തെ വലിപ്പത്തിൽനിന്നും മൂന്നോ നാലോ ഇരട്ടി വികസിച്ചു് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മൊത്തംബിസിനസ്സിൽ ഏതാണ്ടു് പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ ശതമാനം നിവ്വഹിക്കുന്നപക്ഷം, സാമ്പത്തികവളച്ചയുടെ പയ്യാപ്പമായൊരു നിരക്കും പരമാവധി തൊഴിലും വിലസ്ഥിരതയും പ്രായോഗികമായി നേടാൻ കഴിയുന്നതിൽ അതു് ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിത്തീരുന്നതാണു്.

താരതമ്യേന അപൂവ്വം നിർമ്മാണഘടകങ്ങൾക്കു് അതുധികമായ സാമ്പത്തികശക്തി കൈവരുന്നതാണു് നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ഇന്നത്തെ കുഴപ്പം. നമ്മുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ വലിയൊരംശത്തെ പരമമായി നിയന്ത്രിക്കാവുന്ന ഒരു നില അവ കരസ്ഥമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ആ നിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുന്നതിനും അവയ്ക്കു് ഉല്പാദനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ഒരു അളവുവരെ പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും വേണം. സ്വന്തം നിയന്ത്രണപദവിയിൽനിന്നു് ഗുണമാർജ്ജിക്കാൻ അവ സ്വന്തം ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു് നീതീകരിക്കാനാവാത്ത ഉയന്ന വിലനിരക്കുകൾ സ്വേച്ഛാനുസൃതം നിശ്ചയിക്കുന്നു. വർദ്ധിച്ച സാങ്കേതികകാര്യക്ഷമതയിൽനിന്നുള്ള നേട്ടങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരക്കെ വിതരണംചെയ്തു്, അതുവഴി രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും തങ്ങളുടെതന്നെ വ്യവസായങ്ങളുടെയും സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതിക്കു് ഉറപ്പുനല്കുന്നതിനുപകരം, നേട്ടങ്ങളുടെ സിംഹഭാഗവും സ്വായത്തമാക്കാനാണു് അവ ഉത്സാഹിക്കുന്നതു്. മറെറല്ലാറെറിനെക്കാൾ ഗുരുതരമായ നടവടിയിതത്രെ. ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഈ കുറെറൻ കുത്തകകൾതന്നെയാണു് വാസ്തവത്തിൽ അവയുടെ ഏറ്റവും ഭീകരശത്രുക്കൾ.

കുത്തകരീതിയിൽ സംഘടിതരായ ഉല്പാദകരുടെ ശക്തിയെ ശരിക്കു തൂക്കിനിർത്താൻ കഴിവുള്ള ഒരേ സാമ്പത്തികഘടകം മാത്രമാണു് അവസാനമായുള്ളതു്. പടക്കവ്യവസായത്തിലെ ഒരു കുത്തകസ്ഥാപനം തൊഴിലാളികൾ തീരെ ആവശ്യമില്ലാത്ത, തികച്ചും സ്വയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു പടക്കനിർമ്മാണഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയാണെങ്കിൽപോലും ഫാക്ടറിയിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്ന പടക്കങ്ങൾ വാങ്ങാനും ഉപയോഗിക്കാനും ആരെങ്കിലും വേണമെന്നതു തീർച്ചതന്നെ. ഇല്ലെങ്കിൽ ആ ഫാക്ടറിക്കു യാതൊരു വിലയുമില്ലാതാകും.

വ്യാവസായികകൃത്തകയെ ചെറുത്തുനില്ക്കുവാനുള്ള സ്വാഭാവിക ഘടകം ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ സംഘടിത ക്രയശക്തിയത്രെ. കൃത്തകയ്ക്കെതിരെ ഫലപ്രദമാകുന്നതും അതുമാത്രമാണ്. അത്തരത്തിൽ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു്, ഏകമല്ലെങ്കിലും, ഏറ്റവും നല്ല ഉപകരണം സഹകരണസ്ഥാപനമാണ്. സ്വന്തം സ്വാഭാവിക സാമ്പത്തിക താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുന്ന സംഘടിതരായ ഉപഭോക്താക്കൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഒന്നാകെയുള്ള താല്പര്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതുന്തികമായി ജനങ്ങൾതന്നെയാണല്ലോ രാഷ്ട്രം. ജനങ്ങൾക്കു പൊതുവായ ഒരു സാമ്പത്തികതാല്പര്യം ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിലുള്ള അവരുടെ താൽപ്പര്യമുമാണ്.

അമേരിക്കയിൽ നിലവിലുള്ള പ്രശ്നത്തെ നേരിടുന്നതിനു് സഹകരണോടമസ്ഥതയിലുള്ള ഓട്ടോമോബൈൽ ഫാക്ടറികളോ ഉരുക്കുമില്ലുകളോ സഹകരണ ശുദ്ധീകരണശാലകളുടെയും രാസവളനിർമ്മാണശാലകളുടെയും ഒപ്പംതന്നെ സ്ഥാപിക്കണമെന്നില്ല. ഉൽപ്പാദകക്കമ്പനികളുടെ ശക്തിക്കു് ഏതാണ്ടു് തുല്യമായി സാമ്പത്തികമായി വിലപേശാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടാകത്തക്കവിധം, കൃത്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്ന ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി സംഘടിപ്പിക്കുകമാത്രമാണാവശ്യം.

ഭീമമായ ഒരു കത്തവ്യമാണു് ഇതെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഏതെങ്കിലുമൊരുരംഗത്തു് പരസ്പരസഹകരണംമൂലമുള്ള നേട്ടങ്ങൾ അനുഭവമാകുന്നതോടെ അതേ സംഘടിതഗ്രൂപ്പിനു് സ്വന്തം പ്രവത്തനങ്ങളെ മറ്റുരംഗങ്ങളിലേയ്ക്കും വികസിപ്പിക്കാൻ ഏറെ പ്രയാസമില്ലെന്നകാര്യം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അടിസ്ഥാനജീവിതാവശ്യം ഭക്ഷണമാണു്. മിക്കവാറും രാജ്യങ്ങളിൽ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറിനു ചുറ്റുമാണു സ്വാഭാവികമായും ഉപഭോക്താക്കളുടെ ക്രയശക്തി ഏറ്റവും വിപുലമായി സംഘടിതമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ, സ്കാൻഡിനേവ്യയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ പ്രവത്തനം അവിടംകൊണ്ടു് അവസാനിപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ഗാഹ്കികാവശ്യങ്ങൾ നല്കുന്ന ബിസിനസ്സിൽ തങ്ങൾ നടത്തിയ വിജയകരമായ പ്രവത്തനത്തിന്റെ അടിത്തറയിന്മേൽ അവ ആ രാജ്യങ്ങളിലെ മിക്കവാറും പ്രമുഖ കൃത്തകകളെ വെല്ലുവിളിച്ചിരിക്കുന്നു.

അമേരിക്കയിലും അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ നമുക്കു് കഴിയാതിരിക്കുന്നതിനു് കാരണമൊന്നുമില്ല.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

വൈഷമ്യങ്ങളും കുറവുകളും

പശ്ചിമ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളും, ജപ്പാൻ, കനഡ, പോർട്ടോറീക്കോ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും മറെ ചിലയിടങ്ങളിലും "സഹകരണപ്രസ്ഥാന"ത്തെക്കുറിച്ച് ആളുകളും സംസാരിക്കാറുണ്ട്. അവരിലെല്ലാവരും ആ "പ്രസ്ഥാന"ത്തെ ആവേശപൂർവ്വം അനുകൂലിക്കുന്നവരല്ല. പക്ഷേ, മിക്കവാറുമാളുകളും അതിനെ ആദരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്മൂലം "പ്രസ്ഥാന"ത്തിന്നകത്തുള്ളവർക്ക് പൊതുവെ ഒരു ഏകതാബോധവും, തുടർന്ന് മാനസികമായ അല്പമൊരു ഉണർവ്വും തോന്നുന്നുണ്ട്.

ലോകത്തിൽ മറെറവിടെയും ഉള്ളതിനേക്കാളും വിവിധതരം സഹകരണ–പരസ്പരസഹായബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും അമേരിക്കയിലുണ്ട്. പക്ഷെ അവിടത്തെ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമാണ്. ഈ വ്യത്യസ്തതരം സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തിലും തുടർന്ന നിലനില്പിനുള്ള കാരണങ്ങളിലും കാണുന്ന വ്യത്യാസമാണ് ഭാഗികമായി ഈ വ്യത്യസ്തതയ്ക്ക് ഹേതുവെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഇവിടെയും ആളുകളും ചിലപ്പോഴൊക്കെ "അമേരിക്കൻ സഹകരണപ്രസ്ഥാന"ത്തെക്കുറിച്ചു പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ സംജ്ഞയിൽ എന്താണ്, അല്ലെങ്കിൽ ആരെയാണ് തങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടതുന്നതെന്ന് അവർക്കുതന്നെ അപൂർവ്വമായേ അറിയുകയുള്ളൂ. അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാവുന്ന ചിലയാളുകളും സംഘടനകളും അതിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. "സഹകരണപ്രസ്ഥാന"മെന്ന വാക്കുതന്നെ അവർക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. തങ്ങളും ഒരു "പ്രസ്ഥാന"ത്തിൻെറയും ഭാഗമല്ലെന്നാണ് അവരുടെ ശാഠ്യം. തങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹകോടമസ്ഥരുടെയും അവരുടെ സമൂഹത്തിൻെറയും ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി കേവലം ചില ബിസിനസ്പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ എന്നാണ് അവർ പറയുന്നതു്.

അകത്തുനിന്നു നോക്കുമ്പോഴത്തേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പുറത്തുനിന്നു കാണപ്പെടുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് നിങ്ങൾ പുറത്തുനിന്നു നോക്കുന്നതെങ്കിൽ സ്ഥാപനം വെള്ളയായും, മറിച്ച് സ്വന്തം താല്പര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെങ്കിൽ കറുപ്പായും തോന്നും. എന്നാൽ അകത്തുനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വ്യത്യസ്തനിറങ്ങളിലുള്ളവയത്രെ. ഏതാണ്ട് വെളുപ്പുമുതൽ കടുത്ത ചാരനിറംവരെ എല്ലാ നിറഭേദങ്ങളും നിങ്ങൾക്കവിടെ കാണാൻ കഴിയും.

മിക്കവാറും രണ്ടു ദശകക്കാലത്തോളം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ഉള്ളിൽനിന്നു വീക്ഷിക്കാനുള്ള സൌകര്യം ഈ ലേഖകനു ലഭിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആവേശജനകമായ ചില സംഗതികളും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. സ്വന്തം ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത വഹിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയുംചെയ്യുന്നുവെന്നു സ്വയം ഉത്തമബോദ്ധ്യമുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു ആളുകളും പങ്കെടുക്കുന്ന വമ്പിച്ച വാഷ്ടികയോഗങ്ങളും അമേരിക്കൻജനാധിപത്യത്തെ, രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെയും നന്നായോ, മെച്ചപ്പെട്ടനിലയിലോ സാമ്പത്തികരംഗത്തു പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നല്ല നിസ്വാർത്ഥനേതൃത്വത്തിൽ അംഗങ്ങളെ യോജിച്ചുനിന്നു ഭാവിയെക്കുറിച്ചു തങ്ങൾക്കു ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസമുള്ള, കാര്യക്ഷമമായി നടത്തപ്പെടുന്ന ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളെ കൂടുതൽകൂടി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

മറ്റുചില സംഗതികളും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. സ്വന്തം സമാരംഭത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനേക്കാൾകൂടുതൽ നയത്തെസംബന്ധിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ തന്റെ ഭാഗമാണ് ശരിയെന്നു തെളിയിക്കാൻ അംഗങ്ങളും ബന്ധപ്പെടുന്ന പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും "ജനാധിപത്യ"ത്തിന്റെപേരിൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ മാനേജരാകാൻ ഫലത്തിലോരോ അംഗവും കിണഞ്ഞുപരിശ്രമിക്കുന്ന സ്ഥിതിഗതികളും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അംഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക, അംഗങ്ങളല്ലാത്ത പ്രോത്സാഹകരെ അംഗങ്ങളാക്കുക എന്നീ കൃത്യങ്ങളും ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ തീരെ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതായാണ് അനുഭവം. വാദപ്രതിവാദം സഹകരണത്തിനു ഒരു ബദലല്ല.

ഓരോരുത്തനും സ്വന്തം കടമ നിർവ്വഹിക്കുകയെന്നാണ് സഹകരണത്തിന്റെ പൊരുൾ; മറ്റൊരുത്തന്റെ ജോലി ചെയ്യുകയെന്നല്ല. സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭരണമാണ് മാനേജരുടെ ജോലി. പൊതുനയം നിശ്ചയിക്കുക, മാനേജരെ ശമ്പളത്തിനു നിയമിക്കുക, ആവശ്യമെന്നുകണ്ടാൽ പിരിച്ചുവിടുക എന്നിവ ഡയറക്ടറുടെ ജോലിയത്രെ. സ്ഥാപനത്തിനു പ്രോത്സാഹനം വളർത്തുക, അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടി രൂപപ്പെടുത്തി നടത്തുക, ഡയറക്ടർ ബോർഡ് അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക, ചിലപ്പോൾ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കാതിരിക്കുക എന്നിവ അംഗങ്ങളുടെ ജോലിയാണ്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒന്നാകെയുള്ള വളർച്ചയിൽ യാതൊരു താല്പര്യവും കാണിക്കാതെ അഹങ്കാരപൂർണ്ണമായ ആത്മസംതൃപ്തിയുമായി സ്വന്തം വിജയകരമായ പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അംഗങ്ങൾ ചുരുണ്ടുകൂടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സ്വന്തം അയൽപക്കസമൂഹത്തിൽ സ്ഥാപനം വിജയിക്കുന്നപക്ഷം അവർക്കു തൃപ്തിയായി എന്നു തോന്നും. മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തെ തങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ, അതുവഴി ജനങ്ങൾക്കു അവരുടെ സ്വന്തം സഹകരണബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ രാജ്യത്തിലെ മൊത്തം ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഗണ്യമായൊരുഭാഗം വിതരണംനടത്താൻകഴിയുന്നദിവസം കൂടുതൽ വേഗം സമീപമെത്താൻ തങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളവയ്ക്കു യാതൊരു പ്രാധാന്യവും അവർ നല്കുന്നില്ല. പ്രാദേശികസംഘടനകളും അവയുടെ മൊത്തവ്യാപാരസംഘടനകളുംതമ്മിൽ പൂർണ്ണമായ സഹകരണമുണ്ടെങ്കിൽ മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ ബിസിനസ്സ് ഗണ്യമായി വർദ്ധിക്കും. തൽഫലമായി കൂടുതൽ കായ്ക്ഷമമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ പണ്ടകശാലകൾ തുറക്കുന്നതിനും അത്യന്തികമായി ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ പാകപ്പെടുത്തുന്നതിനും നിർമ്മിക്കുന്നതിനും മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിനു കഴിവുണ്ടാകും.

അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുക, ഒന്നുചേർന്നു ചരക്കുകൾ വാങ്ങിക്കുക, എല്ലാവർക്കും അവശ്യം ആവശ്യമുള്ള സുശക്തമായ ധനവായ്പാസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നീ കാര്യങ്ങൾക്കു് ആകാമായിരുന്നേടത്തോളം യോജിച്ചുപ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത മേഖലാസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ മേഖലാസഹകരണസ്ഥാപന

ങ്ങളും സംയുക്തമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം, അതു് ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ഭീമമായ തോതിൽ വിലപേശൽ ശക്തി നല്കുന്നതാണു്. ഉപഭോക്താക്കളുടെ ശരിക്കും മിച്ചപ്പെടുത്താവുന്ന ചരക്കുനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള സാദ്ധ്യത അതു അത്യന്തം വികസിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യും.

ഇവയെല്ലാമുപരിയായി, ഏതാനും സഹകാരികൾക്കിടയിൽ അവരെ യഥാർത്ഥ സഹകരണപ്രവർത്തനത്തിനു് കഴിവില്ലാത്തവരാക്കത്തക്കവിധം വ്യക്തിപരമായ അസൂയകളും, വെറുപ്പുകളും, മൻധാരണകളും എന്നിവ ശക്തിപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി.

വേണ്ടിടത്തോളം ഒന്നാംകിടമാനേജർമാർ, മെച്ചപ്പെട്ട വ്യാപാരരീതി, അംഗങ്ങളിൽനിന്നു് കൂടുതൽ കൂറും പ്രവർത്തനവും എന്നിവയാണു് "സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി"യുടെ വിജയത്തിനു് ആധാരം. ഒരുപക്ഷേ, മറെറന്തിനേക്കാളുമുപരി, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽതന്നെയുള്ള സഹകരണത്തെയാണു് അതു് ആശ്രയിക്കുന്നതു്. കാരണം, സഹകരണം എന്നതിനു് എന്തെങ്കിലും അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ, കൊള്ളാവുന്ന, പൊതുവായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൂട്ടായി പ്രവർത്തിക്കുകയും വ്യക്തിപരമായ വികാരങ്ങൾക്കും നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾക്കും സ്വാർത്ഥപ്രേരണകൾക്കുമീതെ ആ ലക്ഷ്യങ്ങളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ജനങ്ങളാണു്, പിന്നീടാണു് ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളാകുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചവയും അതേസംഘങ്ങൾ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ഏറിയതും പ്രോത്സാഹനംനൽകുകയും ചെയ്യുന്നവയുമായ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളാണവ.

ജനങ്ങൾക്കു് ബലഹീനതകളും കുറവുകളുമുണ്ടു്. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തെപ്പോലെയുള്ള ഏതു പരിപൂർണ്ണ ജനാധിപത്യസ്ഥാപനത്തിലും ഈ ന്യൂനതകൾ ഉപരിതലത്തിനു തൊട്ടുതാഴെ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും.

മീഡ്ഡ്വാഡും സഹകരണ—പരസ്പരസഹായസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ചായ്പു് കൂടുതലും യാഥാസ്ഥിതികതത്ത്വത്തിലേയ്ക്കാണു്.

ഈ പ്രസ്താവനക്കു് എടുത്തുപറയത്തക്ക അപവാദങ്ങളുണ്ടു്. ഏതാനും മേഖലാ കാഷ്ഠികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പൂ

തിയ നഗര–ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അപവാദങ്ങളിൽ പെടുന്നവയാണു്.

എന്നാൽ, പൊതുവെപറയുമ്പോൾ, അപായസാദ്ധ്യതയും കൊള്ളുന്ന സംരംഭങ്ങളും നവീകരണശ്രമങ്ങളും വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുകയുള്ളൂ.

ഏതാനും ന്യൂതനരീതികൾ അവ നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. താഴെകാണുന്നവ അവയിൽപ്പെടുന്നു:

നിർമ്മാണരീതി പരസ്യമായിട്ടുള്ള മേത്തരം രാസവളം.

നേരിട്ടു് വിദ്യുച്ഛക്തിയിൽപ്പാദനം, ഉയർന്നവേഗതയിൽ പ്രസരണം, ട്രാക്ടറിന്നു് ഫ്രെഡ്ലൈറർ.

ഉപഭോഗസാധനങ്ങളുടെ ഘടകങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ലേബലിംഗ്സമ്പ്രദായം.

താഴ്ന്നചിലവിൽ ഇൻഷുറൻസും, അതോടൊപ്പം ഒരു പരസ്പരസഹായനിധിയിൽ മൂലധനംനിക്ഷേപിക്കാനുള്ള സൌകര്യവും.

ശിക്ഷകൂടാതെ ഏതൊരുസമയത്തും കടംവീട്ടാനുള്ള അവകാശം.

ഇവയും മറനേകം രീതികളും ആദ്യമായി നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ളതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു്.

കൂടുതൽ ഉൽപ്പന്നഗവേഷണങ്ങൾനടത്തുകയും പുതിയ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും സേവനങ്ങളും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സംരംഭങ്ങളിലേർപ്പെടുകയുംചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ പട്ടിക മൂന്നിരട്ടികൂടി നീണ്ടുപോകുമായിരുന്നു.

വളർച്ചക്കു ലക്ഷ്യങ്ങൾനിശ്ചയിച്ചു് ആ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രാപിക്കാത്തപക്ഷം ആ വർഷം സ്ഥാപനത്തിന്നു് ഒരു പരാജയമാണെന്നു് കണക്കാക്കുന്നതിനുപകരം, വളർച്ചയിൽ മറ്റാരുടേയും പിറകിലാകാതിരിക്കുന്നതിൽമാത്രം പണ്ടത്തെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പലപ്പോഴും തൃപ്തിയടഞ്ഞിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ഇക്കാലത്തു് ഒട്ടൊക്കെ നിലവിലില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, ചൂണ്ടിയതു് വലിയ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെകാര്യത്തിലെങ്കിലും. "മാനേജ്മെണ്ടുവികസനപരിപാടി" (അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇതു് വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്) യാണു് ഭാഗികമായി ഇതിന്നുകാരണം. എന്നാൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും പഴയ അതുന്നതനിഷ്ഠത തുടർന്നുവരുന്നുണ്ടു്.

ഏതാനും പ്രധാനസ്ഥാപനങ്ങളൊഴിച്ച്, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളംപൊതുവെ വേണ്ടത്ര പരസ്യംചെയ്യുകയോ ടെലിവിഷൻ സൌകര്യങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുകയോ ഫലപ്രദമായ പൊതുജനവിജ്ഞാനപരിപാടികളും പയ്യാപ്തമായതോതിൽ നടത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പരസ്യംചെയ്യുമ്പോഴോ, അതു പലപ്പോഴും പഴഞ്ചൻരീതിയിലായിരിക്കുകയുംചെയ്യും. ഉൽപ്പന്നങ്ങളെ നേരേയങ്ങു പരസ്യപ്പെടുത്തുകതന്നെ. എങ്ങിനെ, എന്തുകൊണ്ട് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പ്രത്യേക ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളാകുന്നുവെന്നോ, ഉപഭോക്താക്കളും തന്നെ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ശ്രദ്ധിക്കാൻ കടപ്പെട്ട സ്ഥാപങ്ങളാണെന്നോ പലപ്പോഴും വേണ്ടിടത്തോളം വ്യക്തമാക്കാറില്ല.

ബിസിനസ്സ്വീക്ഷണത്തിൽ, സഹകരണസമാരംഭങ്ങൾക്കുമറവു പ്രത്യേക വിഷമങ്ങളുമുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ വിഷമങ്ങൾതന്നെ അവയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിയുമാകാം. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണത്തിലുള്ള സംഘടനകളാണ്, എപ്പോഴും അങ്ങിനെയായിരിക്കുകയുംവേണം. അല്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്കു നിലനില്പ്പാൻ കാരണമില്ലാതാകും. ഈ വസ്തുതയിൽനിന്നാണ് ആ വിഷമങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു്. (ഒരംഗത്തിന്നു് ഒരു വോട്ടെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ) സ്ഥാപനത്തെ പൊതുവായി നിയന്ത്രിക്കുന്ന "ജനാധിപത്യ"വും സ്ഥാപനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിലും (മാനേജ്മെൻറ്) പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുത്താൻ "പരിശ്രമിക്കപ്പെടുന്ന ജനാധിപത്യ"വുംതമ്മിൽ അതിപ്രധാനമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ആദ്യത്തരം ജനാധിപത്യം ഏതു യഥാർത്ഥ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനസവിശേഷതയാണ്. രണ്ടാമത്തേതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെക്കം എല്ലാ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അത്യന്തം ആപല്ക്കരവുമാണ്. മാനേജ്മെണ്ടിന്റെ രംഗത്തു് സങ്കേതങ്ങളിലും വിജ്ഞാനത്തിലും ആശയങ്ങളിലും അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സമീപവർഷങ്ങളിൽ പ്രതിഭാസപരമായ പുരോഗതിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ രണ്ടുവിധ ജനാധിപത്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഇനിയും സ്ഥായിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടന്നില്ല.

അടുത്തതു് വളർച്ചയുടെ പ്രശ്നമാണ്. ജനാധിപത്യസ്വഭാവമുള്ള എല്ലാ സന്നദ്ധസംഘടനകളോടൊപ്പം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണിതു്. ഇതു് തീവ്രമായും നിലനിൽ

ക്കേണ്ടതായ ഒരു നല്ല പ്രശ്നവുമാണു്. പക്ഷേ, ഇന്നത്തെ "പട്ടണയോഗ" സമ്പ്രദായം, "പട്ടണം" അനേകായിരവും അനേകലക്ഷവും "നിവാസികളു"ള്ളവയാണെങ്കിൽ, തുടർന്നു് നിലനിർത്താൻ കഴിയുമോ? ചില സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അത്യുല്ലമാത്രം അംഗങ്ങളുണ്ടു്. അംഗങ്ങളുടെ ഫലപ്രദമായ പങ്കാളിത്തവും ജനാധിപത്യനിയന്ത്രണവും ശരിക്കും പുലർത്താൻ അതിനിപുണമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ഭരണരൂപം മാത്രമല്ല ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. പ്രോത്സാഹകന്മാർക്കും പോളിസിരൂപകർത്താക്കൾക്കും സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളത്രയും നല്കിയതിനുശേഷം അവരിൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉത്സാഹവും കൂറും താല്പര്യവും ഉത്തരവാദിത്വബോധവും പുലർത്തുന്ന പ്രശ്നംകൂടിയുണ്ടു്. ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിടുന്നതിലേക്കായി ഇന്നു നടത്തിവരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടികളും, ഏറ്റവും ലഘുവായി പറഞ്ഞാൽ, തീരെ അപര്യാപ്തമാണു്. മാത്രമല്ല, ചിലയിടങ്ങളിൽ അടുത്തകാലത്തായി ഈ പരിപാടികൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ലതിരിക്കുന്നതും കാണാനുണ്ടു്.

കൂടാതെ, വളർന്നുവരുന്നതോടൊപ്പം അഭിലഷണീയമായ ഒരു "പാരിതോഷികമാ"യിത്തീരുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്മേൽ അധികാരം സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള മത്സരവും രൂപംകൊള്ളുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിന്നു്, വായ്പയൂണിയൻപ്രസ്ഥാനത്തെ അത്യന്തം വേദനിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ ഏകതയെത്തന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു മത്സരം 1950ൽ ആരംഭിച്ച ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ തുടങ്ങുകയുണ്ടായി.

ഈ മത്സരം ഭാഗികമായി യഥാർത്ഥവും സത്യസന്ധവുമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്നവയാണു്.

അംഗങ്ങൾക്കു് അത്യാവശ്യമുള്ള, ബാങ്കുകളും മറ്റു ധനവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും നല്കാൻ താല്പര്യം കാണിക്കാത്തതരത്തിൽപ്പെട്ട ചെറിയ കടങ്ങളും നല്കുന്ന പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് വായ്പയൂണിയനുകളും തൃപ്തിപ്പെടണമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണു് ഒരു ഭാഗത്തു്. പ്രധാനമായും തൊഴിലുടമകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള വായ്പയൂണിയനുകളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി വായ്പയൂണിയനുകളും ഭാവിയിൽ വളച്ചുനേടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നവരുംകൂടിയാണിവർ. അതുകൊണ്ടു് രാജ്യത്തിലെ വൻകിട തൊഴിലുടമകളായ കോർപൊറേഷനുകളും

യാതൊരുതരത്തിലും അസുഖമുണ്ടാക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ഇവരുടെ അഭിപ്രായം.

സാമ്പത്തികഭദ്രതയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഉചിതമായി ആകാവുന്നേടത്തോളം സേവനങ്ങളും അംഗങ്ങൾക്കു നല്കുന്നതാണ് വായ്പയൂണിയനുകളുടെ ശരിയായ പ്രവർത്തനമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് മറുവശത്തുള്ളത്. വായ്പയൂണിയനുകളും, അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, "ജനങ്ങളുടെ ബാങ്കുക"ളാണ്. ചെറുവായ്പകളും നല്കുന്ന ബിസിനസ്സിൽ മാത്രമല്ല, ജനങ്ങളുടെ പല പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനും അവർക്കു കഴിയുമാറ് പൂർണ്ണമായ ധനഭദ്രതയും ധനശക്തിയും നല്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളെ സമാഹരിച്ചുനിർത്തുന്ന ബിസിനസ്സ് കൂടിനടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ് വായ്പയൂണിയനുകളും എന്നാണ് ഈ വിഭാഗക്കാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇടവക—പള്ളി വായ്പയൂണിയനുകളും; സർക്കാർജീവനക്കാരുടെ വായ്പയൂണിയനുകളും; അദ്ധ്യാപകർ, തൊഴിലാളിയൂണിയനംഗങ്ങളും, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ അംഗങ്ങളും തുടങ്ങിയവരുടെ വായ്പയൂണിയനുകളും എന്നിവയെപ്പോലെ, തൊഴിലുടമസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യമോ ആനുകൂല്യങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത, സ്വതന്ത്രവായ്പയൂണിയനുകളിൽനിന്നാണ് ഇക്കൂട്ടർ സ്വാഭാവികമായും ശക്തിനേടുന്നതു്.

ഇതുകൊണ്ടും കഥ മുഴുവനുമാകുന്നില്ല. അതിവേഗം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒട്ടാകെ ഒരുകോടി ഇരുപതുലക്ഷം അംഗങ്ങളുള്ള തികച്ചും അഭിലഷണീയമായ വായ്പയൂണിയനുകളുടെ നിയന്ത്രണം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തീരെ അപരിഷ്കൃതമായ അഭ്യന്തരവടംവലിയും നടക്കുന്നുണ്ട്.

അധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മത്സരം മറ്റു രംഗങ്ങളിലുമുണ്ട്. ചില കാഷ്കോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള 'ഹീനമായ മത്സരങ്ങളും, താരതമ്യേന വലിയ ഇൻഷുറൻസ് സംഘടനകളിൽ "പിന്തുടച്ച്"യ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള മത്സരം, ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ളവരും സമർത്ഥരുമായ ഏതാനും നേതാക്കൾക്കിടയിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ശത്രുതാഭാവം എന്നിവയിലെല്ലാം അധികാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മത്സരം കാണാവുന്നതാണ്.

ശരിതന്നെ, തെറ്റായ ചില സംഗതികളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലുണ്ട്. ജനങ്ങളാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും. ജനങ്ങൾക്കും തെറ്റായ ചില വശങ്ങളുണ്ട്. ഇവയാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും നിഴലിക്കുന്നതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബിസിനസ് ചരിത്രത്തെസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, മറ്റുതരം ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളോളംതന്നെ സഹകരണപരസ്പരസഹായസ്ഥാപനങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടാനേ പാടില്ലെന്നാണ് പൊതുവായ ധാരണ. അതുകൊണ്ട് ഓരോ സഹകരണസ്ഥാപനം പരാജയപ്പെടുമ്പോഴും അതേകാരണംകൊണ്ട് പ്രതിയോഗികൾക്കു കിട്ടുന്നതിനേക്കാളും ആക്ഷേപം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുതന്നെ.

തുടങ്ങാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരുതരം ബിസിനസ്സാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും. അവ വിജയകരമായിനടത്താൻ കൂടുതൽ പ്രയാസമാണ്. ഒട്ടനവധി ജനങ്ങളിൽനിന്നു് ഒട്ടനവധി ചെറിയ നിക്ഷേപങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനത്തിനു് മൂലധനമുണ്ടാക്കുന്നതു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നപോലെ എളുപ്പമല്ല. ഓരോ ക്രേതാവും സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും തുടർന്ന് ഡയറക്ടർബോർഡിലംഗവുമാകാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളവനമായിരിക്കുന്ന ഒരു ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനം മാനേജുചെയ്യാനും പ്രയാസമത്രെ. സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥർക്കുടിയായ എല്ലാ പ്രോത്സാഹകർക്കും നടക്കുന്നതെല്ലാം അറിയാൻ അവകാശമുള്ളതും അതുകൊണ്ടതന്നെ സമൂഹത്തിലെല്ലാവരും, പ്രതിയോഗികളുംകൂടിയും, അറിയാനിടയാകുന്നതുമായ ഒരു സ്ഥാപനം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു പ്രദർശനസ്ഫടികപ്പാത്രത്തിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. എളുപ്പമായ ഒരു സംഗതിയല്ലതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് മൂലധനക്കമ്മി ഒരു തീരാരോഗമത്രെ. അതു സ്വാഭാവികമാണുതാനും. അവയുടെ ഓഹരികളും ശരിവിലയിൽ കവിഞ്ഞുനിരക്കിനും ഒരിക്കലും വ്യാപാരംചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലെന്നതാണ് അതിനുകാരണം. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സേവനങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ ഓഹരികൾകൊണ്ടു് പ്രയോജനമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അടിസ്ഥാനമൂലധനം എപ്പോഴും അംഗങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെയുണ്ടാകണം. തീച്ചയായും, ഇവരിൽ അപൂർവ്വം പേർ മാത്രമേ ധനവാന്മാരായിരിക്കയുള്ളൂ. ബിസിനസ്സിൽ മിച്ചമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആ തുകകളത്രയും സജീവമായ വികസനത്തിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുപകരം ഭൂരിഭാഗമായിപ്പൂട്ടി സൂക്ഷിയ്ക്കാനാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രവണത. അംഗങ്ങളുടെ പണം ആപൽസാദ്ധ്യതയുംകൊള്ളുന്ന പുതിയ സംരംഭങ്ങൾക്കു ചിലവുചെയ്യാൻ

മാനേജർമാർക്കും ഡയറക്ടർമാർക്കും ഭയമാണു്. അതു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണു്. അധികവും കഠിനമായി യത്നിച്ചുനേടിയ പണമായിരിക്കുമതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ ധനപരമായ കഴിവുകളെ സ്വതന്ത്രപിച്ചുനിർത്താനും, അത്യന്തം ആവശ്യമായ മൂലധനംനേടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്നനിലയിൽ പുതിയ ധനവായ്പരീതികളും സ്ഥാപനങ്ങളും ശരിപ്പെടുത്താനും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അവ ഇപ്പോഴും ശിശുപ്രായത്തിലാണു്; ഇനിയും ഏറെദൂരം അതു മുന്നോട്ടു നീങ്ങേണ്ടതുണ്ടു്.

മികച്ച കായ്ക്ഷമതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രതിയോഗികളിൽനിന്നു് കടുത്തമത്സരം പ്രായേണ എല്ലാരംഗങ്ങളിലും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നേരിടേണ്ടതായുണ്ടു്. "സഹകരണം" അത്ഭുതകരമായ ഒരാശയമാണെന്നവസ്തുതമാത്രം സ്ഥാപനത്തിന്റെ വിജയത്തിനു മതിയായ ഉറപ്പാകുന്നില്ല. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം ചുരുങ്ങിയപക്ഷം പ്രതിയോഗികളുടേതുപോലെയെങ്കിലും കായ്ക്ഷമമായിരിക്കണം. ബിസിനസ്ഏകീകരണവും വിതരണരംഗത്തെ കായ്ക്ഷമതയും പാശ്ചിമയൂറോപ്പിൽ ആദ്യമായി പ്രാവർത്തികമാക്കിയതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു്. എന്നാൽ അമേരിക്കയിലാകട്ടെ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, നമ്മുടെ നഗരങ്ങളിലെങ്കിലും, ശരിക്കു രംഗത്തുവരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ മറ്റുസ്ഥാപനങ്ങൾ അവനടപ്പിൽവരുത്തുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വിജയകരമായി പടുത്തുയർത്താൻ പ്രയാസമാണെന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ, അവയുടെ ആദ്യകാലനേതാക്കളിൽ ചിലർ ശരിയ്ക്കും മഹാന്മാർതന്നെയാകേണ്ടിയിരുന്നു. അവരില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മികച്ച സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പടുത്തുയർത്താൻപോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഓരോനേതാവും അവനവന്റെ സ്വന്തം സ്ഥാപനത്തെയാണു്, അതും മികച്ചനിലയിൽതന്നെ, പടുത്തുയർത്തിയിട്ടുള്ളതു്. നേതാവും സ്ഥാപനവുംതമ്മിൽ അത്യന്തം വ്യക്തിപരമായ ബന്ധമാണുള്ളതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരിപൂർണ്ണസഹകരണംപുലർത്തുന്നതുമൂലം സ്ഥാപനവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധത്തിൽവരുന്ന കായ്വും അദ്ദേഹത്തിനു് സങ്കല്പിക്കാൻപോലും പ്രയാസമത്രെ. എങ്കിലും അത്തരം സഹകരണം,

ചില സ്ഥാപനങ്ങളുടെകാര്യത്തിൽ യഥാർത്ഥലയനത്തിലെത്തുന്നേടത്തോളംതന്നെ, ഇന്നും ഒരു സാമ്പത്തികാവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കയിൽ സാമ്പത്തികത്തകർച്ചയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുയർന്നുവന്ന സഹകരണപ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശസ്തവ്യക്തികളും നിരവധിയാണ്. അവരെയെല്ലാവരെയും പേരെടുത്തുപറയുന്നതു് ഉചിതമായിരിക്കയില്ല. കാരണം, അത്തരമൊരു പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടാൻ അർഹതയുള്ള പല പേരുകളും മിക്കവാറും വിട്ടുപോയെന്നുവരും. ഒരാളെപ്പോലും വിടാതെ പട്ടിക തയ്യാറാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു വളരെവളരെ നീണ്ടുപോകുകയുംചെയ്യും.

സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അഗ്രേസരന്മാരിവരായിരുന്നു. അമേരിക്കൻസമൂഹത്തിൽ നിലവിലുള്ള "ആന്തരികോന്മുഖ"കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു ഇവർ. അഗാധമായ ദൃഢവിശ്വാസവും അഭിനിവേശവുമാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. അവരിൽ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരിലും ഈ ഗുണങ്ങൾ കാണാം. ഒരു ആദർശസമൂഹത്തെയല്ലെങ്കിൽപ്പിന്നെ, മെച്ചപ്പെട്ട സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചു് സ്വന്തം ധാരണയെ മുൻനിർത്തി അവർ സ്വന്തമായൊരു മാർഗ്ഗം നിശ്ചയിക്കുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രശസ്തനേതാക്കളൊഴികെ മറെറല്ലാവരുംതന്നെ ഒരു സംഘത്തിൽ പരസ്പരധാരണയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന "ടീം കളിക്കാരെ"ന്നതിനേക്കാൾ, സ്വന്തം നിലയിൽ "നക്ഷത്രങ്ങളാ"യി സ്വാഭാവികമായും പരിലസിച്ചിരുന്നവരാണ്. ഇപ്പോഴും അവരങ്ങിനെ തുടരുകയുംചെയ്യുന്നു. മഹത്പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികഘടകങ്ങളും അവരെ നേതൃത്വത്തിൽ അവരോധിക്കുകയും അവരോടു തികഞ്ഞ കൂറു പുലർത്തുന്ന ഒരനുയായിവൃന്ദത്തെ നേടിക്കൊടുക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ ഓരോരുത്തനും സ്വന്തം "സഹകരണസാമ്രാജ്യ"ത്തെ സ്വന്തം പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗങ്ങളുടെയും മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വയം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതും ഇതേ ഘടകങ്ങളും അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്തു ഒരു നേതാവിനേറുമാത്രമായൊരു സാമ്രാജ്യത്തിനു് തുല്യപദവിയുള്ള മറെറാരു നേതാക്കളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല; അതു നടക്കാത്തതുമായിരുന്നു.

ഈ നേതാക്കന്മാരില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസമാരംഭത്തിന്റെ സുശക്തമായ ഘടനയുള്ള ഘടകങ്ങളും ഇന്നുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഇവരോടു് സഹകാരികളുടെ ഭാവിതലമുറകൾക്കുള്ള കടപ്പാടു് അളവറ്റതാണ്.

തങ്ങളെല്ലാവരുംചേർന്ന പടച്ചുവിട്ട ഘടകങ്ങളെ സുശക്തമായ ഒരേകീകൃതഘടനാരൂപത്തിലേയ്ക്ക് ആവാഹിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണെന്ന് ആ നേതാക്കന്മാർതന്നെ കണ്ടുവെന്നതാണ് കൂടുതൽ യഥാർത്ഥ ദാർശനികവീക്ഷണത്തോടുകൂടിത്തന്നെ, 1933ൽ "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ് സ്" സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുന്നതും അവയുടെ ക്രയശക്തി സമാഹരിച്ചുനിർത്തുന്നതുമായ, ദേശവ്യാപകമായ തോതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രയ-നിർമ്മാണ സഹകരണസ്ഥാപനമെന്ന നിലയിലാണ് "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ് സ്" രൂപംകൊണ്ടതു്. എന്നാൽ, മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രാപ്തനായ ക്രയല്ലോളെന്നതിന്നപുറമൊന്നുമായിത്തീരാൻ "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ്സി"നെ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുകയുണ്ടായില്ല. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ധനവായ്പനല്കുന്നതിനുള്ള കേന്ദ്രസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ 1934ൽ "കൊവാപ്പറേററീവ് ഫിനാൻഡ് അസോസിയേഷൻ" എന്നൊരു കേന്ദ്രസംഘടന സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, നേതാക്കന്മാരുടെ ഒരു പുതിയ തലമുറ അതിനെ സജീവമാക്കുന്നതുവരെ, ഇരുപതു കൊല്ലക്കാലം അതു പ്രവർത്തിക്കാതെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയാണുണ്ടായതു്. നേതൃത്വത്തിന്റെ ആ പുതിയ തലമുറ സ്ഥാപനത്തിന്റെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം ഏറെറടുക്കുകതന്നെ വേണം; അനിവാര്യമായും അങ്ങിനെ ഏറെറടുക്കുന്നതുമാണ്. ഇവിടെയും ഞങ്ങൾ പേരുകളുടെ ഒരു പട്ടിക തെയ്യാറാക്കുന്നില്ല. കാരണം, ആ പേരുകളുള്ളവർ അതാഗ്രഹിക്കുകയില്ലെന്നുതന്നെ. ജനറൽമാനേജർമാരുടെയും ബോർഡ് ചെയർമാന്മാരുടെയും ഈ രണ്ടാംതലമുറ, പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ആദ്യശില്പികളെന്നതിനേക്കാം, ട്രസ്റ്റികളും, സ്രഷ്ടാക്കളെന്നതിനേക്കാം ഭരണനിർവ്വഹണഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, സ്വയം തിളങ്ങുന്ന "നക്ഷത്രങ്ങളെ"ന്നതിനേക്കാം "ടീംകളിക്കാരു"മാണെന്നതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളങ്ങിനെയൊരു പട്ടിക തെയ്യാറാക്കാത്തതു്.

ഇവർക്ക്—സഹകരണനേതാക്കളുടെ ഈ പുതിയ തലമുറക്കാർക്ക്—ഒരുമിച്ചുചേരാനും ഒന്നുചേർന്ന തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനും കഴിയും. ആദ്യകാലനേതാക്കന്മാർക്ക് ഇതു പ്രയാസമായിരുന്നു. പുതിയ നേതൃത്വത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളും, അവ ചിലപ്പോൾ അതിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന ചിലരുടെ ജനറൽമാനേജർസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമായവയാണെങ്കിൽപോലും, സംഘത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളാകാവുന്നതാണ്.

നിലവിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളെ അതുപോലുള്ള മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ചേർന്നു കേന്ദ്രസംഘടന രൂപീകരിക്കുക, സംയോജിപ്പിക്കുക എന്നീ നടവടികളും, ലയനംപോലും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന തീരുമാനങ്ങളുമാകാം അവരെടുക്കുന്നതു്.

സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വികാസം അമേരിക്കയിൽ പുതുതാണു്. മിക്കവാറും ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണതിനു കാരണക്കാർ, അവക്കുള്ള സ്വാധകംകൂടിയാണതു്. പ്രസ്ഥാനം പുതുതാണെന്നതിനു പുറമെ, അതു പടുത്തുയർത്തിയ മഹാന്മാക്കുചുറ്റുമുള്ള വൃത്തങ്ങളിലാണു് അതിന്റെ ശക്തിയധികവും.

ഉപഭോക്തൃതാല്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷകരെന്നനിലയിലാണു് പശ്ചിമയൂറോപ്പിലെ ''സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ'' ഏറിയതും വളർന്നുവന്നതു്. പഴയ സമൂഹങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായിമാത്രമേ ജനങ്ങൾ തൊഴിൽ മാറാറുള്ളു. ഉൽപാദകരെന്നനിലയിലുള്ള അവരുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ, പാരമ്പര്യപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ പരിശീലനംവഴി സ്ഥിരവും നിശ്ചിതവുമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കുടുംബവരുമാനങ്ങളുടെ നിലവാരങ്ങൾ സാവകാശത്തിൽ മാത്രമാണു് വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് കൂലിപ്പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തി ആശങ്കാജനകമായ ഒരു സംഗതിയായിത്തീരുകയും ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ ജനങ്ങളുടെ സാഹസികതാല്പര്യം ഗുരുതരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

പക്ഷേ, അമേരിക്കൻനഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ അടുത്തകാലംവരെ ഉപഭോക്താക്കളെന്നനിലയിൽ എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കുമുള്ള സാധാരണയും പൊതുവും സാവ്രുതികവുമായ താല്പര്യത്തെ ആരും കാര്യമായി ഗൗനിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ മിക്കവാറും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുതരത്തിൽ, ഉപഭോക്തൃസഹകരണസംഘടനകളാണു്. കഷ്ടകരുടെ വിപണനസഹകരണസംഘടനകളും തൊഴിലാളികൾ സ്വയം ഉടമസ്ഥതവഹിച്ചു നടത്തിവരുന്ന ചില വ്യവസായശാലകളും മാത്രമാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ അപവാദങ്ങൾ. ഈ അടുത്തകാലംവരെ നഗരങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും അവരുടെ ക്രയശക്തി സംരക്ഷിക്കാനോ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കാനോ ഉത്സുകമായ താല്പര്യം മാത്രമാണു് കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഉൽപാദകരാവുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വരുമാനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ക്ഷേമവുമെന്നു് അവർ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെയാണു് തോന്നുക.

ഇവയ്ക്കുപുറമേ, സഹകരണസംഘടനകൾ മറ്റുതരം ബിസിനസ്സംഘടനകളിൽനിന്നു് ''വ്യത്യസ്ത''മാണു്. ലാഭമുണ്ടാക്കുക

യെന്ന പ്രാഥമികലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇന്നത്തെ അതിപ്രധാന ബിസിനസ്സ് സംഘടനയിൽനിന്ന് അവയ്ക്കു വ്യത്യാസമുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇത്തരത്തിലൊരു വ്യത്യാസമുള്ളവരാണ് തങ്ങളെന്നു പ്രഗത്ഭരായ മറ്റു ബിസിനസ്സുകാർക്കു തോന്നുന്നതിനു ഇടനല്കുന്നതെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ നമുക്കിനി ഭയമാണ്. നൂതനമാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ നമുക്ക് പൂർവ്വീകമായുള്ള പാരമ്പര്യവും അക്രമരംഗങ്ങളിൽനിറഞ്ഞ "പാശ്ചാത്യസിനിമക"യോടു നമുക്കുള്ള ഭ്രമവും നിലനില്ക്കുമ്പോൾപോലും സാമ്പത്തികമായി പുരോഗതിനേടിയ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളേയും പോലെ നാമും നിജസ്ഥിതികാര്യകർത്താക്കളുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ നമ്മളിലധികംപേരും വലിപ്പത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരാണ്. തൽഫലമായി, സ്വയം വലുതാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത പക്ഷം, മറ്റുള്ളവരുമായി യോജിച്ച് അത്രയേറെ വലിപ്പമില്ലാത്ത സ്വന്തമായ എന്തെങ്കിലും കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമേറ്റെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനുപകരം, ഒരു വലിയ സ്ഥാപനത്തെ സേവിക്കാനാണിഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ ഇതുവരെ, ഈ നൂറാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തുപോലും, ഒരു ശരാശരി നഗരവാസിയുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കാൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പൊതുവിജ്ഞാന വിതരണജോലി മിക്കവാറും ഇനിയും ചെയ്യേണ്ടതായി അവശേഷിക്കുകയാണ്.

ആരോഗ്യകരമായ വളർച്ച ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നവയും സുസ്ഥാപിതമായി നിലനിന്നിട്ടുള്ളവയുമായ ചിലതരം സഹകരണ–പരസ്പരസഹായസമാരംഭങ്ങളും തീർച്ചയായുമുണ്ട്.

കർഷകർക്കും ഗ്രാമീണജനങ്ങൾക്കുമിടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിപണനം, വിതരണം, വിദ്യുച്ഛക്തി, വായ്പ, ഇൻഷുറൻസ് എന്നീ രംഗങ്ങളിലുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു ശരിയത്രെ. വായ്പയൂണിയനുകളും സംബന്ധിച്ചും ഇതു പരമാർത്ഥമാണ്.

കർഷകർ, പൊതുവെ, അവരുടെ തൊഴിലിനെക്കുറിച്ച് ഏറെ അഭിമാനമുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ഉടമസ്ഥതയെ വിലമതിക്കുന്നുണ്ട്; നിലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിൽനിന്നാണതിന്റെ തുടക്കം. സാമ്പത്തികസാഹചര്യങ്ങളും തീരെ അസംതൃപ്തിയുണ്ടാക്കാത്തപക്ഷം, ഇതര വിഭാഗം ജനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കുറവുമാത്രമേ കർഷകർ സ്വന്തം

പ്രദേശത്തുനിന്നു പോകാനോ തൊഴിൽ മാറാനോ തുനിയുകയുള്ളു. മറ്റു മിക്കവാറും വ്യവസായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ചെറുകിടയായ കൃഷിവ്യവസായത്തിലെ ഉല്പാദകരെന്നനിലയിൽ ചരക്കുകളും വാങ്ങുകയോ വില്ക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും സംബന്ധത്തികമായി വിലപേശാനുള്ള അല്പം ശക്തിയെങ്കിലും നിലനിർത്തുന്നതിലേയ്ക്ക് സഹകരണസംഘാപനങ്ങളും രൂപീകരിക്കുന്നതു് അവരുടെ സാമ്പത്തികാവശ്യമാണു്. ഈ സകലവിധ ഘടകങ്ങളും ചേർന്നു് കർഷകരെ സഹകരണാശയത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചുമുള്ള അനുകൂലികളാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കൃഷിപ്രവർത്തനങ്ങളൊഴികെ അവയുമായി ബന്ധമുള്ള കാർഷികമല്ലാത്ത ബിസിനസു് സംഘാപനങ്ങളുടെ സഹകരണകൂട്ടുടമയ്ക്കും അവരെ അനുകൂലികളാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വളരെ സമീപവർഷംവരെയെങ്കിലും, ഉടമസ്ഥൻതന്നെ നടത്തുന്ന സ്വതന്ത്രകൃഷിത്തോട്ടത്തെ നമ്മുടെ മുഴുവൻ ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനമായ ഒരുതരം പാറയെന്നനിലയിൽ കണക്കാക്കിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ നിലയിൽ, ഉൽപാദനത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനോ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന വിലകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താനോ കർഷകന്റെ കഴിവില്ലായ്മയെതുടർന്നു് അയാൾ നേരിട്ടുന്ന സാമ്പത്തികപ്രതികൂലങ്ങളുടെ ഭാരമായ ഫലങ്ങളിൽനിന്നു് കർഷകനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യക്തമായും ഒരാവശ്യഉപാധിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് കർഷകസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് പൊതുവായ അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ഉൽപാദനത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനും ഉൽപ്പന്നവിലനിരക്കുകളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താനും മിക്കവാറും വ്യവസായങ്ങൾക്കു കഴിവുണ്ടു്.

ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി—കാർഷികവായ്പസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, മറ്റുവിധത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നവയോ, അല്ലെങ്കിൽ അത്യന്തം ഉയർന്ന ചിലവിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവയോ ആയ ആവശ്യങ്ങളും അവ വ്യക്തമായും നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ടു് തുടക്കംമുതൽതന്നെ അവയ്ക്കു് പൊതു സാമൂഹ്യപിന്തുണയും അംഗീകാരവും ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. കൃഷിയിടങ്ങളിലേയ്ക്കും ഗ്രാമീണ ഉപഭോക്താക്കൾക്കും വിദ്യുച്ഛക്തി എത്തിക്കുകയെന്ന വിഷമകരവും ചിലവേറിയതുമായ കൃത്യം വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും തരക്കേടില്ലാത്തവിധം പൂർത്തിയാക്കിയതിനെതുടർന്നു് അവയുടെ സേവനം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷംമാത്രമാണു് സ്വകാര്യ വാണിജ്യവിദ്യുച്ഛക്തിസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശക്തിയായ എതിർപ്രചരണം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാൻപോലും തുടങ്ങിയതു്.

വായ്പയൂണിയനുകളുടെ കായ്ത്തിൽ, പ്രതിവർഷം 1200 പുതിയ വായ്പയൂണിയനുകളെന്നനിരക്കിൽ അവയുടെ ഗണ്യമായ വളർച്ചയുള്ള കാരണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഒന്നാമതായി, വായ്പയൂണിയനുകൾ നടത്താൻ എളുപ്പമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. അംഗങ്ങളുടെ മിച്ച സമ്പാദ്യങ്ങൾ അതു സ്വീകരിക്കുകയും അങ്ങിനെയുണ്ടാകുന്ന ശേഖരത്തിൽനിന്നുതന്നെ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രം കടം നല്കുകയുംചെയ്യുന്നു. അംഗങ്ങൾ അഞ്ചു ഡോളർ വിലയുള്ള ഓഹരികൾ വാങ്ങുന്നതുവഴിമാത്രമാണ് ആവശ്യമായ മൂലധനം വായ്പയൂണിയൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതായി, കടംവാങ്ങുന്നവനെ വീഴ്ത്താൻതക്കവിധം അന്യായപ്പലിശ ഈടാക്കുന്ന "പണക്കച്ചവടസ്രാവി"നെ ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. തീച്ചയായും ഫ്രണ്ടികവ്യാപാരികൾ പൊതുവെ ജനസമ്മതിക്ക് പേരു വിപ്പെട്ടവരല്ല. മറിച്ച്, ജനങ്ങൾക്ക് പണം കടംവാങ്ങുന്നിനും ഒരു സൌകര്യമുണ്ടാകുന്നതിൽ നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിലെ പല ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും നേരിട്ട താൽപര്യമുണ്ടുതാനും. ഈ നിലയിൽ, അന്യായപ്പലിശനിരക്കിൽനിന്നു മുക്തിനേടാനും അതേ സമയം ഉടനടി വായ്പ ലഭിക്കാവുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗം തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വയം സൃഷ്ടിക്കാനും ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുമാറ് വായ്പയൂണിയൻ ഒരു മാർഗ്ഗം നല്കുമ്പോൾ അതിനെതിരെ അപൂർവ്വംപേർമാത്രമേ ശബ്ദമെടുക്കുകയുള്ളൂ. വായ്പയൂണിയനുകളുടെ ആവിർഭാവത്തിനുമുമ്പ്, താഴ്ന്ന വരുമാനനിലവാരത്തിൽപെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിനു നീതിപൂർവ്വമായ വ്യവസ്ഥകളിൽ കടംവാങ്ങുന്നതിലേയ്ക്ക് സമീപിക്കാവുന്ന ഒരു ഇടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ വായ്പയൂണിയനുകളും, വ്യക്തമായും മുമ്പ് തീരെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാതിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഒരാവശ്യത്തെ നിർവ്വഹിക്കുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറ്റവും നല്ലനിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും ഇവയാണ്.

വ്യത്യസ്തതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഏകരൂപമല്ലാത്ത വളർച്ച അവയ്ക്കിടയിൽ ഐകുബോധമുണ്ടാകുമെന്നതിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാണ്. വിജയകരമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവയും അംഗീകാരം സിദ്ധിച്ചവയുമായ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പുതുതായി ഉയർന്നുവരുന്ന വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളിലുള്ള സംഘടനകളിൽനിന്നും അകന്നു നില്ക്കാനുള്ള മനസ്ഥിതിയാണുള്ളതു്. അത്തരത്തിൽ വ്യത്യസ്തരൂപത്തി

ലുള്ള ഒരു സംഘടന തങ്ങളുടെ സാമാന്യം ഭദ്രമായ നിലയെത്തന്നെ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസമാണെന്നതോന്നുന്ന അതിനു കാരണം.

സാമൂഹ്യ–സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് അമ്പതു വർഷം കേവലം ലഘുവായ ഒരു സമയമാണ്. 25 കൊല്ലം വളരെയേറെ കുറവുമാണ്. സഹകരണബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ വ്യക്തമായൊരു ലക്ഷ്യബോധവും ഇതുവരെ വളർന്നിട്ടില്ലെന്നതിനും മറ്റൊരു കാരണം ഇവയത്രെ.

നാമിതിനകം മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽതന്നെ സഹകരണ–പരസ്പരസഹായസമാരംഭങ്ങൾ നിലനിന്നിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാലകുടിയേറിപ്പാർപ്പുകാരുടെ ജീവിതമധികവും അവരുടെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അവർ ഒന്നുചേർന്ന് വസതികളും കൃഷിപ്പുരകളും നിർമ്മിച്ചു; സംഘംചേർന്ന് രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കും സഞ്ചരിച്ചു; അവരഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്ന പൊതുവിപത്തുകൾക്കെതിരെ അവർ പരസ്പരം സംരക്ഷണംനല്കി. അമേരിക്കയുടെ ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം അധികകാലതാമസമില്ലാതെ, 1752ൽ ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ ഫിലാഡെൽഫിയയിൽ തീക്കെടുതികളിൽനിന്നു സംരക്ഷണംനല്കുന്നതിനുള്ള പരസ്പര ഫയർ ഇൻഷൂറൻസ്കമ്പനി സംഘടിപ്പിച്ചു. 1804ൽ കൺകറിക്കട്ടിലെ ഡെയറികർഷകർ അവരുടെ പാൽവിതരണസഹകരണസ്ഥാപനം രൂപീകരിച്ചു. ഉട്ടാ സ്റ്റേറ്റിൽ മോർമോൺ ജനവിഭാഗം അവരുടെ ജീവിതം ഏറിയതും സഹകരണജലസേചനസംഘങ്ങളും, സഹകരണസ്റ്റോറുകളും എന്നിവയേയും മറ്റുതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളേയും കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് രൂപപ്പെട്ടത്തിയതു്. 1870ൽതുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ ഗ്രേഞ്ചർമാർ തങ്ങളുടെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു തീവ്രയത്നംചെയ്കയുണ്ടായെന്നു നാം കാണുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ ഇന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പ്രവർത്തനത്തിലിരിക്കുന്ന സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ ആരംഭങ്ങളും കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഏതാനും കാഷ്ികവിപണനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാതെ മറ്റൊരുതരം സഹകരണസ്ഥാപനവും ചുരുങ്ങിയതു് അമ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നതാണ്.

അമേരിക്കയിലേയ്ക്കുവെച്ച് ആദ്യത്തെ വായ്പയൂണിയൻനിയമം മാസാച്ചുസെറ്റ്സ് നിയമസഭ പാസ്സാക്കിയതു് 1909–ലാണ്.

"ഫാർമേഴ്സ് യൂണിയൻ സ്റ്റോറ് എക്സ്ചേഞ്ച് ഓഫ് നെബ്രാസ്ക" എന്ന പ്രഥമ മേഖലാ കാഷ്ികോപകരണസഹകരണ സ്ഥാപനം 1914–ലാണ് സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

വിസ്കോൺസിൻ സ്റ്റേററിലെ സുപ്പീരിയറിൽ "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേ റീവ് ഹോംസേൽ" എന്ന പേരോടുകൂടി ഉപഭോഗച്ച രക്കേടം കൈകായ്ംചെയ്യുന്ന പ്രഥമ മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാരസഹക രണസ്ഥാപനം 1917–ലാണ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. അതിനൊരു വർഷം മുമ്പുമാത്രമാണ്, 1916–ൽ, ന്യൂയോക്കിൽ "കൊവാപ്പറേ റീവ് ലീഗ്" സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.

എണ്ണയുല്പന്നങ്ങളുടെ പ്രാദേശികമായ വിതരണത്തിനും ഒരു ചെറിയ സഹകരണസ്ഥാപനം രൂപീകരിക്കാൻ മിനെസ്സോട്ടയിലെ കോട്ടൺവുഡ് ഫാംസിൽ കഷ്കർ സമ്മേളിച്ച 1921–വരെ എണ്ണ ബിസിനസ്സിൽ ഒരൊറ്റ സഹകരണസ്ഥാപനംപോലും ഉണ്ടായിരു ന്നില്ല. 1926–ൽ മാത്രമാണ് പ്രാദേശികസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ചേർന്ന് "മിഡ്ലൻസ് കൊവാപ്പറേ റീവ്" എന്ന പ്രഥമ മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര എണ്ണ സഹകരണസ്ഥാപനം സ്ഥാപിച്ചത്. ഒന്നാ മത്തെ സഹകരണഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതി അമൽഗമേറേഡ് ക്ലോത്തിങ്ങ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ന്യൂയോർക്ക് നഗര ത്തിൽ നിർമ്മിച്ചതും അതേവർഷംതന്നെയാണ്.

ഒന്നാമത്തെ സഹകരണാശുപത്രി, അഥവാ സഹകരണാരോ ഗ്യപദ്ധതി 1929–ൽ ഒക്ലഹോമയിലെ എൽക്കു സിറ്റിയിൽ ഡോക്ടർ മൈക്കൽ ഷാഡിഡ് സംഘടിപ്പിച്ചതാണ്.

കാൻസാസിലെ ഫിലിപ്സ്ബർഗ്ഗിനടുത്ത് "കൺസ്യൂമേഴ്സ് കൊവാപ്പറേ റീവ് അസോസിയേഷൻ" 1940–ൽ ഒരു എണ്ണക്കി ണർ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതുവരെ ഒരൊറ്റ സഹകരണ എണ്ണക്കിണർപോ ലും പ്രവർത്തനത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇപ്പോൾ പ്രായേണ അമേരിക്കയൊട്ടാകെ വ്യാപകമായി പ്ര വർത്തനം നടത്തിവരുന്ന പ്രബല കാഷ്ികോപകരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഏറിയതും 1920–ലാരംഭിച്ച ദശകത്തിലോ അടുത്ത ദശകത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിലോ തുടങ്ങിയവയാണ്. ഭീകരമായ സാമ്പത്തികതകർച്ചയുടെ വർഷങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്ര ത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഏറ്റവുംശീഘ്രമായ വളർച്ചയുടെ വർഷങ്ങളായിരുന്നു. ഒരുകാലത്ത് അമേരിക്കയിലെ ഒരു "സഹകര

ണപ്രസ്ഥാന''മാകാവുന്ന ശ്രമങ്ങളുടെ തുടക്കം തീച്ചയായും സാമ്പത്തികത്തകച്ചയുടെ വർഷങ്ങളിലാണുണ്ടായതു്.

എന്തുകൊണ്ടു്? ജനങ്ങളും ആലോചിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായ, തീവ്രമായും സത്വരമായും ആലോചിക്കാൻ പ്രേരിതരായ വർഷങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെന്നതായിരിക്കാം, ഒരുപക്ഷേ, ഇതിനുള്ള കാരണം. ''സംഗതികളും അതേപടി തുടരും''മെന്ന അതിർകടന്ന ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിനു് ഇളക്കംതട്ടിയതു് ഈ വർഷങ്ങളിലത്രെ. മുൻവിശ്വാസങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് പുതിയ സംരംഭങ്ങളുംക്കു ജനങ്ങളും മൈയ്യപ്പെട്ട വർഷങ്ങളാണിവ. എല്ലാറ്റിനുമുപരി, തങ്ങളെല്ലാവരും ''ഒരേ തോണിയിലാണു് യാത്രചെയ്യുന്നതെ''ന്നും തോണിക്കു് ചില അറ്റകുറ്റപ്പണികളാവശ്യമാണെന്നും ആക്കും അതൊറ്റയ്ക്കു നിർവ്വഹിക്കാനാവില്ലെന്നുമുള്ള വസ്തുത മിക്കവാറും അമേരിക്കക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയ വർഷങ്ങളുമായിരുന്നു സാമ്പത്തികത്തകച്ചയുടെ വർഷങ്ങളും.

''ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ'' എന്ന കേന്ദ്രസംഘടന രൂപീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിടത്തോളം വായ്പായൂണിയനുകളും നിലവിൽവന്നതു് ആദ്യമായി 1930-ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിലത്രെ. സാമ്പത്തികത്തകച്ചയ്ക്കെതിരായ ഒരു നടവടിയാണു് ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം. തുടങ്ങിയ കാൽ നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ 1.1 കോടി അംഗങ്ങളും 500 കോടി ഡോളർ ആസ്തികളുമുള്ള ഇരുപതിനായിരം വായ്പായൂണിയനുകളും ജനങ്ങളും പടുത്തുയർത്തുകയുണ്ടായി. അതുപോലെത്തന്നെ, 45 ലക്ഷം അംഗങ്ങളും 75 കോടിയിൽപ്പരം ഡോളർ വിലയുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രതിവർഷം വില്പനയുമുള്ള ആയിരം ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥാപിതമായി.

പത്തുലക്ഷത്തിൽപ്പരം ജനങ്ങളുംക്കു സമഗ്രമായ ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ നൽകത്തക്കവിധം ഒരു സ്ഥിതിയിലേയ്ക്കു സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളുംക്കുണ്ടായ വളർച്ച ഒട്ടൊക്കെ രണ്ടാംലോകയുദ്ധാനന്തരകാലത്തുണ്ടായതാണു്.

പണ്ടകശാലകളും വിപണനസൌകര്യങ്ങളും ഏജൻസികളും ഏർപ്പെടുത്തി ചരക്കിന്റെ ഗുണത്തിനുമേലും വിലയിനുമേലും അല്പം സ്വാധീനംചെലുത്താൻ ചെറിയ പ്രാദേശിക കർഷകവിപണനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കഴിവുനേടാൻ ആരംഭിച്ചതു സാമ്പത്തികത്തകച്ചയുടെ വർഷങ്ങളുംക്കു മുമ്പായിരുന്നില്ല.

നഗരങ്ങളിലെ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, അശ്രദ്ധയോടെ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന നിരവധി ചെറിയ സ്റ്റോറുകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു രൂപംകൊണ്ട് ബിസിനസ്സ് നടത്തിയിരുന്നുവെന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും, 1950-ലാരംഭിച്ച ദശകംവരെ ഇത്തരം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് ആവശ്യമായ ഘടകങ്ങൾ വ്യക്തമായി രൂപംകൊള്ളുകയും തുടർന്ന് സത്വരമായ വളർച്ചയുണ്ടാകുമെന്നു് ഒടുവിലിപ്പോൾ ഉറപ്പുനല്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നവിധം വലിപ്പവും പ്രവർത്തനവ്യാപ്തിയും അവയാർജ്ജിക്കാനാരംഭിക്കുകയുമുണ്ടായില്ല.

"സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ്" എന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭംകുറിക്കാൻ തീർച്ചയായും വളരെ പ്രയാസമാണു്. കാരണം, ബാഹ്യരൂപത്തിൽ "സഹകരണ" ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളും ഒരു പ്രത്യേകവീക്ഷണമുള്ള "പരസ്പരസഹായ" ക്കമ്പനികളും മാത്രമാണു്. മറെറാരിടത്തുനിന്നും സംരക്ഷണം ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ട് കഷ്ടകർക്ക് തീക്കെട്ടതികളിൽനിന്നു സംരക്ഷണം നൽകുന്ന "ഫാർമേഴ്സ് ടൗൺഷിപ്പ് മ്യൂചൽ" എന്ന പേരിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുംകൂടി സുദീർഘവും പ്രശംസാർഹവുമായ ഒരു ചരിത്രമാണു്, പ്രത്യേകിച്ചും വിസ്കോൺസിൻപോലെയുള്ള സ്റ്റേറുകളിലുള്ളതു്. എന്നാൽ പലവിധരംഗങ്ങളിലും സംരക്ഷണംനല്കുന്ന, സഹകരണലക്ഷ്യവും വീക്ഷണവുമുള്ള ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനികളും 1920-ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ മാത്രമാണു് ആരംഭിച്ചതു്.

"സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അമേരിക്കയിൽ എന്തുകൊണ്ടു് കൂടുതൽവേഗത്തിൽ വളർന്നില്ല" എന്നു് പലപ്പോഴും ചോദ്യമുണ്ടാകാറുണ്ടു്. അതിനുള്ള ഭാഗികമായ സമാധാനം ഇതാണു്: "അവ വേഗത്തിൽതന്നെയാണു് വളർന്നിട്ടുള്ളതു്. ചുരുങ്ങിയ കാൽനൂറ്റാണ്ടിനുള്ളതു് ഇതിലുംകൂടുതൽ നിങ്ങളെന്താണു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്?" നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ കായ്മയ വികസനമത്രയും ഏറിയതും ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലഘട്ടത്തിലാണു് ഒരുമിച്ചു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മഹത്തായ ജനകീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും അത്രവേഗത്തിൽ വളരുന്നതു് അപൂർവ്വമാണു്.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു ഡസനോ അതിൽ കൂടുതലോ ദേശീയസംഘടനകളും അമേരിക്കയിലുണ്ടു്. അമേരിക്കൻ

സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് ക്രമത്തേയും യുക്തിയേയും മാറിനിർത്തി കൃത്യംനിർവ്വഹിക്കുകയെന്നതിലാണ് നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചുള്ളത്. ദേശീയസംഘടനകളുടെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഘടനയും ചിലപ്പോൾ ഒന്നിനോട് മറ്റൊന്നു കൂടിക്കലർന്ന പ്രവർത്തനവുമാണ് അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഈ കാലഘട്ടം ആവശ്യപ്പെടുന്നവിധത്തിൽ പ്രവർത്തനത്തിലേകീകരണവും ലക്ഷ്യത്തിൽ ഏകതയുംനേടാൻ അവയ്ക്കൊന്നിനും ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല.

മിനെസ്സോട്ടസ്റ്റേറ്റിലെ ആൽബർട്ട്‌ലിയ ആസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്", ഓഹിയോ സ്റ്റേറ്റിലെ അലയൻഡിൽ "യുണൈറ്റഡ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്" എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ദേശീയ മൊത്തവ്യാപാരസംഘടനകളുണ്ട്. കാഷ്കോപകരണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും അവയെ പരിസേവിക്കുന്നതുമാണ് "യുണൈറ്റഡ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്". "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സി"നും അതിന്റെ അംഗങ്ങളിൽ മേഖലാ കാഷ്കോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഉപഭോഗപദാർത്ഥങ്ങളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന മേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയെ പരസ്പരം ലയിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും, എത്രതന്നെ യുക്തിപൂർണ്ണമാണവയെങ്കിലും, നിരന്തരം പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനും പ്രധാന കാരണം ഈ വ്യൂതാസമത്രെ.

വിദ്യാഭ്യാസം, നിയമനിർമ്മാണം, പൊതുജനബന്ധം എന്നീ മൂന്നു രംഗങ്ങളിൽ കാഷ്കികസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പരിസേവിക്കുന്നവയായി രണ്ടു ദേശീയസംഘടനകളുണ്ട്. മിക്കവാറും മേഖലാ വിപണന—കാഷ്കോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പിന്തുണയുള്ള "അമേരിക്കൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കൊവാപ്പറേഷൻ" എന്ന ദേശീയസംഘടന കാഷ്കികസഹകരണവിഷയം സ്കൂളുകളും, കോളേജുകളും, സർവ്വകലാശാലകളും എന്നിവയിൽ അദ്ധ്യയനംനല്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹനംനല്കുന്നു. രാജ്യത്തുടനീളം വിദ്യാഭ്യാസ "പണിപ്പുരകളും" അതു നടത്തുന്നുണ്ട്. "4 എച്ച്. ക്ലബ്ബും"കളും "ഫ്യൂച്ചർ ഫാർമർ ഓർഗനൈസേഷൻ" എന്നിവയുമായി അതു് അടുത്തു സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതു് ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളുംനടത്തുകയും ഒരു "ഇയർ ബുക്" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും സഹകരണനേതാക്കളെ സമ്മേളിക്കുന്ന ഒരു വാർഷിക ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും ഈ ദേശീയസംഘടന നടത്തുന്നുണ്ട്. വാ

ഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി.യിലാണ് അതിന്റെ കേന്ദ്രഓഫീസുകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

"നാഷണൽ കൌൺസിൽ ഓഫ് ഫാർമേഴ്സ് കൊഓപ്പറേററീവ്സ്" എന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ ദേശീയസംഘടന. "അമേരിക്കൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടി"നെപ്പോലെത്തന്നെ ഇതിന്റെ അംഗങ്ങളും പ്രധാനമായും കാർഷികവിപണന—കാർഷികോപകരണമേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെയത്രെ. ഇരുപത്തിയാറ് "സ്റ്റേററ് കൊഓപ്പറേററീവ് കൌൺസിലു"കളും ഇതിനോട് ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. നാഷണൽ കൌൺസിൽ വാഷിങ്ങ്ടണിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതോടനുബന്ധിച്ചുതന്നെ "ദി വാഷിങ്ങ്ടൺ സിറേറഷൻ" എന്നൊരു സചിത്രവിവരണ ബുള്ളറിൻ പ്രതിവാരം വിതരണംചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. കാർഷിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന എല്ലാതരം പ്രശ്നങ്ങളും ചർച്ചചെയ്യുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച വാർഷികയോഗവും അതു നടത്തുന്നു. ആവശ്യമായ ഏകാഭിപ്രായംനേടാവുന്ന കാര്യങ്ങളിലൊക്കെ കാർഷികോപകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ള, പ്രത്യേകിച്ചും ദേശീയ നിയമനിർമ്മാണത്തെ സംബന്ധിച്ച നയം നാഷണൽകൌൺസിൽ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ധാന്യവിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പൊതുജനബന്ധം, നിയമനിർമ്മാണം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്ഥാപനമാണ് "നാഷണൽ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ഗ്രെയിൻ കൊഓപ്പറേററീവ്സ്." ഈ രംഗങ്ങളിൽ അതു ഊർജ്ജിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുമുണ്ട്. അതിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് സിക്രട്ടറി ഇറക്കുന്ന പ്രതിവാര വാർത്താകിറിപ്പുകൾ അമേരിക്കൻ കൃഷിവ്യവസായത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും അമൂല്യമായ വിവരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയത്രെ.

ഇതുപോലെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ, മറെറാരു രംഗത്തു സഹകരണഡെയറിപ്രവർത്തകർക്കുവേണ്ടി "നാഷണൽ മിൽക്ക് പ്രൊഡ്യൂസേഴ്സ് ഫെഡറേഷൻ" നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

വായ്പയൂണിയൻ മിക്കവാറും എല്ലാ സ്റ്റേറുകളിലുംതന്നെ "സ്റ്റേററ് വായ്പയൂണിയൻലീഗ്"കളും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വായ്പയൂണിയനുകൾ രൂപീകരിക്കാനാഗ്രഹമുള്ള പുതിയ ജനസംഘങ്ങളെ ഇവ സഹായിക്കുകയും നിലവിലുള്ള വായ്പയൂണിയനുകൾക്ക് ഉപദേശം, പ്രോത്സാഹനം, മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം എന്നിവ നല്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

സ്റ്റേററിന്റെ തലസ്ഥാനത്തു് നിയമനിർമ്മാണസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും പൊതുജനബന്ധപ്രവർത്തനങ്ങളും ഇവനടത്തുന്നുമുണ്ടു്. വായ്പായൂണിയൻപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ "തലക്കല്ലു്" സി. യു. എൻ. എ. എന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടന്ന "ക്രെഡിററ് യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ" എന്ന സംഘടനയത്രെ. വിസ്കോൺസിൻ സ്റ്റേററിലെ മാഡിസണിലാണു് കേന്ദ്രഓഫീസു്. "ദി ബ്രിഡ്ജു്" എന്നൊരു ദേശീയമാസിക സി. യു. എൻ. എ. പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. വായ്പായൂണിയൻ സംബന്ധിച്ച സാഹിത്യങ്ങളും അതു വിതരണംചെയ്യുന്നു. "വായ്പായൂണിയൻ പ്രസ്ഥാന"ത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അതു ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "സി. യു. എൻ. എ സപ്ലൈ കൊവാപ്പറേററീവ്" എന്ന സ്ഥാപനം "സി. യു. എൻ. എ.യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണു്. വായ്പായൂണിയനുകൾക്കാവശ്യമുള്ള കണക്കുപുസ്തകങ്ങളും, ഡെപ്പോസിററു പുസ്തകങ്ങളും, കടത്തിനു് അപേക്ഷിക്കാനുള്ള ഫാറങ്ങളും എന്നിവയും മററു സാധനസാമഗ്രികളും സംഭരിക്കുന്നതിനും ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള കേന്ദ്രസ്ഥാപനമാണിതു്. സി. യു. എൻ. എ.യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട "സി. യു. എൻ. എ. മ്യൂചവൽ ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനി" വായ്പായൂണിയനുകൾക്കും അവയുടെ അംഗങ്ങൾക്കും വായ്പസംരക്ഷണ ഇൻഷുറൻസു്, ജീവിതസമ്പാദ്യ ഇൻഷുറൻസു്, ആയുഷ്ക്കാല ഇൻഷുറൻസു് എന്നിവ നല്കുന്നു.

ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഘടനാരൂപം വായ്പായൂണിയനുകളുടേതുമായി വളരെ സാമ്യമുള്ളതാണു്. മിക്കവാറും എല്ലാ സ്റ്റേററുകളിലും "സ്റ്റേററുവ്യാപകമായ" അസോസിയേഷനുകളുണ്ടു്. ഇവ ജില്ലകളായി തിരിഞ്ഞു് ഓരോ ജില്ലയും വാഷിങ്ങ്ടൺ (ഡി. സി.) ആസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന "നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ടിക് കൊവാപ്പറേറീവ് അസോസിയേഷ"ന്റെ ഡയറക്ടർമാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. കോൺഗ്രസ്സുമായുള്ള നിയമനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളും ഈ കേന്ദ്ര അസോസിയേഷനാണു് നടത്തുന്നതു്. "ദി റൂറൽ ഇലക്ടിഫിക്കേഷൻ" എന്നൊരു പ്രതിമാസപത്രം അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും പൊതുവെ വിജ്ഞാനവിതരണ–വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില്ലറ വ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ളതും ക്ഷുവിഭവ മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനുംവേണ്ടി ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജീവൽ

പ്രധാനമായ ഒരു ദേശീയസംഘടനയാണു് "കൊവാപ്പറേററീവ് ഫൂഡ് ഡിസ്ട്രിബ്യൂട്ടേഴ്സ് ഓഫ് അമേരിക്ക." "ദി കൊവാപ്പറേററീവ് മെർച്ചൻ ടൈസർ" എന്നൊരു മാസിക അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും പൊതുജനബന്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുകയുംചെയ്യുന്നു.

രാജ്യത്തിലെ കൂടുതൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മിക്കവാറും സംഘാരോഗ്യപദ്ധതികളും സഹകരണാരോഗ്യസംഘടനകളും തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ആരോഗ്യപദ്ധതികളും "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് അമേരിക്ക" എന്ന ദേശീയസംഘടനയിൽ അംഗങ്ങളാണു്. സംഘാരോഗ്യപ്രവർത്തനരംഗത്തിന്നാകെ ബാധകമായ സാഹിത്യം ജി. എച്ച്. എ. എ. പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും വിതരണംനടത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. സംഘടനാതല്പരരായിവരുന്ന പുതിയ സംഘങ്ങൾക്കു് ഉപദേശസേവനങ്ങളും അതു നല്കുന്നു. ഒരു ദേശീയ സംഘാരോഗ്യ വാഷ്ിക ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്യോഗത്തിന്നു അതു് ആഭിമുഖ്യം വഹിക്കുന്നു. ജി. എച്ച്. എ. എ. ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും സംഘാരോഗ്യസംഘടനകളുമായി സഹകരിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാർക്കു് വിവേചനത്തിന്നെതിരെ സംരക്ഷണംനല്കുകയും സ്വയംസന്നദ്ധാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആരോഗ്യസംഘടനകളും രൂപീകരിക്കുന്നതിന്നെതിരെയുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളൊഴിവാക്കുന്നതു് പ്രാഥമികലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് നിയമസഭാപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുകയുംചെയ്യുന്നു.

"ദി കൊവാപ്പറേററീവ് ലീഗ് ഓഫ് ദി യുണൈററഡ് സ്റ്റേററ്സ്" 1916ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകയും 1922ൽ ഗവണ്മെണ്ടു് അതിന്നു് ഔദ്യോഗികഅംഗീകരണം നല്കുകയുംചെയ്തു. അമേരിക്കയിലൊട്ടാകെ ഉപഭോക്തൃസഹകരണം പരിപോഷിപ്പിക്കുകയാണു് കൊവാപ്പറേററീവ്ലീഗിന്റെ ഉദ്ദേശം. വർഷങ്ങളും പിന്നിട്ടതോടെ ലീഗിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്നുള്ള സാദ്ധ്യതകളും വിപുലമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ടു്. ആസ്ഥാനം ചിക്കാഗോവിലാണു്; വാഷിങ്ങ്ടൺ ഡി. സി. യിൽ ഒരു ഓഫീസും നടത്തുന്നുണ്ടു്.

അനേകം പ്രമുഖ മേഖലാ കാർഷികോപകരണ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും, ഉപഭോഗവ്യവസ്കകളും മൊത്തവ്യാപാരംചെയ്യുന്ന എല്ലാ മേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അനേകം പരസ്പര ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളും, ക്രെഡിറ്റ്യൂണിയൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ, നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ടിക് കൊവാപ്പറേററീവ് അസോസിയേഷൻ, വിസ്കോൺസിൻ ഇലക്ടിക് കൊവാപ്പറേററീവ്, നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ്സ്, യുണൈററഡ് ഹൌസിങ്ങ് ഫൌണ്ടേഷൻ

എന്നിവയും അനേകം മറ്റു വിവിധ സഹകരണസംഘടനകളും കൊ വാപ്പറേറീവ്‌ലീഗിന്റെ അംഗങ്ങളിൽപെടുന്നു.

"കൊവാപ്പറേറീവ് ഇൻഷുറൻസ് കോൺഫ്രൻസി"നും ലീഗ് ആഭിമുഖ്യം വഹിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹാ യിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് അമേരിക്ക, നോർത്ത് അമേരിക്കൻ സ്റ്റുഡന്റ് കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗ്, റോഷ്ഡേൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, കൊവാപ്പറേറീവ് ഫിനാൻസ് അസോസിയേഷൻ നാഷണൽ അസോസിയേഷൻ ഓഫ് ഹൌസി ങ്ങ് കൊവാപ്പറേറീവ്സ്, ഫണ്ട് ഫോർ ഇൻറർനാഷണൽ കൊവാ പ്പറേറീവ് ഡെവലപ്പ്മെൻറ് എന്നിവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും ലീഗ് സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

ഏതാണ്ട് നാല്പത്തിയഞ്ചു രാജ്യങ്ങളിലെ സഹകരണസ്ഥാപന ങ്ങളുടെ കേന്ദ്രസംഘടനയായ "ഇൻറർനാഷണൽ കൊവൊപ്പറേറീ വ് അലയൻസി"ൽ അമേരിക്കൻ അംഗം കൊവൊപ്പറേറീവ് ലീ ഗാണ്. മൊത്തം പതിനഞ്ചുകോടിയിലേറെയാളുകൾ 'അലയൻസി'ൽ അംഗങ്ങളത്രെ.

രാജ്യത്തിലെ സഹകരണപത്രങ്ങൾക്കുള്ള കേന്ദ്ര വാർത്താസംഭ രണസ്ഥാപനമായ "കൊവൊപ്പറേറീവ് ന്യൂസ് സർവീസി"ന്റെ നടത്തിപ്പ്, സാഹിത്യപ്രസിദ്ധീകരണവും വിതരണവും, ഫിലിംനി ർമ്മാണം, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പൊതുജനബന്ധപ്രവർത്തന ങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കൽ, മതപരവും കാഷ്ികവും തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാന സംബന്ധവുമായ ദേശീയ സംഘടനകളുമായി സമ്പർക്കംപുലർത്തുകയും സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക, നിയമനിർമ്മാണപ്രവർത്തനം എന്നിവ ലീഗിന്റെ മുഖ്യതലയിൽ പെടുന്നവയാണ്. സമ്മേളനങ്ങളും, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും, യോഗങ്ങളും എന്നിവയുടെ വർഷത്തിലൊരിക്കലുള്ള ഒരു പരിപാടിയും ലീഗ് നടത്തുന്നുണ്ട്. കൊവാപ്പറേറീവ് മാനേ ജർമാർ, പത്രാധിപന്മാർ, വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകർ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നിവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിൽനിലവാരങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ പരിപാടിയുടെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം.

അങ്ങിനെ, കൊവൊപ്പറേറീവ് ലീഗ് മിക്കവാറും എല്ലാ തരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഒന്നുചേരാവുന്നതും സേവനം ലഭി ക്കാവുന്നതുമായ ഒരു പൊതുവേദിയാണ് നല്ലതു്. പക്ഷേ, അതി ന്റെ അംഗസംഖ്യ ഇതുവരെയായിട്ടും എല്ലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങ ളുടെയും മൊത്തം സംഖ്യയുടെ അടുത്തെങ്ങും എത്തിയിട്ടില്ല.

കേന്ദ്ര സഹകരണസംഘടനകളുടെ ഈ ബാഹുല്യത്തിനു മതിയായ കാരണമുണ്ട്. സഹകരണസമാരംഭങ്ങൾ അനേകം വ്യത്യസ്ത തരത്തിലുള്ളവയായതുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രത്യേകമായ ആവശ്യങ്ങളും താല്പര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും ഉപകരിക്കുക അവയുടെ സ്വന്തം പ്രത്യേക കേന്ദ്രസംഘടനകളാണ്. അതിനുപുറമേ, മത്സരം "വ്യാപാരത്തിന്റെ ജീവൻ" മാത്രമല്ല, ഒരേ രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംഘടനകൾക്കു സ്വന്തം സേവനങ്ങളെ മറ്റുള്ളവയുടേതിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടതുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കാൻ ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ഉത്തേജനംകൂടിയാണതു്.

ദേശീയസംഘടനകളുടെ എണ്ണമല്ല പ്രശ്നം. അവയ്ക്കിടയിൽ ഏകീകരണത്തിന്റെ അഭാവം, പൊതുലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു തീവ്രമായൊരു ബോധത്തിന്റെ അഭാവം എന്നിവയും ചില സംഘടനകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഭീരുത്വവുമാണ് പ്രശ്നം. ഏറ്റവും സുശക്തവും മികച്ചതുമായ ചില സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ യഥാർത്ഥ സഹകരണസ്വഭാവം മറച്ചുവെയ്ക്കാൻപോലും ശ്രമിക്കത്തക്കവിധം മൊത്തം ബിസിനസ്സ് സമൂഹത്തിൽനിന്നു് അംഗീകരണംനേടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവയത്രെ. "സഹകരണപ്രസ്ഥാനം" എന്ന പ്രയോഗത്തെത്തന്നെ അവർ അത്യന്തം വെറുക്കുന്നു. സാധാരണ ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിനേക്കാൾ കൂടുതലായി സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേക ബിസിനസ്സ് നടത്തുന്നവരാണ് തങ്ങളെന്നു സ്വയം കരുതാനാണ് അവയ്ക്കു താല്പര്യം.

ഇങ്ങിനെ തോന്നാനുള്ള കാരണങ്ങൾ സമ്മിശ്രമാണ്. എല്ലാം ചീത്തയല്ലതാനും.

സഹകരണസമാരംഭങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെ, അവർതന്നെയോ മറ്റുള്ളവരോ, ഇതരജനവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നോ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവാഹത്തിൽനിന്നോ വേറിട്ട് അകന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഗണമായി കണക്കാക്കേണ്ടകാലം എന്നോ കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഏതു സ്വതന്ത്രസാമ്പത്തികക്രമത്തിലും ഉൾച്ചേർന്നതും സുപ്രധാനവും അവിഭാജ്യമായിട്ടുള്ളതുമായ ഘടകമാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ. കാരണം, ഒരു "സ്വതന്ത്ര" സാമ്പത്തികക്രമം സമ്മിശ്രമായ ഒന്നായിരിക്കണം. വ്യത്യസ്തപ്രേരണകളിൽനിന്നു രൂപംകൊള്ളുന്നവയും വ്യത്യസ്തവാശ്യങ്ങൾ നിവ്വഹിക്കുന്നവയുമായ അനേകം വ്യത്യസ്തതരം ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങൾ അതിലുണ്ടായിരിക്കണം.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും മറ്റുതരം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണു്. അവയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ പ്രധാന മൂല്യങ്ങളുണ്ടു്; അവ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ സംഭാവനകളും നല്കാൻ കഴിവുള്ള വയുമാണു്. ഈ മൂല്യങ്ങളും ഒരിക്കലും ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നു മറയരുതു്. ഈ മൂല്യങ്ങളിൽ അഗാധമായി വിശ്വസിക്കുകയും, അങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരുമായി അടുത്തു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ ജനങ്ങളും തയ്യാറായിരിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവ പൂർണ്ണമായി നേടാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

അത്തരത്തിൽ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതി ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ (ഉണ്ടായിവരുന്നുവെന്നതിന്റെ സൂചനകളുണ്ടു്) സഹകരണപ്രസ്ഥാനമെന്നു് ഉചിതമായും വിളിക്കാവുന്ന സുശക്തവും സുനിശ്ചിതവും വിശ്വസ്തവുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സത്ത ഏതാനും അമേരിക്കക്കാരിൽ നിലനില്ക്കുന്നതാണു്. ആ പ്രസ്ഥാനം ഏതു രൂപത്തിലോ ഘടനയിലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലും ശരി (അങ്ങനെയൊരു ഘടനയില്ലെങ്കിൽപോലും), ഈ സത്ത നിലനില്ക്കും.

ഇതുകാലവും ഇതു സംഭവിക്കാതിരുന്നതിനു് പ്രധാനമായി രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടു്.

ഒന്നാമത്തേതു് വളച്ചുകെട്ടിന്റെ പ്രശ്നമാണു്. എതിർസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ, സത്വരവളച്ചുകെട്ടിന്റെ നിരക്കെങ്കിലും തങ്ങളുടെ സംഘടനകൾക്കു് ഉറപ്പുവരുത്തുകയാണു് സഹകരണ ബിസിനസ്സ്‌സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ അടിയന്തിരമായും ശാഠ്യത്തോടുകൂടിയും നിറവേറ്റേണ്ട കടമ. സ്വന്തം ശക്തി, പ്രത്യേകിച്ചും ധനപരമായ ശക്തി, സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു് ഇക്കാര്യത്തിലാവശ്യമാണു്. അതിവിദൂരമായും വിദൂരവീക്ഷണത്തോടുകൂടിയും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന മാനേജ്മെന്റുസമ്പ്രദായം, മികച്ച ഗവേഷണം, സമുന്നതമായ പൊതുജനബന്ധങ്ങൾ, അംഗങ്ങൾക്കും പ്രോത്സാഹകർക്കും ഏറ്റവും പുരോഗമനപരമായ സേവനങ്ങളും എന്നിവ ആവശ്യമത്രെ.

ഏറ്റവും ലഘുവായി പറഞ്ഞാൽ, മുഴുവൻ ബുദ്ധിശക്തിയും കഴിവുകളും ചെലുത്തേണ്ട കടമകളാണിവയെല്ലാംതന്നെ.

എന്നാൽ, വളച്ചുകെട്ടുണ്ടാകുന്നതോടുകൂടി ഒരു പ്രശ്നം ഉയർന്നുവരുന്നു. വൻകിട സഹകരണസമാരംഭങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അതേ പ്രക്രിയതന്നെ, വിദ്യാഭ്യാസനടപടികളിലൂടെ ആദർശത്തെയും ലക്ഷ്യബോധത്തെയും അനേകം അംഗോടമസ്ഥരുടെ സജീവപങ്കാളിത്ത

ത്തിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയേയും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനോട്ട് വൈദഗ്ദ്ധ്യംനേടിയ ബിസിനസ്നേതാക്കളിൽനിന്നുതന്നെ എതുപ്പും സൃഷ്ടിക്കുകയില്ലേ? ഈ ആദർശപരതയും ലക്ഷ്യബോധവും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സ്വയം പങ്കെടുക്കാനുള്ള താല്പര്യവുമാണ് യഥാർത്ഥ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ജീവരക്തവും ശക്തിയുടെ പ്രധാന ഉറവിടവും. സുശക്തപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു രൂപംനൽകുന്ന അടിസ്ഥാനധാതുക്കളും അവതന്നെയാണ്.

ഒരു അതിപ്രധാന ചോദ്യമാണിതു്.—ഇതുവരെ അതിനു സമാധാനം കണ്ടെത്തിയിട്ടുമില്ല.

അമേരിക്കയിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ടാകാതിരുന്നതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ കാരണം പലവിധത്തിലും ഒന്നാമത്തേതുപോലെത്തന്നെയാണു്. തങ്ങളേപ്പോറ്റിട്ടുള്ള ജോലിയിൽ ചില സഹകാരികൾക്കു് ഉൽക്കടമായ വിശ്വാസം ഇല്ലെന്നതാണതു്. ചിക്കാഗോവിൽ രാസപദാർത്ഥബിസിനസ്സിലുള്ള ഒരു വലിയ കമ്പനി (യാതൊരുതരത്തിലും ഇതൊരു സഹകരണസ്ഥാപനമല്ല) യുടെ മാനേജർ വിസ്കോൺസിനിലെ ഒരു കാർഷികോപകരണ—ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ചില കാര്യങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:

"വൻകിട ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളെപ്പോലെ പെരുമാറാനാണ് നിങ്ങൾ കൂടുതലും ബദ്ധപ്പാടുകാണിയ്ക്കുന്നതു്."

"തങ്ങളുടെ സ്വന്തംകളരിയിൽ തോല്പിക്കാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നകാലത്തോളം വൻകിടബിസിനസ്സിനു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു വേവലാതിയുമില്ല. "നിരന്തരം വിദ്യാഭ്യാസംനൽകുക" എന്ന ഏഴാമതു റോഷ്ഡേൽതത്വത്തിലാണ് നിങ്ങൾക്കു വൻകിടബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുമീതെ എന്തെങ്കിലും മെച്ചമുള്ളതു്."

"ലോകത്തിലിന്നുള്ള മഹത്തായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നാണ് നിങ്ങളുടേതു്. എന്തിനു് നിങ്ങൾ അതിനെ തരംതാഴ്ത്തുന്നു?"

"സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു് നല്ലാൻകഴിവുള്ള സാമ്പത്തിക സഹായത്തിനുവേണ്ടി ലോകം കേഴുകയാണ്. ക്രിസ്തുമതത്തിനേറെയും ലോകത്തിലെ മറ്റു മഹത്തായ മതങ്ങളുടേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെ സാമ്പത്തികാർത്ഥത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയാണ് ആവശ്യം. ആരെങ്കിലും

എഴുന്നേറ്റുനിന്നു് ധൈര്യപൂർവ്വം അതു വിളിച്ചുപറയാൻ ഞാൻ ഇന്നും കാത്തിരിക്കുകയാണു്.''

''എന്തു കാരണത്താലാണു് ലോകം അമേരിക്കയെ വെറുക്കുന്നതു്?''

''നമ്മുടെ മിഷണറിമാർ ലോകമാകെ ക്രിസ്തുമതംപ്രചരിപ്പിക്കുമ്പോഴും, നമുക്കു് ലോകജനതയ്ക്കുനല്ലാവുന്ന ഏറ്റവുംമികച്ച സംഭാവന മാത്സര്യാത്മകമായ മുതലാളിത്തസമ്പ്രദായം മാത്രമാണു്. നമ്മുടെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് കുറച്ചുപേർക്കു് അറിയാം; തങ്ങൾക്കെന്തുകൊണ്ടു് അമേരിക്ക ഈ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തെ നല്ലുന്നിടല്ലുന്നു് അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടുകയാണു്.''

''എന്തുതരം സഹകരണസ്ഥാപനമാണു് നിങ്ങളുടെതെന്നു് ഒരു മാനേജരോടു് നിങ്ങൾ ചോദിച്ചുനോക്കൂ. ''ഞങ്ങൾ പത്തു്, ഇരുപതു് അല്ലെങ്കിൽ മുപ്പതു്ലക്ഷം ഡോളറിന്റെ ബിസിനസ്സു് കഴിഞ്ഞവർഷം ചെയ്തു'' എന്നു് അദ്ദേഹം പറയും.''

''നൂറ്റിപ്പതിനഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ''റോഷ്ഡേൽ തത്വങ്ങളിലൊന്നു് കൂട്ടായോ ഒന്നു കൂടുതലായോപോലും സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുത എന്നെ പലപ്പോഴും അമ്പരപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.''

''വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ സംഖ്യകൾ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിനു നല്കുകയും ഓരോ പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനും ഓരോ വിദ്യാഭ്യാസകമ്മിറ്റി ഏർപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യുന്നതു് ശരിയായ ഒരു നടവടിയായിരിക്കും.''

''വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രോദനത്തിന്റെ ഫലമായി കൂടുതൽ വികസനവും കൂടുതൽ സേവനങ്ങളും ഉണ്ടാകും.''

''യുവതലമുറയുടെ ആശയങ്ങളും പ്രസരിപ്പും ലോകത്തിനാവശ്യമുണ്ടു്. യുവതലമുറയ്ക്കാവശ്യമുള്ള എന്തും നല്കാൻ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിയുകയും ചെയ്യും.''

തങ്ങളോടു മത്സരിക്കുന്ന ഒരു സ്വകാര്യകമ്പനിയുടെ മാനേജർ കാണുന്നതുപോലെങ്കിലും വ്യക്തമായി സ്വന്തം പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും പ്രത്യേക സമാരംഭത്തിന്റെയും മൂല്യങ്ങളും സഹകരണനേതാക്കളും അംഗങ്ങളും കാണുമ്പോൾ, സഹകരണാശയവും രീതിയും അമേരിക്കയിൽ അതിന്റെ ഉചിതമായ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കാൻ തുടങ്ങും.

അതുവരെ അതു സാദ്ധ്യമല്ല;

സഹകരണസമാരംഭം എത്രതന്നെ വലുതായാലും ശരി,

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ട്

ഇന്നും നാളെയും

രണ്ടാംലോകയുദ്ധക്കാലത്തു് മിക്കവാറും എന്തു സാധനവും ദുർലഭമായിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ പ്രായോഗികമായി യാതൊരു ഉപയോഗവും ആരും കാണാതിരുന്ന ഏക സാധനം ഫോട്ട്നോക്സിലെ സപ്ലൈശേഖരമത്രെ. പറയുന്നതു ഖേദകരമാണെങ്കിലും, യുദ്ധകാലത്തു് എല്ലാതരം ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും ഉൽക്കർഷം പ്രാപിച്ചു, കായ്ക്ഷമമല്ലാതിരുന്നവപോലും.

സഹകരണബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചിലതു് സുസ്ഥാപിതവും സാമാന്യം നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നവയുമായിരുന്നു. മറവുള്ളവ അങ്ങിനെയായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, യുദ്ധകാലദൌർലഭ്യവേളയിൽ മിക്കവാറും ഇവയെല്ലാംതന്നെ ആരോഗ്യമുള്ളവയാണെന്നു് തോന്നിയിരുന്നു.

അവസാനം സമാധാനം സ്ഥാപിതമായപ്പോൾ അതോടൊപ്പം താരതമ്യേന ചെറിയ, കായ്ശേഷികുറഞ്ഞ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കുഴപ്പവും സംഭവിച്ചു. പൂവ്വതീരപ്രദേശത്തുടനീളം പ്രത്യേകിച്ചും അനേകം ചെറിയ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. "ഈസ്റ്റേൺ കൊവാപ്പറേററീവ് ഹോം സേൽ" എന്ന മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനം ഒട്ടൊക്കെ മരിച്ച കൂട്ടത്തിലായി. ചില കാഷ്ഠികോപകരണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾപോലും കുഴപ്പത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. "നാഷണൽ ഫാം മെഷിനറി കൊവാപ്പറേററീവ്" പരാജയപ്പെട്ടു. "നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ്സ്" അതിന്റെ അനേകം നിർമ്മാണശാലകളും വിറ്റുകളഞ്ഞു. 1940ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ അതു പാപ്പരായിത്തീരാനുള്ള സാദ്ധ്യതപോലുമുണ്ടായിരുന്നു.

യുദ്ധകാല വിലനിയന്ത്രണങ്ങളും ഗവമ്മേണ്ടു് ഉപേക്ഷിച്ചതോടെ ജീവിതച്ചിലവുകളും കുതിച്ചുകയറാൻ തുടങ്ങി. സ്റ്റോറുകളും ഒന്നടങ്കം വാങ്ങാനുള്ള ശക്തിയായൊരു താല്പര്യം തൊഴിലാളി യൂണിയൻ വൃത്തങ്ങളിൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അലയടിച്ചുയർന്നു. ഡെട്രോയിറ്റു് പ്രദേശത്തു് നിരവധി ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആദർശതല്പരരായ സഹകരണപ്രവർത്തകന്മാർ യൂണിയൻ ഭാരവാഹികളോടൊത്തു പ്രവർത്തിച്ചു. താൽപര്യം കട്ടത്തായിരുന്നു; പക്ഷേ, ആസൂത്രണം പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. നല്ല മാനേജുമെൻറു്, അഥവാ അനുഭവമായിരുന്നെങ്കിൽതന്നെ, ദുർലഭമായിരുന്നു. ഈ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു നിലനില്ക്കുകയുണ്ടായില്ല.

യുദ്ധവർഷങ്ങളും തൊട്ടു പിറകെവന്ന വർഷങ്ങളും സഹകരണാദർശം ശക്തിപ്രാപിക്കുന്നതും പ്രായോഗികത ഒരളവുവരെ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതുമായ വർഷങ്ങളാകണമെന്നതു് ഒരുപക്ഷെ അനിവാര്യമായിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ, ഒരു നാഴികമണിക്കട്ടിയെപ്പോലെ രണ്ടറ്റങ്ങളിലേയ്ക്കും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനുള്ള നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരു പ്രവണതയാണു് അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടുതൽ നീതിയും മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളും, കൂടുതൽ ക്ഷേമകരമായ ഒരു ലോകവും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നേടത്തോളംതന്നെ അവയെ ഒരു സാമ്പത്തിക ബിസിനസ്സു് സ്ഥാപനമായി അംഗീകരിക്കാത്ത ചില സഹകാരികളും എപ്പോഴുമുണ്ടു്. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിൻെറ അംഗങ്ങൾക്കും പ്രോത്സാഹകർക്കും ഭൌതികമായ സാമ്പത്തികനേട്ടങ്ങളും നല്കുന്നതിനുള്ള കായ്ക്ഷമവും ഉപയോഗപ്രദവുമായ പ്രവർത്തനമെന്നനിലയിൽമാത്രം സഹകരണസ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നവരാണു് ഇതരർ. ''ലോകസംരക്ഷണ''ത്തിൽ അവർക്കു പ്രത്യേക താൽപര്യമൊന്നുമില്ല. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തിനും മറവവസരങ്ങളിൽ ഇതരവിഭാഗത്തിനും കൂടുതൽ സ്വാധീനമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ രണ്ടറ്റങ്ങളിലേയ്ക്കു് എപ്പോഴും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ''മണിക്കട്ടിയെ'' അതിൻെറ യഥാർത്ഥസ്ഥാനമായ മദ്ധ്യത്തിൽ പിടിച്ചുനിർത്താൻ വളരെ പ്രയാസമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. രണ്ടു് അതു

ന്തികാഭിപ്രായങ്ങളുടെയും നടുക്കാണ് സഹകരണസ്ഥാപനം ശരിക്കു വഴിതിക്കേണ്ടതു്. കാരണം, കപടമായ ബിസിനസ്നടത്തിപ്പുമായി യഥാർത്ഥ ആദർശനിഷ്ഠയ്ക്കു ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുപോലെതന്നെ, അനുകൂലമായ ഒരു ആസ്തി–ബാദ്ധ്യതപ്പട്ടികയ്ക്കപ്പുറം ഉന്നതവും വിപുലവുമായ ഒരു വീക്ഷണമില്ലാത്തപക്ഷം ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമെന്നനിലയിൽ ഒരു സഹകരണ സമാരംഭപ്രവർത്തനവും വിജയിക്കുകയുമില്ല. ഈ രണ്ടുതരം മൂല്യങ്ങളേയും ഭദ്രമായി അകറ്റിനിർത്താനോ ഒന്നിനെതിരെ മറ്റൊന്നിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനോ സാദ്ധ്യവുമല്ല. ഇതരമൂല്യത്തോടൊത്തല്ലാതെ ഒരു മൂല്യം മാത്രമായി ശോഭിക്കുകയില്ല. നല്ല ബിസിനസ് നടത്തിപ്പും സഹകരണത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളിൽ അംഗങ്ങൾക്ക് ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസവും പുഷ്ടിയുള്ള ഓരോ സഹകരണശിശുവിന്റെയും മാതാപിതാക്കളത്രെ.

അതുകൊണ്ട്, ആദർശമൂല്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യംനല്കുന്ന കാലഘട്ടം അനിവാര്യമായ പ്രതികരണവും സൃഷ്ടിക്കുകയുണ്ടായി. കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ ദ്വിവർഷകോൺഗ്രസ്സ് 1950–ൽ ചിക്കാഗോവിൽ സമ്മേളിച്ച് ലീഗ് നിർവ്വഹിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും മാനേജ്മെണ്ടുസമ്പ്രദായത്തിനു പ്രാധാന്യം നല്കുണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കി. കൊ–ഓപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ ജോലികളും ചിലതു് "നാഷണൽ കൊ–ഓപ്പറേറ്റീവ്സി"നെക്കൊണ്ട് ഏറ്റെടുപ്പിക്കുന്നതിനു നടപടിവന്നിരുന്നു, അകാലികമെങ്കിലും, യുക്തിപൂർവ്വമായ ശ്രമങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആരോഗ്യകരമായി പ്രവർത്തിക്കാത്ത സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ നല്ല നിലയിലേയ്ക്കു വളർത്തിയെടുക്കാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നും, ഒരു പ്രമുഖ പ്രശ്നമായി തോന്നിയിരുന്ന ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോറുകളുടെ കാര്യത്തിൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നും ചർച്ചചെയ്യാൻ യോഗങ്ങളും നടത്തപ്പെട്ടു.

സ്ഥിതിഗതികളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കാൻ പര്യാപ്തമാകുമാറ്, അമേരിക്കയിൽ ഇടംപ്രഥമമായി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കെതിരെ സുസംഘടിതമായ എതിർപ്പ് ഉയർന്നുവന്നു. വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻപ്രദേശത്തെ ധാന്യവിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിയോഗി "നാഷണൽ ടാക്സ് ഈക്വാലിറ്റി അസോസിയേഷൻ" (ദേശീയനികുതി സമതാസംഘടന) സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു നേതൃത്വമേറ്റെടുത്തു. "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ നികുതികൊടുക്കുന്നില്ലെ"ന്നു അമേരിക്കൻജനതയെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ഈ സംഘടന

സ്വരഭേദങ്ങളോടുകൂടി പരിശ്രമമാരംഭിച്ചു. ശ്രദ്ധിക്കാൻ തെയ്യാറുള്ള ആക്ടം ആ പ്രസ്താവനയിലെ അസത്യം തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് സഹകരണസംഘാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരു പ്രശ്നമായി രുന്നില്ല. പക്ഷേ, പൊതുജനങ്ങളിൽ അപൂർവ്വംപേർ മാത്രമേ സഹക രണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മറപടി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളു. നല്ലൊരുവിഭാഗം ആക്ഷേപംമാത്രമാണു് കേട്ടിരുന്നതു്.

എൻ. ടി. ഇ. എ. ഒരു പുതിയ സംഘടനയായിരുന്നെങ്കിലും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു മത്സരംനേരിട്ടിരുന്ന സ്വകായ്യ വിദ്യുച്ഛക്തിക്കമ്പനികളും, ധാന്യവിതരക്കണമ്പനികളും, എണ്ണക്കമ്പ നികളും, ഇരുമ്പുസാമാനങ്ങളുടെ മൊത്തവ്യാപാരികളും എന്നിവരും മറവും അതിവേഗം ധനസഹായംനല്കി അതിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയതു കൊണ്ടാണു് ഇതുയും വിപുലമായതോതിൽ പ്രചരണംനടത്താൻ അതി നു കഴിഞ്ഞതു്. സ്വന്തം നുണക്കഥ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ചിലവേറിയ വിദഗ്ധ 'പൊതുബന്ധ'സ്ഥാപനങ്ങളെ എൻ. ടി. ഇ. എ. ഏർപ്പെട്ട ത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ ബിസിനസ്സിന്റെ കാ യ്ക്ഷമതയ്ക്കുമാത്രം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യംകൊടുത്താൽ പോരെന്നു വ്യക്ത മായി. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട പൊതുജനവിജ്ഞാനവിതരണ പരിപാടി കളും ആവശ്യമായിരുന്നു. പൊതുബന്ധസൌഹൃദസംഘത്തിന്റെ വാ ക്കുകളിൽ "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ശരിക്കു ജീവിക്കുകയും തുടർന്നു് അതിനെക്കുറിച്ചു് പറയുകയും" ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു.

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തിഅമ്പതോടെ അമേരിക്കയിലെ സ ഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, അല്പം സാവധാനത്തിലും സംശയിച്ചുമാണെ ങ്കിലും, ശരിക്കും അതുതന്നെയാണു് ചെയ്യാനാരംഭിച്ചതു്.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷം പതിനഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്ക ള്ളിൽ അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ, പലപ്പോഴും കയ്പേ റിയ അനുഭവത്തിൽനിന്നു്, നിരവധി പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുകയുണ്ടായി.

1) ഏതെങ്കിലും സഹകരണ ബിസിനസ്സ്ഥാപനമോ സം ഘടനയോ ഒരിക്കലും നിശ്ചലമായി വർത്തിക്കുകയില്ല. അതു് വളരു കയും വികസിക്കുകയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയോ അല്ലെ ങ്കിൽ നശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

2) ആദർശത്തിന്റെപേരിൽമാത്രം പെരിയ സഹകരണസ്ഥാ പനങ്ങൾ സജീവമായി നിലനിന്നിരുന്നകാലം മിഷ്ക്രിയാവം കഴിഞ്ഞു

പോയിരിക്കുന്നു. പ്രവർത്തനങ്ങളെ പരസ്പരം കൂട്ടിയിണക്കുക, സംഘടനാപരമായ ഏകീകരണം, ലയനം എന്നിവ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ നടവടികളാണു്. പിറകോട്ടു് അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളിലേക്കും വിഭവങ്ങളും ലഭിക്കുന്ന തുറകളിലേക്കും മുന്നോട്ടു് അന്തിമോപഭോക്താവുവരെയുമുള്ള ബിസിനസ്സ് ഏകീകരണത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമാണു് അനുവർത്തിക്കേണ്ടതു്.

3) പുതിയ സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തേക്കാൾ സുസ്ഥാപിതസംഘങ്ങളുടെ വളർച്ചയിലാണു് ഏറ്റവും നല്ല വികസനരീതി കുടികൊള്ളുന്നതു്. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വികസനമാണു് ഏറ്റവും നല്ല രീതി. നഗരങ്ങളിൽ സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതി അത്തരമൊരു ശക്തികേന്ദ്രമാകാം. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ മേഖലാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളാണു് ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളും.

4) നല്ല മാനേജ്മെൻറ് അത്യന്തപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജ്മെൻറ് മറേറതൊരു തരം ബിസിനസ്സ് സമാരംഭത്തിനേറ്റുംപോലെ നല്ലതോ അതിനേക്കാളും മെച്ചപ്പെട്ടതോ ആകാവുന്നതാണു്.

5) ഏതുതരം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനേറയും സേവനങ്ങളും രൂപം തോന്നിയപോലെ പരിമിതികളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു് അപ്രായോഗികവും അപായകരവുമാണു്—ഉദാഹരണത്തിനു്, കർഷകർക്കുമാത്രമായോ, പ്രത്യേക വംശവിഭാഗങ്ങളും, ദേശീയവിഭാഗങ്ങളും, ഏകാംഗതപ്രമുള്ള സംഘടനകളിലെ അംഗങ്ങളും എന്നിവയ്ക്കു് വിഭാഗികമായി സേവനങ്ങളുംനല്കൽ. തുറന്ന അംഗത്വം സഹകരണത്തിന്റെ ഒരു തത്വംമാത്രമല്ല, ഒരേരുരു നല്ല ബിസിനസ്സ് ശീലംകൂടിയാണു്.

6) സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വളരുന്നതനുസരിച്ചു് അംഗങ്ങളുംക്കു വിദ്യാഭ്യാസംനല്കുന്നും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവരെ സജീവപങ്കാളികളാക്കുന്നുമുള്ള പരിപാടികളും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത കൂടുകയാണു്, കുറയുകയല്ല. ഉദാഹരണമായി, പോളിസി ഉടമസ്ഥരുടെ സജീവമായ പങ്കാളിത്തവും നിയന്ത്രണവും വികസിപ്പിക്കാൻ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ്സ് കമ്പനികളുടെ പരിശ്രമങ്ങളും ആധുനികമനുഷ്യൻ സ്വന്തം ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഠിനമായി പ്രയത്നിക്കുന്നതിനോടു സമമത്രെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനങ്ങളുടെ മിച്ചംവെപ്പുകളാണു് അവയുടെ പുരോഗതിയിലേ

ക്കുള്ള കവാടം. അവരുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളും വർദ്ധമാനമായതോതിൽ ഇൻഷ്വറൻസിലേക്കു ഒഴുകുന്നുമുണ്ട്.

7) സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ കടമ നിർവ്വഹിക്കണമെങ്കിൽ ആവശ്യമായതോതിൽ വികസനവും നവീകരണവും സാധിക്കുന്നതിന്നാവശ്യമായ മൂലധനത്തിന്നുവേണ്ടി മാമൂൽസമ്പ്രദായങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാനിനിയൊരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല.

8) സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും എന്താണെന്നോ അവ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണെന്നോ അമേരിക്കൻജീവിതത്തിന്നു് എന്തു മൂല്യങ്ങളും ഗുണങ്ങളുമാണു് അവ നല്കുകയെന്നോ മിക്കവാറും അമേരിക്കക്കാർക്കു് കേവലം അറിയുകപോലുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് പൊതുജനവിജ്ഞാനവിതരണജോലികൂടി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പ്രാധാന്യത്തിലോ അടിയന്തിരസ്വഭാവത്തിലോ ഇതു് മറേറതൊരു ജോലിയുടെയും പിറകിലല്ലതാനും.

ഈ പാഠങ്ങളും സിദ്ധാന്തപരമായി പഠിക്കുകമാത്രമല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അവയുടെ കാര്യത്തിൽ ചിലതൊക്കെ നിർവ്വഹിക്കുകയുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

1951ൽ സഹകരണമാനേജ്മെൻറ്വികസനപരിപാടി ആരംഭിച്ചു. കൊവാപ്പറേറീവ്ലീഗാണു് അതിന്നു ആദ്യം മുന്നിട്ടിറങ്ങിയതു്. മാനേജ്മെൻറ്പരിശീലനത്തിന്റെയും ഭരണനിർവ്വഹണം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെയും ഒരു പരിപാടി വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു് മൂന്നു മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സഹകരണമാതൃകയിലുള്ള രണ്ടു ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളും മുപ്പായിരം ഡോളർവീതം മൂലധനമിറക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗ് അയ്യായിരം ഡോളറും മൂലധനത്തിലേയ്ക്കു് നിക്ഷേപിക്കും. ഈ പരിപാടിക്കുള്ള കാരണങ്ങളും അതിന്റെ സ്ഥാപകസംഘടന ഇപ്രകാരമാണു് വിധിച്ചതു്.

"യോഗ്യവും കാര്യക്ഷമവും പരിഷ്കൃതവുമായ മാനേജ്മെൻറ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിരന്തരം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതു് ഒന്നാമത്തെ ആവശ്യമാകത്തക്ക ഒരു ഘട്ടത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ സുസ്ഥാപിതസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോഴും എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. അത്തരമൊരു മാനേജ്മെണ്ടു് വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് ചിട്ടയായ ഒരു പരിപാടിയുടെ അഭാവമാണു്, ഒരുപക്ഷേ, തീച്ചയായും, ഇന്നു് അമേരിക്കയിൽ സഹകരണസമാരംഭത്തിന്റെ ഭാവിവളർച്ചയെയും

വികസനത്തേയും പരിമിതപ്പെടുത്തുന്ന പ്രധാന ഘടകം. തൊഴിൽ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അതിൽ പരിചയംനേടുന്നതു് ഒരു പ്രധാനകായ്മാണെങ്കിലും, ഭാവിയിലേയ്ക്കുള്ള മാനേജ്മെണ്ടു് സംഘത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനു് ആ രീതി ഇനിയൊരിക്കലും പര്യാപ്തമാവുകയില്ല. കേവലം പരിചയമാജ്ജിക്കുകയെന്നതു് സാവകാശം നേരിടുന്നതും ചിലവേറിയതുമാണു്. നിലവിലുള്ള മാനേജ്മെൻറു് സംഘത്തെ തികച്ചും ആധുനാതനമാക്കിനിർത്തുന്നതും തുല്യപ്രാധാന്യം അഹ്നിക്കുന്നുണ്ടു്.

"മാനേജ്മെണ്ടിൻെറ കലയേയും ശാസ്ത്രത്തേയും സംബന്ധിച്ചു് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ വിജ്ഞാനം ഇപ്പോൾ ലഭ്യമാണു്. എന്നാൽ ഇതുവരെയും ആ വിജ്ഞാനത്തെ ക്രമമായി സംവിധാനംചെയ്തരീതിയിൽ കൂട്ടിയിണക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതു നിർവ്വഹിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നുമാത്രമല്ല, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗപ്രദമാക്കാവുന്നവിധത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കാനും കഴിയും.

"അതുകൊണ്ടു്, ആധുനികമാനേജ്മെണ്ടിൻെറ തത്വങ്ങളേയും സങ്കേതങ്ങളെയും ഇടംപ്രഥമമായി സഹകരണസ്ഥാപനമാനേജ്മെണ്ടിനുള്ള സംവിധാനംചെയ്ത ഒരദ്ധ്യയനപരിപാടിയെന്നനിലയിൽ ക്രമപൂർവ്വം പ്രസിദ്ധീകൃതരൂപത്തിൽ ഒരുമിച്ചുചേർക്കുകയാണു് സഹകരണമാനേജ്മെണ്ടു് വികസനപരിപാടിയുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ മാർഗ്ഗമവലംബിച്ചു് ആധുനികമാനേജ്മെണ്ടിൻെറ ചട്ടക്കൂട്ടിന്നകത്തുതന്നെ സ്ഥാപനനടത്തിപ്പുസംബന്ധമായ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകായ്മംചെയ്യാൻ സാധിക്കും.

"മാനേജ്മെണ്ടു്രംഗത്തു് ദേശീയമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രശസ്തരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഉപദേശത്തോടുകൂടി കൊവാപ്പറേറീവ്ലീഗും നിരവധി മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാരസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളുംചേർന്നു് ഈ പരിപാടി തെയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതിൻെറ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളും ഇവയത്രെ.

പരിപാടിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

1) ആധുനിക മാനേജ്മെണ്ടുസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളും വസ്തുതകളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു പരമാവധി ഗുണകരമായ രൂപത്തിലാക്കുക.

2) പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന സഹകരണസംഘടനകളിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഈ വസ്തുതകളും എത്തിക്കുകയും അവർക്ക് സ്വന്തം ഓഫീസുകളിലും സംഘടനകളിലുംതന്നെ ആധുനിക മാനേജ്മെണ്ടിന്റെ ഉപകരണങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ പരിശീലനവും നിർദ്ദേശവും നല്കുകയും ചെയ്യുക.

3) ആധുനിക മാനേജ്മെണ്ടുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ള മാനേജ്മെണ്ടിനും പ്രാദേശിക സംഘടനകൾക്കും മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുകൂടി ലഭ്യവും ഉപയോഗപ്രദവുമാക്കുന്നതിനു് സഹായകമാവുന്നവിധത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും വിജ്ഞാനത്തെയും പരിപോഷിപ്പിക്കുക."

അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ട മാനേജ്മെണ്ടുസമ്പ്രദായം, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വളർത്തിയെടുക്കൽ, മെച്ചപ്പെട്ട സംഘടനാരൂപങ്ങൾ എന്നിവയിൽ 1950-ൽ തുടങ്ങിയ ദശകക്കാലമത്രയും താല്പര്യം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരായിത്തന്നെ പത്തു പ്രമുഖ സംഘടനകളും "കൊവാപ്പറേറീവു് മാനേജ്മെണ്ടു് ഡെവലപ്പു് മെൻറു് പ്രോഗ്രാമി"ൽ അംഗങ്ങളായി. 200 ഡോളർ അദ്ധ്യയനഫീസോടുകൂടിയ ഒരുവർഷത്തെ പരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി "ഡെവലപ്പു് മെൻറു് പ്രോഗ്രാം" നടത്തുന്ന "ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു് ഓഫ് മാനേജ്മെൻറു്" എന്ന സ്ഥാപനത്തിൽ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ സംഖ്യ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു് ഒരിടയ്ക്കു് നൂറുവരെ എത്തുകയുണ്ടായി.

തങ്ങളുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജർമാരെയും "രണ്ടാംകിട" ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനും ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളും, മേഖലാ മൊത്തവ്യാപാര സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവകളിൽതന്നെ പരിപാടികളാരംഭിച്ചു.

സേവനസൌകര്യങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണം, പരസ്യം, വിദഗ്ധന്മാരുടെ ഉപദേശത്തോടുകൂടി സ്ഥാപനത്തെ എവിടെയായാലും ഉടനെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള ഏകരൂപതാപരിപാടികളും, മാർക്കറ്റു്-മേഖലാ വസ്തുസ്ഥിതിപഠനങ്ങളും, വികസനത്തിനുള്ള ദീർഘകാലാസൂത്രണം എന്നീ വശങ്ങളെല്ലാം മാനേജ്മെണ്ടിനെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാനപഠനത്തെ സ്വാഭാവികമായും പിന്തുടർന്നു നടത്തപ്പെട്ടു.

ഉയർന്ന വേതനനിരക്കുകളുള്ള ഉപദേശകന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ സ്ഥാപനഘടനകളും വീണ്ടും ഉടച്ചുവാർത്തു. ഡയറക്ടർ

ബോർഡും മാനേജ്മെണ്ടും തമ്മിലും വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷന്മാരടങ്ങുന്ന മാനേജ്മെണ്ടസംഘവും നയനിർണ്ണയോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തമ്മിലും പരസ്പര ധാരണയോടുകൂടിയ ബന്ധങ്ങൾ വളത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പുതിയ ശ്രദ്ധചെലുത്തി.

ഇതിനിടയിൽ, "നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ടിക് കൊ-ഓപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷൻ" മാനേജ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും ജീവനക്കാക്കുമുള്ള ഒരു പരിശീലനപരിപാടി ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽതന്നെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനം രാജ്യവ്യാപകമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. ഗ്രാമീണ വിദ്യുച്ഛക്തിബിസിനസ്സിന്റെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ഈ പരിപാടി. വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആയിരക്കണക്കിനു മാനേജർമാർ, വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷന്മാർ, സാങ്കേതികപ്രവർത്തകർ എന്നിവരെ ഈ പരിപാടി വീണ്ടും "അദ്ധ്യയനരംഗ"ത്തേയ്ക്കു് ആനയിച്ചു.

മാനേജർമാരും രേണരംഗത്തെ മറ്റു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മാത്രമല്ല ഈ പരിപാടികളിലെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

കാഷ്ടിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന എല്ലാ വിഭാഗക്കാക്കുംവേണ്ടി പരിശീലനപരിപാടികളും നടത്തുന്ന കാര്യവും "അമേരിക്കൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു് ഓഫ് കൊവാപ്പറേഷ"ന്റെ വാഷ്ടിക യോഗങ്ങളും വർദ്ധമാനമായതോതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇതേ ദശകത്തിൽതന്നെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രത്യേകവിഭാഗം ജീവനക്കാക്കുംവേണ്ടി ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളും സമ്മേളനങ്ങളും നടത്തുകയെന്ന ഒരു പരിപാടി കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗും ഏറ്റെടുത്തുകയുണ്ടായി. പൊതുജനബന്ധവിഭാഗത്തിന്റെ ഡയറക്ടർമാർ, ധനകാര്യഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർമാർ, പത്രാധിപന്മാർ എന്നീ വിഭാഗക്കാരാണു് ഈ പരിപാടികൾക്കു വിധേയരായിരുന്നതു്.

ഇത്തരം ചില സമ്മേളനങ്ങളിൽനിന്നും തൊഴിൽപരമായ സംഘടനകളും വളർന്നുവന്നു. "കൊവാപ്പറേറ്റീവ് എഡിറ്റോറിയൽ അസോസിയേഷൻ" ഇത്തരത്തിൽ രൂപംകൊണ്ട ഒരു സംഘടനയാണു്. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും പാൽവിതരണം തുടങ്ങി നഗര ഉപഭോക്തൃസംഘങ്ങളും, വായ്പയൂണിയനുകളുംവരെ എല്ലാതരം സഹകരണസംഘടനകളുടെയും പ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങളിലെ നൂറിൽപരം പത്രാധിപന്മാർ ഇതിൽ അംഗങ്ങളായി. 'സി. ഇ. എ.'യുടെ വാഷ്ടിക

യോഗങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ബാധകമായ പത്രപ്രവർത്തനവിഷയത്തിൽ അദ്ധ്യയനപരിപാടികളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകയുംചെയ്തു.

ചുരുക്കത്തിൽ, ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തിഅമ്പതിലാരംഭിച്ച ദശകത്തിൽ സഹകരണബിസിനസ്സിന്നു് പ്രായപൂർത്തിയായി.

പല വശങ്ങളിലും അതു് മറ്റുതരം ബിസിനസ്സുകളേക്കാളും കൂടുതൽ വേഗത്തിൽപോലും പുരോഗമിക്കുകയുണ്ടായി. അതാവശ്യമായിരുന്നതാണും. കാരണം, മുമ്പു സഹിച്ച നഷ്ടം അതിന്നു നികത്താനുണ്ടായിരുന്നു.

ആ നഷ്ടം നികത്തിയെടുക്കുകയുംചെയ്തു.

സഹകരണനേതാക്കളിൽ മാനസികമായുണ്ടായ ഒരു പരിവർത്തനമാണു് ഈ സംഭവവികാസങ്ങളുടെ പ്രധാന കാരണം. കൊവാപ്പറേറീവ് ലീഗിന്റെയും "നേഷൺ വൈഡ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസി"ന്റെയും പ്രസിഡണ്ടു് മിസ്റ്റർ ഡി. ലിങ്കണെപ്പോലെ അവരിൽ ചിലർ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളച്ചയില്ലായ്മയെയും അമേരിക്കൻ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ കൂടുതൽ പ്രധാന ഘടകമായിത്തീരുന്നതിൽ സഹകരണസമാരംഭം പരാജയപ്പെട്ടതിനെയുംകുറിച്ചു് ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. അലംഭാവത്തോടു് അവർ പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ അലംഭാവം യുദ്ധാനന്തരവർഷങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിപരമായ അസംതൃപ്തിക്കു ക്രമേണ വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. സഹകരണ ബിസിനസ് സ്ഥാപനം നിലനില്ക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ അതിപ്രതിയോഗികളായ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കാളും മേന്മയേറിയതായിരിക്കണമെന്ന ബോദ്ധ്യം വളർന്നുവന്നു.

നിസ്സംശയമായും അഭിനന്ദനാർഹമായ ഒരു നല്ല ആശയവും രീതിയുമാണു് സഹകരണം. പക്ഷേ, രണ്ടാംലോകയുദ്ധാവസാനംവരെയ്ക്കും കേവലം ഈ ആശയം ബിസിനസ്സ്ഥാപനത്തെ വിജയത്തിലേയ്ക്കെത്തിക്കുമെന്ന വ്യാമോഹമാണു് പ്രധാനമായുണ്ടായിരുന്നതു്. നല്ലപ്പെട്ടന്ന സേവനങ്ങളുടെ മേന്മയെയും എണ്ണത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അംഗങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനം യഥാർത്ഥത്തിൽ അർഹിച്ചിരുന്നാലും ഇല്ലെങ്കിലും, അവർ സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളെന്നനിലയിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനം നല്ലമെന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ.

നേരെമറിച്ച്, 1950–ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിലെ പരിവർത്തനകാലഘട്ടത്തിൽ രൂപംകൊണ്ട പുതിയ മനശ്ശാസ്ത്രമനുസരിച്ച്, സ്വന്തം ചിരകാലാംഗങ്ങളുടെമാത്രമല്ല, അവരോടുകൂടി ആയിരക്കണക്കിനു പുതിയ അംഗങ്ങളുടെയും കൂറോടുകൂടിയ പ്രോത്സാഹനംലഭിക്കാൻ അഹ്മാകത്തക്കവിധം സ്വന്തംസേവനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുകയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യേണ്ടതു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കടമയാണു്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഇത്തരമൊരു മാനസികപരിവർത്തനം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നവസ്തുതയത്രെ, നിസ്സംശയമായും, ഈ സംഭവവികാസത്തിനു് ഒട്ടൊക്കെ കാരണം. കൃഷിവ്യവസായം അത്യന്തം ദുരിതത്തിലായിരുന്നു. ഉടമസ്ഥൻതന്നെ നടത്തിവന്നിരുന്ന ചെറുതോ ഇടത്തരം വലിപ്പമുള്ളതോ ആയ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും. കർഷകരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യനിണ്ണയാവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നഷ്ടപ്പെടുന്നവിധത്തിൽ സ്വകായ്വ്യവാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിലേയ്ക്കു് അവരെ ''ഏകീകരി''ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. മുഴുവൻസമയകർഷകരുടെ എണ്ണം അതിവേഗം ഇടിഞ്ഞുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. ഗ്രാമീണസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക, അവയിൽ അർപ്പിതമായിട്ടുള്ള വിശ്വാസത്തിനു് അർഹമായിത്തീരുന്നതിലേക്കു് പുതിയ സജീവവ്യവസ്ഥിതിയാനങ്ങൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. വ്യാപാരം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പരസ്യംചെയ്യുന്നതിനും മെച്ചപ്പെട്ട സൌകര്യങ്ങളേർപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഘനത്തതോതിൽ ചിലവുചെയ്യാൻ തെയ്യാറായിരുന്ന, ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിതരായ സുശക്ത പ്രതിയോഗികളിൽനിന്നും ഏറ്റവും കടുത്ത മത്സരമാണു് നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, 1950–ലാരംഭിച്ച ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ വികസിതവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതും നവീനവുമായ സേവനങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്കു നൽകുകയെന്ന ആശയത്തിനു് ഉത്സാഹപൂർവ്വമായ സ്വീകരണംലഭിച്ചു.

രാഷ്ട്രത്തിലെ മറ്റേതൊരു സ്ഥാപനത്തോളവുംതന്നെ കാര്യക്ഷമമായവിധത്തിലും ഏറ്റവും മേന്മയുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ പുറത്തിറക്കാൻ കഴിഞ്ഞനന്തരത്തിലും സഹകരണ എണ്ണശുദ്ധീകരണശാലകൾ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഉദാഹരണമായി, ''നാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ് റിഫൈനിങ്ങ് അസോസിയേഷ''ന്റെ എണ്ണശുദ്ധീകരണശാല,

എണ്ണസമൃദ്ധമായ തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻമേഖലയുടെ ഹൃദയഭാഗത്തു തന്നെ, കാൻസാസിലെ മക്ഫേഴ്സൺ പ്രദേശത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭമായിത്തീരുകയുണ്ടായി. പ്രോപേൻ ഗ്യാസിന്റെയും വിറകെണ്ണയുടെയും വ്യാപാരം കാഷ്കോപകരണസഹകരണസംഘാപനങ്ങളും വഴി ഗ്രാമീണ ക്രേതാക്കൾക്കുപുറമെ, നഗരവാസികൾക്കിടയിലും ശക്തിയായി തള്ളിക്കയറി. ഗ്രാമീണമിനെസോട്ട, വിസ്കോൺസിൻ, അയോവ, ടക്കോത്ത എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രാഥമികമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന "മിഡ്ലൻഡ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ് ഇൻകോർപൊറേറ്റഡ്" അതിന്റെ സേവനസൌകര്യങ്ങളും നവീകരിക്കുന്നതിനും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും മേഖലാവ്യാപകമായ നവീകരണം, വികസിത പദ്ധതി എന്നിവയുമുള്ള ഒരു പരിപാടി ആരംഭിച്ചു. പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കിടയിലും ബിസിനസ് തേടിപ്പിടിക്കുകയെന്ന ഒരു നയം അതു സ്വീകരിച്ചു. സഹകരണസേവനങ്ങൾ ലഭിക്കാത്ത സമൂഹങ്ങളേതൊക്കെയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി "മിഡ്ലൻഡ്" അതിന്റെ മേഖലയിലാകെ കൂലങ്കഷമായൊരന്വേഷണം നടത്തുകയും അവിടങ്ങളിൽ സഹകരണസേവനമേർപ്പെടുത്തുന്ന കർത്തവ്യം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തു. നഗരപ്രാന്തങ്ങളിൽ പെട്രോളിയം വില്പനകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിലേയ്ക്കു ബന്ധപ്പെട്ട സഹകരണസംഘാപനങ്ങളെ "മിഡ്ലൻഡ്" സഹായിക്കാനാരംഭിച്ചു. "മിഡ്ലൻഡ്"തന്നെ മിനിയാപോലീസിൽ ഒരു പുതിയ പണ്ടകശാലയും മാഡിസണിൽ, സ്വന്തം പ്രവർത്തനമേഖലയുടെ അതിരിൽ ഒരു എണ്ണവ്യാപാരകേന്ദ്രവും നിർമ്മിക്കുകയും ഒക്ലഹോമയിലെ "കൃഷിങ്" എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള സ്വന്തം ശുദ്ധീകരണശാലയെ മികച്ചവിധം കാര്യക്ഷമമാക്കുകയും ചെയ്തു.

"മിഡ്ലൻഡ് കൊ-ഓപ്പറേറ്റീവ്സി"ന്റെ ഈ പരിപാടിയുടെ ആഘാതത്തെ തെളിയിക്കുന്നതാണ് 1960 ജൂൺ 13-ാംനു-യിലെ "മിഡ്ലൻഡ് കൊവാപ്പറേറ്റർ" എന്ന പത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട "സഹകരണസംഘാപനം മെയിൻ സ്ട്രീറ്റിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നു" എന്ന തലക്കെട്ടിലുള്ള ലേഖനം. ലേഖനത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു:

"'ഓക്ലി (മിനെസോട്ട) കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ഓയിൽ അസോസിയേഷൻ' ഒരു പ്രമുഖ എണ്ണക്കമ്പനിയുടെ സർവ്വീസ് സ്റ്റേഷനും ഇരുമ്പുസ്റ്റോറും വിലയ്ക്കുവാങ്ങി പട്ടണത്തിന്റെ പ്രധാന കവലയിലേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

"വടക്കേപടിഞ്ഞാറൻ മിനെസോട്ടയിൽ ആയിരക്കണക്കിനു ഏക്രം നിലം കഷ്കർ ഭ്രബാങ്കിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൌൺടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മുന്നോട്ടുള്ള മഹത്തായൊരു കാൽവെപ്പാണിതു്.

"'ഞങ്ങൾ തികച്ചും കഷ്കരുടേതുമാത്രമായ ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമല്ല, ഇനിയൊരിക്കലും—ഞങ്ങൾ ഒരു സാമൂഹ്യസ്ഥാപനമാണു് എന്നാണു് ജനറൽമാനേജർ എൽമർ ഓഡ്സൺ പറയുന്നതു്. തങ്ങളിതു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നു പറയാൻമാത്രം നീരവധിയാളുകൾ സ്ഥാപനത്തിലേയ്ക്കു് കടന്നുവരികയുണ്ടായി എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

"പരേതനായ നെൽസ് സ്ടാൻഡ് 1932ൽ രൂപീകരിച്ച 'സ്ടാൻഡ്സ് സവ്വീസ് സപ്ലൈ' എന്ന സ്ഥാപനം വാങ്ങുന്നതിനു് കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് സൌകര്യം ലഭിച്ചു. നെൽസ് സ്ടാൻഡ് മരിച്ചതിനെത്തുടർന്നു് മകൻ ജെറാൾഡ് 1946ൽ അതേറെറടുത്തു് സ്ഥാപനത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയും ബിസിനസ് വികസിപ്പിക്കുകയുമുണ്ടായി.

"സാമാന്യം വലിപ്പമുള്ള ഒരു ഇരുമ്പുസ്റ്റോറും ഒരു മോട്ടോർ വാഹനവിഭാഗവും ജെറാൾഡ് ഈ സ്ഥാപനത്തോടു് ചേർക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഒരു കൊല്ലത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം ചരമംപ്രാപിച്ചു.

"കഴിഞ്ഞ ഒരുവർഷമായി സ്ഥാപനം നടത്തിവന്നിരുന്ന ക്ലീഫോർഡ് 'മൈക്' സ്ടാൻഡ് സ്ഥാപനം വിറ്റു് അദ്ദേഹം മുമ്പു താമസിച്ചിരുന്ന മിൽവാക്കിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

"സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡ് കുറച്ചു കാലമായി ബിസിനസു് വികസിപ്പിക്കാനും ഒരു പുതിയ സവ്വീസ് സ്റ്റേഷൻ സ്ഥാപിക്കാനും ആലോചിച്ചുവരികയായിരുന്നു. പുതുതായി ഒന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുപകരം സ്ടാൻഡിന്റെ സ്ഥാപനം വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ ബോർഡ് തീരുമാനിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

"മെയ് 27–28 തിയ്യതികളിൽ നടന്ന മഹത്തായ ഉൽഘാടനവേളയിൽ പുതിയ സ്ഥലത്തു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനത്തെ രണ്ടായിരത്തിലധികംപേർ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. 25 പേർ വിലപിടിച്ച പ്രദർശനവസ്തുക്കളുമായാണു് വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയതു്. 86 പേർ സ്ഥാപനത്തിൽ സർവീസിങ്ങ് ജോലി സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തു.

"'ഈ സ്ഥലത്തേയ്ക്കു വന്നതിനുശേഷം 'തകപ്പൻ' ബിസി നസ്സാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു" എന്നാണു മാനേജർ ഓംസൺ പറയുന്നതു. 'പുതിയ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകം പുതിയ മുഖങ്ങളും ഞങ്ങളും കാണുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ കൂടുതൽ ജനങ്ങൾക്കു സേവനങ്ങളും നല്കുന്നതുവഴി പ്രവർത്തനച്ചിലവുകളും വിതരണംചെയ്തു പോകുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ കഷ്ടകാംഗങ്ങൾക്കു ഗുണം സിദ്ധിക്കുകയാണു" എന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

"മെയിൻസ്ട്രീററിൽ 50 അടി നീളവും 99 അടി ഉയരവുമുള്ളതാണു ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ കെട്ടിടം."

ഇതിനിടയിൽ "ഫാം ബ്യൂറോ കൊ-ഓപ്പറേററീവു് അസോസിയേഷൻ" (ഓഹിയോ) 'ഓപ്പറേഷൻ റീട്ടെയിൽ' എന്ന പേരിൽ ഒരു പരിപാടി ആരംഭിച്ചു. ഈ പരിപാടി അനുസരിച്ചു് കൌൺടി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുപുറമെ, പുതിയ സേവനങ്ങളേർപ്പെടുത്തി പുതിയ ക്രേതാക്കളെ ആകർഷിക്കുവാനും കഴിയുന്നതിലേയ്ക്കായി ആവശ്യമായ പുതിയ സൌകര്യങ്ങളും അസോസിയേഷൻ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു.

"കൺസ്യൂമേഴ്സു് കൊവാപ്പറേററീവു് അസോസിയേഷൻ" (കാൻസാസു് സിററി) പന്നിവളർത്തുകാർക്കുവേണ്ടി പന്നിസംവർധനം, പരീക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങളും, ഗവേഷണം എന്നിവയുടങ്ങി പന്നികളെ അറുത്തു് ഭക്ഷണം വില്പനയ്ക്കു പാകപ്പെടുത്തുന്ന വ്യവസായശാലയും വിപണനസേവനങ്ങളുംവരെയുള്ള എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും പൂർണ്ണമായി ഏകീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സേവനത്തിന്നായി ഏറെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. കാൻസാസിൽ ഇതിനകംതന്നെ നടത്തിവരുന്ന ഒരു നൈടജൻ രാസവളനിർമ്മാണശാലയ്ക്കു് ഇണയായി നെബ്രാസ്കയിൽ അനേകദശലക്ഷം ഡോളർ ചിലവുവരുന്ന ഒരു പുതിയ വ്യവസായശാല നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പദ്ധതിയും 'സി. സി. എ.' 1960 ഒടുവിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി.

"ഇൻഡ്യാനാ ഫാം ബ്യൂറോ കൊവാപ്പറേററീവു് അസോസിയേഷൻ" അടുത്തായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില്ലറ വ്യാപാരസ്ഥാപനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രാസപദാർത്ഥങ്ങളും, ഉപകരണങ്ങളും എന്നിവയുടെ പൊതുവായ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കുപോലും സ്വന്തം വിലനിരക്കുകൾ കുറവുചെയ്തു. 35 നാഴിക നീളം എണ്ണക്കുഴൽ അടുത്തായി സ്ഥാപിച്ചു. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ അടവെയ്ക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും അസോസിയേഷൻ വികസിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി

ധാന്യങ്ങളും സംഘമെന്നനിലയിൽ കയറ്റുമതിചെയ്യുന്നതി നും വിദേശവിപണികളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി പത്തൊ മ്പതു് ധാന്യസഹകരസ്ഥാപനങ്ങളുംചേർന്നു് ഒരു കമ്പനി രൂപീക രിച്ചു. "പ്രൊഡ്യൂസേഴ്സു് എക്സ്പോർട്ടു് കമ്പനി" എന്ന ഈ സ്ഥാപനം പ്രഥമവർഷംതന്നെ പതിനാലു വിദേശരാജ്യങ്ങളിലായി ഒട്ടാകെ 320 ലക്ഷം ബുഷൽധാന്യം വിൽക്കയുണ്ടായി.

ഒറ്റയ്ക്കു കണക്കാക്കിയാൽ അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സഹകരണസ്ഥാപനമായ "കൊവാപ്പറേറ്റീവു് ജി. എൽ. എഫ്. എക്സ്ചേഞ്ചു്" അദ്ധ്വാനഭാരം പകുതി കുറയ്ക്കുന്ന ഒരു ആധുനിക "കോഴി–താറാവു് സംവർദ്ധന"സ്ഥാപനം രൂപപ്പെടുത്തുകയും തീറ്റി യും വളങ്ങളും കൃഷിയിടത്തിലേയ്ക്കു് നേരിട്ടെത്തിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അതിന്റെ ചില്ലറ വ്യാപാരസ്റ്റോറുകളും, "കർഷകർക്കാവശ്യമുള്ള എല്ലാ സേവനങ്ങളും നൽകാൻ കഴിയത്തക്കവിധം വലിപ്പമുള്ള" വയാക്കി വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മിഷിഗണിലെ "ഫാം ബ്യൂറോ സർവീസസ്" സ്വന്തം കർഷകാംഗങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ മെച്ചപ്പെട്ടനിലയിൽ പരിഷേവി ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മുട്ടകൾ തരംതിരിക്കുകയും പാക്കുചെയ്യുകയും ചെയ്യു ന്ന സേവനം ഉൽഘാടനംചെയ്തു.

സിയാറ്റിൽപ്രദേശത്തെ ജനസംഖ്യയിലെമുശതമാനത്തോളം അംഗങ്ങളായുള്ള "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" (പ്രൂജറ് സൌണ്ട്), ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളത്രയും കാണാവുന്നതരത്തിൽ മുകളിലത്തെനിലയിൽ ഒരു പ്രസവവാർഡ്അടക്കം, അധുനാതന മായ ഒരു ആശുപത്രി അംഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചു. രാജ്യത്തി ന്റെ എതിർഭാഗത്തു് വാഷിങ്ടൺ ഡി. സി.യിലെ "ടാൻസിറ്റ് വർക്കേഴ്സ് യൂണിയൻ" അതിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളേയും സഹകര ണ "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് അസോസിയേഷനി"ൽ അംഗങ്ങളാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും മെച്ചപ്പെട്ട സേവനങ്ങൾനൽകുന്നതിലേക്കു് സുന്ദര മായ ഒരു പുതിയ ക്ലിനിക്കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കുകയുംചെയ്തു.

"ഡെയറിലാന്റ്ഡ് പവർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" (ലാക്കോ സ്സെ, വിസ്കോൺസിൻ) 1959–ൽ അതിന്റെ ഒരുലക്ഷം ഉപഭോ ക്തൃ–ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു്നല്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിക്കുള്ള നിരക്കു് 0.01 ഡോള റിന്നതാഴെയാക്കി കുറച്ചു് സ്വന്തം ചിരകാലലക്ഷ്യം പ്രാവർത്തികമാ ക്കുകയുണ്ടായി. അമേരിക്കയിലേക്കുവെച്ചു് ഏറ്റവുംഉയർന്ന വിദ്യു

ച്ചുക്തിനിരക്കുകയും നിലവിലുള്ള ഒരു പ്രദേശത്താണ് ഈ നടവടിയുണ്ടായതു്!

ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി അറുപതോടുകൂടി, നഗരോപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽവെച്ചേറ്റവുംമുന്തിയ "ഗ്രീൻബെൽട്ട് കൺസ്യൂമർ സർവീസസ്" അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ ഒരുഡസൻ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ മൊത്തംവാർഷികവ്യാപാരം രണ്ടുകോടി ഡോളറിന്നടുത്തെത്തിയിരുന്നു.

ചിക്കാഗോവിലെ "ഹൈഡെപാർക്ക് കൺസ്യൂമർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്" നഗരത്തിലെ ഏറ്റവുംവലിയ സൂപ്പർമാർക്കറ്റ്നടത്തുന്നതിന്നുപുറമെ, ഏതാനും ആഴ്ചകൂടുമ്പോൾ ആയിരക്കണക്കിന്നുവീതം അംഗത്വം വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ജനനിബിഡമായ "സൌത്ത് സൈഡി"ലെ ഒരു വലിയവിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കു് "നമ്മുടെ സ്റ്റോർ" ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വംശപരമായി സംയോജിതമായ അയൽപക്കത്തിന്റെ പുനർവികസനശ്രമങ്ങളിൽ സമൂഹമാകെ സംഘടിച്ചിരുന്നതു് ഈ സ്ഥാപനത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയത്രെ.

1950-ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ ന്യൂയോക്കിലേയും മിച്ചിഗണിലേയും വായ്യയുണിയനുകൾ അവയുടെ അംഗങ്ങൾക്കു ഒരു പുതിയ സേവനംകൂടി ലഭ്യമാക്കിയപ്പോൾ, അവർ ധനപരമായ അരക്ഷിതത്വത്തിൽനിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആധാരമാക്കി അവയുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുകയായിരുന്നു. സുന്ദരമായ മാതൃകയിലും സംവിധാനത്തിലുമുള്ള സഹകരണ ഭവനനിർമ്മാണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ അംഗങ്ങൾക്കു ആധുനികവസതികളുടെ ഉടമസ്ഥതയാജ്ജീക്കാൻ സ്വയം ജാമ്യംനിൽക്കുകയും മറ്റു സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകയുമായിരുന്നു വായ്യയുണിയനുകൾ ഏറ്റെടുത്തിയ പുതിയ സേവനം.

ഏഴു സ്വകായ്യവാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളും ഒരുപോലെ ആവശ്യപ്പെട്ട തുകയുടെ പങ്കുതിയിൽ കുറവു സംഖ്യയ്ക്ക് ഒരു അയോവാ കൌൺടിയിലെ അപകട ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനിസ് ലേലത്തിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു് കണക്കനുസരിച്ചു് സാമ്പത്തികമായി നഷ്ടംവരാത്തവിധം പരമാവധി കുറഞ്ഞചിലവിൽ ഭദ്രമായ ഇൻഷുറൻസ്സേവനം ജനങ്ങൾക്കു നല്കുന്ന കായ്യത്തിൽ സഹകരണ ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികൾക്കുള്ള താല്പര്യം "മ്യൂചൽ സർവീസ് ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനിസ്" (സെൻറ് പോൾ) തെളിയിക്കുകയുണ്ടായി. "സഹകരണകമ്പനി"

കളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ സ്ഥാപനമായ "നേഷൺ വൈഡ്" ഇൻഷുറൻസ് കമ്പനീസ്" മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾക്കു സംഘാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇൻഷുറൻസ് നല്കുന്നതടക്കം പുതിയതരം അപകട ഇൻഷുറൻസ് സമ്പ്രദായത്തിൽ പരീക്ഷണംനടത്തി. സഹകരണസംഘാരോഗ്യപദ്ധതികളുടെ വികസനത്തെ സഹായിക്കാൻ ഒരു ഫൌണ്ടേഷൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് "നേഷൺവൈഡ്" നേതൃത്വമേറ്റെടുത്തു. മൂന്നാമതൊരു സഹകരണകമ്പനി, "ഗ്രൂപ്പ് ഹെൽത്ത് മ്യൂചവൽ," 'വളർന്നുവരുന്ന' കുടുംബങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ലൈഫ് ഇൻഷുറൻസ് പോളിസിയുടെ കാലാവധി ക്രമമായി കുറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു പദ്ധതി ആരംഭിച്ചു. ഇതനുസരിച്ച്, ഇരുപത്തിയേഴുവയസ്സു പ്രായമായ ഒരാൾക്ക് പ്രതിവാരം 2 50 ഡോളർമാത്രം ചിലവിൽ, തനിക്കു മരണംസംഭവിക്കുന്നപക്ഷം കുട്ടികൾക്കു പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെയും കുടുംബത്തിനും 200 ഡോളർ പ്രതിമാസവരുമാനം ഉറപ്പുനല്കാൻ കഴിയും.

സുപ്പീരിയർതടാകത്തിനുചുറ്റുമുള്ള നിഷ്പ്രഭവും അത്രയേറെ സമ്പന്നമല്ലാത്തതുമായ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ "സെൻട്രൽ കൊവാപ്പറേറീവ്സ് ഇൻകോർപൊറേറേഡ്" ആ പ്രദേശത്തെയ്ക്കുവെച്ച് ഏറ്റവും മികച്ച ആധുനിക ഷോപ്പിങ്കേന്ദ്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും മേഖലാവ്യാപകമായ ഒരു പരിപാടി ആവിഷ്കരിക്കുകയും തിരഞ്ഞെടുത്ത സമൂഹങ്ങളിൽ ഷോപ്പിങ്കേന്ദ്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനാരംഭിക്കുകയുംചെയ്തു.

1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകത്തിൽ അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നവചൈതന്യം രൂപംകൊണ്ട് ക്രമേണ സുപ്രതിഷ്ഠനേടിയതിനും അനേകം കട്ടിയായ തെളിവുകൾ ഇനിയും നല്കാൻ കഴിയും.

ഈ നൂറാണ്ടിലെ അവസാന മൂന്നിലൊന്നു കാലഘട്ടത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും കഴിഞ്ഞകാലത്തു പരാജയങ്ങൾക്കു കാരണങ്ങളെന്തെന്നും വിജയത്തിനാവശ്യമുള്ള ശക്തിയുടെ ധാതുക്കളെന്തെല്ലാമെന്നും സഹകരണനേതാക്കൾ പൊതുവെ ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. തങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വെല്ലുവിളിയുടെ വലിപ്പം അവർ അംഗീകരിച്ചു. ആദർശപരമായ ചെറിയ സ്ഥാപനങ്ങളിൽമാത്രമല്ല, വലുതും ഫലപ്രദവുമായ സമാരംഭങ്ങളിലും ഉടമസ്ഥതയുടെയും നിയന്ത്രണത്തിന്റെയും സജീവപങ്കാളികളാകുന്നതിനും അനേകം ജനങ്ങൾക്കു സൌകര്യമുണ്ടാക്കുകയെന്നതു സ്വന്തം കടമയായി അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ

കടമ നിർവ്വഹിക്കാൻകഴിയുന്നവക്ഷം അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യത്തെ, അതിന്റെ ഏറ്റവും ആവശ്യമായ സ്ഥാനത്തുതന്നെ വീണ്ടും സജീവമാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് അവർ കണ്ടു.

എന്നാൽ ഇവയെല്ലാംതന്നെ, മൂന്നു പ്രതിബന്ധങ്ങളെക്കൂടി കൂട്ടതൽ വ്യക്തമാക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ആ പ്രതിബന്ധങ്ങളും ഇവയത്രെ:

1) സേവനങ്ങളുടെ വികസനം, നവീകരണം, ഏകീകരണം എന്നീ നടവടികളിലുംക്കൊള്ളുന്ന ഭാരിച്ച ചിലവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, കൂട്ടതൽ പര്യാപ്തമായ ധനവായ്പസൌകര്യങ്ങളുടെ, ചിരകാലമായി തുടർന്നവരുന്നതും എന്നാൽ ഇപ്പോഴും അത്യന്തം ഗൌരവമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതുമായ ആവശ്യകത.

2) സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും നികുതി അടയ്ക്കുന്നതുസംബന്ധിച്ചുള്ളതിനുപുറമെ, സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം, ലക്ഷ്യങ്ങളും, ഉദ്ദേശങ്ങളും, നേട്ടങ്ങളും എന്നിവയും അവയുടെ നിലനിൽപ്പതന്നെയും (!) സംബന്ധിച്ചു് പൊതുജനങ്ങളിൽ തുടർന്നവരുന്ന ധാരണക്കുറവു്.

3) തങ്ങൾക്കു സ്വയമായും അംഗങ്ങൾക്കു് പരമാവധിയും മൂല്യംസിദ്ധിക്കത്തക്കവിധം വേണ്ടതുയും അടുത്തു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരാജയം.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, 1960 സെപ്തംബറിൽ ചിക്കാഗോവിൽ സമ്മേളിച്ച കൊ-ഓപ്പറേറിവു് ലീഗിന്റെ ഇരുപത്തൊന്നാമതു് ദ്വിവർഷകോൺഗ്രസ്സു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പൊതുജനങ്ങൾക്കുള്ള ധാരണ മെച്ചപ്പെടുത്തുക, ധനവായ്പകൾക്കു് കൂട്ടതൽ വലിയ പുതിയ തുറകൾ വളർത്തിയെടുക്കുക എന്നീ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങളിലേയ്ക്കാണു് പ്രതിനിധികളുടെ ചർച്ചകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചതെന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. കോൺഗ്രസ്സു് പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങളിലൊന്നു്, ദീർഘകാലമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്ന നാലു സഹകരണതത്വങ്ങളോടുകൂടി "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ സഹകരണം" എന്ന അഞ്ചാമതൊരു തത്വംകൂടി ചേർക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നതിലും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

മുൻ കോൺഗ്രസ്സു് പ്രതിനിധികളും സിദ്ധാന്തപരമായ ചർച്ചകൾമാത്രം നടത്തിയിരുന്ന സ്ഥാനത്തു് അതിൽ കൂട്ടതലായ ചില കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം സമയം വിനിയോഗിക്കാൻ ഈ കോൺഗ്രസ്സിലേയ്ക്കുള്ള പ്രതിനിധികൾക്കു സാധിക്കുകയുണ്ടായി. കാരണം, സൂഷ്മ്മവുമായ നടവടികൾ അതിനകംതന്നെ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പൊതുജന വിജ്ഞാന വിതരണരംഗത്തു് കൊ–ഓപ്പറേറീവു് ലീഗു് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു "മാർഗ്ഗോപദേശ"പുസ്തകം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നതു് പ്രതിനിധികളുടെ പരിഗണനയ്ക്കും അംഗീകരണത്തിനുമായി സമർപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

കൊവാപ്പറേറീവു് ലീഗിന്റെയും അംഗസംഘടനകളുടെയും പൊതുജന വിജ്ഞാന വിതരണപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു് ഒരു പഠനം നടത്തണമെന്നു് 1959–ൽ ലീഗിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡു് നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. പൊതുജന വിജ്ഞാന വിതരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ അപര്യാപ്തമായിത്തീരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നും ഒരു ശരാശരി അമേരിക്കക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചിത്രം സാധാരണയായി വളരെ അസ്പഷ്ടവും ചിലപ്പോൾ പ്രതികൂലവുമാകുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുകയായിരുന്നു പഠനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. പഠനം നടത്തുന്നതിനു് ഒരു കമ്മിറ്റി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പൊതുജനബന്ധവിഭാഗങ്ങളുടെ ഏതാനും പ്രഗത്ഭരായ ഡയറക്ടർമാർ അടങ്ങുന്നതായിരുന്നു ഈ കമ്മിറ്റി. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, പൊതുജനബന്ധങ്ങൾ, പരസ്യം, പ്രേരകഗവേഷണം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ സമുന്നതരായ നാലു വിദഗ്ധന്മാരെ വസ്തുതകൾ വിശകലനംചെയ്യാനും വിമർശനങ്ങൾ നല്കാനുംവേണ്ടി കമ്മിറ്റി ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ഒന്നല്ല, രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണു് ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തു് അമേരിക്കൻ ജനങ്ങൾക്കുള്ള മനോഗതികളും മൂല്യങ്ങളും താല്പര്യങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിലെന്തെല്ലാമെന്നു് ആദ്യമായി തിട്ടപ്പെടുത്താതെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് അമേരിക്കൻ പൊതുജനത്തിനുമുമ്പാകെ മെച്ചപ്പെട്ട രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയുമെന്നു് തീരുമാനിക്കുന്നതു് വ്യർത്ഥമായും അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ അമേരിക്കക്കാർ ശരിക്കും 1930ലോ 1910ത്തിലോ ആരംഭിച്ച ദശകങ്ങളിലെ അമേരിക്കക്കാരെപ്പോലെയല്ലെന്നു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കാര്യമായ ഗവേഷണമൊന്നും ആവശ്യമായിരുന്നില്ല. ജനങ്ങൾക്കു് അവരെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള പ്രതിരൂപത്തിന്റെ സങ്കല്പം മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമത്രെ. സൂര്യോദയംമുതൽ അസ്തമനംവരെ നുകംവെച്ച ഒരുജോഡി മൃഗങ്ങളുടെ പിറകെ അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കലപ്പയും നിയന്ത്രിച്ചു നടക്കുന്നവരാണു് തങ്ങളെന്നു് കർഷകർ ഇപ്പോളൊരിക്കലും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. പഴയമട്ടിലുള്ള പുറംകപ്പാ

യവുമിട്ട് നടക്കുന്നവരായും അവർ സ്വയം കാണുന്നില്ല. അമേരിക്കയിൽ മിക്കവാറും എല്ലാവരുംതന്നെ, വരുമാനമോ തൊഴിലോ എന്തുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, ''ഇടത്തരക്കാരി''ൽപ്പെട്ടവനാണ് താനെന്നു ചിന്തിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണ്. ജീവിതായോധനത്തിനുള്ള പോരാട്ടങ്ങളെയും എളിയ പാരമ്പര്യത്തെയുംകുറിച്ച്, പണ്ടത്തെപ്പോലെ, ജനങ്ങളും ഇന്നു് അഭിമാനംകൊള്ളുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, പരിഷ്കൃത സാഹചര്യങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിക്കഴിയുന്ന സാമാന്യം വിജയിച്ച, സുശിക്ഷിതരായവരാണ് തങ്ങളെന്നു ചിന്തിക്കാനാണ് അവരിഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ഇന്നത്തെ അമേരിക്കക്കാർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മൂല്യം കല്പിക്കുന്നവരാണ്; അതു നല്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും അവക്കെപ്പോഴും മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽകൂടി. പൊതുവെ ഉദാരമതികളാണവർ; വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു തയ്യാറുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ ഔത്സുക്യമുള്ളവരുമാണ്. വാസ്തവമെന്തോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കുന്നവരും സ്വതന്ത്രരുമാണ് തങ്ങളെന്നു തോന്നാനും അവരാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈ വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരുകാര്യം വ്യക്തമായിരുന്നു. മുൻദശകങ്ങളിൽ ഫലപ്രദമായിരുന്ന ഏതാനും മുദ്രാവാക്യങ്ങളിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കുറെയേറെക്കാലം ഒട്ടിപ്പിടിച്ചുനിന്നിരുന്നു. പൊതുജനതെറ്റിദ്ധാരണയുടെ തടസ്സം പൊളിച്ചുമാറ്റണമെങ്കിൽ വികാരപരമായി പൊതുജനങ്ങളുള്ളിടത്തുതന്നെ അവരെ സമീപിക്കണം.

എല്ലാ ജനങ്ങളും ഒരുപോലെയല്ലെന്നു് കമ്മിറ്റി അംഗീകരിച്ചു. വിദഗ്ധന്മാരും ഈ അഭിപ്രായം ശരിവെയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ''അമേരിക്കൻ പൊതുജനം'' ഒന്നിൽ കൂട്ടതല്ലുണ്ട്. മിക്കവാറും അമേരിക്കക്കാർ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ, ജീവിക്കാനിഷ്ടപ്പെടുന്ന ഇന്നത്തെ ഒട്ടൊക്കെ പകിട്ടേറിയ ലോകത്തിൽ സുഖമോ തൃപ്തിയോ തോന്നാത്ത ഒരു വിഭാഗം നമ്മുടെ ജനങ്ങളിലുണ്ട്. ഹൈഡ്രജൻബോംബിന്റെ ഭീകരമായ നിഴലിലാണ് നമ്മിൽ പലരും ജീവിക്കുന്നതു്. ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കാണാൻകഴിയാത്ത അഗാധമായൊരു ജീവിതലക്ഷ്യവും ഉജ്വലമായ ഒരാദർശവും ആവശ്യമാണെന്നു് ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ നമ്മിൽ ചിലർക്ക് തോന്നുന്നുണ്ട്. ഈ വിഭാഗം ജനങ്ങളാണ് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും സജീവാംഗങ്ങളുമാകാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സാദ്ധ്യത. അവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സാഹോദര്യം, പരസ്പരസഹായം, സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളുടെ സമാ

ധാനപരമായ അഭിവൃദ്ധി, സമാധാനം കെട്ടിപ്പടുക്കൽ എന്നിവയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ളതും കൂടുതൽ ആദർശപരവുമായ ഉൽബോധനങ്ങളും ഇപ്പോഴും ഫലപ്രദമത്രെ.

എന്നാൽ ഈ വിഭാഗത്തിനപ്പുറത്തുള്ള പൊതുജനരംഗത്തു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് സാമാന്യമായൊരു സ്വീകരണം നേടുന്നതിൻറെയും അവയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു ചുരുങ്ങിയപക്ഷം എതിരെങ്കിലുമാകാത്തതായ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൻറെ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൻറെയും വ്യക്തമായ ആവശ്യം നിലനിന്നിരുന്നു.

സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പൊതുജനവിജ്ഞാനവിതരണപരിപാടികളെസംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രത്യേകകമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടു് "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വാക്കു്" (ദി വേർഡ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്) എന്നപേരിൽ ആകർഷകമായ ഒരു ലഘുപുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന എട്ടു വാക്കുകൾ" (എയ്റ്റ് വേർഡ്സ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്) എന്നായിരുന്നു പുസ്തകത്തിൻറെ പേരെങ്കിൽ അതു കൂടുതൽ കൃത്യമാകുമായിരുന്നു. ഏതുതരം സഹകരണസ്ഥാപനത്തിലേയും പൊതുജനബന്ധവിഭാഗത്തിലോ പൊതുജനവിജ്ഞാനവിതരണരംഗത്തിലോ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശംനല്കുന്നതും സംശയനിവൃത്തി വരുത്താവുന്നതുമായ ഒരു പുസ്തകമെന്നനിലയിൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്ലീഗാണു് അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്.

അമേരിക്കൻ ജനങ്ങളുടെമുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചിത്രം അഥവാ പ്രതിരൂപം താഴെകാണുന്ന ആശയരൂപങ്ങളും, അഥവാ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വാക്കുകളും ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു് ഈ പുസ്തകം ഫലത്തിൽ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു.

സമാരംഭം — അംഗങ്ങളുടെയും പ്രോത്സാഹകരുടെയും ആവശ്യങ്ങളും, ഭാവന, ദീർഘവീക്ഷണം, മെച്ചപ്പെട്ട കൂടുതൽ സേവനങ്ങളും എന്നിവയോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ.

കായ്ക്ഷമത — ചിലവുകളും ലഘൂകരിക്കുന്നതിലും വിതരണരീതികളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലും.

മത്സരം — അംഗങ്ങളുടെയും, പുറമെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിലെ കൃത്രകപരമായ തടസ്ഥങ്ങൾ തകർക്കുന്നതിൽ.

സമൃദ്ധി — വിലനിലവാരങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനോ കൃത്രിമദൌർലഭ്യം പുലർത്തുന്നതിനോ കൃത്രിമമായ നിയന്ത്രണങ്ങളില്ലാതെ പൂർണ്ണമായ ഉല്പാദനം നടത്തുന്നതിൽ.

സ്വാതന്ത്ര്യം — ഉടമസ്ഥനും സജീവപങ്കാളിയുമാകാനും അങ്ങിനെ കൂട്ടായ നടവടിവഴി സ്വന്തം സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാനും താല്പര്യമുള്ള ഏതൊരാൾക്കും.

പങ്കുചേരൽ — പൊതുവായ ആവശ്യങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളെയും നേരിടാൻ ജനങ്ങൾക്ക് സൌകര്യം നല്കിക്കൊണ്ടും സ്വന്തം സമൃദ്ധി ഇതരരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുമായി പങ്കുചേർന്ന് അനുഭവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം തുറന്നു കൊണ്ടും.

ധാരണ — കാരണം, സഹകരണബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനം ഒരു "തുറന്ന പുസ്തകം" പോലെ പ്രവർത്തിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല, പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനമായ തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും അംഗ–ഉടമസ്ഥർക്ക് പൂർണ്ണമായ വിവരം നല്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്.

നമ്മുടേതു് എന്ന ബോധം — എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ ഗ്രാഹകരെയും സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാരാക്കുകയും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അവ എപ്പോഴും പ്രാദേശികഉടമസ്ഥതയിലുള്ളവയും അവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സമൂഹങ്ങളുടെയും പ്രദേശങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളുമായിരിക്കണം.

രണ്ടാംലോകയുദ്ധത്തിനുശേഷമുള്ള വർഷങ്ങളിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളും എടുത്തിട്ടുള്ള പുരോഗമനോന്മുഖമായ പ്രായോഗിക നടവടികളെക്കുറിച്ച് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് ധാരാള മായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഈ എട്ടു വാക്യ കളും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ നടത്തിവരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സാമാന്യമായ വിവരണമാണെന്നു് ചൂണ്ടിക്കാണി ക്കുകയായിരുന്നു ഉദ്ദേശം.

എന്നാൽ ഈ സംഗതി അമേരിക്കക്കാരിലൊരംശംമാത്രമേ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും "ശരിക്കു ജീവിക്കാൻ" തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, "അതിനെക്കുറിച്ചു പറയേ"ണ്ടതായ കടമ അവ പിന്നേയും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് ആ കടമനിർവ്വഹിക്കുന്നതിലേക്കു് ആധികാരിക മായ ഒരു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശപുസ്തകമെന്നനിലയിൽ, "വേർഡ് ഫോർ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്" എന്ന ലഘുപുസ്തകം കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ 21–ാംകോൺഗ്രസ്സിലേക്കുള്ള പ്രതിനിധികളം അംഗീകരിച്ചു.

ധനവായ്പപ്രശ്നത്തിന്റെകാര്യത്തിൽ, കോൺഗ്രസ്സ് സമ്മേളിച്ച തിനു രണ്ടു ദിവസംമുമ്പുമാത്രമാണു് പത്താംഅദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമർശി ച്ചിട്ടുള്ള പുതിയ പരസ്പരസഹായനിധി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഫെഡറൽ–സ്റ്റേറ്റ് നിലവാരങ്ങളിൽ രജിസ്ട്രേഷനുവേണ്ടിയുള്ളശ്രമം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കൊഓപ്പറേറ്റീവ് ലീഗ് അതിനു് ആഭിമുഖ്യംനൽകുകയും "കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ഫിനാൻസ് അസോസി യേഷൻ ഓഫ് അമേരിക്ക" ഫണ്ടിന്റെ ഭരണംനടത്താനും ഓഹരികൾ ക്കു ഉറപ്പുനല്കാനും നിക്ഷേപങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടംവഹിക്കാനുമുള്ള സ്ഥാപനത്തിനു് മൂലധനംനൽകുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രഗ ത്ഭരും പ്രശസ്തരുമായ ഒരു സംഘമാളുകളും അതിന്റെ ഡയറക്ടർബോർ ഡിൽ സേവനംനല്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചിരുന്നു. "മിഡ്ലൻഡ് കൊവാ പ്പറേറ്റീവ്സി"ന്റെ മാനേജർ എ. ജെ. സ്മാബിയെ ഫണ്ടിന്റെ പ്രഥമ പ്രസിഡണ്ടായി അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നു. ദ്വി വിധ ആശകളും പ്രതീക്ഷകളുമാണു് ഫണ്ടിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ഒന്നാമ തായി, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ അംഗങ്ങളും പൊതുവെ മൂലധനനിക്ഷേപകരും അവരുടെ മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളിലെ മുഖ്യമാ യൊരു ഭാഗം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിലേക്കു് ആകർഷകവും സുദ്രേവും പ്രതി ഫലംനൽകുന്നതുമായ ഒരു സ്ഥാപനമായി ഫണ്ടിനെ വീക്ഷിക്കുമെന്നാ

യിരുന്ന ആശ. അതങ്ങിനെ സംഭവിക്കുമെന്നുതന്നെയായിരുന്ന വിശ്വാസം. കാരണം, ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിൽമാത്രമല്ലാതെ, അനേകം സുശക്തസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും അനേകം സഹകായ്വ് വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വിവിധങ്ങളായ ഈടുകളിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിക്കാനുള്ള ഒരു സൌകര്യമാണ് ഫണ്ട് നല്കിയിരുന്നത്. ഫണ്ടിന്റെ സ്വന്തം മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളുടെ ഗണ്യമായൊരുഭാഗം സുസ്ഥാപിതസഹകരണ ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഈടുപത്രങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കുമെന്നായിരുന്ന രണ്ടാമതായുള്ള പ്രതീക്ഷ. അങ്ങിനെ വിഭാവനയിലിരിക്കുന്ന വികസനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായിവരുന്ന മൂലധനകമ്മിപ്രശ്നം കാലക്രമത്തിൽ തരണം ചെയ്യാവുന്നതുമാണ്.

ഈ പരസ്പരനിക്ഷേപഫണ്ട്നിർദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് കോൺഗ്രസ്സ്പ്രതിനിധികൾ സൂക്ഷ്മമായി ചർച്ചനടത്തുകയും അവസാനം മഹാഭൂരിപക്ഷത്തോടെ അതിനെ അനുകൂലിക്കുകയും പിന്തുണ വാഗ്ദാനം നൽകുകയുംചെയ്തു.

അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ കൂട്ടുതൽ സത്വരമായ പുരോഗതിക്കുള്ള മൂന്നാമത്തെതടസ്ഥം പരസ്പരനേട്ടത്തോട്ടുകൂടി ചെയ്യാവുന്നിടത്തോളം അടുത്തു സഹകരിച്ച് അവ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണമായി, തന്റെ ഇൻഷുറൻസ്കമ്പനി പരിസേവിക്കുന്ന സ്റ്റോറുകളിലെ എല്ലാ സഹകരബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും അവ ഇൻഷുറൻസിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കുന്നതുകയുടെ അമ്പതുശതമാനംപോലും തന്റെ കമ്പനിയിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ബിസിനസ് അഞ്ചിരട്ടി വർദ്ധിക്കുമെന്നും സഹകരണമാതൃകയിലുള്ള ഒരു പരസ്പരഇൻഷുറൻസ്കമ്പനിയുടെ പ്രസിഡണ്ട് ഈയിടെ തിട്ടപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ഇൻഷുറൻസ്പോളിസി എടുക്കുന്നതു സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളല്ലാത്ത കമ്പനികളിൽനിന്നാണെന്നതത്രെ വാസ്തവം. നേരത്തെ കണ്ടതുപോലെ, മറേറതൊരുതരം സഹകരണപരസ്പരസമാരംഭവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുംവേണമെന്നാഗ്രഹിക്കാത്തവരായി ഗണ്യമായൊരുവിഭാഗമാളുകൾ വായ്പയൂണിയനുകളിലുണ്ട്. ഒരു സഹകരണ മൊത്തവ്യാപാരസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥരായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ തങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക താല്പര്യമൊന്നുമില്ലാത്ത സഹകായ്വ്വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നും ആവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളുടെ വലിയൊരുഭാഗം വാങ്ങുന്ന പല

പ്രാദേശിക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ട്. ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം, പാകപ്പെടുത്തൽ, പാക്കിങ്ങ്, വിതരണം, വില്പന എന്നിവയുംക്കൊള്ളുന്ന ഭക്ഷ്യവിഭവബിസിനസ്സിന്റെ പ്രായേണ ഓരോഘട്ടത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലേപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുണ്ട്. അവ തങ്ങളുടെ സ്വന്തംപ്രവർത്തനങ്ങളും പരസ്പരംകൂട്ടിയിണക്കുന്ന പക്ഷം കർഷക–ഉപഭോക്തൃഉടമസ്ഥതയുടെകീഴിൽ ഈ ബിസിനസ്സിന്റെ ഫലപ്രദമായ ഏകീകരണമുണ്ടാകും. ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ വിലയായി കർഷക്കുലഭിക്കുന്ന സംഖ്യയും ഉപഭോക്താക്കൾനൽകുന്ന വിലയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അവയുടെ ഓരോഘട്ടത്തിലുംവരുന്ന യഥാർത്ഥ ചിലവുകൾക്കു സമമായിലഘൂകരിക്കാൻ ഇത്തരമേകീകരണംവഴി സാധിക്കുമെന്നു് നാം കാണുകയുണ്ടായി.

മാനേജ്മെണ്ടിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശസേവനങ്ങൾക്കായി സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രതിവർഷം വൻതുകകൾ നല്കിവരുന്നുണ്ടു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ അവയുടെ സ്വന്തമായിത്തന്നെ ഒരു ഉപദേശകസ്ഥാപനം സംഘടിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും അങ്ങിനെ സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്കു് ഉപദേശിക്കുന്ന അതേരീതിയിൽത്തന്നെ മിച്ചങ്ങളുണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നതിനും യുക്തിപൂർവ്വമായ യാതൊരു കാരണവുമില്ല.

ഒരുപക്ഷേ മറെറല്ലാറിനേക്കാളും ഗൌരവമായ ഒരു സംഗതി, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കൂട്ടായി ഏറെറടുത്തുനടത്തുന്ന ഒരു ഏകീകൃത പൊതുജന വിജ്ഞാന വിതരണപരിപാടി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതത്രെ. ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെയും ഫലപ്രദമായൊരു പൊതുജന വിജ്ഞാനവിതരണപരിപാടി ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതാണു് അതിന്റെ ഫലം. സഹകരണ സമാരംഭത്തിന്റെ ചരിത്രവും അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിനും ക്ഷേമത്തിനും കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിലും ഇക്കാലത്തും ഭാവിയിലും അതിന്റെ സംഭാവനകളും വിവരിച്ചുകൊണ്ടു ലളിതമായും നേരിട്ടും സ്ഥാപനപരമായ പരസൂങ്ങളും രാഷ്ട്രവ്യാപകമായി പ്രചാരമുള്ള പത്രമാസികകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ നിലവിലുള്ള പൊതുജനബന്ധപ്രശ്നങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ അതു കായ്മായ ഫലമുളവാക്കും. പക്ഷേ, ഇത്തരമൊരു പരിപാടി തുടച്ചയായി നടത്താൻ ഭാരിച്ച ചിലവുവരും. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു്, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഫെഡറേഷനുപോലും, ഒറെറയ്ക്കു് അതുയും ചിലവു വഹിക്കാനാവുക

യില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ സംഘടനകളും ഫെഡറേഷനുകളും യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം അതു് എളുപ്പത്തിൽ നിവൃത്തിക്കുകയുംചെയ്യാം.

തീർച്ചയായും, സഹകരണസംഘടനകളുടെ നേതാക്കന്മാർ കൊല്ലങ്ങളായി തികച്ചും അറിവുള്ള വസ്തുതകളാണിവ. പക്ഷേ, കഷ്ടകവിഷണന സഹകരണസംഘടനകളുടെയും ഉപഭോക്തൃ സഹകരണസംഘടനകളുടെയും, അതുപോലെത്തന്നെ പരസ്പര ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളുടെയും വിദ്യുച്ഛക്തി സഹകരണസംഘടനകളുടെയും, ഭവനനിർമ്മാണ സഹകരണപദ്ധതികളുടെയും സഹകരണാരോഗ്യപദ്ധതികളുടെയും കാർഷികോപകരണ സഹകരണസംഘടനകളുടെയും വായ്പയൂണിയനുകളുടെയും നേതാക്കന്മാരെ ഒരുമിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു് അസാദ്ധ്യമെന്നതു പറഞ്ഞിരുന്നതു്. കേവലം ഒന്നിച്ചു സമ്മേളിക്കാൻപോലും ഇവർ തെയ്യാറല്ലായിരുന്നുപോലും.

എന്നാൽ, അവരൊന്നിച്ചു ചേരുകയുണ്ടായി. അമേരിക്കയിലെ എല്ലാതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും നയനിർണ്ണേതാക്കളെ ഒരു ത്രിദിനയോഗത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുകയെന്ന ഏക ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തി 1958–ൽ അനൌപചാരികമായ ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. പൊതുലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിവിധതരം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് എങ്ങിനെ കൂടുതൽ അടുത്തു സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് കേവലം ചർച്ചചെയ്യുകയായിരുന്നു യോഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അവപതിൽപരം ജനറൽമാനേജർമാരും പ്രസിഡണ്ടുമാരും ഈ ത്രിദിനയോഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായി. യോഗത്തിലെ ചർച്ച കർമ്മോത്സുകവും സജീവവും പ്രതിപ്രവർത്തനവുമായിരുന്നു; നിശ്ചിതസമയങ്ങളിലല്ലാതെ അനൌപചാരികമായി ഒത്തുചേർന്ന നാലും അഞ്ചും നേതാക്കളുടെ സംഘങ്ങളിൽ ചർച്ചകൾ പ്രത്യേകിച്ചും സജീവമായിരുന്നു. വിപണന സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജർമാർ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ മാനേജർമാരുമായി ബിസിനസ്ബന്ധങ്ങൾ വളർത്തുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്തു. സഹകരണഭവനനിർമ്മാതാക്കൾ സഹകരണഇൻഷുറൻസ്കമ്പനികളുടെ പ്രസിഡണ്ടുമാരുമായി ധനവായ്പാക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. പൊതുജനബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും "നാഷണൽ ടാക്സ് ഈക്വലിറ്റി അസോസിയേഷനെ"ക്കുറിച്ചും എല്ലാവരും സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. യോഗാവസാനത്തിൽ ഇത്തരമൊരു യോഗം അടുത്തവർഷംതന്നെ നടത്തണമെന്നു് ഏകകണ്ഠമായി നിശ്ചയിക്കുകയുംചെയ്തു. "സഹകരണസ്ഥാ

പനങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള സഹകരണത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചന" (കൺസൾട്ടേഷൻ ഓൺ കൊവാപ്പറേഷൻ എമങ്ങ് കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്) എന്നു് ഈ യോഗങ്ങളെ വിളിക്കാനും തീരുമാനിക്കയുണ്ടായി. യോഗങ്ങളും ആസൂത്രണംചെയ്യുനടത്തുന്നതിനു് ഒരു കമ്മിറ്റി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. കമ്മിറ്റി സ്വയം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതത്രെ. കാരണം, "അമേരിക്കൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കൊവാപ്പറേഷന്റെ" പ്രസിഡണ്ട്, "നാഷണൽ റൂറൽ ഇലക്ടിക് കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അസോസിയേഷന്റെ" ജനറൽ മാനേജർ, നാഷണൽ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ഗ്രെയിൻ കൊവാപ്പറേറ്റീവ്സ്," നാഷണൽ മില്ല്യ് പ്രൊഡ്യൂസേഴ്സ് ഫെഡറേഷൻ" എന്നിവയുടെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് സെക്രട്ടറിമാർ, കൊവാപ്പറേറ്റീവ് ലീഗിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഡയറക്ടർ എന്നിവരടങ്ങിയതായിരുന്നു ഈ കമ്മിറ്റി.

"ശിഖരസമ്മേളന"മെന്നു മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ട 1959ലെ "ആലോചന"യോഗം മുൻയോഗത്തെപ്പോലെത്തന്നെ വിജയകരമായി. 1960ൽ അതു വീണ്ടും ചേരുകയും എല്ലാ വർഷവും യോഗം നടത്താൻ തീരുമാനിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ യോഗങ്ങളും എന്തെങ്കിലും വ്യക്തമായ നടപടികളെടുക്കുകയോ അങ്ങിനെ എടുക്കണമെന്നു് സങ്കല്പിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവ അനൌപചാരികചർച്ചകൾക്കുള്ള യോഗങ്ങളുംമാത്രമായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെയാണു്.

പക്ഷെ, കൊവാപ്പറേറ്റീവ്ലീഗിന്റെ 1960ൽചേർന്ന കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നടവടികളെപ്പോലെ, ഈ "ആലോചനകളും" 1960ൽ തുടങ്ങുന്ന ദശകമാരംഭിച്ചതോടെ അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ ശക്തിയായി ചലിക്കാൻതുടങ്ങിയ പുതിയ ചേതനയുടെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു. "സ്റ്റോറുകൊണ്ടു് വിളയാട്ടം നടത്തുന്ന" കാലം, അശ്രദ്ധയോടെ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന "കഷ്ടകസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ" കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഭാവിയിലെ നീതിപൂർവ്വകവും യഥാർത്ഥവുമായ ഒരു സ്വതന്ത്ര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ സമതുലനം ഫലപ്രദമായി നിലനിർത്താനുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ആധുനിക സഹകരണസമാരംഭം നിലവിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്ന്

സഹകരണവും സമാധാനത്തിനുള്ള ആശയും

ഇന്ന് മനുഷ്യരാശിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാന ആവശ്യം സമാധാനമാണ്. ലോകത്തിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള ഓരോ സ്ഥാപനത്തെയും ഓരോ പ്രവർത്തനരീതിയെയും ഓരോ പരിശ്രമത്തെയുംകുറിച്ച് വിധികല്പിക്കുന്നതു് സമാധാനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതയിൽ അവയുണ്ടാക്കുന്ന ഫലത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണം.

മൂന്നാംലോകയുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പായി ദൃഢമായ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയാത്തപക്ഷം, സ്വാതന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യം, ക്ഷേമം തുടങ്ങി നാമാഗ്രഹിക്കുകയും വളർത്തിയെടുക്കുകയും സംരക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മറെറല്ലാ മൂല്യങ്ങളും തകർന്നു തരിപ്പണമായിത്തീരും. സമാധാനം നേടാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ മറെറന്തു നേടുന്നതും സാരമായ വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നില്ല.

നയതന്ത്രപ്രതിനിധികളുടെ കൂടിയാലോചനകളും, ഐക്യരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നടവടികളും, രാഷ്ട്രത്തലവന്മാരുടെ കൂടിക്കാഴ്ചകളും എന്നിവയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണു സമാധാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരമധികവും.

ജനങ്ങളും തിങ്ങിനിറഞ്ഞതും അഗാധമായി ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നതും സത്വരം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ലോകത്തിൽ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ ജനങ്ങളെ എത്രത്തോളം നന്നായി പഠിക്കുന്നുവെന്നതിനെ മൌലികമായും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് സമാധാനത്തിനുള്ള ആശ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യം, സ്വതന്ത്രമനുഷ്യരുടെ അന്തസ്സ് എന്നീ മൂല്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് മോട്ടോർവാഹനത്തെയും ടെലിവിഷൻ ഉപകരണത്തെയും അവരോധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നതാണ്, 1960വരെ നമുക്ക് ലോകനേതൃത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തത്തക്കവിധം അമേരിക്കചെയ്ത അടിസ്ഥാ

നപരമായ അബദ്ധം. സൂത്രോപകരണരംഗത്തെ മേന്മയും ഭൌതിക വസ്തുക്കളുടെ ആസ്വാദനവുമാണ് ലോകനേതൃത്വം നേടാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ന സത്യം കണക്കാക്കുന്നതുപോലെയാണ് നാം പെരുമാറിയിരുന്നത്.

താല്ക്കാലികമായെങ്കിലും നമ്മുടെ ദേശീയമാർഗ്ഗം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

നാം വീഴ്മയെന്നു് ലോകകമ്യൂണിസ്റ്റ് ശക്തികൾ ഏറ്റവും ആശിച്ചിരുന്ന അതേ കെണിയിൽത്തന്നെ നാം അകപ്പെട്ടിരുന്നു. കാരണം, ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ കമ്യൂണിസം എപ്പോഴും ഉയർത്തുന്നതു് മിക്കവാറും സാമ്പത്തിക മുദ്രാവാക്യങ്ങളാണ്. ദുരിതമനുഭവിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളോട് കമ്യൂണിസം ഇങ്ങിനെയാണ് ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു്: "ഞങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചു് നിങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരങ്ങൾ വേഗം ഉയർത്തുക. നിങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിങ്ങൾ സാരമാക്കേണ്ടതില്ല. നിങ്ങളുടെ മതത്തെ മറക്കുക. സ്വാശ്രയാഭിലാഷത്തെ പരിത്യജിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം സ്റ്റേറ്റിനു വിട്ടുകൊടുത്തു് തിന്നാനും ഉടുക്കാനും കൂടുതൽ നോക്കുക."

ലോകജനതയുടെ മനോരംഗത്തു് നേതൃത്വത്തിനുവേണ്ടി പോരാട്ടം നടത്തുന്നതിനുള്ള രംഗം നിശ്ചയിക്കാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ അനുവദിച്ചതാണ് യുദ്ധത്തിനു തൊട്ടു പിറകെവന്ന വർഷങ്ങളിൽ അമേരിക്കചെയ്ത വലിയ പ്രമാദം.

ഏഷ്യയിലും മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തും കമ്യൂണിസം പടരുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ തടസ്സം ആ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്ക് സാമ്പത്തികമല്ലാത്ത മൂല്യങ്ങളോടും സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തോടും അടിസ്ഥാനപരമായി മതപരമായ ആദർശങ്ങളോടുമുള്ള മമതയാണെന്ന സംഗതി നാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിസ്മരിച്ചിരുന്നു.

ദാരിദ്ര്യത്തിലാണ്ടുകിടക്കുന്ന ജനങ്ങളെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാമ്പത്തികപുരോഗതിയും ജീവിതനിലവാരങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയും അത്യന്തം പ്രധാനമത്രെ. അവ, തീർച്ചയായും, സമാധാനത്തിനാവശ്യമുള്ള അടിസ്ഥാന സാഹചര്യങ്ങളുമാണ്. സ്വാഭാവികമായും അമേരിക്കയുടെ കൈവശമിരിക്കേണ്ടതായ ലോകനേതൃത്വസ്ഥാനം അമേരിക്കയ്ക്കു വീണ്ടും കരഗതമാവുകയാണെങ്കിൽ ഇതര ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നതിനും അവരെ സഹായിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും നാം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ യത്നിക്കേയും

ഇതുവരെ നല്ലിയിട്ടുള്ളതിലും വളരെ കൂടുതൽ നല്ലകയും വേണം. ഈ രംഗത്തു് റഷ്യക്കാരെക്കാളും മെച്ചപ്പെട്ടവിധത്തിൽ നാം കൃത്യം നിറവ്വഹിക്കണം. ലോകജനതയുടെ വിശപ്പ് ലഘൂകരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും സമാധാനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള ദേശീയനയത്തിന്റെ ഉപകരണമായിത്തീരുന്നതിലേയ്ക്കും പ്രയോജനകരമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും നാം വളർത്തിയെടുക്കണം.

സമാധാനത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുംവേണ്ടി—കൾനമായി നടപ്പിൽ വരുത്താവുന്ന സമാധാനത്തിനും പ്രായോഗികവും പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതുമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുംവേണ്ടി.

മഹത്തായ സാമ്പത്തികക്കഴിവുകളും, മനുഷ്യനു് അന്തസ്സു പുലർത്താൻ സാദ്ധ്യതനല്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളും ഇവ രണ്ടും കൈവശമുള്ള ലോകത്തിലെ ഏകരാജ്യം അമേരിക്കയാണു്. നല്ലാൻ വളരെയേറെ നമ്മുടെ പക്കലുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ പുതുതായി വളർന്നുവരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് ഒരു സമാധാന സേന രൂപീകരിക്കണമെന്ന പ്രസിഡണ്ടു് കെന്നഡിയുടെ നിർദ്ദേശം, പ്രത്യേകിച്ചും യുവാക്കളിൽനിന്നു്, സത്വരവും ഊഷ്മളവുമായ പ്രതികരണം ഉണർത്തുകയുണ്ടായി. ഒരു പുതിയ നേതൃത്വത്തിന്റെ പിറവിയെയാണതു സൂചിപ്പിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് അതു്, നിസ്സംശയമായും മൈതികമായി, സഹായകമായിത്തീരുകയുംചെയ്തു.

ലോകനേതൃസ്ഥാനം നാം വീണ്ടും നേടണമെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിലുള്ള അമേരിക്കയുടെ പ്രതിരൂപത്തിനു് രണ്ടു വ്യത്യാസങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതാവശ്യമത്രെ.

ഒന്നാമതായി, ഭൂമിയിലെ ഓരോ പുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും കുട്ടിയുടെയും ആശകളും ആശങ്കകളും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവിതത്തിന്റെയും ലോകകായ്ങ്ങളുടെയും മേഖലയിൽ, യുദ്ധത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും മേഖലയിൽ, നമ്മുടെ ഒരു വ്യത്യസ്തചിത്രം നാം പ്രദർശിപ്പിക്കണം.

ഈ മേഖലയിലാണു് മനുഷ്യരാശി ക്ഷേമത്തോടെ ജീവിക്കുമോ, സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുമോ എന്നതിനുപുറമെ അവർ ജീവിക്കുമോ എന്നുപോലും തീരുമാനിക്കപ്പെടുക.

മറ്റെവിടെയുമെന്നതിനെക്കാൾ ചുറ്റുമുള്ള, ധീരവും അത്യന്തം ധാർമ്മികവുമായ നേതൃത്വം ഇവിടെയാണാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ, 1950ൽ തുടങ്ങിയ ദശകക്കാലത്തു് ഈ രംഗത്തെ നേതൃത്വം

വീണ്ടും വീണ്ടും നാം റഷ്യക്കാക്ക വീട്ടുകൊടുക്കുകയാണുണ്ടായതു്. നിരായുധീകരണത്തിന്നും സമാധാനത്തിന്നുംവേണ്ടി, വാചാലമെന്നും പ്രചരണപരമെന്നും പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ചക്രവർത്തോട്ടുകൂടി വിപുലമായ ഉൽബോധനങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളുമായി വെല്ലുവിളിക്കാൻ നാം റഷ്യക്കാരെ അനുവദിച്ചു. റഷ്യൻനിർദ്ദേശങ്ങളംഗീകരിക്കുന്നതിനുപകരം അമേരിക്ക തുടച്ചയായി നിഷേധരൂപത്തിൽ മറുപടിനല്കി. സാങ്കേതികവും ആക്ഷേപം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതുമായ കാരണങ്ങളാണതിന്നു നല്കിയതും. മനുഷ്യരാശിയെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടുള്ള മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ തീവ്രമായ ആഗ്രഹമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിൽ നാം ഇതരലോകത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷമാകേണ്ട സമയമായിരിക്കുന്നു. ലോകസമാധാനത്തിന്നും ലോകനിയമത്തിന്നുംവേണ്ടി, റഷ്യയുംപ്പെടെ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്നും യുക്തിപൂർവ്വം എതിർക്കാൻ നിവൃത്തിമില്ലാത്തതുമായ സുധീരവും സമഗ്രവുമായ പദ്ധതികളും ഒന്നിന്നുപിറകെ മറെറാന്നായി നാം ഐക്യരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട സമയമായിരിക്കുന്നു. അത്തരം പദ്ധതികളുടെ രൂപരേഖകളും ഇതിനകംതന്നെ വിശദമായി തെയ്യാറാക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. ആ രൂപരേഖകളും അമേരിക്കയുടെ ഉന്നതനയമായി അംഗീകരിക്കുകമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ.

നമ്മുടെ മുഴുവൻ ദേശീയപദ്ധതികളിലും നടവടികളിലും മനുഷ്യരാശിയുടെ നിലനില്പിന്നു് പ്രഥമസ്ഥാനംനല്കാൻ നാം ഒരുക്കമാണെങ്കിൽ നമുക്കു ലോകനേതൃത്വംലഭിക്കും. നമ്മുടെ എതിരാളികളും ഏറെറവും ബലഹീനരായിരിക്കുന്നരംഗത്തു്, ധാർമ്മികരംഗത്തു്, ലോകനേതൃത്വത്തിന്നുവേണ്ടി നാം പരിശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കതു കരഗതമാകും. അതേസമയത്തുതന്നെ ദേശീയലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഗാധമായൊരുബോധവും നമുക്കു വീണ്ടെടുക്കാൻകഴിയും. രോമംകൊണ്ടു് അന്തരാകാശനൗകയെ കൂളിപ്പൊട്ടികളും ശൂന്യാകാശത്തിൽ കൃത്രിമോപഗ്രഹങ്ങളും നമുക്കുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ലോകം നമ്മെ പിന്തുടരുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ തുടർന്നും ആത്മവഞ്ചനയാണു് നാം നടത്തുന്നതെങ്കിൽ ഇവയിലൊന്നുംതന്നെ ഒരിക്കലും നേടാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല.

നമ്മുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രികജീവിതത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണു് ഇതര ലോകജനവിഭാഗങ്ങളും കാണുന്ന അമേരിക്കയുടെ ചിത്രത്തിൽ വരുത്തേണ്ടതായ രണ്ടാമത്തെ വ്യത്യാസം.

ഒരു "ജനകീയ മുതലാളിത്ത"ത്തെക്കുറിച്ചു പറയാൻ ധാരാളം വസ്തുതകളും നമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലോകമേളകളിലും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രദർശനങ്ങളിലും ഈ ആശയരൂപത്തെ നാടകീയമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ നാം പരിശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ "ജനകീയ മുതലാളിത്തം" യഥാർത്ഥത്തിൽ അമേരിക്കയിൽ നിലവിലുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവുംമികച്ച തെളിവു് നാം വിട്ടുകളയുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

ജനറൽമോട്ടോഴ്സ്, യുണൈറ്റഡ്സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീൽ, സ്റ്റാൻഡേർഡ്ഓയിൽ എന്നീ വൻകിടസ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഊറ്റം കൊള്ളുന്ന ഒരുരാഷ്ട്രം മാത്രമല്ല അമേരിക്കയെന്നു് നമുക്കു കാണിക്കാൻ കഴിയും. ഒരു കോടി നാല്പതുലക്ഷം കുടുംബങ്ങളും അവരുടെ സാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും പല പ്പോഴും നിസ്സാരമായ സാമ്പത്തികകഴിവുകളും ഉപയോഗിച്ചു് അവരുടെ സ്വന്തമായ സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രവുംകൂടിയാണു് അമേരിക്ക. ഒരുകോടി പത്തുലക്ഷം കുടുംബങ്ങളും വായ്പയൂണിയനെന്നുവിളിക്കപ്പെടുന്ന, അവരുടെ സ്വന്തം ജനകീയ ബാങ്കുകളുടെ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കുകയും സ്വന്തം ധനഭദ്രതക്കുവേണ്ടി സ്വന്തം സമ്പാദ്യങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമാണു് അമേരിക്ക. മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം കർഷകരും ഗ്രാമീണജനതയുംചേർന്നു് രാജ്യത്തിലെ ഏതാനും എണ്ണക്കിണറുകളും, എണ്ണക്കുഴലുകളും, എണ്ണശുദ്ധീകരണശാലകളും, വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണസൌകര്യങ്ങളും സ്വന്തമായിനടത്തുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമാണു് അമേരിക്ക. വലിയ ഇൻഷുറൻസു് കമ്പനികളും (ശരിക്കും "പരസ്പര"കമ്പനികളുംതന്നെ) സംഘടിപ്പിക്കാനും അവയുടെ ഉടമസ്ഥതവഹിക്കാനും അവ നിയന്ത്രിക്കാനും തങ്ങൾക്കുകഴിയുമെന്നു് ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രമാണു് അമേരിക്ക. ശരാശരി പുരുഷന്റേയും സ്ത്രീയുടേയും അടിസ്ഥാനപരമായ അന്തസ്സു് ഏറ്റവും പ്രായോഗികമായരീതികളിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിലേക്കു് സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഉപയോഗിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതും അവരിൽ പലരും ഉപയോഗിക്കുന്നതുമായ ഒരു രാജ്യമാണു് അമേരിക്ക.

ഡോക്ടർ റോളോമെയ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ ശക്തീകേന്ദ്രീകരണമാണു് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ബലഹീനതക്കു കാരണമെങ്കിൽ, അതിനെ ചെറുത്തുനില്ക്കാനുള്ള, ഒരു ശരാശരി

പൊതുവെ ഉത്തരവാദിത്വവും ആശയും വീണ്ടുകൊടുക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു എതുശക്തിയെക്കുറിച്ച് നമുക്കറിയാമെന്നു് കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും.

സഹകരണമാണു് ലളിതമായ ആ എതുശക്തി—പരസ്പര സഹായരീതിയാണതു്.

ഭൂമിയുടെ ഏതു ഭാഗത്തുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഏതു സംഘങ്ങൾക്കും സ്വന്തം ജീവിതനിലവാരങ്ങൾ ഉയർത്തുകയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിപുലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനും സ്വന്തം മാനുഷികമായ അന്തസ്സു് വളത്തിയെടുക്കാനും, ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ഈ സഹകരണരീതിതന്നെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതതെ.

ഒരു സമഗ്രാധിപത്യരാജ്യത്തിനും പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു പ്രതിരൂപമാണിതു്. കേവലം ഭൌതികവസ്തുക്കളോടല്ല, നല്ലവിധത്തിൽ ജീവിതങ്ങളെ പരസ്പരം ഒന്നിപ്പിച്ചു് പൊരുത്തപ്പെടുത്തിനിർത്തുന്ന രീതികളോടു് ജനങ്ങളുടെ ഭാവനയെയും കൂറിനെയും ഭക്തിയെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പ്രതിരൂപമാണതു്. ഒരു ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ജനങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപമാണതു്.

ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാനും അങ്ങിനെ സമാധാനപരമായ ഒരു ലോകത്തിനുള്ള അടിത്തറ എങ്ങിനെ കെട്ടിപ്പടുക്കണമെന്നും പഠിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപമാണതു്.

ചിക്കാഗോവിൽ കൊവാപ്പറേറീവു് ലീഗിന്റെ ഫയൽ ശേഖരത്തിൽ "സാമൂഹ്യ പങ്കാളിത്ത"ത്തെക്കുറിച്ചു വിവരങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത അനേകം രേഖകളുണ്ടു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിപരവും സജീവവും സഹായകവുമായ സ്ഥാപനങ്ങളാകുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകളും ആ ശേഖരത്തിൽ കാണാം. കൂട്ടുതലയന്നതോതിൽ സാമൂഹ്യ പങ്കാളിത്തവും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും അംഗങ്ങളുടെയും ഭാഗത്തുനിന്നും പിന്തുണയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് തൊഴിൽശാലസമ്മേളനങ്ങളും എങ്ങിനെ സംഘടിപ്പിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശങ്ങളുംക്കൊള്ളുന്ന പ്രമാണങ്ങളും ആ ഫയലുകളിലുണ്ടു്.

ഇത്തരം പല തൊഴിൽശാലസമ്മേളനങ്ങളും യുദ്ധത്തിനു തൊട്ടു പിറകെവന്ന വർഷങ്ങളിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി.

അവയ്ക്കു് അല്പം ഫലം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരുപക്ഷേ, കൂടുതൽ ഫലമുണ്ടായേതു് മാനേജ്മെണ്ടു് വികസനപരിപാടികൾക്കാണു്.

നല്ല ഫലങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഡയറക്ടർബോർഡുകളും മാനേജർമാരും ഇന്നു് സ്ഥാപനങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കുമാത്രമല്ല, അവ ബിസിനസു് നടത്തുന്ന സമൂഹങ്ങൾ, സ്റ്റോറുകൾ, മേഖലകൾ എന്നിവയിലെ ജനജീവിതത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കും അവ നല്കുന്ന സംഭാവനകളുടെ കാര്യത്തിൽ അഗാധമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഉദാഹരണത്തിനു്:

മിനെസ്സോട്ടയിലെ ഒരു ചെറിയ നഗരമാണു് ക്ലോക്കെറെ. ഇതു് ഒരുകാലത്തു് ധന്യമായ ഒരു ഖനനമേഖലയുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ഖനികൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനക്കഴിവു് ഇന്നില്ല, ഇനിയുമുണ്ടാവുകയുമില്ല. പുതിയ വ്യവസായങ്ങളും പുതിയതരം തൊഴിലുകളും ആവശ്യമാണു്. നഗരം ക്ഷയിച്ചു ക്രമേണ തീരെ അപ്രത്യക്ഷമാകാം എന്നാൽ, ഒരുപക്ഷേ, അതൊരിക്കലും സംഭവിക്കുകയില്ല. ഫിന്നിഷ് കുടിയേറ്റക്കാർ ഏറെക്കാലംമുമ്പു് സ്ഥാപിച്ച നഗരത്തിലെ പ്രധാന സഹകരണസ്ഥാപനം അമേരിക്കയിലേയ്ക്കുവെച്ചു് ഏറ്റവും സുന്ദരമായ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നു് അവിടെയിപ്പോൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതാണു് അതിനൊരു കാരണം. ഈ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രത്തിന്റെ ഉൽഘാടനം ക്ലോക്കറിന്റെസമീപപ്രദേശങ്ങളിലും ഒരു ഉത്സവമായിരുന്നു. ഈ കേന്ദ്രത്തിനുചുറ്റും വേറെയും കെട്ടിടനിർമ്മാണങ്ങളും നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. സമൂഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ചില സ്വകാര്യ ബിസിനസ്സ്ഥാപനങ്ങളും അങ്ങിനെ ചെയ്തതിൽ ഇപ്പോൾ ഖേദിക്കുന്നുണ്ടാകണം. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് അവിടം വിട്ടുപോകാൻ നിവൃത്തിയാഹമില്ലായിരുന്നു. കാരണം, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവ സേവനം നല്കുന്നവരുടേതാണു്. സ്ഥലത്തെ ജനങ്ങളുടെ സ്ഥാപനമാണതു്. അതുകൊണ്ടു് സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥലം മാറിപ്പോവുകയില്ല. മറിച്ചു്, ജനങ്ങളെ അവർ അധിവസിക്കുന്നിടത്തുതന്നെ ഒരുമിച്ചുചേർന്നു ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുന്നതിനും അവ സഹായിക്കുന്നു.

ചിക്കാഗോനഗരമധ്യത്തിലെ, വിവിധവംശജർചേർന്നു് അധിവസിക്കുന്ന ഹൈഡെപാക്കിലുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനവും ആ പ്രദേശത്തുനിന്നും സ്ഥലംമാറിയില്ല, ജനസംഖ്യ വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകയും പ്രസ്തുതപ്രദേശം ക്ഷയിക്കുമെന്നുതോന്നുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഏറെക്കണ

ക്കിന്നു സ്വകാര്യബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങളും അവിടുന്നു മാറിപ്പോയെങ്കിലുംകൂടി സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങളും സ്ഥാപനത്തെ മറെറാരിടത്തേയ്ക്കു മാറുന്നതിനുപകരം ഹൈഡെപാക്കുപ്രദേശത്തെ വീണ്ടും വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ സുനിശ്ചിതരായി മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ ജനങ്ങളുടെ ഉറച്ച ശക്തിഘടകങ്ങളായിത്തീരുകയാണുചെയ്തത്. മറെറാരിടത്തേയ്ക്കുനീങ്ങാൻ നിവ്വാഹമില്ലാത്തതും അതിന്നാഗ്രഹമില്ലാത്തതുമായ, അയൽപക്കസമൂഹത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഈ സഹകരണസ്ഥാപനത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യചൈതന്യം വളർന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. ഈടുകുറഞ്ഞിരുന്ന പല കെട്ടിടങ്ങളും പൊളിച്ചുമാററി ആ സ്ഥാനത്ത് ഒരു പുതിയ ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രം നിർമ്മിക്കുന്നതുകൂടി പുനർവികസനപരിപാടി ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുത ഷോപ്പിങ്ങ്കേന്ദ്രത്തിൽ ആരംഭിക്കാനുള്ള സൂപ്പർമാക്കെറ് സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനു് അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. ചിക്കാഗോവിലെ ഏററവും വലിയ സൂപ്പർമാക്കെറായ ഈ സ്റ്റോക്കിൽ ഒരു വലിയ വിജ്ഞാപനബോർഡ് നാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. നഗരത്തിന്നകത്തുള്ള ആ ചെറുനഗരത്തിലെ മുഴുവൻജനങ്ങളും ശിശുപരിപാലകർ, ശിശുവിഹാരവണ്ടികൾ, ഫർണീച്ചർ, കാലിഫോർണിയയിലേയ്ക്ക് ഒരു സക്കീട്ട് എന്നിങ്ങിനെ അവക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ആ ബോർഡിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയും വില്പനയ്ക്കു തെയ്യാറാണെന്നു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഇനങ്ങളും സേവനങ്ങളുമായി ഒത്തുനോക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഈ വിജ്ഞാപനബോർഡിൽ വിജ്ഞാപനം പതിക്കാതെ ഹൈഡെപാക്ക് പ്രദേശത്തു് ഒരു യോഗവും നടത്തപ്പെടുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, മിക്കവാറും യോഗങ്ങളും സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെതന്നെ യോഗമണ്ഡപങ്ങളിലാണു് നടത്തപ്പെടുന്നതും.

നാനാവംശജരായ ജനങ്ങളും സമാധാനത്തോടുകൂടിയും സൗഹൃദമുഖമായും ഒരുമിച്ചുജീവിക്കുന്ന രീതി വളർത്തിയെടുക്കാൻ അമേരിക്കനടത്തുന്ന പോരാട്ടത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു് ഹൈഡെ പാക്കു്. ഏററവും പ്രായോഗികമായ രൂപങ്ങളിൽ സഹകരണസ്ഥാപനം വളരെ മുമ്പുതന്നെ അതിന്റെ സ്വന്തം സംഭാവന ഇതിലേയ്ക്കു നല്കുകയുണ്ടായി. സ്വന്തം ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ അതു് വംശപരമായി ഏകീകരിച്ചു. അയൽപക്കസമൂഹത്തിലുള്ള എല്ലാ വംശക്കാർക്കും ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുകയെന്നനയം സഹകരണസ്ഥാപനം സ്വീകരിക്കുക

യുണ്ടായി. ആദ്യം അതത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ഏതാനും അംഗങ്ങളെ സ്ഥാപനത്തെ വിട്ടുപോയി—പക്ഷേ, അവരിൽ പലരും പിന്നീട് മടങ്ങാനായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം.

1958ൽ ഫൈഡെ പാക്ക് സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ജനറൽ മാനേജർക്ക് "മാനുഷികബന്ധങ്ങൾക്കുള്ള ചിക്കാഗോ കൌൺസിലി"ൽനിന്നും നഗരാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സമ്മാനം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. മാനുഷികബന്ധങ്ങളെ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്ക് നഗരത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സേവനംനല്കിയ വ്യക്തിയെന്നനിലയ്ക്കാണ് ഈ സമ്മാനം അദ്ദേഹത്തിനു നല്കിയതു്.

ജനങ്ങളെ സമാധാനപരമായി ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുകയാണു്.

കാൻസാസ്സ്റ്റേറ്റിലുള്ള മിച്ചൽ കൌൺടിയിൽ ജനങ്ങളെ അവരുടെ ഏറ്റവും വലിയ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെപേരിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഒരു അരഡസൻ സമൂഹങ്ങളിൽ കൃഷികരുടെ ധാന്യം സ്റ്റോറുകളിലാക്കുന്നതിനും കയറ്റിഅയയ്ക്കുന്നതിനും സഹകരണസ്ഥാപനം എലവേറ്ററുകളെ നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷേ, ആ പട്ടണത്തിലെ ഏറ്റവും കായ്മയായ ഭക്ഷ്യവിഭവസ്റ്റോർ ഈ സഹകരണസ്ഥാപനമാണു നടത്തുന്നതു്. സഹകരണസ്ഥാപനംതന്നെ കൃഷികർക്കും പട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പെട്രോളിയം സേവനങ്ങളും നല്കുകയും കാലിത്തീറ്റ, വിത്തു്, വളം തുടങ്ങിയ കാഷ്കാവശ്യമുള്ള ഇനങ്ങളും വില്ക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കായ്മങ്ങളുമാത്രമല്ല മിച്ചൽകൌൺടി സഹകരണസ്ഥാപനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. അനേകകൊല്ലങ്ങളായി അതിന്റെ മാനേജർ കൌൺടി ബോർഡിൽ ഒരംഗവും സമൂഹാശുപത്രികളുടെ ബോർഡു ചെയർമാനുമാണു്. പലപ്പോഴും മാനേജർതന്നെയോ അല്ലെങ്കിൽ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഡയറക്ടർബോർഡിലൊരംഗമോ ആയിരിക്കും സാമൂഹ്യാരോഗ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. കൌൺടിയിലെ ചെറുപ്പക്കാർക്കുവേണ്ടി നൃത്തസംഘങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തുതിനും സഹകരണസ്ഥാപനം മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്കൌട്ട് സംഘങ്ങൾക്കു പോകുവരവിനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും നല്കുകയുംചെയ്യുന്നു. ബിസിനസ്സ്സ്ഥാപനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി "ഉത്തമപൌരനു"ള്ള ഒരു സമ്മാനം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ മിച്ചൽകൌൺടി തീർച്ചയായും അതിന്റെ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിനുതന്നെ കൊടുക്കുമെന്നു പറയാം.

ഒരുകാര്യം—ആ സഹകരണസ്ഥാപനം കൊണ്ടിയിലെ അനേകായിരം ജനങ്ങളുടേതാണു്; അനുരുടേതല്ല.

"മിച്ചിഗൻ ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ ലീഗ്" അംഗങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യഭദ്രതയെയും അവക്കാവശ്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം കടം ലഭിക്കുന്നതിനെയും മാത്രമല്ല ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു്. അംഗങ്ങളുടെ മറ്റാവശ്യങ്ങളിലും അതു താല്പര്യം പുലർത്തുന്നുണ്ടു്. ഈ ആവശ്യങ്ങളെ സാമൂഹ്യാവശ്യങ്ങളിൽനിന്നു് വേർതിരിച്ചുകാണാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ജനങ്ങൾക്കു താങ്ങാവുന്ന ചിലവിലുള്ള വസതികളാണു് അത്തരമൊരാവശ്യം. ഈ ആവശ്യത്തെ നേരിടാൻ "മിച്ചിഗൻ ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ ലീഗ്" ഒരു കെട്ടിട-വായ്പ അസോസിയേഷൻ സംഘടിപ്പിച്ചു. അസോസിയേഷന്റെ ഓഹരികളിൽ വായ്പയൂണിയനുകളുടെ മിച്ചനിധികൾ നിക്ഷേപിക്കാവുന്ന തരത്തിലാണു് അതിന്റെ ഘടന. ജനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധയുള്ള ഒരു കെട്ടിടനിർമ്മാണകരാറുകാരനെ അവർ തേടിപ്പിടിച്ചു. ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ ലീഗിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിലുള്ള ഈ അസോസിയേഷന്റെ ജോലി പതിനായിരമോ അതിൽ കുറവോ ഡോളർ ചിലവുവരുന്ന വീടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു കടംനല്കുകയാണു്. ഇത്തരത്തിൽ അനേകം വീടുകൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുകയും അസോസിയേഷൻ പണം നല്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഒറ്റയ്ക്കു നോക്കിയാൽ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കുവെച്ചു് ഏറ്റവും വലിയ വായ്പയൂണിയനായ "ഡെട്രോയിറ്റ് ടീച്ചേഴ്സു് ക്രെഡിറ്റ് യൂണിയൻ", താല്പര്യമുള്ള അംഗങ്ങൾക്കു് അവരുടെ സ്വന്തം സഹകരണോടമസ്ഥതയിൽ നിരവധി വസതികളുടങ്ങുന്ന സുന്ദരമായ ഒരു കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കടം നല്കുകയുണ്ടായി.

ജനങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ പഠിക്കുകയാണു്.

തെക്കുകിഴക്കൻ മിനെസ്സോട്ട, വടക്കുകിഴക്കൻ അയോവ, പശ്ചിമവിസ്കോൺസിൻ എന്നിവിടങ്ങളിലെ 1,10,000 കർഷകരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണു് "ഡെയറി ലാൻഡ് പവർ കൊവാപ്പറേറ്റീവു്." ഈ കർഷകാംഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് പ്രസ്തുത മേഖലയിലേയ്ക്കുവെച്ചു് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിദ്യുച്ഛക്തിനിരക്കുകളിൽ 'ഡെയറി ലാൻഡ്' മൊത്തമായി വിദ്യുച്ഛക്തി നല്കിവരുന്നു. മാത്രമല്ല, ലാക്രോസ്സിലെ (വിസ്കോൺസിൻ) ഒരു പ്രധാന വ്യവസായമാണു് "ഡെയറി ലാൻഡ്." അതിന്റെ പ്രതിമാസപത്രത്തിന്റെ ഓരോ

ഒക്ടോബർലക്കവും രണ്ടുപേജ് ''ലാകോസ്സെ സാമൂഹ്യ ഹൃദയാരോഗ്യ'' പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി നീക്കിവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ''സാമൂഹ്യഹൃദയാരോഗ്യ''സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും അതിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ള പണം സഹപ്രവർത്തകരിൽനിന്നു പിരിക്കാനുള്ള 'ഡെയറി ലാൻഡ്' പ്രവർത്തകരുടെ പേരുകളും അതു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരും എത്ര പണംവീതം നൽകണമെന്നും അതു നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

വിവിധ രോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഏർപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ള ഒട്ടനേകം ഫണ്ടുകൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തുണ്ട്. ഹൃദ്രോഗ ഫണ്ടുകൾ, കാൻസർ ഫണ്ടുകൾ, പോളിയോ ഫണ്ടുകൾ, ലൂക്കേമിയ ഫണ്ടുകൾ, മാനസികാരോഗ്യഫണ്ടുകൾ എന്നിങ്ങിനെ ഫലത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ അറിവിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഫണ്ടുകളുണ്ട്—ഏറ്റവും ആവശ്യമായ ജലദോഷത്തിനൊഴികെ. ''സാമൂഹ്യ ഹൃദയാരോഗ്യപ്രസ്ഥാന''ത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ഒന്നായി പണം പിരിക്കുന്നതിനും ഒരു ഫണ്ടും സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി പണം പിരിക്കുന്നതുവഴി കൂടുതൽ പണം ശേഖരിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടെന്നാണ് അവയുടെ വാദം. പലയിടത്തും ഇതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരിടത്തു് അവയുടെ വാദം തെറ്റാണെന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. ന്യൂയോർക്കിലെ ''ലോവർ ഈസ്റ്റ് സൈഡി''ലുള്ള സഹകരണഗ്രാമത്തിൽ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്ന കുടുംബങ്ങളും തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലെ വസതിയുടമസ്ഥരിൽനിന്നു് അരഡസൻ പ്രത്യേക പിരിവുകൾക്കുപകരം ഒരൊറ്റ പിരിവുമാത്രം നടത്താൻ അനുവദിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. വിവിധഫണ്ടുകളുടെ തലവന്മാർ ഈ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ പ്രായോഗികതയിൽ സംശയാലുക്കളായിരുന്നുവെങ്കിലും അവസാനം അവരാനിർദ്ദേശത്തിനു വഴങ്ങി. എല്ലാ ഫണ്ടുകളും ചേർത്തു് ഏറ്റവും ശ്രോഷ്ഠിവിശ്വാസത്തോടെ തിട്ടപ്പെടുത്തിയിരുന്നതിനേക്കാൾ ഗണ്യമായി ഉയർന്ന ഒരു തുക സഹകരണ ഗ്രാമനിവാസികൾ സ്വയമേവ നല്കിയെന്നതാണ് അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഫലം.

ഒരുമിച്ചു ജീവിക്കാൻ ഈ കുടുംബങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിസ്കോൺസിനിലെ ഒരു ഇടത്തരം നഗരത്തിലെ ഒരു സാമൂഹ്യ സഹകരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ മാനേജർ ഒരു പുതിയതരം മിഷണറിയെന്നനിലയിൽ അഞ്ചുകൊല്ലത്തേയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോകാൻ ആലോചിച്ചുവരികയാണ്. ''കാഷ്മികരൈത്യസംഘങ്ങൾക്കുള്ള വച്ച്''

ബോർഡാ''ണു് അദ്ദേഹത്തെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു് അയക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം ജനങ്ങളോടു് 'പാതിരിപ്രസംഗം' നടത്തുകയില്ല. പരസ്പരസഹായാടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വസഹായ സാമ്പത്തികസംഘാപനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ സഹായിക്കും. ഈ പ്രവർത്തനം ഒരു ക്രൈസ്തവ ദൌത്യസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉചിതമായും പെടുന്നതാണെന്നതു് ''ബോർഡു് ഓഫു് മീഷൻസു്'' കണക്കാക്കുന്നതു്.

സ്വന്തം സമൂഹത്തെ വിട്ടുപോകുന്നപ്രശ്നംമാത്രമായിരിക്കും ഈ മാനേജർക്കു പരിഹരിക്കാൻകഴിയാത്തതെന്നു തോന്നുന്നു. സംക്ലം ബോർഡു്, പള്ളിയിൽ ഇടവകക്കാരുടെബോർഡു്, വാണിജ്യമണ്ഡലം എന്നിവയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെസ്ഥാനം ആരേറ്റെടുക്കും? ഹൈസ്കൂൾക്ലാസ്സുകളിൽ വർഷംതോറും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വന്തം ജനിച്ചുവളർന്ന പട്ടണത്തിലെ ബിസിനസ്സിനെക്കുറിച്ചും വ്യവസായത്തെക്കുറിച്ചും ആരാണു് പിന്നെ സംസാരിക്കുക? ഒഴിവാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണു് താനെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വയം കണക്കാക്കുന്നുവെന്നല്ല. പക്ഷേ, പട്ടണത്തിലെ മറവു പൌരന്മാർക്കു് അദ്ദേഹം അനുപേക്ഷണീയനാണെന്നു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ കൈവിടാൻ, വിസ്കോൺസിനിലെ അനുഭവത്തെത്തുടർന്നു് ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുജീവിക്കുന്നതിനു പഠിപ്പിപ്പാൻ കഴിവുണ്ടെന്നു് അവർക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള ഒരാളെ ഇന്ത്യൻജനതക്കുവേണ്ടിനല്കാൻ അവർക്കു വൈമനസ്യമുണ്ടു്.

ഇതേരീതിയിലുള്ള ശ്രമങ്ങളും പ്രായോഗികമായി ലോകത്തിലെ മറേറാരോ രാജ്യത്തും നടക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ലോകസമാധാനംകെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ളശ്രമത്തിൽ ഇവയ്ക്കു കുറവു പ്രാധാന്യമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ, അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും പലപ്പോഴും സമൂഹത്തിലെ എതുശക്തികൾക്കെതിരെ പോരാടേണ്ടതായിവന്നിട്ടുള്ളസ്ഥാനത്തു്, പുതുതായി വളർന്നുവരുന്ന രാജ്യങ്ങളും, മിക്കവാറും ഒന്നുപോലും ഒഴിയാതെ, സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു അടിത്തറയിന്മേൽ അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതം പടുത്തുയർത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഏഷ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും, വർദ്ധമാനമായതോതിൽ ഇന്നു് ലാററിൻഅമേരിക്കയിലും ''സഹകരണാടിസ്ഥാനം'' ഏററവുമധികം ഏററവും വിപുലവുമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വാക്കാണു്.

ധനവായ്പ മുതലാളിത്തമല്ല, സഹകരണമാണ് ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ കമ്യൂണിസത്തെ ഒഴിവാക്കാനുള്ള പോംവഴി.

ഉദാഹരണത്തിനു്, ഇന്ത്യയുടെ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളും ആ മഹൽരാജ്യത്തിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ സഹകരണമേഖല വികസിപ്പിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുണ്ട്. പദ്ധതിയുടെ മൂന്നു മൂലക്കല്ലുകളിൽ ഒന്നാണ് സഹകരണമേഖല.

ഇന്തോനേഷ്യ കമ്യൂണിസത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, ആ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളും അവരുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും, ജീവിതനിലവാരങ്ങളുയർത്താനും ജനങ്ങൾക്കു സാമ്പത്തികസംരക്ഷണം നല്കാനുംകഴിവുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഒരു ഘടന അതിവേഗം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമായിരിക്കും. സാന്ദർഭികമായി, ഇതിനകംതന്നെ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു് വളരെ പുരോഗതി അവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഈജിപ്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മൊത്തം പെട്രോളിയംഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ നാല്പതുശതമാനവും ഒരു സഹകരണസ്ഥാപനമത്രെ നല്കുന്നതു്.

പെറുവിലെ ആൻഡെസ്പർവ്വതനിരകളിലൊരിടത്തു് ഒരു ഗണം കത്തോലിക്കാപുരോഹിതർ ഏറിയതും അമേരിക്കനിന്ത്യക്കാരായ അവിടത്തെ ജനങ്ങളെ വായ്പയൂണിയൻ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. തൽഫലമായി ജനങ്ങളുടെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചുള്ള കഥകളും യക്ഷിക്കഥകളെപ്പോലെ വിസ്മയാവഹമത്രെ. കൊളമ്പിയയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും 1960–ൽ ഒരു ദേശീയഫെഡറേഷൻ രൂപീകരിച്ചു. കർഷകരുടെ വിപണന–കാർഷികോപകരണ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും, വായ്പയൂണിയനുകളും, ഭവനനിർമ്മാണ സഹകരണപദ്ധതികളും, ഉപഭോക്തൃസഹകരണപദ്ധതികളുംതുടങ്ങിയവയും മറ്റനവധി സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ ദേശീയഫെഡറേഷനിലുണ്ട്. സാസ്കെച്ചവാൻ മുതൽ പാറഗോണിയവരെയുള്ള സംഘടനകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന "സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രഥമ അഖില അമേരിക്കൻ സമ്മേളനം" പെറുവിലോ കൊളമ്പിയയിലോ നടക്കാനാണ് കൂടുതൽ സാദ്ധ്യത.

ഈ സമ്മേളനംചേരണമെന്നു് "കൊഓപ്പറേറീവ്ലീഗ് ഓഫ് ദി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ്", "കരീബിയൻ കൊവാപ്പറേറീവ്ഫെഡറേഷൻ", "നാഷണൽ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് കൊവാ

പ്പറേററീവ്സ് ഓഫ് മെക്സിക്കോ'' എന്നീ സംഘടനകളും 1960-ൽ ചേന്ന അവയുടെ യോഗങ്ങളിൽ പ്രമേയങ്ങളംപാസ്സാക്കി ആഹ്വാനം ചെയ്തിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളും ഇൻഡ്യ, കരീബിയൻപ്രദേശം, വിയററ്നാം എന്നിവിടങ്ങളിലും മറെറാരു രാജ്യങ്ങളിലും പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ആ രാജ്യങ്ങളിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണ് അവരവിടെ എത്തിയിട്ടുള്ളത്. സ്ഥിരമായി ആ രാജ്യങ്ങളിലെതന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ വർത്തിക്കുന്ന സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ജനങ്ങളുംകൂടി സാങ്കേതികസഹായം നല്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അവരവിടെ ചെന്നിട്ടുള്ളത്. 1960ൽചേന്ന കൊ-ഓപ്പറേററീവ്ലീഗിന്റെ 22-ാം ദ്വിവർഷകോൺഗ്രസ്സിൽ ഒരു ഇൻഡ്യൻ വനിതയായിരുന്നു പ്രധാന പ്രാസംഗിക. അവരുടെ രാജ്യത്തെ ഒരു നേതാവും ''ഇൻഡ്യൻ കൊവാപ്പറേററീവ്യൂണിയ''ന്റെ പ്രസിഡണ്ടുമാണവർ. പശ്ചിമ നൈജീരിയയിൽനിന്നുവന്ന ഒരു കമ്പിസന്ദേശമാണ് ഏററവും അധികം സ്വാഗതംചെയ്യപ്പെട്ട ആശംസാസന്ദേശം. ജപ്പാനിലെ ഉപഭോക്തൃസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ രണ്ടു ചെറുപ്പക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ 1959ൽ ആറുമാസക്കാലം കാലിഫോർണിയ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും കാലിഫോർണിയ സർവ്വകലാശാലകളിലും പരിശീലനം നടത്തുകയുണ്ടായി. രണ്ടു കാലിഫോർണിയൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും കൊവാപ്പറേററീവ്ലീഗുമാണ് അവരുടെ ചിലവുകളും നിർവ്വഹിച്ചത്. പ്രാഥമികമായും അമേരിക്കൻ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അയച്ച ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനംവഴി വിയററ്നാമിൽ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ, മാനേജർമാർ, അംഗങ്ങളും എന്നിവർക്കുള്ള ഒരു ദേശീയ പരിശീലനവിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഹൊവാർഡ് കൌഡൻ പ്രധാനശില്പിയായിട്ടുള്ള ''ദി ഇൻറർനാഷണൽ കൊവാപ്പറേററീവ് പെടോളിയം അസോസിയേഷൻ'' അമേരിക്ക, സ്പീഡൻ, ഈജിപ്ത്, യുഗോസ്ലാവിയ, ഫ്രാൻസ്, നോർവെ, ഹോളണ്ട്, ജർമ്മനി, ഇസ്രേൽ എന്നിവിടങ്ങളിലേയും മറെറാരു ഡസൻ രാജ്യങ്ങളിലേയും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമത്രെ. ''പ്രോത്സാഹകർക്കുള്ള പുനർവിതരണനിധി'' ക്രോഡീകരിക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പെടോ

ളീയം ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വ്യാപാരം അതു നടത്തിവരുന്നു. ഏതാനും മൂലധനാഹരിയുടമകൾക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കുന്നതിനുപകരം, ജീവിതനിലവാരങ്ങളും ഉയർത്തുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ് അതു ബിസിനസ് നടത്തുന്നത്. ഈ സംഘടന സാവ്രതികമായി ആവശ്യമുള്ള മറ്റു ചരക്കുകളും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന അന്തർദ്ദേശീയ സഹകരണ വ്യാപാരസംഘടനകളുടെ മുന്നോടിയാകാനും വിരോധമില്ല.

"ഇൻറർനാഷണൽ കൊവാപ്പറേറ്റീവ് അലയൻസ്" അതിന്റെ 21-ാം ത്രിവർഷകോൺഗ്രസ്സ് 1960-ലെ ശരൽക്കാലത്ത് സ്വിറ്റ്സർലാൻഡിൽവെച്ച് നടത്തുകയുണ്ടായി. മനുഷ്യന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടന്ന എല്ലാതരം സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളിലും വ്യാപൃതരായിട്ടുള്ള പതിനഞ്ചുകോടിയിൽപരം കുടുംബങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന, വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള പ്രതിനിധികളും കോൺഗ്രസ്സിൽ പങ്കെടുത്തു. അമേരിക്കയിലേയും യൂറോപ്പിലേയും സുസ്ഥാപിതസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പുതുതായി വളർന്നുവരുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളെ അവയുടെ വളർച്ചയിൽ മികച്ചവിധം സഹായിക്കാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കുമെന്നതായിരുന്നു പ്രധാന ചർച്ചാവിഷയം.

സമാധാനത്തിന്റെ പാലങ്ങൾ അങ്ങിനെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. സമാധാനം നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനു ഐകൃരാഷ്ട്രസംഘടനയെ ഫലപ്രദമായൊരു ഉപകരണമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അതിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ മാറ്റിയെഴുതുകയോ നിരായുധീകരണപരിപാടികളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ തെയ്യാറാക്കുകയോ ലോകത്തിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ചെയ്യുകയില്ല.

പക്ഷേ, ഈ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പശ്ചാത്തലം അവ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കും—ശരിക്കും ഒരുക്കേണ്ടതായ പശ്ചാത്തലം തന്നെ.

ഒരു രാജ്യത്തെ അയൽപക്കക്കാരുമായി ഒരുമിച്ചുചേർന്നു ജീവിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾ അതേ അനുഭവമുള്ള മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ സംഘങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും അവരുമായി ചങ്ങാത്തത്തിലേർപ്പെടാനും ഏറ്റവും ഔത്സുക്യമുള്ളവരത്രെ. ധാരണയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും, രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ ദീർഘകാലപ്രാധാന്യം തിട്ടപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമുള്ള പ്രായോഗികമായൊരുതരം സാഹോദര്യത്തിന്റെയും പാലങ്ങൾ അവർ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിന്നിടയ്ക്ക് ഒരു ദിവസം രാത്രി വൈകിയിട്ട് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ലേഖകൻ (കാലിഫോർണിയയിൽനിന്നു കോൺഗ്രസ്സിലേയ്ക്കുള്ള പ്രതിനിധിയായിരുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ) താഴെ കാണുന്ന വരികളും എഴുതുകയുണ്ടായി:

"വാഷിങ്ടണിൽ എനിക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളും ഏതാനും പാഠങ്ങളും എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, അഥവാ, ഞാൻ മുമ്പ് വിശ്വസിക്കുകമാത്രം ചെയ്തിരുന്ന ചില സംഗതികളും മായ്ക്കാനാവാത്തവിധം എന്റെ മനസ്സിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

"വിനയമാണ് എല്ലാ മാനുഷികനന്മകളിലുംവെച്ച് ഏറ്റവും മഹത്തായ നന്മയെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തേക്കാളും ഉയർന്നതാണത്. കാരണം സ്നേഹം ഉരുത്തിരിക്കുന്നതുതന്നെ വിനയത്തിൽനിന്നാണ്. മറ്റൊരിടത്തുനിന്നും അതൊഴുകുകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തെയുംകുറിച്ച് സജീവമായൊരു ബോധം ഇല്ലാത്തപക്ഷം ജീവിതം ആശയും അർത്ഥവുമില്ലാത്ത അസന്മാർഗ്ഗികവും ഭീതിജനകവുമായ ഒന്നായിത്തീരുന്നുവെന്നു ഞാൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്തുഷ്ടനിരാശതയുടെ ഒരു താഴ്വരയിലൂടെ കടന്നു മദ്ധ്യഭാഗത്തു് എത്തിച്ചേരുന്നതോടെ ഈ ലോകത്തിൽ തനിക്കു സംഭവിക്കുന്നതിലൊന്നുംതന്നെ കേവലം യാതൊരുവിധ പ്രാധാന്യവുമില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമാകുന്നതുവഴിമാത്രമേ ആശ വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. താൻ മൂല്യംകല്പിച്ചിരുന്നവയിലധികവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു, ഒരാൾക്കു തോന്നുമ്പോൾ—അതംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ—മാത്രമേ, ദിവസങ്ങൾ സമാഗതമാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ അവസാനദിവസങ്ങളെന്നനിലയിൽ അവയെ സ്വാഗതംചെയ്യാനുള്ള ഒരു പുതിയ സന്നദ്ധതയോടുകൂടിയും എന്നാൽ പിന്നെയും മനസ്സിടിയാതെയും ഒരു പുതിയ ആവേശത്തോടും പുതിയ ത്യാഗബുദ്ധിയോടുംകൂടി ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നും ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

"വിജയത്തിലേയ്ക്കല്ല, ധീരമായ പരിശ്രമങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് ജീവിതം നമ്മെ മാടിവിളിക്കുന്നതു്. അസാദ്ധ്യമായ കൃത്യങ്ങളും നിവ്വഹിക്കാനല്ല, നമ്മുടെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി നിവ്വഹിക്കാനാണ്; ജീവിതമാസ്വദിക്കാനല്ല, ഏറ്റവും നല്ലനിലയിൽ എങ്ങിനെ മരിക്കാമെന്ന വിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കാണ്; മൂഢമായ ശുഭോപ്തിവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കല്ല, മരണത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന അറിവിൽ അവസാനം സുന്ദരമായിത്തീരുന്ന തികഞ്ഞ നിരാശതയിലേയ്ക്കാണ്.

"ലോകവീക്ഷണം കൂടുതൽ കൂടുതൽ കറുത്തുവരുന്തോറും "കറുപ്പ്" പൂണ്ണസത്യമാകുന്നില്ലെന്നും എനിക്കു് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ബോദ്ധ്യമാവുകയാണു്; ആത്മാർത്ഥമായ പരിശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുന്ന അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു് അവയുടെ അന്തിമവിജയത്തിൽ എനിക്കു കൂടുതൽ ഉറപ്പുനല്കുകയാണു്; തിന്മയുടെ ഘടകങ്ങളും ശക്തിനേടുന്നതുകാണുമ്പോഴും അവ സ്വന്തം വിനാശത്തിന്റെ വിത്തുകളും വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും എനിക്കു കൂടുതൽ തീരുമാനമാകയാണു്.

"എനിക്കതു വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. പക്ഷേ, ഇനിയൊരിക്കലും എനിക്കു ഭയമില്ല. ഒരുപക്ഷേ എന്റെ മനസ്സിൽ അതുമാത്രം ഭയം നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. എനിക്കു് വീണ്ടും ആശ പുലർത്താം—ഒരുപക്ഷേ ഇനിയും നിരാശയ്ക്കു് എന്റെ മനസ്സിൽ ഇടമില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം."

ഈ വരികളെഴുതിയതിനുശേഷം മിക്കവാറും രണ്ടു ദശകങ്ങളും കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും വീണ്ടും എഴുതുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആ വരികളും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയില്ല.

എന്നാൽ ചിലതു ഞാൻ എഴുതിച്ചേർക്കും.

അമേരിക്കയിലെ സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളോടൊത്തു് പതിനഞ്ചുവർഷത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനുശേഷം, ഇക്കാലത്തെ അപായങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിൽകൂടി, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശ ഞാൻ കൈവെടിയാത്തതിനു കാമ്പുള്ള രണ്ടു കാരണങ്ങളും ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തും.

ഒന്നാമത്തെ കാരണം ഇതായിരിക്കും:

ഒരുസംഘം ജനങ്ങളും അവരുടെ അഞ്ചു ഡോളർ ഓഹരികളും മിച്ചസമ്പാദ്യങ്ങളുടെ ഒരു ശേഖരത്തിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതോടെ ഒരുതരം പ്രായോഗികമായ സഹകരണം എങ്ങിനെ തുടങ്ങുന്നുവെന്നു് ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി, ആരോഗ്യശുശ്രൂഷ, വസതികളും, കൃഷിക്കാവശ്യമുള്ള വെള്ളം എന്നീ തങ്ങൾക്കു് എല്ലാവർക്കും പൊതുവായുള്ള ആവശ്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതോടെ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു പുതിയ ബന്ധം വളരുന്നതും ആ ആവശ്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് തങ്ങളേയും സ്വന്തം കഴിവുകളേയും ജനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതും ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം പരസ്പരസഹായ സംരംഭങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു അനുഭവമുള്ളവർക്കു് അവരെ, ആരായാലും ഏതു രാജ്യത്തു ജീവിക്കുന്നവരായാലും ശരി, ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന സുശക്തമായ ധാരണാബന്ധങ്ങളും തോന്നുന്നതായും ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ പൊതുവായ പ്രശ്നങ്ങളോടൊപ്പം പ്രായോഗികവും സമാധാന

പരവുമായ രീതിയിൽ ജീവിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു എങ്ങിനെ പഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ വേണ്ടിടത്തോളം ഗ്രാമങ്ങളിലും കൃഷിനിലങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാമെങ്കിൽ, സ്വാശ്രിതത്വത്തിന്റെയും പരസ്പരസഹായത്തിന്റെയും ആശയങ്ങൾക്കു് വേണ്ടിടത്തോളം രാജ്യങ്ങളിൽ വേണ്ടിടത്തോളം ജനങ്ങളുടെ ഭാവനകളെ ഉജ്വലിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള സമാധാനത്തിന്റെ വേരുകൾ ലോകത്തിലെ സമൂഹങ്ങളുടെ മണ്ണിൽ അഗാധമായി കുത്തിയിറക്കാൻ കഴിയുന്നതാണു്.

ദാർശനികമായ വീക്ഷണങ്ങളെയോ സ്വപ്നങ്ങളെയോ നയതന്ത്രപ്രതിനിധികളുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളെയോ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയല്ലാതെ, അവനവനെന്നതിനുപുറമെ സ്വന്തം അയൽപക്കക്കാർക്കും ക്ഷേമവും പാപ്പിടവും നേടുന്നതിനുള്ള ഒരു നല്ല രീതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആശ കൂടികൊള്ളുന്നതു് ഈ സമൂഹങ്ങളിലാണു്.

ഇതാണു് ഒന്നാമത്തെ കാരണം.

രണ്ടാമത്തെ കാരണം അടുത്ത തലമുറയിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയതാണു്. കഴിയുന്നിടത്തോളം നന്നായി ഞാൻ അതിങ്ങിനെ വിവരിക്കാം:

ഒന്നാംലോകയുദ്ധത്തിന്റെയും ഭീകരമായ സാമ്പത്തികതകർച്ചയുടെയും ദുരന്തഫലങ്ങളും മൻതലമുറയുടെ അതിർകടന്ന ശുഭോപ്തിവിശ്വത്തോടുകൂടിയ ലിബറലിസത്തിന്റെ പാരമ്പര്യവുംചേർന്നു് രൂപം നല്കിയിട്ടുള്ള എന്റെ തലമുറയുടെ മനസ്സു് ഇക്കാലത്തേയ്ക്കു് കേവലം അപര്യാപ്തമാണു്. ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ ഇന്നലത്തെ സ്ഥാപനരൂപങ്ങളിൽ ഉടച്ചുവാർക്കാനാണു് നാം ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതു നടക്കുകയില്ല, അതത്ര നല്ലതുമല്ല.

അപ്പോൾ, 'അതു നല്ലതാ'യി എന്താണുള്ളതു്? ഒരുപക്ഷേ, ആർക്കും അതറിയുകയില്ല.

മാനുഷികജീവിതവും സ്നേഹവും ആശയും വികാരങ്ങളും വീണ്ടും സുരക്ഷിതമാകുന്ന ഒരു രൂപത്തിലേയ്ക്കു് മനുഷ്യന്റെ ആധുനികജീവിതത്തെ മൂശയിലിട്ടു പരുവത്തിലാക്കാൻതക്ക വിധം നല്ലതും വേണ്ടിടത്തോളം ശക്തിയുള്ളതും എന്തെന്നും ഏറ്റവും അടുത്തറിയാവുന്നവർ, ഒരുപക്ഷേ, അവർക്കവകാശപ്പെട്ട നേതൃത്വം കരസ്ഥമാക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ഇനിയും പ്രായമാകാത്തവരത്രെ. മൂല്യമുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യം അവർക്കുനല്കാൻ എന്റെ തലമുറയ്ക്കു കഴിയും. അടിസ്ഥാനപരമായ മതവിശ്വാസം, ദൈവത്തിന്റെ അകാരുണിക

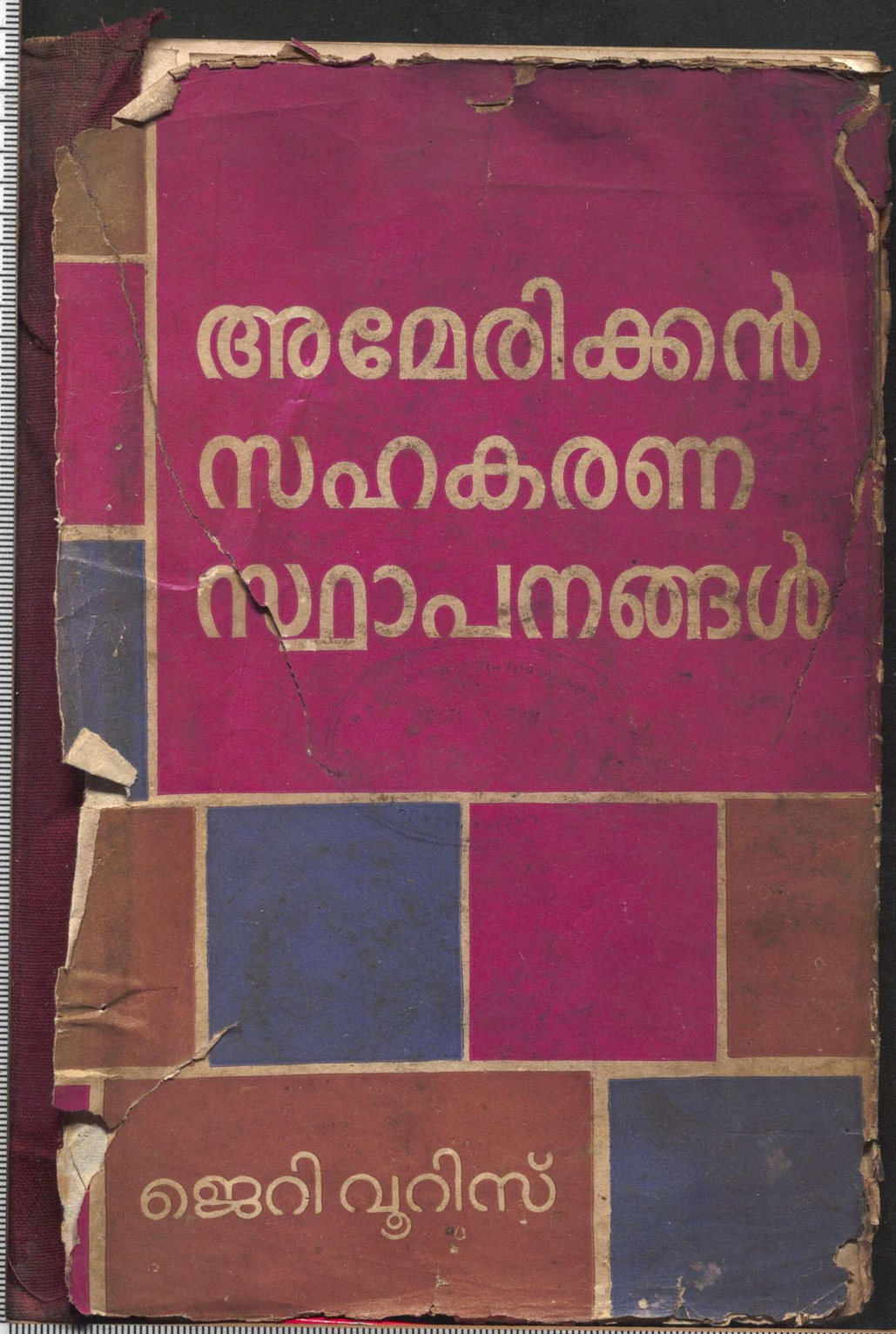
മായ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ബോധം, ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരസ്പരസഹായശീലം, മനുഷ്യഹൃദയത്തിലുള്ള കെടുത്താനാകാത്ത ആശകൾ എന്നിവയുടെ പാരമ്പര്യമാണ്. ശാശ്വതമായ മൂല്യങ്ങളാണിവ. ജീവിതവും മനസ്സും, ധാരണയും മനസ്സാക്ഷിയും, പ്രകൃതിനിയമം— ഇവയെല്ലാം പതിനായിരമോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരുനൂറ്റിരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലമോ മുമ്പെന്നപോലെതന്നെ ഇന്നും സത്യവും അത്ഭുതങ്ങളുമായി തുടർന്നുവരുന്നു.

ഈ ശാശ്വതമൂല്യങ്ങൾ കൈമാറുന്നതു കഴിച്ചാൽ പിന്നെ നമ്മുടെ തലമുറയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഉത്തമമായി ചെയ്യാവുന്നതു് യുവമാനസങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടുത്തിവരുന്ന വ്യക്തവും കെടുത്തതും പ്രകാശമാനവുമായ ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും, തുടർന്ന് കൂടുതൽ ധീരരും യാഥാർത്ഥ്യബോധമുള്ളവരുമായ നമ്മുടെ കുട്ടികളെ ലോകസൃഷ്ടിക്കുള്ള ജോലിയേറ്റെടുക്കാൻ വിട്ടുകൊണ്ട് കഴിയുന്നതുയും വേഗത്തിൽ രംഗത്തുനിന്നും നിഷ്ക്രമിക്കുകയുമാണ്.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തെയും സാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തെയും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശാസ്ത്രവുമായി കൂട്ടിക്കലർത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും ലോകത്തെയാകെ സ്ഫോടനംചെയ്യുന്ന തകർത്തുകളയാവുന്ന ഒരു മിശ്രപദാർത്ഥത്തെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നു്, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നമുക്കു മിക്കവർക്കും അറിയുകയില്ലെങ്കിലും, യുവതലമുറക്കാർക്കറിയാം. ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ റദ്ദാക്കിക്കളയാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈ നൂറ്റാണ്ടിലേയ്ക്കു യോജിച്ച രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലാണ് മനുഷ്യരാശിയുടെ ആശ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും അവർക്കറിയാം.

അവ എന്തുതരം സ്ഥാപനങ്ങളായിരിക്കും? മനുഷ്യരാശിയുടെയും, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽതന്നെ, "ഒരേ തോണിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന" തായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നാമെത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്ന ലളിതമായ കാരണത്താൽ, പുതിയ രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങളും വിവിധരൂപങ്ങളിൽ പരസ്പരസഹായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളവയായിരിക്കും. ഒന്നുകിൽ നാം ഒന്നടങ്കം നശിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ സാർത്ഥപരമായ വികാരങ്ങളെ കീഴടക്കി പുതുതായി നാം കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള ശക്തികളും മനുഷ്യരാശിക്കാകെ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ബോധം നമുക്കെല്ലാവർക്കുമുണ്ടാകും

This book contains two
Sand Idaho books Rio Amelia Co.
Co: speaks Socialist



Indic Digital Archive Foundation
gpura.org